

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖZGÜR

E L JAMES

GRİNİN ELLİ TONU...

ŞİMDİ ANLATMA SIRASI CHRISTIAN'DA...

Özgür

E L James

Çeviren: İstem Erdener

19 Haziran 2011, Pazar

Pembe kâğıt fenerlerin, kır çiçeklerinin ve çatı kirişlerinde titreyerek ışıldayan süs ışıklarının altında, yaşadığımız hazzın mutluluğuyla uzanıyoruz. Soluğum sakinleşirken Anastasia'ya sıkıca sarılıyorum. Yanağı göğsümde, eli çılgınca atan kalbimde, üstüme serilmiş yatıyor. Karanlık yok; rüya kapanım onu kovmuş... Nişanlım. Aşkım. Işığım.

Şu anda olduğumdan daha mutlu olmam mümkün mü?

Bu tabloyu hafızama kazıyorum; kayıkthane, dalgaların sesi, çiçekler, ışıklar. Gözlerimi kapatıp kollarımdaki kadının hissini ezberime yazıyorum; üstümdeki ağırlığını, nefes alırken yükselip alçalan sırtını, bacaklarıma dolanmış bacaklarını. Saçının kokusu burnuma dolarken gergin bedenim yumuşuyor. Huzur bulduğum yer burası. Dr. Flynn gurur duyardı. Bu güzel kadın benim olmayı kabul etti. Her şekilde. Ve yine.

"Yarın evlenebilir miyiz?" diye fısıldıyorum kulağına doğru.

"Hmm." Boğazından gelen ses, tenimde yumuşak bir tınıyla yeniden yankılanıyor.

"Bu bir evet mi?"

"Hmm."

"Hayır mı?"

"Hmm."

Sırıtiyorum. Tükenmiş. "Bayan Steele, dilinizi mi yuttunuz?" Gülümsediğini hissediyorum ve kollarımı ona dolayıp saçlarını öperken sevincim bir kahkahaya dönüşüyor. "Öyleyse yarın Vegas'a." Başını kaldırıyor. Fenerlerin soluk ışığında, gözleri yarı kapalı. Uykulu ama tatmin olmuş görünüyor.

"Bunun bizimkilerin hoşuna gideceğini pek sanmıyorum." Başını yeniden indiriyor. Parmaklarımı çıplak bedeninde gezdirerek pürüzsüz teninin tadını çıkarıyorum.

"Ne istiyorsun Anastasia? Vegas? Süslü, büyük bir düğün? Söyle bana?"

“Büyük değil. Sadece aile ve arkadaşlar.”

“Tamam. Nerede?”

Omuz silkiyor, sanırım bunu düşünmemiş.

“Burada yapabilir miyiz?” diye soruyorum.

“Sizinkilerin evinde mi? Sorun olmaz mı?”

Gülüyorum. Grace fırsatın üstüne atlar. “Annem mutluluktan havalara uçar.”

“Tamam o zaman. Eminim benim annemle babam da bunu tercih eder.”

Ben de bunu tercih ederim.

Bir kez olsun anlaşıyoruz. Tartışmadan.

Bu bir ilk mi?

Boşalan tutkumuzla hafiften karışmış saçlarını yavaşça okşuyorum. “Yere karar verdiğimizize göre şimdi tarihi seçelim.”

“Herhalde annene sorman gerek.”

“Hmm. Ona bir ay veririm, o kadar. Seni daha fazla bekleyemeyecek kadar çok istiyorum.”

“Christian, bana sahipsin zaten. Bana bir süredir sahipsin ama tamam, bir ay olsun.” Göğsüme yumuşak bir öpücük konduruyor. Karanlığın sessiz kalmasına şükrediyorum. Varlığı onu uzakta tutuyor.

“Geri dönsek iyi olur. Mia’nın geçen seferki gibi bizi bölmesini istemiyorum.”

Ana gülüyor. “Ah, evet. Ramak kalmıştı. İlk ceza seksim.” Parmak uçlarıyla çenemi okşuyor. Onunla birlikte yuvarlanıyorum ve uzun tüylü halıda üstüne çıkıyorum.

“Hatırlatma. En iyi anlarımdan biri değildi.”

Dudakları cilveli bir gülümsemeye kıvrılırken gözleri muzipçe parlıyor. “Bir ceza seksine göre fena değildi. Hem külotumu da geri aldım.”

“Evet, kazandın. Hakkını veriyorum.”

O anı hatırlayarak gülüyorum ve bir öpücük verip kalkıyorum. “Hadi, külotunu giy de gidip partinin geri kalanına katılalım.”

Zümrüt yeşili elbisesinin fermuarını çekip ceketimi omuzlarına koyuyorum. “Hazır mısınız?” Kayıkhane’nin merdivenlerini çıkarken elimi tutuyor. Merdivenlerin sonunda durup *o da* sahneyi aklına kazımak istercesine dönüp çiçekli cennetimize bakıyor. “Bütün bu ışıklarla çiçeklere ne olacak?”

“Sorun yok. Çiçekçi yarın çardağı sökmek için gelecek. Harika bir iş çıkardılar. Çiçekler de buradaki bir yaşlılar evine gidecek.”

Elimi sıkıyor. “Sen iyi bir adamsın Christian Grey.”

Umarım senin için yeterince iyiyimdir.

Bizimkiler oturma odasında, karaoke makinesine acı çektiriyor. Kate ve Mia, *We Are Family*¹’yi söyleyip dans ediyorlar. Annemle babam da seyircileri olmuş. Galiba biraz çakırkeyifler. Elliot kanepeye yayılmış, birasını içerken şarkıya sadece dudaklarını oynatarak eşlik ediyor.

Kate, Ana’yı görüp mikrofona çağırıyor. Mia şarkıyı bırakıp, “Aman Tanrım!” diye ciyaklıyor. “Şu taşa bakın!” Ana’nın elini alıp bakarken ıslık çalıyor. “Christian Grey, teklif etmişsin.”

Kate ve annem de başına toplanıp beklenen hayranlık nidalarıyla yüzüğü incelerken Ana utanarak gülümsüyor. İçten içe başım göğre eriyor.

Evvvet. Yüzüğü beğendi. Herkes beğendi.

Aferin sana Grey.

“Christian, konuşabilir miyiz?” diyor Carrick, ciddi bir ifadeyle yerinden kalkarken.

Şimdi mi?

Beni odadan çıkarırken bakışları değişmiyor.

“Şey. Tabii.” Grace’e bir bakış atıyorum ama beni özellikle görmezden geliyor.

Ona Elena’dan bahsetmiş olabilir mi?

Kahretsin. Umarım bahsetmemiştir.

Onu çalışma odasına kadar takip ediyorum. Beni içeri alıp arkamdan kapıyı kapatıyor.

Herhangi bir giriş filan yapmadan, “Annen söyledi” diyor.

Saate bakıyorum; 12.28. Bu, konuşma için çok geç bir saat... Her açıdan. “Baba, yorgunum...”

“Hayır. Bu konuşmadan kaçmayacaksın.” Sesi sert ve bana gözlüklerinin üzerinden iyice kısılmış gözlerle bakıyor. Sinirli. Çok sinirli.

“Baba...”

1. Sister Sledge şarkısı (1979) (ç.n.)

“Sus, evlat. Beni dinlemen gerek.” Masasının kenarına oturup gözlüklerini çıkarıyor ve cebinden çıkardığı gözlük beziyle camlarını silmeye başlıyor. Önünde, genellikle olduğu üzere, on dört yaşındaymışım ve okuldan –yine– uzaklaştırma almışım gibi hissederek duruyorum. Kaderime boyun eğip derin bir nefes alıp becerebildiğim kadar yüksek sesle iç çekip ellerimi belime koyuyorum ve hücumunu bekliyorum.

“Hayal kırıklığına uğradım desem az söylemiş olurum. Elena’nın yaptığı şey suç...”

“Baba...”

“Hayır Christian. Şu an söz hakkın yok.” Bakışları çok sert. “Hapse girmeyi hak ediyor.”

Baba!

Duraksayıp gözlüklerini tekrar takıyor. “Yine de beni en çok hayal kırıklığına uğratan, sanırım senin düzenbazlığın oldu. Bir türlü hiç tanışmadığımız arkadaşlarınla çalışacağın yalanını atıp bu evden çıktığın her seferinde o kadını beceriyordun.”

Tanrım!

“Bize şimdiye kadar söylediğin neye inanabilirim?” diye devam ediyor.

Ah, Tanrı aşkına. Tamamen aşırı tepki veriyor. “Şimdi konuşabilir miyim?”

“Hayır. Konuşamazsın. Tabii, kendimi suçluyorum. Sana söyle ya da böyle, belli bir ahlak aşıladığımı düşünüyordum. Şimdi gerçekten merak ediyorum, sana bir şey öğretebildim mi acaba?”

“Cevap bekleyerek mi soruyorsun?”

Beni duymazdan geliyor. “O evli bir kadındı ama buna hiç saygı göstermedin. Yakında evli bir adam olacaksın...”

“Bunun Anastasia’yla hiçbir ilgisi yok!”

“Bana sesini yükseltmeye cüret etme” diyor. Öyle sakın bir öfkeyle söylüyor ki hemen susuyorum. Onu hiç bu kadar kızgın gördüğümü veya duyduğumu hatırlamıyorum. Tokat yemiş gibiyim. “Hem de çok ilgisi var. Genç bir kadına büyük bir söz vermek üzeresin.” Ses tonu yumuşuyor. “Bu hepimiz için sürpriz oldu. Senin için mutluyum da. Ama burada evliliğin kutsallığından bahsediyoruz. Eğer buna saygı duymuyorsan evlilikle de işin olamaz.”

“Baba...”

“Yakında kutsal yeminler etmeye bu kadar hevesliysen, bir evlilik öncesi anlaşmasını da ciddi olarak düşünmen gerek.”

Ne? Sözünü kesmek için elimi kaldırıyorum. Fazla ileri gitti. Tanrı aşkına, ben bir yetişkinim. “Ana’yı bu işe karıştırma. O öyle servet avcısı tiplerden değil.”

“Bunun onunla ilgisi yok.” Kalkıp bana doğru yürüyor. “Bu seninle ilgili. Sorumluluklarını yerine getirmenle. Güvenilir ve düzgün bir insan olmanla. Koca olacak bir adam olmanla!”

“Yeter artık baba, on beş yaşında değilim!” diye bağıyorum. Birbirimize meydan okurcasına burun buruna geliyoruz.

Buna neden bu kadar kötü tepki veriyor? Onun için hep bir hayal kırıklığıydım, biliyorum ama bunu hiç bu kadar açıkça dile getirmemişti.

Gözlerini kapatıp elini burun kemiğine götürüyor. Stresli anlarda aynısını benim de yaptığımı fark ediyorum. Bu huyu ondan almışım ama benim örneğimde armut ağacın dibinden çok uzağa düşmüş.

“Haklısın. Hassas bir çocuktun. Yaptığının yanlış olduğunu göremedin ve belli ki hâlâ görmüyorsun çünkü onunla ilişkini devam ettirdin. Sadece bir aile dostu olarak değil iş ortağı olarak da. İkincisi de bunca yıl bize yalan söylediniz. En üzücü olanı da bu.” Sesi alçalıyor. “O, annenin arkadaşıydı. İyi bir arkadaş olduğunu düşünüyorduk. Tam tersiymiş. Onunla tüm maddi ilişkini keseceksin.”

Hadi oradan Carrick.

Ona Elena’nın beni iyi yönde etkilediğini ve böyle düşünmemsem onunla bağımı sürdürmeyeceğimi anlatmak istiyorum ama biliyorum ki kulağının birinden girip ötekinden çıkacak. On dört yaşındayken ve okulda sorunlar yaşarken beni dinlemediği gibi şimdi de dinlemek istemediği belli.

“Bitirdin mi?” Sözcükler dişlerimin arasından tıslar gibi dökülüyor.

“Söylediklerimi düşün.”

Gitmek için dönüyorum. Yeterince dinledim.

“Evlilik öncesi anlaşmasını düşün. İleride seni büyük bir üzüntüden kurtarır.”

Onu duymazdan gelip sinirli adımlarla ofisini terk ederken kapıyı çarpıp çıkıyorum.

Canı cehenneme!

Grace koridorda bekliyor.

“Ona neden söyledin?” diye azarlamaya başlıyorum ama Carrick arkamdan geldiği için cevap vermiyor. Buz gibi bakışlarını ona yöneltiyor.

Gidip Ana’yı alacağım. Eve gidiyoruz.

Ruhum vahşi. Kedi bağırmasına benzeyen sesleri takip ederek oturma odasına girdiğimde Elliot ve Ana’yı mikrofonda, *Ain’t No Mountain High Enough*¹² katlederken buluyorum. Bu kadar öfkeli olmasam gülerdim. Elliot’ın çıkardığı detone gürültüye şarkı söylemek denemez ve Ana’nın tatlı sesini bastırıyor. Neyse ki şarkı bitmek üzere. En kötü kısmını atlatmış sayılırım.

Bitirdiklerinde, “Marvin Gaye ve Tammi Terrell’in kemikleri sızlıyor” diye soğuk bir espri yapıyorum.

“Bence gayet iyi bir yorumdu.” Elliot, abartılı bir beğeniyle alkışlayıp gülen Mia ve Kate’e teatral bir selam veriyor. Kesinlikle hepsi sarhoş. Ana kıkırdıyor; heyecanlı ve tatlı görünüyor.

“Eve gidiyoruz” diyorum.

Yüzü asılıyor. “Annene kalacağımızı söyledim.”

“Öyle mi? Şimdi mi?”

“Evet. Bizim için yukarıdan pijama getirdi. Senin odanda uymak için sabırsızlanıyordum.”

“Kalırsınız diye çok umutlanmıştım canım.” Bu yalvarış, arkasında Carrick’le kapının eşiğinde duran annemden geliyor. “Kate ve Elliot için de. Bütün civcivlerim aynı kümeste toplansın istiyorum.” Uzanıp elimi tutuyor. “Hem bu hafta seni kaybettiğimizi sandık.”

Sessizce bir küfür savurarak öfkemi kontrol altına alıyorum. Kardeşlerim, önlerinde yaşanan dramdan habersiz görünüyorlar. Elliot tamam ama bu aymazlığı Mia’dan beklemezdim.

“Kal, evlat. Lütfen.” Babam gözünü ayırmadan bana bakıyor ama yeterince iyi niyetli görünüyor. Sanki az önce tam bir hayal kırıklığı olduğumu söyleyen o değildi.

2. Marvin Gaye ve Tammi Terrell tarafından seslendirilmiş bir şarkı. (1967) (ç.n.)

Yine.

Onu yok sayıp anneme cevap veriyorum. "Tamam." O da sırf Ana'nın yalvaran bakışları yüzünden. Ayrıca burayı bu ruh haliyle terk edersem, muhteşem bir güne gölge düşürmüş olacağımı biliyorum.

Ana bana sarılıyor. "Teşekkürler" diye fısıldıyor. Ona bakıp gülümsüyorum ve tepemdeki kara bulutlar dağılmaya başlıyor.

"Hadi baba, gel." Mia, mikrofonu eline tutuşturup babamı ekranın önüne sürüklüyor. "Son şarkı!" diyor.

"Yatağa." Bu kez Ana'dan bir şey istiyor değilim. Bu gece için ailemi yeterince gördüm. Başıyla onaylıyor ve ellerimiz kenetleniyor. "Herkes için iyi geceler. Anne, parti için teşekkür ederiz."

Grace beni kucaklıyor. "Seni sevdiğimizi biliyorsun. Senin için sadece en iyisini istiyoruz. Verdiğiniz haber beni çok mutlu etti. Burada olduğunuz için de çok mutluyum."

"Evet anne. Teşekkürler." Yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum. "Yorgunuz. Yatmaya gidiyoruz. İyi geceler."

Ana'yı da hızlıca kucaklayıp, "İyi geceler Ana. Teşekkürler" diyor. Mia, Carrick'in söylemesi için *Wild Thing*'i³ çalmaya başlarken çıkmak için Ana'nın elini çekiyorum.

Bunu görmek istemiyorum.

Işığı açarken yatak odamın kapısını kapatıyorum. Ana'yı kollarıma çekip sıcaklığını ararken Carrick'in attığı fırçanın acısını zihnimden atmaya çalışıyorum.

"Hey, iyi misin?" diye mırıldanıyor. "Düşüncelisin."

"Babama kızgınlığım sadece. Ama bu yeni bir şey değil. Bana hâlâ ergenmişim gibi davranıyor."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Baban seni seviyor."

"Eh, bu gece benim hakkımda pek iyi düşünmüyor. Yine. Ama şimdi bunu konuşmak istemiyorum." Başından öpüyorum. Gözleri şefkat ve anlayışla parıldayarak bana odaklanıyor. İkimizin de Elena'nın hayaletini çağırarak istemediğini biliyorum... *Bayan Robinson'ın*.

Bu gecenin başında Grace'in tüm intikam hırsıyla Elena'yı evden kovuşu aklıma geliyor. Acaba o zamanlarda, annem beni

3. The Troggs şarkısı. (1966) (ç.n.)

odamda bir kızla yakalasa ne derdi diye düşünüyorum. Birden, geçen hafta sonu maskeli balodayken Ana'yla buraya kaçtığımızda yaşadığım ergen heyecanına kapılıyorum.

"Odama bir kız attım." Sırıtiyorum.

"Onunla ne yapacaksın?" Davetkâr bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Hmm. Ergenken kızlarla yapmak istediğim her şeyi." Dokunulmaya katlanamadığım için yapmak istediğim ama yapamadığım. "Çok yorgun değilsen." Yanağının yumuşak kıvrımını parmaklarımla okşuyorum.

"Christian. Çok yorgunum. Ama heyecanlıyım da."

Ah, bebeğim. Merhamet edip ona küçük bir öpücük veriyorum. "Belki de uyumalıyız. Uzun bir gündü. Gel. Seni yatırayım. Arkamı dön."

Dediğimi yapıyor ve elbisesinin fermuarını indiriyorum.

Nişanlım yanımda uyuklarken Taylor'a mesaj gönderiyorum. Sabah bizim için Escala'ya temiz birer takım giysi getirmesini söylüyorum. Sonra Ana'nın yanına kayarak yüzünü izlemeye koyuluyorum. Şimdiden uyumuş olmasına ve benim olmayı kabul etmesine hayret ediyorum...

Bir gün onun için yeterince iyi olabilecek miyim?

Ben koca olabilecek bir adam mıyım?

Babamın bu konuda şüpheleri var gibi görünüyor.

İç çekip sırtüstü uzanarak tavanı seyrediyorum.

Ona yanıldığını kanıtlayacağım.

Bana karşı her zaman katıydı. Elliot ve Mia'dan çok daha fazla.

Adi herif. Kötü tohum olduğumu biliyor. Bu akşamki tiradını kafamda tekrarlarlarken, uyku beni ele geçirene kadar sürükleniyorum.

Kollarını kaldır Christian. Babamın yüzü ciddi. Havuza nasıl atlayacağımı gösteriyor. İşte böyle. Şimdi ayak parmaklarını havuzun kenarına tak. Güzel. Öne eğil. İşte böyle. Şimdi kendini ittir. Düşüyorum... düşüyorum... düşüyorum. Cup. Serin, berak suya. Maviye. Sakinliğe. Sessizliğe. Ama sudan kanatlarım beni tekrar havaya çıkarıyor. Babamı arıyorum. Bak, baba bak. Ama Elliot babamın kucağına atlıyor. Birlikte yere düşüyorlar. Babam Elliot'ı gıdıklıyor. Elliot gülüyor... gülüyor... gülü-

yor. Babam göbeğini öpüyor. Babam bana bunu yapmıyor. Bu hoşuma gitmiyor. Ben sudayım. Orada olmak istiyorum. Onlarla. Babamla. Ağaçların arasında duruyorum. Babamla Mia'yı izliyorum. Babam onu gıdıklarken neşeyle çığlık atıyor. Babam gülüyor. Mia ondan kurtulup sırtına atlıyor. Babam dönüp onu yakalıyor. Ben ağaçların arasında tek başıma duruyorum. İzliyorum. İstiyorum. Havada güzel bir koku var. Elma kokuyor.

"Günaydın Bay Grey" diye fısıldıyor Ana gözlerimi açarken. Sabah güneşi pencerelerden ısıldıyor ve ben sarmaşık gibi ona sarılmışım. Ev özleminin ve kalp ağrısının –mutlaka bir rüyayla tetiklenmiş olan– düğümü, onu görünce çözülüyor. Kendimi kaptırmış ve uyarılmış haldeyim. Vücudum ona merhaba demek için uyanıyor.

"Günaydın Bayan Steele." Mia'nın *I ♥ Paris* tişörtünü giymesine rağmen inanılmaz güzel görünüyor. Gözleri parlayarak yüzümü ellerinin arasına alıyor. Dağılmış saçları sabah ışığıyla parlıyor. Başparmağıyla sakalımı okşayarak çenemi gıdıklıyor.

"Seni uyurken izliyordum."

"Öyle mi?"

"Ve güzel nişan yüzüğüme bakıyordum." Elini uzatıp parmaklarını oynatıyor. Elmas, ışığı yakalayıp duvarlardaki eski film afişleriyle kick boks posterlerine küçük gökkuşakları yansıtıyor.

"Ah!" diyor neşeyle. "Bu bir işaret."

İyiye işaret Grey. Umarım.

"Parmağımdan asla çıkarmayacağım."

"Güzel." Yaklaşıp onu iyice sarıyorum. "Beni ne zamandır izliyordun?" Burnumla burnunu okşayıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

"Ah, hayır." Beni omuzlarımdan ittiriyor ve ciddi bir hayal kırıklığı yaşıyorum ama beni çevirip kalçama oturuyor. Doğrultuyor, hızlı bir hareketle tişörtünü çıkarıp yere atıyor. "Sana bir uyandırma servisi vermeyi düşünüyordum."

"Ya?" Penisim ve ben mutluyuz.

Kendimi dokunuşlarına hazırlamama fırsat kalmadan eğilip göğsüme yumuşak bir öpücük konduruyor. Saçları kestane rengi bir cennet yaratarak etrafımıza dökülüyor. Parlak mavi gözleriyle bana bakıyor.

“Buradan başlayalım.” Beni tekrar öpüyor.

Derin bir nefes alıyorum.

“Sonra aşağıya inelim.” Dilini rasgele dokunuşlarla göğüske-miğimden aşağı doğru gezdiriyor.

Evet.

Karanlık, ya üstümdeki tanrıçaya boyun eğdiği için ya da pat-layan libidomun etkisiyle sessiz kalıyor. Hangisi yüzünden, bil-miyorum.

“Müthiş lezzetlisiniz Bay Grey” diyor tenimin üstünde, soluk-larının arasından.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Kelimeler boğazımdan boğuk bir sesle dökülüyor.

Beni göğüs kafesimin altına kadar yalayarak küçük küçük ısır-maya devam ediyor. Memeleri göbeğimin altına sürtünüyor.

Ah!

Bir, iki, üç kere.

“Ana!” Soluklarım hızlanarak dizlerini tutup sıkıyorum. Ka-sıklarımın üstünde kırırdanmaya başlayınca teslim oluyorum ama doğrulup beni beklenti ve istek içinde bırakıyor. Galiba beni içine alacak. Hazır.

Hazırım.

Siktir, çok hazırım.

Ama aşağı inmeye devam ederek karnımı ve belimi öpüyor. Ardından dili göbek deliğime kayıyor ve oradan penisime uzanan tüylerimi sıyırmaya başlıyor. Beni bir daha hafifçe ısırıyor. Isırığı tam penisimde hissediyorum.

“Ah!”

Hevesli penisime iştahla bakarak, “İşte buradasın” diye fısıldı-yor, sonra cilveli bir sırıtışla bana göz atıyor. Gözlerini gözlerim-den çekmeden, yavaşça beni ağzına alıyor.

Güzel Tanrım.

Dişlerini dudaklarıyla örtüp, başı inip kalkarken beni her sefe-rinde ağzının daha da derinine alıyor. Müstakbel karımın penisimi ağzına alırkenki görüntüsünü kesintisiz izleyebilmek için uzanıp saçlarını aramızdan çekiyorum. Daha derine gitme isteğiyle kalçamı sıkıp yukarı itiyorum ve ağzıyla iyice kavrayarak beni kabul ediyor.

Daha hızlı.

Daha da hızlı.

Ah, Ana. Baş döndüren tanrıça.

Ritmini hızlandırıyor. Gözlerimi kapayıp saçındaki yumruğu-
mu sıkıyorum.

Bunu çok iyi beceriyor.

Dişlerimin arasından, “Evet” diye tıslıyorum ve kendimi muh-
teşem ağzının iniş çıkışlarında kaybediyorum. Boşalacağım.

Aniden duruyor.

Siktir. Hayır! Gözlerimi açtığımda üstümde yer değiştiriyor ve
sonra ağır ağır, patlamaya hazır penisimin üstüne gömülüyor. Her
muhteşem parçasının tadını çıkararak inliyorum. Saçları çıplak me-
melerine dökülüyor. Uzanıp ikisini de kavıyorum ve sertleşen meme
uçlarını başparmaklarımla okşuyorum, okşuyorum, okşuyorum.

Uzun uzun inerken memelerini ellerime bastırıyor.

Ah, bebeğim.

Sonra öne eğilip dili ağzımı fethedercesine beni öpüyor. Tatlı
ağzında kendi tuzlu tadımı alıyorum.

Ana.

Ellerimi kalçasına kaydırıp onu kaldırıyorum ve aynı anda
kendimi ona doğru iterken yeniden üstüme indiriyorum.

Bağırarak bileklerimi yakalıyor.

Tekrar yapıyorum.

Tekrar.

Başını arkaya atıp sessiz bir yakarıyla “Christian” diye inler-
ken ritmimi yakalıyor ve birlikte hareket etmeye başlıyoruz. Aynı
anda. Tek vücut. Üstümde dağılıp beni de yanında götürene ve
azat edene kadar.

Saçlarını burnuma sürterken parmaklarımı sırtında gezdiri-
yorum.

Nefesimi kesiyor.

Bu hâlâ yeni. Ana yönetiyor. Ana başlatıyor. Hoşuma gidiyor.

“İşte benim pazar ibadetim” diye fısıldıyorum.

“Christian!” Gözlerini ayıplar gibi açarak başını başıma tokuş-
turuyor.

Kahkaha atıyorum.

Bayan Steele'i şoke etmek. Acaba hiç eskiyecek mi?

Onu sıkıca kucaklayıp dönerek altıma alıyorum.

"Günaydın Bayan Steele. Size uyanmak her zaman bir lütuf."

Yanağımı okşuyor. "Size de Bay Grey." Sesi yumuşacık. "Kalkmak zorunda mıyız? Burada, senin odanda olmayı seviyorum."

"Hayır." Komodinin üstündeki saatime göz atıyorum. Saat 9.15. "Annemle babam kiliseye gider." Yanına kayıyorum.

"Kiliseye gittiklerini bilmiyordum."

Yüzümü ekşitiyorum. "Evet, Katolikler."

"Sen?"

"Hayır Anastasia."

Tanrı ve ben uzun süre önce yollarımızı ayırdık.

Welch'in araştırmasında herhangi bir dini bağlantı bulmadığını hatırlayarak, "Sen?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Ne annem ne de babam dindardı. Ama bugün kiliseye gitmek isterim. Seni o helikopter kazasından sağ salim geri getirdiği için birine teşekkür etmem gerek."

Bir kilisenin kutsal topraklarına adım atarsam, bir şimşegin beni küle çevireceğini hayal ederek iç geçiriyorum. Ama onun için gideceğim.

"Tamam. Bakalım ne yapabiliriz." Ona küçük bir öpücük veriyorum. "Gel, benimle duş al."

Yatak odamın kapısının dışında küçük bir deri spor çantası duruyor. Taylor temiz giysileri getirmiş. Çantayı alıp kapıyı kapatıyorum. Havluya sarınmış Ana'nın omuzlarında su damlaları parlıyor. Dikkati panomdaki bağımlı fahişenin fotoğrafına odaklanmış. Güzel yüzünde bir soruyla bana dönüyor... Yanıtlamak istemediğim bir soru. "Resmini saklıyorsun" diyor.

Evet. Hâlâ saklıyorum. Ne olmuş?

Sorusu havada asılı kalırken sabah güneşinde parlayan gözleriyle beni seyrediyor. Bir şey söylemem için yalvarıyorlar. Ama yapamam. Oraya girmek istemiyorum. Bir an için, yıllar önce Carrick bana bu fotoğrafı verdiği zaman midemde hissettiğim yumruğu hissediyorum.

Lanet olsun. Oraya gitme Grey.

Çantayı yatağa bırakarak, "Taylor bize yeni giysiler getirdi" diyorum fısıltıyla. Yanıt vermesi inanılmaz uzun zaman alıyor.

"Tamam" diyor ve yatağa gidip çantayı açıyor.

Karnımı tıka basa doyurdum. Annemle babam kiliseden döndüler ve annem geleneksel kahvaltısını hazırladı: kalp krizi geçirecek kadar lezzetli bir tabak dolusu domuz pastırması, sosis, patates mücveri, yumurta ve İngiliz keki. Grace biraz sessiz. Biraz akşamdan kalma sanırım.

Bütün sabah babamla karşılaşmamaya çalıştım.

Dün gece söylediklerini affetmedim.

Ana, Elliot ve Kate başka bir konu yokmuş gibi domuz pastırması için ateşli bir tartışma içindeler ve son sosisi kimin alacağını kavgasını yapıyorlar. *The Seattle Times*'ın pazar ekinde, yerel bankaların başarısızlık oranıyla ilgili bir makaleyi okurken onlara yarı kulak vererek eğleniyorum.

Mia elinde dizüstü bilgisayarıyla, ciyaklayarak masadaki yerine dönüyor. "Şuna bak. *Seattle Nooz*'un web sitesinde nişanlandığınla ilgili bir dedikodu haberi var Christian."

"Daha şimdiden mi?" diyor annem şaşırarak.

Yapacak başka işi yok mu bu şerefsizlerin?

Mia yazıyı yüksek sesle okuyor. "Kulağımıza gelen haberlere göre Seattle'ın gözde bekârı Christian Grey'in sonunda yakalandığı ve evlilik çanlarının çaldığı haberi *Nooz*'da bize ulaştı."

Şaşkınlıktan büyümüş gözlerini Mia'dan bana çevirirken rengi atan Ana'ya bakıyorum.

"Ama bu çok şanslı hanımefendi de kim?" diye devam ediyor Mia. "*Nooz* iz peşinde. Uzun bir evlilik sözleşmesi okumakta olduğuna bahse gireriz." Mia kıkırdamaya başlıyor.

Ona ters bir bakış atıyorum. *Kes sesini Mia.*

Susup dudaklarını birbirine bastırıyor. Onu ve masadakilerin birbirine attığı gergin bakışları görmezden gelip rengi iyiden iyie solan Ana'ya dönüyorum.

Onu rahatlatmak için sessiz bir şekilde, "Hayır" diyorum.

"Christian" diyor babam.

“Bunu tekrar tartışmayacağım” diye hırlıyorum ona. Bir şey söylemek için ağzını açıyor. “Anlaşma yok!” Öyle bir şiddetle çıkışıyorum ki ağzını kapatıyor.

Kapa çeneneni Carrick!

Gazeteme dönüyorum. Burnumdan ateş püskürür halde, banka makalesinde aynı cümleyi tekrar tekrar okuduğumu fark ediyorum.

“Christian” diyor Ana mırıltıyla. “Sen ve Bay Grey ne isterseniz imzalarım.”

Başımı kaldırıyorum. Gözlerinde dökülmemiş yaşların pırıltısıyla bana yalvarıyor.

Ana. Yapma.

Konuyu kapatmasını dileyerek, “Hayır!” diye çıkışıyorum.

“Seni korumak için.”

“Christian, Ana; bence bu konuyu baş başa konuşmalısınız.” Grace bizi paylayıp Carrick ve Mia’ya kaşlarını çatıyor.

“Ana, bunun seninle ilgisi yok” diye geveliyor babam. “Ayrıca bana Carrick de lütfen.”

Şimdi bir de gönlünü almaya çalışma. İçten içe köpürüyorum. Birden ortalık hareketleniyor. Kate ve Mia kalkıp masayı toplamaya başlıyor, Elliot kalan son sosisi çabucak çatalına takıyor.

Hiçbir şey olmamış gibi yapmaya zorlayarak, “Kesinlikle sosisi tercih ederim” diyor.

Ana ellerine bakıyor. Çok kırgın görünüyor.

Tanrım. Baba. Ne yaptığına bir bak.

Uzanıp iki elini de avuçlarıma alıyorum ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum. “Yapma. Babama bakma sen. Elena yüzünden çok kızgın. Bütün bunların hedefi benim. Keşke annem çenesini tutsaydı.”

“Haklılık payı var Christian. Sen çok zenginsin. Bense bu evliliğe öğrenci harcı borçlarımdan başka bir şey getirmiyorum.”

Bebeğim, seni her ne şekilde olursa olsun istiyorum. Bunu biliyorsun!

“Anastasia, beni terk edersen zaten her şeyi alıp gitmiş olursun. Beni daha önce terk ettin. Ne hissettiğimi biliyorum.”

“O farklıydı” diye geveliyor. Yine kaşları çatılıyor. “Ama sen beni terk etmek isteyebilirsin.”

Şimdi saçmalıyor işte.

“Christian, biliyorsun, çok aptalca bir şey yapabilirim ve sen...” Duruyor.

Ana, *bence bu çok düşük bir olasılık.* “Sus. Sus artık. Bu konu kapandı. Daha fazla tartışmayacağız. Sözleşme yok. Ne şimdi ne de başka bir zaman.”

Düşüncelerimin karmaşasında güvenli bir liman ararken kafamda bir ampul yanıyor. Ellerini ovuşturarak bana endişeyle bakan Grace’e dönüyorum ve “Anne, düğünü burada yapabilir miyiz?” diye soruyorum.

Yüzündeki panik ifadesi yerini sevinç ve minnete bırakıyor. “Canım. Bu harika olur.” Sonradan aklına gelip ekliyor: “Kilise düğünü istemiyor musunuz?”

Ona yan gözle attığım bakışla hemen teslim oluyor.

“Düğününüze ev sahipliği yapmayı çok isteriz. Değil mi Cary?”

“Evet. Evet, tabii.” Babam, Ana’ya ve bana iyi niyetli bir gülümsemeyle bakıyor ama ben onun yüzüne bakamıyorum.

“Aklınızda bir tarih var mı?” diye soruyor Grace.

“Dört hafta.”

“Christian. Bu çok kısa bir zaman!”

“Yeterince uzun.”

“En az sekiz haftaya ihtiyacım var!”

“Anne, lütfen.”

“Altı?” diye yalvarıyor.

Ana, “Bu harika olur. Teşekkürler Bayan Grey” diye söze giriyor. Ona karşı gelmeye kalkışmayayım diye bana bir ikaz bakışı atıyor.

“Öyleyse altı” diyorum. “Teşekkürler anne.”

Ana, arabayla Seattle’a dönüş yolumuzda sessiz. Herhalde Carrick’e bu sabahki patlayışımı düşünüyor. Dün geceki tartışmamızın öfkesi hâlâ dinmedi; suçlamaları kırbaç yarası gibi iz bıraktı. İçten içe haklı olmasından korkuyorum; belki ben koca olacak bir adam değilim.

Lanet olsun, ona yanıldığını kanıtlayacağım.

Onun sandığı gibi hâlâ bir ergen değilim.

Keyifsizce, önümde uzanan yola bakıyorum. Sevdiğim kız yanımda, düğünümüz için tarihi belirledik. Dünyanın tepesinde his-

setmem gerek. Onun yerine babamın Elena ve evlilik sözleşmesiyle ilgili öfkeli tiradının kalıntılarını didikliyordum. İyi tarafından bakarsak, sanırım babam da batırdığının farkında. Ayrılırken bana kendini affettirmeye çalıştı ama beceriksiz ve yetersiz telafi çabaları yine de acıtıyor.

Christian, seni korumak için her zaman elimden gelen her şeyi yaptım. Yine de başaramadım. Yanında olmalıydım.

Ama onu dinlemek istemedim. Bunu dün gece söylemeliydi. Söylemedi.

Başımı sallıyorum. Bu bunalımdan çıkmak istiyorum.

“Hey, bir fikrim var.” Uzanıp Ana’nın dizini sıkıyorum.

Belki şansım dönüyordur. St. James Katedrali’nin önünde bir park yeri var. Ana, ağaçların arasından, Dokuzuncu Cadde’de koca bir blokun büyük kısmını kaplayan devasa binayı seyreliyor. Sonra gözlerinde bir soruyla bana dönüyor.

“Kilise” diyorum açıklama olarak.

“Bu bir kilise için büyük Christian.”

“Doğru.”

Gülümsüyor. “Mükemmel.”

El ele, ön kapıların birinden antreye giriyoruz, oradan nefe⁴ ilerliyoruz. Düşünmeden, kendimi Kutsal Su’yla kutsamak için tasa doğru hamle yapıyorum ama bir şimşek düşecekse bunun şu an olacağını bildiğimden tam zamanında duruyorum. Ana’nın ağzının şaşkınlıktan açık kaldığını yakalıyorum ama başımı çevirip, Tanrı’nın hükmünü beklerken etkileyici güzellikteki tavanı seyreliyorum.

Hayır. Bugün şimşek yok.

Biraz utanarak ama şu büyük kapının eşiğinde bir kül yığına çevrilmediğim için rahatlamış halde, “Eski alışkanlıklar” diye mırıldanıyorum. Ana dikkatini katedralin göz kamaştıran iç mimarisine çeviriyor. Azametli süslü tavanlar, pas renginde mermer sütunlar, göz kamaştırıcı mozaik camlar. Gün ışığı, sanki Tanrı

4. Büyük kiliselerde binanın diğer kısımlarından yüksekçe olan uzun ve dar orta kısmı. (ç.n.)

gökyüzünden buraya gülümsüyormuş gibi, transeptin⁵ kubbe-
sindeki gözden sabit bir ışık huzmesi olarak içeri süzülüyor. Nefi
dolduran dingin sessizlik, sadece birkaç ziyaretçinin arada sırada
yankılanan öksürüğüyle bölünüyor ve bizi ruhani bir sükûnetle
sarmalıyor. Seattle'ın karmaşası içinde bir sığınak gibi sakin. Bu-
ranın ne kadar huzurlu ve güzel olduğunu unutmuşum. Zaten
yıllardır içine girmemiştim. Katolik ayinlerinin gösterişini ve
merasimini hep sevmişimdir. Ritüeli. İlahileri. Yanan tütüsülerin
kokusunu. Grace, üç çocuğunun da Katolik inancıyla ilgili her
konuda iyi yetişmesine dikkat etti ve bir zamanlar yeni annemi
memnun etmek için her şeyi yapardım.

Sonra ergenlik başladı ve hepsi çöpe gitti. Tanrı'yla ilişkim asla
düzelmedi. Ailemle, özellikle de babamla ilişkim değişti. On
üç yaşına bastığım zamandan beri birbirimizle hep çatıştık. Anı-
ları aklımdan kovuyorum. Acı veriyor.

Şimdi nefin dingin ihtişamı içinde, tanıdık bir huzur hissiyle
doluyorum. "Gel. Sana bir şey göstermek istiyorum." Ana'nın to-
pukları yassı taşların üstünde tıkırdarken, yan koridordan küçük
bir şapele ulaşana kadar yürüyoruz. Altın rengi duvarları ve koyu
renk zemini, Meryem Ana'nın titreşen mumlarla çevrili zarif hey-
keli için mükemmel bir ortam yaratıyor.

Ana, heykeli görünce nefesi kesiliyor.

Hiç şüphem yok, bu hâlâ şimdiye kadar gördüğüm en güzel
ibadethanelerden biri.

Bakışlarını iffetle yere indirmiş Bakire, çocuğunu havaya kal-
dırıyor. Altın ve mavi renkte elbisesi, yanan mumların ışığında
parlıyor.

Büyüleyici.

"Annem bizi bazen ayin için buraya getirirdi. En sevdiğim yer-
di burası. Kutsal Bakire Meryem Tapınağı" diye fısıldıyorum.

Ana etrafını, duvarları, altın rengi yıldızlarla kaplı koyu renk
tavanları içine sindirerek seyrediyor. "Koleksiyonuna burası mı
esin verdi? Meryem tabloların?" diye soruyor. Sesi meraklı.

"Evet."

5. Kilisenin haç şeklindeki yan kolları. (ç.n.)

“Annelik” diye mınıldanıp bana bir bakış atıyor sonra.

Omuz silkiyorum. “İyi yapıldığını da kötü yapıldığını da gördüm.”

“Öz annen mi?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Gözleri, tanımlamak istemediğim derin bir duyguyla inanılmaz büyüyor.

Başımı çeviriyorum. Çok hassas.

Bağış kutusuna bir elli dolar bırakıyorum ve ona bir mum veriyorum. Elimi teşekkür etmek için hızlıca sıkıyor, fitilini oradaki başka bir mumla tutuşturduğu mumunu duvardaki demirden bir şamdana yerleştiriyor. Diğerlerinin yanında titreyerek parlıyor. Meryem’e sessizce, “Teşekkürler” diyor ve kolunu belime sarıp başını omzuma yaslıyor. Şehrin kalbindeki bu en muhteşem tapınakta, birlikte sessizce düşüncelere dalıyoruz.

Dinginlik, güzellik ve Ana’yla birlikte olmak, keyfimi yerine getiriyor. Bugün işin canı cehenneme. Bugün pazar. Sevgilimle biraz eğlenmek istiyorum. “Maça gidelim mi?” diye soruyorum.

“Maç mı?”

“Phillies,⁶ Safeco Field’da M’lere⁷ karşı oynuyor. GŞT’nin orada bir süiti var.”

“Tamam. Kulağa eğlenceli geliyor. Hadi, gidelim.” Ana’nın yüzü sevinçle parlıyor.

El ele R8’e dönüyoruz.

6. Philadelphia Phillies, ABD’nin 1883 yılından beri Philadelphia, Pensilvanya şehrinde bulunan ve Major League Baseball liginin National League Doğu Grubu’nda mücadele eden beyzbol takımıdır. (ç.n.)

7. Grey burada Mets beyzbol takımından bahsediyor. New York Mets ABD’nin 1883 yılından beri New York şehrinde bulunan ve Major League Baseball liginin National League Doğu Grubu’nda mücadele eden beyzbol takımıdır. (ç.n.)

20 Haziran 2011, Pazartesi

Bu sabah aşırı can sıkıcı. Her an birini parçalayabilirim. Escala ve Seattle Bağımsız Yayıncılık (SBY) önünde toplanmış sürüyle gazeteci hatta birkaç televizyon ekibi var.

Yapacak daha iyi işleri yok mu?

Giriş çıkışı yeraltı garajından yaptığımız için evdeyken onları atlatmak kolaydı. SBY’de ise tam bir mesele. Bu akbabaların Ana’nın izini nasıl bu kadar çabuk bulabildiğine şaşıyorum.

Nasıl?

SBY binasını geçip arka taraftaki yükleme kapısına giderek onları atlattık ama şimdi Ana ofiste hapis durumda ve ben bu konuda çelişkideyim. Orada en azından güvende ama bu hapse uzun süre katlanabileceğini sanmıyorum.

İçim sıkılıyor. Seattle medyası elbette nişanlımı merak ediyor. Bu, Christian Grey ödülünün bir parçası. Sadece bu ilginin onu benden uzaklaştırmaması için dua ediyorum.

Sawyer, Grey Malikânesi’nin önüne yanaştığında o gazeteci bozuntularından birkaçı ortalıkta ama seslendikleri soruları duymazdan gelerek yanımda Taylor’la yanlarından hızla geçiyorum.

Sabaha ne şahane bir başlangıç!

Hâlâ canım sıkkın bir şekilde asansörü bekliyorum. Aletimden daha uzun bir yapılacaklar listesi çıkarmam ve hafta sonunun kalıntılarıyla uğraşmam gerek. Babamdan, annemden ve Elena Lincoln’dan cevapsız çağrılarla.

Beni ne demeye arıyor bilmiyorum. Aramızda bir şey kalmadı. Cumartesi akşamı bunu açıkça söyledim.

Şu an evde sevgilimle olmayı tercih ederdim.

Asansörde telefonuma bakıyorum. Ana’dan bir e-posta var.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Nişanlıya İyi Vakit Geçirtmek

Tarih: 20 Haziran 2011 09.25

Kime: Christian Grey

Çok sevgili müstakbel kocam,

Sana bunlar için teşekkür etmeden geçemedim:

- a) bir helikopter kazasından sağ salim çıkmak
- b) örnek niteliğinde, kalpli-çiçekli bir evlilik teklifi
- c) harika bir hafta sonu
- d) Kırmızı Oda'ya geri dönüş
- e) herkesin fark ettiği, çok güzel bir taş
- f) bu sabahki uyandırma servisim (özellikle de bu! ;))

Ax

Anastasia Steele

Yardımcı Editör, Kurgu, SBY

Not: Basınla başa çıkma konusunda bir stratejin var mı?

Kimden: Christian Grey

Konu: Bir Erkeğe İyi Vakit Geçirtmek

Tarih: 20 Haziran 2011 09.36

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Ana'm

Teşekküre hiç gerek yok.

Harika bir hafta sonu için sana teşekkür ederim.

Seni seviyorum.

S*** basınla ilgili strateji konusunda sana döneceğim.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Not: Bence uyandırma servisleri hak ettiği değeri görmüyor.

Not 2: S**** BLACKBERRY!!!!!!

Kadın, sana daha kaç defa söylemem gerek!

Yazışmalarımızla keyiflenmiş ve yatışmış olarak asansörden çıkıyorum. Andrea, dış ofisimdeki masasının başında. "Günaydın Bay Grey" diyor. "Ben... şey... hâlâ bizimle birlikte olduğunuza memnunum."

"Teşekkürler Andrea. Ben de sana cuma akşamı ettiğin yardımlar için teşekkür ederim. Paha biçilmezdi."

Sanırım minnettarlığımın utanarak kızarıyor. "Yeni kız nerede?" diye soruyorum.

"Sarah mı? Bir iş için dışarı yolladım. Kahve?"

"Lütfen. Sade. Sert. Yapacak çok işim var."

Ayaklanıyor.

"Babam, annem veya Bayan Lincoln ararsa mesaj al. Basından gelenlerin hepsini Sam'e yönlendir. Ama Federal Havacılık İdaresi, Eurocopter veya Welch ararsa hemen bağla."

"Evet efendim."

"Tabii Anastasia Steele'i de."

Andrea'nun yüzü, nadir bir gülümsemeyle yumuşuyor. "Tebrik ederim Bay Grey."

"Biliyor musun?"

"Herkes biliyor efendim."

Gülüyorum. "Teşekkürler Andrea."

"Kahvenizi getiriyorum."

"Harika. Sağ ol."

Masama gidip iMac'imi açıyorum. Ana'dan başka bir e-posta gelmiş.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Dilde Kısıtlamalar

Tarih: 20 Haziran 2011 09.38

Kime: Christian Grey

** *****|

*** *****

** *****

Ax

Ne yazdığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bir kahkaha patlatıyorum. Andrea kahvemle içeri giriyor ve telefon görüşmeleme başlamadan önce günün programını gözden geçirmemiz için oturuyor.

Kesintisiz üç saati bulan bir süredir telefondaydım. Nihayet kapatıp, ayağa kalkıp esnediğim sırada saat 01.15. *Charlie Tango* bugün kaldırılıyor. Gece gibi Boeing Field'a getirilmiş olur. Federal Havacılık İdaresi, acil inişle ilgili soruşturmayı Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu'na devretti. Olay yerine ilk gidenlerden olan Eurocopter mühendisi, alevleri yangın tüpleriyle söndürmemin büyük bir şans olduğunu söylüyor. Bu hem kendilerinin hem UUGK'nın işini hızlandıracak. Ön raporlarını yarın almayı umuyorum.

Welch önlem olarak hem Portland'daki helikopter pistinden hem *Charlie Tango*'nun Boeing Field'daki özel hangarından ve çevresinden kapalı devre televizyon kayıtlarının hepsini topladığını haber verdi. İçim ürperiyor. Welch, sabotaj olabileceğini düşünüyor. İtiraf etmem gerek, motorların *ikisi de* alev aldığı için bu olasılık benim de aklımdan geçiyordu.

Sabotaj.

Neden ama?

Herhangi bir şüpheli durum olasılığına karşı, ekibine bütün kayıtları iyice taratmasını istedim.

Halkla ilişkiler müdür yardımcım Sam'in bitmeyen ısrarlarıyla, bu öğleden sonra kısa bir basın açıklaması yapmayı kabul ettim. Sam'in sızlanışları hâlâ kafamda çınlıyor. "*Bunlardan önde olman gerek Christian. Mucizevi kurtuluşun hâlâ bütün haber bültenlerinde dönüyor. Kurtarma operasyonunun hava görüntülerini almışlar.*"

Açıkçası, Sam'in sadece dramayı sevdiğini düşünüyorum. Umarım basın açıklaması, Ana'yla peşimizi bırakmalarını sağlar.

Andrea telefonumu çaldırıyor.

"Ne var?"

"Dr. Grey yine hatta."

"Kahretsin" diye fısıldıyorum kendi kendime. Galiba ondan ömür boyu kaçamam. "Tamam, bağla." Masama yaslanıp tatlı sesini duymayı bekliyorum.

"Christian, meşgul olduğunu biliyorum ama iki şey söyleyeceğim."

"Evet anne."

"Tutmak istediğim bir düğün organizatörü buldum. Bu yılki

Birlikte Başa Çıkalım balosunu organize etmişti. Ana ile birlikte, onunla görüşmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Elbette."

"Güzel. Bu hafta içinde bir buluşma ayarlarım. İkincisi, baban seninle konuşmayı çok istiyor."

"Babamla, nişanımı ilan ettiğim gece uzun uzun konuştuk. Aynı zamanda dünyadaki yirmi sekizinci yılımı kutluyorduk. Bil-
diğin gibi bu tür önemli günleri kutlamakta da pek hevesli de-
ğildir." Kaptırıp devam ediyorum. "Ayrıca korkunç bir zorunlu
inişten yeni kurtulmuştum." Sesim yükseliyor. "Babam günümü
gerçekten berbat etti. Bence o zaman yeterince konuştu. Şimdi
onunla konuşmak istemiyorum."

Kendini beğenmiş adi herif.

"Christian. Surat asmayı bırak. Babanla konuş."

Surat asmak mı! Tepemin taşı atmış haldeyim Grace.

Annemin kınamayla süslü sessizliği aramızda uzuyor.

İç çekiyorum. "Tamam, bunu düşüneceğim." Telefonumda di-
ğer hat yanıp sönüyor. "Kapatmam gerek."

"Pekâlâ canım. Alondra'yla görüşme hakkında haber veririm."

"Hoşça kal anne."

Telefonum tekrar çalıyor. "Bay Grey, size Anastasia Steele'i
bağlıyorum."

Hıncım yok oluyor. "Çok iyi. Teşekkürler Andrea."

"Christian?" Sesi alçak ve titrek çıkıyor. Korkmuş gibi.

Soluğum kesiliyor. "Ana, her şey yolunda mı?"

"Şey... biraz hava almaya çıkmıştım. Artık gitmişlerdir diye
düşündüm. Sonra, şey..."

"Muhabirler ve fotoğrafçılar mı?"

"Evet."

Şerefsizler.

"Hiçbir yorumda bulunmadım. Sadece dönüp binaya ko-
tum."

Lanet olsun. Ona göz kulak olması için Sawyer'ı göndermeliy-
dim. Leila Williams olayından sonra onu ekipte tutmama ikna
ettiği için Taylor'a bir kez daha minnet duyuyorum. "Ana, hal-
lolacak. Ben de seni arayacaktım. Bu öğleden sonra *Charlie Tango*

hakkında bir basın açıklaması yapmayı kabul ettim. Nişanımızı soracaklar. Onlara çok genel bir cevap vereceğim. Umarım bununla tatmin olurlar."

"Güzel."

Şansımı deniyorum. "Sana göz kulak olması için Sawyer'ı göndermemi ister misin?"

"Evet" diyor hemen.

Vay canına. Kolay oldu. Düşündüğümde fazla sarsılmış olmalı. "İyi olduğuna emin misin? Normalde bu kadar yumuşak başlı değilsin."

"Arada ben de böyle anlar yaşıyorum Bay Grey. Genellikle Seattle sokaklarında peşime medya takılınca oluyor. Epey spor oldu. Ofise döndüğümde nefes nefeseydim." Durumu espriye vuruyor.

"Gerçekten mi Bayan Steele? Normalde çok dayanıklısunuzdur."

"Niçin Bay Grey, siz neden bahsediyorsunuz acaba?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Bence biliyorsun" diye fısıldıyorum. Nefesi aksıyor ve bu ses kasıklarına kadar iniyor.

"Benimle flört mü ediyorsunuz?" diye soruyor.

"Umuyorum."

"Sonra da dayanıklılığımı mı test edeceksiniz?" Sesi kısık ve şehvetli.

Ah, Ana. Arzu bütün bedenime bir şimşek gibi yayılıyor.

"Hiçbir şey bana bundan daha fazla zevk veremez."

"Bunu duyduğuma çok memnun oldum, Christian Grey."

Bu oyunda fazla iyi. "Beni aradığına çok sevindim" diyorum.

"Günümü güzelleştirdin."

"Amacımız memnun etmek." Kıkırdıyor. "Sana ayak uydurabilmem için özel antrenörünü aramam gerek."

Gülüyorum. "Bastille buna bayılır."

Bir süre sessiz kalıyor. "Daha iyi hissetmemi sağladığın için teşekkürler."

"Olması gereken de bu değil mi zaten?"

"Öyle ve sen bunu çok iyi yapıyorsun."

Sevgi dolu sözlerinin keyfini çıkarıyorum. *Ana, sayende bir bütün olduğumu hissediyorum.*

Kapım çalınıyor. Ya Andrea ya da Sarah'nın öğlen yemeğimi getirdiğini biliyorum.

"Kapatmam gerek."

"Teşekkürler Christian" diyor.

"Ne için?"

"Sen olduğun için. Ha, bir şey daha. SBY'yi aldığın haberi hâlâ ambargolu, değil mi?"

"Evet, üç hafta daha."

"Tamam. Unutmamaya çalışacağım."

"Unutma. Kaçtım bebek."

"Tamam. Kaçtım Christian."

Andrea ve Sarah bugün ellerinden geleni yapmış. Yemekte en sevdiğim sandviç –hindili ve yanında turşuyla– biraz salata ve biraz patates cipsi var. Hepsi GŞT örtüsü örtülmüş bir tepside, kesme kristal kokteyl kadehi içinde madensuyu ve takım kristalden bir vazo içinde neşeli, pembe bir gülle geliyor.

İkisi birden tepsiyi yerleştirmek için telaş ederken, "Teşekkürler" diye mırıldanıyorum şaşkınlık içinde.

"Zevkle Bay Grey" diyor Andrea, giderek daha da sıklaşan gülümsemesiyle. Bugün ikisinin de aklı tuhaf bir şekilde başka yerde gibi ve üstlerinde bir yaramazlık var. *Ne iş çeviriyorlar?*

Yemeğime gömülürken mesajlarıma bakıyorum. Elena'dan bir tane daha gelmiş.

Kahretsin.

ELENA

Ara beni. Lütfen.

ELENA

Ara beni. Çıldıracağım.

ELENA

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bütün hafta sonu olanları düşündüm. Neden her şey bu kadar kontrolden çıktı, bilmiyorum. Üzgünüm. Beni ara.

ELENA

Lütfen aramalarıma cevap ver.

Onunla bu işi halletmem gerek. Bizimkiler Bayan Lincoln'le bağımlı kesmemi istiyor. Açıkçası cumartesi akşamı birbirimize kustuklarımızdan sonra nasıl geri döneriz, bilmiyorum.

Epey kötü şeyler söyledim.

O da söyledi.

Bitirmenin zamanı geldi.

Ana'ya, şirketi Elena'ya hediye edeceğimi söyledim.

Kişiler listemi aşağı kaydırarak özel avukatımın numarasını buluyorum. İronik bir şekilde, bizi tanıştıran Elena'ydı. Debra Kingston, aynı zamanda benim hayat tarzımı süren bir ticaret avukatı. Bütün Hâkim / İtaatkâr kontratlarımı ve gizlilik sözleşmelerimi o hazırladı. Bayan Lincoln ve ortak işimizle ilgili meselelere de o bakıyor.

Ara tuşuna basıyorum.

"Christian, merhaba. Uzun zamandır sesini duymamıştım. Anladığım kadarıyla yakında tebrik edeceğiz."

"Teşekkürler Debra."

Tanrım! O da biliyor.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Salon işini Elena Lincoln'e hediye etmek istiyorum."

"Pardon?" Sesi inanmamış gibi geliyor.

"Beni doğru duydun. İş Elena'ya hediye etmek istiyorum. Bir sözleşme taslağı hazırlamanı istiyorum. Her şey. Krediler. Gayrimenkul. Alacaklar. Hepsi. Hepsi onun olsun."

"Emin misin?"

"Evet."

"İlişkini kesiyor musun?"

"Kesiyorum. Hiçbir bağımlı kalsın istemiyorum. Hiçbir yükümlülük istemiyorum."

"Christian, avukatın olarak sormak zorundayım. Bunu yapmak istediğine emin misin? Bu inanılmaz cömert bir armağan. Yüzbinlerce dolar kaybetmek üzeresin."

"Debra, bunun gayet farkındayım."

Telefonda pofluyor. "Tamam, ısrar ediyorsan... Önümüzdeki

birkaç gün içinde bir taslak gönderirim.”

“Teşekkürler. Onunla olan bütün iletişimi de senin üstünden yürütmek istiyorum.”

“Gerçekten yolları ayırdınız demek.”

Özel hayatımı Debra’yla konuşacak değilim. Eh, en azından özel hayatımın bu yönünü.

“Anladım” diye ekliyor. “Evdekini memnun etmek için mi?”

Bu da ne şimdi?

“Debra, sen sadece şu kahrolası sözleşmeyi hazırla.”

Cevap ağzından zar zor çıkıyor. “Pekâlâ Christian. Bayan Lincoln’le sana haber veririm.”

“Güzel. Teşekkürler.”

Böylece Elena yakamdan düşer.

Telefonu kapatıyorum.

Vay canına. Yaptım.

Çok iyi geldi. Rahatladım. GŞT standartlarıyla, sadece küçük bir servete güle güle dedim ama ona o kadarını borçluyum. O olmasa bir GŞT olmazdı.

“Son konuşmamız hakkında düşünüyordum Christian.”

“Evet efendim?”

“Harvard’ı terk etmen konusunda. Sana kendi işini kurman için 100.000 dolar borç vereceğim.”

“Bunu yapar mısın?”

“Christian, sana inancım tam. Senin kaderinde evrenin efendisi olmak var. Bu bir borç olacak. Bana sonra ödersin.”

“Elena... Ben...”

“Bana bugün öğrendiklerini göstererek teşekkür edebilirsin. Sen üstte. Ben altta. Tenimde iz bırakma.”

Silkeleniyorum. Hâkimlik eğitimim böyle başlamıştı. Bir işadımı olarak başarımla, yaşam tarzı seçimime bağlı. Kendi kendime lastikli lakırdıya gülüyorum, sonra kaşlarımı çatıyorum. Bağlantıyı daha önce hiç bilinçli bir şekilde kurmamış olduğuma inanamıyorum.

Lanet olsun. Masamın arkasına sinemem. Ona bir telefon borçluyum.

Şov zamanı Grey.

Telefonumdaki numarasına isteksizce basıyorum.

İlk çalışında açıyor. "Christian, neden beni aramadın?"

"Şimdi arıyorum."

"Nesi var bu annenle... Nişanlının?" Son kelime ağzından alaylı bir tonla çıkıyor.

"Elena, seni nezaketen arıyorum. İşi sana hediye ediyorum. Debra Kingston'la görüştüm; kâğıt işini hallediyor. Bitti. Bunu daha fazla sürdüremeyiz."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Ciddiyim. Artık saçmalıklarına harcayacak enerjim yok. Senden, Ana'dan uzak durmanı istedim; isteğimi umursamadın. Ne ekersek onu biçeriz Bayan Lincoln. Bitti. Beni arama."

"Chris..." Kapatırken sesindeki paniği duyuyorum.

Kapatır kapatmaz telefonum çalıyor; ekranda onun ismi var. Telefonu kapatıp yapılacaklar listeme göz atıyorum.

Basın toplantısından önce bir saatim var. Elena'yı kafamdan atmak için ofis telefonundan erkek kardeşimi arıyorum.

"Hey, önemli adam. Pişman mı oldun?"

"Defol Elliot."

"O mu pişman oldu?" Kıs kıs gülüyor.

"İçindeki dallamayı iki dakika susturabilir misin?"

"O kadar uzun mu? Emin değilim."

"Bir ev alıyorum."

"Vayy. Sen ve müstakbel Bayan Grey için mi? Hızlı oldu. Onu hamile mi bıraktın?"

"Hayır!" *Tanrı aşkına.*

Telefonun diğer ucunda kıkır kıkır gülüyor. "Sen söyleme. Denny-Blaine veya Laurelhurst mü?"

Ah, teknoloji milyonerlerinin gözde banliyöleri.

"Hayır."

"Medina?"

Gülüyorum. "Orası annemle babama fazla yakın. Broadview'in hemen kuzeyindeki kıyıda."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Güneşin Sound'a batışını izlemek istiyorum, bir gölden doğuşunu değil."

Elliot gülüyor. "Oğlum. Böyle romantik biri olduğun kimin aklına gelirdi?"

Dudak büküyorum. Kesinlikle benim değil. "Temizliğe ihtiyacı var."

"Öyle mi?" Bu Elliot'ın ilgisini çekiyor. "Birini önermemi mi istiyorsun?"

"Hayır dostum. Senin yapmanı istiyorum. Sürdürülebilir ve çevre dostu bir şey istiyorum. Aile yemeklerinde anlatıp durduğun şeyler işte."

"Ha. Vayy." Sesi şaşkın. "Yeri görebilir miyim?"

"Evet, tabii. Daha kontratı yapmadım ama gelecek hafta gibi etüde başlıyoruz."

"Tamam. Müthiş. Ama bir mimara ihtiyacın olacak. Ben bir yere kadar yapabilirim."

"Aspen'deki renovasyonu yapan kadının adı neydi?"

"Hmm... Gia Matteo. İyidir. Şimdi merkezdeki havalı firmalardan birinde çalışıyor."

"Aspen'deki evde harika iş çıkardı. Etkileyici ve yaratıcı bir portfolyosu olduğunu da hatırlar gibiyim. Tavsiye eder misin?"

"Evet. Hmm... Tabii."

"Tereddüt ettin gibi?"

"Eh, bilirsin. Hayır'ı cevap olarak kabul etmeyen türden bir kadın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biraz... Hırslı. Aç. İstediklerini almaya odaklanan biri."

"Benim bununla bir sorunum yok."

"Benim de" diyor Elliot. "Aslında yırtıcı bir dişiyi tercih ederim."

"Öyle mi?" *Eh, Kavanagh bu tarife uyuyor.*

"Onunla biz..." Sesi giderek alçalıyor.

Gözlerimi devirmemek elimde değil. Erkek kardeşim cinsel inkontinans⁸ mustarip. "Tuhaf olur mu?"

"Hayır. Tabii ki olmaz. İşini bilir o."

"Arayıp güncel portfolyosuna bakacağım." Adını kâğıda not alıyorum.

"Tamamdır. Evi görmek için uygun olduğunda haber verirsin."

8. İnkontinans: Psikolojide kendini tutamama durumu. Tıpta idrarını tutamama hastalığı. (ç.n.)

“Anlaştık. Kaçtım.”

“Tamam dostum.”

Hayatında kaç kadını becerdiğini merak ederek telefonu kapatıyorum. Başımı sallıyorum. Katherine Kavanagh’nın onun üzerinde planları olduğunun farkında mı acaba? Hafta sonu bunu göremedi mi ki? Umarım sonunda onunla evlenmeye kalkmaz. Hayatımda tanıdığım en sinir bozucu kadın.

Sam, yarım saat sonra başlayacak basın açıklamasının metnini yolladı. Gözden geçirip bazı değişiklikler yapıyorum. Her zaman ki gibi aşırı cafcacı ve yapmacık yazmış. Bazen onu neden işe aldığımı sorguluyorum.

Yirmi dakika sonra kapımı çalıyor.

“Christian, hazır mısın?”

“Peki, Bay Grey, bunun bir sabotaj olabileceğini mi söylüyorsunuz?” diye soruyor *The Seattle Times*’tan bir gazeteci.

“Kesinlikle böyle söylemiyorum. Bütün olasılıklara bakıyoruz ve kaza raporunu bekliyoruz.”

“Nişanınızı tebrik ederiz Bay Grey. Anastasia Steele ile nasıl tanıştınız?” Sanırım bu kadın *Seattle Metropolitan*’dan.

“Özel hayatım hakkındaki soruları yanıtlamıyorum. Sadece, karım olmayı kabul ettiği için çok mutlu olduğumu tekrarlayacağım.”

“Bu son soruydu. Teşekkürler bayanlar ve baylar.” Sam yardımına koşuyor ve beni GŞT konferans odasından çıkarıyor.

Tanrı’ya şükür bitti.

“İyi iş çıkardın” diyor Sam, sanki onaya ihtiyacım varmış gibi. “Sen ve Anastasia’nın birlikte bir fotoğrafını isteyeceklerinden eminim. Bir fotoğraf alana kadar peşinizi bırakacaklarını sanmıyorum.”

“Bunu düşüneceğim. Şu anda sadece ofisime dönmek istiyorum.”

Sam sırtıyor. “Tabii Christian. Konferansın basın yansımalarını topladığımda sana gönderirim.”

“Sağ ol.” *Neden sırtıyor?*

Asansöre giriyorum ve benden başka kimsenin olmadığını görüp seviniyorum. Telefonuma bakıyorum. Elena’dan cevapsız çağrılar var.

Tanrı aşkına Bayan Lincoln. Seninle işimiz bitti.
Ana'dan da bir e-posta gelmiş.

Kimden: Anastasia Steele
Konu: Haberler!
Tarih: 20 Haziran 2011 16.55
Kime: Christian Grey

Bay Grey,
Çok iyi basın açıklaması yapıyorsunuz.
Buna neden şaşırmadım?
Seksi görünüyordun.
Kravatına bayıldım.
Ax
Not: Sabotaj?

Elim kravatıma gidiyor. O *Brioni*⁹ kravat. En sevdiğim.
Seksi görünüyormuşum. Bu cümle gereğinden fazla hoşuma gidiyor. Ana için seksi görünmeyi seviyorum ve e-postası bana bir fikir veriyor.

Kimden: Christian Grey
Konu: Sana Seksiyi Göstereceğim
Tarih: 20 Haziran 2011 17.08
Kime: Anastasia Steele

Sevgili müstakbel karım,
Belki kravatı bu akşam dayanıklılığını test ederken kullanabilirim.
Christian Grey
Sabırsız CEO, Grey Şirketler Topluluğu
Not: Sabotaj sadece bir varsayım. Endişelenme. Bu bir rica değil.

Asansörün kapıları açılıyor.

9. Lüks bir erkek giyim markası. (ç.n.)

"Mutlu yıllar Bay Grey!" Sesler birbirine karışıyor. Andrea kapının önünde, üstünde mavi kremayla *Mutlu Yıllar ve Tebrikler Bay Grey* yazan koca bir pastayla duruyor. Pastanın ortasında yanan altın renginde tek bir mum var.

Lanet olsun.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Hiç.

Ros, Barney, Fred, Marco, Vanessa ve departmanlarının bütün müdür yardımcılarının da aralarında bulunduğu kafe, büyük bir koro halinde *İyi ki Doğdun* şarkısına başlıyor. Şaşkınlığını gizlemek için yüzüne bir gülümseme yapıştırıyorum ve bitirdiklerinde mumu üflüyorum. Sanki kutlanacak bir şey yapmışım gibi hepsi bağırıp alkışlamaya başlıyor.

Sarah bir şampanya kadehi uzatıyor.

"Konuşma. Konuşma" diye tezahüratlar var.

"Eh, bu sürpriz oldu." Bana hafifçe omuz silken Andrea'ya dönüyorum. "Ama teşekkürler."

"Hâlâ burada olduğun için hepimiz minnettarız Christian. Özellikle de ben, çünkü sen olmasaydın ben de burada olmazdım" diye sesleniyor Ros. Kısa bir alkış ve kibar gülüşmeler yükseliyor. "Bu yüzden minnettarlığımızı bir şekilde göstermek istedik. Hepimiz." Bir kolunu meslektaşlarına doğru açıyor. "Ayrıca doğum gününü kutlamak ve güzel haberin için tebrik etmek istiyoruz. Hadi, kadeh kaldıralım." Kadehini kaldırıyor. "Christian Grey'e."

İsmim bütün ofiste yankılanıyor.

Kadehimi onu selamlamak için kaldırıyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

Tekrar alkış.

Elemanlarıma ne oldu böyle, gerçekten anlamıyorum. Neden şimdi? Hayırdır?

Bana bir dilim kek uzatan Andrea'ya, "Bu senin fikrin miydi?" diyorum.

"Hayır efendim. Ros'un fikriydi."

"Yine de bütün bunları birlikte düzenlediniz, değil mi?"

"Sarah ve ben yaptık efendim."

“Teşekkür ederim. Memnun oldum.”

“Bir şey değil Bay Grey.”

Ros sıcak bir gülümsemeyle kadehini tokuşturuyor. Ona bir çift mavi Manolo¹⁰ borcum olduğunu hatırlıyorum.

Ofisimdeki küçük toplantıdan paçayı sıyırmam otuz beş dakikamı alıyor. Duygulandım ve duygulandığıma şaşkınım. Yaşım ilerledikçe yumuşuyorum galiba. Yine de her zamanki gibi eve dönmek... Ana’yı görmek için sabırsızlanıyorum.

SBY’nin arka kapısından aceleyle çıkıyorum ve onu görünce kalbim titriyor. Yanında Sawyer var. Ona Audi’nin kapısını açıyor ve o Taylor’ın yanına geçerken Ana da arka koltukta benim yanıma kayıyor.

“Merhaba.” Gülümsemesi baş döndürücü.

“Merhaba.” Elini alıp parmak boğumlarını öpüyorum. “Günün nasıldı?”

10. Manolo Blahnik. Lüks bir ayakkabı markası. (ç.n.)

21 Haziran 2011, Salı

Elena'nın gözleri çakmaktaşı gibi. Soğuk. Sert. Suratımda. Öfkeli. *Ben senin başına gelen en iyi şeydim. Şimdi kendine bir bak. Amerika'nın en zengin, en başarılı girişimcilerinden birisin. Kontrollü, azimli. Hiçbir şeye ihtiyacın yok. Kendi evreninin efendisisin. Şimdi dizlerinin üstünde. Önümde. Başı öne eğik. Çıplak. Alnı yere dayalı. Saçları, koyu ahşap parkenin üstünde, şimşeklerden yapılma parlak bir taç gibi. Eli öne uzanmış. Kıpırmızı tırnaklı parmakları açık. Yalvarıyor. Başını yerden kaldırma. Sesim beton duvarlarda yankılanıyor. Durmamı istiyor. Bu kadarı yetti. Kırbacı daha sıkı tutuyorum. Yeter Grey. Ağzında sertleşmiş, rujuyla kıpkırmızı lekelenmiş penisimi kavriyorum. Avucum aşağı yukarı gidip geliyor. Daha hızlı. Daha hızlı. Daha hızlı. Evet. Boşalıyorum ve boşalıyorum. Boğazımdan yükselen bir haykırıyla. Sırtını spermimle boyayarak. Üstünde dikiliyorum. Soluk soluğa. Sersemlemiş. Doymuş. Bir gürültü kopuyor. Kapı aniden açılıyor. Silueti kapı eşiğini dolduruyor. Kükrüyor ve kan dondurucu sesi odayı dolduruyor. Hayır. Elena çığlık atıyor. Kahretsin. Hayır. Hayır. Hayır. O burada. Biliyor. Elena ikimizin arasında duruyor. Hayır, diye ağlıyor. Ona öyle sert vuruyor ki Elena yere düşüyor. Çığlık atıyor. Çığlık atıyor. Ona dokunma. Ona dokunma. Şoktayım. Ve bana vuruyor. Yanağıma bir sağ kroşe. Düşüyorum. Düşüyorum. Başım dönüyor. Bayılacak gibiyim. Hayır. Çılgılı kes. Kes. Sürüyor. Sürüyor. Mutfak masamın altındayım. Ellerimle kulaklarımı tıkadım. Ama sesi kesmiyorlar. O burada. Botlarının sesini duyuyorum. Büyük botlar. Tokalı. Çığlık atıyor. Çığlık atıyor. Ne yaptı? Annem nerede? Onu görmeden önce leş kokusunu alıyorum. Masanın altına bakıyor; elinde yanan bir sigara var. İşte buradasın, seni küçük bok.*

İçime hava çekmeye çalışarak, terden sıılsıklam halde aniden uyanıyorum. Korku damarlarımda gürüldüyor.

Neredeyim?

Gözlerim ışığa alışıyor. Evdeyim. Escala'da. Yaklaşan gün doğumu, Ana'nın uyuyan silüetine hafif bir pembemsi parıltı düşürüyor ve içimi serin bir sonbahar rüzgârı gibi bir rahatlama kaplıyor.

Şükürler olsun.

O burada. Benimle.

Kafamı boşaltmak için uzun bir nefes vererek toparlanıyorum.

Bu da neydi şimdi böyle?

Rüyamda Elena'yı gördüğüm çok nadirdir; ortak geçmişimizdeki o korkunç anı ise daha nadir. Tavana bakarak yatarken titriyorum. Uykuya geri dönmeye çok hazırım. Aklımdan Ana'yı uyandırmak geçiyor. Kendimi onun içinde bir kez daha kaybetmek istiyorum ama bunun ona haksızlık olacağını biliyorum. Dün gece dayanıklılığını kanıtlamaktan öteye gitti; bugün çalışacak ve uykusunu alması gerek. Ayrıca içim huzursuz, tüylerim diken diken ve kâbus ağzımda acı bir tat bıraktı. Elena'yla arkadaşlığımı ve iş ilişkiimi koparmak ruhuma musallat oldu herhalde. Ne de olsa Bayan Lincoln, on yıldan uzun süredir rehberimdi.

Lanet olsun.

Olması gerekiyordu.

Bitti. Bunların hepsi bitti.

Doğrulup saçımı arkaya tarıyorum. Ana'yı uyandırmamaya çalışıyorum. Saat erken. 05.05. Şu an bir bardak suya ihtiyacım var.

Yataktan ayaklarımı sarkıtınca dün gecenin eğlenceli oyunlarından arta kalan kravatıma bastığımı fark ediyorum. Ana'nın tatlı hatırası duyularımı istila ediyor; başının üstünde bağlı elleri, kaskatı vücudu, ben dilimle klitorisine dikkatimi çekerken, karyola başlığının soluk gri çubuklarına tutunarak zevk içinde başını arkaya atışı. Kâbusumun kalıntılarından çok daha hoş bir anı. Kravatımı alıyorum, katlayıp komodinin üstüne koyuyorum.

Ana yanımda uyurken kâbus görmem normal değil. Umarım tek seferliktir. Neyse ki bugün Flynn'le randevum var. Bu yeni gelişmeyi onunla inceleyebilirim.

Pijamamı giyip telefonumu alıyorum ve yatak odasından çıkıyorum. Belki biraz Chopin veya Bach beni sakinleştirir.

Piyanonun başına otururken mesajlarıma bakıyorum. Welch'ten gece yarısı gelmiş bir mesaj gözüme takılıyor.

WELCH

Sabotaj şüphesi var. Bu sabah ilk iş ön rapor.

Kahretsin. Kan beynimden çekilirken ürperiyorum.

Korkularım doğru çıktı. Birisi ölmemi istiyor.

Ama kim?

Yıllar içinde önüne geçtiğim birkaç iş ortağı aklıma geliyor.

Woods? Stevens? Carver? Başka kim vardı? Waring?

Bunu yapmaya tenezzül ederler mi?

Hepsi para kazandı; çok para. Sadece şirketlerini kaybettiler. Bunun ticari faaliyetlerimle bağlantılı olabileceğine inanmıyorum.

Belki kişiseldir?

Bu anlamda öne çıkan tek bir kişi var, o da Linc. Ama Elena'nın eski kocası zaten ondan intikamını yıllar önce aldı. Şimdi neden bir şey yapsın ki?

Belki başkasıdır. Bir şeye bozulmuş bir eleman mı? Eski kızlardan biri mi? Bunu yapabilecek kimse aklıma gelmiyor. Leila hariç hepsinin durumu iyi.

Bunu iyice düşünmem gerek.

Ana! Lanet olsun!

Benim peşimdeyseler ona da zarar verebilirler. Korku bir hayalet gibi içimden geçerek tüylerimi diken diken ediyor. Ana'yı her ne pahasına olursa olsun korumalıyım. Welch'e mesaj yazıyorum.

Bu sabah buluşalım.

Saat 08.00'de. Grey Malikânesi'nde.

WELCH

Anlaşıldı.

Toplantılarım varsa iptal etmesi için Andrea'ya mesaj atıyorum, sonra Taylor'a bir e-posta yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Sabotaj

Tarih: 21 Haziran 2011 05.18

Kime: J B Taylor

Welch, Charlie Tango'nun sabotaja uğramış olabileceğini haber verdi. Ön raporu bu sabah ilerleyen saatlerde alacağız. Saat 8'de Grey Malikânesi'nde buluşuyoruz.

Raynolds ve Ryan'ı yine göreve getir. Ana'nın yanından bir an bile ayrılmamasınlar. Bugün Sawyer onunla kalabilir.

Teşekkürler.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Birikmiş gerginliğimi atmam gerek. Spor yapmaya karar veriyorum. Sessizce giyinme odama gidip Ana'yı uyandırmamak için çabucak ve ses çıkarmadan üstümü değiştiriyorum.

Televizyonda piyasaları izleyip kulağında Foo Fighters'la koşu bandında koşarken beni kimin öldürmek isteyebileceğini düşünüyorum.

Ana uyku, seks ve sonbaharda bir meyve bahçesi gibi kokuyor. Bir an için daha mutlu bir zamana, sorunsuz bir zamanıma ışılanıyorum. Sadece ben ve sevgilim varız. "Hey, bebek. Uyan." Burnumu kulağına sürtüyorum.

Gözlerini açıyor ve uykudan zaten yumuşamış yüzü altın rengi bir şafak gibi parlıyor. "Günaydın" diyor ve başparmağını dudaklarında gezdirdikten sonra bana saf bir öpücük veriyor.

"İyi uyudun mu?" diye soruyorum.

"Hmm... Çok güzel kokuyorsun. Çok güzel görünüyorsun."

Sırıtiyorum. Sadece dikimi güzel bir takım elbise. "Ofise erken gitmem gerekiyor."

Doğruluyor. "Şimdi mi?" Radyolu çalar saate bakıyor. Saat 07.08.

"Bir iş çıktı. Basını uzak tutmak için Sawyer bugün yanında kalacak. Tamam mı?"

Başını sallıyor.

Güzel. Onu *Charlie Tango* hakkındaki haberle korkutmak istemiyorum.

"Seninle sonra görüşürüz." Alnından öpüyorum ve kalmak için aklım çelinmeden önce çıkıyorum.

BU RAPOR BİR ÖZETTİR.

FHI Kaza ve Olay Raporlama Sistemi

GENEL BİLGİ

Veri Kaynağı: KAZA VE OLAY VERİ TABANI

Rapor Numarası: 20110453923

Yerel Zaman: 17 HAZİRAN 2011

Şehir: CASTLE ROCK Eyalet: WA

Havaalanı Adı: PORTLAND HELİKOPTER PİSTİ

Vaka Türü: OLAY

Havada Çarpışma: YOK

HAVA ARACI BİLGİSİ

Hava aracı Hasan: CİDDİ

Hava aracı Markası: EURCPT Hava aracı Modeli: EC-135

Hava aracı Serisi: EC-135-P2

Gövde Uçuş Saati: 1450

Operatör: GŞT

Operasyon Türü: HAVA TAKSİSİ/ULAŞIM ARACI

Kayıt No: N124CT

Toplam Yolcu: 2 Ölü: 0 Yaralı: 0

Hava aracı Ağırlık Sınıfı: 12501 LBS ALTI

Motor sayısı: 2

Motor Yapımı: TURBOM Motor Modeli: ARRIUS 2B2

ÇEVRE/OPERASYON BİLGİSİ

Birincil Uçuş Koşulları: GÖRSEL UÇUŞ KURALLARI

İkincil Uçuş Koşulları: HAVA KOŞULLARI ETKİSİZ

Uçuş Planı Kaydedildi: EVET

KAPTAN PİLOT

Pilot Sertifikası: TİCARİ PİLOT

Pilot Sınıflandırması: ROTORLU UÇAK/HELİKOPTER

Pilot Ehliyeti: EHLİYETLİ

Toplam Uçuş Saati: 1180

Yapım/Model Toplam: 860 Son 90 Günde Toplam: 28

OLAY NOTLARI

17 Haziran 2011'de, Pasifik saati ile yaklaşık 14.20'de, Grey Şirketler Topluluğu'na ait ve GŞT tarafından yönetilen bir EC-135, N124CT büyük bir olay yaşamıştır. Hava aracı istikrarlı durumdayken aniden düşmeye başlamış ve 1. motorun yangın lambası yanmıştır. Pilot 1. motoru yangın söndürücüyle kurtarmış ve diğer motorla Sea-Tac'e dönmeyi denemiştir. 2. motor yangın ışığı yanmıştır. Pilot, Silver Lake'in güney-doğu köşesine acil iniş yapmıştır. Pilot iniş sonrasında ikinci yangın söndürücüyü kullanmış, hava aracını kapatıp boşaltmıştır. Herhangi bir yaralanma kaydedilmemiştir. Pilot araç içindeki taşınabilir yangın söndürücüyü kullanmıştır. Hava aracı üreticisi, hava aracının motorlarını incelemektedir. İlk değerlendirmeler hasarın şüpheli olduğunu ve suç kastı olabileceğini göstermektedir. Ulusal Ulaşım Güvenliği Heyeti (UUGH) için daha ileri değerlendirmeler gerekmektedir.

Ofisimde Welch ve Taylor'la birlikte raporu inceliyoruz. Welch'in kır sakallı yüzü, sabah ışığında her zamankinden daha pürüzlü ve katı. "UUGH şu an sadece sabotajdan şüpheleniyor ama biz suç kastı varmış gibi ilerlemeliyiz. Bunun için Portland'daki helikopter pistinin bütün kapalı devre kayıtlarını kontrol ettik ama herhangi bir şüpheli eyleme rastlamadık." Sandalyesinde oturuşunu değiştirip boğazını temizliyor. "Ancak Boeing Field'daki GŞT hangarında bir durum var."

Ya?

"Kameraların ikisi çalışır durumda değildi. Bu yüzden görüntülerin tamamına sahip değiliz."

"Ne? Bu nasıl oldu?" *Bu adamlara ne için para veriyorum ben?*

"Bulmak için girişimlerimiz sürüyor" diyor Welch. Eski bir araba egzozu gibi derinden ve hışırtılı konuşuyor. "Bu büyük bir ihlal."

Ciddi misin Sherlock? "Kim sorumlu?"

"Dönüşümlü bir vardiya sistemi var. Yani, dört veya beş kişiye bakıyoruz."

"İhmalkârlık varsa kovuldular. Hepsi."

"Efendim." Taylor'a bir bakış atıyor.

"Şu anda bunun arkasında kimin olduğuna dair bir ipucumuz yok" diyor Taylor.

"Helikopterde adli inceleme yapılacak" diye ekliyor Welch. "Onların bir şey bulacağını umuyorum."

"Siktiğim umudundan fazlasını istiyorum!" Sesimi yükseltiyorum.

"Evet efendim." İki adam da aynı anda konuşuyor. İkisi de suçlu suçlu bakıyor.

Kahretsin. Bu onların hatası değil. *Grey.* Kendini topla.

Daha ölçülü bir tonda devam ediyorum. "Hangarda kimin çuvaldadığını bulun. Her kimse kovun. Neler döndüğü hakkında bir fikriniz olur olmaz bilmek istiyorum. Bu arada jetin başına bir şey gelmemesine dikkat edin."

"Tamam efendim" diyor Taylor.

Welch, "Üstündeyiz" diye homurdanıyor. Öfkeli. Öyle de olmalı. Bunlar onun gözetimi altında oldu. "Ulusal Ulaşım Güvenliği Heyeti tamamen bu konuyla ilgileniyor. Araştırmaları devam ederken güvenlik güçlerini bilgilendirmelerini ve uygunsa onları paralel soruşturmaya davet edeceklerini bekliyorum. Emin olmak için konuyu UUGH ile tekrar görüşeceğim."

"Polis mi?" diye soruyorum.

"Hayır. FBI."

"Tamam. Belki onlar bir şeyler bulabilir. Yedek yakın koruma konusunu ne yaptık?" diye Taylor'a soruyorum.

"Raynolds da Ryan da müsait ve bugün başlayabilirler."

"Anastasia'yı bu işin dışında tutmak istiyorum. Endişelenmesine gerek yok. Ayrıca bu işin arkasında kimin olabileceğiyle ilgili bir kısa liste görmek istiyorum. Maalesef benim aklıma kimse gelmiyor."

"Ekibim potansiyel şüphelilerin listesini oluşturuyor" diyor Welch.

"Ben de aynısını yapacağım."

"Efendim, şu anda rapor Federal Havacılık İdaresi'nin sitesinde. Basın bunu fark edip sorular sormaya başlayabilir" diyor Taylor.

Kahretsin. "Haklısın. Sen Sam'e şimdi haber verebilirsin. Ben onu buraya çağırırım."

"Haber vereceğim" diye yanıtıyor.

Duyulacaksa Ana'ya da söylemem gerek.

Bu noktaya nasıl geldik?

Sabotaj!

Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yok.

İki adamı olası şüpheliler üstünde konuşurken bırakıp kafamı kapıdan dışarı uzatıyorum. Andrea bilgisayarından başını kaldırıyor. "Bay Grey?"

"Sam ve Ros'tan bize katılmalarını iste."

"Hemen."

Ofis kapım tıklatılıyor. Gelen Andrea. "Biraz daha kahve ister misiniz?" diye soruyor.

"Lütfen."

Bilgisayar ekranımda, şirketimi kurduğumdan beri yaptığım bütün şirket alımlarının bir listesi var. Belki olası bir şüpheli bulurum diye tek tek üstlerinden geçiyorum. Şimdiye kadar elde var sıfır. Çok moral bozucu. İçten içe Ana yüzünden endişeliyim. Biri bana zarar vermek istiyorsa o da benim yanımda zarar görebilir. Böyle bir şey olursa bununla nasıl yaşarım?

"Sütlü?"

"Hayır. Sade. Sert."

"Tabii efendim." Kapıyı kapatıyor ve sevgilimden bir e-posta düşüyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Fırtınadan Önceki/Sonraki Sessizlik?

Tarih: 21 Haziran 2011 14.18

Kime: Christian Grey

Çok sevgili Bay Grey,

Bugün çok sessizsiniz. Bu beni endişelendiriyor. Umarım yüksek finans ve iş anlaşmaları ülkesinde her şey yolundadır.

Dün gece için teşekkürler. Tam ağzıma göresin. ;)

Axx

Not: Bu öğleden sonra Bay Bastille'le görüşüyorum.

Ana! Yakamdan yukarı bir sıcaklık yükseliyor; kravatımı gevşettiyorum. Kelime seçimlerinde gayet ahlaksız. Yanıtımı yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Fırtına Burada

Tarih: 21 Haziran 2011 14.25

Kime: Anastasia Steele

Sevgili nişanım,

BlackBerry'ni hatırladığın için seni tebrik etmeliyim.

Burada fırtına bulutları toplanıyor. Eve döndüğümüzde sana hava raporunu ve yaklaşan seli bildiririm.

Bu arada umarım Bastille seni çok zorlamaz. O benim işim. ;)

Dün gece için SANA teşekkürler. Dayanıklılığın ve ağzın beni en güzel şekilde şaşırtmayı sürdürüyor. ;) ;) :)

Christian Grey

Meteorolog & CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Not: Bu hafta evindeki geri kalan eşyalarını almak istiyorum. Orada hiç kalmıyorsun...

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Hava Tahmini

Tarih: 21 Haziran 2011 14.29

Kime: Christian Grey

E-postan endişelerimi pek hafifletmedi. Gerektiğinde bir tersaneniz olduğunu ve şüphesiz bir gemi inşa edebileceğinizi bilerek rahatlıyorum. Ne de olsa tanıdığım en becerikli adamsın.

Seni seven Ana'n xxx

Not: Ne zaman taşınacağımı bu akşam konuşalım.

Not 2: Meteorolojiyle gerçekten ilgili misin?

E-postası beni gülümsetiyor. İşaretparmağımı x'lerin üstünde gezdiriyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Ben Seninle İlgiliyim

Tarih: 21 Haziran 2011 14.32

Kime: Anastasia Steele

Her zaman.

Christian Grey

Delice Âşık CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Dr. Flynn beni ofisine buyur ederken saat 05.30. "Merhaba Christian."

"John." Yavaş adımlarla kanepeye yürüyorum, oturuyorum ve sandalyesine yerleşmesini bekliyorum.

"Senin için büyük bir hafta sonuydu, ha?" diyor dostça bir sesle. Başımı çeviriyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Birisi beni öldürmeye çalışıyor."

Flynn'in beti benzi atıyor. Sanırım bu bir ilk. "Kaza mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Kaşları çatılıyor.

"Adamlarım üstünde çalışıyor. Ama benim kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

"Tahminin de mi yok?"

Yok anlamında başımı sallıyorum.

"Öyleyse" diyor, "umarım polis işi ele almıştır ve suçluyu bulursun."

"FBI devreye giriyor ama benim asıl endişem Ana."

"Güvenliğinden mi?"

"Evet. Korumalarını artırdım ama yeterli olacak mı bilmiyorum." Yükselen paniğimi yutkunarak bastırıyorum.

"Bunu konuşmuştuk" diye yanıtlıyor. "Kontrolde olmama düşüncesinden nefret ettiğini biliyorum. Ana konusunda paniğe kapıldığını biliyorum ve neden böyle hissettiğini anlıyorum. Ama imkânların var ve onu güvende tutmak için önlemlerini aldın. Kimsenin elinden bundan fazlası gelmez." Bakışları seviyeli ve içten. Sözleri yatıştırıcı. Gülümseyerek ekliyor. "Onu kilit altında tutamazsın."

Rahatlatan bir kahkaha atıyorum. "Biliyorum."

"Aynı zamanda bunu yapmaktan hoşlanacağını biliyorum ama kendini onun yerine koy."

"Evet. Biliyorum. Anlıyorum. Onu uzaklaştırmak istemiyorum."

"Kesinlikle. Güzel."

"Konuşmak istediğim sadece bu değil."

"Dahası mı var?"

Uzunca bir iç çektim. Doğum günü partimde Elena'yla yaptığım tartışmayı ve hemen ardından hem annem hem de babamla yaşanan atışmaları en kısa haliyle anlattım.

"Seninle tek bir an bile sıkıcı olamaz Christian." Flynn, çekingen gülümsememe çenesini kaşıyarak karşılık veriyor.

"Bir saatimiz var. Ne hakkında konuşmak istersin?"

"Dün gece bir kâbus gördüm. Elena'yla ilgili."

"Anladım."

"Annemle babamın isteği üzerine onunla bağlarımı kopardım. İşi ona hediye ettim."

"Çok cömertçe."

Omuz silkiyorum. "Öyle. Ama sorun etmiyorum, sanırım. Tabii hâlâ arıyor ama bugün sadece iki defa aradı."

"Hayatında çok büyük bir etkisi oldu."

"Öyle. Ama artık yoluma devam etmemin vakti geldi."

Düşünceli görünüyor. "Hangisi daha çok canını sıktı; Elena'yla mı yoksa ailenle yaşadığın tartışma mı?"

"Elena'yla olan tuhaftı çünkü Ana da oradaydı. Birbirimize kin doluyduk." Pişmanlığım sesimden belli oluyor. Keşke daha iyi şartlarda ayrılseydik. "Grace ise bana çok kızgındı. Daha önce hiç hakaret ettiğini duymamıştım. Ama babamla tartışmam en kötüsüydü. Tam bir pislikti."

"Öfkeli miydi?"

"Çok." Carrick'e sadakatsizliğimin karnıma bıçak gibi saplanan suçluluk hissini duymazdan geliyorum.

"Kendine olan öfkesini sana yansıtıyor olabilir mi diye düşünüyorum. Neden böyle hissettiğini anlayabiliyorsun, değil mi?"

Hayır. Evet. Belki.

Flynn devam ediyor. "Kabul etsen de etmesen de baban muhtemelen Elena'nın savunmasız bir ergenden faydalandığını düşü-

nüyor. Seni korumak onun göreviydi. Başarısız oldu. Büyük olasılıkla da duruma böyle bakıyor.”

“O benden faydalanmadı. Ben dünden razıydım.” Yılgınlığım sözlerimde yankılanıyor.

Bu tartışmadan bıktım usandım.

John iç çekiyor. “Bunu çok fazla kez konuştuk. Seninle tekrar aynı tartışmaya girmek istemiyorum ama duruma babanın bakış açısından bakmayı deneyebilirsin.”

“Benim kocalık edemeyeceğimi söyledi.”

Flynn şaşırmış görünüyor. “Ya? Bu sana ne hissettirdi?”

“Kızdım. Haklı olabileceğinden endişelendim.” *Utandım.*

“Bunu hangi bağlamda söyledi?”

Elimi önemsizmiş gibi sallıyorum. “Bana evliliğin kutsallığı hakkında nutuk çekiyordu. Bana eğer buna saygım yoksa evlilikle de işim olamayacağını söyledi.”

John’un kaşları birleşiyor.

“Elena evli olduğu için” diye açıklıyorum ona.

“Anlıyorum.” Flynn dudaklarını büzüyor. “Christian” diyor nazikçe, “baban doğru bir noktaya parmak basıyor olabilir.”

Ne?

“Ya evli bir kadınla, evliliğine mal olan bir ilişkiye gönüllü katılımcıydınız –başına gelenler düşünüldüğünde çok daha fazlası– ya da kendisinden faydalanılmış, savunmasız bir ergendiniz. Hangisi? Her ikisi de olamazsın.”

Ona dik dik bakıyorum. *Bu ne saçmalık!*

“Evlilik ciddi bir iştir” diyor.

“Bırak şimdi John. Bunu ben de biliyorum. Tıpkı onun gibi konuşuyorsun!”

“Öyle mi? Bilerek yapmadım. Sadece sana başka bir bakış açısı sunuyorum.”

Bakış açısı mı? Tüküreyim.

Dik dik ona, sonra ellerime bakarken aramızdaki sessizlik büyüyor.

Kıçımın bakış açısı. “Bence Carrick haksız” diye mırıldanıyorum sonunda. Sesimin, babamın hâlâ olduğumu düşündüğü, somurtkan bir ergen gibi çıktığını fark ediyorum.

“Tabii ki öyle. Bayan Lincoln’le ilişkiniz hakkında benim gö-

rüşüm ne olursa olsun, bunca yıldır ona kesintisiz bir bağlılığın vardı. Bence vicdanını rahatsız eden şey, onunla bütün ilişkini sonlandırdığın için duyduğun pişmanlık."

"Pişman değilim!" diye çıkışıyorum. "Bunu isteyerek yaptım."

"Öyleyse suçluluk?"

İç çekiyorum. "Suçluluk mu? Suçlu hissetmiyorum." *Acaba?*

John tepkisiz kalıyor.

"Kâbuslar bu yüzden mi?" diye soruyorum.

"Belki." İşaretparmağıyla dudağına dokunuyor. "Annenle babanı memnun etmek için önemli ve uzun süreli bir ilişkiden vazgeçiyorsun."

"Annemle babam için yapmıyorum. Bunu Ana için yapıyorum."

Başını sallıyor. "Bildiğin her şeyi Ana için, sevdiğin kadın için reddediyorsun. Bu çok büyük bir adım." Yine gülümsüyor. "Bana sorarsan iyi yönde."

Ona ne diyeceğimi bilmeden bakıyorum.

"Söylediklerimin hepsini bir düşün. Zaman doldu" diyor. "Bir sonraki görüşmemizde bunları konuşmaya devam edebiliriz."

Kalkıyorum, biraz şaşkın hissediyorum. Flynn her zamanki gibi bana sindirecek epey malzeme verdi. Ama bir sonraki görüşmemize kadar sormam gereken bir soru kaldı. "Leila nasıl?"

"İyi bir ilerleme gösteriyor."

"Eh, bu iç rahatlatıcı."

"Öyle. Haftaya görüşürüz."

Dışarıda Taylor, Q7'nin yanında bekliyor.

"Eve yürüyerek gideceğim" diyorum. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. "Seninle Escala'da görüşürüz."

Bana sıkıntılı bir bakış atıyor.

"Ne?"

"Efendim, arabayla gelseniz çok daha rahat olurdum."

Ah, evet. Birisi beni öldürmeye çalışıyor.

Taylor arka kapıyı açarken yüzüm asılıyor ama teslim olup binmiyorum.

Artık kendi evrenimin efendisi değil miyim?

Karanlık ruh halim kötüleşiyor.

“Ana nerede?” diye soruyorum salona girerken Bayan Jones’a.
“İyi akşamlar Bay Grey. Sanırım duşta.”

“Teşekkürler.”

“Akşam yemeği yirmi dakikaya hazır olsun mu?” diye soruyor ocakta bir tencereyi karıştırırken. İştah kabartıcı kokuyor.

“Otuz diyelim.” Ana’nın duşta olması olasılıklar doğurabilir. Bayan Jones gülümsemesini gizlemeye çalışsa da görüyorum ama görmezden geliyorum. Sevgilimi bulmaya gidiyorum. Banyoda değil, yatak odasında, ıslak bedeni bir havluya sarılı pencerenin yanında duruyor.

“Merhaba” diyor kocaman bir gülümsemeyle ama ben yaklaşırken gülümsemesi kayboluyor. “Neyin var?”

Cevap vermeden önce onu kollarıma alıp sıkıca sarılarak o tatlı, duş kokusunu içime çekiyorum. Ruhumu yatıştırıyor.

“Christian. Ne oldu?” Sırtımı okşayarak beni daha sıkı sarıyor.

“Sadece sana sarılmak istiyorum.” Dağınık topuzuna yüzümü gömüyorum.

“Buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum.” Sesinden gergin olduğu belli. Huzursuz olmasından nefret ediyorum. Elimle başını avuçlayıp arkaya yatırıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıp, sıkıntımı dökercesine onu öpüyorum. Yüzümü avuçlarına alarak hemen bana karşılık veriyor. Bana açılıyor ve dili dilime dolanıyor.

Ah, Ana.

Ayrıldığımızda ikimiz de soluk soluğayız ve ben sertim.

Fena halde sert. Onun yüzünden.

“Sorun ne?” diye sordu, beni nazikçe yatıştırıp ipuçları için yüzümü inceledi.

“Sonra” diye mırıldanıyorum dudaklarının üstünde ve onu geri geri yatağa yürütmeye başlıyorum. Yakalarından tutup beni ceketimden kurtarmaya çalışırken havlusu yere düşüyor ve kollarımda çırılçıplak kalıyor.

Uzanıp dağınık topuzunu bir arada tutan lastik tokayı çekiyorum. Saçları kurtulup omuzlarına ve memelerine dökülüyor. Sırtını okşayarak aşağı kayan elimle kıcını avuçlayıp onu kendime çekiyorum. “Seni istiyorum.”

“Belli oluyor.” Ereksiyonuma sürtünerek kıpırdıyor.

Siktir. Sırtarak onu nazikçe yatağa itiyorum. Bütün o görkemli çıplaklığıyla yatağa serilirken, bacaklarım dizlerinin arasında, ayakta duruyorum.

“Bu daha iyi” diye fısıldıyorum. Az önceki incinmiş halim unutuldu bile.

“Bay Grey, size takım elbiseyi çok yakıştırsam da fazla giyinik görünüyorsunuz.” Endişesi geçti. Gözleri baştan çıkarıcı bir arzuyla parlıyor. Bu azdırıcı.

“Madem öyle, bu konuda ne yapabileceğime bir bakayım Bayan Steele.”

Altdudağını ısırarak parmaklarını memelerinin arasından aşağı kaydınıyor. Meme uçları pembe, dik ve hazır. Ağzım için.

Giysilerimi yırtarak çıkarıp kendimi onun içine gömmek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine kravatımı düğüm yerinden tutup nazikçe çekerek açıyorum. Gevşettiğim kravatı çıkarıp yere atıyorum ve gömleğimin en üst düğmesini açıyorum.

Ana’nın dudakları seksi, beğeni dolu bir nefesle aralanıyor.

Sonra ceketimi omuzlarımdan silkeliyorum. Hafif bir patırtıyla yere düşüyor. Sanırım sesin sebebi telefonum ama duymazdan gelip gömleğimin eteğini pantolonumdan çıkarmak için çekiyorum.

“Kapalı mı açık mı?” diye soruyorum.

“Kapalı. Şimdilik. Lütfen.” Ana çekinmiyor.

Sırtarak önce sol kol düğmemi sonra da sağdakini çıkıyorum. Ana yatakta kıvranıyor.

“Kıpırdama bebek” diye fısıldayarak gömleğimin en alt düğmesini çözüyorum, sonra gözlerimi gözlerinden ayırmadan parmaklarımı sırayla diğer düğmelere götürüyorum. Düğmelerle işim bittiğinde gömleğim de ceketimin arkasından gidiyor ve kemerimi kavırıyorum. Ana’nın gözleri büyüyor. Birbirimizi bakışlarımızla içiyoruz. Kemerin ucunu köprüsünden geçirip tokasını çözüyorum ve olabildiğince yavaşça çekerek çıkıyorum.

Ana başını hafifçe yana eğerek beni izliyor. Soluklarının hızlandığını, memelerinin iniş kalkışından anlıyorum.

Kemerini ikiye katlayıp parmaklarımda kaydırıyorum.

Ah Ana, bununla neler yapmak isterdim.

Kalçası da yükselip alçalıyor.

Kemeri iki ucundan çekerek havada şaklatıyorum. Sert bir şlak sesi çıkıyor. Ana irkilmiyor ama istediğinin bu olmadığını bildiğim için kemeri yere bırakıyorum. Bıraktığı kısa nefes rahatlattığını, belki de biraz hayal kırıklığına uğradığını gösteriyor. Hangisi bilmiyorum. Şimdi bunu düşünmenin zamanı değil. Ayakkabılarımı çoraplarımla beraber bir kenara bırakıp pantolonumun düğmesini açıyorum ve fermuarı aşağı kaydırıyorum.

“Hazır mısın?” diye soruyorum.

“Bekliyorum” diyor şehvetten kısılmış sesiyle. “Ama gösterinin de tadını çıkıyorum.”

Sırtarak pantolonumla baksırımı yere bırakıyorum; gerilmiş penisim özgürlüğüne kavuşuyor. Diz çöküp baldırından yukarıya, kasık tüyleri boyunca kalçasını takip ederek göbeğine, oradan her iki memesine öpücükler kondurarak üstünde hazır duruyorum.

“Seni seviyorum” diye fısıldıyorum ve onu öperken aynı anda içine giriyorum.

İnliyor. “Christian.”

Hareket etmeye başlıyorum. Ağır ağır. Tadını çıkararak. Benim tatlı, tatlı Ana’m. Aşkım.

Bacaklarını bana doluyor, parmakları saçlarıma dalıyor ve sertçe çekiyor.

“Ben de seni seviyorum” diye mırıldanıyor kulağıma ve benimle birlikte, aynı ritimde hareket ediyor.

Birlikte.

Biz.

Tek vücut.

Kollarımda dağılırken beni de yanında götürüyor.

“Ana!”

Göğsümde geziniyor; karanlığı bekleyerek geriliyorum. Duruyor ve başını kaldırıyor. “Doğaçlama striptizin ve devamında gelenler çok hoşuma gitti ama mektubunda bahsettiğin şu hava raporunu verip bana neler olduğunu anlatacak mısın?”

Parmaklarım sırtında aşağı yukarı geziniyor. “Önce yemek yiyebilir miyiz?”

Gülümsüyor. “Evet. Açım. Ayrıca bir duşa daha ihtiyacım olabilir.”

Sırtıyorum. "Seni kirletmeyi seviyorum." Doğrulup kıcına bir şap-
lak atıyorum. "Kalk! Gail'e yarım saate hazır olacağımızı söyledim."

"Öyle mi?" Ana panik içinde.

"Öyle." Sırtıyorum.

Bayan Jones'un Tayland usulü körili sebze yemeği, yanında
yudumladığımız Chablis gibi leziz. "Federal Havaçılık İdaresi'nin
ön raporu hazır. Bir noktada kamuya açık hale gelecek."

"Ya?" Ana tabağından başını kaldırıyor.

"*Charlie Tango* ya müdahale edilmiş gibi görünüyor."

"Sabotaj mı?"

"Aynen öyle. Sorumluyu yakalayana kadar güvenlik önlem-
lerimizi artırdım. Şimdilik burada kalmanın daha iyi olacağını
düşünüyorum."

Gözleri panikle büyümüş halde başını sallıyor.

"Tedbirli olmak zorundayız."

"Tamam."

Bir kaşım kalkıyor.

"Tedbirli olabilirim" diye ekliyor telaşla.

Güzel. Bu kolay oldu.

Ama sarsılmış görünüyor.

"Hey, endişelenme" diye mırıldanıyorum. "Seni korumak için
elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Kendim için değil senin için endişeleniyorum."

"Taylor ve adamları bu işin peşinde. Merak etme."

Kaşlarını çatıp çatalını tabağa bırakıyor.

"Yemeğini ye."

Altdudağıyla oynamaya başlıyor. Uzanıp elini tutuyorum.

"Ana. Her şey yoluna girecek. Bana güven. Sana bir şey olmasına
izin vermem." Daha güvenli bir konuya taşımayı umarak konuyu
değiştiriyorum. "Bastille nasıl?"

İfadesi sevecen gülümsemesiyle rahatlıyor. "İyi idi. İşinin hak-
kını veriyor. Galiba onunla seanslarımız hoşuma gidecek."

"Seninle birlikte antrenman yapmayı iple çekiyorum."

"Bunu zaten yaptığımızı sanıyordum Christian."

Gülüyorum. *Ah, pes ediyorum Anastasia... pes.*

23 Haziran 2011, Perşembe

Sabah güneşi ofis pencerelerimden içeri vururken Ros giriyor ve küçük toplantı masama oturuyoruz. "Nasılsın?" diye soruyorum.

"İyiyim, teşekkürler Christian. Geçen haftaki helikopter kazasından sonra sanırım kendime geldim."

"Ayakların?"

Gülüyor. "Evet. Su toplayan tabanlar kontrol altında. Ya sen?"

"Evet, sağ ol. Sanırım ben de. Gerçi sabotaj olduğunu bilmek boktan."

"Böyle bir şeyi kim yapabilir?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Kindar bir çalışanın olabileceğini düşündün mü?"

"Welch'in ekibi bütün çalışanların ve eski çalışanların da dahil dosyalarını didik didik ediyor. Olası bir şüpheli çıkarsa diye. Sadece Jack Hyde'ı, SBY'den kovduğum adamı şüpheli bulduk."

"Kitap editörü mü?" Ros'un şaşkınlığı ciyaklayarak çıkan nidasından belli. Şoke olmuş ifadesine neredeyse güleceğim.

"Evet."

"Olası gelmiyor."

"Olası. Welch izini bulmaya çalışıyor çünkü onu kovduğumdan beri evine hiç uğramamış. Konuyu takip ediyor."

"Ya Woods?" diye öneriyor aniden ilham gelmiş gibi.

"Kesinlikle o da bir şüpheli. Welch onu da araştırıyor."

"Her kimse, umarım o alçağı yakalarsın."

"Umarım." Tercihen bir an önce. "Bu sabah gündeminin ilk sırasında ne var?"

"Kavanagh Medya. Bu anlaşmayı artık sonlandırmamız gerek. Masrafları onayladın mı?"

"Biliyorum. Biliyorum. Fred'le konuşmam gereken birkaç sorun var ama onu halleder halletmez son teklifimizi gönderebili-

riz. Ekibi metrekaire başı fiyatı onaylarsa fiber optik ölçümlerine başlayabiliriz.”

“Tamam. Sen Fred’le konuşana kadar bekleteceğim.”

“Onu daha sonra göreceğim. O zaman konuşurum. Bana tabletin son yinelemesini gösterecek. Bir sonraki prototip için hazır sanırım.”

“Bu iyi haber. Tayvan’la bir sonraki aşamayı düşündün mü?”

“Raporları okudum. İlginç. Tersanelerinin iyi iş çıkardığı açık ve neden büyümek istediklerini anlıyorum. Ama yatırım için neden Amerika’yı düşündüklerini tam kavramış değilim.”

“Sam Amca¹¹ bizden yana” diyor Ros.

“Doğru. Vergi avantajları olacağından şüphem yok ama yapı işlerimizin bir kısmını Seattle’ın dışına çıkarmak büyük bir adım. Güvenilir olduklarından ve bu işin GŞT’nin yararına olacağından emin olmam gerek.”

“Christian, uzun vadede daha ucuz olacak. Bunu biliyorsun.”

“Şüphesiz. Çelik fiyatlarındaki artışı da hesaba katınca, GŞT tersanesini uzun vadede açık tutmak ve buradaki istihdamı sürdürmek için tek yol olabilir.”

“Bunun tersanemiz ve iş gücümüz için ne anlama geleceği konusunda tam bir etki değerlendirmesi yapmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Evet” diye yanıtlıyorum. “Bu akıllıca bir fikir.”

“Tamam. Ekibinin işe koyulması için Marco’yla konuşacağım. Ama uzun süre oyalayabileceğimizi sanmıyorum. Başka yere giderler.”

“Anladım. Sırada ne var?”

“Tesis. Detroit. Bill, terk edilmiş üç potansiyel sanayi alanı belirledi. Senin karar vermeni bekliyoruz.” Bana anlamlı bir bakış atıyor. Bir süredir ertelediğimin farkında.

Ne halt yemeye Detroit olmak zorunda ki?

İç çekiyorum. “Tamam. Detroit’in en iyi teşvikleri sunduğunu biliyorum. Karşılaştırmalı bir gider analizi yapalım, ardından her

11. ABD Federal hükümetinin veya genel olarak ülkenin ortak bir ulusal kişiliğidir ve efsaneye göre 1812 Savaşı sırasında ortaya çıkarılmıştır ve Samuel Wilson’ı tasvir etmektedir. (ç.n.)

iki alanın avantaj ve dezavantajlarını konuşalım. Önümüzdeki hafta bitirmeyi hedefleyelim."

"Tamam. Güzel."

Bir kez daha Woods'u ve gizlilik anlaşmamızı ihlal ederse ve gerekirse hangi yasal yollara başvuracağımızı tartışıyoruz.

"Bence kendi ipini çekti" diye mırıldanıyorum küçümseyerek. "Basın ona iyi davranmadı."

"Yasal işlemle tehdit eden bir mektup hazırladım."

"Hayal kırıklığımızı dile getirdin mi?"

Gülüyor. "Evet."

"Bu çenesini tıkayacak mı, görelim bakalım. Dallama" diye kendi kendime mırıldanıyorum ama Ros yakıştırmamı beğenmeyerek kaşlarını çatıyor.

"Ama gerçekten dallamanın teki" diye sesimi yükselterek kendimi savunuyorum. "Ayrıca bir şüpheli."

Profesyonelliği asla elinden bırakmayan Ros, kabalığımı görmezden geliyor. "Kişisel olarak da, ev alımınla ilgili her şey yolunda. Parayı emanet hesabına koyman gerekiyor. Sana detayları gönderirim. Bina etüdüyle devam ederiz."

"Müteahhidime etütlere haftaya başlayabileceğimizi söyledim ama ihtiyacım olacağından emin değilim. Evde bazı değişiklikler yapacağım."

"Bir zararı olmaz. Müteahhidin neyle karşı karşıya olduklarını bilmiş olur."

Başımı sallıyorum. "Haklısın."

Kaşları tekrar birleşiyor. "Biliyor musun, düşünüyordum da..." Duraksıyor.

"Ne?"

"Hayatının tehdit edildiğini hesaba katarsak, dairene bir panik odası yaptırmaya ne dersin?"

Şaşkınım. "Böyle bir şey hiç düşünmedim. Teras katında yaşıyorum. Ama haklısın, belki de artık düşünmeliyim."

Tatsızca gülümsüyor. "Burada işim bitti."

"Tam bitmedi." Masanın altından bu sabah Taylor'ın getirdiği Nordstrom¹² çantasını alıyorum. "Bunlar senin için. Söz vermiştim."

12. Seattle, Washington merkezli Amerikan lüks moda perakendecisi. (ç.n.)

"Ne?" Ros şaşkınlıkla kaşlarını çatarak çantayı alıp içine bakıyor.

"Manololar" diyorum. "Umarım numara doğrudur."

"Christian, niye..." diye itiraz etmeye girişiyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Sana söz verdim. Umarım olurlar."

Başını yana eğip bana sevgiye benzer bir ifadeyle bakıyor. Sınır bozucu. "Teşekkürler" diyor. "Ayrıca söylemiş olayım; olanlara rağmen seninle ne zaman olsa yine uçarım."

Vay canına. Bu çok büyük bir iltifat.

O gittikten sonra masama oturup Satın Alma'dan Vanessa Conway'i arıyorum. Birkaç gündür bunu yapmayı düşünüyordum.

"Bay Grey" diye açıyor.

"Merhaba Vanessa, biraz zor bir istek olacak ama durum şu: Helikopterim çakıldıktan sonra Seb adında bir adam Ros'la beni kurtardı. Bir TIR şoförü. Tek başına çalışıyor. İşimize yarar mı bilmiyorum. Çok büyük bir TIR sürüyor."

"Onu aramamı mı istiyorsun?"

"Evet. Ama önce onu bulman gerekecek. Bende iletişim bilgileri yok."

"Hmm. Ne yapabileceğime bakarım."

"Genellikle Portland-Seattle arasında gidip geliyor. Sanırım."

"Tamam. Bana bırak."

"Teşekkürler Vanessa." Kapatırken bir kez daha keşke Seb kartını vermiş olsaydı diye düşünüyorum. En azından benimki onda var, tabii atmadıysa. Ona bir şekilde borcumu ödemek istiyorum.

E-postalarımı kontrol etmek için bilgisayarıma dönüyorum. Ana'dan bir tane gelmiş.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Seni Özlüyorum

Tarih: 23 Haziran 2011 11.03

Kime: Christian Grey

O kadar.

Axx

Kimden: Christian Grey

Konu: Ben Daha Çok Özlüyorum

Tarih: 23 Haziran 2011 11.33

Kime: Anastasia Steele

Keşke fikrini değiştirip kalan eşyalarını da bu hafta sonu Escala'ya taşısan. Nasılsa her akşam benimlesin. Hiç kalmadığın bir yere kira ödemenin ne anlamı var?

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ana'yı tamamen bana taşınmaya ikna etmeye çalışıyordum ama şimdiye kadar reddetti. Neden çekimser davranıyor? Seattle'a döndüğünden beri kendi evinde neredeyse hiç kalmadı. Benimle evlenmeyi kabul etti ama bunu niye etmiyor? Anlamıyorum. Sinir bozucu.

Yanıma taşın Ana.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Benimle Kal

Tarih: 23 Haziran 2011 11.39

Kime: Christian Grey

İyi deneme Grey,
Evimde seninle bazı harika anılarım var.
Söylemiştim. Daha fazlasını istiyorum.
Her zaman daha fazlasını istiyorum.
Benimle orada kal.
Axx

Ah, Ana, Ana, Ana. Hep daha fazlasını istiyorsun. Güvende olsaydık yapardım da.

Kimden: Christian Grey

Konu: Güvenliğin

Tarih: 23 Haziran 2011 11.42

Kime: Anastasia Steele

Benim için şu an anılardan çok daha önemli.

Seni Fildişi Kulemde güvende tutabilirim.

Lütfen tekrar düşün.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Not: Umarım düğün organizatörünü seversin.

Annem bugün düğün organizatörüyle birlikte bizimle Escala'da buluşacak. Akşamı böyle geçirmeyi tercih etmezdim. Neden Vegas'a gidip hemen evlenemiyoruz? Şimdiye kadar kan koca olmuştuk. Ana yanıma taşınmayı erteleyip durmasa bu konuda daha mutlu olabilirdim.

Neden isteksiz davranıyor?

Fikri değişirse diye evini bir sığınak olarak kenarda mı tutuyor?

Lanet olsun.

Şüphe, çirkin bir his için çirkin bir kelime.

Neden tamamen bağlanmıyor?

Yeter Grey.

Seninle evlenmeyi kabul etti!

Kendimi bu rahatsız edici düşüncelerden uzaklaştırmak için Welch'i aramak üzere telefonu alıyorum. Kaza soruşturmasıyla ilgili son gelişmeleri, Jack Hyde'ı bulup bulmadığını sorup panik odası için konuşacağım.

Taylor, belediye başkanının ofisine yürüyerek gidip gelmeye izin vermediği için başkanla uzun bir öğlen yemeğinden sonra Grey Malikânesi'ne kısa bir yolculuk için Audi'nin arka koltuğu-

na geçiyorum. Beni bir anne tavuk gibi kanatları altına almasından hoşlandığımdan pek emin değilim. Boğucu bir şey. Ana'nın da beni tam bunu yapmakla suçladığını hatırlayarak uzun bir iç çekiyorum.

Kahretsin. Umarım Sawyer'ın gözetiminde olmaya katlanabiliyordur.

İşin iyi tarafı, Taylor golf oynamayı bırakmamı tavsiye etti. Anlaşılan golf sahasının etrafında bir suikastçının saklanabileceği çok sayıda ağaç var. Hoşlandığım bir spor değil; vazgeçmek zor olmayacak ama bence Taylor birazcık abartıyor.

Arabanın tavan penceresinden bakarken, Seattle merkezinin çelik ve camları arasında bir parça parlak yaz mavisini gözüm yakalıyor. Bir an için orada olmayı diliyorum.

Havada yürümenin özgürlüğü.

Oraya tekrar Ana'yla birlikte gitmeliyim. Planörle göklerde süzülürken güvende oluruz. Korumalarımızın aralıksız gözetiminden de kurtuluruz. Aşırı cazip bir fikir. Tek sorun şu ki Ana'yı yanıma alacaksam, iki kişilik yeni bir planör gerek. Tam bana göre bir alışveriş fırsatı olduğu için sevinçle ellerimi ovuşturuyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp Alexander Schleicher'in¹³ web sitesindeki en son hava aracı tasarımlarını incelemeye koyuluyorum.

"Çok teşekkürler Christian, Ana. Sizinle tanışmak harikaydı. En büyüleyici düşün sizinki olacak."

"Teşekkürler Alondra" diyor Grace şakırcasına. "Fikirlerine bayılıyorum." Annem kendisinden beklenmeyen bir coşkuyla el çırparken ben gülümsememi sabit tutup gözlerimi devirmemek için müthiş bir çaba harcıyorum. En uslu tavrımı takındım. Bayan Gutierrez'in fikirleri çok güzel. Sadece bir an önce hayata geçirilmesini istiyorum ki evlenelim.

Ana, "Sizi geçireyim" diyerek koridorda ona eşlik ediyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Grace.

"İyi."

13. Alexander Schleicher GmbH & Co, Poppenhausen'de, Almanya'nın Fulda yakınında bulunan büyük bir planör uçak üreticisi. (ç.n.)

"Or Christian." Annem sinir olmuş gibi. "İyiden çok daha iyi."

"Tamam. Tanrı'nın düğün organizasyonlarına bir armağanı." Sözlerimden alaycılık akıyor. Grace'in dudakları çizgi halini almış, sanırım beni paylayacak ama Ana tekrar odaya giriyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Ana. Yanıtımı anlamaya çalışarak yüzümü inceliyor.

"Bence iyiydi. Sen sevdin mi?" Önemli olan bu.

"Elbette. Bence yaratıcı fikirlerle dolu. Dr. Grey..."

"Ana, *lütfen*. Bana Grace de."

"Grace" diyor Ana utangaç bir gülümsemeyle. "Şimdi bütün davetlilerimize davetiye göndermemiz gerek, öyle mi?" Ana birdenbire şoke olmuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Bir davetli listemiz bile yok" diye fısıldıyor.

"Orası kolay" diye yatıştırıyorum onu. Aile dışında sanırım iki kişiyi davet edeceğim. Ros, Dr. Flynn ve eşleri. Belki Bastille... Ve Mac."

"Bir şey daha var" diyor Grace.

"Ne?"

"Dini bir tören istemediğinizi biliyorum ama Peder Michael Walch'ın sizi evlendirmesini düşünür müsünüz?"

Peder Walch. İsim tanıdık geliyor.

"Kendisi hastanemdeki papaz. Çok da iyi bir dost. Tanıdığımız diğer pederlerle iyi anlaşamadığını biliyorum."

"Hah, tamam. Hatırladım. Bana hep iyi davranırdı. Dini bir tören istemiyorum ama Ana da isterse onun töreni yönetmesi benim için sorun olmaz."

Ana biraz solgun bir halde başını sallıyor. Bütün bunlar ona biraz fazla gelmiş gibi.

"Harika. Yarın onunla konuşurum. Bu arada siz de listenizi hazırlarsınız." Grace yanağını uzatıyor, ona minik bir öpücük veriyorum. "Hoşça kal canım" diyor. "Ana, hoşça kal. Ararım."

"Harika" diyor Ana ama sesi pek ikna edici değil. Düğün organizatöründen memnun kalmadı mı? Benim gibi o da mı afallamış halde? Elini desteklercesine sıkıyorum ve birlikte annemi geçiriyoruz. Grace asansörü beklerken bana dönüyor.

"Lütfen babanı ara Christian."

İç çekiyorum. "Bunu düşüneceğim."

Sessizce, "Somurtmayı bırak" diye uyarıyor.

"Grace!" *Kes şunu.*

Ana ikimize bakıyor ama akıllılık edip dilini tutuyor ve tek kelime etmiyor. Asansörün çın sesiyle açılan kapıları beni kurtarıyor. Grace asansöre binerken Ana'nın elini tutuyorum. "İyi geceler" diyor ve kapılar kapanıyor.

"Babanla konuşmuyor musun?" diye soruyor Ana.

Omuz silkiyorum. "O kadar da değil."

"Geçen hafta sonu yüzünden mi? Kavga ettiğiniz için mi?"

Meraklı bakışlarına karşılık veriyorum ama bir şey söylemiyorum. Bu onunla benim aramda.

"Christian, o senin baban. Sadece senin iyiliğini düşünüyor."

Devam etmemesini umarak, dur der gibi elimi kaldırıyorum. "Bunu tartışmak istemiyorum." Kollarını kavuşturup o inatçı Steele çenesini kaldırıyor. "Anastasia. Bırak şu konuyu."

Gözleri kobalt mavisi bir şimşek gibi çakıyor ama iç çekerek kollarını indiriyor. Bana hayal kırıklığı ve şefkat yüklü bir duyguyla bakıyor.

Elli Ton, bebek.

"Başka bir sorunumuz var" diyor. "Babam düğün masraflarını ödemek istiyor."

"Gerçekten mi?"

İmkânı yok. Karşılayamayacağı bir servet tutacak. Kayınpederimi batıracak değilim. "Bence bunu tartışmaya bile gerek yok."

"Ne? Neden?" Ana küplere biniyor.

"Nedenini biliyorsun bebeğim." Bunu tartışmak istemiyorum. "Cevap, hayır."

"Ama..."

"Hayır."

Dudakları o çok iyi bildiğim inatçı çizgiye dönüşüyor.

"Ana, düğününde sınırsız yetkin var. Ne istersen yapabilirsin ama bu olmaz. Biliyorsun ki babana haksızlık olur. 2011 yılındayız, 1911 değil."

İç çekiyor. "Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Bizim için her şeyi karşılamaya kararlı olduğumu söyle. Bunun çok derinden duyduğum bir ihtiyaç olduğunu söyle."

Sessizce, "Somurtmayı bırak" diye uyarıyor.

"Grace!" *Kes şunu.*

Ana ikimize bakıyor ama akıllılık edip dilini tutuyor ve tek kelime etmiyor. Asansörün çın sesiyle açılan kapıları beni kurtarıyor. Grace asansöre binerken Ana'nın elini tutuyorum. "İyi geceler" diyor ve kapılar kapanıyor.

"Babanla konuşmuyor musun?" diye soruyor Ana.

Omuz silkiyorum. "O kadar da değil."

"Geçen hafta sonu yüzünden mi? Kavga ettiğiniz için mi?"

Meraklı bakışlarına karşılık veriyorum ama bir şey söylemiyorum. Bu onunla benim aramda.

"Christian, o senin baban. Sadece senin iyiliğini düşünüyor."

Devam etmemesini umarak, dur der gibi elimi kaldırıyorum. "Bunu tartışmak istemiyorum." Kollarını kavuşturup o inatçı Steele çenesini kaldırıyor. "Anastasia. Bırak şu konuyu."

Gözleri kobalt mavisi bir şimşek gibi çakıyor ama iç çekerek kollarını indiriyor. Bana hayal kırıklığı ve şefkat yüklü bir duyguyla bakıyor.

Elli Ton, bebek.

"Başka bir sorunumuz var" diyor. "Babam düğün masraflarını ödemek istiyor."

"Gerçekten mi?"

İmkânı yok. Karşılayamayacağı bir servet tutacak. Kayınpederimi batıracak değilim. "Bence bunu tartışmaya bile gerek yok."

"Ne? Neden?" Ana küplere biniyor.

"Nedenini biliyorsun bebeğim." Bunu tartışmak istemiyorum. "Cevap, hayır."

"Ama..."

"Hayır."

Dudakları o çok iyi bildiğim inatçı çizgiye dönüşüyor.

"Ana, düğününde sınırsız yetkin var. Ne istersen yapabilirsin ama bu olmaz. Biliyorsun ki babana haksızlık olur. 2011 yılındayız, 1911 değil."

İç çekiyor. "Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Bizim için her şeyi karşılamaya kararlı olduğumu söyle. Bunun çok derinden duyduğum bir ihtiyaç olduğunu söyle."

Çünkü bu doğru.

Sanırım teslim olarak yine iç çekiyor.

"Şimdi şu davetli listesi üstünde çalışmaya başlayalım mı?" diye soruyorum. Bunun endişesini dindireceğini ve kafasından Ray'i uzaklaştıracağını umuyorum.

"Tamam" diyerek razı oluyor. Bir kavgayı savuşturduğumu biliyorum.

Orgazmının hemen sonrası soluklanırken burnumu kulağına değdiriyorum. Alnında ter damlacıkları var ve parmakları hâlâ saçlarıma dolanmış halde.

"Nasıldı Anastasia?"

İsmimi geveleyip sanırım "muhteşem" diyor.

Sınıtıyorum. "Lütfen yanıma taşın."

"Tamam. Ama bu hafta sonu değil. Lütfen Christian." Nefes nefese. Gözlerini kırpıştırarak açıp yalvarıyor. "Lütfen" diyor sadece ağzını oynatarak.

Lanet olsun.

"Tamam" diye fısıldıyorum. "Sıra bende." Kulak memesini hafifçe ısırp onu yüzüstü çeviriyorum.

28 Haziran 2011, Salı

“Leila seninle konuşmak istiyor” diyor Flynn. Gözlerini kısı-
şından, tepkime odaklandığını anlıyorum. Bu *galiba* bir test ama
emin değilim.

“Ne hakkında?” diye soruyorum ihtiyatla.

“Sana teşekkür etmek isteyeceğini tahmin ediyorum.”

“Yapmalı mıyım?”

John sandalyesinde arkaya yaslanıyor. “Konuşmalı mısın? Bu-
nun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Ne zararı olabilir?”

“Christian, sana karşı yoğun duygular besliyor. Ölen sevgili-
sine duyduğu tüm hislerini sana yöneltmiş. Sana âşık olduğunu
sanıyor.”

Kan beynime sıçrarken kalbim endişeyle sıkışıyor.

Olamaz! Bana nasıl âşık olabilir?

Bu katlanılamaz bir düşünce.

O kişi sonsuza kadar Ana’dan başkası olmayacak. Güneş, ay, yıl-
dızlar... Benim için onunla doğup onunla batıyor.

“Bence Leila’nın iyiliği için, onunla iletişim kuracaksan, net sı-
nırlar belirlemen gerekecek” diyor Flynn.

Herhalde benim iyiliğim için de. “Leila’yla olan iletişimi senin
üstünden devam ettiremez miyiz? Onda e-posta adresim var ama
hiç yazmadı.”

“Sanırım yanıtlamayacağından korktuğu için yazmamıştır.”

“Haklı. Ana’ya silah doğrulttuğu için onu asla affetmeyeceğim.”

“Teselli olacaksa, buna çok pişman.”

Bıkkınlıkla püflüyorum. Pişman olması umurumda değil. İyi-
leşip gitmesini istiyorum. “Durumu iyi ama, değil mi?” diye so-
ruyorum.

“Evet. Çok iyi. Sanat terapisi mucizeler yaratıyor. Sanırım ailesi-
nin yaşadığı şehre dönüp bir sanat okuluna yazılmayı düşünüyor.”

“Bir okul buldu mu?”

“Buldu.”

“Ana ve benden uzak durursa, okul masraflarını ben karşılarım.”

“Çok cömertsin.” Flynn kaşlarını çatıyor. Karşı çıkacağından şüpheleniyorum.

“Cömert olmayı göze alabilirim. İyileşmesine sevindim” diye ekliyorum hemen.

“Bu hafta taburcu olacak. Ailesinin yanına dönüyor.”

“Connecticut’a mı?”

Başını sallıyor.

“Güzel.” Ülkenin diğer ucunda olacak.

“Ona New Haven’da bir psikiyatrist önerdim. Böylece uzağa gitmesine gerek kalmayacak. Ona iyi bakacaklar.” Duraksıyor, sonra konuyu değiştiriyor. “Kâbuslar sona erdi mi?”

“Şimdilik.”

“Ya Elena?”

“Onunla her türlü iletişimden kaçındım ama kontratları dün imzaladım. Bitti. Esclava¹⁴ Grup artık onun.” Elena’nın salonlar ve grup için seçtiği isim beni her zaman gülümsetmiştir. Şimdi bile.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Bunu pek düşünmedim.” Aklım başka endişelerle dolu. “Sadece bittiği için rahatladım.”

Flynn bir süre bana dikkatle bakıyor. Bununla ilgili sorularına devam edeceğini sanıyorum ama konuyu değiştiriyor. “Peki, genel olarak nasıl hissediyorsun?”

Sorusunu düşünmek için duraksıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, sevgili *Charlie Tango*’ma sabotaj düzenlenmiş ve birinin beni öldürmek istiyor olması dışında... İyi hissediyorum. Tabii ki endişeliyim ve Ana hâlâ Escala’ya taşınmadığı için sinirliyim ama benimle kendi evinde bir gece daha geçirmek istemesini anlıyorum ve bu, bu hafta sonu gerçekleşebilir. Escala’ya panik odaları geliyor ve evde duramayız. Ya bir otele, ya *The Grace*’e ya da Ana’ya gideceğiz.

“İyiyim.”

14. İspanyolca “köle” anlamına geliyor. (ç.n.)

"Bunu görebiliyorum. Şaşırdım." Flynn düşünceli görünüyor.

"Neden? Ne var?" diye soruyorum.

"Kaygını kendine yöneltmek yerine dışsallaştırdığını görmek güzel."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım hayatımın tehdit edilmesi dışsal bir olay."

Başıyla onaylıyor. "Evet. Öyle. Ama kafanı dağıtıp kendine yüklenmekten de seni alıkoyuyor."

"Bu şekilde düşünmemiştim."

"Babanla konuştun mu?"

"Hayır."

Flynn, dudaklarını hafifçe bastırarak tepkisiz kalıyor.

İç çekiyorum. "Bir ara halledeceğim."

Saate bakıyor. "Zaman doldu."

1 Temmuz 2011, Cuma

Ofisimin kapısı çalınıyor ve Andrea içeri giriyor. Ana'nın gönderdiği davetiye zarflarından başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Evet?" diye soruyorum, davetsiz girişine şaşırarak.

"Babanız burada."

Ne? "Ofiste mi?"

"Yukarıya geliyor."

Kahretsin!

"Üzgünüm Bay Grey" diye devam ediyor Andrea. "Onu lobi-
de bekletmek istemedim." Omuzlarını özür diler gibi kaldırıyor.
"O, babanız."

Tanrı aşkına. Saate bakıyorum. 05.15 ve uzun hafta sonu için
05.30'da çıkmam gerekiyordu.

"Ona beklemesini söyle."

"Tamam efendim." Kapıyı arkasından kapatarak çıkıyor.

Bu da nereden çıktı şimdi!

Sevgili babamla bir konuşma daha yapmak istemiyorum. Sonuncusu iyi gitmemişti. Ama kişisel asistanım sağ olsun; başka şansım yok.

Lanet olsun.

Annemin aksine asla habersiz gelmez. Derin bir nefes alarak kalkıp esniyorum. Gömleğimin kollarını indirip masamda duran kol düğmelerini takıyorum. Sandalyenin arkasından ceketimi alıp giyiyorum ve bir düğmesini ilikliyorum. Gömleğimin kollarını çekiyorum, kravatımı düzeltip elimle saçımı tarıyorum.

Gösteri zamanı Grey.

Carrick, yıpranmış evrak çantasıyla kapımın önünde duruyor. "Baba." Sesimin ifadesiz çıkmasına özen gösteriyorum.

Dudakları, yirmi dört yıllık sevgi ve baba gururunu taşıyan sıcak bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor.

Vay canına. Bu beni deviriyor.

"Oğlum" diyor.

Birdenbire çatışan duygularımı kontrol etmeye çalışarak, "İçeri gel. Sana bir şey ikram edebilir miyim?" diyorum.

Kavgaya etmek mi istiyor? Barış yapmak mı? Ne?

"Andrea çoktan teklif etti. Böyle iyiyim" diyor. "Çok kalma-yacağım." Ofisime giriyor ve ben kapıyı kapatırken etrafa hızlıca göz gezdiriyor. "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet" diye mırıldanıyorum.

"Ana'nın ne güzel bir portresi."

Masamın karşısındaki duvarda, siyah-beyaz portresiyle Ana bize bakarken büyüleyici görünüyor. Neşesini ele veren ama gücünü yalanlayan gülümsemesi tatlı ve utangaç. Bana böyle güldüğünü; kendime gülmemi sağlayan o gülüşle güldüğünü düşünmek hoşuma gidiyor. "Yeni aldığım bir portre çalışması. WSU'dan arkadaşı José Rodriguez çekti. Portland'da bir sergisi olmuştu. Onunla benim evde tanıştınız. *Charlie Tango*'nun düştü-ğü akşam. Bu, bir serinin parçası. Toplamda yedi adet var. Bunu buraya hafta başında astırdım. Çok güzel gülümsüyor." Boş ko-nuşuyorum.

Carrick'in bakışları sıcak ama temkinli. Elini saçından geçiriyor.

"Christian, ben..." Canını özellikle acıtan bir düşünceymiş gibi duruyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Özür dilemeye geldim."

Birdenbire yelkenlerimdeki bütün rüzgâr dinliyor. Denizin or-tasında kıpırtısız ve kaybolmuş gibiyim.

"Söylediğim şey yanlıştı. Kızgındım. Kendime." Bakışları ba-kışlarıma mühürlenirken, parmakları yıllardır taşıdığı eski valizin sapını kavırıyor. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama boğazım düğümlenip yanıyor. Evrak çantasının hep çalışma oda-sındaki yıpranmış sandalyede durduğunu anımsıyorum.

"Christian, bu kavgacı tavırların yüzünden seni atmak zorunda ka-lan ikinci okul." Babam kendini kaybetmiş halde. Tam pislik havasında. "Bu kesinlikle kabul edilemez. Annenle ben ne yapacağımızı bilemez hal-deyiz." Ellerini arkasına bağlamış, masasının önünde volta atıyor.

Parmak boğumlarım yaralı ve zonklar halde önümde duruyorum. Yediğim darbe yüzünden yan tarafım acıyor. Ama umurumda değil. Wilde bunu hak etti. Sersem kabadayı, dingil. Kendisinden küçükleri seçiyor. Fakirleri. Beş para etmezsin teki. O da okuldan atıldı.

"Oğlum, elimizdeki seçenekler tükeniyor."

Ailemin bağlantıları var. Başka okul bulabileceklerini biliyorum. Salla, eğitimime devam etmem gereksiz.

"Askeri okulu bile düşündük."

Filmlerdeki gibi gözlüklerini çıkarıp bir tepki bekleyerek bana dik dik bakıyor. Ama lanet olsun ona. Lanet olsun askeri okula. Benden kurtulmak için yapmak istedikleri buysa, lanet olsun onlara. Yapın da görelim. Gözlerimi indiriyorum ve boğazımın yanmasını umursamayarak, her yere yanında taşıdığı o aptal çantaya dikiyorum.

Neden benim tarafımı tutmuyor?

Asla.

Çocuk bana saldırdı.

Ben kendimi korudum.

Lanet olsun ona.

Artık gözlerinin etrafındaki çizgiler daha derin, gözlüklerinin camlarıysa daha kalın. Sakin ve sabırlı bir şekilde dilediği özrüne yanıt bekleyerek beni izliyor.

Baba.

Başımı sallıyorum. "Ben de" diye mırıldanıyorum.

"Güzel." Boğazını temizliyor ve bir kez daha duvarımdaki Ana'ya bakıyor. "O güzel bir kız."

"Öyle. Her yönden."

Bakışları yumuşuyor. "Pekâlâ, seni daha fazla meşgul etmeyeceğim."

"Tamam."

Bana hızlıca gülümseyip, daha ben nefes bile almadan, arkasından kapıyı kapatarak çıkıyor.

Nefesimi bırakıyorum. Boğazımdaki düğüm iyice sıkışıp kalbimi sızlatıyor.

Kahretsin. Bir özür. Babamdan. Bu bir ilk. İnanmakta güçlük çekiyorum. Ana'nın gizli gülümsemesine bakıyorum. Sanki bu-

nun olacağını görmüş gibi. *Christian, o senin baban. Sadece senin iyiliğini düşünüyor.* Sesi kulağımda çınlıyor ve onu gerçekten duymaya ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Şimdi.

Masama dönüp telefonumu alıyorum.

Ana, telefonumu beklermiş gibi ilk çalışta açıyor. "Selam." Ses tonu yumuşak ve buğulu; hırpalanmış ruhumu rahatlatan bir merhem gibi.

"Selam" diye fısıldıyorum. "Seni özledim."

Gülümsemesini neredeyse duyabiliyorum. "Ben de seni özledim Christian."

"Bu akşama hazır mısın?"

"Evet."

"Savaş meclisini topluyor muyuz?"

"Evet" diye kıkırdıyor.

Bu gece. Düğün işini halledeceğiz. Onun evinde.

Ana dairesinin kapısını açıyor. Mutfak ışığı silüetini yansıtıyor. Üstünde daha önce görmediğim, tiril tiril, çiçekli bir elbise, ışıktaki içini gösteriyor. Bütün hatları, düzlükleri ve kıvrımları nefis bir heykel gibi sadece benim için yontulmuş. Nefes kesici.

"Merhaba" diyor.

"Merhaba. Güzel elbise."

"Bu eski şey mi?" Hızlıca etrafında dönüyor. Dönerken etekleri bacaklarına yapışıyor. Özellikle benim için giydiğini anlıyorum.

"Daha sonra onu üstünden sıyırmayı ipe çekiyorum." Pike Place Market'ten aldığım pembe şakayık demetini uzatıyorum.

"Çiçek mi?" Çiçeklere uzanırken yüzü parlıyor. Burnunu bu kete gömüyor.

"Nişanlıma çiçek alamaz mıyım?"

"Alabilirsin ve alıyorsun da. Ama ilk defa şahsen getiriliyor sanırım."

"Galiba haklısın. Girebilir miyim?"

Gülerek kollarını açıyor. Kollarının arasına girip ona sıkıca sarılıyorum. Burnumu saçlarına gömüp baştan çıkarıcı kokusunu içime çekiyorum.

Ana. Evim.

O benim hayatım.

"İyi misin?" Berrak mavi gözleri, gözlerimden okumaya çalışırken avucunu yanağıma koyuyor.

"Şimdi iyiyim." Eğilip küçük bir öpücük veriyorum. Dudakları dudaklarıma değerken ona vermek istediğim minnettar, "seni gördüğüme çok sevindim" öpücüğü daha fazlasına dönüşüyor. Çok daha fazlasına. Boştaki elinin parmakları enseme dolanıyor; sıcak ve davetkâr dudakları benim için egzotik bir çiçek gibi açılıyor. Elim, vücuduna yapışan yumuşak kumaşın üstünden aşağı kayıp poposunu sıkınca hızlıca nefes alıyor. İkimiz de nefes nefese kalıyorken ve arzu damarlarımda bir çıkış ararcasına yarışırken dili her dilde selamlıyor.

İnleyerek geri çekiliyorum; mahmur ve güzel yüzüne bakıyorum.

"Tamam Taylor, sen gidebilirsin" diyorum.

"Teşekkürler efendim." Taylor arkamda, merdiven boşluğunun gölgesinden çıkıp seyahat çantamı kapıdan bırakırken ikimizi de başıyla selamlayıp çıkmak üzere geri dönüyor.

Ana kıkırdıyor. "Onun burada olduğunu bilmiyordum."

"Ben de unutmuştum." Sırıtiyorum.

Ana, büyük bir hayal kırıklığı yaratarak beni bırakıyor. "Bu harika çiçekleri suya koymam gerek. Beton mutfak adasına doğru yürümesini izliyorum ve en son buradayken Ana'nın silahlı ve çıldırmış Leila'yla karşı karşıya gelmesini hatırlıyorum. İçimi bir ürperti kaplıyor. O karşılaşma çok daha büyük bir trajediye dönüşebilirdi. Ana'nın burada bir gece daha geçirmemizi istemesine şaşırıyorum. Burasıyla ilgili son anımızın yerine bir yenisini koymak istiyor. Neyse ki Leila iyileşti, ülkenin diğer ucunda, Connecticut'taki ailesinin yanında.

Ana'nın yalnız yaşamadığını hatırlayarak, "Kate nerede?" diye soruyorum.

"Erkek kardeşinle dışarıda." Bir vazoya su dolduruyor.

"Öyleyse ev bizim." Ceketimi omzumdan atıp kravatımı çıkardıktan sonra gömleğimin üst iki düğmesini açıyorum.

"Evet." Ana bir not defteri alıyor. "Düğün hakkında konuşmamız gereken her şeyin listesini yaptım."

"Erteleleyebilir miyiz?"

“Hayır. Ertelemenin ne anlama geldiğini biliyorum. Bunu yapmamız gerek Christian. Savaş konseyi, hatırladın mı?” O Steele çenesini kararlı bir şekilde kaldırarak not defterini bana doğru sallıyor.

Ana’ya bu hal çok yakışıyor.

Düğün için strese girdiğini biliyorum ama neden bilmiyorum. Bayan Gutierrez konuya hâkim görünüyor. Bütün işleri soğukkanlı ve etkin bir şekilde hallediyor. Konuşmamız fazla uzun sürmez herhalde.

“Surat asma” diyor o tanıdık, şakacı gülümsemesiyle.

Gülüyorum. “Tamam. Hadi, başlayalım öyleyse.”

Bir saat sonra, mutfak tezgâhındaki bar taburelerinde oturuyoruz ve evlilik belgesi için başvuruyu tamamlamış bulunuyoruz. Davetiyelere karar verildi. Renkler seçildi. Mönü oluşturuldu. Pasta tasarımı beğenildi. Ve davetli hediyeleri.

Davetli hediyeleri!

“Christian, bence kayıt açmayalım.”¹⁵

“Kayıt mı?”

“Düğün hediyeleri için.”

“Tanrım, hayır.”

“Ama insanlar bir şey vermek isterlerse belki annenin yardım kuruluşuna, Birlikte Başa Çıkalım’a bir katkı yapabilirler.”

Aynı anda şaşkınlık ve gururla ona bakıyorum. “Bu dâhice.”

Ana başını sallıyor. “Fikri beğendiğine sevindim.”

Uzanıp onu öpüyorum. “Seninle bu yüzden evleniyorum.”

“Aşçılık hünerlerim için sanıyordum.”

Başımı sallıyorum. “O da.”

Gülüyor. Neşe saçan bir ses.

“Tamam. Kate’ten şahidim olmasını istedim” diyor.

“Mantıklı.” İçimdeki kötü hissi kulak ardı ediyorum. Katherine tanıdığım en sinir bozucu kadın. Ama Ana’nın da en yakın arkadaşı... öyleyse... üstüne su iç Grey.

15. ABD’de bir düğün geleneği. Bir web sitesi veya mağazada kayıt açılarak, evlenen çiftin hediye tercihlerinin sıralandığı bir liste yayımlanır. Düğün davetlileri bu listedeki hediyelerden seçtikleri birini alarak yeni evli çifte düğün hediyesi vermiş olur. (ç.n.)

"Mia'dan nedimem olmasını isteyeceğim."

"Mia eminim buna bayılır."

"Senin de bir sağdıç bulman gerek."

"Sağdıç mı?"

"Evet."

Eh, ancak Elliot olabilir. Ona sormam gerekecek ve bana bir sürü saçmalayacak.

"Bundan pek keyif almıyorsun, değil mi?" Ana bakışlarını üstüne dikti.

"Seninle evlenmekten keyif alacağım."

Başını yana yatırıyor. Cevabımdan tatmin olmadığını anlıyorum. İç çekiyorum. "Hayır. Almıyorum. İlgi odağı olmak hiçbir zaman hoşuma gitmedi. Seninle evlenmemin sebeplerinden biri de bu."

Ana'nın kaşları çatılıyor. Parmaklarımla yanağını okşuyorum çünkü ona dakikalardır dokunmadım. "İlginin odağı sen olacaksın."

Ana gözlerini deviriyor. "Bunu göreceğiz. Damatlığınızın içinde eminim siz de epey iyi görüneceksiniz Bay Grey."

"Gelinliğini seçtin mi?"

"Kate'in annesi benim için tasarlıyor." Parmaklarına bakarak ekliyor: "Parasını babamdan istedim."

"Bundan memnun oldu mu?"

Başını sallıyor. "Sanırım düğün masraflarını üstlenmeyeceği için rahatladı ama bir katkı yaptığı için çok sevindi."

Sırıyorum. "Anastasia Steele, çok zekisiniz. Bir uzlaşma bulacağını biliyordum. Çok iyi bir arabulucusun." Uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor.

"Evet."

"Biftek pişireceğim."

"Peki, şu panik odaları nasıl çalışıyor?" diye soruyor Ana, fileminyonunu dilimlerken.

"Biri Taylor'ın ofisine gidecek ve yatak odamızdaki giyinme odası da panik odasına dönüştürülecek. Bir düğmeye basıyorsun,

kapılar kapanıyor. Girilmesi imkânsız. Yardımın gelmesine zaman tanıyor. En azından plan bu."

"Ya?" Ana'nın rengi soluyor.

Elini tutuyorum. "Bu sadece bir önlem. Umarım hiç kullanmak zorunda kalmayız." Elini bırakıp pinot noir kadehimi kaldırıyorum.

"Buna içerim." Kadehini benimkiyle tokuşturuyor.

"Bu kadar endişeli görünme. Seni korumak için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Kendim için endişelenmiyorum Christian. Bunu biliyorsun. Ya soruşturma... O nasıl gidiyor?"

"Yeterince hızlı değil; sinir bozucu. Ama bunun hakkında düşünmüyorum. Ekibim üstünde çalışıyor." İlerleyememiş olmamızla Ana'nın canını sıkamak istemiyorum. "Biftek lezizdi." Çatalımı ve bıçağımı bırakıyorum.

"Teşekkürler" diyerek boş tabağını kenara itiyor.

"Şimdi ne yapalım?" diye sorarken niyetim belli olsun diye kısık sesle konuşuyorum. Bütün ev bizim. Benim evimde sahip olmadığımız bir şey.

Ana bana kirpiklerinin arasından bakıyor. "Bir fikrim var." Sesi yumuşak, şehvetli ve azdırıcı. Dilini üstdudağında gezdirirken elini dizime koyuyor. Aramızdaki hava şehvetimden neredeyse çatırdayacak.

Ana.

Bana dekoltesinin şahane manzarasını sunarak eğilip kulağıma mırıldanıyor: "Biraz ıslanacağız."

Ah. Başparmağını kasığımın içine doğru kaydırıyor.

Siktir.

"Evet." Biraz daha eğiliyor. Nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Belki... Bulaşıkları yıkayabiliriz."

Ne?

Kandırmaca!

Tamam, bu beklenmedikti. Ayrıca bir meydan okuma.

Gülümsememi bastırıp, gözlerimi gözlerinden ayırmadan, işaretparmağımı yanağından çenesine, sonra boynundan göğsüne ve elbisesinin v yakasına indiriyorum. Solukları derinleşirken du-

dakları aralanıyor. Yumuşak kumaşı başparmağımla işaretparmağımın arasına tutturup onu kendime çekiyorum. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Yutkunuyor.

"Çok daha iyi bir fikir" diye devam ediyorum.

"Ne?"

"Düzüştürebiliriz."

"Christian Grey!"

Sırıtiyorum. Ana'yı şoke etmeye bayılıyorum. "Ya da sevişebiliriz" diye ekliyorum.

Yumuşat Grey. Yumuşat.

"Senin fikirlerini daha çok beğeniyorum." Sesi bu kez gerçekten alçak ve boğuk.

"Öyle mi?"

"Hı hı. Birincisini seçiyorum." Bakışları buğulu.

Ana, bir tanrıçasın.

"Güzel seçim. Şimdi o elbiseyi çıkar. Yavaşça."

Ayağa kalkıp bacaklarımın arasında duruyor. Dediğimi yapacağını zannederken başını yana yatırıp ellerini kasıklarımına dayıyor ve dudaklarını ağzımın kenarına dokunduruyor. Tenimin üstünde, "Sen yap" diye fısıldıyor ve kanımı ısıtan şehvetle vücudumdaki bütün tüyler dikiliyor.

"Nasıl isterseniz Bayan Steele." Çapraz bağlamalı elbisesini tutan kuşağa uzanıp yavaşça çekmemle elbisesi iki yana dökülüyor.

Ana sutyen takmamış. *Büyük mutluluk.*

Yüzümü avuçlarına alıp beni öpmeye başlarken sırtını okşuyorum. Dudakları ısrarcı, dili talepkâr. Birbirimizin öpüşlerinde mest olurken gözlerimi kapatıp inliyorum. Onu daha da kendime çekip göğsüme bastırırken parmaklarımın altındaki teni yumuşacık. Ellerini saçlarıma dolandırıyor ve çekerek başımı yukarı kaldırıyor.

Siktir.

Ana altdudağımı dişlerinin arasına kısıtıp çekiyor.

Uf.

Ana!

Aniden geri çekilip bileklerinden yakalıyorum. "Biraz vahşisin" diye fısıldıyorum hayranlıkla. Bacaklarımın arasında, meme

uçları göğsüme sürtünerek kprdanyor. Sertleşmelerini izliyorum. Saçları omuzlarından dökülerek memelerini örtüyor. Bu sırada pantolonum her geçen saniye biraz daha dar geliyor.

İçine ne girdi böyle?

Coşkulu. Kışkırtıcı.

“Beni baştan çıkarmak mı istiyorsun?” diye soruyorum.

“Evet. Al beni.”

“Ah, alacağım. Tam şurada. Hazır olduğum zaman.”

Şehvetli ve davet dolu bakışlarla yutkunuyor. Herhalde sandığımdan çok içti. Onu nazikçe geriye doğru yürütüp sandalyemden kalkarken bileklerini bırakıyorum. Ona bakıyorum. Beni uzun bakışlarının altından inceliyor.

“Buraya ne dersin?” üstüne hafifçe vurarak tabureyi gösteriyorum.

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken gözlerini birkaç kere kırpıştırıyor.

“Eğil” diye fısıldıyorum.

Dişini dolgun dudağına geçiriyor. Ardında küçük diş izleri bırakıyor. Bunu özellikle yaptığını biliyorum.

“Birincisini seçmiştin sanırım” diye hatırlatıyorum.

“Evet.”

“Sana bir daha sormayacağım.” Pantolonumun düğmelerini çözüp fermuarımı indirerek ereksiyonuma gereken alanı veriyorum.

Ana’nın gözleri bende. İki yana açılmış elbisesi, beyaz külotu ve yüksek topuklu sandaletlerinin içinde azgın ve tatlı görünüyor. Ellerini kaldırıyor. Sanırım elbisesini çıkaracak.

“stnde kalsın” diyorum ve pantolonumun içine elimi atıp penisimi ıkıyorum. “Hazır mısınız?” diye soruyorum. Elimini aşığı yukarı hareket ettirerek kendime zevk vermeye başlıyorum. Koyulaşmış bakışları elimden yüzüme kayıyor ve ne yapacağını bilen bir glmsemeyele dönüp taburenin üstüne uzanıyor.

“Bacaklarına tutun” diyorum; taburenin demir bacaklarını kavırıyor. Saçları yere dökülüyor. Elbisesini sola sıyrıyorum ve muhteşem poposu ortaya çıkıyor. “Şimdi bunlardan kurtulalım” diye mırıldanarak bir parmağımlı külotunun lastiğinin içinde gezdiriyorum. Dizüstü oturup külotunu yavaşça bacaklarından indi-

riyorum ve sandaletlerinin üstünden çıkarıyorum. Külotu bir kenara atıyorum ve poposunu avuçlayıp sıkıyorum.

"Bu açıdan feci iyi görünüyorsunuz Bayan Steele" diye fısıldayıp poposunu öpüyorum. Kışkırtmak için kıpırdanıyor ve kendime hâkim olamıyorum. Öyle sert bir şaplak indiriyorum ki kesik bir çığlık atıyor ve bir parmağımı içine sokuyorum. Yüksek sesle inlerken vücudu kasılıyor ve kendini elime itiyor.

Bunu istiyor.

Islak.

Çok ıslak.

Ana. Asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun.

Poposunu bir daha öpüp ayağa kalkarken içindeki parmağımı hareket ettiriyorum. İçeri. Dışarı. İçeri.

"Bacaklar. Daha da aç" diye emrediyorum poposunu okşarken. Bacaklarını açıyor. "Daha."

Ben tatmin olana kadar açmaya devam ediyor.

Mükemmel.

"Bekle bebek." Elimini çekiyorum ve müthiş bir dikkatle, ağır ağır içine giriyorum.

Soluğu kesiliyor.

Vay canına. Cennetin ta kendisi.

Elimini sırtına koyuyorum ve diğeriyle tezgâha tutunuyorum. İkimizi birden devirmek istemiyorum.

"Bekle" diyorum yine ve içinden çıkıp bir daha ona gömülüyorum.

"Ah!" diye bir çığlık atıyor.

"Fazla mı?"

"Hayır. Devam et!" diye sızlanıyor.

Dileği benim için emir. Onu becermeye başlıyorum. Sertçe. Her vuruş... Her itiş... Beni her şeyden, tüm çatışmalarımdan, tüm endişelerimden uzaklaştırıyor. Sadece Ana var. Benim kızım. Aşkım. Işığım.

Çığlık atıyor. Bir, iki, üç kere. Daha fazlası için yalvarıyor. Devam ediyorum ve onu da kendimle götürüyorum. Daha yükseklerle. İsmimi boğuk bir sesle haykırana kadar devam ediyorum. Bir bahar gelgitinin şiddetinde boşalıyor, boşalıyor.

“Ana!” diye haykırarak ona katılıyorum.

Üstüne kapaklanıyorum. Sonra onu da alarak ve kucağıma sararak yere düşüyorum. Gözkapaklarını, burnunu, dudaklarını öpüyorum. Kollarını boynuma doluyor.

“Birinci seçenek nasıldı?” diye soruyorum.

“Mmm...” Kendinden geçmiş bir gülümsemeye mırıldanıyor. Sırıttıyorum. “Bence de.”

“Biraz daha istiyorum.”

“Daha mı? Tanrım, Ana.”

Gömleğimin açıklığından göğsümü öpüyor. Tamamen giyinik olduğumu fark ediyorum.

“Gel, bu sefer yatağı deneyelim” diye fısıldıyorum saçlarına.

Ana inliyor. “Lütfen!” Elleri, elbisesinin kuşağıyla yatak başının çubuklarına bağlı. Çıplak; meme uçları dudaklarımın ve dilimin yardımıyla büyük, sert ve havaya kalkık. Poposuna yaklaştırdığım ayaklarını tek elimle tutuyorum. Bacakları dizlerinden bükük halde, uzatmak için zorluyor. İşaretparmağımı yavaşça içine sokup çıkarırken başparmağım klitorisinde daireler çiziyor.

Hareket edemiyor.

“Bu nasıl?” diye soruyorum.

“Lütfen!” Sesi boğuk.

“Beni baştan çıkarmak hoşuna mı gidiyor?”

“Evet.”

“Benim de hoşuma gidiyor.” Parmağım hâlâ içindeyken başparmağımı ve elimi durduruyorum.

“Christian! Durma!”

“Dişe diş Anastasia.” Rahatlamaya ulaşmak için kalçasını elime itmeye çalışıyor. “Kıpırdanma” diye fısıldıyorum. “Hareket etme.”

Ağzı gevşemiş, bakışları koyulaşmış; şehvet, ihtiyaç ve bir adamın isteyebileceği her şeyle dolu.

“Lütfen” diye fısıldıyor. Ona daha fazla eziyet edemem. Ayaklarını bırakıp elimi çekiyorum. Dizini tutup, burnumu ve dudaklarımı kasıklarından nihai hedefime doğru götürüyorum.

Dilim, kabarmış klitorisinin üstünde dönerken, “Ah!” diye bağırıyor. İki parmağımı içine kaydırıp bir kere, sonra bir kez daha

itiyorum. Güçlü bir haykırış yükseliyor ve orgazmıyla beni yıkıyor. Belini, karnını, memelerinin arasını öpüyorum, sonra o zirveden inerken yavaşça içine gömülüyorum.

“Seni seviyorum Ana” diye fısıldıyorum ve hareket etmeye başlıyorum.

Ana üstümde uyukluyor. Elbisesinin kuşağı hâlâ yatak başının çubuklarına bağlı. Hâlâ istediğime şaşınıyor, onu uyandırmayı ve onunla üçüncü bir yaramazlık yapmayı aklımdan geçiriyorum. Acaba Anastasia Steele’e hiç doyabilecek miyim? Ama uykuya ihtiyacı var. Yarın yelkenliyle açılıyor. Sadece ikimiz ve *The Grace*. Güvertede bana yardım etmek için enerjiye ihtiyacı var. Üç gün boyunca herkesten uzak, kendi Dört Temmuz kutlamamızın keyfini çıkaracağız. Umuyorum sonunda, en azından birkaç günlüğüne rahatlayabilirim.

Aklım babama ve sürpriz özrüne, mönülere ve davetli hediyelerine, helikopterin düşüşüne ve kimliği belirsiz sabotajcıya gidiyor. Umarım Reynolds ve Ryan dışarıda iyidir.

Etrafı gözlüyorlar.

Ana güvende. Biz güvendeyiz.

5 Temmuz 2011, Salı

Masamda oturmuş, uzaklardaki Sound'u seyrederken, ya benimden ya da göğsümün derinliklerinde bir yerlerden yayılan hayat dolu ısıltıyı elimde olmadan fark ediyorum. Uzun hafta sonu boyunca *The Grace*'in güvertesinde olmanın getirdiği deniz, güneş ve rüzgâr üçlüsü veya Ana'yla kesintisiz üç gün geçirdiğim için olabilir. Son birkaç haftadır uğraştığım bütün o can sıkıcı sorunlara rağmen hiç, onunla katamaranın güvertesinde olduğum kadar rahat hissetmemiştim. Ana ruhumun gıdası.

Anastasia mışıl mışıl uyuyor. Lombarlardan süzülen erken gün ışığının yaladığı dağınık saçları, ıslıl ıslıl ve güzel. The Grace, Bowman Koyu'nun sularında nazikçe alçalıp yükselirken, yatağın kenarına oturup komodinin üstüne bir fincan çay yerleştiriyorum. Eğilip yanağına şefkatli bir öpücük konduruyorum.

"Uyan artık uykucu. Yalnızım."

Homurdanıyor ama ifadesi yumuşuyor. Onu tekrar öpüyorum. Gözlerini kırıştırarak açıyor ve yüzü nefes kesici bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Uzanıp yanağına okşuyor.

"Günaydın müstakbel kocam."

"Günaydın müstakbel karım. Sana çay yaptım."

Sanırım inanmayarak kıkırdıyor. "Sevgili bayım" diyor. "Bu ilkler listesine girmeli!"

"Sanırım öyle."

"Kendinden çok memnun olduğun da belli oluyor." Benim gibi sırtıyor.

"Bayan Steele. Öyleyim. Mükemmel çay yaparım."

Yatakta doğruluyor ve örtüyü çekip çıplak memelerini örterek beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Sırtışını durduramıyor gibi. "Çok etkiledim. Bu çok zor bir iştir."

"Kesinlikle öyle" diye yanıtlıyorum. "Suyu kaynatmam falan gerekti."

"Ve çay poşetini içine sarkıtman. Bay Grey, çok yeteneklisiniz."

Bir kahkaha atıp gözlerimi kısıyorum. "Benim çay yapma yeteneğimi küçümsüyor musunuz?"

Yalandan bir korkuyla ani bir nefes alıp elini hayali incilerine götürüyor. "Ne haddime" diyor ve uzanıp fincanını alıyor.

"Sorayım dedim..."

Ofis kapımın çalınmasıyla şimdiki zamana geri dönüyorum. Andrea kapıdan başını uzatıyor. "Bay Grey, terziniz geldi."

"Ah, harika. İçeri al."

Düğün için yeni bir takım elbiseye ihtiyacım var.

Marco, Birleşme ve Satın Almalar'ın yanı sıra şirket portfolyosundan da sorumlu. Bu sabah, kıdemli yöneticilere GŞT'nin en son iştiraklerini tanıtacak. "Şu anda Blue Cee Tech'in yüzde yirmi beşine, FifteenGenFour'un yüzde otuz dördüne ve Lincoln Kereste'nin yüzde altmış altısına sahibiz." Şimdiye kadar yarım kulakla dinliyordum ama son habere bir anda dikkat kesiliyorum. Bu, benim uzun soluklu bir projemdi. Lincoln Kereste'nin çoğunluk hissesine paravan şirketlerimizden biri aracılığıyla sahip olduğumuza sevindim. Herhalde Linc'in paraya ihtiyacı var. İlginç.

İntikam soğuk yenen...

Yeter Grey. Odaklan.

Marco, son hazırladığı potansiyel satın alımlar listesiyle devam ediyor. Özellikle peşine düştüğü iki şirket var. O şirketlerin avantajlarını sıralarken aklım hafta sonuna ve Ana'ya kayıyor.

Ana The Grace'in dümeninde, pırıldayan okyanusun üstünde kayarak Whidbey Adası'ndaki Admiralty Head'i¹⁶ geçiyoruz. Saçları rüzgârda uçuşuyor, güneşte parlıyor. Gülümsemesi en katı kalbi bile eritir.

Benimkini eritti.

Güzel görünüyor. Rahat. Özgür.

"Düz tut" diye bağıriyorum denizin uğultusunu bastırarak.

"Anlaşıldı kaptan. Yani efendim." Ana dudağını ısırtıyor ve her zamanki gibi benimle oynadığını anlıyorum. Ona yalandan kaş çatınca bana selam çakıyor. Gülümsememi gizleyemeyerek ızbarço halatını bağlamak için dönüyorum.

16. Seattle Whitbey Adası'nda restore edilmiş bir deniz feneri. (ç.n.)

Marco, yatırımcı bulmakta zorlanan bir güneş enerjisi şirketinden bahsediyor.

Yelkenlinin mutfağına girerken hamur ve domuz pastırmasının davetkâr kokusu beni karşılıyor. Sevgilim krep yapıyor. Üstünde bir tişörtle aşırı kısa bir kot şort var; saçını iki örgü yapmış.

"Günaydın." Ona arkadan sarılıp poposunu önüme yapıştırıyorum ve dudaklarımı boynunda gezdiriyorum. Çok güzel kokuyor; sabun, sıcaklık ve tatlı mı tatlı Ana.

"Günaydın Bay Grey." Başını yana yatırıp boynunu bana iyice sunuyor.

"Bu bende anıları canlandırdı" diye mırıldanıyorum, örgülerinden birini çekerek.

Kıkırdıyor. "Sanki bir ömür önceydi. Ama bunlar 'Müstakbel Efendisinin Çiçeğini Kopardığı Kız' krepleri değil. Bunlar Bağımsızlık Günü krepleri. 4 Temmuz kutlu olsun."

"Krepten başka hiçbir şeyle kutlamak istemezdim." Onu kulak memesinin altından öpüyorum. "Aslında başka bir şey olabilir." Yine örgüsünü çekiyorum. "Hep A alıyorsun."

"Christian" diyor Ros sert bir sesle. Yedi çift göz bana bakıyor. Kahretsin. Diğerlerini umursamadan, başımı yana eğip boş boş Ros'a bakıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Sinirlendiğini pek gizlemiyor ve sanırım bu ilk soruşu değil.

İtiraf et Grey. "Üzgünüm, kafam başka yerdeydi."

Dudakları ince bir çizgi halini alıyor ve Marco'ya bir bakış atıyor. Marco bana sıcak bir şekilde gülümseyerek, az önce ana hatlarıyla anlattıklarının bir özetini geçiyor.

"Tamam" diyorum bitirdiğinde. "Geolumara'nın peşine düşelim. Enerji bölümüne değerli bir eklenti olabilirler. Yeşil enerjide alanımızı genişletmeliyiz."

"Diğerleri?"

Başımı sallıyorum. "Konsolide etmemiz gerek. Geolumara'ya odaklanalım. Bana bütün detayları gönder."

"Göndereceğim."

"Tayvan'daki tersane için bir karara ihtiyacımız var. Bizden bir yanıt duymayı bekliyorlar." Ros bana anlamlı bir şekilde bakıyor.

"Etki değerlendirmesini okudum."

"Ne diyorsun?"

"Bu bir kumar."

"Öyle" diye onaylıyor.

"Ama hayatta her şey bir kumar. En azından ortak teşebbüs olarak riskleri paylaşacağız. Buradaki tersanemizin geleceğini de böylece güvenceye alabiliriz."

Ros ve Marco başlarıyla onaylıyor.

"Bu konuda ilerlemeye başlayalım."

"Ekibi harekete geçireceğim" diyor Marco.

"Güzel. Sanırım hepsi bu. Herkese teşekkürler."

Ros hariç herkes kalkıyor. "Kısa bir şey konuşabilir miyim?" diyor Ros.

"Elbette."

Herkesin çıkmasını bekliyor.

"Pekâlâ?" Beni gündüz düşlerine daldığım için azarlamasını bekliyorum.

"Woods yasal tehditlerini geri çekti. Sorunumuz kalmadı."

"Söylemeni beklediğim şey bu değildi."

"Biliyorum. Açıkçası Christian, şimdiden balayında gibisin."

"Balayı mı? Balayı yapmak aklıma bile gelmemişti."

Kahretsin. Organize edilecek bir şey daha.

Ros gülüyor. "Planlamaya başlasan iyi olur." Başını sallıyor. "Gwen'i Avrupa'ya kaçırmayı çok isterdim."

Ros'un samimiyetine şaşıyorum. Ev hayatından çok nadiren bahsetmesine rağmen Gwen'le birlikte olduklarını biliyorum. Washington'da gey evliliklerini yasallaştırmak için yapılan çok sayıda girişim başarısız oldu. Bir sonraki buluşmamızda bunu Senatör Blandino'ya açmak için aklıma not alıyorum. Valiye baskı uygulayıp gündemine almasına çalışabilir herhalde. "Ana'yla bir gece için Bellevue yakınlarında bir yerde kalabileceğimizi düşünmüştüm. İkimiz de çalışıyoruz."

"Grey, bundan iyisini yapabilirsin." Ros, kâğıtlarını toparlamaya başlarken yüzünü sözde bir bıkkınlıkla ekşitiyor.

Bir kahkaha atıyorum. "Evet, yapabilirim. Dahası, ne yapacağımıza karar vermek eğlenceli olacak. Avrupa diyorsun."

Ana, Avrupa'yı görmeyi hep istiyordu. Özellikle de İngiltere'yi.

Ros kalkarken cömertçe gülümsüyor. "Bu konuda iyi şanslar." Veda sözleri boş odada yankılanırken, müstakbel Bayan Grey'i balayında nereye götüreceğim konusunda düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Umarım pasaportu vardır.

Ofisime dönünce bilgisayarımı kontrol ediyorum. Ana bir saat önce bir e-posta göndermiş.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Kavançalar ve Yelken Çevirmeler. Barço Bağları ve Halatlar.

Tarih: 5 Temmuz 2011 9.54

Kime: Christian Grey

Benim sevgili Bay Grey'im,

Ne muhteşem bir hafta sonuydu! Şimdiye kadarki en güzel 4 Temmuz. Teşekkürler.

Ayrıca sana cuma akşamı Kate'le beraber kendi evimde kalacağımı da şimdiden haber veriyorum. Cumartesi sana taşınabilmek için eşyalarımı toplayacağım. Ama seni uyarmam gerek; bu kız kıza bir akşam olacak. Teşrifiniz gerekmiyor fakat özleneceksiniz. Belki sen de evlilik yeminini yazarsın?

Sadece bir fikir.

Kaçtım bebek.

Axxx

Kimden: Christian Grey

Konu: Gemiye Terk Etmek

Tarih: 5 Temmuz 2011 11.03

Kime: Anastasia Steele

Sevgili nişanlım,

Hayatımda en çok rahatladığım 4 Temmuz için SANA teşekkürler.

Cuma seni özleyeceğim.
Ama cumartesi taşınmana yardım edeceğim.
Rüyalarımla gerçekleştiriyorsun.
Evlilik yeminlerimi düşüneceğim, biraz da yazmayı deneyeceğim...
Burada kafiye yapmaya çalışmamıştım!
Christian Grey
CEO & şair, Grey Şirketler Topluluğu
Not: Pasaportun var mı?

Kimden: Anastasia Steele
Konu: ABD Vatandaşı
Tarih: 5 Temmuz 2011 11.14
Kime: Christian Grey

Sevgili Şair,
Yerinizde olsam finans dünyasına sadık kalırdım.
Yine de hayallerinizin gerçekleşmesine bayıldım.
Heyecan ve gururla bildiririm.
Yeni bir pasaporta sahibim.
Şimdi kendime soruyorum.
Acaba bir yere mi uçuyorum?
Seninle dünyayı görmek isterim.
Artık tek değil çift olarak gezelim.
Seattle'ın meraklısı xxx
(Ve gördüğün gibi bir şair değil.)

Müstakbel karım berbat bir şair! Yanıtına sırtarak spor çantamı alıyorum ve ofisi terk edip Bastille'le yüzleşmek üzere bodrum katına gidiyorum.

Spor salonundan gelip, masamda tavuklu-yeşillikli sandviçimi bitirince telefonu alıyorum. Elliot'ı arama zamanı geldi. Bana saçma sapan konuşacağı için erteleyip duruyordum.

“Büyük işadamı. Naber?”

“Merhaba Elliot. Nasılsın?”

Bir kahkaha atıyor. "Tanrım, dostum, sesin feci sıkılmış geliyor!"

Bu neden bu kadar zor?

"Sıkılmadım. Çalışıyorum. Seninle konuşmak için de ara verdim."

"Şimdi sesin kızgın geliyor."

"Öyleyim."

"Yanlış bir şey mi dedim?" Telefonda kıkırdıyor. İçimden kapatıp sonra aramak geçiyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Sana bir şey sormam gerek."

"Yeni ev hakkında mı?"

"Hayır."

Maç başladı Grey. Sor hadi.

"Çıkar baklayı dostum" diyor ben yanıt vermeyince. "Betonun kurumasını bekliyoruz sanki."

"Sağdıcım olur musun?"

İşte. Yaptım. Telefonun diğer ucunda, hızlı bir yutkunma dışında kulakları sağır eden bir sessizlik var. *Lanet olsun.* Hayır mı diyecek?

"Elliot?"

"Tabii ki" diyor, ondan beklenmeyecek kadar kısa ve öz bir yanıtla. "Şey... Onur duyarım." Sesi afallamış gibi geliyor. Neden? Herhalde bunun olacağını tahmin ediyor olmalıydı.

"İyi. Teşekkürler." Rahatladığım net bir şekilde sesime yansıyor.

Bir kahkaha atıyor. Erkek kardeşimin salakça nüktedanlığını geri kazandığını anlıyorum. "Elbette bu lanet olası bekârlığa veda partini düzenlemem gerektiği anlamına geliyor!" Kafayı yemiş bir goril gibi bağıırıyor.

Bekârlığa veda mı? Şaka yapıyor olmalı.

"Her neyse Elliot." Aklıma bir fikir geliyor. "Cuma günü uğra. Biraz bilaro oynarız. Ana akşamı Kate'le geçirecek."

"Evet, duydum. Olur, tabii. Striptizcileri ve sarhoş olduktan sonra ellerin kelepçeli olarak seni nereye bırakacağımızı konuşuruz!"

Gülüyorum çünkü hiçbir fikri yok. "Bırakacağımızı mı?"

"Lanet olası münzevi; hiç arkadaşın olmadığını biliyorum. Nasıl eğlenileceğini bilen bir ekip toplayacağım."

Ah, hayır.

"Cuma günü konuşuruz" diye karşılık veriyorum.

"Sabırsızlanıyorum. Bu arada, Gia'yla konuştun mu?"

"Evet, konuştum. Ana'yla internetten portfolyosuna baktık. İkimiz de gördüklerimizi beğendik. Bayan Matteo bir sonraki görüşmemizde daha net konuşalım diye emlakçıyla eve bakacaktı."

"Evi benim de görmem gerek büyük işadamı."

"Biliyorum. Cuma yapalım. İşten sonra."

"Süper. Gayet iyi."

"Tamam. Kaçtım Elliot." Kalbim beklenmedik bir sıcaklıkla doluyor. "Ve şey... Teşekkürler."

"Kardeşler ne için var?"

"Demek yeni ofisin burası, büyük işadamı." Elliot konuşması kadar rahat tavırlarla kapıdan içeri giriyor.

"Bana böyle demek zorunda mısın Lelliot?" Takma adını üstüne basarak söylüyorum ve oturması için beyaz deri koltuğu işaret ediyorum.

"Öylesin. Şuraya bak." Eliyle dış ofisimi gösteriyor. Üzerinde kot pantolon, tişört ve San Diego Eyaleti'nin Aztec¹⁷ ceketini var. Burada sudan çıkmış balık gibi görünüyor.

Karşısına oturuyorum. Dizini deli gibi sektirdiğini ve göz kontağından kaçındığını fark ediyorum.

Neler oluyor? Gergin.

Onu daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyorum.

"Ne var?" diye soruyorum.

Oturduğu yerde kıpırdanıyor ve ellerini birbirine bastırıyor. "Kendi inşaat şirketimi kurmak istiyorum." Kelimeler ağzından telaşla çıkıyor.

Ya! "Yatırımcı arıyorsun."

Parlak mavi gözleri sonunda benimkilerle buluşuyor. "Evet" diyor beni şaşırtan bir kararlılıkla.

"Ne kadara ihtiyacın var?"

"Yaklaşık 100 bin."

İroniyi düşünerek sırtıyorum. Ben de işe bu kadarla başlamıştım.

"Senindir."

Elliot duraksıyor. "İş planı sormayacak mısın? Sunum falan?"

"Hayır. Bazen dingilin önde gideni olabilirsin ama çalışkansın. Bunu görüyorum. İşini tutkuyla yapıyorsun. Bu senin hayalin ve ben de

17. San Diego Aztecs. Bir Amerikan futbolu takımı. (ç.n.)

senin hayaline inanıyorum. Hepimiz sürdürülebilir bir yaşam için çabalamalıyız. Ayrıca kardeşimsin. Kardeşler ne için var?"

Elliot gülümsediğinde bütün oda aydınlanıyor.

Kardeşim için aniden duygularımın kabarması beni rahatsız ediyor. Soruşturmayla ilgili son gelişmeleri almak için Welch'in numarasını tuşluyorum.

Gece, Escala'daki ofisimi kaplıyor. Marco'nun Geolumara hakkında gönderdiği belgelere dalmıştım. Nevada'daki şirketin güneş çiftlikleri, şimdiden komşu iki kasabayı aydınlatmaya yetecek kadar kilovat üretiyor. Daha ucuz olan yenilenebilir enerjiyi ülkenin diğer kısımlarına getirebilecek uzmanlığa sahipler. Bence büyük potansiyel taşıyorlar. Şirketi almak ve iş modellerine bizim neler ekleyebileceğimizi görmek için heyecanlıyım. Marco'ya hevesli ilgimi onaylayan bir e-posta gönderip Ana'yı bulmaya gidiyorum.

Kütüphanede, kucağında bilgisayarıyla koltuğuna kıvrılmış. Ses sisteminde kısık sesle Snow Patrol çalışıyor. Yeni çıkacak bir kitap üstünde çalışıyor olmalı. Buraya onun için bir masa ve sandalye koymamız gerektiğini fark ediyorum.

"Merhaba" diyorum başını kaldırınca.

"Merhaba." Gülümsüyor.

"Yine bir taslak mı okuyorsun?"

"Evlilik yeminlerimin ilk taslağını yazıyorum."

"Anladım." Yavaş adımlarla odaya giriyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Göz korkutucu Bay Grey. Biraz sizin gibi."

"Göz korkutucu mu? Ben mi?" Elimi göğsüme koyarak numaradan şaşırmış gibi yapıyorum.

Gülümsediğini saklamak için dudaklarını bastırıyor. "Bu sizin uzmanlık alanınız."

Ana'nın yanındaki koltuğa oturup dirseklerimi dizlerime dayayarak ona doğru eğiliyorum. "Ya? Başka uzmanlıklarım var sanıyordum..." Bu mesafeden bile kokusunu alabiliyorum.

Saf Ana. Baş döndürücü.

Yanaklarına tatlı bir pembelik yayılıyor. "Eh, evet. Başka uzmanlıklarla da donatılmışsın. Bu doğru." Bilgisayarını kapatıp ayaklarını altına alıyor ve çenesini ciddi, eski kafa bir okul öğretmeni gibi havaya dikeyor.

Gülüyorum. Onu yeterince tanıyorum. Ana'nın içinde bir çılğın var. "Seveceğine, sayacağına ve itaat edeceğine söz verdiğin sürece yeminlerin eminim mükemmel olacaktır."

Ana gülüyor. "Christian, sana itaat etmeye yemin etmeyeceğim."

"Ne?" *Şaka yaptığımı mı sanıyor?*

"Mümkünü yok" diyor, o kadar.

"İtaat etmeyeceğim ne demek?" Sanki karnıma acı bir yumruk yedim. Esprili bir yorum yaptığımı sanıyordum ama verdiği karşılık beni şaşkına çevirdi. Ana omzunun üstünden saçını arkaya atıyor. Masa lambasının ışığını yakalayan bukleleri kırmızı ve altın sarısı ışıltılar yansıtıyor. Çok güzel; dikkatim dağılıyor. Ama dikkatim dudaklarına kayıyor. Dudakları inatçı bir çizgi halinde; bir kavgaya hazırlanırken yaptığı gibi omuzlarını dikleştirip kollarını kavuşturuyor.

Yok artık. Benimle tartışacak mı?

"Ciddi olamazsın! Seni her zaman sevip sayacağım Christian. Ama itaat? Sanmıyorum."

"Neden?" Aslında ciddiylim.

"Çünkü yirmi birinci yüzyıldayız!"

"Ne olmuş?" *Bana bu konuda nasıl karşı gelebilir? Bu konuşma beklediğim gibi gitmiyor.*

"Evliliğimizdeki meseleleri konuşarak bir uzlaşmaya varacağımızı umuyorum. Bilirsin... Karşılıklı iletişimle" diye devam ediyor.

"Ben de öyle umuyorum. Ama yapamazsak ve içinden çıkmazsak ve sen de gidip kendini gereksiz bir tehlikeye atarsan..." Her türlü kötü düşünce aklımdan geçiyor ve içimdeki rahatsızlık katlanarak büyüyor.

Yüzü rahatlayarak yumuşuyor ve gözleri anlayışla parlıyor. "Christian, her zaman en kötüsünü düşünüyorsun. Fazla endişeleniyorsun." Uzanıp yüzümü okşuyor. Tenimdeki parmakları yumuşacık ve nazik.

"Ana. Buna ihtiyacım var" diye fısıldıyorum.

Yüksek sesle iç geçirerek elini çekiyor ve bana sanki telepatiyle bir mesaj iletmeye çalışırcasına bakıyor. "Christian, dindar değilim ama evlilik yeminlerimiz kutsal olacak ve bozabileceğim bir yemin etmeye hazır değilim."

Verdiği karşılık, tıpkı Carrick'in bana Elena hakkında çektiği nutuk gibi, mideme bir darbe indiriyor. *Evliliğin kutsallığından bahsediyoruz. Eğer buna saygı duymayacaksan evlilikle işin olamaz.*

Kaygılarım hüsrana dönüşürken ona bakıyorum. "Anastasia, mantıklı ol."

Başını sallıyor. "Christian. Sen mantıklı ol. Aşırı tepki göstermeye meyilli olduğunu biliyorsun. Cevabım hayır."

Ben mi? Aşırı tepki mi?

Ona ters ters bakıyorum ve çok uzun zamandır ilk defa ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Düğün yüzünden gerginsin sadece" diyor tatlı bir sesle. "İkimiz de."

"İtaat etmeyi istemediğin için daha çok gerginim. Ana, tekrar düşün lütfen." Elimini saçımdan geçiriyorum ve gözlerimi büyük mavi gözlerine dikiyorum ama kararlılığından ve cesaretinden başka bir şey görmüyorum. Geri adım atmıyor.

Lanet olsun.

Bu şekilde bir yere varamayacağız ve sınırdan patlamak üzereyim. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce uzaklaşmalıyım. Kalkarken son bir defa daha deniyorum. "Bunu düşün. Ama şimdilik bitirmem gereken bazı işler var." Beni durdurmasına fırsat vermeden kütüphaneyi terk edip çalışma odama giderken aklını başına getirecek bir yol düşünmeye çalışıyorum.

Tanrı aşkına, birimizin ipleri elinde tutması gerek.

Paldır küldür yürüyerek masama dönüp kendimi sandalyeye bırakıyorum. Tavrı karşısında hazırlıksız yakalandım ve itaat etmeyeceğini ancak şimdi öğrendiğim için kırgınım.

Lanet olsun.

Aklını başına getirmek zorundayım.

Nasıl?

Kahretsin.

Net düşünebilmek için fazla gerginim. Sinirimi bir kenara bırakıp e-postalarımı kontrol etmek için bilgisayarımı açıyorum. İyi haber; yeni planör uçağım haftaya Almanya'dan geliyor. Şu an Ephrata Limanı'ndaki hangarıma götürülüyor. Kendime bir anlık heyecan için izin veriyorum. İki kişi için üretilmiş bir planör. Koşup Ana'ya söylemek istiyorum ama şu anda ona kızgınım.

Lanet.

Bu çok iç karartıcı. Keyfimi yerine getirmek için yeni planörün teknik özelliklerini yeniden okuyorum. Okuyacak her şeyi bitirdiğimde finansal raporlarıma geri dönüyorum.

Kapımdaki çekinceli tıklamayla bölünüyorum.

"Gel."

Ana kapıdan başını uzatıyor. "Neredeyse gece yarısı oldu" diyor sevimli bir gülümsemeyle. Kapıyı itiyor ve üstünde saten geceliklerinden biriyle eşikte duruyor. Yumuşak kumaş bedenini sarmış, hayal gücüne fazla yer bırakmayacak şekilde bütün kıvrımlarının ve girintilerinin kalıbını çıkarmış gibi. Ağzım kuruyor ve vücudum özlemle yanarak tepki veriyor.

"Yatağa geliyor musun?" diye fısıldıyor.

Ereksiyonumu boş veriyorum. "Birkaç işim daha var."

"Tamam." Gülümsüyor. Ben de yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum çünkü onu seviyorum. Ama bu konuda ödün vermeyeceğim. Aklını başına alması gerek. Ana çıkmak için dönüyor ama kapıyı arkasından kapamadan önce omzunun üstünden bana kışkırtıcı bir bakış atıyor.

Tekrar kendi kendime kalıyorum.

Kahretsin.

Onu istiyorum.

Ama itaat etmiyor ve bu beni kızdırıyor. Hem de feci şekilde.

Barney'nin GŞT'deki biriminin son rakamlarına dönüyorum. Tatlı ve söz dinlemez Bayan Steele kadar çekici değil.

6 Temmuz 2011, Çarşamba

Yatakta yanına kıvrıldığımda, Ana derin bir uykuda. Her zamanki gibi düşünceli davranıp, karanlıkta kaybolmamayım diye benim tarafımdaki gece lambasını açık bırakmış. Yine de tam olarak böyle hissediyorum. *Kayıp*. Doğrusunu söylemek gerekirse, hevesim de kırıldı. Neden anlayamıyor? O kadar da büyük bir mesele olmasa gerek, değil mi? Yoksa öyle mi?

Tatlı, sakın yüzünü ve uykusunda memelerinin düzenli inip kalkışını izlerken çirkin bir art düşünce kaburgamın altında belirliyor; kıskançlık. Ben burada deliye dönmüş ve sefil bir halde yattarken o hiçbir şeyi umursamamış gibi uyuyor.

Ama onun başka türlü olmasını ister miydim?

Elbette hayır. Mutlu olmasını ve onu korumayı istiyorum. Ama bana itaat etmeye razı gelmeyecekse bunu nasıl yapacağım?

Bunu kabullen Grey.

İç çekiyorum. Ona doğru uzanıp, onu uyandırmamak için dokunuşların en hafifiyle dudaklarım saçlarında geziniyor. Fikrini değiştirmesi için içimden ona yalvarıyorum.

Lütfen Ana. Bunu bana bahşet.

Işığı kapatıp, gözlerimi kırpmadan karanlığa bakıyorum. Oadaki sessizlik birdenbire sağır edici ve ezici geliyor. Kalbim hızlanıyor ve bir çaresizlik batağına saplanıyorum. Kahredici bir his. Belki de bu büyük bir hata. Bunu yapamayacaksa evliliğimiz asla sürmez.

Aklım neredeydi?

Belki de istediğim –hayır, *ihtiyacım olan*– daha itaatkâr biri.

Kontrolün elimde olmasına *ihtiyacım* var.

Her zaman.

Kontrol yoksa kaos var. Ve öfke. Ve kırgınlık. Ve korku... Ve acı.

Lanet olsun. Ne yapacağım?

Bu aşılması imkânsız bir engel.

Değil mi?

Ama Ana'sız yaşamak katlanılmaz olur. Onun ışığında yıkanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. O sıcaklık, hayat, yuva. O her şey. Onu yanımda istiyorum. Onu seviyorum.

Tekrar düşünmesi için ne yapabilirim?

Kasvetli düşüncelerimi kovmaya çalışarak yüzümü ovuşturuyorum.

Topla kendini Grey. Yola gelecek.

Gözlerimi kapatıp Dr. Flynn'in farkındalık egzersizlerini uygulamaya çalışarak huzur bulduğum yeri arıyorum. Belki bir kalyanhanede çiçekli bir çardak...

Ephrata'nın üzerinde gökyüzünde süzülerek havada yürüyorum. Washington'ın silueti altımda bir yama işi gibi uzanıyor. Yanlamasına dönüyorum. Yollar ve sulama kanallarıyla hatları çizilmiş kahverengi, mavi ve yeşil örtüleri hayranlıkla seyre diyorum. Sıcak bir hava akıntısı yakalayıp, Beezley Tepeleri'nde bir sırtın üzerine yükseliyorum. Gökyüzü engelsiz, göz kamaştırıcı, parlak mavi ve ben huzurluyum. Rüzgâr bana eşlik ediyor. Sürekli. Hızlı. Duyduğum tek ses. Tek başımayım. Tek başıma. Tek başıma. Tekrar yana yatıyorum. Dünyam altüst oldu. Ana kokpitin ön tarafında. Ellerini gökyüzüne uzatmış, neşeyle çığlık atıyor. Ve hayranlıkla. Kalbim dolup taşıyor. Mutluluk bu. Aşk bu. İşte bu, böyle bir his. Yana yatıyorum ve birden döne döne düşmeye başlıyorum. Ana ortadan kayboldu. Ayağımı basıyorum ama dümen yok. Kumanda koluyla savaş veriyorum ama kanatçıklar çalışmıyor. Hiç kontrolüm yok. Tek duyduğum rüzgârın uğultusu ve birinin çığlığı. Düşüyoruz. Kahretsin. Dönerek. Aşağı. Aşağı. Aşağı. *Lanet olsun. Yere çakılacağım. Hayır. Hayır!*

Sıçrayarak uyanıyorum.

Lanet olsun.

Ana'yı sarmalamışım; parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Yatıştırıcı kokusu ruhumun derinliklerindeki çaresiz boşluğu dolduruyor. "Günaydın" diyor. Birdenbire sakinleşiyorum. Dünyaya dönüyorum.

"Günaydın" diye fısıldıyorum. Aklım karışık. Normalde Ana'dan önce uyanırım.

"Kötü bir rüya görüyordun."

“Saat kaç?”

“Yedi buçuğu biraz geçiyor.”

“Kahretsin. Geç kaldım.” Ona küçük, masum bir öpücük verip yataktan fırlıyorum.

“Christian” diye sesleniyor.

Dün geceki başkaldırışını hatırlayarak, “Duramam. Geciktim” diye mırıldanıyorum banyoya doğru kaybolurken.

Hâlâ kızgıyım.

Masamda oturmuş, Anastasia’nın giderken verdiği model planöre bakıyorum. Yapması bir günümü almıştı. Huzursuzluk içimi kemiriyor; belki o rüyanın yankılarıyla veya gittiğinde hissettiğim perişanlığın hatırasıyla. Kanadın ucuna dokunuyorum; kaliteli plastiği başparmağımla işaretparmağım arasında tutuyorum. Bir daha asla öyle hissetmek istemiyorum.

Asla.

Bu hissi üstümden atıp Andrea’nın hazırladığı espressomdan bir yudum içip üstüne taze kruvasandan bir ısırık alıyorum. iMac’ime gözüm ilişince Ana’dan bir e-posta geldiğini görüyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Ye!

Tarih: 6 Temmuz 2011 09.22

Kime: Christian Grey

Çok sevgili müstakbel kocam,

Kahvaltıyı atlamak hiç sana göre değil. Seni özledim.

Umarım aç değilsindir. Bundan nasıl hoşlanmadığını biliyorum.

Umarım günün iyi geçiyordur.

Anaxxx

Mesajının sonundaki küçük x’lerin sayısıyla avunuyorum ama duvarımdaki portresine bakıyorum, e-postayı kapatıp günlük programımı gözden geçirmek için Andrea’yı çağırıyorum.

Hâlâ kızgıyım.

Öğlen yemeğinden sonra, Eamon Kavanagh'la dışarıdaki toplantımın ardından asansörde Blackberry'mi kontrol ediyorum. Ana'dan bir e-posta daha var.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: İyi misin?

Tarih: 6 Temmuz 2011 14.27

Kime: Christian Grey

Çok sevgili müstakbel kocam,
Sen hiç yanıt vermemelik etmezdin.
En son yanıt vermediğinde helikopterin kaybolmuştu.
Bana iyi olduğunu haber ver.

Ana

SBY'nin endişelisi

Kahretsin. Mideme bir suçluluk sancısı saplanıyor; özellikle de notundaki öpücüklerin eksikliği yüzünden.

Tanrı aşkına.

Sana çok sinirliyim Anastasia.

Ama endişelenmesini istemiyorum. Kısa bir yanıt yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: İyi misin?

Tarih: 6 Temmuz 2011 14.32

Kime: Anastasia Steele

İyiyim.

Meşgulum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Göndere basıyorum ve yanıtlımın endişelerini gidermesini umuyorum. Asansörden çıkıp dış ofisime girerken Andrea temkinli bir ifadeyle beni süzüyor.

"Ne?" diye azarlıyorum.

"Bir şey yok Bay Grey. Sadece kahve ister misiniz diye sorduk."

"Sarah nerede?"

"İstediğiniz raporların fotokopisini çekiyor."

"İyi. Kahve istemiyorum, teşekkürler" diye ekliyorum daha yumuşak bir tonla. *Neden çalışanlarıma deniyoluk yapıyorum ki?*
"Bana Welch'i bağla."

Başını sallıyor ve telefonu kaldırıyor.

"Teşekkürler" diye mırıldanarak ofisime geçiyorum. Sandalyeme çöküp umutsuzca pencereden dışarı bakıyorum. Gün, ruh halimin tersine, parlak.

Telefonum çalıyor. "Grey."

"Hatta Anastasia Steele var."

Kahretsin. İyi mi?

"Bağla."

"Merhaba." Yumuşak ve buğulu sesi titriyor. Tereddütlü ve üzgün geliyor. Kalbimi bir an için korku kaplıyor.

"Ne oldu? İyi misin?" diye soruyorum.

"Ben iyiyim. Senin için endişelendim."

Rahatlamam sinire dönüşüyor. Endişem kayboluyor. "İyiyim ama meşgulüm."

"Eve döndüğünde konuşalım."

"Tamam" diyorum kabalık ettiğimi bilerek.

Bir şey demiyor ama hattın diğer ucunda nefes alışını duyuyorum. Solukları tedirgin geliyor. Bir dakika önce hissettiğim korkunun yerini tanıdık bir yuva özlemi alıyor.

Ne oldu Ana? Ne söylemek istiyorsun? Aramızdaki suçlama ve dile getirilemeyen gerçeklerle dolu sessizlik uzuyor.

"Christian" diyor sonunda.

"Anastasia, yapmam gereken işler var. Kapatmak zorundayım."

"Akşama" diye fısıldıyor.

"Akşama." Kapattığım telefona ters ters bakıyorum.

Çok fazla şey istemedim Anastasia.

"Eve mi?" diye soruyor Taylor, Audi'nin direksiyonuna geçerken.

Aklım dağınık, "Tabii" diye mırıldanıyorum. Bir yanım eve gitmek istemiyor. Hâlâ Ana'yı fikrini değiştirmesi için ikna edecek uygun bir savunmam yok. Ayrıca bu akşam yapmam gereken işler var. WSU'nun Çevre Bilimleri Departmanı'ndan çok önemli iki raporu okumam gerek. Afrika'daki test alanlarından ve Profesör Gravett'in topraklarda nitrojen fiksasyonundan sorumlu mikropla ilgili makalesinden elde edilen sonuçlar. Anlaşılan mikropolar toprak yenilenmesinin olmazsa olmazı ve yenilenme, karbon ayırımında kilit rol oynuyor. Bu haftadan sonra departmanına yaptığım bağışı yeniden değerlendireceğim.

Belki Ana'yı evlilik yeminlerimizi konuşmak için dışarı çıkarmalıyım. Belki bir kadeh şaraptan sonra aklını çelebirim. Aklıma Hâkim / İtaatkâr sözleşmesini konuşmak için çıktığımız akşam yemeği geliyor.

Lanet olsun. Planladığım gibi gitmemişt.

Koyu camların arkasından asık bir suratla itişip kakışan turistleri ve yayaları seyrediyorum. Haklı bir öfke duygusu üzerime çöküyor. Çok fazla bir şey istemiyorum, Tanrı aşkına. Bu istediğim tek şey. Başka ne istiyorsa yapabilir. İtaat edeceğini bilmek bana güven verecek. Bunu anlamıyor mu?

Kaldırımında güneş gözlüklü, cafcaflı ve çiçekli bir şort giymiş bir adam, aynı derecede cafcaflı bir elbise giymiş bir kadınla tartışıyor. Kavgaları, yanlarından geçenlerin rahatsız bakışlarını çekiyor.

Bu akşam Ana ve ben böyle olacağız. Biliyorum. Bu düşünce moralimi daha da bozuyor.

Ona benim için ne anlama geldiğini söylemeliyim, o kadar. Onu güvende tutmam gerek.

Evet. Anlayacak.

Kadın dönüp abartılı bir tavırla ellerini havaya kaldırıyor ve basıp gidiyor. Adamı kaldırımında şaşkın ve yalnız bırakıyor. Adam galiba sarhoş.

Pislik.

Belki Ana'yı onu becererek ikna edebilirim. Bu işe yarayabilir. Bu düşünce bana bir nebze umut veriyor. Escala'ya yolculuğun geri kalanında tekrar koltuğa gömülüyorum.

Salona girerken, "İyi akşamlar Bay Grey" diye şakıyor Bayan Jones. Mis gibi kokulara bakılırsa ocaktaki tencerede onun o lezzetli Bolonez sosu kaynıyor. Ağzım sulanıyor.

"Merhaba Gail. Güzel kokuyor. Ana nerede?"

"Sanırım kütüphanede efendim."

"Teşekkürler."

"Yemek yarım saate hazır olsun mu?"

"Bana uyar. Teşekkürler." Bu sabahki egzersizimi kaçırdığıma göre koşu bandında hızlıca koşmak için zamanım olacak.

Kütüphaneye uğramadan, üstümü değiştirmek için yatak odasına gidiyorum.

Boss kulaklarımda gümbürderken vücudumun sınırlarını zorluyorum. Yirmi dakikada beş kilometre koşuyorum. Koşu bandından indiğimde nefesi kesilmiş, ateş soluyan bir paçavrayım. Ciğerlerime hava doldururken elimin tersiyle alnımdan dökülen teri siliyorum ve soluklanıp bacaklarımı esnetmek için eğiliyorum.

İyi hissettiriyor.

Doğrulduğumda Anastasia endişeli ve kocaman gözlerle kapı kirişine dayanmış, beni izliyor. Üstünde açık gri kolsuz bir gömlek ve dar bir gri etek var. Tam bir yayınevi yöneticisi gibi görünüyor. Ama genç. Çok genç. Ve mutsuz.

Lanet olsun.

"Merhaba" diyor.

"Merhaba" diyorum soluk soluğa.

"Geldiğinde merhaba demedin. Benden kaçıyor musun?"

Ana lafı dolandırmıyor. O anda yüzündeki o mutsuz ifadeyi ve endişeyi silmek istiyorum. "Egzersize ihtiyacım vardı" diyorum nefes nefese. "Şimdi merhaba diyebilirim." Ter içinde olduğumu çok iyi bilerek kollarımı açıp ona doğru bir adım atıyorum.

Ana gülerek yüzünü buruşturuyor ve ellerini kaldırıyor. "Sonra alayım."

Onu yakalayıp geri çekilmesine izin vermeden kollarımın arasına çekiyorum. Benden kurtulmaya çalışarak çığlık atıyor ama gülüyor da. Sanki ruhumdan bir yük kalkıyor.

Onu güldürmeyi seviyorum.

"Ah bebek. Seni özledim." İnsan tüketimine uygun olmadığı. mı umursamadan onu öpüyorum ve karşılık vererek beni sevindiriyor. Parmakları omuzlarımı sıkıyor ve dillerimiz çok iyi bildikleri o dansı yaparken tırnakları etimde daha da derine saplanıyor.

Nefes almak için ayrıldığımızda ikimiz de soluk soluğayız. Yüzünü avuçlarıma alıp başparmağımı şişmiş dudaklarında gezdirirken sersemlemiş, güzel gözlerinin içine bakıyorum. "Ana" diye yalvararak fısıldıyorum. "Yeminini değiştir. İtaat et. Benimle tartışma. Tartışmamızdan nefret ediyorum. Lütfen."

Dudaklarım dudaklarının üstünde asılı kalarak bir yanıt bekliyorum ama o sanki bir pusu kaldırmak istermişçesine birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra benden kurtulup kollarımdan çıkıyor. Hayal kırıklığını üç kelimeye sıkıştırır gibi, "Hayır. Christian. Lütfen" diyor.

Sözleri beni gerçeğin soğuk sularıyla söndürürken kollarım iki yanıma düşüyor.

"Bu senin için verilemeyecek bir tavizse lütfen söyle" diye devam ediyor sesi gitgide yükselerek. "Çünkü benim için öyle. Düğünümüzü planlamayı bırakıp eve geri dönebilirim ve Kate'le sarhoş olabilirim."

"Terk mi edersin?" Sesim zor çıkıyor; açıklaması dünyamı sarstı.

"Hemen şimdi. Evet. Şımarık bir ergen gibi davranıyorsun."

"Bu haksızlık" diyorum sert bir sesle. "Buna ihtiyacım var."

"Hayır, yok. Sadece öyle olduğunu sanıyorsun. Tanrı aşkına, sözde yetişkiniz. Konuşarak anlaşıcağız. Yetişkinler böyle yapar."

Aramızdaki uçurumun üstünden birbirimize bakıyoruz.

Geri adım atmıyor.

Siktir.

"Duş almam gerek" diye mırıldanıyorum; bana yol vermek için kenara çekiliyor.

Salona girdiğimde, Ana mutfak tezgâhında oturuyor. Akşam yemeği için iki servis açılmış. Gail ocakta bir şeylerle ilgileniyor.

"Ben aç değilim" diye haber veriyorum. "Ve yapacak işlerim var."

Ana kaşlarını çatıp bir şey söyleyecekmiş gibi oluyor ama ben yanından geçerken susuyor. Bayan Jones'la birbirlerine attıkları bakış gözünden kaçmıyor.

Bana karşı birlik mi oluyorlar?

Bu düşünceyle kan beynime sıcıyor. Kızgın adımlarla çalışma odama gidip kapıyı çarpıyorum.

Lanet olsun.

Kapının gürültüsüyle irkiliyorum ve bu benim için ani bir uyanış oluyor.

Gerçekten de şımarık bir ergen gibi davranıyorum.

Ana haklı. Kahretsin.

Ve açım.

Aç olmaktan nefret ediyorum.

Christian Grey olmadan öncesindeki korku ve açlığa dair karanlık, çarpık bir anı yüzeye çıkmakla tehdit ediyor ama onu bastırıyorum.

Oraya gitme Grey.

Raporlar masamda, Taylor'ın bıraktığı yerde. Oturuyorum, ilkini alıp okumaya başlıyorum.

Kapımın nazıkçe tıklatılması, dikkatimi Gana'da denediğimiz çoklu ürün rotasyonlarından kopararak kalbimi hoplatıyor.

Ana.

"İçeri gel."

Kapıyı Gail açıyor. Gerçek bir hayal kırıklığı yaşıyorum. Anlık heyecanım, helyumu kaçmış mutsuz, sönük bir balona dönüşüyor. İyi tarafından bakarsak, elindeki tepside dumanı tüten bir tabak makarna var.

Masama bırakırken hiçbir şey söylemiyor.

"Teşekkürler."

"Ana'nın fikri. Spagetti Bolonez sevdiğinizi biliyor." Kırık bir ses tonuyla konuşuyor ve karşılık vermeme fırsat kalmadan hoşnutsuzluğunu da alıp odadan çıkıyor. Arkasından asık bir suratla bakıyorum. Elbette Ana'nın fikri olacak. Bir kez daha düşünceliğine hayran kalıyorum. Bu neden yetmiyor? Beni sevdiğini söylüyor. Öyleyse neden itaatini istiyorum veya ihtiyaç duyuyorum ki?

Suratım daha da asılarak, ufukta batan güneşin duvarlarıma yansıttığı uzun gölgelere ve altın pembe tonlara dalıyorum.

Neden bana karşı geliyor?

Çatalıma makarnadan büyük bir saadet yumağı takarak yemeğime gömülüyorum. Çok lezzetli.

Ana lambayı benim için yine açık bırakmış. Mışıl mışıl uyuyor ama ben yatakta yanına ilişirken hareket ediyor. Ona açım.

Onu becererek yola getirme planımı gözden geçiriyorum ama içten içe kararının kesin olduğunu biliyorum. Hayır diyebilir ve şu anda reddedilmeye katlanabileceğimi sanmıyorum.

Lanet olsun. Neden bu durumun kontrolden çıkmasına izin verdim? Gözlerimi kapıyorum.

Anne! Anne! Annem yerde uyuyor. Uzun zamandır uykuda. Saçını tarıyorum çünkü bundan hoşlanır. Uyanmıyor. Sarsıyorum. Anne! Karnım acıyor. Acıktı. Adam burada değil. Susadım. Mutfakta, lavabonun önüne bir sandalye çekip su içiyorum. Sular mavi kazağıma sıçırıyor. Annem hâlâ uyuyor. Anne, uyan! Kıpırdamadan yatıyor. Üşümüş. Battaniyemi getirip üstüne örtüyorum ve yapış yapış yeşil halının üstünde, yanına uzanıyorum. Annem hâlâ uyuyor. İki oyuncak arabam var. Annemin uyuduğu yerde yarış yapıyorlar. Annem hasta galiba. Yiyecek bir şey arıyorum. Buzlukta bezelye var. Soğuk. Yavaş yavaş yiyorum. Karnımı acıtıyorlar. Annemin yanında uyuyorum. Bezelyeler bitti. Buzlukta bir şey var. Garip kokuyor. Yalıyorum. Dilim üstüne yapışıyor. Yavaş yavaş yiyorum. Tadı çirkin. Biraz su içiyorum. Arabalarımla oynuyorum ve annemin yanında uyuyorum. Annem çok soğuk ve uyanmıyor. Birdenbire kapı açılıyor. Annemi battaniyemle örtüyorum. O burada. Siktir. Ne bok yedi bu? Ah, manyak rezil fahişe. Lanet olsun. Önümden çekil küçük pislik. Beni tekmeliyor; başımı yere çarpıyorum. Başım acıyor. Birine telefon ediyor, sonra gidiyor. Kapıyı kilitliyor. Annemin yanına yatıyorum. Başım acıyor. Polis kadın burada. Hayır. Hayır. Hayır. Dokunma bana. Dokunma bana. Dokunma bana. Annemi bırakmam. Hayır. Uzak dur benden. Polis kadın battaniyemi alıyor; beni tutuyor. Çığlık atıyorum. Anne! Anne! Annemi istiyorum. Kelimeler yok oldu. Kelimeleri söyleyemiyorum. Annem beni duymuyor. Kelimelerim yok.

“Christian! Christian!” Panik içindeki sesi beni kâbusumun ve mutsuzluğumun derinliklerinden çıkarıyor. “Buradayım. Buradayım” diye ağlıyor.

Uyarıyorum. Ana üstüme eğilmiş, omuzlarımdan tutmuş beni sarsıyor. Acıyla gerilmiş yüzünde gözleri kocaman ve gözyaşlarıyla dolu.

"Ana." Sesim boğuk bir fısıltıyla çıkıyor. Ağzımda korkunun pis tadı var. "Buradasın."

"Elbette buradayım."

"Bir rüya gördüm."

"Biliyorum. Buradayım, buradayım." İsmi dudaklarımda bir büyü, karanlığa karşı bir tılsım gibi vücuduma yayılan korkuyu durduruyor.

"Şşş, buradayım." Beni sarıp sarmalıyor ve ruhuma akan sıcaklığı gölgeleri kaçırıyor; korkuyu kaçırıyor. O benim güneşim, ışığım. O benim.

"Lütfen, kavga etmeyelim." Kollarımı ona doluyorum.

"Tamam."

"Anlaşmalar yok. İtaat yok. Bunu yapabilirim. Bir yolunu buluruz." Kelimeler dudaklarımdan bir duygu, karmaşa ve endişe seli gibi dökülüyor.

"Evet. Buluruz. Biz her zaman bir yol buluruz" diye fısıldıyor Ana. Dudakları dudaklarımdan üstünde, beni susturup şimdiye geri getiriyor.

8 Temmuz 2011, Cuma

Dr. Flynn çenesini ovuşturuyor. Zaman geçirmeye mi çalışıyor yoksa gerçekten kafası mı karıştı, çözemiyorum. "Gitmekle mi tehdit etti?"

"Evet."

"Ciddi miydi?"

"Evet."

"Sen de teslim mi oldun?"

"Fazla seçeneğim yoktu."

"Christian, her zaman bir seçeneğin vardır. Sence Anastasia mantıksız mı davranıyordu?"

Bakışlarına karşılık veriyorum ve evet diye bağırmak istiyorum ama içten içe Ana'nın mantıksız biri olmadığını biliyorum.

Mantıksız olan sensin Grey.

Mantıksız senin göbek adın olabilir. Ana'nın sözleri kulağımda çınlıyor. Bunu uzun zaman önce söylemişti.

Tanrım, olumsuzluğum bazen gerçek bir baş belası.

Flynn, "Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Tetikte" diye fısıldıyorum. İtirafım, karın boşluğuma bir yumruk gibi inerek beni neredeyse nefessiz bırakıyor.

Beni terk edebilirdi.

"Güvensizlik ve terk edilme duyguların yeniden yüzeye çıkıyor."

Sehpasının üstündeki küçük orkide yığını aydınlatan akşam güneşi huzmesi dikkatimi dağıtıyor. Sessiz kalıyorum. *Ne diyebilirim?* Bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyorum. Korkularımı gerçek yapıyor. Bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyorum. Bu kadar savunmasız. Ana'nın beni yaralayacak, ölümcül bir darbe indirecek gücü var.

"Sende evlilikle ilgili bir tereddüt yarattı mı?" diye soruyor John.

Hayır. Belki.

Canımı acıtacağından korkuyorum.

Daha önce yaptığı gibi... terk ettiğinde.

"Hayır" diye yanıtlıyorum çünkü onu kaybetmek istemiyorum.

Duymak istediği buymuş gibi başını sallıyor. "Onun için çok şeyden feragat ettin."

"Öyle." Hoşgörülü gülümseyişi saklıyorum. "İyi pazarlık ediyor."

Flynn yine çenesini ovuşturuyor. "Bu yüzden ona güceniyor musun?"

"Evet. Kısmen. Ona çok şey verdim ama o bana bunu vermiyor."

"Ona kızgın gibisin."

"Kızgıyım."

"Bunu ona söylemeyi düşündün mü?"

"Ne kadar kızgın olduğumu mu? Hayır."

"Neden?"

"Pişman olacağım bir şey söylemekten ve beni terk etmesinden korkuyorum. Daha önce terk etmişti."

"Ama o zaman onun canını yakmıştın."

"Evet." Yaşlarla dolu yüzünün ve acı azarının hatırası hâlâ zihnimde. *Sen kafayı yemiş piçin tekisin.*

Titriyorum ama Flynn'den gizliyorum. O anı ne zaman düşünsem, utancım beni neredeyse bir bütün olarak yutuyor. "Bir daha onun canını acıtmak istemiyorum. Asla."

"Bu yol almak için güzel bir hedef" diyor Flynn. "Ama öfke-ni ifade etmek ve kanalize etmek için sağlıklı bir yol bulman gerekiyor. Çok uzun zamandır içine akıtıyorsun. Uzun zamandır." Duraksıyor. "Ama bu konudaki görüşümü biliyorsun. Şimdi tekrarlamayacağım Christian. Sen inanılmaz dirençli ve becerikli birisin. Bu güç durumun çözümü her zaman sendeydi; teslim oldun. Sorun çözüldü. Hayat her zaman senin istediğin gibi gitmeyecek. Önemli olan bu anların farkına varmak. Bazen teslim olmak, savaşı kazanmaktan iyidir. İletişim ve feragat; evlilik bundan ibaret işte."

Ana'nın bir ömür önce gönderdiği e-postayı hatırlayarak alaycı bir havayla gülüyorum.

"Komik olan ne?"

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum.

"Kendine biraz inan; ona da."

"Evlilik denen şey koca bir inanç sıçraması" diye geveliyorum.

"Öyle. Herkes için. Ama sen bunu yapabilecek donanıma sahipsin. Nerede olmak istediğine odaklan. Nasıl olmak istediğine. Bence son birkaç haftadır böyle yapıyordun. Daha mutlu görünüyordun."

Onunla göz göze geliyorum.

"Bu sadece küçük bir sekte" diyor.

Umarım.

"Haftaya görüşürüz."

Alacakaranlıkta, Elliot'la yeni evin terasından hayranlıkla manzarayı izliyoruz. "Burayı neden aldığını anlayabiliyorum." Elliot beğenisini çaldığı ışıkla belli ediyor. Bir an için ikimiz de sessiz kalıp Sound'un üzerinde kararan günün ihtişamını içimize dolduruyoruz: Opal rengi gökyüzünü, uzaklardaki turuncu pusu, karanlık, mor suları. Güzelliği. Dinginliği.

"Nefes kesici, değil mi?" diye mırıldanıyorum.

"Öyle. Burası güzel bir ev için harika bir yer."

"Senin yenileyeceğin bir ev." Sırıyorum; Elliot koluma şakadan bir yumruk vuruyor.

"Yardım edebildiğime seviniyorum. Biraz yoğun çalışma gerektirecek. Böyle bir yeri daha sürdürülebilir hale getirmek ucuza da gelmeyecek. Ama senin için sorun olmaz. Haftaya Gia'yla konuşup aklında ne var öğrenir, mümkün mü bir bakarım."

"Evin satın alımını temmuz sonundan önce tamamliyorum. Bence işlemler bitince Ana ve Gia'yla birlikte burada bir toplanalım."

"Daha önce yapalım. Etütlerden çıkacak hiçbir sonuç burayı almana engel olacakmış gibi durmuyor."

"Haklısın. Programıma bakarım. Sence ne zaman vakit ayırabilirsin?"

"Ne için?"

"İnşaat için oğlum. İnşaat."

"Ah. Evet. Spokani Eden projesi plana göre ilerlerse; belki sonbahar başı?" Omuz silkiyor.

"İyi gidiyor mu?"

"Gayet." Elliot kendinden memnun görünüyor.

Öyle de olmalı. Bu çok iddialı bir proje ve bittiği zaman Elliot'ın sürdürülebilir bina yöntemleri için bir vitrin oluşturacak. Seahawks¹⁸ şapkasını tekrar takıyor ve el çırpıyor. "Bugün cuma büyük işadamı. Hadi, senin eve gidip biralamaya başlayalım."

Escala'ya dönüş yolunda, "Kadınlarımız ne yapıyor acaba?" diyor Elliot.

"Ana'nın eşyalarını topluyorlardır umarım." Elliot'a bakıyorum. Lanet olası ayaklarını ön panelimin üstüne uzatmış, hiç umurunda değilmiş gibi manzarayı seyrediyor.

Tanrım, ona özeniyorum.

"Herhalde pizza yiyip bir sürü şarap içiyor ve bizi konuşuyorlardır" diyor espriyle.

Bizi konuşmuyorlardır umarım!

"Ya da maçı izliyor olabilirler." Gülüyor.

"Kate beyzbol seviyor mu?"

"Evet. Bütün sporları seviyor."

Tabii ki seviyor. Ana'yla neden arkadaş olduklarına bir daha şaşıyorum. Ana'nın sporla hiç ilgisi yok gibi. Gerçi geçenlerde birlikte Mariners maçını izlemek hoşumuza gitmişti. "Yani, Kate'i kadının olarak görüyorsun, öyle mi?" diye soruyorum meraktan.

"Evet. Şimdilik."

"Aranızdaki ciddi mi?"

Omuz silkiyor. "İyi bir kız. Göreceğiz. Üstüme gelmiyor. Birlirsin?"

"Tanrı'ya şükür, bilmem" diye mırıldanıyorum kendi kendime başımı sallayarak. Bu yaşadığı en uzun "ilişki" olabilir.

"Hadi, bir barda duralım" diyor.

"Hayır. İçkili araba kullanmam."

"Oğlum, babam gibi sürüyorsun."

"Siktir ordan, dangalak." Gaza basıyorum ve R8 I-5'e çıkan rampada cayırdarak girip şehre doğru hızlanıyor.

18. Seattle Seahawks. ABD'nin Seattle, Washington bölgesinde bulunan Amerikan futbolu takımı. (ç.n.)

"Kuşunu öldüren puştı buldun mu?"

İş çekiyorum. "Helikopter Elliot. Ve hayır. Gerçekten sinirimi bozuyor."

"Oğlum, kim bunu yapmak isteyebilir?"

"Bilmiyorum. Ekibimin elinde hiçbir şey yok. Ulusal Ulaşım Güvenliği Heyeti'nin raporunu bekliyorum. İş ağırından alıyorlar. Korumaları artırmak zorunda kaldım. İki adamım bu gece Ana'yla Kate'in evini gözlüyor."

"Hadi be! Oğlum, seni suçlayamam. Kaçıklar ortalıkta dolaşıyor."

Ona bir bakış atıyorum.

"Ne? Zaten bildiğin şeyi söylüyorum. Güvende olacaklarına memnun oldum" diyor. Kavanagh'yı gerçekten önemseydiğini düşünmeye başlıyorum. "Bekârlığa veda partinde ne yapmak istersin?" diye soruyor I-5'ten çıktığımız sırada.

"Elliot, bekârlığa veda partisine ihtiyacım da yok istemiyorum da."

"Oğlum, seninle ciddi ilgilenen ilk kızla evleniyorsun. Tabii ki ihtiyacın var bekârlığa veda partisine."

Bir kahkaha atıyorum. *Dostum, hiçbir fikrin yok.*

"Onu hamile bıraktın sanmıştım."

Bir anda soğuyorum. "Oğlum, siktir. O kadar dikkatsiz değilim. Ana çocuk yapmak için çok genç. O tür olaylara girmeden önce yaşayacak bir hayatımız var."

Elliot bir kahkaha atıyor. "Sen ve çocuklar. Seni gevşetir biraz."

Onu duymazdan geliyorum. "Mia'dan haber aldın mı?"

"Çük peşinde koşuyor."

"Ne?"

"Kate'in erkek kardeşi. Adamın ilgilendiğini sanmıyorum."

"Çük ve Mia kelimelerini aynı cümlede sevmedim."

"O artık bir çocuk değil, büyük işadamı. Yaşı Ana ve Kate'ten çok küçük değil, biliyorsun."

Bunu düşünmemeyi tercih ederim.

"Bilardo mu oynayalım maçı mı izleyelim?" Akıllılık yapıp konuyu değiştiriyor.

"Ne istersen kardeşim, ne istersen." Escala'nın yeraltı otoparkına girerken hâlâ Mia ve Ethan Kavanagh'yı düşünmemeye çalışıyorum.

Elliot televizyonun önünde horluyor. Sıkı çalışıyor, sıkı partiliyor. Bu gece tükettiği biralardan sonra misafir odasında uyuyacak. Sakin bir akşam geçirdik. Mariners-Angels maçının özetini izledik (Mariners kaybetti), beni *Call of Duty*'de harcadı ama en azından onu bilardoda yendim. Yarın sabah, eşyalarının geri kalanını buraya taşımasına yardım etmek için Ana'nın evine gideceğim. Bu iş yeterince uzadı. Şu anda ne yaptığını merak ederek saatime bakıyorum. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi telefonum titreşiyor.

ANA

Toplandım. Seni özlüyorum.

İyi uyu. Kâbus yok.

Bu bir rica değil.

Sana sanılmak için orada değilim.

Seni seviyorum. ♥

Sözleri kalbimi ısıtıyor. Flynn, son kavgamızın sadece küçük bir sekte olduğunu söyledi. Umarım haklıdır. Mesajını yanıtlıyorum.

Rüyanda beni gör.

Ben seni görmeyi umuyorum.

Kâbus yok.

ANA

Söz mü?

Söz vermek yok.

Sadece umut. Ve rüyalar.

Ve aşk. Sana.

ANA

Bir zamanlar romantizm sevmediğini söylemiştin.

Yanıldığına çok memnunum. Burada eriyorum!

Seni seviyorum Christian.

İyi geceler. xxx

İyi geceler Ana.

Seni eritmeye bayılıyorum.

Seni seviyorum. Her zaman. X

11 Temmuz 2011, Pazartesi

Sam için yeniden yazdığım basın açıklamasını okuyorum.

Derhal Basına Sunulacaktır

**GREY ŞİRKETLER TOPLULUĞU,
SEATTLE BAĞIMSIZ YAYINCILIĞI ALIYOR**

Seattle, WA, 11 Temmuz 2011 – Grey Şirketler Topluluğu (GŞT), Seattle, WA'daki Seattle Bağımsız Yayıncılık'ı 15 milyon dolara aldığını açıkladı.

GŞT adına bir sözcü, "GŞT, SBY'yi yerel şirketler portfolyosuna eklediği için mutluluk duymaktadır" dedi. CEO Christian Grey şöyle konuştu: "Yayıncılık sektörüne el atmak ve GŞT'nin teknolojideki uzmanlığını, SBY'yi ileri taşımak üzere kullanarak ileride Kuzeybatı Pasifik'teki yazarların sesi olacak tek bir yayıncılık platformu geliştirmek için sabırsızlanıyorum."

Seattle Bağımsız Yayıncılık, otuz iki yıl önce, CEO olarak görevine devam edecek olan Jeremy Roach tarafından kuruldu. SBY, *USA Today* çok satan yazarı Bee Edmonston ve son koleksiyonu *By the Sound* ile 2010 yılında saygın Arthur Rense Ödülü için kısa listeye kalan şair ve performans sanatçısı Keon Kinger'in da aralarında bulunduğu yerel yazarlara destek olarak ciddi bir başarı gösterdi.

SBY, bağımsız olarak faaliyet göstermeye, otuz iki çalışanının tamamıyla birlikte devam edecek. Roach, "Bu, SBY'nin tüm çalışanları ve yazarları için müthiş bir fırsat. GŞT ile ortaklığımızın önümüzdeki yıllarda bizi nereye taşıyacağını görmek için heyecanlıyız" dedi.

Tüm sorular için:

Sam Saster

BY, Halkla İlişkiler Müdürü, Grey Şirketler Topluluğu

Ana'nın sözlerini hatırlıyorum. *Sana tabii ki kızgıyım. Yani, ne tür bir sorumluluk sahibi yönetici kararlarını kimi becerdiğine dayanarak verir?*

Ben veririm Ana.

Ama sadece seni becerdiğim için.

Küçük, beyaz yatağına bağlı, dondurmadan kaygan ve yapış yapış olmuş halinin, benim biberleri doğramaya çalışmamın, bana göt demesinin anıları zihnimde uçuşuyor. Planörüne bakıyorum. Belki bu yüzden itaat etmek istemiyordur çünkü benim bir göt olduğumu düşünüyor.

Grey, yeter.

Şüphe çirkin, yersiz bir duygudur.

Yeni mantram bu. Flynn aramızdaki anlaşmazlığın küçük bir sekte olduğunu söyledi. Bütün ilişkiler bu tür sektelere uğrar. Yanıma taşındı ve üç haftadan daha kısa bir süre içinde evleniyoruz. Daha ne isterim?

Lanet olsun. Keşke evlenmiş olsaydık. Beklemek sinirlerimi yıpratıyor. Fikrini değiştirmesini istemiyorum. Bu hafta sonu sessizdi. Eşyalarını eve taşımakla meşguldük ve o da boğazına kadar evlilik hazırlığı içinde.

Sadece yorgun.

Olumsuzluğu bırak Grey.

Elindeki işe odaklan.

Telefonu kaldırıp Sam'i arıyorum.

"Christian."

İlk adımı kullanması bazen gerçekten sinirlerimi bozuyor. Buz gibi bir sesle onu bilgilendiriyorum. "Sana gözden geçirilmiş, daha sade bir basın bülteni gönderdim. Kısa ve öz olmak en güzeldir. Bunu unutmamaya çalış."

"Nasıl isterseniz Bay Grey."

İyi. Mesajı aldı.

"Ayrıca Sam, fiyatı silip yerine 'açıklanmayan bir miktar' yaz."

"Tamamdır."

Telefonu kapatıp bilgisayarına dönüyorum. Nişanlımla biraz e-posta alışverişi, ikimizin de ruh haline iyi gelir diye umuyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Tüketicinin Önde Gideni. Tüketmek.

Tarih: 11 Temmuz 2011 08.43

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Anastasia'm,

SBY'yi satın aldığımı öğrendiğin günü düşünüyordum. Sadece güzel ülkenin bir vatandaşı olarak ne istersem onu alma hakkımı kullandığım için sayıyorum bana göt demiştin. Tüketicinin Önde Gideni olarak (yine senin yakıştırmam) son satın alımımın haberinin artık ambargolu olmadığını ve bugün bir basın açıklaması geçileceğini size bildiriyorum.

Taşındığın için çok mutluyum.

Dün gece yanımda olduğunu bilerek iyi uyudum.

Seni seviyorum.

Christian Grey,

CEO, göt değil girişimci, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Patron mu Patronluk Taslayan mı

Tarih: 11 Temmuz 2011 08.56

Kime: Christian Grey

Çok sevgili müstakbel kocam,

Bir göttün (bu unvandan vazgeçmiyorum) ve patronumun patronunun patronusun. Her bakımdan eğlenceli ve yapışkan bir gece geçirdiğimizi hatırlıyorum. Bu gece biraz dondurmaya ne dersin? Dışarı çok sıcak...

Ben de seni seviyorum. Çok.

Bu akşam Alondra'yla son hazırlıklar konusundaki görüşmemiz için bir gündem hazırlıyorum!

Herhangi bir son dakika isteği var mı?

Prova yemeğinin Escala'da olmasından hâlâ memnun musun?

Anastasia Steele

Yardımcı Editör, Kurgu, SBY

Kimden: Christian Grey

Konu: Kaç Defa!

Tarih: 11 Temmuz 2011 08.59

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Anastasia'm,
Seremonileri kısa tutalım.
Benim olman için sabırsızlanıyorum.
Evet, Escala'da. Etrafımızda gözetleyen daha az göz olur.
Ah ve BLACKBERRY!!!
Ve BEN&JERRY&ANA¹⁹
En sevdiğim tatlı.
Christian Grey
Patronluk taslayan CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele
Konu: Süper Patronluk Taslayan
Tarih: 11 Temmuz 2011 09.02
Kime: Christian Grey

Ah, fasa fiso Bay Grey.
Benim de en sevdiğim tatlı o.
Ana x

Gülümsüyorum. Şimdi bana *Rüzgâr Gibi Geçti*'den²⁰ alıntı yapıyor. Yeterince mutlu görünüyor. Ruh halim düzelerek başımı sallıyor ve Andrea'yı çağırıyorum.

Teşekkürler Bayan Steele.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Andrea, Ephrata Limanı'ndan Darius Jackson'ı bağlıyor.

"Günaydın Christian."

"Darius, sesini duymak güzel. Geldi mi?" Birdenbire tekrar on yaşındayım ve Noel zamanıymış gibi. Heyecanımı zor bastırıyorum.

"Geldi Bay Grey ve tam bir güzellik."

"Monte ettiniz mi?"

19. Dondurma markası Ben&Jerry's'e gönderme yapılıyor. (ç.n.)

20. *Rüzgâr Gibi Geçti*, Margaret Mitchell'in Pulitzer Ödüllü romanıdır. Roman aynı adla 1939 yılında sinemaya uyarlanmıştır. (ç.n.)

"Şu anda bununla meşgulüz. Tamamlandığında fotoğraflarını gönderirim."

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Başvuruyu hazırladım. Onu test uçuşuna çıkarayım mı yoksa sen mi yapmak istersin diye soracaktım."

"Hayır. Sen çıkar. Nasıl gittiğini bana söylersin."

"Seve seve. Seni ne zaman burada göreceğiz?"

"Bu hafta sonu gelmeye çalışacağım. Haber veririm."

"Tamam. Ben ona döneyim. Bir bayanı bekletmek istemem." Gülerek kapatıyor. Bir kahkaha atıyorum.

Ben de Darius, söz dinlemezlik yapmadığı sürece...

İç çekiyorum. Belki Ana'yla bu hafta sonu uçmaya gidebiliriz.

Ana yemek boyunca durgun durgun risottosunu eşeliyor.

Fikri değişiyor olabilir mi?

"Neyin var?" diye soruyorum.

"Yok bir şey. Sadece uzun bir gündü."

İçim içimi yiyor. Bana söylemediği bir şey var. "Sawyer, işyerinin önünde paparazziler olduğunu söyledi" diyerek ağzını arıyorum.

"Yükleme kapısından çıktık. Onları atlatabildik."

Öyleyse canını sıkan şey, basının bitmek bilmeyen tacizi değil. *Öyleyse ne?* Başka bir taktik deniyorum. "Bugün ne yaptın?"

Burun büküyor. "Günün çoğunu telefonda yazarlarla konuşarak, haberin etkisini yumuşatmaya çalışarak geçirdim."

Neredeyse lokmamı tüküreceğim. *Ne demek bu şimdi!*

İfadem karşısında kahkaha atıyor. Gülüşü hemen keyfimi yerine getiriyor.

"Evet, büyük şirket sanatsal girişimi sömürüyor" diye açıklıyor.

"Ha."

"Roach bu sabah devir haberini vermek için kıdemli editörleri toplantıya çağırdı. Tabii daha kimsenin haberi yokken ben biliyordum. Çok garipti. Diğerlerinden ayrılmış gibi... bilirsin."

"Anladım." Tabii bu iyi bir şey. Bilgi güçtür.

"Christian." Bakışları kaygı dolu ve sözcükler dudaklarından bir sağanak gibi dökülüyor. "Nişanlım, çalıştığım şirketi satın aldı. Roach, toplantı boyunca birkaç defa bana baktı ama ne dü-

şündüğünü bilmiyorum. Evleneceğimizi öğrendiğinde biraz deliye döndüğünü hatırlıyorum. Toplantı bir garipti. Utandım ve kendimi rahatsız hissettim."

Lanet olsun!

"Bana deliye döndüğünden bahsetmemiştin." *Pušt herif.*

"Epey oldu; nişanlandığımızı öğrendiği zamandı."

"Rahatsız olmana sebep o mu?"

Öyleyse onu kovarım.

Ciddi bir ifadeyle, sorumu düşünür gibi beni inceliyor. "Biraz. Belki. Belki değil. Ya da belki yansıtıyorumdur. Bilmiyorum. Her neyse, editör olarak pozisyonumu onayladı."

"Bugün mü?"

"Bu öğleden sonra."

Hmm. Yeni eleman alınması için erteletimi henüz kaldırmadım.

Yaşlı kurnaz piç.

Uzanıp elini tutuyorum. "Tebrik ederim. Kutlamalıyız. Bana söylemek mi seni geriordu?"

"Bildiğini ama bir şey söylemediğini düşündüm." Sesi giderek kayboluyor.

Kahkaha atıyorum. "Hayır, bilmiyordum. Ama bu harika bir haber."

Rahatlamış görünüyor. Bu yüzden mi o kadar sessizdi? "Endişelenme Ana. İş arkadaşlarının ve Roach'ın ne düşündüğünü boş ver. Umarım şirketteki herkes basın açıklamasıyla rahatlamıştır. Yakın gelecekte hiçbir değişiklik planlamıyorum. Ayrıca eminim yazarlarınız sesini duyduklarına memnun olmuştur."

"Bazıları evet. Bazıları hayır. Hâlâ Jack'i özleyen birkaç kişi var."

"Gerçekten mi? Buna çok şaşırdım."

"Birkaçı için riske girmişti. Ona sadıklar. Başka bir yerde iş bulduğunda, onunla gideceklerinden şüpheleniyorum."

İstediklerimi yaparsam başka bir iş bulamayacak.

Elimi sıkıyor.

"Yine de teşekkürler" diyor.

"Ne için?"

"Dinlediğin için." Kaşları yine çatılıyor. Bana söylemek istediği başka bir şey olduğundan şüpheleniyorum.

Ne, Ana? Anlat bana.

"Düğün organizatörü için hazır mısın?" diye soruyor.

"Tabii ki. Bitirsen iyi olur." Tabağına imalı bir bakış atıyorum. Neyse ki risottodan büyük bir kaşık alıp ağzına atıyor. Yavaş yavaş rahatlıyorum. Tek derdi bana terfiini söylemekmiş ve benim zaten bildiğimi sanıyormuş.

Tanrı aşkına Grey.

Rahatla.

"Geri kalan tek şey düğün töreninden sonra ne yapacağınıza karar vermek." Alondra Gutierrez'in rahatlatan bir gülümsemesi var.

"Daha konuşmadık." Ana bana dönüyor.

"O konu tamam" diyorum Bayan Gutierrez'e. Ana şaşıyor.

Merak etme bebek. O iş bende.

"Bunu seninle ayrıca ele alacağım Alondra."

"Çok iyi Bay Grey. Duymak için sabırsızlanıyorum!"

"Ben de" diyor Ana.

"Büyük güne kadar beklemen gerekecek." Gülümsüyorum.

Umarım planladığım şey hoşuna gider.

Ana altdudağını somurtur gibi uzatıyor ama ifadesinde müziplik ve bir şey daha var... penisime hitap eden daha karanlık, daha seksi bir şey.

Siktir.

Alondra hâlâ son dakika değişiklikleri yapabileceğimizi söyleyerek eşyalarını toplarken yaptıkları için ona teşekkür ediyoruz.

Alondra giderken Taylor salonun girişinde beliriyor ve hepimiz kalkıyoruz. İkimiz de arkasından bakıyoruz ve bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında Ana'ya dönüyorum.

"Her şeyi güzel idare ediyor."

"Alondra işinde iyi" diyor.

"Öyle" diye onaylıyorum. "Şimdi ne yapmak istersin?" diye ekliyorum fısıldayarak.

Ana gözlerini gözlerime dikeyor ve bana bakarken dudakları aralanıyor. Birbirimize çok yakın duruyoruz. Dokunmadan. Ama onu hissediyorum. Her şeyiyle. Aramızdaki sessizlik giderek yükseliyor, birbirimizi içerken etrafımızdaki boşluğu dolduruyor.

Aniden, koskoca odada oksijen boşalıyor. Sadece biz varız; şehvetimiz görünmez bir şekilde aramızda çatırdıyor. Bunu gözlerindeki yaz mevsiminde görüyorum. Gözbebekleri büyüyor. Karanlıklaşıyor. Susuzluğumu yansıtıyor. Aşkımı. Aşkımızı.

"Çok mesafeliydin." Sesi zor duyuluyor. "Bütün hafta sonu."

"Hayır. Mesafeli değildim. Korkuyordum."

"Hayır!" diyor sesiz ve telaşlı bir şefkatle. Aramızdaki mesafeyi hareket etmeden kapatıyor. Uzanıyor ve parmakları kirli sakallımı okşarken dokunuşları her bir kemiğim ve sinirimde yankılanıyor.

Vücudum karşılık verirken gözlerimi kapıyorum.

Ana.

Parmakları gömleğim, düğmeleri çözüyor. "Korkma" diyor alçak sesle ve çarpan kalbimin üstündeki yaralarımın birine bir öpücük konduruyor. Artık dayanamıyorum. Yüzünü avuçlarıma alıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum ve onu vahşice öpüyorum. O aklıktan kıvranan bir adam için açık büfe. Aşk, şehvet ve Ana tadında.

"Hadi, gidelim. Şimdi. Vegas'a. Evlenelim." Yanan dudaklarının üstünde yalvanıyorum. "Bekleyemedik deriz herkese." İnliyor ve onu yine öpüyorum. Bana verebileceği her şeyi alarak, onu arzuya boğarak, aşkında boğularak, onun için yanıp tutuşarak.

Geri çekildiğinde buğulu gözleri gözlerimde, ikimiz de ciğerlerimize havayı dolduruyoruz. "İstediğin buysa" diyor soluk soluğa ve sevgiyle taşarak.

Onu kendime bastırıyorum.

Benim için bunu yapacak.

İtaat etmeyecek... ama bunu yapacak.

Lanet olsun.

Ona hak ettiği düğünü vermem gerektiğini biliyorum. Vegas'ta bir aşk kilisesinde aceleyle getirilmiş bir macera değil. Benim kızım en iyisini hak ediyor.

"Yatağa gel" diye fısıldıyorum kulağına. Onu kucağıma alırken parmaklarını saçlarıma daldırıyor.

"Hiç sormayacaksın sandım" diyor. Onu yatak odasına taşıyorum.

16 Temmuz 2011, Cumartesi

"Uykucu, uyan." Ana'nın kulak memesini dişimle hafifçe çekiyorum.

"Hmm..." Homurdanarak uyanmayı reddediyor. Tekrar çekiyorum. "Ah!" diye sızlanıyor ve gözlerini kırıştıtarak açıyor.

"Günaydın Bayan Steele."

"Günaydın." Uzanıp yüzümü okşuyor. Giyinik halde yanında uzanıyorum.

"İyi uyudun mu?" Avucunu öpüyorum.

Uykulu uykulu başını sallıyor.

"Bir sürprizim var."

"Ya!"

"Kalk." Yataktan kayarak iniyorum.

"Ne sürprizi?"

"Söylersem..."

İkna olmayarak başını yana eğiyor. Yanıta ihtiyacı var.

"Kuzeybatı Pasifik'in üstünde süzölmek?"

Heyecanla yatakta doğruluyor. "Süzölmek mi?" diye soruyor.

"Aynen öyle."

"Güneşi kovalayabiliriz." Camdan bakıyor. "Ya da yağmurunu?" Süngüsü düşmüş görünüyor.

"Gittiğimiz yer daha güneşli."

"O zaman öğlen güneşini kovalayabiliriz!"

"Yapabiliriz. Eğer kalkarsan!"

Neşeyle çığlık atıp, uzun uzuvlarıyla yataktan aceleyle fırlıyor. Bana masum bir öpücük verdikten sonra banyoya koşuyor.

Arkasından kocaman bir sırtışla, "Sıcak olabilir" diye sesleniyorum. Sanırım memnun oldu.

I-90 yolunda R8'i hızla sürerek kasvetli havadan kaçarken, kendime anda bulunma lüksünü tanıyorum. Sevgilim yanımda,

ses sisteminde The Killers var ve yeni planörümle göklerde süzül-
meye gidiyoruz. Dünyada her şey yolunda.

Flynn olsa gurur duyardı.

Tabii Sawyer ve Raynold tarafından takip ediliyoruz ama in-
san her şeye sahip olamaz.

Ana çiseleyen yağmuru izlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye so-
ruyor.

"Ephrata."

Gözümün ucuyla kafasının karıştığını görebiliyorum. "Yakla-
şık iki buçuk saat mesafede. Planörlerimi orada tutuyorum."

"Birden çok mu var?"

"İki. Şimdi."

"Blanik mi?" diye soruyor. Kaşlarım çatılınca biraz tereddütlü
bir sesle devam ediyor. "Georgia'da uçmaya gittiğimizde pilota
ondan bahsetmiştin." Bakışlarını ellerine indiriyor ve nişan yüzü-
ğüyle oynamaya başlıyor. "Model uçağını sana o yüzden almış-
tım." Sesi onu duymakta zorlanacağım kadar alçalıyor.

"Sahip olduğum tek Blanik, o küçük model uçak. Ofisteki ma-
samda, başköşede duruyor." Uzanıp dizini tutarken, o küçük mo-
deli bana hediye ettiği zamanki durumumuz aklıma geliyor.

Oraya gitme Grey.

"Bir Blanik uçurmak için eğitim aldım. Şu anda yepyeni, son
teknoloji ürünü bir ASH-30'um var. Dünyadaki ilklerden biri. Bu
benim – bizim onunla ilk uçuşumuz olacak." Ona sırtarak bir ba-
kış atıyorum.

Ana'nın yüzüne büyük bir gülümseme yayılıyor ve sevecen
bir tavırla başını sallıyor.

"Ne?" diyorum.

"Sen."

"Ben mi?"

"Evet. Sen ve oyuncakların."

"Bir erkeğin rahatlaması gerek Ana." Ona göz kırpmıyorum;
yüzü kızarıyor.

"Bana asla unutturmayacaksın değil mi?"

"Bunu ve 'gey misiniz?' sorunu."

Ana gülüyor. "Pahalı zevklerin var."

"Bu yeni bir haber değil."

Gölümsemesini bastırarak yine başını sallıyor. Bana mı gülüyor benimle mi gülüyor, bilmiyorum.

*Plus ça change, Anastasia.*²¹

Ephrata Belediye Havaalanı'nın otoparkına, saat on bir olmadan giriş yapıyoruz. Vaat edilen güneş ortaya çıkmış, yağmur bulutlarını dağıtarak sevimli, beyaz kümülüs bulutlarını getiriyor. Uçmak için mükemmel. Yeni uçağımı görmek ve onu gökyüzüne çıkarmak için sabırsızım. "Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Evet!" Ana'nın gözleri parlıyor. Heyecanı belli oluyor; benim gibi.

"Çok güneşli; gözlük gerekecek." Torpido gözünden havacı güneş gözlüğümü çıkarıyorum ve Ana'ya da bir Wayfarer²² veriyorum. Sonra iki Mariners şapkası çıkarıyorum.

"Teşekkürler. Güneş gözlüklerimi unutmuştum."

Arabadan inerken, Sawyer Q7'yle gelip R8'in yanına park ediyor. Onu elimle selamlıyorum. Camını indiriyor. "İçeride oturmak isterseniz pilotlar için bir salon var" diyorum. "Bizi takip edin."

"Bay Grey, lütfen." Sawyer'ın ses tonu beni durduruyor. Ana ile içeri girmeden önce binayı kontrol etmek istediklerini anlıyorum. Geri çekilip Reynolds ve Sawyer'a yol veriyorum.

Bu artık kabak tadı vermeye başladı.

Derin bir nefes alıyorum. Bunca ihtiyatın ruhumu karartmasına izin vermeyeceğim. Ne de olsa ona bunun için para ödüyorum. Ana'yı elinden tutup korumalarımın ardından, Darius Jackson'ın beni beklediği ofise giriyorum.

"Christian Grey" diye selamlıyor yüksek sesle ve benimle çok samimi bir şekilde tokalaşıyor. Onu görmek çok güzel. İri bir adam; uzun boylu ama onu son gördüğümünden daha kilolu. "İyi görünüyorsun" diye yorum yapıyor bana bakıp.

"Sen de Darius. Bu, nişanlım Anastasia Steele."

21. Fr. "Ne kadar değişsem de aynıyım" anlamında kullanılan bir deyim. (ç.n.)

22. Bilinen bir güneş gözlüğü markasının klasik bir modeli. (ç.n.)

"Bayan Steele." Darius ona rahat ve içten bir şekilde gülümsüyor. Ana ikimizi de düzelterek, "Ana" diyor ve gülümseyerek elini uzatıyor.

"Darius benim uçuş eğitmenimdi" diye açıklıyorum ona.

"Sen benim yıldız öğrencimdin Christian" diyor. "Tam bir doğal yetenek."

Ana bana bakıyor. Sanırım güzel yüzünden okunan şey gurur.

"Nişanınızı tebrik ederim" diyor Darius.

"Teşekkürler. Hazır mı?" diye soruyorum çünkü Ana'nın benim için duyduğu gururu kaldırmakta zorlanıyorum ve elbette yeni planörümü görmek için içim içime sığmıyor.

"Tabii. Her şey sizin için ayarlandı. Takibi oğlum Marlon yapacak."

"Vay canına! Marlon" diyorum. Şimdi ergenliğinin ortalarında olan Marlon'ın kısa saç tıraşı, gülümsemesi ve el sıkışı babasına benziyor. "Ne çok boy atmışsın!"

"Çocuklar büyüyor." Darius'un siyah gözleri babalık sevgisiyle parlıyor.

"Yardım ettiğin için teşekkürler Marlon."

"Bir şey değil Bay Grey."

Dışarıdaki asfalt pistte N88765CG bizi bekliyor. Şüphesiz, gezegendeki en zarif planör o. Parlak beyaz bir Schleicher ASH 30. Yirmi altı metrelik etkileyici bir kanat genişliği ve geniş bir pilot yeri camı var. Modern mühendislik harikası olduğu bu mesafeden bile belli oluyor.

Çok çevik.

Darius bana ilk uçuşunun ayrıntılı detaylarını verirken üçümüz planörün etrafında gezinerek güzelliğini ve zarafetini seyrederiz. "Hiçbir eksiği yok Christian. Havada yürümeye benziyor" diyor. Böylesine zarif ve ileri teknoloji bir uçak, sesindeki hayranlığı hak ediyor.

"Feci iyi görünüyor" diye onaylıyorum.

Pilot kubbesini açıyorum. Darius bana her bir kontrolü anlatıyor. "İçine biraz daha balast²³ koydum" diyor Ana'ya bakarak. "İhtiyacınız olacak."

23. Balast: Denge ağırlığı. (ç.n.)

"Anladım."

"Paraşütlerinizi getireyim."

"Vay canına." Ana kokpite göz gezdirirken şaşırıyor. "Diğer planörden daha fazla tuş ve teknik ıvır zıvır var bunda."

Gülüyorum. "Kesinlikle. Bu kız böyle."

"Kız mı?"

"Kız. Ama daha söz dinler" diye ekliyorum sırtarak.

Ana başını yana eğip bana gözlerini kısarken eğlendiğini saklayamıyor. "Söz dinler demek?"

Burnumu burnuna değdiriyorum. "İdaresi kolay. Söyleneni yapıyor..."

Darius gelip bana paraşütleri verdikten sonra ofisine dönüyor. Yere çömelip Ana'nın paraşütünü hazırlıyorum ve kalçasındaki kayışları sıkılaştırarak takmasına yardım ediyorum. "Bildığınız gibi Bayan Steele, ben kadınının söz dinlemesini severim."

"Bir noktaya kadar Bay Grey" diyor ben doğrulurken. "Bazen karşı konulmak hoşunuza gidiyor."

Sırıtiyorum. "Sadece sen yaparsan." Omuz kemerlerini sıkıca bağlıyorum.

"Bunu yapmaya bayılıyorsun, öyle değil mi?" diye fısıldıyor.

"Tahmin edemeyeceğin kadar."

"Sanırım tahmin edebilirim. Belki sonra bir ara yapmalıyız."

Durup kokusunu içime çekmek için onu biraz daha kendime doğru çekiyorum. "Belki yapmalıyız" diye mırıldanıyorum. "Çok hoşuma gider."

Ana bana kirpiklerinin arasından bakıyor. "Benim de." Yaz meltemi gibi yumuşak konuşuyor ve uzanıp beni öpüyor. Dudakları dudaklarıma değdiğinde nefesim boğazımda takılıyor ve arzu, önüne geçilmez bir yangın gibi vücudumu sarıyor. Ama tepki gösterme fırsat kalmadan, ben de paraşütümü giyeyim diye geri çekiliyor.

Baştan çıkarıyor.

Paraşütümün kayışlarını bağlarken, tutkulu gözlerle beni izliyor. Kendi kemerlerimi de sıkıca takmaya dikkat ediyorum.

"Seksiydi" diye fısıldıyor.

Gülücükler içinde, ikimizi de rezil etmeden önce, yeni uçağımı bir kez daha gözden geçiriyorum. Bu kez gevşemiş veya yeri-

ne oturmayan bir şey var mı diye bakıyorum. Hepsi uçuş öncesi kontrollerimin bir parçası. Bana planörle uçmayı öğreten Darius, daha azını beklemezdi.

Güzel, çok güzel bir kız.

Nişanlım gibi.

Kanadının ucunu elimle kontrol ederken Ana hâlâ beni izliyor.

"İyi durumda" diyorum Ana'nın yanına dönüp. Şapkasını başına geçirip arkasındaki boşluktan atkuyruğunu çıkarıyor.

"Siz de feci iyi görünüyorsunuz Bayan Steele" diye fısıldıyorum, havacı gözlüklerimi takarken.

Darius ve Marlon bize katılıyor ve beraber ASH 30'u piste itiyoruz.

Yerini aldığı anda, Ana'ya kokpitin ön tarafına geçmesi için yardım ediyorum ve onu bir kez daha bağlama zevkine sahip oluyorum. "Bunlar kıpırdamanı önler" diye fısıldıyorum ahlaksız bir sırıtışla. Sonra arkasındaki koltuğa atlayıp pilot kubbesini kapatıyorum.

Darius bir çekme halatı bağlayıp başparmağıyla işaret verdikten sonra onu bekleyen tek motorlu Cessna Skyhawk'a yürüyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum Ana'ya.

"Emin olabilirsin!"

"Hiçbir şeye dokunma."

"Bekle."

"Ne?"

"Daha önce bunu hiç uçurmadın."

Gülüyorum. "Hayır. Blanik L23'ü de daha önce uçurmamıştım ama hayatta kaldık."

Bir şey söylemiyor.

"Ana, gerçekten hepsi aynı. Hem paraşütün var. Boşuna endişelenme."

"Tamam." Sesi biraz çekimser.

"Gerçekten. Her şey yolunda gidecek. Güven bana."

Alışmak için detaylı bir kontrol yapıyorum. İrtifa dümeni, kanatçıklar, kumanda çubuğu tam ve serbest. Kayışlar iyi durumda. Frenler iyi ve şu anda kilitli. Pilot kubbesi kilitli. Uçuş enstrümanları iyi durumda; çatlak bir cam yok. Olmamalı da. Bu kız yeni.

Telsizde Darius'un sesi hışırıyor. Ona hazır olduğumuzu bildiriyorum. Sancak tarafına göz attığımda Marlon'ın kanat ucunu tutarak beklemede olduğunu görüyorum ve Darius, Skyhawk'ı çalıştırıyor.

Cessna motorunun tiz bağırtısını bastırmak için bağııyorum. "İşte, gidiyoruz! Hadi, şu hava akımlarını ve öğlen güneşini kovalayalım."

Darius yavaşça ilerliyor ve bir anda pistte hızla gitmeye başlıyoruz. Ayağımdaki pedalları ve önümdeki kontrol çubuğunu kullanarak, Cessna daha pisti terk etmeden havaya yükseliyoruz.

Yerden ne de hızlı kalkıyor!

Giderek daha da yükseliyoruz. Ephrata ofis binası uzaklarda kaybolurken bir çocuk oyuncağına benziyor. Darius uçağını yana yatırıyor ve bizi biraz yükseltecek bir akım bulmayı umduğumuz Beezley Tepeleri'ne doğru uçuyoruz.

Ana, sessiz bir hayranlıkla, "Ne kadar yumuşak kalktı" diyor.

"Blanik"ten çok daha yumuşak" diye onaylıyorum. ASH muhteşem. Çok hafif ve hassas.

Yüksekliğimiz 3000 fite çıktığında Darius'a telsizden halatı bıraktığımı haber veriyorum. Bizi bir sıcak hava akımına çıkardı ve şimdi geri çekiliyor. Geniş bir daire çizerek ve sabit bir eğimde kalarak yükseliyoruz, yükseliyoruz ve yükseliyoruz. Washington altımızda bütün ekose ihtişamıyla küçülüyor.

"Vay canına" diye fısıldıyor Ana.

"Liman tarafında Cascades'i²⁴ görebilirsin."

"Liman mı?"

"Solda."

"Ah, evet."

Dağların tepesi, temmuzda bile hâlâ kar kümesiyle örtülü.

"Aşağıdaki su?"

"Banks Gölü."

"Christian, bu çok güzel."

Yüksekliğimiz 7000 fit ve daha yükselebileceğimizi biliyorum. Kilometrelerce gidebilir ve fersahlarca uzakta bir araziye inebili-

24. Cascade Sıradağları veya kısaca "Cascades" Kuzey Amerika kıtasında önemli sıradağlardır. (ç.n.)

riz. Çok cazip bir fikir –Ana ve ben bakir doğada baş başa– ama Sawyer veya Reynolds’ın ve hatta Ana’nın bile beğeneceğini sanmıyorum.

“Bak!” diye sesleniyor Ana. Altımızda azımsanmayacak bir toz hortumu dönerek havaya yükseliyor.

Kaldıraç!

Dosdoğru üstüne gidiyorum ve daha da yükseliyoruz. Hızla.

“Vay canına!” diye bağırıyor Ana heyecanla. “Bugün akrobasi yok mu?” diye soruyor.

“Önce alışıyorum.”

Siktir et. Ana’ya çılglık attırmayı seviyorum. Kanadın üstüne yatıyorum ve Washington ovaları altımızda, biz yeryüzünün üstünde asılı kalırken, ellerini öne uzatıp, atkuyruğu önüne dökülerek neşeyle çılglık atıyor.

“Aman Tanrım!” diye bağırıyor ve bizi tekrar düz konuma getiriyorum. Ana kahkahalar atıyor. Sesi ruhumu dolduruyor ve boyum bir karış uzamış gibi gururlanıyorum. ASH bir rüya gibi uçuyor. Bizi dünyanın tepesine, bulutların ötesinde, güneşin hüküm sürdüğü yere çıkardı. Burası sakın ve etrafımız nefes kesici bir manzarayla çevrili. Hayatımın aşkı önümde oturuyor; yeryüzünden yüksekte mutlu ve özgür. Uzun zamandır ilk defa içim huzurla dolmaya başlıyor. Gökyüzünün kucağında birlikteyiz ve kalbim taşacak kadar dolu.

Bu duygunun bitmesini istemiyorum.

Bu yükseklik, sarhoş edici.

Nerede olmak istediğine odaklan.

Nasıl olmak istediğine.

Bence son birkaç haftadır böyle yapıyordun. Daha mutlu görünüyordun.

Flynn’in sözleri aklıma geliyor.

Ana benim mutluluğum. Anahtar onda.

Bu fazla büyük, fazla kapsamlı bir düşünce. Bıraksam beni bir bütün halinde yutabileceğini biliyorum. Aklımı dağıtmak için Ana’ya denemek ister mi diye soruyorum.

“Hayır. Bu senin ilk yolculuğun. Tadını çıkar Christian. Ben yanında uçarken deli gibi mutluyum.”

Gülümsüyorum. "Onu senin için aldım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Aynı Alman firmanın yapımı tek koltuklu başka bir planörüm var ama o solo uçuşlar için. Bu planör bir rüya. Fantastik bir kız."

"Gerçekten öyle." Ana ufka bakıyor. "Havada süzülüyoruz" diyor. Sesi yumuşak ve hülyalı.

"Aynen öyle bebek... aynen öyle."

Bir saat sonra kalkış kadar yumuşak bir şekilde piste iniyoruz. Yeni uçağa bayıldım. Ondaki beklediğim her şeye ve hatta fazlasına sahip. Bir gün onu bizi gerçekten ne kadar yükseğe çıkaracağını görmek için uçurmak isterim. Belki yazın ilerleyen günlerinde.

Pilot camını kaldırırken Darius bize doğru koşuyor.

Yanımıza varır varmaz, "Nasıldı?" diye soruyor.

"Muhteşemdi. Acayip bir uçak." Adrenalin hâlâ vücudumda dolaşıyor.

"Ana?" Darius ona dönüyor.

"Christian'a katılıyorum. Muhteşem."

Kemerlerimi çözüp tırmanarak dışarı çıkıp esniyorum. Sonra eğilip Ana'nın kemerlerini çözüyorum.

"Esin verici bir uçuştı" diye fısıldıyorum ve koltuk kemerini çözerken ona hızlı bir öpücük veriyorum.

Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ama ben hâlâ yanımızda olan Darius'a dönüyorum. "Hadi, onu hangara koyalım."

Sawyer ve Reynolds'la arabalara doğru yürürken Ana'nın peşinden gidiyorum. Atkuyruğu ardı sıra kaygısızca sallanıyor. Şapka hâlâ başında ve lacivert, kısa beyzbol montunun altında sıkı bir kot pantolon kıcını örtüyor. Kalçası yürürken bir metronom gibi ileri geri sallanıyor. Hipnotize edici bir ritim. Fena halde seksi görünüyor. Arabaya bindiği tarafa geçip ona kapısını açıyorum. "Harika görünüyorsun. Bu sabah söylemiş miydin, bilmiyorum."

"Galiba söyledin" diyor tatlı bir gülümsemeyle.

"Eh, bir daha söylemek isterim."

"Siz de öyle Christian Grey." Beyaz tişörtümde gezdirdiği parmaklarını tüm göğsümde ve vücudumun geri kalanında hissediyorum.

Onu eve götürmem gerek.

Ama önce yemek. Geç bir öğlen yemeği. Kapısını kapatıp şoför koltuğuna geçiyorum.

Ephrata'da pizza yemek için duruyoruz.

Küçük restorana girdiğimizde, "Paket yaptırsak uyar mı?" diyorum.

"Arabanda mı yiyeceğiz?"

"Evet."

"Kusursuz R8'inde?"

"Ta kendisinde."

"Elbette." Kafası karışmış görünüyor.

"Eve gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Neden?"

Bir kaşımı kaldırarak, aklımda tek bir düşünceyle ona bakıyorum. *Sence neden, Ana?*

"Hı" deyip gülümsemesini bastırmak için dişini altdudağına geçiriyor ve yanakları o çok sevdiğim pembe rengi alıyor. "Tamam. Evet. Paket" diye geveliyor. Kendimi tutamayıp bir kahkaha atıyorum.

"Bu hayatımda yediğim en iyi pizza" diyor Ana ağzı dolu bir halde. Fazladan kâğıt peçete istediğime memnunum.

"Biraz daha" diye istiyorum. Dilimini ısırمام için bana uzatıyor. Ağzımı açınca geri çekiyor ve bir ısırık daha alıyor.

"Hey!"

Kıkırdıyor. "Benim pizzam!"

Somurtuyorum. Çünkü araba kullanıyorum ve yapabileceğim başka bir şey yok.

"Al" diyor ve bu kez ısırمامa izin veriyor.

"Biliyorsun seni eve götürüyorum."

"Hı hı?" diyerek kışkırtıyor. "Göster bakalım Grey."

"Ah, göstereceğim. Göstereceğim..." Aklımdan geçirmeye başladığım türlü senaryolar vücudumda hemen etkisini gösteriyor. Koltukta kıpırdanıyorum. "Biraz daha pizza lütfen."

Ana beni beslemeye devam ediyor. Ve kışkırtmaya. İkimiz de eğleniyoruz.

Bunu daha sık yapmalıyız.

"Hepsi bitti" diyor Ana. Pizza kutusunu ayak boşluğuna koyuyor.

Doymuş hissediyorum. Sevgilimle, en sevdiğim arabamda, Radiohead çalarken Columbia Nehri boyunca, muhteşem bir manzaranın içinde Vantage Köprüsü'ne doğru süratle gidiyoruz. Bir aidiyet hissiyle dolup taşıyorum.

Hafta sonlarımı Ana'dan önce nasıl geçiriyordum ben?

Uçarak. Yelkenle açılarak. Düzüşerek...

Gülüyorum. Pek bir şey değişmemiş gibi görünüyor ama bu hiç de doğru değil. Her şey değişti ve hepsi yanımda oturan bu genç kadın sayesinde. Onunla tanışana kadar yalnız olduğumun farkında bile değildim. Ona ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama işte, yanımda. Ana'ya bakıyorum; işaretparmağının ucunu yalamakla meşgul. İç gıdıklayıcı bir görüntü. Aklıma daha önce kayışlarla ilgili yaptığı yorum geliyor.

"Bunu yapmaya bayılıyorsun, öyle değil mi?" diye fısıldıyor.

"Bilemeyeceğin kadar."

"Sanırım tahmin edebilirim. Belki sonra bir ara yapmalıyız."

"Belki yapmalıyız..."

Bu düşünceyle deliye dönüyorum. Gaza basıp R8'i doksana çıkarıyorum. Eve varmamızı istiyorum.

Sonunda Escala'nın otoparkına girdiğimizde heyecan seviyem DEFCON 1.²⁵ Ben kontağı kapatırken Ana, "Yine evdeyiz" diye fısıldıyor. Boğuk ve alçak sesi dikkatimi çekiyor. Gözleri gözlerimle buluşuyor ve birbirimize bakarken R8'in içindeki hava ısınmaya başlıyor.

Burada. Aramızda. Tutkumuz.

Neredeyse ayrı bir varlık gibi; o kadar güçlü.

Bizi birbirimize çekiyor.

Beni tüketiyor... bizi.

25. Saldırıya hazır olma koşulu, Amerika Birleşik Devletleri Silahlı Kuvvetleri tarafından kullanılan bir uyarı durumudur. (ç.n.)

“Teşekkürler” diyor.

“Benim için zevkti.”

Bana kirpiklerinin arasından bakıyor. Bakışları dumanlı ve tensel vaatlerle dolu. Bakışlarımı çekemiyorum. Onun güçlü büyüünün tesiri altındayım. Sawyer ve Reynold gelip yanımıza park ediyor, Q7’den inip kapılarını kilitliyorlar. Servis asansörüne doğru yürüyorlar. Bizi bekleyip beklemediklerini seçemiyorum. Bilmiyorum. Umursamıyorum. Ana ile onları boş veriyoruz; sadece birbirimize odaklanıyoruz. Arabanın içindeki sessizlik sersemletici; dile getirilmeyen düşüncelerle cınlıyor.

“Yeni planör insanın aklını başından alıyor.”

“Aklını başından almayı seviyorum.”

Dudaklarına yavaş, ayartıcı bir gülümseme yayılıyor. “Bunu ben de seviyorum.”

“Bir planım var?”

“Öyle mi?”

Aklımdan Ana’nın oyun odasında, kayış takımı içinde türlü görüntüsü geçerek nefesimi tutarken başımı sallıyorum.

“Kırmızı Oda mı?” diye soruyor çekinerek.

Başımı sallıyorum.

Gözbebekleri büyüyor, koyulaşıyor. Nefes alırken memeleri yükseliyor. “Hadi bakalım.”

Arabadan çıkıyorum.

O da arabadan çıkmış beni bekliyor. “Gel.” Elini tutup hızlı adımlarla asansöre yürüyorum. Neyse ki bizi bekliyor; hemen giriyoruz. İkimiz de arkamızı duvara yaslamış dururken elini sıkıyorum. Yanıma sokuluyor. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken niyeti açık.

“Hayır. Bekle.” Elini bırakıyorum ve asansör yukarı çıkarken kenara çekiliyorum.

“Christian” diye fısıldıyor. Bakışları yakıcı.

Başımı iki yana sallıyorum.

Seni bekleteceğim bebek.

Dudaklarını birbirine bastırıyor. Hoşuna gitmediği belli ama gözlerinde çelik gibi bir pırıltı var. Benim kızım meydan okumadan kaçmıyor.

Oyun başlasın.

Asansörün kapıları açılıyor ve Ana'ya centilmence yol vererek geri çekiliyorum. "Bayanlar önden."

Sırtıyor. Başını yukarı kaldırıyor zarif bir şekilde asansörden antreye çıkıp duruyor.

Sawyer bizi bekliyor.

Eh, bu uygunsuz oldu.

"Bay Grey, başka bir emriniz var mıydı?" Taylor'ın kızını ziyarette gittiğini biliyor ve sanırım onun yerini doldurmaya çalışıyor. Beklenti içinde bir bana bir Ana'ya bakıyor. Ana birdenbire dikkatini yere vermiş, gülmemeye çalışıyor.

Eğlendiğimi gizleyerek yanıt veriyorum. "Bir şey yok, teşekkürler." Sonra sırf şeytanlıktan Ana'ya dönüyorum. "Ana?"

"Bir şey yok." Bana attığı "bu da nereden çıktı şimdi" bakışı yüzünden, Sawyer'ın önünde kahkahalara boğulmamak için bütün kontrolümü kullanmak zorunda kalıyorum. Ana hızla antreden tüyüyor.

"Sen ve Reynold dinlenebilirsiniz. Bu akşam dışarı çıkmayacağız. Sabah çıkış zamanımızı sana mesaj atarım." Ana'nın sabah gelinlik provası var.

"Tabii efendim." Dönüyor ve koridorda arkasından gidiyorum. Salona bir göz atıyorum ama Ana orada değil. Sawyer, Taylor'ın ofisine doğru giderken ben Bayan Steele'i aramaya koyuluyorum. Onu yatak odasında, botlarının bağcıklarını çözerken buluyorum.

Başını kaldırıyor. "Bay Grey, siz bir şeytansınız."

"Elimden geleni yapıyorum. Oyun odası. On dakika." Arkamı dönüyorum ve onu yatak odamda... yatak odamızda ağzı açık bırakarak çıkıyorum.

Oyun odasının loş aydınlatması kırmızı duvarlara parlayarak yansıyor. Bir kez daha cennetimde gibiyim. En son buraya geleli birkaç hafta oldu. *Neden böyle? Zaman nasıl bu kadar hızlı geçiyor?* Babam gibi konuşmama gülüyorum. Ceketimden kurtuluyorum, ayakkabı ve çoraplarımı çıkarıp ahşap zeminin tabanlarımdaki sıcaklığının keyfini çıkarıyorum. Oyuncak dolabının alt gözünden bir deri asma kayışını çıkarıyorum. Ana'yı bununla bağlamak eğ-

lenceli olacak. Kendimi zor tutuyorum. Kendi sınırlarına sahip olması için onu tamamen bağlamayacağım. Kayış takımını yatağın üstüne bırakıp birkaç malzeme daha getiriyorum. Birkaçını kot pantolonumun arka cebine koyup geri kalanını şifoniyerde bırakıyorum, sonra yandaki köle odasının banyosuna gidiyorum.

Banyodan çıktığımda duraklıyorum. Burası Susannah gittiğinden beri hiç değişmedi. Ana burada neredeyse hiç kalmadı. Terk edilmiş ve boş bir hissi var. Dekor hâlâ renksiz. Beyaz. Soğuk. Susannah hiç süslemek istememişti.

Grey, kes.

Şu anda o tavşan deliğinden düşmek istemiyorum. Sevgilim beni beklerken değil.

Odaya girdiğimde, Ana çıplak ayakla yatağın yanında durmuş asma kayışını inceliyor. Görüntüsü beni yerime çiviliyor. Dantelli bir iç çamaşırı giymiş. Upuzun bacaklar, kollar, siyah dantel ve ince, şeffaf bir külot.

Sadece benim için.

Her şeyi görebiliyorum.

Her şeyi.

Dantele bürünmüş.

Saçları serbestçe dökülüp memelerinin altına kıvrılmış. Bana doğru yürürken ağzım kuruyor. "Bay Grey. Fazla giyiniksiniz."

Bunu iki şekilde oynayabilirim. Burada hâlâ kendimizi arıyoruz. Bugün Hâkim kazansın. "Oynamak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Evet, ne?"

Ana'nın dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Efendim."

"Öyleyse arkanı dön."

Sanırım ses tonumla afallamış halde gözlerini kırptırıyor ve kaşları çatılıyor.

"Kaşlarını çatma."

"Askı mı?"

"Tamamen değil, hayır. Ayak parmakların yerde olacak. Yoğun hissedeceksin."

Hadi ama Ana. Cesaretini kaybetme.

"Bunu yapmak zorunda değiliz" diye fısıldıyorum.

Dudakları, çok iyi bildiğim, meydan okuyan bir gülüşle kıvrılıyor. Seçeneklerini gözden geçiriyor galiba. Bakışları yataktaki kayışa kayarken başımı yana yatırarak ona bakıyorum. Gözleri kayışın üstünde geziniyor. İlgisini çektiğini görebiliyorum. Çenesini hafifçe kaldırıp dudaklarımı dudaklarına sürtüyorum. "Şu kayışı giymek istiyor musun istemiyor musun?"

"Bana ne yapacaksın?" Fısıltıyla çıkan sözleri zar zor duyuluyor. Tahrik oldu. Sırf görünce bile.

"Ne istersem onu."

Yutkunuyor ve hemen arkasını dönüyor.

Evet!

Şifoniye'nin üstünden bir saç lastiği alıyorum ve saçlarını toplayıp örmeye başlıyorum.

Nefis buklelerinin kayışlardan birine takılması asla kabul edilemez.

Hızlıca tamamlayıp lastiği taktıktan sonra örgüsünden çekiyorum. Kollarıma doğru geriliyor. "Feci iyi görünüyorsunuz Bayan Steele" diye mırıldanıyorum kulağına. "İç çamaşırını sevdim. Unutma, yapmak istemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bana durmamı söyle, yeter. Şimdi git, kapının oradaki yerini al." Bana olabilecek en itaatsiz bakışı atıyor. Başka bir hayatta olsa iyi bir şaplağı hak ederdi ama kapıya gidip diz çökerek bacaklarını aralıyor ve avuçlarını bacaklarının üstüne yerleştiriyor.

İşte benim kızım.

Muhteşem görünüyor. Ona sadece bakarak boşalabilirim.

Rahat dur Grey. Kendine hâkim ol.

Ereksiyonumu yok sayarak tekrar sandığa gidiyorum ve iPod'umu çıkarıp doka yerleştiriyorum. Bose ses sitemini çalıştırıp bir parça seçiyorum ve tekrara alıyorum.

"Sinnerman."²⁶ Nina Simone. *Mükemmel.*

Ana beni izliyor.

"Yere bak" diye uyarıyorum. Söz dinleyerek bakışlarını yere indiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum. İtaat ettiği her sefer, ruhuma müzik gibi geliyor. Ona bu odanın dışında sözümü dinletemiyorum ama bu fırsattan sonuna kadar yararlanacağım. Yavaş adımlarla yanına gidip tam önünde duruyorum. "Bacaklar. Daha aç."

26. Günahkâr erkek anlamına geliyor. (ç.n.)

Kalçalarını iki yana açmak için kıpırdanıyor. Onaylayan bir inilti çıkarıp üstümden tişörtümü sıyırarak yere atıyorum. Ağır ağır kemerimi çözüp belimden çekerek çıkarıyorum. Ana'nın parmakları bacaklarının üstünde geriliyor.

Kemerle ne yapacağımı mı merak ediyor?

O günler geçmişte kaldı Ana.

Yine de maksimum etki için gürültüyle düşsün diye yere atıyorum. Sesi duyunca irkiliyor.

Kahretsin.

Uzanıp saçını okşuyorum. "Hey, endişelenme Ana."

Gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Her şeyiyle bir Hâkim'in ıslak rüyası gibi ve penisimin beklenti içinde patlamak üzere olduğunun farkındayım. Bir yandan saçlarını daha sıkı tutarak, pantolon düğmemi yavaşça çözüp fermuarımı indiriyorum. Niyetim açık. Beni baştan aşağı ateşe verebilecek bir şekilde süzüyor. Sanırım bu iyi bir şey çünkü ağzı bana hazırlanır gibi açılıyor.

Hâlâ saçlarını tutarken, "Hayır, daha değil" diye fısıldıyorum ve sertleşmiş penisimi pantolonumdan çıkarıp, aşağı yukarı okşamaya başlıyorum. Gözlerini gözlerimden ayırmıyor. Penisimin başında oluşan damlayı başparmağımla dağıtıp yine aşağı yukarı okşamaya devam ediyorum. Ağzına almasından başka bir şey istemiyorum. Ama bu anı da uzatmak istiyorum. "Öp beni" diye mırıldanıyorum.

Ana'nın memeleri daha hızlı inip kalkmaya başlıyor. Meme uçları bakışlarımın altında sertleşiyor. Heyecanlı. Dudaklarını uzatıp penisime bastırıyor.

"Benim için aç."

Dudaklarını aralıyor ve kendimi onun sıcak, ıslak, istekli ağzına bırakıyorum.

Siktir.

Geri çekiliyorum ve bir kez daha giriyorum. Bu defa dişlerini örtmüş. Beni emerken etkisini anında hissediyorum.

Ah, evet.

İnlememle tasdik ederken saçını kavrayıp hareket ettirmeye başlıyorum. Öne. Ger. Ağzını düzüyorum ve bu tanrıça... beni içine alıyor.

Tamamen.

Tekrar tekrar. Çoğalarak. Derinleşerek.

Sürüyor, sürüyor. Mucizevi ağzında kendimi kaybediyorum.

Siktir. Boşalacağım. Ama umurumda değil. Başını bırakıp destek almak için duvara yaslanıyorum ve kendimi bırakıyorum.

Orgazmum bir haykırışla beraber içimden yükselerek fışkırıyor ve Ana kalçamı tutmuş verebileceğim her şeyi alırken beni tüketiyor.

"Sana ihtiyacım var." Kendimi Ana'nın ağzından çekip dengemi kazanmak için duvara yaslanırken, Nina ses sisteminden bağırıyor.

Ana bir zafer ifadesiyle bakıyor bana. Ben kendimi toparlayıp fermuarımı kapatırken elinin tersiyle ağzını siliyor ve sonra dudaklarını yalıyor.

"A aldın" diye fısıldıyorum. Gülümsüyor. Ona elimi uzatıyorum. "Ayağa." Onu kollarıma çekip öpüyorum; sonra duvara dayayarak bütün minnettarlığımı öpüşüme döküyorum. Ben ve tatlı Ana tadında; kışkırtıcı, güçlü bir karışım.

Geri çekildiğimde soluk soluğa ve dudakları şiş.

"Böyle daha iyi."

Boğazından yükselen derin, seksi bir sesle, "Hmm..." diye karşılık veriyor.

Sırıtiyorum. "Şimdi biraz eğlenelim." Onu kayış takımının serili olduğu yatağa götürüyorum. Artık boşaldığım için daha sakın ve ikinci kısma çok hazırım. Beni beklentiyle gözleyen Ana'ya bakıyorum. "Üstündekini çok beğensem de seni soymamız gerek."

Parmaklarını kot pantolonumun beline takıyor. "Peki ya sen?"

"Zamanı gelince Bayan Steele."

Somurtarak uzattığı altdudağını hafifçe dişlerimin arasına alıyorum. "Somurtmak yok" diye fısıldıyorum ve üstündeki büstiyerin kopçalarını açıp güzel memelerini serbest bırakıyorum. Büstiyeri yavaşça üstünden çıkarıp yatakta, kamçının yanına koyuyorum.

"Şimdi de bu." Diz çöküp, parmaklarımı teninde kaydırarak, külotunu nazikçe bacaklarından aşağı doğru sıyrıyorum. Dizlerine geldiğimde duruyorum ve içinden çıkması için ona zaman ve

niyorum. Külotu da b stiyerin yanına yerleştiriyorum. "Merhaba" diyorum vulvasına ve tam klitorisinin üstüne bir öpücük kondu-
ruyorum.

Sırtıyor. Bir zamanlar vücudunun bu noktasına bir  p c ğ n onu kıvrandırıp yüzünü kızarttığını hatırlıyorum.

Ah Ana. Epey yol kat ettik.

Ayağ  kalkıp kayış takımını alıyorum. "Bu tıpkı bugün taktığın paraşüte benziyor" diyorum.

"Aklına o yüzden mi geldi?"

"Evet. Aslında aklıma senin yüzünden geldi. şimdi, adımını buraya at." Uyluk kayışlarını açıyorum, Ana pazılarına tutunarak önce bir bacağını sonra diğeri kayışlara geçiriyor. İçine tamamen girince omuz bağlarını omuzlarına atıp bütün kayışları bağlıyorum. Bir tane göğsünde, bir tane sırtında, bir tane belinde ve her bir üst kolunda da birer tane var.

Eserimi ve müstakbel karımı seyretmek için bir adım geri çeki-
liyorum.

Feci seksi görünüyor.

Ah, Sinnerman diye söylüyor Nina.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Hızlıca başını sallıyor. Bakışları koyu ve şehvetli bir merakla dolu.

Ah, Ana. Giderek daha güzel oluyor.

En  st çekmeceden deri kelepçeleri alıyorum. Her iki bileğ ne de geçirip kancalarını, üst kol kelep elerindeki pirinçten halkalara takıyorum. Ana'nın elleri şimdi omuz hizasında bağlı ve hareket-
siz durumda.

"Tamam mı?" diye soruyorum.

"Evet" diye fısıldıyor.

Göğüs kayışındaki kancalardan birini hafifçe çekiyorum ve Ana'yı oyun odasının tavanındaki bağlama sisteminin kenarına getiriyorum. Yukarıda duran trapezi kancasından çıkarıyorum ve Ana'nın üstünde duracak şekilde takıyorum. Trapezin her iki ucunda, uçlarında kancalar olan iki kısa kordon var. Bu kancaları omuz kayışlarına geçiriyorum. İşimi yaparken beni dikkatle izliyor.

şimdi yerine takıldı. Ayakları yere düz basıyor. şimdilik.

"Bu aletin heyecan verici özelliği şunu yapabilmesi." Yana çekiliyorum ve bağlama sistemiyle trapeze takılı kordonları, duvara takılı büyük pirinç çengelden salıyorum. İki elimle asılıyorum ve Ana birden parmak uçlarına yükseliyor. Ana şaşkınlık içinde yanlara, öne ve geri yalpalayarak dengesini bulmaya çalışıyor. Kordonları tekrar kancaya sarıyorum ve Ana'yı parmak uçlarında dans eder halde bırakıyorum.

Çaresiz. Ve tamamen benim insafıma kalmış durumda.

Heyecan verici bir düşünce ve görüntü.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Dediğim gibi, tam ne istiyorsam onu. Ben sözümü tutarım."

"Beni böyle bırakmayacaksın, değil mi?" Paniğe kapılmış görünüyor.

Çenesini tutuyorum. "Hayır. Asla. Kural bir: Bağlı birini asla yalnız bırakma. Asla." Ona küçük bir öpücük veriyorum. "İyi misin?"

Heyecandan zor nefes alıyor. Sanırım gözü korktu ama başını sallıyor. Onu yine öpüyorum. Bu kez sonsuz bir şefkatle, dudaklarımı dudaklarına sürterek. "Tamam. Yeterince gördün." Arka cebimden bir göz bandı çıkarıyorum ve başından geçirip gözlerini örtüyorum.

"Öyle seksi görünüyorsun ki Ana." Birkaç adım arkamdaki şifoniyerden ihtiyacım olan şeyi alıp arka cebime atıyorum. Eserimi beğeniyle izleyerek Ana'nın etrafında dolaştıktan sonra gelip yine önünde duruyorum. Başparmağımı dudaklarında, sonra çenesinde, sonra göğüs kafesinde gezdiriyorum.

Nina'nın "güç", diye feryat eden sesi oyun odasını sanıyor.

"Bana burada itaat edecek misin?" diye fısıldıyorum.

Buğulu ve ihtiyaç içinde bir sesle, "İstiyor musun?" diye soruyor.

Ellerimi memelerinin üstünden kaydırıyorum. Meme uçları başparmaklarımın altında büyüyor. İkisini de çekiyorum. Sertçe.

"Ah!" diye bağıyor. "Evet, evet" diyor çabucak.

"Aferin sana." Meme uçlarını baş ve işaret parmaklarımın arasında yoğurmaya devam ediyorum. Başını arkaya atarak inliyor ve parmak uçlarının üstünde sallanıyor.

"Ah bebeğim. Hisset. Böyle boşalmak ister misin?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum."

"Bence hayır. Senin için başka bir planım var."

İniltisi odayı dolduruyor. Ellerimle belini kavıyorum ve başımı gömüp meme uçlarından birini ağızma alarak dudaklarım ve dilimle oynuyorum. Ana bağılıyor. İkizine geçip, Ana bağlarına asılmaya başlayana kadar onu da aynı ilgiye boğuyorum.

Daha fazlasını kaldıramayacağını düşündüğüm noktada ayaklarının önünde diz çöküp dilim göbek deliğinde daireler çizerek karnının her yerini öpüyorum. Sonra gezintimi güneye doğru devam ettiriyorum. Kalçalarını kavrayıp bacaklarını omzuma atıyorum ve vulvasını ağızma doğru kaydırıyorum. Dudaklarım ve dilim, kabarmış ve ilgime hazır vulvasını bulurken kendini geri atarak derinlerden bir inilti çıkarıyor. Kendimi kasıklarının tepesindeki küçük güç merkezine adıyorum.

Kışkırtıyorum. Deniyorum. Ona ağızımla işkence ediyorum.

"Christian" diyor nefesini tutarken. Yaklaştığını biliyorum.

Durup onu tekrar parmaklarının ucuna indiriyorum. Parmakları yerde inip kalkarken boşalmasını istiyorum. Yoğun hissedecek. Ayağa kalkıp onu yerine sabitliyorum ve arka cebimden camdan sert bir dildo çıkarıp karnının üstünde gezdiriyorum. "Bunu hissediyor musun?"

"Evet. Evet. Soğuk" diye fısıldıyor.

"Soğuk. Güzel. Bunu içine sokacağım. Boşaldığında da ben içine gireceğim."

Kesik bir inilti çıkarıyor.

"Bacaklarını ayır" diye emir veriyorum.

Ana beni duymazdan geliyor. "Ana!"

Ayaklarını çekinerek iki yana açıyor. Dildonun ucunu kasığına sürüyorum ve çok yavaşça içine kaydırıyorum.

"Ahh!" diye inliyor. "Soğuk!" Cam çubuğun içindeki o güçlü ve tatlı mu tatlı noktaya vuracak şekilde yapıldığını bilerek, önce nazikçe pompalıyorum. Bu uzun sürmeyecek. Diğer elimle belini daireler çizerek okşarken ona sarılıp boynunu öpüyorum ve baştan çıkarıcı kokusunu içime çekiyorum.

Ana, kendini kollarımda kaybet.

Çok yaklaştı. Çok yakın. Elim hareketine devam ediyor. Daha sert. Daha hızlı. Onu yüксеklere çıkarıyor. Bacakları kasılıyor ve birden kaskatı kesilip çılgın atarak zirvesinde dağılıyor. Dildoyu içine iterken kayışlarına direnerek orgazmını tamamlıyor. Ağız

gevşek bir halde başını arkaya attığında dildoyu içinden çıkarıp yatağa atıyorum. Omuz kayışlarındaki kancaları birer birer çıkarıyorum ve onu yatağa taşıyorum.

Hâlâ kayış takımının içindeyken onu yatağa yatırıyorum. Elleri hâlâ bağlı. Göz bandını çıkarıyorum. Gözleri kapalı. Fermuarını indirip pantolonumu ve baksırımı bir çırpıda çıkarıyorum. Üstünde durup kalçalarını kavıyorum ve bacaklarını iki yana ayırıp hızla içine giriyorum. Sonra duruyorum.

Haykınıyor ve gözlerini açıyor.

Islak. Çok ıslak.

Ve benim.

Gözlerimiz birbirimizin gözlerinde. Bakışları dağılmış ve tutku dolu. Ve arzu. Ve ihtiyaç.

“Lütfen” diye fısıldıyor. Kalçamı hareket ettirmeye başlıyorum. İçine yerleşircesine. Parmaklarım kıcını iyice kavrarken bacaklarını arkamda birbirine kenetliyor. Beni sarıyor. İçinde beşik gibi sallanıyorum. İleri, geri. İleri, geri. Yaklaşırken, bana dolanan bacaklarını bırakıyorum; ellerimi omuzlarının iki yanına dayayıp üstüne uzanıyorum. Parmaklarım kırmızı saten çarşafları eziyor. “Hadi bebeğim, tekrar” diye bağıyorum. Sesimi neredeyse kendim de tanıyamıyorum.

Ana kendini bırakıp beni de yanında götürüyor. Boşalıyorum; uzun ve sert; bağırarak. Ağzımdan çıkan onun adı.

Ana.

Yanına yığılıyorum. Tamamen. Tükenmiş.

Bilincim geri geldiğinde üstünden uzanıp bileğindeki kelepçeleri açıyorum ve onu kollarımın arasına çekiyorum. “Nasıldı?” diyorum mırıldanarak.

Gözlerini kapamadan önce sanırım “olağanüstü” diyor ve kollarımın arasına kıvrılıyor. Sırttırken onu sıkıca sarıyorum.

Nina hâlâ yürekten söylemeye devam ediyor. Yatakta uzaktan kumandayı bulup müziği kapatıyorum. Ana, ben ve oyun odası, sessizlik içinde kalıyoruz. “Aferin Ana Steele; sana hayranım” diye fısıldıyorum ama uykuya dalmış... kayış takımının içinde. Gülümseyerek başından öpüyorum.

Ana, seni ve içindeki çılgını seviyorum.

18 Temmuz 2011, Pazartesi

Saat erken ve ısınırken Bastille'in her zamanki gibi gaddarlığı üstünde. "Güzel kroşe. Bir daha" diye bağırıyor. Sözleri kısa ve keskin.

Elindeki boks eldivenine bir yumruk atıyorum.

"Tekrar. Düz yumruk. Çapraz."

Dediğini yapıyorum.

"Elleri değiştir. Bacak geride."

Sağ bacağım geride ve saldırı pozisyonundayım.

"Vur."

Ağırlığımı sağ eldivenimin gerisine atıyorum ve deriye çarpan derinin sesi, Grey Binası'nın bodrum katındaki spor salonunda yankılanıyor.

"Güzel. Tekrar. Devam et. Seni formda tutmamız gerek Grey. Damatlığın içinde iyi görünmen gerek." Kıs kıs gülüyor.

Laflarına aldırış etmeden elindeki eldivene yumruklar yağıdıyorum.

"Çok iyi. Güzel. Yeter."

Durup soluklanıyorum. Ok gibiyim. Hazırım. Parmak uçlarımda zıplıyorum. Damarlarımdan adrenalin akıyor. Saldırmaya hazırım. Lanet olası dünyanın tepesindeyim.

"Bu kadar ısınma yeter bence. Hadi beyninden şu kurumsal saçmalıkları atalım."

"Üstüne bastın dostum. Seni devireceğim."

Bantlı ellerine eldivenlerini geçirirken bana kocaman ve parlak bir sırıtışla bakıyor. "Bunlar dövüş lafları Grey. Biliyor musun, sevgilin çok iyi ilerliyor. Seni yola getirecek. İyi bir rakip olacak sana."

Şu anda da iyi bir rakip.

Beni yola da getiriyor.

Ben de onu...

Şimdi bunu düşünme!

Yumruğunu kaldırıyor. "Hazır mısın, ihtiyar?"

Ne? Ondan on yaş küçüğüm.

"İhtiyar mı? Sana ihtiyarı göstereceğim Bastille." Hamlemi yapıyorum.

Yenilenmiş ve güne hazır bir şekilde masama geçip iMac'imi çalıştırıyorum. Posta kutumun en tepesinde Ana beni bekliyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Kırmızı Odada Uçmak

Tarih: 18 Temmuz 2011 09:32

Kime: Christian Grey

Çok sevgili Bay Grey,

Hangisi daha iyiydi bilemiyorum; yelkenli mi yoksa Kırmızı Ateş Zırh Odası'nda uçmak mı? Bir başka unutulmaz hafta sonu için teşekkürler.

Seninle her şekilde yükseklere uçmayı seviyorum.

Her zamanki gibi, yeteneklerine hayranım... hepsine. ;)

Müstakbel karın xxxx

Ana'nın e-postası karşısında kontrol edemediğim bir şekilde sızıyorum. Ama umurumda değil. Andrea masama bir fincan kahve bırakırken başımı kaldırıyorum. Biraz canı sıkkın görünüyor.

"Teşekkürler Andrea."

Andrea kendini toplayarak, "Ros'a yukarı gelmesini söyleyeyim mi?" diye soruyor.

"Lütfen." Boğazımı temizlerken kişisel asistanımın nesi olduğunu merak ediyorum. Ana'ya hızlıca bir yanıt yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Fiziksel Uğraşılar

Tarih: 18 Temmuz 2011 09.58

Kime: Anastasia Steele

Sevgilim Anastasia,
Seninle uçmayı seviyorum.
Seninle oynamayı seviyorum.
Seni yapmayı seviyorum.
Seni seviyorum.

Her zaman.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Not: Özellikle hangi yeteneğimi? Sorgulayan zihin bilmek ister.

Ros kapıyı vurup içeri giriyor. Ben gönder'e tıklarken, "Günaydın Christian" diye şakıyor. Alışılmadık biçimde neşeli. Ayağa kalkıp onu masaya davet ediyorum.

"Günaydın."

"Kaşların neden çatık?" diye soruyor otururken.

"Seni hiç bu kadar şen şakrak gördüğümü hatırlamıyorum."

Gülümsemesi Giza'daki Büyük Sfenks'le yarışır. "Tanrı iyi davranıyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu hiç Ros'luk bir davranış değil. Karşısındaki koltuğa geçip sabırla açıklamasını bekliyorum. Kâğıtlarını karıştırıp bana toplantı gündemini uzatıyor. Belli ki bir açıklama yapmayacak ve ben de burnumu sokmak istemem. Gündemin ilk maddesine bakıyorum. "Tayvan'daki tersane mi?"

"Gelir-gider, varlık ve yükümlülük belgelerini tamamen şeffaf olarak açmayı öneriyorlar. ABD'de bir şirketle ortaklık kurmak istiyorlar. Teklif yapmaya niyetliler."

"Hevesli görünüyorlar."

"Öyleler" diye onaylıyor Ros.

"Bence önerilerini kabul edip kendi incelememizi yürütelim. Sonrasına bakarız. Anlaştık mı?"

"Sanırım. Bu noktada kaybedecek bir şeyimiz yok."

"Tamam. Başlayalım o zaman."

"Ben evrakı hazırlarım." Ros notunu alıp gündemin sıradaki maddesine geçiyor.

Ros'la toplantımı bitirdiğimde Ana'dan bir e-posta beni bekliyor.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Senin Fiziksel Uğraşların

Tarih: 18 Temmuz 2011 10:01

Kime: Christian Grey

Demek öyle Bay Grey... çok kaba ve çok alçakgönüllüsünüz! Bence tahmin edebilirsin ki seks uzmanlığınız sınır tanımıyor.

Bu akşam evi yeniden görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum.

Bir toplantım var, akşam 5'te bitecek. O zaman görüşürüz, değil mi?

Ax

Telefonu alıp onu kendi hattından arıyorum.

Kendinden emin, yönetici sesiyle, "Ana Steele" diye açıyor.

"Ana Steele, ben Christian Grey."

"Ah, yetenekli nişanlım. Nasılsın?"

"Çok iyiyim, teşekkürler. Taylor'la beşte orada olacağız."

"Harika. Şimdi gündüz düşlerime dönmem lazım... Yani işe. Patronumun patronunun patronunun beni işten yan çizerken yakalamasını istemem."

"Yakalarsa ne yapar sence?"

Aksayan nefesinin sesi tüm bedenimi heyecanlandırıyor.

"Ağza alınmayacak bir şey" diye fısıldıyor.

"Çaresine bakarız."

"Avucun mu kaşındı?"

"Bildğin gibi o hep kaşınıyor. Son zamanlarda da tam potansiyelini kullanamadı."

"Kes şunu. Beni ıslatıyorsun."

Ne!

"Islatmak." Boğazımı temizliyorum. "Bayan Steele. Bu kelime sadece kek için kullanılmalı. Islak halini seviyorum."

"Islak halimi sevmeni seviyorum." Sesi neredeyse hiç duyulmuyor.

Sandalyemde kıpırdanıyorum. "Akşam beş" diye fısıldıyorum.

"Nasıl üç heceyi bu kadar çekici yapabiliyorsun?"

"Bu bir lanet."

"Bir yetenek." Sesi buğulu çıkıyor.

Kahretsin, her şeye bir cevabı var. "Beşte görüşürüz Ana. Kaçtım bebek." Dünyanın tepesindeyim. O tatlı gülüşüyle kıkırdıyor ve telefonu kapatmak için bütün irademi kullanmak zorunda kalıyorum.

Sandalyeden kendimi enerjik hissederek kalkıyorum. Ana'yla flört etmek her zaman mutluluk verici. Fred ve Barney'le GŞT'nin solar tabletinin son prototipini konuşmak da öyle. Acaba mühendislik mi okusaydım diye düşünerek ofisimden çıkıyorum.

Öğlen yemeğimi yerken telefonumun ekranı Elliot'ın budala suratıyla aydınlanıyor.

"Kardeş?"

"Selam dostum. Bu akşam görüşüyor muyuz?"

"Evet. Ana'yla sabırsızlanıyoruz."

"Güzel." Duraksıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Gia mı? O da orada olacak diye mi?"

Burun kıvrır gibi hafifçe gülüyor. "Onu dert edermişim gibi. Bekârlığa veda diyorum büyük işadamı. Cumartesi."

"Elliot..."

"Gergin bir denyo gibi davranma" diye lafımı kesiyor. "O parti yapılacak. Seni kaçırmam gerekse bile."

"Siktir..."

"Mazeret dinlemiyorum kardeşim. İnşaat ekibi ağız bandı ve kamyonetle beklemede. Hiç zorlama."

Elimden geldiğince abartılı bir iç çekiyorum.

Elliot gülüyor. "En kötü ne olabilir?"

"Bilmiyorum Elliot. Ne planladığına bağlı."

"Biraz kahrından kurtulur, dağıtırsın."

Kahr mı? "Ne kahrı be?"

"Ne bileyim. Birisinin seni öldürmek istemesi gibi."

Ha, evet. O. "Amma görgüsüz adamsın. Aynı evden çıktığımıza inanasım gelmiyor."

Gülüyor. "Kaçtım dostum." Ve telefonu kapatıyor.

Hergele.

Ama bir noktada haklı. Welch, *Charlie Tango*'nun sabotajcısını ortaya çıkarmak konusunda hiçbir ilerleme kaydetmedi. Hangar da bakımından sorumlu bütün ekibi kovdum. Hâlâ Ulusal Ulaşım Güvenliği Heyeti'nin raporunu bekliyorum. İlk Federal Havacılık İdaresi değerlendirmesinin kasti müdahaleden şüphelenmekte aceleci davranıp davranmadığını veya hasarın sıradan bir vandalizm eylemi olup olmadığını merak etmeye başladım. İki sonuç da olası. Bu bana biraz da olsa umut veriyor ama henüz gardımı indirmek istemiyorum. Bütün düşündüğüm Ana'nın güvenliği. Güvenliği GŞT Gulfstream'in etrafına yığdım. *Charlie Tango*'nun başına gelenlerden sonra iki defa test uçuşuna çıktı. Bizi balayımızda Avrupa'ya götürecekt.

Yat için hâlâ Burgess'ten haber bekliyorum ama istediğim yata almak için şansıma güveniyorum. Ana'yı güvertede bikinisiyle uzanırken hayal ediyorum.

Bir dakika. Bikinisi var mıdır?

Neiman Marcus'ta Ana için ayarladığım kişisel alışveriş asistanının listesine bikini eklediğimi hatırlamıyorum. O liste bir ömür önceydi. Ana'nın karım olarak daha fazla giysiye ihtiyacı olacak. Tatil için, davetler için, işi için... Kişi listemde geziniyorum ve Caroline Acton'ın ismini bulunca arama tuşuna basıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Modanın Sıkı Takipçisi

Tarih: 18 Temmuz 2011 15.22

Kime: Anastasia Steele

Sevgili Anastasia'm,

Balayımız için sana yeni bir gardırop donatmak üzere, Caroline Acton'la cumartesi sabahı saat 10.30'da randevu ayarladım.

Tartışma yok.

Lütfen.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Donatılar?

Tarih: 18 Temmuz 2011 15.27

Kime: Christian Grey

Ben mi? Tartışmak mı?

Yeni bir gardıroba mı ihtiyacım var?

Sanmıyorum. Yeterince giysim var.

Akşam 5'te görüşürüz.

Ax

Kaşlarımı çatıyorum. Bu kolay olmayacak.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yeni Donatılar

Tarih: 18 Temmuz 2011 15.29

Kime: Anastasia Steele

Evet. İhtiyacın var.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Mantıktan çok parası olan adamlar...

Tarih: 18 Temmuz 2011 15.32

Kime: Christian Grey

Sözün kısası mı makbuldür?

Ana

Kimden: Christian Grey

Konu: Ben Böyleyim

Tarih: 18 Temmuz 2011 15.33

Kime: Anastasia Steele

Evet. ;)

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Grrr...

Tarih: 18 Temmuz 2011 15.34

Kime: Christian Grey

Toplantıma gecikiyorum.

Bu kadar komik olma. Kaçtım. Bebek.

Axx

Telefonum çalıyor. "Evet Sam."

"Christian, *Star* dergisi Anastasia'nın bazı fotoğraflarına ulaşmış ve onunla ilgili bir hikâye yayımlamak istiyor; fakirlikten zenginliğe tarzında bir şey."

"Bu ne saçmalık?"

"Biliyorum."

"Nasıl fotoğraflar?"

"Müstehcen bir şey yok."

İyi bari.

Bir dakika. Ana'nın zaten müstehcen bir fotoğrafının olmaması lazım. Öyle değil mi?

"Onlara siktirip gitmelerini söyle. Ros'u araya sok. Yasal işlemle tehdit et."

Sam derin bir nefes alıyor. "Siz balayı için buradan gittiğinizde yayımlanacak. Fotoğraflarda sorun yok. Benim tavsiyemi istersen, bırak bassınlar; umursama. Umursarsan daha fazla hikâye çıkar."

Sesindeki *sana söylemiştim* havasını neredeyse telefonun diğer ucundan fark ediyorum. Bir fotoğraf çekimi yapmamızı istemişti; belki de kabul etmeliydim.

Kahretsin.

"Elindekileri yolla bana" diye çıkışıyorum.

Lanet olası paparazzi!

Bir dakika sonra e-postası gelen kutuma düşüyor ve hemen eklentiyi açıyorum. Haklı olabileceğini isteksizce kabul ediyorum. O kadar da kötü değil. Ana'nın fotoğrafları biraz grenli olmakla beraber sorunsuz. Aynı zamanda yıllık fotoğrafını da bulmuşlar. Sevimli görünüyor. Ve genç. Sam'i arıyorum. "Bunu bir düşüneyim."

Yeni evde, Gia Matteo'nun arkasında oda oda dolaşıyoruz. "Merdivenlere bayıldım" diyor coşkulu bir sesle. "Olduğu gibi korumak istemenize şaşırmadım." Benim fikrimmiş gibi bana bakarak gülümsüyor.

Tatlım. Ben bu evi yıkıp yenisini yapmak istiyordum. Eski haline âşık olan Ana.

"Dönem özelliklerini seviyorum" diyor Ana.

Gia ona bir gülücük atıyor. "Elbette" diyor. Peşinden ana oturma odasına geçiyoruz. Elliot bizi geriden takip ediyor ve alışılmışın dışında sessiz. Acaba Bayan Matteo'yla cinsel geçmişi yüzünden mi diye düşünüyorum. Bilmiyorum. Konuşkan bir kadın; bazı sıra dışı fikirleri de var. Aspen'deki evimin restorasyonu sırasında onunla kısaca tanıştığımızı hatırlıyorum. Orada harika bir iş çıkarmıştı.

"Bu odayı seviyorum" diyor Gia, ana oturma odasına girdiğimizde. "Bence yararlanmamız gereken havadar bir özelliği var." Uzanıp omzuma hafifçe vuruyor.

Kahretsin.

Hayatımı kurnazca manevralar yaparak kimsenin dokunamayacağı bir mesafede geçirdim. Bu, insanları alanımdan uzak tutmak ve defolup geri çekilmelerini sağlamak için yıllar içinde geliştirdiğim bir savunma mekanizması. Fiziksel kontağı önlemek için şu yana bir adım, öteye bir kayış, omuzlarımı sağa veya sola doğru belli bir açıda tutmak artık sanat haline getirdiğim şeyler. Dokunulmaktan *nefret* ediyorum. Hayır. Korkuyorum. Ana hariç tabii. Kick boksun da yardımı oldu. Boks maçındaki dokunuşların sertliğine ve kargaşasına, bir de sıkı tokalaşmaya katlanabiliyorum... ve tabii bir sopa veya kamçının vuruşuna.

Bunları düşünme.

Ama hepsi bu.

Ek olarak bir siktir-git-bana-dokunma bakışı geliştirdim ki epey etkili oluyor.

Yine de Gia Matteo'da işe yaramışa benzemiyor.

Çok yılışık.

Sinir bozucu.

Sadece bana karşı da değil. Ana oturma odasına girerken Elliot'a uzanıyor ve ancak şehvetli olarak açıklanabilecek bir gülümsemeyle koluna giriyor. Elliot'ın gözü, hepimizin gözleri önüne serilmiş dekoltesine kayıyor. Ana fark ediyor; kaşlarının çatıldığını görüyorum. Erkek kardeşimin Bayan Matteo hakkında söyledikleri acaba doğru mu diye düşünüyorum. Cevap olarak hayır kelimesini kabul etmiyor ve sınır bilmeyen, cinselliği aşın ön planda ve çok dokunan bir kadın.

Biraz Elena'ya benziyor.

Bu tatsız düşünce aklıma geldiğinde bir an duraklıyorum. Hatırladığım kadarıyla Gia birkaç yıl önce tanıştığımızda böyle değildi.

Kes şu konuyu düşünüp durmayı Grey.

Yine de evde dolaşmaya devam ederken onunla arama olabilir diğince çok mesafe koymaya çalıştığımı fark ediyorum.

"Odanın bu ucunda bir cam duvar şahane olur" diyor Gia. "Bütün odayı iyice açar."

Ana gülümsüyor ama fikrini söylemeyip elini tutuyor.

Taylor akşam trafiğinde zikzaklar çizerek Escala'ya doğru sürüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum Ana'ya.

"Gia hakkında mı?"

"Evet. Biraz konuşkan bir karakter. Ama bazı fikirleri çok iyi; portfolyosunu da gördük. Etkileyiciydi."

Ana bir kahkaha patlatıyor. "Evet. Etkileyici portfolyosu gözler önündeydi."

Gülüyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Ana bir kaşını kaldırıyor. Tekrar gülüp elini tutuyorum. "Komik olduğun için teşekkürler" diye fısıldayıp parmaklarını öpüyorum. "Ne düşünüyorsun? Başkasını mı bulalım?"

"Bazı fikirleri gerçekten iyiydi." Ses tonu nerdeyse kiskanıyor gibi ama gülümsüyor. "Bakalım ne sunacak."

"Anlaştık. Yemeği dışarıda yiyelim mi? Escala'da yeterince tı-kılı kaldık."

"Güvenli mi?"

"Sanırım." Dönüp dikiz aynasında Taylor'ın bakışını yakalıyorum. "Columbia Tower lütfen Taylor."

"Tamam efendim."

"Mile High Kulübü?" diye öneriyorum Ana'ya.

"Bana uyar."

Parmaklarımı parmaklarına kenetliyorum.

"Evi arkadaki manzaraya açma fikrini sevdim" diyor Ana.

"Evet, ben de ama acelemiz yok."

Yine gülümsüyor. "Fildişi kuleni seviyorum."

"Benimle orada olmanı seviyorum."

Gözleri gözlerimle buluşuyor ve ifadesi birden ciddileşiyor. "Mutluyum çünkü benimle orada bir ömür boyu yaşamaya yemin etmek üzeresin."

Oov. Yutkunuyorum.

Bu ağır oldu.

Anastasia'yla bir ömür... yeter mi?

"Doğru bir noktayı çok güzel dile getirdiniz Bayan Steele."

Birdenbire çok tanıdık gelen ama hâlâ yeni, parlak ve ürkütücü bir duygunun derinliğine kapılıyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar mutluyum... ama korkuyorum da.

Hepsi sona erebilir.

Her şey yıkılıp yok olabilir.

Hayat gelip geçici.

Bunu biliyorum. Yaşadım.

Birden aklımda solgun, durgun, genç bir kadının yüzü beliriyor. Leş gibi bir odada, pis halının üstünde yatıyor ve küçük bir çocuk boşuna bir çabayla onu sarsarak uyandırmaya çalışıyor.

Kahretsin.

Bağımlı fahişe.

Hayır. Onu düşünme!

Uzanıp Ana'nın yüzünü ellerimin arasına alarak her detayı aklıma kazıyorum: Burnunun şeklini, dolgun altdudağını, nefes

kesici gözlerini. Onu ömür boyu yanımda istiyorum. Gözlerimi kapatıp bütün korkumu içine akıtarak onu öpüyorum.

Beni asla terk etme.

Ölme.

23 Temmuz 2011, Cumartesi

"Sence Elliot ne planladı?" Ana üstüme serilmiş, işaretparmağı göğüs tüylerimde küçük halkalar çiziyor. Çok da rahat hissetmediğim, tuhaf bir his.

Yeter.

Elini tutup parmaklarımı parmaklarına geçiriyorum ve sorun yaratan parmağın ucuna bir öpücük konduruyorum.

"Fazla mı geldi?" diye fısıldıyor.

Parmağını ağzıma kaydırıp boğumunu hafifçe dişliyorum ve dilimle ucuyla oynuyorum.

"Ah!" diye mırıldanıyor. Gözlerinde arzulu bir pırıltı beliriyor ve kasığını kalçama dayıyor.

Bebek.

Elini çekiyor. Dişlerimi aralıyorum ama parmağını ağzımdan çıkarırken dudaklarımı kapıyorum.

Feci nefis bir tadı var.

Nazikçe, göğsümde parmağının dolaştığı yeri öpüyor. Saçlarını okşayarak bu sessiz anın tadını çıkarıyorum. Saat erken ve bugünün gündem maddeleri sadece "bekârlığa veda" partim, Ana'nın bekârlığa veda partisi ve Caroline Acton'la alışveriş gezisi.

Ana başını kaldırıyor. "Sence seni bir... bir... striptiz barına mı götürecekt?"

Göğsümden bir kıkırtı yükseliyor. "Striptiz barı mı?"

Ana gülüyor. "Oralara ne deniyor bilmiyorum bile."

İç çekip gözlerimi kapatıyorum. Elliot'ın hazırlaması muhtemel cehennem gözümde canlanıyor. "Elliot'ı tanıyorsam bu uzak bir olasılık."

"Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim" diyor tatsızca.

Sırtıyorum ve yuvarlanıp onu yatağa bastırıyorum. "Onaylamıyor musunuz Bayan Steele?" Burnumu burnuna sürterken altımda kıvranıyor.

"Kesinlikle."

"Kıskanıyor musunuz?"

Surat asıyor.

"Seninle burada olmayı tercih ederim" diye yatıştırıyorum.

"Pek parti delisi sayılmazsın, değil mi?" diye soruyor.

"Hayır. Daha çok yalnız takılırım."

"Bunu anlamıştım." Dişlerini çenemde gezdiriyor.

"Senin için de aynısı söylenebilir" diye mırıldanıyorum.

"Ben içekapanığım; burnunu kitaba gömen tiplerden."

Dudaklarımı kulağından boynuna kaydırıyorum. "İçekapanık olmak için fazla güzelsin."

İnliyor ve vücudu vücudumu karşılamak için yükselirken tırnakları kürekkemiklerimde geziniyor. Biraz önceki yüzünden hâlâ kaygan ve ıslak. İçine giriyorum ve bu kez birlikte daha yavaş ve daha tatlı bir ritim tutturuyoruz. Bacaklarını bacaklarıma dolarken parmakları sırtıma iyice gömülüyor ve kalçası benimki- ne doğru yükseliyor. Tekrar ve tekrar. Ağır ve tatlı. Yükseliyor.

Duruyorum.

"Christian, durma. Lütfen" diye yalvanıyor.

Yalvarmana bayılıyorum bebek.

Yavaşça hareket ederken saçlarını boynunun altından iki elimle, başını çeviremeyeceği şekilde kavriyorum. Gözbebeklerinin karmaşık rengini hayranlıkla seyrederek ona bakıyorum. Tekrar hareket ediyorum. Ağır ağır. İçeri, dışarı. Sonra bir daha duruyorum.

"Christian, lütfen" diye fısıldıyor.

"Sadece sen olacaksın Ana. Her zaman."

Kıskanma.

"Seni seviyorum." Tekrar başlıyorum. Gözlerini kapıyor, başını arkaya atıyor ve etrafımda boşalırken beni de tetikliyor. Bir haykırıyla nefes nefese yanına düşüyorum. Yeniden kendime geldiğimde dönüp onu kendime çekerek saçlarını öpüyorum.

Ana'ya uyanmayı seviyorum.

Gözlerimi kapatıp her cumartesinin böyle olabileceği ü hayal ediyorum. Anastasia Steele bana anlamlı bir gelecek verdi; daha önce asla ciddiyetle düşünemeyeceğim bir şey. Ve gelecek cumartesi, bunu kanıtlayacak belgeyi alacağım.

Benim olacak.

Ölüm bizi ayırana dek.

Zihnimde bir an için Ana'nın soğuk, sert zeminde yatan görüntüsü canlanıyor.

Hayır!

Yüzümü ovuşturuyorum.

Dur. Grey. Dur.

Saçlarını öpüyorum, hayat dolu kokusunu içime çekip sakıncı yapıyorum.

Saat sabah 9 civarı olmalı. Komodinden telefonumu alıp saate bakıyorum. Elliot'tan bir mesaj var.

ELLIOT

Günaydın pislik. Kocaman oturma odanda oturmuş tembel kıcını buraya getirmeni bekliyorum. Ne yapıyorsan bırak. Şimdi. Pis köpek seni.

Bu da ne saçmalık şimdi?

"O ne?" diye soruyor Ana. Saçları darmadağın, düzülmelik bir hali var.

"Elliot burada."

"Dışarıda mı?" Ana kafası karışmışa benziyor.

Onu kollarımdan bırakıyorum. "Hayır. Burada."

Kaşlarını çatıyor.

"Evet. Ben de anlamadım." Kalkıp sallanarak giyinme odasına gidiyorum ve üstüme bir kot pantolon geçiriyorum.

Elliot kanepeye yayılmış, telefonuna bakıyor. "Günaydın büyük işadami, nerede kaldın!" diye sesleniyor. "Giyinip süslendiğine sevindim." Muzip bir alayla çıplak göğsüme ve ayaklarıma bakıyor.

"Oğlum, burada işin ne? Saat sabahın dokuzu."

"Evet. Sürpriz! Kıcına bir şeyler geçir. Bütün günü planladım."

Ne? "Ana'yı alışverişe götürmem gerekiyor."

Bezmiş gibi pofluyor. "O yetişkin bir kadın. Kendi kahrolası alışverişini yapabilir."

"Ama..."

"Oğlum. Seni kurtarıyorum. Kadınlarla alışveriş cehennem gibidir. Git, üstüne bir şeyler giy, sapık. Ayrıca Tanrı aşkına bir duş al. Seksin kokusunu buradan duyabiliyorum."

"Siktir ordan" diye yanıtlıyorum sakince.

Bazen gerçek bir dallama olabiliyor.

"Yürüyüş botu ve spor ayakkabılara ihtiyacın olacak" diye ar. kamdan sesleniyor.

İkisine de mi?

"İçeri nasıl girdin?" diye soruyorum asansörde otoparka inerken.

"Taylor."

"Ha. Demek bu yüzden peşimizde güvenlik yok."

"Evet. Benimle çıkacağın için sorun olmaz diye düşündüm. Adamın Taylor tereddüt etti ama onu ikna ettim."

Memnun bir halde başımı sallıyorum. Sürekli yakın korumanın gözetiminde olmak bıkkınlık vermişti. Ana'yla sanki sonsuza kadar Escala'ya tıklı kaldık. Yine de Sawyer ve Reynolds ona bugün göz kulak olacak. Tartışmaya kapalı bir konu bu.

"Çok yardımcı oldu" diyor Elliot.

"Kim?"

"Taylor." Ardından konuşmayı kesip sinsi gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

Ne planladı ki?

Elliot çok coşkulu bir havada. Bulaşıcı bir hava. Kamyonetiyle I-5 üstünden kuzeye doğru gidiyoruz. Arabayı bangır bangır dolduran korkunç yat-rock²⁷ müziğini bastırmaya çalışarak, "Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Sürpriz" diye bağırıyor. "Rahat ol. Güzel olacak."

Ona sürprizlere bayılmadığımı söylemek için çok geç. Ben de arkama yaslanıp Seattle'ı arkada bırakırken manzaranın tadını çıkarıyorum. Portland yakınlarında bisiklete binmeye gittiğimizden

27. Yat-rock, 1970'lerin ortasından 1980'lerin ortalarına kadar ticari olarak en başarılı türlerden biri olan soft rock ile yaygın olarak ilişkilendirilen geniş bir müzik stili ve estetiğidir. (ç.n.)

beri birlikte hiç zaman geçirmedi. O gece çok ilginçti... Ana'yla ilk defa birlikte uyuduğum gece. Herhangi biriyle uyuduğum ilk gece! Elliot'un da Ana'nın en yakın arkadaşını becerdiği ilk gece. Gerçi Elliot karşılaştığı kadınların çoğunu becerir. Bu çok da şaşırtıcı değil; o hoşsohbet bir adam. Rahat. Yakışıklı; sanırım. Kadınlar peşinde koşuyor; hakkını vermem lazım. Onları eğlendiriyor.

Annemize de kendini sevdirmeyi her zaman becermiştir. Grace'e nasıl davranacağını bilir. Onu mutfakta kucaklayıp döndürüşüne, ona sarılışına veya geçerken yanağına kondurduğu küçük öpücüklerle hep özendim.

O yapınca her şey çok kolay görünüyor.

Yine de şimdiye kadar evlenip barklanacağına dair bir işaret göstermedi.

Eğer olacaksa da Tanrı'dan dilerim ki bu Kavanagh ile olmaz. Ana'ya hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Elliot'un ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Günü böyle geçirmeyi planlamamıştım.

Caroline Acton'la alışverişin keyfini çıkar. Seni özlüyorum. X

ANA

Ben de seni özlüyorum. Seni seviyorum. Ax

Elliot, 532'ye sapmak üzere I-5'ten çıkıyor.

"Camano Adası mı?" diye soruyorum.

Bana sinir bozucu bir şekilde göz kırpmıyor. Saatile bakıyorum sonra da telefonumu kontrol ediyorum.

"Oğlum! Hayırdır? Sensiz idare eder, merak etme. Hiç sana yakışmıyor. Biraz atıştırmalık almıştım. Yemek bulamazsan nasıl huysuzlaştığını biliyorum."

"Atıştırmalık mı? Nerede?"

Arabanın eşya kutusunun içinden sandviçler, cipsler, kolalar çıkıyor. Ah, hayatın bütün keyifleri... Elliot'a göre.

"Besleyici" diye mırıldanıyorum kuru bir şekilde.

"Hep iyi şeyler, oğlum. Şikâyet etmeyi bırak. Bu senin bekârlığa veda partin."

Gölüyorum. Benim güzel zaman anlayışım cips ve kola değil çünkü. Diğer yandan sandviçler... kendi özel esprime sırtarak bir kutu kola almak için uzanıyorum.²⁸

Camano Adası'na sekiz kilometre kadar kala Elliot sağa dönüyor. Bir çiftlik kapısından açık bir çayıra giriyoruz ve takip ettiğimiz patika bizi önündeki park yerine, arabayı park ettiği bir ambara çıkarıyor.

"Geldik."

"Nereye geldik?"

"Arkadaşın yeri. Daha halka açılmadı. Yakında açılacak. Biz kobaylarız."

"Ne?"

"Eh, evlilik anladığım kadarıyla epey yüksek gerilimli bir iş. Biraz antrenman yapsan iyi olur diye düşündüm."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İpte kaymaya gidiyoruz." Sırıyor ve arabadan çıkıyor.

Bu mu? Bekârlığa veda partim bu mu? Beklediğim bu değildi. Ama bir dakika; ipte kayma eğlenceli olabilir.

Elliot ev sahiplerimizle selamlaşıyor ve ambara yönlendiriliyor. İçeride bir dizi kancaya asılı çeşitli güvenlik ekipmanı var. Kasklar, kayışlar, güvenlik kemerleri, kancalar. Her şey rahatlatıcı biçimde tanıdık görünüyor.

Elliot kayış takımını üstüne geçirirken, "Hey, işadamı, bu kayışlar çok çılgınmış. Bunlarla acayip fantezilere girebiliriz" diye zırvalıyor. İlk defa tamamen nutkum tutularak kalıyorum.

Biliyor mu?

Kulaklarımın ucu mu kızardı?

Siktir! Ana Kate'e anlatmış olabilir mi?

Elliot her zamanki gibi saf göründüğüne göre öyle olmadığını sanıyorum. Çünkü bilseydi benimle çok fena dalga geçerdi. "Salak. Bunlar paraşüt gibidir" diye yanıt veriyorum. Akli başka yöne çekmek en iyi taktik. "Geçen hafta yeni bir planör aldım. Bir gün Ephrata'ya gel de birlikte uçalım."

28. Orijinal metinde sandviç anlamına gelen "sub" kelimesi aynı zamanda itaatkâr kelimesinin kısaltılmışıdır. (ç.n.)

"İki kişilik mi?"

"Evet."

"Süper olur."

Çam ağaçlarıyla çevrili olan birinci platformdayız. Elliot, "Sonsuzluğa ve ötesine!" diye bağırıyor ve o tasasız haliyle bağdaştırdığım bütün korkusuzluğuyla atlıyor. İpten kayarken kızışmış bir goril gibi haykırıyor. Neşesi bulaşıcı. Yaklaşık otuz metre ilerideki ikinci platforma şaşırtıcı bir zarafetle iniyor.

Rehberlerimizden biri olan Danielle, hazır olduğumu karşı tarafa telsizle haber veriyor ve güvenlik halatımı kayacağım çelik halata takıyor. Abartılı bir gülümsemeyle, "Hazır mısın Christian?" diye soruyor.

"Her zamanki gibi."

"Hadi o zaman."

Derin bir nefes alıp bir elimle makaranın altındaki çengeli, diğer elimle güvenlik halatımı tutarak atlıyorum. Taze, yemyeşil ormanın içinden, yüzümde yaz esintisi, üstümde makaranın ısılgıyla uçuyorum. Vagonsuz bir hız trenindeyim. Parlak mavi gökyüzünün altında, Douglas çamlarının²⁹ arasında yelken yapıyorum. Aynı derecede heyecan verici ve özgürleştirici. Güvenli bir şekilde Elliot ve diğer rehberin durduğu platforma iniyorum.

Elliot sırtıma vuruyor. "Nassı ama?"

Sırtıyorum. "Bu manyak güzel bir şey."

En son Danielle de platforma iniyor. "Bu ilk kayıştı. Daha yükseğe çıkacağız ve hızlanacağız."

"Görelim bakalım!" diye bağırıyorum.

İki saat sonra, hâlâ yüksek gerilimli etkinliğimizin sarhoşluğu içinde tekrar yoldayız. Elliot direksiyonda. "Bu denediğim şeyler arasında en üst sıralara girer kardeşim" diyerek teşekkür ediyorum.

"Seksten iyi mi?" diye kıkırdıyor Elliot. "Sen daha yeni keşfettiğine göre herhalde değildir."

"Dostum, ben zevklerim konusunda senden biraz daha hassasım."

29. Batı Kuzey Amerika'ya özgü bir çam ağacı türü. (ç.n.)

"Ben sadece aşkı etrafa yaymayı seviyorum. Büyük E ne istiyorsa o."

Alaycı bir gülüşle başımı iki yana sallıyorum. Büyük E'yi düşünmek istemiyorum. "Şimdi biraz gerçek yemek yiyebilir miyiz?"

Elliot sırtıyor. "Hayır. Üzgünüm kardeşim. Bir sonraki planımıza karnın dolu gidemeyiz. Sandviç ye."

"Bir sonraki mi? Elliot, ipte kaymak gayet güzeldi. Fazlası da mı var?"

"Aynen öyle. Başa gelen çekilir tatlım."

Tatsız bir ifadeyle sandviçlerden birini alıyorum.

"Onları kendi güzel ellerimle hazırladım."

"Beni yemekten soğutma."

"O sandviçlerin içine Rocky Dağları'nın bu tarafında bulabileceğin en kaliteli bolonya sucuğu, domates ve provolone peynirleri girdi."

"Sözüne inanacağım."

"Yeme içme konusunda ufuklarını genişletmelisin."

"Bolonya sucuğuyla mı?"

"Ne gerekiyorsa. Bir tane de bana çıkar."

Kâğıdı sıyrıp şüpheli görünümlü oluşumu ona veriyorum. Ağzına tıkıp yutmaya başlıyor. Cesareti olmayana göre bir manzara değil ama başka seçeneğim olmadığını fark ediyorum. Ya bolonya ya açlık.

Yerken Ana'ya mesaj yazıyorum.

İple kayma. Elliot'ın planı buymuş. Ve bolonyalı sandviçler. Bir rüyayı yaşıyorum.

ANA

Haha! Ben de paranın büyük bir kısmını harcıyorum. Kendi rızamla değil tabii ki. Caroline Acton hafife alınmayacak bir güç. Bana seni hatırlatıyor. Elliot senin için her ne planladıysa, dikkatli ol! Seni seviyorum. Ve özledim. xxx

Paramı harcamanı seviyorum. Yakında senin paran olacak. Elliot'ın bir sonraki "sürprizini" yazarım. xxx

Elliot, I-5 yolundan 2'ye doğru akar gibi sürüyor. *Ne cehenneme gidiyoruz? Seattle'a geri döndüğümüzü düşünüyordum.*

"Sürpriz" diye cevaplıyor sorgulayan bakışımı.

Bugünkü kelimesi bu sanki.

On beş dakika sonra Harvey Hava Sahası'nın otoparkına çekiyor.

"Hey, burada bir et lokantası vardı. Biraz gerçek yemek yiyebilirdik" diye homurdanıyorum.

"Belki daha sonra. Yetişmemiz gereken bir kurs var."

"Kurs mu?"

"Hadi ama büyük işadamı. Hâlâ tahmin edemedin mi?" Et lokantasının önünden geçiyoruz.

"Hayır."

"Riskli bir işe atlıyoruz çünkü sen de riskli bir işe atlıyorsun."

Bu da ne şimdi?

Elliot sefaletime son veriyor. "Paraşütle atlayacağız."

"Ha. Tamam." *Siktir!*

"Müthiş olacak. Daha önce bir tandem atlayışı yapmıştım. Çılgıncaydı."

Tabii yapmıştır.

"Bir şey olmayacak."

"Ya. Tabii."

"Bak, evleniyorsun. Kadınlar bu tür şeyleri yapmana izin vermez. Hadi." Birlikte park yerinden paraşütle atlama okuluna yürürken kalbim gümbür gümbür atıyor. Ben kontrolü elimde tutmayı seviyorum. Tandem atlayışı, kontrolün başkasında olması demek... Ve benim kayışlarla ona bağlı olmam.

Ve bana dokunmaları. Çok yüksek irtifada.

Kahretsin.

Planörümle 15 bin, *Charlie Tango*'yla 20 bin fite kadar çıktım. Ama oturuyordum ve uçabilen bir hava aracını kullanıyordum. Bir uçaktan atlamak? Gökyüzüne? Yüksekten?

Asla.

Lanet olsun.

Ama Elliot'ın önünde tırsıp kaçamam. Binaya girerken kuruntularımı yutuyorum.

Kardeşim bize özel bir atlama ayarlamış. Kısa bir tanıtıcı videodan sonra eğitmenimiz Ben bize bilgilendirme yapıyor. Sınıfta sadece Elliot'la ben olduğumuza şükrediyorum. Planör eğitiminin bir parçası olarak paraşüt kullanımını öğrenmiştim ama hiç gerçekten atlamadım. Ben, ne yapmamız ve ne beklememiz gerektiğini anlatırken bu eğitimi Ana'ya aldirtmadığımı fark ediyorum. ASH 30'la tekrar uçmadan önce bunu yapması gerek.

Benden daha genç görünen Ben eğitimi tamamladığında elimize birer feragat formu veriyor. Ben okurken Elliot hemen imzalıyor. Paniğim giderek yükselip mideme yerleşiyor. Yüksek irtifada bir uçaktan atlamak üzereyim.

Derin nefes al Grey.

Bana bir şey olacak olursa, Ana'nın hiçbir şeysiz kalacağını fark ediyorum.

Canı cehenneme.

Formu imzaladıktan sonra arkasına şunları yazıyorum:

Bu benim son vasiyetimdir. Öldüğüm takdirde bütün varlığım, kendi uygun gördüğü şekilde harcaması için sevgili nişanlım Anastasia Steele'e bırakıyorum.

İmza: Christian Grey Tarih: 23.07.2011

Telefonumla hemen bir fotoğrafını çekip Ros'a gönderiyorum. İmzalı formu geri verirken Ben gülüyor.

"Bir şey olmayacak Christian."

"Sadece bütün olasılıklara hazırlanıyorum." Ona zorlama bir şekilde kısacık bir an gülümsüyorum.

Tekrar gülüyor. "Tamam. Hadi, gidip sizi hazırlayalım."

Binadan çıkıp pisti takip ederek bir açık hava hangarına gidiyoruz. Bütün güvenlik ekipmanları burada: paraşütler, kasklar ve güvenlik kayışları.

Burada bir tema seziyorum.

Elliot dünyada hiçbir şey umurunda değilmişçesine rahat bir yürüyüşle hangara giriyor. Çileden çıkıyorum ve şu anda ona her zamankinden çok özeniyorum. Ben ikimize de birer atlama tulumu veriyor.

Gerçekten. Bir. Atlama tulumu.

Vay canım!

"Hey, işadami. Yine fantezi zimbirtıları!" Elliot güvenlik kayışlarını tulumun üstüne geçirirken mutlulukla şakıyor.

Gözlerimi devirerek Ben'e dönüyorum. "Elliot'ın kusuruna bakma. Sadece salakça konuşmayı bilir."

"Akraba mısınız?" diye soruyor Ben.

Elliot'la bakışıyoruz. *Evet. Ama hayır. Ama evet.*

"Kardeşiz" diyor Elliot bana bakarak ve evlatlık kardeşlere özgü o gizli gülümseme yüzümüze yayılıyor. Ben, bir şeyleri kacırdığının farkında ama bir şey söylemiyor. Önce Elliot'ın, sonra benim kayışları geçirmemize yardım ediyor.

Tandem atlayışını benim Ben'le ve Elliot'ın bize katılan Matt'le yapmasına karar veriliyor. Başka bir eğitmen olan Sandra da bütün olayı GoPro ile filme almak için bizimle geliyor.

"Merhaba" diyor Matt el sıkışırken. "Özel bir gün mü?"

"Kardeşimin bekârlığa veda partisi. Özgürlüğün son yudumlarını tadıyor" diyor Elliot.

"Tebrikler" diyor Matt.

"Teşekkürler" diye mırıldanıyorum kuru kuru. "Sürpriz oldu."

"İyi bir sürpriz mi?"

"Daha karar belli değil."

Matt gülüyor. "Seveceksin. Hadi, gidelim. Pilot hazır."

Beşimiz birden pistte bizi bekleyen tek motorlu Cessna'ya yürüyoruz.

Fikrini değiştirmek için son şansın Grey.

Uçağın önünde, pilotun arkasında olmak üzere sadece iki koltuk var. Matt ve Ben yere oturup bize önlerine oturmamızı işaret ediyorlar. Dediklerini yapıyoruz ve bizi kendi kayış takımlarına bağlama işine girişiyorlar. Elleri kayışlarda dolaşırken Ben'le fiziksel kontağın beni germediğini fark ediyorum. Hayatım onun ellerinde olacak.

"Daha önce uçmuş muydun?" diye soruyor, motorun sesini bastırmak için bağırarak.

"Ehliyetli ticari pilotum" diye yanıt veriyorum. "Rotorlu uçak. Birkaç da planörüm var."

"Senin için kolay olacak."

Sahte bir şekilde gülüyorum.

Tabii tabii. Ama hayır. Pilot olmamın bir sebebi var.

O zaman kontrol bende.

Uçak pisti terk edip yükselmeye başlarken derin bir nefes alıyorum. Bulutların üstüne doğru giderek yükselirken, Snohomish Vadisi altımızda uzaklaşıyor.

Matt ve Elliot geyik muhabbeti yapıyor. Ben de onlara katılıyorum. Onlara kulaklarımı tıkayıp Ana'yı düşünüyorum.

Şimdi ne yapıyor? Gardırobu tamamlandı mı? Bu sabah kollarımda olduğu zamanı, bana sarılışını düşünüyorum. Elimi göğsüme, parmağının küçük daireler çizdiği yere götürüyorum.

Sakinleş Grey. Sakinleş.

Yüksekliğimiz 12 bin fite yaklaştığında, Ben bana çeneden bağlanan ve gözlükleri olan deri bir şapka veriyor. Ben şapkayı takarken bilmem gereken her şeyi kısaca tekrarlıyor. Diğer eğitmen arka kapıyı açıyor. Hava akımı neredeyse sağır edici.

Siktir. Gerçekten atlayacağım.

"Anladın mı?" diye bağıyor Ben. Kısa hatırlatmasını kastediyor.

"Evet."

Sağ bileğindeki altimetreye³⁰ bakıyor.

"Zamanı geldi. Heyecanlı mısın? Hadi, gidelim." Açık kapıya doğru ilerliyoruz. Tek motorun ve rüzgârın gümbürtüsü daha da artıyor. Elliot'a bakıyorum. Bana başparmağını kaldırıp siktir git der gibi sırtıyor.

"Göt herif" diye bağıyorum. Gülüyor. Kollarımı çapraz yapıp hayatım onlara bağlıymış gibi kayışlarıma yapışıyorum... çünkü hayatım onlara bağlı. Sonrasında tanımadığım bir adama bağlı halde, lanet olası Washington ve Snohomish Vadilerinin üstünde sallanıyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp milyonlarca yıl sonra ilk defa, beni yıllar önce terk etmiş olan Tanrı'ya dua ediyorum. Sonra gözlerimi açıyorum.

Vay canına. Cascades'i, Possession Sound'u,³¹ San Juan Adaları'nı görebiliyorum. Altımdaysa havadan başka hiçbir şey yok.

30. Yükseklik ölçer. (ç.n.)

31. Possession Sound, ABD'nin Washington eyaletinde Whidbey Adası ile Snohomish kıyıları arasında yaklaşık Everett ve Mukilteo şehirleri arasında bulunan Puget Sound'un bir parçasıdır.

lerimi kaldırıyorum. Ben bizi yumuşak bir biçimde yere indiriyor. İlkimiz de popo üstü iniyoruz. Yer ekibi bizi karşılamak için orada.

Ben kayış takımımından askıları çözüyor ve hâlâ adrenalinin etkisi altında, biraz yalpalayarak kalkıyorum. Arkamızdan Elliot ve Matt iniyor. Elliot yine goril gibi bağırıyor. Heyecanını ifade etmenin en sevdiği yolu.

Durup soluklanıyorum.

"Nasıldı?" diye soruyor Ben.

"Dostum, olağanüstüydü. Teşekkürler."

"Süper!" Yumruklarımızı tokuşturuyoruz.

Elliot koşarak yanımıza geliyor.

"Siktir oğlum!" diye bağırıyorum.

"Müthiş, ha?"

"Altıma yapıyordum."

"Biliyorum! Sonunda bir defa olsun jantiliğini bıraktığını görmek güzel. Bu nadir bir olay kardeşim." Elliot gülüyor ama aynı şekilde sırıtıyoruz. "Seksten iyi mi?" diye soruyor.

"Hayır... ama yakın."

On beş dakika sonra yine kamyonetindeyiz.

"Dostum, bunun üstüne bir içki içerim" diyorum. Sersem sırtışımından kurtulamıyorum.

"Ben de. Eh, bekârlığa veda partimizin üçüncü kısmına gidiyoruz."

"Siktir, dahası mı var?"

Elliot ağzını açmıyor. *Kendini beğenmiş hergele.* Bana söylemeyecek. Telefonuma bakıyorum.

ANA

Evdeyim. Yorgunluktan bayılana kadar alışveriş yaptık.

Banyo yapacağım. Sonra hazırlanıp Kate'le buluşacağım.

Senden haber alamadım. Biliyorsun, endişeleniyorum. Axxx

PARAŞÜTLE ATLADIK!!! 12 bin fitten. Endişelenmekte haklıydın.

Ama muhteşemdi! Paraşüt eğitimi alman gerektiğini hatırlattı bana.

Seni göremezsem, iyi eğlenceler. Ama çok eğlenme.

ANA

Paraşütle atlamak. Vay canına! İyi olduğuna sevindim.

Paraşüt eğitimi mi? Onu geçen hafta sonu Kırmızı Oda'da yapmadık mı? ;)

Yüksek sesle gülüyorum.

"Ne?" diye soruyor Elliot.

Başımı iki yana sallıyorum. "Yok bir şey."

Elliot bizi Escala'ya geri getiriyor. Bu kez yolda telefonundan doğru düzgün birkaç parça çalmama izin veriyor. Asansörde çatı katına çıkarken, "Üstünü değiştirmen gerek. Şık bir şeyler giy" diyor.

"Ne planladın?"

Göz kırpıyor.

"Göt."

"Ona şüphe yok." Sırıttıyor.

Asansörün kapıları açılıyor. Ana'yı görmeyi umuyorum.

"Eşyalarım boş odanda. Yarım saate burada buluşuruz. O zaman çıkacağız."

"Tamam." Ana'yı banyoda yakalamayı umuyorum.

Salonda değil. Çıkmış olabileceğinden endişeleniyorum ama onu yatak odasında buluyorum. Kapının eşiğinde durup makyajının son dokunuşlarını yaparken onu sessizce seyrediyorum.

Vay canına! Ana göz kamaştırıcı görünüyor. Saçlarını zarif bir topuz yapmış. Yüksek topuklu ayakkabılar ve omzu açıkta bırakan parlak, siyah bir elbise giymiş. Dönüyor ve beni görünce irkiliyor. Nefesimi kesiyor. Kulaklarında "ikinci şans" küpeleri sallanıyor. "Seni korkutmak istemedim" diye fısıldıyorum. "Çok hoş görünüyorsun."

Bana o sıcak ve sevgi dolu gülümsemesiyle bakıyor ve kalbim dolup taşıyor. Bana doğru yavaş adımlarla yürüyor. "Christian. Ne hoş bir sürpriz. Seni görmeyi beklemiyordum." Dudaklarını dudaklarıma uzatıyor. Ona küçük bir öpücük verip geri çekiliyorum. Cennet ve yuva kokuyor.

"Seni adamakıllı öpersem makyajını mahvedebilirim ve o zarif elbiseyi üstünden çıkarabilirim."

"Ah, asla olmaz." Kıkırdayarak etrafında şöyle bir dönüyor. Eteği hafifçe kalkarak biraz daha bacak sergiliyor. "Beğendin mi?" diye soruyor.

Kapının pervazına yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Çok kısa değil. Onaylıyorum. Harika görünüyorsun Ana. Orada kimler olacak?" Gözlerimi kısıyorum. Hem benim olduğu için saçma bir gurur duyuyorum hem de korumacıyım. O benim.

"Kate, Mia, WSU'dan birkaç kız arkadaş. Eğlenceli olacak Kokteyllle başlayacağız."

"Mia mı?"

Ana başını sallıyor.

"Onu bir süredir görmedim. Selam söyle. Umarım programınızda yemek de vardır." Uyarı amaçlı bir kaşımı kaldırıyorum. "İçmenin ilk kuralı."

Gülüyor. "Kaşınan avucunu yerinde tut Christian. Yemek yiyeceğiz."

"Güzel." Sarhoş olmasını istemiyorum.

Saatine bakıyor. "Çıksam iyi olur. Gecikmek istemiyorum. Tek parça dönmene sevindim. Sana bir şey olsaydı Elliot'ı asla affetmezdim."

Bana bir daha dudaklarını uzatıyor ve küçük bir öpücük daha alıyorum.

"Muhteşem görünüyorsun Anastasia."

Yatağın üstünden çantasını alıyor. Cilveli bir gülümsemeye, "Kaçtım bebek" diyor ve yanımdan çalımla geçerek çıkarken mükemmel görünüyor. Arkasından çıkıp antrede Sawyer ve Reynolds'ın yanına yürümesini izliyorum. Başımla onları selamlıyorum. Hepsi birlikte asansöre biniyorlar.

Hızlı bir duş almak için odama dönüyorum.

Yirmi dakika sonra lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek içinde mutfakta Elliot'ı bekliyorum. Buzdolabında biraz kraker buluyorum.

Siktir, açım.

Elliot kapıda beliriyor. Koyu renk bir takım elbiseyle gri bir gömlek giymiş ve kravat takmış.

Kahretsin.

"Kravata ihtiyacım var mı?"

Nereye gidiyoruz böyle?

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

"Sen neden taktın?"

"Sen hep böyle giyiniyorsun. Ben giyinmiyorum. Benim için değişiklik. Ayrıca takım elbise ve kravat kadınlarda mıknatıs etkisi yapıyor."

Kavanagh'ya ne oldu?

Elliot, sorgulayan bakışlarım karşısında sırtını veriyor. Taylor yanımıza geliyor.

"Hazır mısınız efendim?" diye soruyor Elliot.

Taylor bizi I-5 üzerinden güneye doğru götürüyor.

"Hangi cehenneme gidiyoruz Elliot?" diye soruyorum.

"Rahat ol Christian. Her şey yolunda." Ben dizlerimde parmaklarımla trampet çalarken o rahat bir tavırla camdan dışarıyı izliyor. Anda olamamaktan nefret ediyorum.

Taylor, Boeing Field'a doğru dönüş yapıyor. Oralarda köhne bir striptiz kulübü var mıydı diye düşünüyorum. Saatime bakıyorum. 18.20. Signature Flight Support'a³² dönüyor ve terminalin arkasında, pistte GŞT Gulfstream duruyor.

"Ne?" diyorum şaşırarak.

Elliot ceketinin iç cebinden bir pasaport çıkarıyor. "Buna ihtiyacın olacak."

Yurtdışına mı çıkıyoruz?

Taylor bizi terminal girişine bırakıyor. Afallamış halde Elliot'ın peşinden binaya giriyorum.

"Elliot!" Kavanagh'nın sarışın, "sörfçü çocuk" erkek kardeşi, kardeşimin yanına gelip elini sıkıyor. Soluk gri takım elbisesi içinde epey şık. Onun da kravat takmadığını fark ediyorum.

"Ethan, seni gördüğüme çok sevindim" diyor Elliot ve sırtına vuruyor.

"Christian." Ethan elimi sıkıyor.

"Merhaba" diye karşılık veriyorum.

"Mac!" diye sesleniyor Elliot ve GŞT tersanesinde çalışan ve aynı zamanda yatım *The Grace* ile ilgilenen Liam McConnell bize doğru geliyor.

32. Dünya çapında bir havacılık hizmetleri firması. (ç.n.)

Mac! El sıkışıyoruz. "Seni görmek güzel" diyorum. "Sadece bilmeni isterim ki neler döndüğünden zerre kadar haberim yok."

Gülüyor. "Benim de."

Hepimiz gülerek Elliot'a dönerken Taylor yanımıza geliyor.

"Bunlardan haberin var mıydı?" diye soruyorum Taylor'a.

"Evet efendim." Gayet dürüst ve aynı derecede hoşnut görünüyor.

Gülerek başımı sallıyorum.

"Gidelim mi?" diyor Elliot.

"Kanada?" diye tahmin yürütüyorum.

"Doğru" diyor Elliot.

G550'min ön dört koltuğuna yerleşmiş, Cristal şampanya yudumlayıp uçuş görevlimiz Sara'nın pistte ilerlemeye başlarken dağıttığı kanepeleri yiyoruz. Taylor arkada bir Lee Child romanı okuyor. Kontrolde Stephan ve yardımcı pilot Beighley var.

"Benim tahminim Vancouver" diyor Elliot.

"Tam isabet! Bence de British Columbia'da kötü davranışların yüzünden tanınma şansın daha düşük."

"Ne halt planladın?"

"Sakin ol kaplan" diye karşılık veriyor Elliot ve kadehini kaldırıyor.

Havalandığımızda, Sara bize bira ve Georgetown'da bir yerel pizzacıdan taze, baharatlı pepperoni pizza ikram ediyor. Özel jetimde pizza; sanırım bu bir ilk ama Elliot'ın cennet anlayışı bu. Açıkçası o kadar açım ki benim de. Karşımda oturan Mac'le, kurt gibi yemeğe saldırıyoruz.

"Dişimin kovuğunu doldurmadı" diyor Mac, İrlanda aksanıyla.

"Elliot bugün beni önce iple kaymaya, sonra paraşütle atlama-ya götürdü."

"Hadi oradan! Açlıktan kazınmana şaşmamalı."

Yolculuk elli dakikadan kısa sürüyor. Vancouver Signature Uçuk Destek terminalinin önünde durduğumuzda, uçağı karşılamaya gelen görevli memura pasaportlarımızı vermek için önce Taylor iniyor.

Elliot, emniyet kemerini çözüp ayağa kalkarak bacaklarını esnetirken, "Hazır mısınız?" diyor. Taylor pistte, bir Suburban'ın³³

33. ABD yapımı Chevrolet otomobillerin büyük bir SUV modeli. (ç.n.)

direksiyonunun başında oturuyor. Hepimiz içine doluyoruz ve Vancouver merkezinin parlak ışıklarına doğru yola çıkıyoruz. Arabada bira dolu bir soğutucu var. Yol arkadaşlarımdan üçü de biralara atlıyor ama ben reddediyorum.

Elliot, "Dostum, bu gece ayık kalmıyorsun" diye zırvalayarak elime bir bira tutuşturuyor.

Siktir. Sarhoşluktan nefret ediyorum. Gözlerimi devirerek isteksizce birayı alıyorum. Saat erken. Daha içeceğiz; yavaş gitmem lazım. Elliot'la ve arkamızda oturan Ethan ve Mac'le bira şişelerimizi tokuşturuyoruz. "Şerefe beyler." Bir yudum alıp geri kalan birayı elimde oyalıyorum.

İlk durağımız, Rosewood Georgia Otel'in barı. Buraya daha önce iş amacıyla gündüz gelmiştim ama hiç gece gelmedim. Ahşap panelli duvarları ve deri koltuklarıyla bir eski dünya cazibesi var ve bu gece Vancouver'ın önemli kişileriyle kaynıyor. Erkekler takım elbiseleri içinde, kadınlar çok şık giyimli. Canlı bir havası var. Elliot bir tur içki ısmarlıyor ve önceden ayırttığı masamıza oturuyoruz. Sohbet, Ethan'ın psikoloji yüksek lisansı için Seattle Üniversitesi'ne girme çabalarına geliyor. Ana taşındığından beri Kate'le, Ana'nın eski odasında yaşıyor. Belki kız kardeşiyle yaşamak kolay değildir. Buna şaşırmazdım. Belki de hepimizden hızlı içmesinin sebebi budur. Birasını önce o bitirdi ve ikinci turu ısmarlamak için ısrar ediyor.

Mac, *The Grace*'ten bahsediyor. Kendisi yatı inşa eden ustalardan biri ama anlaşılan artık yat tasarımına yönelmiş ve özel yapım kataranımı daha aerodinamik hale getirmek için bazı fikirleri var.

Garip bu duygu; hiç yaptığım bir şey değil. Sadece Elliot arkadaşlarıyla buluşacağında –çok arkadaşı var– beni de yanında sürüklediği zamanlarda yaşıtım erkeklerle takılıyorum. Elliot bir sosyal yapıştırıcı; bizi birbirimize bağlıyor ve sohbetin sönmesine asla izin vermiyor. Çok dışadönük. Sohbetimiz kaçınılmaz olarak Mariners'a ve sonra Seahawks'a kayıyor. Görünen o ki hepimiz iki takımın da taraftarıyız. İkinci turun sonunda birbirimizle daha rahatız ve ben halimden memnunum.

"Tamam. İçkileri bitirin. Sonraki durak" diye anons ediyor Elliot.

Taylor dışarıda SUV aracın içinde bekliyor.

Ethan çakırkeyif oldu bile. İşler ilginç bir hal alabilir. Aklımdan ona Mia'yı sormak geçiyor ama bir tarafım bu konuyla ilgili bir şey bilmek istemiyor.

Bir sonraki durağımız Yaletown, şimdi popüler bar ve restoranları barındıran, yenilenmiş eski depolarıyla ünlü bir bölge. Taylor bizi, vakit daha erken olmasına rağmen bütün sokağı içerde çalan dans müziğiyle gümbürdeten bir gece kulübüne bırakıyor. Karanlık endüstriyel iç mekânda bar vızır vızır iş yapıyor ve bizim de VIP bölümünde bir masamız var. Ben birayla devam ederken Ethan ve Mac sanırım yerel kızları merak ederek etrafı kesiyorlar.

"Sen ilgilenmiyor musun?" diyorum Elliot'a.

Gülüyor. "Bu gece olmaz büyük işadamı." Yan gözle Ethan'a bakınca, Büyük E'yi Kate'in kardeşi burada olduğu için dizginlediğini düşünüyorum.

Ana'nın ne yaptığını merak ederek saatime bakıyorum ve içimden Sawyer'ı aramak geliyor. Açıkçası, katlanabileceğim sosyalleşme sınırı buraya kadar ama konu yeni evden açılıyor.

İki tur daha içkiden sonra Elliot bizi yine harekete geçiriyor.

Taylor SUV'yle hazır ve bizi yeni eğlence yerimize götürüyor.

Bir striptiz kulübü.

Siktir.

"Oğlum, gerilme hemen. Bu durağımız da bir bekârlığa veda partisinin olmazsa olmazı." Ethan ellerini çırpıyor ama gülümsemesi gözlerine yansımıyor. Bence bundan en az benim kadar o da rahatsız.

"Hiçbir şekilde bana kucak dansı ısmarlamıyorsun" diye uyarıyorum Elliot'ı. Aklıma, çok da uzun olmayan bir zaman önce, Seattle'daki bir özel kulübün karanlıklarında geçirdiğim zamanlar geliyor.

Her şeyin mümkün olduğu bir yer.

Bir ömür önceydi.

Elliot gülüyor. "Vancouver'da olan Vancouver'da kalır." Bir başka VIP masaya doğru eşlik edildiğimiz sırada bana göz kırptıyor. Ağabeyim bu defa bir şişe votka ısmarlamış ve şişe törenle

geliyor. Maytaplar yanıyor; kırmızı mini etekler ve meme uçlarını zar zor kapatan bikini üstleri giymiş bir kadın korosunun bağırışları ve heyecanlı alkışları eşliğinde. Bir an için bizimle oturacaklarından korkuyorum ama tek bardakları sıraladıktan sonra gidiyorlar.

Her yerde güzel kadınlar var. Siyah gözlü esnek bir sarışını izliyorum. Atletik bir zarafetle giysilerini çıkarırken direkte çeşitli jimnastik hareketleri ve duruşlar yapıyor. Elimde olmadan, bunu yapan bir erkek olsa olimpik bir spor olurdu diye geçiyor.

Mac büyülenmiş görünüyor. Bir partneri olup olmadığını merak ediyorum.

"Hayır, bekârim. Arıyorum" diyor sorduğumda. Gözü enerjik sarışına takılıyor. Başımı sallıyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Herhangi bir ilişki tavsiyesi verecek kişi ben değilim. Ana'nın benim olmaya razı olmasına hâlâ hayret ediyorum. Aslında pek çok şeye birden razı oldu.

Aklıma geçen hafta sonunun Kırmızı Oda manzaraları gelerek hafifçe sırtıyıyorum.

Vay be.

Aklımdaki görüntüler vücudumda uyarıcı bir etki yapıyor. Telefonumu çıkarıyorum.

"Hayır" diyor Elliot. "Sok onu yerine."

"Telefonumu mu?"

İkimiz de gülüyoruz. Ve ben bir tek daha votka atıyorum.

"Hadi, başka bir yere gidelim" diyorum.

"Burayı sevmedin mi?"

"Hayır."

"Tanrım, ne gergin herifsin."

Dostum, benim ortamım değil.

"Tamam. Bir durağımız daha var. Burası bekârlığa veda parti-nin geleneksel kısmıydı. Bilirsin, âdettendir."

"Ana'nın pek hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Ethan sırtıma bir şaplak atıyor ve donakalıyorum. "Öyleyse ona söyleme."

Ses tonundaki bir şey beni küplere bindiriyor. "Kız kardeşimle yatıyor musun?"

Ethan'ın başı ona vurmuşum gibi geri gidiyor. Şok içinde iki elini kaldırıyor. "Hayır. Hayır. Dostum, yok öyle bir şey. Çekici bir kız falan ama sadece arkadaşız."

"Güzel. Öyle devam et."

Sanırım gergin bir şekilde gülüyor ve iki tek votkayı daha dikeyor. *Buradaki işim bitti.*

"Kızın bütün potansiyel erkek arkadaşlarını kaçırarak mısın?" diyor Elliot.

"Olabilir."

Gözlerini deviriyor. "Hadi, seni buradan çıkaralım. Burası ruh haline iyi gelmedi."

"Tamam."

Votkayı boş veriyoruz ve masaya epey kabarık bir bahşiş bırakıyorum.

SUV'de keyfim tekrar yerine geliyor. Taylor direksiyonda ve Vancouver merkezinden havaalanına doğru gidiyoruz.

Ama uçağa dönmüyoruz. Taylor, Fraser Nehri boyunca yayılmış, tarifi güç bir otel-kumarhane kompleksinin önüne arabayı çekiyor.

"Evlilik bir kumardır" diyor Elliot sırtarak.

"Hayat bir kumar dostum. Ama burası biraz daha benim ortamım."

"Öyle düşündüm. Kart oyunlarında beni hep yenersin" diye karşılık veriyor. "Nasıl ayık kaldın sen?"

"Sadece matematik Elliot. Çok fazla içmedim ve şu anda buna minnettarım."

Elliot ve Ethan barbut ve rulet masalarına giderken Mac yirmi bir oynamayı ve ben de pokeri tercih ediyorum.

Odada saygılı ama beklentili bir sessizlik var. 118 bin dolar kazançtayım ve bu son oyunum. Saat geç oluyor. Elliot arkamda izliyor. Ethan ve Mac'in nerede olduğunu bilmiyorum. Son el oynanıyor ve yanımdaki iki oyuncu sırayla pas geçiyor. Bende iki bacak var ve bu son oyun olduğu, şansım da açık olduğu için artırıyorum ve 16 bin dolar değerinde çipi masaya sürüyorum. Solumdaki rakibim, ellilerinde görünen bir kadın, anında pas geçiyor. "Bende bir şey yok" diye homurdanıyor.

Kalan son rakibim –bana babamı hatırlatıyor– önce bana sonra kartlarına bakıyor ve dikkatle çipleri hesaplayarak bahsimi görüyor.

Oyun başlasın Grey.

Krupiye, masaya bırakılan kartları toplayıp hızlıca çeviriyor.

İşte bu.

Bir bacak ve çift dokuz. Ful yapıyorum.

Yerinde kıpırdanıp bir kez daha kartlarını kontrol ederken canlı, siyah gözleri bir bana bir eline gidip gelen rakibimi sakince izliyorum. Yutkunuyor.

Elinde hiçbir şey yok.

“Bop” diyor rakibim.

Gösteri zamanı Grey.

Etkiyi artırmak için parmağımı yavaşça yeşil çuhaya vuruyorum, sonra çiplerimi toplayıp masaya 50 bin dolar koyuyorum. “Artıyorum” diyorum.

Krupiye anons ediyor. “Elli bin dolar artış.”

Rakibim popluyor, kartlarını kaldırıp sinirle masanın ortasına fırlatıyor. İçimden dans ediyorum. 134 bin dolar kazandım. Kırk beş dakikalık bir oyun için hiç fena değil.

“Benden bu kadar” diyor yanımdaki kadın; başıyla bana doğru bir selam veriyor.

“Oyun için teşekkürler. Benim de gitmem gerek.” Krupiyeye bahşiş olarak cömert bir çip bırakıyorum, kazandıklarımın geri kalanını toplayıp kalkıyorum.

“İyi geceler.”

Elliot yanıma gelip çipleri taşımama yardım ediyor.

“Şanslı orospu çocuğu” diyor.

Gece yarısından hemen önce uçağa biniyoruz.

“Ben bir Armagnac alacağım Sara, teşekkürler.”

“Şimdi mi içmeye başlıyorsun!” diye bağırıyor Elliot.

“Hepimiz kazandık” diyor Mac. “Şansın bize de bulaştı herhalde Christian.”

“Buna içerim” diyor Ethan.

Konforlu deri koltuğuma yayılarak gülümsüyorum. Evet. Kazanmam iyi bir işaret. Çok keyifli bir akşamı bitirmek için ne harika bir yol.

24 Temmuz 2011, Pazar

Boeing Field'a alçalmaya başlarken emniyet kemerime uzanıp kendi kendime gülüyorum. Günün çoğunu kemer bağlayıp çıkararak geçirdim.

Karşımda oturan Elliot başını kaldırıyor. "O kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey. Sadece sana teşekkür etmek istiyorum. Bugün için. Harikaydı."

Elliot saatine bakıyor. "Teknik olarak dündü."

"Çok eğlendim. Kendini sağdıç olarak en iyi şekilde kanıtladın. Şimdi bir tek konuşma yapman kalıyor geriye. Uzun olmak zorunda değil."

Elliot'ın rengi atıyor. "Hatırlatma dostum."

"Ne yapalım." Suratımı ekşitiyorum. "Benim de hâlâ yeminlerimi yazmam lazım."

"Siktir. Ağır konu." Korkmuş görünüyor. "Ama gelecek hafta bu zamanlar hepsi geçmiş olacak. Evli olacaksın."

"Evet. Hem de bu uçakta."

"Güzel. Ana'yı nereye götürüyorsun?"

"Avrupa'ya. Ama sürpriz. ABD'den hiç çıkmamış."

"Vay canına."

"Biliyorum. Aklıma hiç... Benim... Yapabileceğim..." Sesim giderek kaybolurken içimde ani ve beklenmedik bir duygu seli yükseliyor. Korku mu, heyecan mı, endişe mi yoksa *mutluluk mu*? Biliyorum ama ağır geliyor.

Siktir. Evleniyorum.

Elliot kaşlarını çatıyor. "Neden oğlum? Yakışıklı adamsın. Gıcaksın ama tamam, koca pipini sallayarak kendi dünyanı yönettiğin için." Başını sallıyor. "Neden Mia'nın arkadaşlarından hiçbiriyle ilgilenmediğini asla anlayamadım. Sana yazıp duruyorlardı hep. Oğlum, gey olduğunu düşünüyordum." Omuz silkiyor.

Bütün ailemin böyle düşündüğünü bildiğim için gülümsüyorum. "Sadece doğru kadını bekliyordum."

"Sanırım onu buldun." İfadesi yumuşuyor ama parlak mavi gözlerinde düşünceli bir ifade var.

"Sanırım buldum."

"Aşk sana yakışıyor" diyor Elliot. Gözlerimi deviriyorum çünkü bu bana hayatı boyunca söylediği en duygusal şey olabilir.

"Aile var beyler" diye sesleniyor Mac ve piste iniyoruz.

"Kuzeybatı Pasifik'te, kendi bekârlığa veda partisinde ayık kalan tek damat olduğunu asla unutturmayacağım."

Gülüyorum. "Vegas'ta bir yerlerde, bir sokak lambasına çıplak halde kelepçelenmedim neyse ki."

"Dostum, bir gün evlenecek olursam bekârlığa veda partimin tam da böyle bitmesini isterim!" diyor Elliot.

"Aklıma not alıyorum."

Elliot gülüyor. "Uyanma zamanı Ethan."

Taylor Q7'nin direksiyonunda, Elliot'la beni Escala'ya geri götürüyor. Mac ve Ethan, sırt tokatlayan güle gülelerden sonra onları bekleyen bir taksiye binip gittiler bile. Arka tarafta bacaklarını uzatırken, "Bu akşam için teşekkürler Taylor" diyorum. Elliot uyukluyor gibi görünüyor.

"Benim için zevkti efendim." Dikiz aynasında göz göze geliyoruz. Karanlıkta bile, gözlerinin çevresinde gülümsemesiyle oluşan kıvrıklıklarını görebiliyorum. Ceketimin cebinden telefonumu çıkanyorum.

Mesaj yok.

"Sawyer veya Reynolds'tan haber aldın mı?"

"Evet efendim" diyor Taylor. "Bayan Steele ve Bayan Kavanagh hâlâ dışarıdalar."

Ne? Saatile bakıyorum. Sabahın birini geçiyor.

"Nerede?" Paniğimi yutmaya çalışırken koma halindeki Elliot'a göz atıyorum.

"Bir gece kulübünde."

"Hangisi?"

"Trinity."

"Pioneer Meydanı'ndaki mi?"

"Evet efendim."

“Beni oraya götür.”

Taylor aynadan bana bakıyor. İfadesi kuşkulu.

“İyi bir fikir olmadığını mu düşünüyorsun?” diye soruyorum.

“Hayır efendim.”

Lanet olsun.

Ona kadar say Grey.

Ana’yla birlikte bir gece kulübünde olduğum ilk ve tek geceyi, finallerini kutladığı Portland’daki o barı hatırlıyorum.

Sarhoş halde sızmıştı.

Kollarımda.

Siktir.

“Efendim, Sawyer ve Reynolds yanında.”

Doğru.

Kendini onun yerine koy. Flynn’in sözleri beni dürtüyor.

Bu onun gecesi. Arkadaşlarıyla.

Grey, onu rahat bırak.

“Tamam, bizi Escala’ya götür.”

“Tamam efendim.”

Umanım doğru kararı vermişimdir.

Escala’nın yeraltı otoparkına girerken Elliot’ı uyandırıyorum.

“Uyan, geldik.”

“Ben eve gideceğim. Ama yatmadan önce bir şey içmek istersen olur.” Gözlerini açamıyor bile.

“Taylor seni eve götürsün Elliot.”

“Önce sizi eve geçireyim Bay Grey” diyor Taylor.

“Tamam.” İç çekiyorum. Hâlâ anaç tavuk modunda, güvenliğim için endişelendiğini biliyorum. Asansörün yanına park edip arabadan iniyor.

Elliot gözlerini açıyor. “Ben arabada kalayım” diye mırıldanıyor. Tokalaşmak için uzanıyorum ama elimi zorla çekiyor. “Sikeyim el sıkışmanı” deyip bana tuhaf bir şekilde sarılıyor; acemice, erkekçe ve... hoşuma giden bir kucaklaşma.

Garip bir şekilde duygulanarak, “Takımımı kırıstırma” diye uyarıyorum. Beni bırakıyor.

“İyi geceler kardeşim.”

Dizine vuruyorum. "Tekrar teşekkürler. Burada bıraktığın eş-
yalarını şimdi istiyor musun?"

"Cuma gecesi prova yemeği için yine geleceğim."

"Tamam. İyi geceler Lelliot."

Sınıyor ve gözlerini kapıyor.

Taylor çatı katına kadar bana eşlik ediyor.

"Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin Taylor."

"İşim bu, efendim." Dümdüz önüne bakıyor.

"Silahlı mısın?"

Taylor'ın gözleri benim tarafıma doğru kayıyor. "Evet efendim."

Silahlardan nefret ediyorum. Silahı Kanada'ya götürdü mü,
götürdüyse güvenlikten nasıl geçti, merak ediyorum ama ilginç
ayrıntıları bilmek istemiyorum.

Makul bir inkâr.

"Elliot'ı eve götürmesini Ryan'dan isteyebilirsin. Çok yorul-
muştur."

"Ben iyiyim Bay Grey."

"Bugünkü organizasyondaki rolün için tekrar teşekkürler."

Sıcak bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Zevkti."

Kapılar çatı katına açılıyor ve içeri giriyorum. Ryan ayakta,
beni bekliyor.

"İyi akşamlar Bay Grey."

"Ryan, merhaba. Bu gece ortalık sakın galiba?"

"Evet efendim. Bildirecek bir şey yok. Bir ihtiyacınız var mıydı?"

"Hayır. Teşekkürler. İyi geceler." Onu antrede bırakıp mutfak-
a geçiyorum. Buzdolabından bir şişe maden suyu çıkarıyorum,
kapağını açıp şişeden içmeye başlıyorum.

Evim sessiz. Buzdolabının sessiz mırıltısı ve uzaklardaki trafi-
ğin uğultusu dışında bir ses yok. Boşluk hissine kapılıyorum.

Çünkü Ana burada değil.

Pencereye doğru yavaş yavaş ilerlerken ayak seslerim odada
yankılanıyor. Ay yükselmiş ve berrak bir gece gökyüzünde, bu-
gün gibi bir başka gamsız günü müjdeleyerek parlıyor. Ana ya-
kında. Aynı ayın altında. Yakında evde olur. *Eminim*. Alnımı
cama dayıyorum. Serin ama soğuk değil. Uzun bir iç çekiyorum.
Bıraktığım nefesim camda buhar oluyor.

Kahretsin.

Onu daha birkaç saat önce gördüm ama özlüyorum.

Tanrı aşkına Grey. Fena kaptırdın. Kendini topla.

Dopdolu bir gün geçirdim. Kayıtsızca. Maceralı. Sosyal.

Flynn gurur duyardı. Birlikte *The Grace*'le ilk denize açıldığımız gün, Ana'nın bana hiç arkadaşım olup olmadığını sorması aklıma geliyor. Eh, şimdi evet diyebilirim. *Belki.*

Neden birden moralimin bozulduğunu anlamıyorum. İçime tanıdık bir yalnızlık hissi sızıyor. Gerçek sebebini fark ediyorum. Boşluk, bir şey eksikmiş gibi bir hasret duygusu. Bunu ergenliğimden beri hissetmemiştim.

Lanet olsun.

Yıllardır hiç yalnız hissetmemiştim. Mesafeli dursam bile hep ailem vardı. Sonra, Elena vardı tabii ve kendim; bazen de kölele-rimle birlikte olmaktan gayet memnundum.

Ama şimdi, Ana olmayınca kaybolmuş gibiyim.

Yokluğu bir acı; ruhumda bir yara gibi.

Sessizlik katlanılmaz hale geliyor.

Bu akşamın bütün gürültüsünde; barlardan, gece kulübünden ve kumarhaneden sonra, biraz sessiz kalmak iyi gelir sanıyordum.

Ama hayır.

Sessizlik ezici ve beni hüznlendiriyor.

Siktir et.

Ağır ağır piyanoya yürüyorum, kapağını kaldırıp tabureye oturuyorum.

Kısa bir süre durup kafamı topladıktan sonra ellerimi tuşlara yerleştiriyorum. Parmak uçlarımin altındaki fildişinin sakinleştir-ren hissi hoşuma gidiyor. Aklıma gelen ilk parçayı çalmaya başlıyorum; Bach-Marcello. Kısa bir süre içinde, ruh halimi mükem-mel bir şekilde yansıtan kasvetli melodiye kendimi kaptırıyorum. Besteyi ikinci kez çalarken bir ses dikkatimi dağıtıyor.

"Şşş..."

Başımı kaldırdığımda Ana mutfak tezgâhının yanında, hafifçe sallanarak duruyor. Bir elinde topuklu ayakkabıları var ve başın-da, bir ara oraya kondurulmuş ama şimdi tamamen yana yatmış, taç benzeri bir plastik var.

Pırlıtlı siyah elbisesinin üstünde, zarif harflerle *gelin* yazan bir kuşak sallanıyor. İşaretparmağı dudaklarında.

O kesinlikle dünyadaki en güzel kız.

Ve eve döndüğü için mutluyum.

Arkasında, ifadesiz suratlarıyla Sawyer ve Reynold duruyor. Tabureden kalkıp, onlara başımla teşekkür anlamında bir işaret yapıyorum. İkisi de gülümseyip, bizi yalnız bırakıyorlar.

Ana biraz tökezleyerek onlara veda etmek için dönüyor. "Güle güle!" diye neredeyse bağırarak ve kolu havada geniş yaylar çizerek el sallıyor.

Besbelli sarhoş.

Başını tekrar çevirdiğinde beni kocaman, sıcacık, zilzurna sarhoş bir gülümsemeyle ödüllendiriyor ve bana doğru yalpalıyor. "Bay Christian Grey!"

Onu tam düşecekken yakalayıp kollarımın arasına alıyorum. Odaklanamayan bir sevinçle bana bakıyor. İfadesi ruhumu besliyor. "Bayan Anastasia Steele. Sizi görmek ne hoş. Eğlendiniz mi?"

"Çok!"

"Lütfen bana bir şeyler yedim de."

"Evet! Yemek yendi." Ayakkabılarını elinden bırakıyor. Kollarını boynuma dolarken, patırdarak yere düşüyorlar.

"Mücevherinin icabına bakayım mı?" Tacını doğrultmaya çalışıyorum.

"Sen mücevherimin icabına uzun zaman önce baktın" diyor dili dolanarak.

Ne?

"Ağzın çok güzel." İşaretparmağını kontrolsüzce dudaklarımda gezdiriyor.

"Öyle mi?"

"Hmm... evet. Bana o ağızla neler neler yapıyorsun."

"Sana ağzımla neler neler yapmayı seviyorum."

"Şimdi yapalım mı?" Odaklanamayan bakışları ağzımdan gözlerime doğru kayıyor.

"Kulağa ne kadar çekici gelse de şu anda iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Biraz sallanıyor. Ona biraz daha sıkı sarılıyorum. "Dans et benimle" diye geveliyor sırtarak. Ellerini ceketimin yakalarına kay-

dırıyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. Onu bütün vücudumda hissediyorum.

“Seni yatağı yatırmalıyız.”

“Dans etmek istiyorum... seninle” diye fısıldıyor ve bana dudaklarını uzatıyor.

“Ana” diye uyarıyorum. Onu yatağı götürüm var ama bir yandan kollarımdaki verdiği hissin ve kocaman mavi gözleriyle ısrar ettişinin tadını çıkarıyorum. “Tamam. Neyle dans etmek istersin?” Ona istediğini verme havamdayım.

“Müziiiiik.”

Biraz çileden çıkarıcı ama gülüyorum ve onu mutfak tezgâhına doğru götürüp, tezgâhın üstünde duran kumandayı alarak oynat tuşuna basıyorum. Ses sisteminden Moby’nin “Bodyrock”ı yayılıyor. Gençliğimin en sevdiğim parçalarından biri ama şimdi biraz fazla coşku. Parçayı atlıyorum ve Nina Simone’nin “My Baby Just Cares For Me”si odada yankılanıyor.

“Bu mu?” diyorum Ana’nın sarhoş gülümsemesine yanıt olarak.

“Evet.” Başını ve kollarını öyle bir coşkuyla geriye atıyor ki onu neredeyse düşürüyorum.

“Siktir. Ana!” İyi ki beline sarılmışım yoksa yere kapaklanacaktı. Sendelemeye başlıyor. Acaba sızacak mı diye düşünürken dans etmeye çalıştığını fark ediyorum.

Vay canına.

Onu kollarımın arasına sıkıştırıyorum. Daha önce hiç Ana kadar sarhoş biriyle dans etmemiştim. Kolları ve bacakları öngörülemez bir şekilde her yere savruluyor.

Bu bir eğitim.

İki elini de tutup onu odanın içinde dansa benzer hareketlerle idare etmeye çalışıyorum ama daha çok yerimizde zıplıyor gibiyiz; yani pek başarılı olamıyorum. Sinir bozucu.

Birden duruyor ve başını tutuyor. “Ayy. Oda dönüyor.”

Eyvah. “Bence yatağı gidelim.”

Bana parmaklarının arasından bakıyor. “Neden? Ne yapacaksın?”

Flört mü ediyor yoksa bu ciddi bir soru mu?

“Uyuyasın diye seni bırakacağım” diyorum ruhsuzca.

Yüzünü buruşturmasını hayal kırıklığı olarak yorumluyorum ama elini tutup onu yine mutfak tezgâhına götürüyorum. Dolaptan bir bardak alıp su dolduruyorum. "İç şunu." Bardağı ona veriyorum ve söylediğimi yapıyor. "Hepsini."

Gözlerini kısarak bana bakıyor; galiba görüntüyü odaklamaya çalışıyor. "Bunu daha önce de yapmıştın."

"Evet. Seninle. En son sarhoş oluşunda."

Bardaktaki suyun tamamını içip ağzını elinin tersiyle siliyor. "Beni becerecek misin?"

"Hayır. Bu akşam değil."

Kaşları çatlıyor.

"Gel." Onu yatak odası süitimize götürüyorum, duvardan başucu lambalarını açıyorum ve onu yatağın yanına çekiyorum. "Miden bulanıyor mu?"

"Hayır!" diyor kesin bir şekilde.

İç rahatlatıcı. "Banyoyu kullanmaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır!"

"Dön" diye emrediyorum.

Bana çarpık bir gülümsemeyle bakıyor. Başından tacını çıkarıyorum.

"Dön. Elbisenin fermuarını açmama izin ver." Saçma kuşağı başının üstünden çıkarıyorum.

"Bana çok iyi davranıyorsun." Elini göğsüme koyup parmaklarını yayıyor.

"Yeter. Dön. Bir daha söylemeyeceğim."

Sırıttıyor. "İşte benim..."

Ah, bebek.

Elbisesini çıkarabilmek için omuzlarından tutup nazikçe döndürüyorum. Elbise itaatkâr bir şekilde hemen düşüp ayaklarının altında toplanıyor. İçinde siyah dantelli bir sutyen, takım külotu ve beyaz bir jartiyer var. Sutyeninin kopçalarını açıp vücudu vücuduma yapışacak şekilde yaklaşıyorum ve sutyen askılarını indiriyorum. Poposunu bana sürterek, fazlasıyla ilgili penisimi yoklamak için elini arkaya atıyor.

Ana!

Kendime bir anlık saf zevk için izin veriyorum. Kalçamı öne itince eli sertleşen penisimi boylu boyunca kavıyor.

Evet!

Sutyenini yere bırakıp saçını yana alıyorum ve dudaklarımı boynunda gezdiriyorum. "Dur" diye fısıldıyorum.

Elini bana sürtmeye devam ediyor. İnleyerek geri çekiliyorum. Diz çöküp, sanırım kuşak ve taçla beraber gelmiş olan jartiyeri çıkarıyorum ve külotunu bacaklarından aşağı sıyırıp poposunu öpüyorum.

"Ayağını kaldır." Dediğimi yapıyor ve iç çamaşırlarıyla diğer kıyafetlerini topladıktan sonra yatak örtüsünü çekiyorum. "Yatağa."

Şimdi bana dönüyor. "Yanıma gel" diyor kışkırtıcı bir gülümsemeyle. Çıplak, tatlı, hafifmeşrep ve baştan çıkarıcı.

Ayrıca çok sarhoş.

"Yatağa gir. Geleceğim."

Sallanıyor, yatağa oturuyor ve sonra arkasına devriliyor. Ayaklarını yatağa kaldırıp onu örtüyorum.

"Beni cezalandıracak mısın?" diyor dili dolaşarak.

"Cezalandırmak mı?"

"Bu kadar sarhoş olduğum için. Ceza seksi yapabiliriz. Bana istediğini yapabilirsin" diye fısıldayarak kollarını uzatıyor.

Ah, Tanrım.

Aklımdan bin tane erotik fikir geçiyor. Eğilip alnına küçük bir öpücük kondurduktan sonra yanından ayrılmak için bütün irade-mi kullanıyorum.

Sabahki alışverişin çantalarıyla dolmuş giyinme odasında Ana'nın kıyafetlerini kirli sepetine atıp takım elbisemle gömleğimi çıkarıyorum.

Üstüme bir pijama altıyla tişört geçirip banyoya gidiyorum.

Dişlerimi fırçalarken, aslında sarhoş bir Ana'ya neler yapabileceğimi tasarlıyorum. Ceza mı istiyor? Düşüncelerim ereksiyonumu dindirmeye fayda etmiyor.

Aynadaki yansımama bakıp sadece ağzımı oynatarak, "Sapık" diyorum.

Işıkları kapatıp yatak odasına geri dönüyorum. Tahmin ettiğim gibi, Ana kendinden geçmiş, saçları yastığın her yerine dağılmış halde mışıl mışıl uyuyor. Çok tatlı görünüyor. Uzanıp yana dönerek uyumasını izliyorum.

Sabah fena halde akşamdan kalma olacak.

Uzanıp saçlarını öpüyorum. "Seni seviyorum Anastasia" diye fısıldıyorum ve sırtüstü yatıp tavanı seyrediyorum. Ona kızmadığıma şaşkınım. Hayır, sevimli ve komikti.

Belki büyüyordumdur. *Sonunda.*

Umarım. Haftaya bu zamanlar, evli bir adam olacağım.

26 Temmuz 2011, Salı

Bankacım Troy Whelan'la görüşmemi bitirip telefonu kapatıyorum. Ana ve benim için, o Bayan Anastasia Grey olduğunda işleme başlayacak ortak bir hesap açtım. Ne için ihtiyacı olur, emin değilim ama bana bir şey olursa... Tanrım. Ona bir şey olursa...

Çalan telefonumun sesi beni karanlık düşünceler silsilesinden çekip alıyor. "Bay Grey, anneniz hatta" diyor Andrea.

Homurdanmamaya çalışıyorum. "Bağla."

"Tamam. Hemen efendim."

"Grace."

"Canım. Nasılsın?"

"İyiym. Ne oldu?"

"Her zaman çok kaba. Bir şey yok; ne yapıyorsun, bir bakayım dedim. Bugünlerde Ana'yla senden daha çok görüşüyorum."

"Şey. İyiym. Hâlâ buradayım. Hâlâ evleniyorum. Yaptığın her şey için teşekkürler. Özellikle istediğin bir şey var mı?"

İç çekiyor. "Hayır canım. Prova yemeğini ve Ana'nın düğünden önceki gece gelip burada kalmasını iple çekiyorum. Tabii annesi ve üvey babası Bob'ın da. Onlarla büyük günden önce tanışacağımıza seviniyorum. İkisinin arası iyi mi?"

"Ray'le mi? Sanırım. Ama bilmiyorum; Ana'ya sorman gerek."

"Sorarım. Babasının sende kalmasına memnun oldum."

Benim fikrim değildi. "Ana kaynaşmamızı umuyor." Açıkçası, Raymond Steele gözümü korkutuyor.

Grace duraksıyor. "Kaynaşacağınızdan eminim. Nikâh kâğıdınız var mı?"

Ofluyorum. "Tabii ki var. Geçen hafta aldık."

"Balayı?"

"Her şey ayarlandı."

"Damatlığın?"

Telefona gözlerimi deviriyorum. "Bugün geldi. Üstüme uyuyor."

"Yüzükler?"

Yüzükler mi?

Siktir.

Yüzükler!

Yüzükleri nasıl unuttuk? "Hallediyoruz" diye geveleyip gülüyorum çünkü Ana ile ikimiz birden yüzükleri atladık.

"O kadar komik olan ne?"

"Hiç, anneciğim. Başka bir şey var mı?"

"Yüzükleri unuttunuz, değil mi?"

İç çekiyorum. *Yakalandık.* "Nasıl bildin?"

"Annenim ben... Ayrıca bana anneciğim dedin. Pek yapmazsın." Sesindeki espri ve sıcaklık rahatlatıyor.

"Sezgileriniz kuvvetli, Dr. Grey."

Kıkırdıyor. "Ah Christian. Seni çok seviyorum. Yüzükleri almadıysanız hemen alsanız iyi olur. Burada her şey yolunda gidiyor; çadır yarın kurulacak, arkasından dekorasyon yapılacaktır."

"Sağ ol anne. Her şey için teşekkür ederim."

"Cuma görüşürüz." Telefonu kapatıyor. Seattle gökyüzüne bakarak, Dr. Grace Traveyan Grey için, kutsal olan her şeye şükrediyorum.

Annem.

Ana'yı arıyorum.

"Anastasia Steele." Sesi meşgul geliyor.

"Yüzükleri unuttuk."

"Yüzükler mi? Ah! Yüzükler!"

Gülüyorum çünkü tepkisi benimkiyle aynı ve gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hayal edebiliyorum. "Değil mi! Nasıl unutabildik?"

"Annem her zaman şeytan detaylarda saklıdır der" diyor Ana.

"Yanlış söylemiyor. Ne tarz bir yüzük istersin?"

"Aa... şey..."

"Nişan yüzüğüne uysun diye platin düşündüm."

"Christian, bu... öyle bir... şey... öyle bir yüzük süper ötesi olur." Sesi fısıltı halinde çıkıyor.

Gülümsüyorum. "İkimize de aynısından alacağım."

İrkiliyor. "Sen de mi takacaksın?"

"Neden takmayayım?" Sorusuna şaşırıyorum.

"Bilmiyorum. Takacağına çok sevindim."

"Ana, ben seninim. Dünyanın bunu bilmesini istiyorum."

"Bunu duyduğuma çok mutlu oldum."

"Şimdiye kadar biliyor olmalıydın."

"Biliyorum" diye fısıldıyor. "Yine de sen söylediğinde hâlâ bütün o duyguları hissediyorum."

"O duyguları?"

Kıkırdıyor. "Evet. O duyguları."

"Kulağa acı verici geliyor."

"Hayır. Acının tam tersi."

Kalbim hop ediyor. Bazen gerçekten nefesimi kesiyor. Sevincimi saklamaya çalışarak yutkunuyorum. "Ben şu işi hemen halletsem iyi olur."

"İyi olur!"

"Kaçtım bebek."

"Kaçtım Christian. Seni seviyorum."

Sözleri kalbime işlerken duraksıyorum.

Beni seviyor.

"Kapatacak mısın?" diye soruyor.

"Hayır."

Gülüyor. "Gitmem gerek. Bir toplantım var ve patronumun patronunun patronu... biliyorsun."

"Evet. Tam bir göt olabiliyor."

"Olabiliyor... ama aynı zamanda erkeklerin en iyisi de."

Ofisimin duvarındaki fotoğrafına bakıyorum; utangaç, ayartıcı gülümsemesiyle bana bakıyor. Bedenim ve ruhum çalkalanıyor. Bu bana şimdiye kadar söylediği en tatlı sözlerden biri olmalı.

"Akşam görüşürüz" diyor ve karşılık vermeme fırsat kalmadan hat kesiliyor.

Anastasia Steele, sen tanıdığım en karşı konulmaz kadınsın. Fotoğrafına bakarken sözlerini sindiriyorum ve yüzümdeki gülümsemenin karanlık ve ruhsuz bir geceyi aydınlatabileceğinin farkındayım.

Havaya girip, Astoria Fine Jewellery'nin numarasını bulup aratuşuna basıyorum. Sadece yüzüğe değil, müstakbel karım için bir düğün hediyesine de ihtiyacım var.

Welch'le olan görüşmem pek bir işe yaramıyor. Hâlâ fail hakkında bir ipucu yok ve ben, sabotajın sadece aşırı çalışan hayal

gücümün ürünü olduğuna inanmaya başladım. Welch'in eki-
bi her olasılığı değerlendirmek için GŞT'nin şimdiye kadar satın
aldığı bütün şirketlerin eski çalışan kayıtlarını didik didik edi-
yor ama bu iş çok uzadı. Bence boşuna uğraşıyor. Elimizdeki tek
olası şüpheliler Hyde ve Woods ama Hyde kovulduğundan beri
Florida'da olduğu için yok sayılıyor. Woods'u kazayla ilişkilendi-
ren bir kanıt da henüz bulunmadı.

"Bunun senin için ne kadar bıkkınlık verici olduğunu bi-
liyorum Grey" diyor Welch, her zamanki aksi ses tonuyla.
"Gulfstream'i ekstra dikkatle gözlüyoruz."

"Acaba Federal Havacılık İdaresi raporuna aşırı tepki mi ver-
dik diye düşünüyorum."

"Hayır. Aşırı değil. Güvenliğin söz konusuken bunu söyleye-
meyiz. Sadece Ulusal Ulaşım Güvenliği Heyeti raporu için sabırlı
olmalıyız. Her an çıkmasını bekliyorum."

"Eline geçer geçmez..." Cümleyi kendi tamamlaması için ya-
rım bırakıyorum.

"Evet efendim."

"Bu arada Taylor'la görüşün lütfen. Balayında güvenliği idare
etmek için bizimle geliyor."

"Görüşürüm. Bir kez daha tebrikler."

Başımla teşekkür ediyorum. "Pekâlâ. Bu kadar. Geldiğin için
teşekkürler."

Welch kalkıyor ve el sıkışıyoruz.

Masama dönünce e-postalarımı bakıyorum.

Kimden: Dr. John Flynn

Konu: İlet: Christian Grey için

Tarih: 26 Temmuz 2011 14.53

Kime: Christian Grey

Christian,

Ekteki Leila Williams'tan geldi. Perşembe görüştüğümüzde bunu konuşa-
biliriz.

JF

Kimden: Leila Williams

Konu: Christian Grey için

Tarih: 26 Temmuz 2011 06.32 EST

Kime: Dr. John Flynn

Çok sevgili John,

Bana destek olmaya devam ettiğin için teşekkür ederim. Benim için önemini anlatmaya kelimeler yetmez. Ailem bana yine kucak açtı. Başlarına açtığım onca derde rağmen bu kadar düşünceli olmalanna inanmakta güçlük çekiyorum. Kocamla boşanma işlemlerimiz gelecek ay sonlanacak. Sonunda hayatıma devam edebileceğim.

Üzüldüğüm tek şey Bay Grey'e yüz yüze teşekkür edememiş olmak. Lütfen bu notu ona ilet. Teşekkürlerimi bizzat iletmeyi gerçekten isterim. Onun ve senin müdahalen olmasaydı, hayatım çok kötü bir yöne gidebilirdi.

Sonsuz teşekkürler

Leila

Mümkün değil. Leila hayatta görmek istediğim son kişi. Yine de daha iyi bir yerde olduğuna, iyileştğine ve evlendiği o hamam-böceğinden boşandığına memnunum. E-postayı siliyorum ve onu aklımdan atmak için kesin kararlıyım.

Andrea'yı çağırıyorum. Kahveye ihtiyacım var. Derhal.

Saat geç. Güneş ufukta kayboldu ve ben çalışma odamda boş bir ekrana bakıyorum.

Yeminler.

Yazıya dökmek düşündüğümünden daha zormuş. Yazdığım her şey en yakınlarımızın önünde yüksek sesle okunacak ve Ana'ya onun için ne hissettiğimi, hayatımızı paylaşacağımız için ne kadar heyecanlı olduğumu ve beni seçtiği için nasıl onur duyduğumu ifade edecek sözleri bulmaya çalışıyorum.

Lanet olsun. Zor iş.

Aklım bu akşamın başına, Ana'yla birlikte Gia Matteo ile buluşmamıza kayıyor. Gia yeni ev için bazı fikirleri hakkında düşüncemizi almak istemiş. Cesur bir fikri var. Ben yaklaşımını beğendim ama Ana'nın tamamen kafasına yattığından emin değilim. Gia'nın çizilmiş planları önümüze geldiğinde nihai kararı vereceğiz.

Neyse ki görüşme kısıydı. Ve bana bir defa dokundu, o kadar.

O zamandan beri yeminlerimi yazmaya çalışıyorum. Ana, Alondra Guitierrez'le telefonda. Düğün için ikisi de yorulmak bilmeden çalışıyor.

Ben sadece her şeyin, Ana'nın istediği gibi olmasını umuyorum. İşin doğrusu, Ana mutluydu ben de mutluyum.

Ama her şeyden önce, onun güvende olmasını istiyorum.

Ana'sız bir hayat katlanılmaz olurdu.

Zihnimde istenmeyen bir görüntü silsilesi beliriyor. Ana eski evinde, namlunun ucunda; *Charlie Tango* yere çakılırken Ros değil Ana yanımda; Ana, bir zamanlar yeşil olan sefil bir halının üstünde solgun ve hareketsiz yatıyor...

Kes Grey. Kes.

Hastalıklı düşüncelerimi dizginlemeyi başarmam gerek.

Kafanı topla Grey. Nerede olmak istediğine odaklan.

Ana ile.

Ona dünyaları vermek istiyorum.

Tekrar ekranıma, yeminlerime dönüp yazmaya başlıyorum.

Kütüphaneye girdiğimde Ana başını kaldırıyor; bana tatlı ama yorgun bir gülümsemeyle bakıyor. Elinde okuduğu bir kitap taslağı var.

"Selam."

Yanımdaki koltuğa oturup kollarımı açarken, "Selam" diye yanıtıyor. Tereddüt etmeden, altına topladığı uzun bacaklarını indirip elindeki kitapla birlikte gelip kucağıma kıvrılıyor. Ona sarılıp alından öpüyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Bu dünyadaki cennet o.

Yumuşak, memnun bir iç çekiyor.

Ona sarılmak çok güzel.

Hislerimi yumuşatan bir merhem gibi.

Benim Ana'm.

Rahat, samimi bir sessizlik içinde oturuyoruz. Daha üç ay öncesinde bunu hayal bile edemezdim. *Hayır. İki ay önce.* İnanılmayacak kadar değiştim. Az önce hissettiğim şüphe ve korkunun kalıntıları eriyip gidiyor. O güvende, kollarımda.

Güvendeyim... onunla.

28 Temmuz 2011, Perşembe

Kıdemli yöneticilerle toplantı iyi gitti. Herkes kendi biriminde ne yapılması gerekiyorsa hızlı bir şekilde yürütüyor. Şirketi güvenli el- lere bırakıyorum. Zaten bundan bir an bile şüphem olmadı. Yine de dürüst olmak gerekirse, biraz endişeliyim. İlk defa uzun süreliğine tatile çıkıyorum. Toplantı odasından çıkarken herkes elimi sıkıp teb- rik ediyor. "Yarın buradayım" diye hatırlatıyorum Marco'ya.

"Christian, bir molayı hak ediyorsun" diyor. "Balayının tadını çıkar."

"Teşekkürler."

Uzun bir nefes vererek elimi saçlarımdan geçiriyorum. Neden bu kadar kuruntuluyum? Herkes gittikten sonra Ros yanıma ya- naşıyor. "Ev senin."

"Bitti mi?"

"İmzalandı, mühürlendi."

"Harika. Hallettiğin için teşekkürler. Anahtarlar?"

"Kuryeyle gönderiyorlar."

"Ağabeyime vereceğim. Renovasyonu o yürütecek."

Gözleri açılıyor. "Renovasyon da mı yapacaksın? Önünde çok iş var Christian. Bence tatile çıkmanın vaktidir."

"Bildiğin gibi buna hazırım ve sabırsızlanıyorum."

"Nereye gideceksiniz?"

"Tavsiyeni dinledim. Avrupa'ya."

Yüzü aydınlanıyor. "Gwen'le birlikte cumartesiye iple çeki- yoruz."

"Bittiği zaman mutlu olacağım." Zoraki gülümsüyorum.

"Christian!" Şaşırmış görünüyor. "Günün tadını çıkarmalısın!"

"Ana'nın günün tadını çıkarmasını istiyorum."

Ros'un ifadesi hemen yumuşuyor. "Abayı fena yakmışsın."

Gülüyorum çünkü daha önce hiç böyle kişisel bir yorum yap- mamıştı.

"Suçum sabittir."

Gözlerinin içi gülerek sırtıyor. Bu hal ona yakışıyor.

"Burada işlerin başında olduğunu ve GŞT'nin çarklarını döndürdüğünü bildiğim sürece balayımın tadını çıkaracağımdan şüphem yok."

Sırtışı yayılıyor. "Bu kadar endişelenme. Avrupa'ya gidiyorsun, Mars'a değil. Sana ihtiyacım olursa aranım."

"Teşekkürler Ros."

"Şimdi, izinle bugünün işlerine koyulayım." Kenara çekilip yol veriyorum ve yanımdan dimdik yürüyerek geçip odadan çıkıyor. Ekibimde olduğu için o an minnet doluyorum.

"Christian, kafese kapatılmış aslan gibisin. Ne var?" diye soruyor Flynn. Sandalyesinde oturmuş, beni her zamanki profesyonel mesafesiyle izlerken ofisindeki uzun tüylü halısında yol oluşturarak volta atıyorum. Sorusunu duyunca duruyorum ve gözüm cama iliştiğinde arabanın yanında bekleyen Taylor'ı görüyorum. Aynalı camlı havacı gözlüklerinin arkasından yolu izliyor.

"Stres?" Bir tahminde bulunmaya cesaret ediyorum ve dönüp koltuğa gömülüyorum.

"Birkaç gün içinde evleneceğin düşünülürse gayet mantıklı bir tepki."

"Öyle mi?"

"Elbette öyle. Stresli olman tamamen normal. Anastasia'nın senin için önemini herkese bildireceksin. Her şey gerçek oluyor."

Evet. Gerçek oluyor.

"Ama bu noktaya gelmek çok uzun zaman aldı ve son dakikada yüzükleri unuttuk." Ellerimi sinirle havaya kaldırıyorum.

"Sence bu hakkımızda neyi gösteriyor?"

"Meşgul olduğunuzu?" diye sorguluyor yatıştırıcı bir tonla.

Ama yorumu beni tatmin etmiyor. "Herkes bana keyfime bakmamı söyleyip duruyor." Kaşlarım iyice çatılıyor.

Flynn düşünceli görünüyor ama açıklamamı bekleyerek sessiz kalıyor.

"Sadece bir an önce bitmesini istiyorum!"

"Öyle mi? Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Ne? Sanki ikinci bir başı çıkmış gibi ona dik dik bakıyorum.
"Düğün mü? Tabii ki istiyorum!"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Öyleyse neden emin miyim diye soruyorsun?" diye çıkışıyorum.

"Christian, huzursuzluğunun kaynağını çözmeye çalışıyorum."

"Sadece olup bitmesini istiyorum." Kelimeler ağzımdan bıknıklıkla, ateş eder gibi çıkıyor. Flynn hiçbir şey söylemiyor. Bir yorum yapmasını beklerken beni o sakın ve mesafeli ifadesiyle izlemeye devam ediyor. Hiçbir şey söylemeyince, beni test ettiğini anlıyorum.

Lanet olsun.

"Çok uzun sürdü. Ben sabırlı bir adam değilim" diye homurdanıyorum.

"Birkaç hafta oldu; o kadar uzun değil."

Duygularımı toparlamaya çalışırken uzun bir nefes vererek pofluyorum. "Ana umarım fikrini değiştirmez."

"Sanırım bu aşamada Ana'nın fikrini değiştirmesi pek olası değil. Neden değiştirsin? Seni seviyor." Bakışlarını çekmiyor.

Sessizce, söylemek istediğim şeyi kelimelere dökemeyerek ona bakıyorum. Çileden çıkarıcı.

"Sadece evlenmek istiyorsun, öyle mi?" diye konuşmayı açıyor Flynn.

"Evet! Sonra benim olacak. Ve onu koruyabileceğim. Doğru düzgün."

"Ah." Flynn başını sallayıp hafifçe iç çekiyor. "Bu sadece stres değil Christian. Anlat bana."

Gösteri zamanı Grey.

Yutkunuyorum ve en karanlık korkumu, ruhumun derinliklerinden itiraf ediyorum. "Hayat onsuz dayanılmaz olurdu." Sesim neredeyse duyulmayacak kadar alçak çıkıyor. "Aklıma korkunç, hastalıklı düşünceler geliyor."

Parmağını dudağına vurarak başını sallıyor. Söylememi belediği şeyin bu olduğunu anlıyorum. "Düşüncelerin hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Hayır." Konuşursam onlar *gerçek* olacak.

"Neden?"

Kendimi afişe olmuş, korunmasız; sanki rüzgârın uğuldadığı ağaçsız bir tepede çıplak kalmış hissederek başımı sallıyorum.

John çenesini ovuşturuyor. "Christian, korkuların gayet anlaşılır. Ama annesinin ölümüyle terk edilmiş, kötü muamele görmüş ve ihmal edilmiş bir çocuktan kaynaklanıyorlar."

Gözlerimi kapıyorum. Yerde ölü yatan bağımlı fahişeyi görüyorum.

Ama o Ana.

Siktir.

"Artık bir yetişkinsin. Bunda da oldukça başarılısın" diye devam ediyor John. "Hiçbirimizin hayatta garantisi yok ama aldığın bütün önlemleri düşününce, Ana'nın başına bir şey gelme ihtimali son derece düşük."

Gözlerimi açtığımda Flynn'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Daha fazlasını duymak istiyor.

"Onun için, kendim için korktuğumdan daha çok korkuyorum" diye fısıldıyorum.

İfadesi yumuşuyor. "Anlıyorum Christian. Onu seviyorsun. Ama yapman gereken şey o korkuyu anlamlandırmak ve kontrol altına almak. Bu mantıklı bir korku değil. Ve aslında sen de bunu biliyorsun."

Uzun uzun nefesimi veriyorum. "Biliyorum. Biliyorum."

Bir anlığına kaşları çatılarak başını öne eğiyor. "Sadece sana bir uyarıda bulunmak istedim." Tüm dikkatimin onda olduğundan emin olmak için başını kaldırıyor. "Mutluluğunu sabote etmeni istemiyorum Christian."

"Ne?"

"Bunu hak etmediğini düşündüğünü biliyorum ve bu senin için nispeten yeni bir kavram ama onu besleyip büyütmeli, değerini bilmelisin."

Bununla nereye varmak istiyor?

"Öyle yapıyorum" diyorum. "Ama bana endişe veriyor."

"Biliyorum. Sadece farkında ol."

Başımla onaylıyorum.

"Endişenin üstesinden gelmek için gereken donanıma sahipsin. Kullan onları. Mantığını kullan."

Tamam. Tamam.

Daha önce dinlediğim bu nutuktan sıkıldım. "Hadi, devam edelim."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Emin misin?"

"Evet."

Konuyu değiştiriyor. "Şimdi, sabotajdan bahsetmişken, sabotajcıyla ilgili bir gelişme var mı?"

"Hayır!" Cevap ağzımdan küfür gibi çıkıyor. Keşke evet diyebilseydim. "Aşırı tepki göstermiş olabileceğimizi düşünmeye başladım."

"Bu ilk olmaz."

Yarım yamalak gülümsüyorum. "Ana da böyle söyledi."

"Seni iyi tanıyor."

"Evet. Herkesten iyi. Sen hariç."

"Beni şımartıyorsun Christian. Eminim seni benden iyi tanıyor. Onlara ne göstereceğimizi insanına göre seçeriz. Bizi insan yapan şeylerden biri budur. Sanırım senin en iyini de en kötünü de gördü."

Bu doğru. "İçimdeki en kötüyü de en iyiyi de ortaya çıkarıyor."

"Kafana gerçekten koyarsan, en iyilere odaklanabilirsin. Olumsuzlukların üstünde durma ve farkında ol. Burada öğrendiğin her şeyi kullan" diyor.

"Deneyebilirim."

"Deneme. Yap. Sende bunu yapabilecek nitelikler fazlasıyla var Christian." Bacak bacak üstüne atıp devam ediyor. "Ebeveyninle aran nasıl?"

"Çok daha iyi." Ona Grace'le son görüşmemizi anlatıyorum.

"Her şey kulağa harika geliyor. Ya baban?"

"Sürpriz özründen beri anlatacak bir şey olmadı."

"Güzel." Duraksıyor. "Leila'nın sana ilettiğim e-postasını aldın mı?"

"Evet. Onu görmek istemiyorum."

"Herhalde bu akıllıca olur. Ona bildiririm."

"Teşekkürler."

Gülümsüyor. "Biliyor musun, sen düğünün için can atmıyor olabilirsin ama karım ipe çekiyor."

Gülüyorum.

"Oğlanları da getiriyoruz. Umarım her şeyi yerine iyice çakmışsınızdır."

"Galiba Ros, benim operasyon şefim de çocuklarını getirecek."

"Ana'yla çocuk konusunu konuştunuz mu?"

"Şöyle bir konuştuk. Daha önümüzde çok zaman var. İkimiz de genciz. Aslında bazen Ana'nın ne kadar genç olduğunu unutuyorum."

Evet ve ben de somurtkan ergenim.

"İkiniz de gençsiniz." Arkamdaki duvarda asılı saate bakıyor.

"Konuşmak istediğin başka bir konu yoksa sanırım bitirdik. Seni bir süre profesyonel anlamda görmeyeceğim."

"Ben iyiyim. Dinlediğin için teşekkürler."

"İşim bu. Unutma. Olumsuzluklara odaklanma, olumlu düşüncelere odaklan."

Başımla onaylayıp kalkıyorum.

"Ayrıca kişisel olarak küçük bir tavsiye" diyor John. "Mutlu eş, mutlu hayat. Bana bu konuda güven."

Gülüyorum. O da sırtıyor. "Güldüğünü görmek güzel Christian."

Ana'yla birbirimize bakıyoruz. Yatağında yatıyoruz... Yatağımızda; burun buruna, ikimiz de tatmin olmuş halde ama uykumuz yok. "İyiymiş" diye fısıldıyor Ana.

Gözlerimi kısıyorum. "Yine o kelime."

Sırtıyor. Parmaklarımla yanağını okşuyorum. Gülümsemesi soluyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Bakışlarını indirerek benden kaçıyor. "Ana?"

Gözleri benimkileri buluyor ve bakışları bakışlarıma sabitleniyor. Fısıltı gibi bir sesle, "Çok aceleye getirmedi, değil mi?" diyor bir çırpıda.

Bütün hislerim birden alarma geçiyor.

Ne demek istiyor?

"Hayır! Niye böyle düşünüyorsun?"

"Sadece şu anda o kadar mutluyum ki daha mutlu olabilir miyim, bilmiyorum. Hiçbir şey değişsin istemiyorum."

Gözlerimi kapatıp rahatlamamın tadını çıkarıyorum. Elini yanağıma koyuyor. "Sen mutlu musun?" diye soruyor.

Gözlerimi açıp ona varlığımın her bir telinden toplayabildiğim tüm içtenliğimle bakıyorum. "Tabii ki mutluyum. Hayatımı nasıl iyi yönde değiştirdiğini bilemezsin. Ama evlendiğimiz zaman daha mutlu olacağım."

"Huzursuzsun. Bakışlarında görebiliyorum." Parmakları çene mi okşuyor.

"Seni benim yapmak için huzursuzlanıyorum."

"Seninim" diye mırıldanıyor. Sözleri bende ister istemez bir gülümsemeye sebep oluyor.

Benim.

Devam ediyorum. "Ayrıca iki günlük mecburi sosyalleşmeye katlanmamız gerekiyor."

Kıkırdıyor. "Evet. Bir de o var."

"Seni buradan kaçırmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de sabırsızlanıyorum. Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

"Sürprizlere bayılırım."

"Ben de sana bayılırım."

"Ben de sana Christian." Uzanıp burnumun ucunu öpüyor.

"Uykun var mı?" diye soruyorum.

"Yok."

Güzel. "Benim de. Seninle işim daha bitmedi."

30 Temmuz 2011, Cumartesi

Elliot kadehindeki Macallan'dan büyük bir yudum alıyor. Saat gece yarısını biraz geçiyor. Kanepeme yayılıp ayaklarını dikmiş, kaplayabildiği kadar çok yer kaplıyor. Adamda zerre kadar adap yok.

"Dostum, iyi bir viski bu."

"Öyle olmalı." *Pahalı.*

"Sana ne aldı?" diye soruyor. Cebimden, içinde Ana'nın bana evlilik hediyesinin olduğu turkuvaz Tiffany kutusunu çıkarıyorum. İkinci defa açarak, üstüne zarif bir şekilde iç içe geçmiş C ve A harfleri kazınmış platin kol düğmelerini inceliyorum. Daha önce bana hiç böyle bir şey almamıştı. Çok hoşuma gitti. Yarın evlenirken takacağım.

Kutuyu Elliot'a veriyorum. Başını beğeniyle sallayarak inceliyor. "Güzel hediye."

"Evet. Mükemmel."

"Geç oldu kardeşim." Esniyor. "Yatsak iyi olur. Aklından çıktıysa diye söylüyorum, yarın sabah nikâhı basıyorsun."

"Yatalım." Armagnac'ımdan aldığım yudum ağzımı ısıtarak boğazımdan yağ gibi kayıyor. "Yalnız uyumak garip olacak."

Bu, kuracağımı asla düşünmediğim bir cümle işte.

Bana aldırış etmeyip, "Bu gece iyiydi" diyor. "Ana'nın ailesini sevdim. Bob fazla konuşmuyor. Düşününce; Ana'nın babası da pek konuşmuyor."

"İkisi de suskun tipler." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Carla'nın sevdiği tip belli."

Elliot gülüyor. "Hep sessizler. Senin gibi, büyük işadamı." Bana kadehini kaldırarak sırtıyor.

Siktir git Elliot. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Benim gibi mi? Neyi kastettiğini hiç bilmiyorum ve düşünmek bile istemiyorum. Onlar benim akrabalarım, Tanrı aşkına."

"Bilmiyorum. Ana'nın annesi seksi. Daha yaşlı kadınlarla ilgilenmeye başlayabilirim."

Elliot'la bu konulara girmeyeceğim!

"Oğlum! Kavanagh'ya ne oldu?"

Bana koyun gibi sırtışından dalga geçtiğini çıkarıyorum. "Ailelerin anlaşığına sevinmişsinizdir eminim." Konuyu hemen değiştiriyor. "Hem Ray de Mariners taraftarı; o kadar kötü olamaz ama Sounders konusunu bilmem. Futboldan anlamıyorum."

Başımınla onaylıyorum. Rahatladığım doğru. Raymond Steele bile Grace'in sıcak ve yorulmak bilmeyen ilgisi karşısında gevşedi. Ana'nın annesiyle de aralarında bir düşmanlık yok; bu iyi. Ray dinlenmeye çekildi. Bir zamanlar, kölem olmayı kabul etseydi, Ana'nın olmasını umduğum yatak odasında uyuması da ironik.

Herhalde en iyisi bu bilgiyi kendime saklamak.

"Senin Bayan Jones da koltuklarını kabarttı" diye devam ediyor Elliot.

"Öyle. Gail harika bir aşçıdır. Sanırım arada sırada hünerini sergilemeyi seviyor."

Elliot içkisini sonuna kadar dikip beğeniyle dudaklarını şaplatıyor.

Ne görgüsüzsün oğlum.

"Bu viski acayip güzelmiş büyük işadamı. Ben gidip yatacağım. Sen?"

"Benim biraz işim var."

Elliot saatine bakıyor. "Şimdi mi? Geç oldu."

"Yemekten önce gelen bir e-postayla ilgilenmem gerek. Uzun sürmez." Zaten uyuyabileceğimden emin değilim.

"Yarın cenazen... şey, düğünün var." Sırıtip her zamanki anlık enerjisiyle kanepeden zıplayarak kalkıyor. "İyi geceler. Uyumaya çalış, tamam mı?" Koluma bir yumruk atıp çıkıyor.

"İyi geceler" diye arkasından sesleniyorum. "Yüzükleri unutma!"

Beni ortaparmağıyla yanıtlıyor. Kendime rağmen ona gülüyorum. Tiffany kutusunu tekrar cebime koyup kalkıyorum.

Çalışma odamda, bu akşam aldığımdan beri kafamı meşgul eden e-postayı açıyorum. Welch'ten geliyor ve Ulusal Ulaşım Güvenliği Heyeti'nin, *Charlie Tango*'yla ilgili raporunu içeriyor.

Kimden: Welch, H.C.

Konu: UUGH Raporu

Tarih: 29 Temmuz 2011 18.57

Kime: Christian Grey

Cc: J B Taylor

Bay Grey,

Ekte Ulusal Ulaşım Güvenliği Heyeti'nin detaylı raporu bulunuyor. Son derece eksiksiz bir rapor ve sabotajı doğruluyor. Yakıt boruları kesilmiş ve uçak yakıtı motorlara sızmış.

Rapor FBI'a gönderildi ve adli soruşturma için kullanılacak. Neyse ki UUGH daha önce bilgilendirdiği için parmak izi incelemesine geçen hafta başlamışlardı. Şu an sorgudaki mühendisleri ve yer ekibini eliyorlar ama henüz herhangi bir şüphelinin izine rastlamadılar.

Yarın Gulfstream'i Sea-Tac'e transfer etmek istiyorum. Böylece Boeing Field yerine oradan yola çıkabilirsiniz. Gümrüklü sahaya iniş yapmanızı ayarlayacağım.

Düğün organizasyonunuza dört güvenlik görevlisi daha ekledim. Özgeçmişleri ektedir. Taylor onayladı. İçlerinden ikisi gece boyunca nöbet tutmak üzere düğün alanına sevk edildi.

Haberleri nikâh öncesinde verdiğim için kusura bakmayın.

Bunu bize bırakın ve büyük gününüzün tadını çıkarın.

Welch

Siktir. Sezgilerimizde haklıydık.

Ama kim beni öldürmek istiyor? Kim?

Welch'e kısa bir yanıt yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: UUGH Raporu

Tarih: 29 Temmuz 2011 12.23

Kime: Welch, H.C.

Cc: J B Taylor

Anlaştık. Ve teşekkürler.

Armagnac'ımdan geri kalanı dikiyorum ve tam raporu yatakta okumaya karar veriyorum. Ana bu geceyi geçirmek için bizimkilerle gittiğinden tek başımayım.

Lanet olsun şu saçma geleneklere.

Burada olmalıydı. Benimle. Onu özledim.

En azından Sawyer onunla gitti. Ona göz kulak olacak.

UUGH raporunun çıktısını yazıcıdan alırken karamsarlığa kapılıyorum. Bıktım bu saçmalıktan.

Rapor kapsamlı ve oldukça sıkıcı ama kapanan gözkapaklarıma rağmen bitirmeyi başarıyorum. İkinci adım, *Charlie Tango*'yu FBI'a devretmek olacak. İşlerini bitirdiklerinde onu tam inceleme için Eurocopter'a geri gönderecekler. Umarım tamir edilebilir de GŞT bir de sigorta ekspertizleriyle uğraşmak zorunda kalmaz.

Başucu lambamı kapatıp tavana bakıyorum.

Neden düğün gününden önce oluyor bu?

Karanlığa gömülüymüm ve göğsüme sızan boşluk duygusunun farkındayım. Artık bu duygunun yalnızlık olduğunu biliyorum. Ana yanımda olmayınca kalbimin bir parçası yokmuş gibi hissediyorum. Aslında yalnız da değilim. Müstakbel kayınpederim üst katımda muhtemelen uyuyor, Elliot yandaki boş odada ve çalışanların bölümündeki odalar neredeyse tam kapasite dolu. Ama Anastasia Steele'in yokluğu çok belli. Keşke burada olsaydı; onu kollarıma alır, içinde kaybolurdum. Ona mesaj yazmak istiyorum ama onu uyandırabilirim ve uyuması gerek. Siktir et. Onsuz kaybolmuş gibiyim. Ve dışarıda birileri ölmemi istiyor ve kim olduğunu bilmiyorum.

Lanet olsun. Kafandan at şu düşüncüyü Grey.

Gözlerimi kapıyorum.

Nefes al Grey. Nefes al.

Koyunları saymaya başlıyorum.

Planörle uçuyoruz. Ana kokpitin önünde, ellerini gökyüzüne uzatmış, neşe ve hayranlıkla çığlıklar atıyor. Kalbim dopdolu. Mutluluk bu. Sevgi bu. İşte böyle hissettiriyor. Dünyanın tepesindeyiz. Hayatımız, altımızda yeşiller ve kahverengi-

lerden oluşan rengârenk bir ekose örtü gibi uzanıyor. Uçağı yana yatırıyorum ve birden dönerek düşmeye başlıyorum. Ana bağılıyor. Bağılıyor. *Charlie Tango'da* yız ve irtifa kaybediyoruz. Yanık kokusu alıyorum. Helikopterimi düz tutmak için kontrollerle boğuşuyorum. İnecek bir yer bulmalıyım. Duyduğum tek şey motorun gürültüsü ve Ana'nın çığlıkları. Düşüyoruz. *Siktir. Dönüyoruz. Aşağı. Aşağı. Aşağı. Lanet olsun. Yere çakılacağım. Hayır. Hayır! Ana, yapış yapış yeşil halının üstünde* yatıyor. Uyanmıyor. Ana. Ana. Ana! Bir gürültü duyuluyor. Adam bütün kapıyı kaplıyor. *İşte buradasın, küçük pislik! Hayır. Hayır. Ana. Ana. Ana!*

Şafağın ilk ışıklarında, ter içinde, sıçrayarak uyanıyorum.

Saat çok erken.

Yüzümü ovuşturarak nefesimi ve paniğimi yatıştırıyorum, sonra gözlerimi kapatıp yana dönüyorum. Uzanıp Ana'nın yastığını alıyorum. Kendimi kokusuna kaptırıyorum. *Oh...*

Büyükbaba Theodore, bana bir elma uzatıyor. Kıpırmızı ve tatlı. Yüzüme hafif bir rüzgâr çarpıyor. Birlikte meyve bahçesindeyiz. Elimi tutuyor. Avucunun içi nasırlı ve sert. Annem, babam ve Elliot geliyor. Yanlarında güzel bir piknik sepeti var. Babam örtüyü seriyor. Ana örtünün üstüne oturuyor. Ana. Burada. Benimle. Bizimle. Gülüyor. Ben de gülüyorum. Ana yüzümü okşuyor. *Bak, diyor. Bana bebek Mia'yı veriyor. Mia. Ve birden yine altı yaşındayım. Miii-a diye fısıldıyorum. Annem bana bakıyor. Ne dedin? Miii-a. Evet. Evet. Canım oğlum. Konuştun. Mia. Onun adı Mia.*

Ve annem mutluluktan ağlamaya başlıyor.

Rüyamdan tam hatırlayamadığım bir görüntüyle irkilerek gözlerimi açıyorum.

Ne görüyordum?

Güneş gökyüzünde yükselmiş, kalkmak için uygun bir saat olduğunu haber veriyor. Ayılmak için başımı sallarken hatırlıyorum. Bugün Ana benim olacak.

Bugün öğlen 12'de.

Evet!

Sonra da onunla Avrupa'da üç hafta geçireceğim. Ana'ya her yeri gezdirmek için sabırsızlanıyorum. Yaptığım planların heyecanıyla yatakta uzanırken aklıma bir fikir geliyor.

Hmm... Eğlencemiz için yanıma oyun odasından birkaç oyuncak da alacağım.

Evet.

Yataktan kalkıp bir tişört kapıyorum ve mutfığa gidiyorum. Koridordan sesleri duyuyorum. Ray mutfak tezgâhında oturmuş domuz pastırması, yumurta, patates mücveri ve sosislerini yiyor. Bayan Jones'la muhabbet ediyorlar. Benim aksime giyinmiş; üstünde düğün gömleği ve takım elbise pantolonu var. "Günaydın" diye selamlıyorum.

"Günaydın Christian. Nasılsın?"

"İyiym."

"Günaydın Bay Grey" diyor Gail coşkuyla. "Kahve?"

"Lütfen."

"Müthiş bir dairen var" diyor Ray, bıçağını tavana doğrultarak.

"Teşekkürler."

"Ana bir ev aldığını söyledi."

"Evet. Sahil tarafında."

Ray başını sallıyor. "Aspen ve New York'ta da evlerin olduğunu söyledi."

"Şey... evet. Bilirsin, gayrimenkul. Yani... Portfolyomu çeşitlendirmek için."

Başını sallıyor ama bir şey belli etmiyor. "Bir kişinin çekip çevirmesi için fazla."

"Eh, bugünden sonra iki kişi çekip çevireceğiz."

Kaşları altında yükseliyor ve yüzüne ya takdir ya kuşku ifadesi bir gülümseme yavaşça yayılıyor. Takdirdir umarım. "Sanırım haklısın" diyor.

Konuyu değiştirmek istiyorum. "İyi uyudun mu?"

"Uyudum. Herhalde hayatımda kaldığım en şık odaydı. Manzarası da bir başka."

"Rahat ettiğine sevindim."

"Buyurun Bay Grey." Bayan Jones sade kahveyi tezgâhta önüne koyuyor.

"Teşekkürler Gail."

"Kahvaltı için ne istersiniz?"

"Ray'in yediğinden."

Gülümsüyor. "Hemen geliyor efendim."

Ray'ın yanındaki tabureye oturup, son zamanlarda balığa çıkıp çıkmadığını soruyorum. Gözleri parlıyor.

İtiraf etmek zorundayım; Elliot'a smokin yakışıyor. Q7'nin arka koltuğundayız ve bizimkilerin Bellevue'deki evine yaklaşmak üzereyiz. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Keşke herkes bunu sorup durmasa."

"Sen mi? Gergin mi? Sen tanıdığım en soğukkanlı adamsın. Ne oldu? Yoksa hayatının geri kalanını aynı kadına bağladın diye mi? Ben de gergin olurdum."

Gözlerimi deviriyorum. "Gelişigüzel ilişkilerde sınır tanıımıyorsun Elliot. Günün birinde karşına biri çıkıp dünyanı altüst edecek. Başıma geleceğini bilmiyordum. Ama bak neredeyiz."

Bakışları puslanarak evin önüne yanaşırken camdan dışarı bakıyor. Vale hizmeti için sıraya girmiş bir dizi araba var ve konuklar şık giysileri içinde, uçuk pembe halıyı takip ederek evin arka tarafına gidiyorlar. Taylor bizi araba yolunda bırakıyor ve kulaklarında gizli kulaklıklar, gözlerinde havacı gözlükleriyle koyu renkli takım elbiseler içinde iki adam gelip kapılarımızı açıyor. Bunlar ek güvenlik elemanları.

Elliot inmeden önce bana güven verici bir bakış atarak, "Hazır mısın?" diyor. "Vazgeçmek istiyorsan hâlâ vaktin var."

"Siktir git."

"Sırtarak arabadan iniyor.

Derin bir nefes alıyorum.

İşte bu.

Gösteri zamanı Grey.

Telefonum titreşince bir göz atıyorum.

Siktir. Tüylerim diken diken oluyor. Elena'dan mesaj var.

ELENA

Büyük bir hata yapıyorsun. Seni tanıyorum.

Ama hayatın darmadağın olduğunda burada olacağım.

Ve öyle olacak. Burada olacağım çünkü dediklerime rağmen seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim.

Bu ne bitmez beladır böyle.

Elliot'ın sesiyle dikkatim dağılıyor, "Christian." Beni bekliyor.
"Geliyor musun?"

"Evet" diyorum sinirle. Mesajı hızlıca silip arabadan iniyorum.
Canı cehenneme.

Yanına gittiğimde Elliot'ın kaşları çatılıyor. "İyi misin?"

"Evet. Hadi, yapalım şunu." Patlayan öfkemi kontrol altına almaya çalışarak hızlı hızlı yürüyorum. Elena ne cüretle düğün günümde aklımı çelmeye çalışıyor! Yolumun üstünde gülücükler saçarak duran genç kadını görmezden geliyorum. Elinde bir not panosu var. Kayıt işini Elliot'a bırakarak ön kapıya ilerliyorum. Grace'i holde buluyorum.

"Canım, gelmişsin."

"Anne."

"Çok yakışıklı görünüyorsun Christian." Beni kollarına alıp hızlıca ve çok sıkmadan sarılıyor, sonra yanağını uzatıyor.

"Anne" diye fısıldıyorum. Geri çekilip beni endişeli gözlerle süzüyor.

"İyi misin?"

Konuşma kabiliyetime pek güvenemeyerek başımı sallıyorum.

"Ana yukarıda. Onu nikâha kadar göremezsin. Dün gece senin odanda uyudu. Gel benimle." Elimi tutup beni koridordan oturma odasına götürüyor.

"Gergin misin hayatım? Takımına makyaj bulaşmasın diye sana doğru düzgün sarılamadım" diyor Grace. "Makyöz suratıma malayla sıvadı. Çıkması aylar alacak."

Bir kahkaha atıyorum. Önce Grace'le karşılaştığım için minnettarım. "Ben iyiyim anne."

İki elimi de tutuyor. "Emin misin?"

"Evet." Öfkem buharlaşıp yok oldu. Anne dediğim kadın tarafından dağıtıldı. Hiç olmazsa bugün, Bayan Lincoln'ü düşünmeye karar veriyorum.

"Senin için çok heyecanlıyım canım" diye devam ediyor Grace, bana gülümseyerek.

"Güzel görünüyorsun anne. Makyaj falan."

"Teşekkürler canım. Ha, Birlikte Başa Çıkalım'a beklemediğimiz kadar çok bağış yağdı. Sana ne kadar teşekkür etsem az. Çok cömertsin."

Gülüyorum. "Ana'nın fikriydi, benim değil."

"Ya, bu çok hoş." Şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor.

"Sana söylemiştim. Paragöz biri değil o."

"Elbette değil. İkiniz adına da çok güzel bir jest. Sen iyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Eski bir iş ortağımdan sinir bozucu bir mesaj aldım."

Grace gözlerini kısıyor. Fazla detay vermiş olabilirim ama açıklamamın üstünde durmamayı seçip saatine bakıyor. "On beş dakika sonra başlayacağız. Yaka çiçeğin burada. Şimdi, burada mı beklemek istersin yoksa çadırdaki mı?"

"Bence Elliot'la gidip yerlerimizi alalım ve bekleyelim."

Annem, beyaz bir gülü yakama iğneliyor ve eserine bakmak için geri çekiliyor.

"Ah, canım." Eliyle ağzını kapatmış duruyor. Sanırım ağlayacak. *Kahretsin. Anne.*

Boğazım düğümleniyor ama Elliot odaya girip ikimizi de kurtarıyor. Gözleri yaramaz bir şekilde parlayarak, "Bizim başımız kel mi?" diye takılıyor Grace'e.

"Ah canım. Sen de çok yakışıklı olmuşsun." Kendini toplayıp Elliot'ın yüzünü ellerinin arasına alıp yanaklarını sıkıyor. Bir an için böyle dokunmalı, sarmaş dolaş olabilmelerini kısıkanıyorum.

"Bir kraliçe gibi görünüyorsun anne." Erkek kardeşim her zamanki cana yakınlığıyla annemin alnına bir öpücük konduruyor. Annem gülüyor. Genç kız gibi, tatlı bir gülüş. Sonra saçını düzeltiyor.

"Çocuklar" diye uyarıyor bizi. "Yerinizi alsanız iyi olur. Yer göstericiler size yardım edecek. Ama gel, önce çiçeğini takayım Elliot."

Çadıra doğru yürürken Taylor yolumu kesiyor. "Efendim, Bayan Steele'in bavulunu aldım ve her şey Sea-Tac'e gönderildi."

"Harika. Teşekkürler Taylor."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İyi şanslar efendim."

Başımla teşekkür edip Elliot'la beraber ambara benzeyen çadıra doğru devam ediyorum.

Bayan Anastasia Steele'i beklerken, bir yaylı dörtlüsü, Beyoncé'den "Halo"yu çalıyor. Bizimkiler abartmış; çadır çok gösterişli olmuş. Elliot'la ben, hızla dolan altın renkli sandalyelerin en ön sırasında oturuyoruz. Gerginliğimi yatıştırmasını umarak etrafımı izleyip detayları inceliyorum. Uçuk pembe bir halı, suyun kenarında kurulmuş çiçeklerle süslü, gösterişli bir kemere uzanıyor. Üstündeki beyaz ve pembe güllerin arasından sarmaşıklar ve bana Ana'nın kızaran yanaklarını hatırlatan uçuk pembe şakayıklar geçiyor. Annemin arkadaşı ve hastanenin papazı, Peder Michael Walch töreni yönetecek. Ona ayrılan yerde bizim gibi sabırla bekliyor. Elliot ve bana gözlerinin içi parlayarak bakıyor. Güneş, çiçekli kemerin arkasında Meydenbauer Körfezi'nin pırıltılı sularına yansıyor. Evlenmek için güzel bir gün. Düğün fotoğrafçılarından biri Walsh'in yanına kurulmuş, lensini bana çevirmiş halde. Başımı çevirip Elliot'a dönüyorum. "Yüzükler sende mi?" diye soruyorum belki de onuncu defa.

"Evet" diye tıslıyor.

"Tamam oğlum! Sadece sordum."

Dönüp, gelen misafirleri inceliyorum; tanıdıklarımı başımla selamlayıp el sallıyorum. Bastille ve karısı burada; Flynn, karısı Rhian'la geliyor. İkisi de birer küçük oğlanın elinden sımsıkı tutuyor. Taylor ve Gail yan yana oturuyor. Fotoğrafçı José Rodriguez ve babası burada. Ros, partneri Gwen'le geliyor; küçük kızlarını sandalyelerine oturtuyorlar. Eamon Kavanagh, karısı Britt ve Ethan burada. Mia sevinecek. Mac bana selam veriyor; yanında daha önce görmediğim genç, sarışın bir kadın var. Büyükanne ve Büyükbaba Trevelyan'a bize yakın sandalyeler gösteriliyor. Büyükanнем Elliot'la bana coşkuyla el sallıyor. Alondra Gutierrez arka planda, küçük ekibini yönetiyor. Tanımadığım davetliler de var; ya bizimkilerin ya da Ana'nıninkilerin arkadaşları. Annem, babam, Carla ve Bob, yerlerine geçmek için topluluğun ön tarafına doğru yürüyor. Babam onları bırakıp hızla yanımıza geliyor. Yüzü gururla parlıyor. Elliot'la onu karşılamak için ayağa kalkıyoruz.

"Baba." Tokalaşmak için uzattığım elimi tutup beni kendine çekerek sımsıkı sarılıyor.

"İyi şanslar oğlum" diyor coşkuyla. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler baba." Kelimeler, aniden boğazıma çöken duygu düğümü arasından zorla çıkıyor.

"Elliot." Carrick onu da kucaklıyor.

Topluluğun genel uğultusu beklentili bir sessizliğe dönüşüyor. Yaylı dörtlüsü, "Chasing Cars"ı çalmaya başlarken babam bir koşu yerine dönüyor.

Tabii ki Snow Patrol. Ana'nın en sevdiği gruplardan biri.

Bu şarkıyı seviyor.

Ortadaki koridordan, uçuk pembe tüller içinde, Mia yürümeye başlıyor. Arkasından, uçuk pembe ipek bir elbise içinde şık ve zarif görünen Kate Kavanagh geliyor.

Ana.

Ağzım kuruyor.

Göz kamaştırıcı.

Üstüne oturan beyaz dantelden gelinliğinin açık omuzlarını incecik bir duvak örtüyor. Saçları yukarıda toplanmış, birkaç tel güzel yüzünü çevreliyor. Elinde birbirine geçmiş beyaz ve pembe güllerden karışık bir buket var. Koluna girdiği Ray elini tutmuş, yanında yürürken gözyaşlarını tuttuğu belli oluyor.

Kahretsin. Boğazımdaki düğüm büyüyor.

Ana'yla göz göze geliyoruz. Duvağın altında yüzü bir yaz günü gibi aydınlanıyor. Gülümseyişi yakıyor.

Ah bebek.

Yanımıza kadar yürüyorlar. Ana buketini Mia'nın yanında duran Kate'e veriyor. Ray, Ana'nın duvağını kaldırıp yanağından öpüyor. "Seni seviyorum Annie" dediğini duyuyorum boğuk bir sesle ve dönüp Ana'nın elini bana veriyor. Gözlerimiz buluşuyor. Onunkiler nemli. Başımı çeviriyorum çünkü ifadesi dağılmama sebep olabilir.

"Merhaba" diyorum gelinime çünkü şu anda elimden ancak bu geliyor.

"Merhaba" diye karşılık verirken elimi sıkıyor.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Sen de öyle." Sırıttıyor ve bütün gerginliğim eriyip gidiyor. Müzik susuyor. Sadece Ana, ben ve Peder Michael kalıyoruz. Peder Michael boğazını temizliyor, herkesin dikkatini bu tarafa vermesini istiyor ve tören başlıyor.

“Sevgili konuklar, bugün burada Christian Trevelyan Grey ile Anastasia Steele’in evlilik bağıyla birleşmesine şahit olmak üzere toplandık.” Saygıdeğer peder ikimize de müşfik bir gülümsemeyle bakıyor. Ana’nın elini daha sıkı tutuyorum.

Topluluğa, evliliğe itirazı olan var mı diye soruyor. Aklımdan Elena’nın mesajı geçiyor. Kendime bunun için kızıyorum. Neyse ki Ana dönüp konuklara bakarak dikkatimi dağıtıyor. Kimse bir şey söylemeyince konuklardan toplu halde bir oh sesi çıkıyor; ardından sessiz gülüşmeler yükseliyor. Ana, gözleri muzipçe parlayarak bana bakıyor.

“Oh” diyorum sessizce.

Ana gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

Peder Michael her ikimizden sırayla, bu evliliği geçersiz kılacak herhangi bir yasal engelimiz olmadığını bildirmemizi istiyor.

Birbirimize bağlılığımızın ciddiyeti hakkında bizimle konuşurken o yakıcı his boğazıma geri dönüyor. Ana bütün dikkatiyle onu dinliyor. Daha önce hiç görmediğim, zarif damla küpeler taktığını fark ediyorum. Ailesinin hediyesi olup olmadığını düşünüyorum.

“Şimdi ikinizi de birbirinize evlilik yeminlerinizi etmeye davet ediyorum.” Bana teşvik eder gibi bakıyor. “Christian?”

Derin bir nefes alıyorum ve hayatımın aşkına bakarak yeminlerimi ezberimden okuyorum. Sözlerim kalabalıkta çınlıyor. “Ben Christian Trevelyan Grey, sen Anastasia Rose Steele’i karım olarak kabul ediyorum. Seni ve birlikteliğimizi koruyacağıma, tüm kalbimle sevip değer vereceğime kutsal yemin ederim. İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, hayat bizi nereye götürürse götürsün, her şeyin ötesinde seni sadakatle seveceğime söz veriyorum. Seni koruyacağım, sana güveneceğim ve saygı duyacağım.”

Ana’nın gözleri yaşlarla dolarken burnunun ucuna tatlı bir pembelik yerleşiyor.

“Seni mutlu etmeye, umutlarını ve hayallerini gözetmeye ve seni yanımda, güvende tutmaya söz veriyorum. Sahip olduğum her şey artık senin. Elim, kalbim ve aşkım şu andan itibaren, hayatımızın sonuna kadar senindir.”

Ana bir gözyaşı damlasını siliyor ve ben tüm sözleri hatırladığım için rahatlayarak derin bir nefes alıyorum.

"Ana?" Peder bu kez ona söz veriyor. Elbisesinin kolundan küçük pembe bir kâğıt çıkararak okumaya başlıyor. "Ben, Anastasia Rose Steele, sen Christian Trevelyan Grey'i kocam olarak kabul ediyorum. Hastalıkta ve sağlıkta sadık eşin olarak kalacağıma, iyi günde ve kötü günde yanında olacağıma, sevinçlerin kadar üzüntülerini de paylaşacağıma kutsal yemin ederim." Bakışlarını bana kaldırıp okumadan yeminlerini etmeye devam ediyor. Soluğum kesiliyor. "Seni koşulsuz seveceğime, hedeflerini ve hayallerini destekleyeceğime, seni sayacağıma, seninle gülüp ağlayacağıma, umutlarımı ve hayallerimi seninle paylaşacağıma ve ihtiyacın olduğunda seni rahatlatacağıma söz veriyorum. Ölüm bizi ayırana kadar seni mutlu edeceğim." Kirpiklerini kırıştırarak gözyaşlarını tutmaya çalışıyor; ben de benimkileri.

"Şimdi birbirinize olan kalıcı sevginizin sembolü olarak yüzüklerinizi takacaksınız. Yüzük, sonsuz bir çemberdir. Sürekli ve sabittir; ebedi birlikteliğin sembolüdür. Birbirinize ve bu evliliğe olan bağlılığınız da böyle olsun. Bugünden sonra, ölüm sizi ayırana kadar."

"Christian, yüzüğü Ana'nın parmağına tak." Elliot bana Ana'nın yüzüğünü veriyor ve sol yüzükparmağının ucuna götürüyorum.

"Beni tekrar et" diyor Peder Michael. "Anastasia, bu yüzüğü sana birbirimize ebedi sadakatimizin, birliğimizin ve sonsuz aşkımızın simgesi olarak veriyorum."

Kelimeleri yüksek sesle ve net bir şekilde tekrarlayıp yüzüğü Ana'nın parmağına takıyorum.

"Anastasia, yüzüğü Christian'ın parmağına takabilirsin" diyor Peder Michael. Elliot sırtarak Ana'ya yüzüğümü veriyor.

"Beni tekrar et" diye devam ediyor Peder. "Christian, bu yüzüğü sana birbirimize ebedi sadakatimizin, birliğimizin ve sonsuz aşkımızın simgesi olarak veriyorum."

Ana sözleri tatlı sesiyle, konukların duyabileceği şekilde tekrarlıyor ve yüzüğü parmağına takıyor.

Peder Michael ikimizin de ellerini eline alıp gürleyen sesiyle konuklara hitap ediyor. "Burada olmamızın sebebi sevgi. Evlilik sevgi üstüne kuruludur. Bu iki genç insan, birbirlerine sonsuz sevgilerini

vaat ettiler. Onlarla gurur duyuyoruz ve onlara, hayatın onları götürdüğü yolda birlikte büyümeleri, birbirlerinden öğrenmeleri, birbirlerine sadık kalmaları için güç, cesaret ve güven diliyoruz.

Christian ve Anastasia, evlenmeye ve evlilik birliği içinde birlikte yaşamaya karar verdiniz. Birbirinize olan sevginizi ilan ettiniz ve yeminlerinizle bu sevgiyi sürdürmeye ant içtiniz. Washington Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri koca ve karı ilan ediyorum." Ellerimizi bırakıyor. Ana mutluluk içinde bana bakıyor.

Karım.

Benim.

Kalbim kanatlanıyor.

"Gelini öpebilirsin" diyor Peder Michael koca bir gülümsemeyle.

"Sonunda benimsin" diye fısıldıyorum ve onu kollarıma çekip vücuduma yaslayarak dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Gelinliğinin sırtında küçük düğmeler var. Onları yavaş yavaş açmanın hayalini kuruyorum. Bedenim uyanırken, konukların çığlıkları ve alkışları umurumda değil. "Çok güzel görünüyorsun Ana." Yüzünü okşuyorum. "Bu elbiseyi üstünden ben çıkaracağım, anladın mı?" Ona arzu dolu bir mesaj vermeye çalışarak bakıyorum. Gözleri tutkuyla koyulaşarak başını sallıyor.

Ah Ana.

Onu kucağıma alıp çocukluk odama götürmeyi ve evliliğimizi tamamına erdirmeyi istiyorum. Şimdi. Ama eminim bu işten yakkayı sıyıramam.

Kendine gel Grey.

"Partiye hazır mısınız Bayan Grey?" Karıma gülümsüyorum.

"Her zamanki gibi hazırım."

Sıcak gülümsemesinin tadını çıkarıyorum. Ana'nın elini tutup, Peder Michael'le tokalaşıyorum.

"Teşekkürler Peder. Güzel bir törendi. Ve kısa."

"Talimatlarımı almıştım" diyor ve elimi sıkıyor. "İkinizi de tebrik ederim."

Kate, kucaklamak için çekiştirdiğinden, Ana'yı bırakmak zorunda kalıyorum. Elliot beni kucaklıyor. "Oğlum, yaptın. Tebrikler."

“Christian!” Mia bağıarak kollarıma atlıyor. “Ana’yı seviyorum! Seni seviyorum!” diye haykırırken beni eziyor.

“Mia. Yavaş. Kaburgalarım lazım.”

Böylece sonu gelmeyen tebrikler, kucaklaşmalar, öpüşmeler başlıyor. Katlanacağım bütün gereksiz dokunuşlara dayanabilmek için kendimi hazırlıyorum. Neyse ki mutluluktan uçar haldeyim. Anneme döndüğümde ağladığını görüyorum. Makyajını düşünerek ona hafifçe sarılırken Carrick sırtıma vuruyor. Sırada Carla ve Bob var. Ray Steele elimi gitgide daha sıkarak benimle tokalaşiyor.

“Tebrik ederim Christian. Şunu bil ki onu üzersen seni öldürürüm.”

“Daha azını beklemem Ray.”

“Birbirimizi anladığımıza memnunum.” Sırtarak zonklayan elimi bırakıyor ve sırtıma bir şaplak indiriyor. Raymond Steele’in eski ordu mensubu olduğunu hatırlıyorum.

Kadehimdeki yıllanmış Grande Année Rosé’yi yudumlarken bana doğru gelen karımı izliyorum. Düğün fotoğrafçılarıyla upuzun süren bir fotoğraf çekimini az önce bitirdik ve şu an masamızın yanında, bir parça bir şey yemeyi umarak bekliyorum. Evlilik iştahımı açtı. Ana aralıklarla durup davetlilerle konuşuyor, onlara hoş geldin diyor ve tebriklerini zarafetle kabul ediyor. Gülümseyişindeki ışık öyle parlak ki, selam verdiği herkesi hayata döndürüyor.

O olağanüstü biri. Göz kamaştırıcı bir kadın.

Ve benim.

Sonunda yanıma ulaştığında elini tutup dudaklarıma götürüyorum. “Merhaba” diye fısıldıyorum. “Seni özledim.”

“Merhaba. Ben de seni özledim.”

“Duvağını çıkarmışsın. Güzeldi.”

“Güzeldi ama insanlar üstüne basıp duruyordu!”

Sesimi kesiyorum. “Sinir bozucu olmalı.”

“Öyleydi.”

Babam mikrofonu alıyor. “Herkes iyi günler” diyor. “Bellevue’deki evimize, Christian ve Ana’nın düğününe hoş geldiniz. Beni tanımayanlar için, Christian’ın babası Carrick olduğumu söylemek-

ten gurur duyanım. Gün veya akşam içinde hepinizle bir ara konuşmayı umuyorum. Bu arada hepiniz kadehlerinizi güzel içkilerle doldurun; kadehlerimizi Christian ve güzel karısı Ana'ya kaldırmak istiyorum. İkinizi de tebrik ederim. Ailemize hoş geldin Ana. Ve ikiniz de birbirinize iyi davranın. Christian ve Ana'ya!"

Babamın bana sıcak, şefkat dolu bakışını, parmak uçlarıma kadar her yerimde hissediyorum. Kadehimi ona kaldırırken etrafımızdaki herkes de "Christian ve Ana'ya" diyerek kadehlerini kaldırıyor.

"Lütfen masalarınıza geçin. Birazdan öğlen yemeğine başlayacağız" diye devam ediyor babam.

Ana'nın sandalyesini çekiyorum; oturuyor. Ben de yanına oturuyorum. Buradan bütün çadırı görebiliyoruz. Sonunda oturduğuma şükrediyorum. Midem kazanıyor. Beyaz örtünün üstünde beyaz ve pembe güllerden aranjmanlarla süslü masa çok hoş görünüyor. Ebeveynlerimiz, Elliot ve Kate, Mia ve Bob bize katılıyor.

Ana ve annem yemeğin açık büfe olmasına karar verdiler ama davetliler masalarına geçerken, başlangıçlarımız gelin masasına servis ediliyor. Taze ekşi mayalı ekmekle otlulu tereyağı var. Yanında da lezzetli bir peynirli sufle ve güzel bir yeşil salata. Karımla beraber yumuluyoruz.

Elliot konuşma yapacak. Epey şampanya içti; yani bu işin sonu iyi de bitebilir kötü de. Çıtır somon balığından oluşan giriş yemeklerimizi bitirdik. Bir yudum Bollinger içip enerjimi topluyorum.

Elliot bana göz kırpıp masada ayağa kalkıyor. "İyi günler herkese. Hoş geldiniz. Kısa çöpü ben çektim; yani Christian'ın sağdıcı olduğum için gurur duyuyorum. Ve ağabeyi olduğum ve benden bir konuşma yapmam istendiği için. Ama kusuruma bakmayın; topluluk önünde konuşmak pek bana göre değil. Christian Grey'le birlikte büyümek de pek bana göre değildi. Kâbus gibi bir kardeşti. Tıpkı ailemdeki diğerleri gibi."

Siktir! Elliot? Ama insanlar gülüyor. Ana elimi sıkıyor.

"Bu adam beni fena benzetebilir, çok kere yaptı da. Aranızda onunla kick boks yapmış olan varsa bilir; ona bulaşmayacaksınız.

Sert çocuktur. Hep tek tabancadır. Daha gençken, benim gibilerle şehrin altını üstüne getirmek yerine kafasını bir kitaba gömmeyi tercih ederdi. Okulda zorlandığını hepiniz duymuşsunuzdur; o yüzden bu kısmı geçiştireceğim ama her nasılsa, şans eseri; zeki olduğundan falan değil, bir şekilde eğitim almayı başardı hatta Harvard'a bile girmenin yolunu buldu.

Ama anlaşıldı ki Harvard da ona göre değildi. Kendini ticaret ve yüksek finans dünyasına atmak istedi. Öyle de yaptı... işi kıvı-
nıyor gibi." Elliot küçümser gibi omuz silkiyor ve davetliler tekrar gülüyor.

"Bütün bu zaman boyunca, karşı cinse bir defa olsun ilgi göstermedi. Hiç. Eh, ne düşündüğümüzü tahmin etmeyi size bırakacağım."

Ah, Tanrı aşkına. Gözlerimi deviriyorum. Elliot sırtlıyor. "Yani, kısa bir süre önce bu güzel genç kadınla, Anastasia Steele'le gelince hepimizin nasıl şaşırdığını ve sevindiğini siz hayal edin. Daha en başından Christian'ın kalbini çaldığı ortadaydı. Tuhaf bir sebepten; belki küçükken kafa üstü düşmüştür," –bir daha omuz silkiyor – "o da ona abayı yaktı."

Yine davetlileri kahkahaya boğuyor!

"Bugün dünya evine girdiler. Sadece şunu söylemek istiyorum; Christian, Ana tebrikler. Sizin için çok mutluyuz. Ve hayır, Ana hamile değil!"

Bütün masalardan ortak bir şaşkınlık sesi yükseliyor.

"Geline ve damada, Ana ve Christian'a!" Kadehini kaldırıyor. Onu öldürmek istiyorum ve Ray Steele'in ifadesine bakılırsa o da öyle.

Ana'nın yanakları kızardı, o da biraz şoke olmuş gibi.

"Teşekkürler Elliot" diyor gülerek.

Ona peçetemi fırlatıp Ana'ya dönüyorum. "Pastayı keselim mi?"

"Tabii."

Ana'yla dans pistine geçerken, DJ çoktan hazır. Herkes etrafımıza toplanırken onu kollarıma alıyorum ve Ana kollarını boynuma doluyor. Şarkının tatlı, duygulu sözleri çadırı dolduruyor.

Carla'nın hatırlayarak elini boynuna götürmesi gözümün ucuna takılıyor. Sonra, Corinna Bailey Rae "Like A Star"ı söylemeye başladığında, karımdan başkasını gözüm görmüyor.

Geri kalan herkes silikleşiyor. Dans pistinde sadece ikimiz süzülüyoruz. "Gökyüzümde bir yıldız gibi"³⁴ diye fısıldıyor Ana. Dudaklarını bana uzatıyor ve kayboluyorum... Ve bulunuyorum.

"Anne, dini bir törende ısrar etmediğin için teşekkür ederim."

"Saçmalama Christian. Sana bunu dayatamazdım. Bence Michael harika bir tören yönetti."

"Kesinlikle." Uzanıp annemi alnından öpüyorum. Gözlerini kapıyor; tekrar açtığında bakışları tuhaf bir anlamla tutuşuyor. "Çok mutlu görünüyorsun canım. İkiniz için de sevinçten uçuyorum."

"Teşekkürler anne."

Kate ve Ana'nın derin bir sohbete daldığı köşeye bakıyorum. Elliot onları izliyor. Hayır. Elliot Kate'i izliyor. Gözlerini ondan alamıyor. Onu gösterdiğinden fazla önemsiyor olabilir.

Dans pisti dolu. Ray ve Carla dans ediyorlar. Araları gerçekten iyi. Saatile bakıyorum; akşam beş olmuş. Bu saatlerde ayrılmayı düşünmüştük. Karıma doğru yürüyorum. Kate ona sımsıkı sarılıp bana sırtlıyor. Ona karşı biraz daha az düşmanlık hissediyorum.

"Selam bebek." Kolumu Ana'nın omzuna atıp şakağından öpüyorum. "Kate" diyerek selam veriyorum.

"Tekrar merhaba Christian. Benim de en favori adamım olan sağdıcını bulmaya gidiyorum. İkimize de gülümseyip, Ethan ve José'yle içmekte olan Elliot'ın yanına gidiyor.

"Gitme zamanı" diye fısıldıyorum.

Parti artık yetti. Karımla yalnız kalmak istiyorum.

"Hemen mi?" diyor Ana. "Bu hayatımda ilgi odağı olmaktan rahatsız olmadığım ilk parti." Kollarıma dönüp bana gülümsüyor.

"İlgi odağı olmayı hak ediyorsun. Göz kamaştırıcı görünüyorsun Anastasia."

"Sen de öyle."

34. Şarkının sözlerine gönderme yapıyor. (ç.n.)

"Bu güzel elbise sana yakışmış." Çekici omuzlarını ortaya çıkarmasını sevdim.

"Bu eski şey mi?" Bana kirpiklerinin arasından bütün o utan-
gaç ve baştan çıkarıcı ifadesiyle bakıyor. Dayanılmaz bir kadın.
Eğilip onu öpüyorum.

"Hadi, gidelim. Seni artık bütün bu kalabalıkla paylaşmak istemiyorum."

"Kendi düğünümüzü terk edebiliyor muyuz?"

"Bebeğim, bu bizim partimiz. İstedığimizi yapabiliriz. Pastayı kestik. Şimdi seni kaçırıp sadece kendime saklamak istiyorum."

Kıkırdıyor. "Beni ömür boyu kendinize saklayabilirsiniz Bay Grey."

"Bunu duyduğuma çok memnun oldum Bayan Grey."

"Hah, işte buradasınız! Muhabbet kuşları sizi!"

Kahretsin. Büyükanne Trevelyan saldırıyor.

"Christian, canım. Büyükannenle bir dans daha eder misin?"

"Elbette büyükanne." İç çekecekken yutkunuyorum.

"Ve sen, güzel Anastasia, git yaşlı bir adamı mutlu et. Theo'yu dansa kaldır."

"Theo kim Bayan Trevelyan?"

"Büyükbaba Trevelyan. Bana da büyükanne diyebilirsin sanırım. Artık torunlarımla çocukları için çalışmalar başlamanız gerekiyor. Çok vaktim kalmadı." Gülümsemesi zamparalık sınırında.

Büyükanne! Tanrım!

"Gel büyükanne" diyorum aceleyle.

Çocuk düşünmeye başlamak için önümüzde yıllar var.

Onu yavaş yavaş dans pistine götürürken özür diler gibi arkama bakarak Ana'ya gözlerimi deviriyorum. "Kaçtım bebek!"

Ana bana el sallıyor.

"Ah, canım oğlum. Damatlığın ne de yakışmış. Ya gelin! Göz kamaştırıcı. Çocuklarınız güzel olacak."

"Bir gün, büyükanne. Düğün hoşuna gitti mi?" Konuyu değiştirmem gerek.

"Sizinkiler nasıl parti verileceğini biliyor. Elbette annene benden geçmiş. Theo'ya kalsa çiftlikte pinekler. Ama zaten onu biliyorsun."

"Biliyorum." Meyve bahçesinde büyükbabama yardım ettiğim günlerden kalma bir sürü güzel anım var. Orası en sevdiğim yerlerden biri. "Ana'yı ziyarete getiririm."

"Mutlaka. Bana şimdi söz ver."

"Söz."

Dans pistinde Bruno Mars'ın "Just The Way You Are"ından Maroon 5'in "Moves Like Jagger"ına geçiş yapıyoruz. Büyükanem bu şarkıya bayılıyor. Bollinger'ı fazla kaçırmış olabilir. Ama "Sex on Fire"³⁵ ilk ritimleri hoparlörlerde gümbürdemeye başladığında onu masasına götürmenin zamanı geldiğine karar veriyorum.

Ana burada değil. Büyükbaba Trevelyan'la oturuyorum. Bu sonbaharda bereketli bir hasat beklediğini anlatıyor. "Şimdiye kadar ki en tatlı elmalar olacak!"

"Tatmak için sabırsızlanıyorum" diye bağıyorum çünkü biraz duyma güçlüğü çekiyor.

"Mutlu musun oğlum?" diye soruyor.

"Çok."

"Evet. Belli oluyor." Dizime vuruyor. "Bunu görmek güzel. Gelin güzel bir kız. Ona iyi bak ki o da sana iyi baksın."

"Kesinlikle öyle yapacağım. Şimdi onu bulmaya gidiyorum. Seni gördüğüme sevindim büyükbaba."

"Galiba tuvalete gitti."

Ayağa kalktığımda Flynn, omzunda uyuyan oğlunu tutarak bana yaklaşıyor. Karısı Rhian da, kardeşi gibi mışıl mışıl uyuyan diğer oğullarını taşıyor.

"John!"

"Christian, tebrikler. Güzel bir düğün." Elimi sıkıyor. "Sana sarılırdım ama küçük bir çocuk taşıyorum. Ayrıca sanırım bu doktor-hasta etiğine karşı gelmek olur."

Gülüyorum. "Sorun değil. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Güzel bir gün Christian" diyor Rhian. "Harika bir düğün. Bu iki yaramazı eve götürmemiz gerekiyor."

"Çok uslu durdular."

35. "Sex on Fire", Amerikan rock grubu Kings of Leon'un dördüncü stüdyo albümü "Only by the Night"tan çıkan ilk single. (y.n.)

"Onları hapladığımız için." Göz kırıyor.

Şaşıyorum.

"Şaka yapıyor." John yan gözle karısına bakıyor. "Bazen çok çekici bir fikir gibi gelse de henüz bu seçeneğe yönelmedik."

Rhian gülüyor. "Bütün gün bahçede koştuktan yorulduklar. Sizin için açık alanı geniş."

"Balayının tadını çıkarın" diyor Flynn ve Rhian'ın elini tutuyor.

"Teşekkürler, güle güle."

Onları sorumluluklarının ağırlığıyla beraber çimenlikten eve doğru yürürken arkalarından izliyorum.

Onların yerinde olmak istemezdim.

Ana'nın evin Fransız kapılarının yanındaki terasta olduğunu fark ediyorum ve Taylor'a mesajla gitmek istediğimizi bildiriyorum. Elimi pantolonumun ceplerine sokup, karıma doğru yavaş yavaş yürüyorum. Dalgın dalgın, uzaklardaki Seattle'ın üstündeki parlak gökyüzünü izliyorum.

Ne düşünüyor, merak ediyorum.

"Merhaba" diyor yanına varınca.

"Merhaba." Gülümsüyor.

"Hadi, gidelim." Karımla baş başa kalmak için biraz sabırsızım.

"Üstümü değiştirmeliyim." Elime uzanıyor. Beni içeri sürüklemek için olduğunu düşünüyorum ama karşı koyuyorum. Kafası karışarak kaşlarını çatıyor. "Bu elbiseyi kendin çıkarmak istiyorsun sanıyordum."

"Doğru." Elini sıkıyorum. "Ama seni burada soymayacağım. Yoksa buradan... kim bilir." Elimi belirsizce sallayarak açıklamaya çalışıyorum.

Kızarıp elimi bırakıyor.

Onu o gelinliğin içinden çıkarmayı ne kadar istesem de kalkış zamanı belli bir jet bizi bekliyor. "Saçlarını da açma" diye fısıldarken sesimdeki arzuyu saklamak için boşuna çabalıyorum.

"Ama..." Kaşlarını çatıyor.

"Aması yok Anastasia. Çok güzel görünüyorsun ve seni kendi ellerimle soymak istiyorum. Yanına birkaç parça giysi al. İhtiyacın

olacak." Gideceğimiz yere vardığımız zaman için. "Taylor bavulunu aldı."

"Tamam." Bana tatlılıkla gülümsüyor. Onu bırakıp gittiğimizi söylemek için annemi ve Alondra'yı aramaya koyuluyorum. Önce Alondra'yı buluyorum.

"Teşekkürler." Elini sıkıyorum. "Her şey çok güzeldi."

"Rica ederim Bay Grey. Şimdi herkesi toparlayacağım."

"Harika. Tekrar teşekkürler."

Carla, ağlamaklı, kızının ve eski kocasının acemice kucaklaşmalarını izliyor. Ana'nın gelin buketi elinde. Gözleri yaşıyor.

"Harika bir eş olacaksın" diye mırıldanıyor Ray. Bir kez daha gözlerine yaşlar doluyor. Bana bakıp başını sallıyor, sonra elimi samimi bir şekilde sıkıyor. "Kızıma iyi bak Christian."

"Niyetim kesinlikle bu Ray. Carla." Ana'nın annesini yanağın-
dan öpüyorum.

Geri kalan davetlilerimiz Fransız kapıların önünde toplanmış, evin yan tarafındaki terasın önüne kadar uzanan bir insan kemeri oluşturmuşlar.

Ana'nın ifadesini yokluyorum. Gülümsemesi geri gelmiş. "Hazır mısınız?"

"Evet."

El ele tutuşup eğilerek, uzanmış kolların altından pirinç ve şans, aşk ve iyi dilekler yağmuru altında hızla geçiyoruz. Kemerin sonunda annemle babam bekliyor.

Artık takım elbiseme makyaj bulaştırmayı önemsemeden bana sarılan anneme, "Teşekkürler anne" diye fısıldıyorum. Babam da beni çekip bir daha kucaklıyor.

"Aferin oğlum. Balayınızın tadını çıkarın."

İkisi de Ana'ya sarılıp öpüyor. Grace ağlamaya başlıyor yine.

Anne! Topla kendini.

Şoför kapısının yanında bekleyen Taylor arka kapıyı açmaya geliyor. Başımla işaret edip Ana'ya kapıyı ben açıyorum. Ana aniden dönüp gelin buketini bekleyen kalabalığa atıyor. Mia, bize güle güle demeye gelmiş herkesin ısıklarını ve alkışlarını bastır-
cak kadar yüksek bir neşe çılgılığıyla buketi kapıyor.

Gelinliğin eteklerini kapıya sıkışmaması için toplayarak Ana'yı Audi'ye bindiriyorum.

Herkese çabucak el sallayıp koşar adımlarla Taylor'ın kapımı açıp beklediği diğer tarafa geçiyorum.

"Tebrikler efendim" diyor dostça bir sesle.

"Teşekkürler Taylor." Karımın yanına kayıyorum.

Tanrı'ya şükür! Sonunda gidiyoruz. Hiç kaçamayacağımız sanmıştım.

Coşkulu bağırışlar ve arabaya vuran pirinçler eşliğinde, Taylor Audi'yi araba yoluna sürüyor. Ana'nın eline uzanıp parmaklarını dudaklarıma götürüyorum ve her birini sırayla öpüyorum.

"Buraya kadar her şey yolunda mıydı Bayan Grey?"

"Buraya kadar her şey muhteşemdi Bay Grey. Nereye gidiyoruz?"

"Sea-Tac."

Ana anlamamış gibi bakıyor; başparmağımla dudağını okşuyorum.

"Bana güveniyor musun?"

"Tamamen" diye fısıldıyor.

"Düğünün nasıldı?"

"Şahaneydi. Seninki?"

"Müthiş." Birbirimize sersemlemeler gibi sırtıyoruz.

Sea-Tac'in güvenlik girişinden geçip gümrüklü sahadaki GŞT Gulfstream'e ilerliyoruz. "Bana yine şirket malını kötüye kullanacağını söyleme!" diyor Ana uçağı görünce. Gözleri parlıyor ve heyecan saçarak elimi tutuyor.

"Öyle umuyorum Anastasia." Ona en ahlaksız gülümsememle bakıyorum.

Taylor arabayı, uçağın merdiveninin önünde durduruyor ve inip kapımı açıyor. İniyorum. "Tekrar teşekkürler Taylor. Seninle Londra'da görüşürüz" diye mırıldanıyorum Ana duymasın diye.

"Bekliyor olacağım efendim. İyi yolculuklar."

"Sana da."

"Ben Bayan Grey'in el bagajını alayım" diyor. Ana'nın yeni unvanını duyunca içim ısınıyor. Kapısına gidip sonuna kadar açıyorum. Eğilip onu kucağıma alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyaklıyor.

"Seni eşiğe götürüyorum."

Kıkırdayarak kollarını boynuma doluyor ve onu Kaptan Stephan'ın bizi beklediği uçağın merdivenlerine taşıyorum.

"Uçağa hoş geldiniz Bayan Grey" diye selamlıyor büyük bir gülümsemeyle. Ana'yı indirip elini sıkıyorum. "İkinizi de tebrik ederim" diye devam ediyor.

"Teşekkürler Stephan. Anastasia, Stephan'ı tanıyorsun. Bugün kaptanımız o ve bu da yardımcı pilot Beighley."

"Tanıştığımıza memnun oldum" diyor Beighley.

Ana biraz şaşkınlıktan serseme dönmüş görünüyor ama ikisini de nazikçe selamlıyor.

"Bütün hazırlıklar tamam mı?" diye soruyorum Beighley'ye.

"Evet efendim" diye yanıtlıyor her zamanki özgüvenli havasıyla.

"Kalkış iznini aldık" diye haber veriyor Stephan. "Buradan Boston'a kadar hava güzel."

"Türbülans?"

"Boston'a kadar yok. Shannon üstündeki cephe bizi biraz sar-sabilir."

"Anladım. Eh, umuyorum o sırada uyuyor olacağım."

"Kalkış için hazırlıklara başlıyoruz efendim" diyor Stephan. "Sizi kabin görevliniz Natalia'nın yetenekli ellerine bırakıyoruz."

Natalia mı?

Sara nerede?

Natalia'yı gözüm bir yerden ısırtıyor.

Şüphelerimi bir kenara bırakıyorum. "Mükemmel" diyorum Stephan'a ve Ana'yı elinden tutup koltuklardan birine götürüyorum. "Otur."

Söylediğimi yapıp şaşırtıcı bir zarafetle koltuğa yerleşiyor. Ceketimi çıkarıp yeleğimin düğmelerini çözüyorum ve karşısına oturuyorum.

"Beyefendi, hanımefendi. Uçağa hoş geldiniz ve tebrikler." Natalia elinde pembe şampanya dolu iki kristal kadehle bizi karşılıyor.

"Teşekkürler." Kadehleri alıp birini Ana'ya verirken Natalia uçak mutfağına dönüyor.

"Mutlu bir evliliğe Anastasia." Ana'yla kadehlerimizi tokuşturuyoruz.

"Bollinger mı?" diye soruyor.

"Ta kendisi." Öğleden sonranın çoğunda bunu içtik.

"Bunu ilk kez çay fincanında içmiştim." Bakışları dalıyor.

"O günü çok iyi hatırlıyorum. Mezuniyetin."

Ne gündü... Birkaç şaplak attığımı hatırlıyorum. Hmm... Ayrıca esnek ve kesin sınırları konuşmuştuk.

Oturduğum yerde kıpırdanıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Ana beni şimdiye geri döndürüyor.

"Shannon."

"İrlanda mı?" diye ciyaklıyor.

"Yakıt ikmali için."

"Sonra?" Ana'nın gözleri yuvalarından fırlıyor. Heyecanı buluşu.

Sırtarak susuyorum. Ona biraz işkence ediyorum.

"Christian!"

İşkencesine son veriyorum. "Londra."

Nefesi kesiliyor, aynı anda hem şoke olmuş hem de korkmuş görünüyor. Sonra Seattle'ı aydınlatan gülümsemesi geri dönüyor.

"Sonra Paris. Sonra Güney Fransa" diye devam ediyorum.

Ana çıldırmak üzere.

"Hep Avrupa'ya gitmeyi hayal ettiğini biliyorum. Hayallerini gerçekleştirmek istiyorum Anastasia."

"Sen benim gerçekleşen hayalimsin Christian."

"Siz de benim Bayan Grey." Sözleri ruhumu ısıtıyor. Şampanyadan bir yudum daha alıyorum. "Kemerini bağla."

Ana sırtıyor. Sanırım mutlu. Ben de öyle. Şafağı Atlantik'in diğer ucunda yakalamak üzere, gün batımında uçuyoruz.

Uçuşa geçtiğimizde Natalia akşam yemeğimizi servis ediyor. Yine çok açım.

Neden?

Evlenmek gerçekten de insanı tüketiyor. Ana'yla düğünün önemli anlarını konuşuyoruz. Benim için en önemli an, onu ilk kez güzel gelinliği içinde görmektir.

"Benim için en önemli an seni gördüğüm andı. Ve senin orada olman!"

"Orada mı?"

"Bir yanım bütün bunlar rüya mı diye sorguluyordu. Belki de gelmeyecektin."

"Ana, hiçbir güç bana engel olamazdı."

"Tatlı, Bay Grey?" diye soruyor Natalia.

Geri çevirip karımı seyretmeye devam ediyorum. Parmağımı altdudağımda gezdirerek onun da cevap vermesini bekliyorum.

İmalı bakışlarını benden ayırmadan, "Hayır, teşekkürler" diyor Natalia'ya. Natalia bizi baş başa bırakıyor.

Ah, güzel Tanrım. Karıma sahip olacağım.

"Güzel" diye fısıldıyorum. "Tatlı olarak seni düşünüyordum."

Ana'nın gözleri gözlerimle buluşup koyulaşırken dişi altdudağıyla oynuyor.

Masadan kalkıp elimi uzatıyorum. "Gel." Kabinin mutfak ve kokpitten uzaktaki arka kısmına geçiyoruz. En uçtaki kapıyı işaret ediyorum. "Burada banyo var." Kısa bir koridordan geçip büyük boy bir yatağın bizi beklediği arka kabine giriyoruz.

Ana'yı kollarıma çekiyorum. "Düğün gecemizi yerden otuz beş bin fit yüksekte geçirmek istedim. Daha önce hiç yapmadığım bir şey."

Ana'nın kesik nefesi kasıklarımda yankılanıyor.

"Ama önce seni bu şahane elbiseden kurtarmalıyım."

Nefesi derinleşiyor. Bunu o da istiyor.

"Dön" diye fısıldıyorum.

Dediğimi hemen yapıyor. Topuzunu inceliyorum. Her bir tokenin üstünde küçük bir inci var. Çok zarifler. *Ana gibi*. Hepsini nazikçe, birer birer çıkararak buklelerini tek tek serbest bırakıyorum. Parmak uçlarım şakaklarında, boynunda, kulak memelerinde, dokunuşların en hafifiyle geziniyor. Karımı ölesiye baştan çıkarmak istiyorum. İşe yarıyor da. Ağırlığını çaktırmadan bir ayağından ötekine verip duruyor. Yerinde duramıyor. Sabırsız. Soluklarının sesi yükseliyor.

Tahrir oldu.

Sadece dokunuşlarımla. Benim içinse bu aynı derecede tahrir edici.

"Saçların çok güzel Ana." Sözlerimi şakağına doğru fısıldarken tatlı kokusunu içime çekiyorum. Dudaklarının arasından yumuşak bir iç çekiş kaçıyor. Bütün tokaları çıkarınca yavaşça başına masaj yapmaya başlıyorum.

Derinden bir haz iniltisi çıkararak bana yaslanıyor. Parmaklarım başından, boynunun arkasına iniyor. Gür saçlarını avcuma alıp çekerek boynunu açıyorum. "Benimsin." Kulak memesini hafifçe dişliyorum.

İnliyor.

"Sessiz ol." Saçlarını omzundan sıyrıp parmağımı gelinliğinin danteli boyunca gezdiriyorum. Son düğmenin üstünden çıplak tenini öptüğümde tüm bedeni titriyor.

"Öyle güzelsin ki" diye fısıldayarak düğmeyi açıyorum. "Beni bugün dünyanın en mutlu adamı yaptın." Hiç acele etmeden, her bir minik düğmeyi açmaya devam ediyorum. Gelinlik açılıyor ve arkasında ince kancaları olan uçuk pembe korsesi gözlerimin önüne seriliyor.

Penisim beğeniyor. Hem de çok.

"Seni çok seviyorum." Dudaklarımı boynunun arkasından omzuna götürüyorum. Öpücüklerimin arasında mırıldanıyorum. "Seni. Çok. İstiyorum. İçinde. Olmak. İstiyorum. Sen. Benimsin."

Başını yana eğerek boynunu bana sunuyor.

"Benim" diyorum teninin üstünde. Gelinliği kollarından sıyrarak indiriyorum. İpek ve dantelden zarif bir yığın halinde ayaklarının dibine düşüyor. Ana jartiyer ve çorabıyla birlikte sadece korsesiyle kalıyor.

Güzel Tanrım. İnce çorap. Vücudumdaki bütün kan aşağı iniyor.

"Dön." Sesim boğuk.

Nefesim kesilerek karımı seyrediyorum. Aynı anda hem mahcup hem de müthiş seksi görünüyor. Korsesi memelerini dolgun bir şekilde kaldırmış ve saçları gür bir kahverengi halinde dökülüyor.

"Beğendin mi?" diye sorarken yüzü, seksi iç çamaşırıyla aynı renk pembe oluyor.

"Beğenmek ne kelime bebek. Heyecan verici görünüyorsun. Gel." Elimi uzatıyorum. Tutup ayaklarının etrafındaki gelinlikten çıkıyor.

“Kıpırdama” diye uyarıyorum, gözlerimi gözlerine kilitleyerek. Parmağımı memelerinin yumuşak dolgunluğunda gezdiriyorum. Giderek daha hızlı ve daha kısa nefesler alıp verirken dokunuşumun altında titriyorlar.

Karımı tahrik etmeyi seviyorum.

Parmağımı isteksizce teninden çekip havada döndürüyorum.

Benim için dön.

Dönüyor. Yüzü yatağa döndüğünde ona durmasını söylüyorum. Beline sarılarak onu göğsüme dayıyorum ve boynunu öpüyorum. Bu açıdan, taşan memelerinin görkemli manzarasına sahibim. Karşı koyamıyorum. İkisini de avuçlarıma alıyorum. Başparmaklarımı meme uçlarının yumuşak şişkinliğinde gezdiren tekrar tekrar daireler çiziyorum. Ana inliyor.

“Benim” diye fısıldıyorum.

“Senin” diye fısıldıyor.

Poposunu bana doğru itiyor. Kendimi ona iyice bastırmamak için kendimi zor tutuyorum. Ellerimi yumuşak satenin üstünden karnına, beline ve kasıklarına indiriyorum. Başparmaklarım vulvasını hafifçe sıyrıyor. Gözleri kapalı; başını bana yaslayarak inliyor. Parmaklarım jartiyerini buluyor. İkisini birden aynı anda çözüyorum. Sonra ellerimi güzel poposuna kaydırıyorum.

“Benim” diye fısıldıyorum. Poposunu okşarken parmak uçlarım iç çamaşırının altına sürtünüyor.

“Ah” diye inliyor.

Islak.

Siktir. Ana. Baştan çıkarıcı kadın.

“Şşş.” Jartiyerin arkasındaki kaskaçları çözüyorum sonra eğilip yatak örtüsünü çekiyorum. “Otur.” Sözümü dinliyor. Ayaklarının önüne diz çöküp ayakkabılarını tek tek çıkararak gelinliğin yanına koyuyorum. Sol çorabını, tenini okşayarak bacağından yavaşça sıyrırken üstümdeki ateşli bakışlarının farkındayım. Diğerini de yavaşça sıyrıyorum. “Noel hediyelerimi açmaya benziyor” diye fısıldıyorum Ana’ya bakarak.

“Çoktan aldığın bir hediye” diyor sessizce.

Ne? Yorumuna şaşırıyorum. “Ah, hayır bebek” diye avutuyorum onu. Belki ihtiyacı olan budur. “Bu sefer gerçekten benimsin.”

"Christian, evet dediğim günden beri seninim." Öne doğru gelip yüzümü avuçlarına alıyor. "Seninim. Hep senin olacağım kocacığım."

Kocam. Törenden beri bunu ilk defa söylüyor.

"Ama" diyor dudaklarımın üstündeki yumuşak dudaklarıyla, "bence çok giyiniksin." Beni öpmek için eğiliyor ama *kocam* sözü hâlâ kalbimde cınlıyor.

Ben onunum. Gerçekten onun.

Doğrulup, parmaklarımı saçlarından geçirerek başını iki elimin arasına alıp onu öpüyorum.

"Ana" diye fısıldıyorum. "Benim Ana'm." Onu tekrar öpüyorum. Adamakıllı. Dilimi ağzına sokup onu tadarak. Karımı tadarak. Sessiz arzuma kendininkiyle karşılık veriyor; dili benimkini bulup sarmalıyor.

Nefes almak için yüzeye çıktığımızda, "Giysilerin" diyor ve yeleğimi çıkarmaya girişiyor. Onu bırakıp, güzel mavi gözleri istekle kararak beni izlerken yeleği üstümden atıyorum. "Bana bırak, lütfen" diyor.

Tekrar topuklarımın üstüne oturuyorum. Uzanıp kravatımı tutuyor.

O kravat.

En sevdiğim.

Yavaşça çözüp serbest bırakıyor.

Çenemi kaldırıyorum; en üst düğmemi çözüyor. Manşetlerime dönüp yeni kol düğmelerimi sırasıyla çıkarıyor. Elim uzatıyorum; onları avucuma bırakıyor. Avcumu kapatıp elimi öptükten sonra onları pantolonumun cebine koyuyorum.

"Bay Grey, bu çok romantik."

"Sizin için Bayan Grey. Kalpler ve çiçekler. Her zaman."

Elime uzanıp uzun, koyu kirpiklerinin arasından bakarak nikâh yüzüğümü öpüyor.

Ah, *Tanrım*. Gözlerimi kapatıp inliyorum. "Ana."

Gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyor. Her birini çözerken, önceden düğmenin olduğu yere yumuşak bir öpücük konduruyor ve bir sözcük fısıldıyor. "Beni. Çok. Mutlu. Ediyorsun. Seni. Seviyorum."

Bu çok fazla. Onu istiyorum.

Siktir, onu çok istiyorum.

İnleyerek gömleği üstümden atıyorum ve onu yatağa kaldırıp altına yatırıyorum. Dudaklarım dudaklarını buluyor. Kıpırdamayaacağı şekilde başını tutuyorum ve karı koca olarak ilk kez yatağı pozisyonunda öpüşüyoruz.

Ana.

Pantolonum dar gelmeye başlıyor. Bacaklarının arasında dizüstü doğruluyorum. Ana nefes nefese, dudakları öpüşmemizle şişmiş, arzuyla bana bakıyor.

Siktir.

"Çok güzelsin, karıcığım." Ellerimi iki bacağından aşağı kaydırıp sol ayağını tutuyorum. "Bacakların öyle güzel ki her bir noktasını öpmek istiyorum. Buradan başlayarak." Dudaklarımı ayak başparmağına bastırıp teninde gezdiriyorum.

"Ah!" Ana karışık bir ses çıkararak gözlerini kapıyor. Ayağının üstünü tadıyorum ve sonra yaladığım topuğunu emiyorum. Sonra ayak bileğine ilerliyorum. Baldırına doğru yumuşak, ıslak öpücüklerle ilerlerken Ana kıvranıyor.

"Kıpırdamayın Bayan Grey" diye uyarıyorum ve bir an durup korsesinin altından yükselip alçalan memelerini izliyorum.

Tam bir güzellik.

Yeter. Artık gitmeli.

Onu yüzüstü çevirip öpücük yolculuğuma yukarı doğru devam ediyorum. Baldırlarının, üst bacaklarının arkası, kalçası... Bir an için poposuyla yapmak istediğim şeyler aklımdan geçiyor.

Ana isyan ediyor. "Lütfen."

"Tamamen çıplak olmanı istiyorum" diye mırıldanıyorum ve korsesinin kancalarını tek tek, ağır ağır çözüyorum. Çıkarınca, kalçasının tam üstüne yumuşak, ıslak bir öpücük kondurup dili mi omurgası boyunca yukarı doğru kaydırıyorum.

Ana kıvranıyor. "Christian, lütfen."

Pantolonumun zor tuttuğu penisimi kalçasına dayayarak üstüne uzanıyorum. "Ne istiyorsunuz Bayan Grey?" diye soruyorum kulağının hemen altında.

"Seni."

"Ben de seni aşkım, hayatım." Pantolonumu indiriyorum. Yanında diz çöküp onu sırtüstü çeviriyorum. Kalkıp Ana beni kocaman açılmış gözler ve arzuyla seyrederken pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Külotunu tutup çekerek çıkarıyorum. Altımda çırılçırak kalıyor.

"Benim" diyorum sadece dudaklarımı kıpırdatarak.

"Lütfen." Ana yalvarıyor.

Sırtışıma gizleyemiyorum. *Ah, bebek. Yalvarmana bayılıyorum.*

Yatağa çıkıp diğer bacağına da ıslak öpücükler kondurarak giderek kasıklarına yaklaşıyorum. Amacıma. Kutsal tepeye. Amaçıma ulaştığımda bacaklarını iki yana biraz daha açıyorum. Islak ve istekli. Tam olmasını istediğim gibi. "Ah, karım benim" diye fısıldıyorum ve onu tadarak dilimi üstünde gezdirirken klitorisini buluyorum.

Hmmm... Ona ağızla yavaş yavaş eziyet etmeye başlıyorum. Dilimi çevire çevire, o çok hassas tomurcuğu kışkırtıyorum. Ana saçımı tutup, kalçasının çok iyi bildiğim o ritmiyle altımda kıvrıyor. Bir defa kalçasını yükseltiyor ama onu yerine sabitleyip tatlı işkenceme devam ediyorum.

"Christian" diye haykırarak saçımı tutuyor.

Yaklaştı.

"Daha değil." Yukarı ilerleyip dilimi göbek deliğine daldırıyorum.

"Hayır!" diye sızlanıyor. Karnının üstünde sırtıyorum.

Her şeyin zamanı var aşkım.

Yumuşak göbeğini öpüyorum. "Çok sabırsızsınız Bayan Grey. Emerald Isle'a inene kadar vaktimiz var."

Memelerine ulaştığımda her birine yumuşak öpücüklerle tapıyorum, sonra meme uçlarından birini dudaklarımın arasına alarak çekiyorum. Meme ucuna tüm dikkatimi verirken bir yandan onu izliyorum. Bakışları kararışmış, ağzı gevşemiş. "Kocacığım, seni istiyorum. Lütfen."

Ben de seni istiyorum.

Ağırlığımı dirseklerime vererek bedenimle bedenini örtüyorum ve burnumu burnuna sürtüyorum. Elleri üstümde.

Omuzlarımda.

Sırtımda.

Kalçamda.

"Bayan Grey. Karıcığım. Amacımız memnun etmek." Dudaklarımı dudaklarına sürüyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kalçasını bana doğru kaldırıyor.

"Gözlerini aç. Seni görmek istiyorum."

Gözleri irkilten bir mavi.

"Christian, ah" diye bağırıyor ve ona santim santim sahip oluyorum.

"Ana, oh, Ana" diye soluyorum. İsmi bir dua.

O cennet. Benim cennetim.

Onu hissetmenin zevkiyle hareket etmeye başlıyorum.

Kıçıma saplanan tırnakları beni kamçılıyor.

Tekrar.

Ve tekrar.

O benim.

O gerçekten benim.

Sonunda ismimi haykırarak altımda dağılıyor ve beni de tetikliyor. Aşkımın içine boşalıyorum, boşalıyorum. Hayatımın. Karımın.

16 Ağustos 2011, Salı

M.Y. Fair Lady'nin gövdesine vuran dalgaların sesiyle uyanıyorum. Mürettebat güvertede; tıngırtılara bakılırsa güne hazırlanıyorlar. Monte Carlo Limanı dışında bir koyda demir atmış haldeyiz. Akdeniz'de tasasız bir yaz sabahı ve Bayan Anastasia Grey yanımda mışıl mışıl uyuyor. Balayımızın başından beri sık sık yaptığım gibi yan dönüp onu izliyorum. Bronzlaştı. Saçlarının rengi biraz açıldı. Dudakları aralanmış, tatlı bir uykuda.

Olması gerektiği gibi.

Hatırlayıp gülümsüyorum.

Gece geç saatlerdi. Ve boşaldı, boşaldı, boşaldı.

Çok huzurlu görünüyor; ona özeniyorum.

Yine de kabul etmeliyim, ben de biraz rahatladım.

Geçen haftanın Kara Pazartesi³⁶ dramından sonra Ros ve Marco ara sıra telefon etti. Marco ile defansif aktiflere son dakika aktarımlarıyla herhangi bir büyük kaybı engelledik. İkimiz de piyasaları yakından izlemeye devam ediyoruz ve kriz dönemini atlatmak için bir strateji oluşturmaya çalışıyoruz.

Yine de genel olarak iş yerine eğlence, canlandırıcı oldu.

Hâlâ uyuyan Ana'ya şefkatle gülümsüyorum.

Karımın yeni yönlerini keşfediyorum.

Londra'ya bayılıyor.

Brown's Otel'de akşamüstü çayı içmeyi seviyor.

Barları ve Londralıların bu barlardan kaldırımlara dökülerek bira ve sigaralarını içmelerini seviyor.

Borough Çarşısı'nı, özellikle de İskoç yumurtalarını seviyor.

Alışverişe pek düşkün değil; Harrods hariç.

İngiliz ale birasından çok hoşlanmadı ama ben de hayranı sayılmam. Sıcak bira.

Kim sıcak bira içer?

36. Finans ve yatırım dünyasında 8 Ağustos 2011'de kredi değerlendirme kuruluşu Standarts and Poors'un, ABD tarihinde ilk kez ülkenin kredi notunu düşürmesinin ardından yaşanan krize Kara Pazartesi denmiştir. (ç.n.)

Tıraş olmaya bayılmıyor... ama onu tıraş etmeme izin veriyor.
İşte bu hiç unutmayacağım bir anı olacak.

Paris'i seviyor.

Louvre'u seviyor.

Pont des Arts'ı seviyor; bunu kanıtlamak için oraya bir kilit astık.

Versay'daki Aynalı Salon'u seviyor.

"Bay Grey, burada sizi her açıdan görmek için zorlanmıyorum."

Beni seviyor... ya da öyle görünüyor.

İçimden onu uyandırmak geliyor ama dün gecenin tadını geç vakte kadar çıkardık. L'Opéra de Monte Carlo'da Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası* uyarlaması olan *Le Songe* balesini izledik; sonra bir kumarhaneye gittik. Ana rulet masasında birkaç yüz avro kazandı. Çok sevindi.

Sanki beni duymuş gibi gözlerini kırıpıştıtararak açıyor. Gülümseüyor. "Merhaba."

"Merhaba Bayan Grey. Günaydın. İyi uyudun mu?"

Geriniyor. "Çok güzel uyudum ve çok güzel rüyalar gördüm."

"En güzel rüya sensin." Alnını öpüyorum. "Seks veya yatın çevresinde sabah yüzmesi?"

O çok seksi gülümseyişiyle bana bakıyor. "İkisi de" diyor sadece dudaklarını oynatarak.

Güvertede kahvaltımız servis edilirken Ana yüzmenin ardından bir bornoza sarınmış, bir yandan çayını yudumlayıp bir yandan SBY'nin kitap taslaklarından birini okuyor. "Buna alışabilirim" diyor hayal âleminde gibi bir sesle.

"Evet, güzel. Güzel bir tekne." Ana'ya bakıp espressomun son yudumunu içiyorum. Ana bir kaşını kaldırıyor ama yanıt vermesine fırsat kalmadan, Rebecca ikimizin de önüne çırpılmış yumurta ve somon füme dolu tabakları yerleştiriyor.

"Kahvaltı" diyor Rebecca sıcak bir gülümsemeyle. "Başka bir şey ister miydiniz?"

"Gayet iyi" diyorum gülümsemesine karşılık vererek.

"Ben istemem, teşekkürler" diyor Ana.

"Hadi, bugün plaja gidelim" diye öneriyorum.

Bu kadar çok okuma fırsatı elime nadir geçer. Balayımda iki polisiye ve iklim değişikliğiyle ilgili iki kitap devirdim. Şimdi de Morgenson ve Rosner'ın, açgözlülük ve yozlaşmanın nasıl 2008 finansal krizine yol açtığını anlatan kalın kitabını okuyorum. Bu sırada Ana, Plaza Monte Carlo Plajı'nın şemsiyesi altında uyukluyor. Hayal gücüne fazla yer bırakmayan, oldukça göz alıcı, turkuvaz bir bikiniyle öğleden sonra güneşi altında bir şezlongda uzanıyor.

Onayladığımdan emin değilim.

Taylor ve Fransız destekçileri Ferreux ikizlerinden, fotoğrafçılara karşı dikkatli olmalarını istedim. Paparazziler, özel hayatımıza saldırmak için engel tanımayan parazitler. Tuhaf bir sebeple, belki de *Star*'ın Ana'yla ilgili dedikodu haberinden sonra, basın fotoğraflarımıza susamış gibi. Nedenini bilmiyorum da anlamıyorum da. Meşhur falan değiliz. Sinir oluyorum. Sırf o gün kayda değer pek haber yok diye, karımın neredeyse çıplak fotoğraflarının altıncı sayfayı süslemesini istemiyorum.

Gölgenin yeri değişti ve Ana güneşin altında kaldı. Ona güneş kremi süreli epey oluyor. Uzanıp kulağına fısıldıyorum; "Yanacaksın."

İrkilerek uyanıyor ve gülümsüyor. "Sadece senin için."

Kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Sadece üç kısa kelime ve gülümsemeyle bunu nasıl beceriyor?

Şezlongunu bir hamlede gölgeye çekiyorum. "Akdeniz güneşinden Bayan Grey."

"Beni düşündüğünüz için teşekkürler Bay Grey."

"Zevkle. Ayrıca sırf seni düşündüğümünden de değil. Yanarsan sana dokunamam."

Ana'nın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Ama sanırım bunu biliyorsun ve bana gülüyorsun."

"Hiç yapar mıyım?" Masum görünmeye çalışarak ama açıkçası başarısız olarak kirpiklerini kırpıştırıyor.

"Evet yaparsın ve yapıyorsun da. Sık sık." Onu öpüyorum. "Sevdiğim huylarından sadece biri bu." Altdudağını hafifçe ısırıyorum.

"Bana biraz daha güneş kremi sürersin diye umuyordum."

Büyük mutluluk.

"Pis bir iş ama reddedemeyeceğim bir teklif. Kalk."

Buna bayılıyorum. Ona dokunmaya. Ortalıkta. İnsanların içinde.

Bana ön tarafını dönüyor. Elime biraz güneş kremi sıkıp, hiçbir noktayı kaçırmadan, yavaşça ve iyice masaj yaparak sürüyorum. Omuzlarına, boynuna, kollarına, memelerinin üstüne ve karnına. "Gerçekten çok hoş bir kadınsın. Çok şanslı bir adamım ben."

"Evet, öylesiniz Bay Grey." Cilveli tavrı kanımı kaynatıyor.

"Alçakgönüllülük size yakışıyor Bayan Grey. Dön. Sırtına süreyim."

Uzanıyor ve bikinisinin ipini çözüyorum.

"Plajdaki diğer kadınlar gibi ben de üstsüz güneşlensem, ne dersin?" diye soruyor. Sesi geçirdiğimiz gün gibi yumuşak ve tembel.

Elime biraz daha güneş kremi sıkıp tenine sürüyorum.

"Memnun olmam. Şu anda bu kadar az giyinik olmandan da pek memnun değilim." Kahrolası ucuz bir paparazzinin, kanımı plajda keyif yaparken kamerasıyla dikizlemesini istemiyorum. Her yerdeler. Haşarat gibi.

Ana karşı koyacakmış gibi görünüyor.

Eğilip kulağına fısıldıyorum. "Şansını zorlama."

"Bu bir meydan okuma mı Bay Grey?"

"Hayır. Sadece durumu ortaya koyuyorum Bayan Grey."

Bu bir oyun değil Ana.

Sırtı ve bacakları tamam. Poposuna bir şaplak atıyorum. "Seni yosma, işte oldu."

Telefonum titreşiyor. Ekrana bakıyorum. Sabah raporunu vermek için Ros arıyor.

Seattle'da saat erken. Umarım iyidir.

Telefonu açmadan önce yarı şakayla, "Benden başkası göremez" diye uyarıyorum Ana'yı ve poposuna bir şaplak daha atıyorum. Ana kışkırtıcı bir tavırla poposunu sallıyor ve ben Ros'la konuşurken gözlerini kapıyor.

"Merhaba Ros, bu saatte hayırdır?" diyorum.

"Uyuyamadım. Hem ev sessizken işleri daha rahat hallediyorum."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Her şey yolunda. Dün biz konuştuktan sonra Bill ara-
a Detroit Brownfield Yeniden İmar Müdürlüğü baskı yapıyor.
Bir karar vermen lazım."

İkim kararıyor.

Detroit. Lanet olsun. "Tamam, tamam. Bill'in gönderdiği üç
sahadan ikincisi en iyisiydi."

"Schaefer Yolu sahası mı?" diye soruyor.

"Evet, o."

"Tamam. Onu hızlandıracam. Bir şey daha var. Woods."

Kahretsin. Adam hâlâ şüpheliler listemizde. "O hıyar şimdi ne
vaptı?"

Ros küfürümü duymazdan geliyor. "Eski çalışanlarını tehdit
ediyor."

"Kuyuyu mu zehirliyor?"

"Evet. Bence bir ziyaret etmek gerek" diyor.

"Gitmelisin."

"Ben değil sen."

"Hımm... Döndüğümde düşüneceğim bir şey."

"Sanırım."

"New York'a bir gezinti güzel olur. Karımı da alırım."

Gülümsediğini duyuyorum. "Côte d'Azur nasıl?"

Bakışlarım, uyuklayan karımın üstünde geziniyor... Ve şımarık
poposunda. "Güzel. Özellikle şu anki manzara."

"Harika. Tadını çıkar. Ben bunlarla ilgileneceğim."

"Öyle yap Ros."

"Biliyor musun, sanırım yokluğunda iyice gaza geldim."

Gülüyorum. "Çok alışma. Döneceğim."

"İster inan ister inanma. Seni özlüyorum."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama afallayıp ne diyece-
ğimi bilemiyorum.

"İyi günler Christian." Kapatıyor. Acaba iyi mi diye düşün-
rek telefonuma bakıyorum.

O iyi Grey. O tanıdığın en yetenekli insanlardan biri.

Kitabıma geri dönüyorum.

Öğlen ortasında hava iyice ısınıyor. Ağzım kuruduğu için otel garsonundan içecek bir şeyler istiyorum. Ana uyanıp bana dönüyor. "Susadın mı?"

"Evet" diyor.

Çok tatlı görünüyor. "Seni bütün gün izleyebilirim. Yorgun musun?"

Şemsiyenin gölgesinde yüzü kızarıyor. "Dün gece pek uyumadım."

"Ben de."

Dün gecedен bir görüntü aklıma geliyor. Ana'nın üstüme çıkıp beni adamakıllı becerişi.

Vücudum uyanıyor. *Kahretsin.*

Sakinleşmem gerek. *Hemen.* Kalkıp kot şortumu çıkarıyorum. "Gel yüzelim." Elimi uzatıyorum; Ana hâlâ biraz uyku sersemi halde bana gözlerini kırıştırıyor. "Yüzelim mi?" diye soruyorum tekrar. Cevap vermeyince onu kucaklıyorum. "Galiba uyandırma servisine ihtiyacın var."

Aynı anda hem çığlık atıp hem kıkırdıyor. "Christian! Beni yere indir!"

"Ancak denizde inebilirsin bebek." Gülerек onu cehennem ateşi gibi yanan kumların üstünden denize taşıyorum. Serin, ıslak kıyıya vardığımda bir oh çekiyorum. Akdeniz'e dalarken, Ana gözleri neşeyle parlayarak kollarını boynuma doluyor.

Bu onu uyandırdı. Bana bir deniz salyangozu gibi sarılıyor. Nefes nefese "Yapamazsın" diyor.

Sırıtişımı saklayamıyorum. "Ah, Ana, bebeğim; birbirimizi tanıdığımız şu kısa zamanda hiçbir şey öğrenmedin mi?" Eğilip onu öpüyorum. Parmaklarını saçlarıma daldırıp başımı tutuyor. Beni hazırlıksız yakalayıp nefesimi kesen bir tutkuyla, hırsla öpüyor.

Ana.

Belime kadar suda olduğuma seviniyorum.

Dudaklarının üstünde, "Oyununun farkındayım" diye mırıldanıyorum. Yavaşça suya gömülerek onu bir daha öpüyorum. Serin su ve ağzımdaki sıcak, ıslak ağzı tahrik edici. Sıcak ve ıslak bir halde bana sarılmış, uzun ve güzel uzuvlarıyla beni örtüyor.

Cennet bu.

Zihnim boşalıp tutkum giderek artarken onu tüketiyorum.

Sadece Ana, benim güzel kızım ve ben varız. Denizdeyiz.

Onu istiyorum.

Burada. Şimdi.

Nefes almak için durduğumuzda, "Yüzmek istediğini sanmış-
tım" diye fısıldıyor.

"Çok akıl çelicisin." Altdudağını çekip emiyorum. "Ve Monte Carlo'nun saygın insanların karımı tutkuyla kıvrandırken görme-
lerini istemem."

Dişlerini çenemde gezdiriyor.

Daha fazlasını istiyor.

"Ana" diye uyarırken atkuyruğunu bileğime doluyorum. Boy-
nuna ulaşabileceğim şekilde hafifçe çekiyorum. Tuzlu su, hindis-
tancevizli güneş kremi, ter ve en güzeli de Ana kokuyor. "Seni de-
nizde becereyim mi?"

"Evet." Yanıtı, libidomu okşayan bir fısıltı.

Siktir. Yeter.

Bu iş kontrolden çıkıyor.

"Bayan Grey, doymak bilmiyorsunuz ayrıca utanmazsınız.
Ben nasıl bir canavar yarattım böyle?"

"Sana uygun bir canavar. Başka türlü olsam beni ister miydin?"

"Seni her türlü beceririm, biliyorsun bunu. Ama şimdi değil.
Seyirciler varken olmaz." Başım la sahili işaret ediyorum.

Ana, yaptığımız şeye davetsizce ilgi gösteren sahil kalabalığı-
na bakıyor.

Yeter Grey.

Onu belinden kavrayıp havaya atıyorum, suları sıçratarak de-
nize düşüyor. Yüzeye çıktığında gülerek, yalandan bir öfkeyle
söyleniyor. "Christian!" diye bağırıp eliyle yüzeyi tarayarak bana
su atıyor.

Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesine sınıtarak ben de ona su atı-
yorum.

Onu becerirken millete gösterecek değilim!

Tepkisi çok hoşuma gidiyor. "Bütün gece bizim" diye açıklı-
yorum. Fikrimi değiştirmeden ve ikimizi de tutuklatmadan önce

–burası Fransa ama kim bilir– dalmaya hazırlanıyorum. “Kaçtım bebek” diyorum ve sakın, berrak suya dalıp yüzerek uzaklaşıyorum. Hızlı kulaçlar ateşimi dindirip bu enerji fazlasını biraz olsun tüketir.

Daha sonra, sakinleşmiş ve ferahlamış halde karımın ne yaptığını merak ederek kıyıya dönüyorum.

Siktir! Bu ne hal!

Ana şezlongda üstsüz.

Adımlarımı hızlandırıp yürürken etrafı kolaçan ediyorum. Barda oturan Taylor’la göz göze geliyoruz. İkiz kardeş olan Fransız güvenlik görevlilerimizle Perrier’ini yudumluyor. Kendi aralarında etrafımızı yokluyorlar. Taylor başını sallıyor. Sanırım bana ortalıkta fotoğrafçı olmadığını söylüyor.

Umurumda değil. Galiba kalp krizi geçireceğim.

Yanına vardığımda burnumdan soluyarak, “Sen ne halt yediğini sanıyorsun?” diye bağırıyorum.

Gözlerini açıyor.

Uyuyormuş gibi mi yapıyordu? Sırtüstü?

Panik içinde etrafına bakınıyor. “Yüzüstü yatıyordum. Uykumda döndüm herhalde” diye fısıldıyor.

Bikinisinin üstünü şezlongumdan alıp kükreyerek ona atıyorum. “Giy şunu!”

Lanet olsun. Senden bunu yapmamayı özellikle istedim.

Benim kahrolasica akıl sağlığım için değil. Senin mahremin için!

“Christian, bakan kimse yok.”

“Güven bana. Bakıyorlar. Eminim Taylor ve güvenlik ekibi gösterinin tadını çıkarıyordur!”

Memelerini tutuyor.

“Evet” diye tıslıyorum. “Ayrıca adi bir paparazzi de fotoğrafını çekebilirdi. *Star* dergisinin kapağını süslemek mi istiyorsun? Bu sefer çıplak?”

Ana dehşet içinde bikinisinin üstünü giymeye çalışıyor.

Aferin! Neden hayır dedim sanıyordun?

Garsona azarlaracasına, “L’addition!”³⁷ diye sesleniyorum ve Ana’ya “Gidiyoruz” diyorum.

37. Fr. Hesap. (ç.n.)

"Şimdi mi?"

"Evet. Şimdi."

Benimle tartışma Ana.

O kadar kızgınım ki kurulanmakla uğraşmıyorum bile. Şortumu ve tişörtümü geçiriyorum; garson kız geldiğinde fişi imzalıyorum. Ana yanımda hızla giyinirken Taylor'a ayrıldığımızı işaret ediyorum. Herhalde *Fair Lady*'yi arayıp botu çağırmak için telefonu kulağına götürüyor. Kitabımı ve telefonumu alıp havacı gözlüklerimi takıyorum.

Aklı neredeydi acaba?

Ana benim eşyalarımı alıp sırt çantasına koyarken, "Lütfen bana kızma" diyor sessizce.

Öfkemi kontrol etmekte zorlanarak, "Bunun için geç oldu" diye homurdanıyorum. "Gel." Elini kapıyorum ve otelin içinden girişe kadar bizi takip eden Taylor ve Ferreux kardeşlere el sallıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor Ana.

"Yata geri dönüyoruz." Yardımcı botu iskelede jet ski'yle beraber görünce rahatlıyorum. Ana sırt çantasını Taylor'a veriyor, Taylor da ona bir can yeleği. Taylor umutla bana bakıyor ama başımı sallıyorum. Çileden çıkmış gibi üflüyor. Benim de giyme-i istediğini biliyorum ama fazla kızgınım. Onu umursamayıp Ana'nın kayışları iyice bağlı mı diye kontrol ediyorum. "Tamam-sın" diye mırıldanıp jet ski'ye biniyorum, sonra da elimi Ana'ya uzatıyorum. Arkama yerleştiğinde iskeleyi ayağımla itip emniyet kordonunu tişörtümün eteğine takıyorum. "Tutun" diye homurdanıyorum. Kollarını dolayıp bana sıkıca sarılıyor. Sırtıma sokulunca geriliyorum çünkü... eski anılar ve ona kızgınım. Ama işin gerçeği, kollarında olmayı seviyorum. "Sıkı tutun" diye mırıldanıp marşa basıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Motor gürültüyor, gaza yavaşça basıyorum ve *Fair Lady*'ye doğru hızlanıyoruz.

Suyun üstünde zıplayarak giderken öfkem biraz yatışıyor.

Bot bize yetiştiğinde Ana bana daha sıkı sarılıyor ve ben de gazı kökleyerek hızlanıyorum.

Ha! Bunu seviyorum!

Bu eğlenceli.

Çok eğlenceli.

Anın tadını çıkar Grey.

Akdeniz sakın ve dalgasızdır. Böylece denizin üstünde uçmak kolay. Yatın yarından hızla geçip açık denize ilerliyoruz. Yüzümdeki yaz rüzgârı, denizin serpintisi, suyun üstündeki hızımız ve bana sarılan Ana; heyecan verici. Yata doğru bir yay çiziyorum ama daha fazlasını istiyorum.

“Bir daha?” diye bağıriyorum Ana’ya. Kocaman gülümsemesi, ihtiyacım olan tek onay. *Fair Lady*’nin etrafını dönüp, Ana’nın sımsıkı kollarında tekrar açık denize ilerliyorum.

Mutluluktan bağırarak istiyorum.

Ama... ona hâlâ biraz kızgıyım.

Genç kamarotlardan Gerard, Ana’nın jet ski’den inip *Fair Lady*’nin küçük platformuna çıkmasına yardım ediyor. Ana ahşap merdiveni bir çırpıda çıkıp güvertede beni bekliyor. “Bay Grey” diyor Gerard kolunu uzatırken.

Onu el işaretimle gönderip motordan inerek Ana’yı takip ediyorum. Biraz ürkek olmakla beraber çok tatlı görünüyor. Cildi temiz hava ve güneşten parıltıyor. Can yeleğini çıkarırken dalgın dalgın, “Bronzlaşmışsın” diyorum. Can yeleğini diğer kamarotlardan biri olan Greg’e veriyorum.

“Başka bir şey var mı efendim?” diye soruyor.

“Bir içki ister misin?” diye soruyorum Ana’ya.

“İhtiyacım var mı?”

Kaşlarımı çatıyorum. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Nedenini biliyorsun.”

Evet Ana. Sana kızgıyım.

“İki cin tonik lütfen. Biraz da kuruyemiş ve zeytin.”

Greg siparişimi başıyla onaylıyor. O giderken Ana’nın neyi kastettiğini anlıyorum. “Seni cezalandıracağımı mı düşünüyorsun?”

“İstiyor musun?”

“Evet” diyorum duraksamadan. Kendim de şaşırıyorum.

Gözleri büyüyor. “Nasıl?”

Ah, Ana. İlgileniyormuş gibisin. “Bir şey düşünürüm. Belki içki bitirdikten sonra.” Zihnimde çeşitli erotik görüntüler oynarken bakışlarımı uzaklara çeviriyorum. “Sen istiyor musun?”

Bakışları karardı. "Duruma bağlı." Açıkça belli olan ilgisiyle yanakları kızarıyor.

Ah, bebek.

"Hangi duruma?"

"Canımı yakmak isteyip istemediğine."

Tanrı aşkına. Bunu aştığımızı sanıyordum.

Yanıtı canımı sıkıyor ama eğilip alnunu öpüyorum. "Anastasia, sen benim karımsın, kölem değil. Asla canını yakmak istemem. Bunu artık bilmen gerek." İç çekiyorum. "Sadece... sadece giysilerini insanların içinde çıkarma. Seni magazin sayfalarında çıplak görmek istemiyorum. Bunu sen de istemezsin; eminim annen ve Ray de istemez."

Ana'nın rengi atıyor.

Evet Ana. Yerin dibine girersin. Ray küplere biner. Büyük olasılıkla da beni suçlar!

Greg içkilerimizi getirip masaya koyuyor.

"Otur" diye emrediyorum. Ana yönetmen sandalyelerinden birine oturuyor. Kamarotu bir gülümsemeyle gönderip yanındaki sandalyeye oturuyorum, içkisini verip kendiminkini alıyorum. "Şerefe Bayan Grey."

Onunla ne yapayım?

Biraz sapıkça seks. Sanırım.

Ne zamandır yapmadık.

"Bu yataın sahibi kim?" diye soruyor, beni müstehcen planlarımdan kopararak.

"Bir İngiliz şövalye. Sör Bilmemkim. Büyük büyük babası işe bir bakkal dükkânıyla başlamış. Sonra kızı Avrupalı bir prensle evlenmiş."

"Vay canına!" diyor Ana ağzını oynatarak. "Süper zengin mi?"

"Evet."

"Senin gibi."

"Evet. Ve senin gibi." Bir zeytin alıyorum.

"Tuhaf" diyor. "Yokluktan" -elini güverteye ve muhteşem Monte Carlo manzarasına sallıyor- "bütün bunlara."

"Alışacaksın." *Ben alıştım.*

"Hiç alışacağımı sanmıyorum" diyor alçak bir sesle.

Taylor sağımda beliriyor. "Efendim, telefonunuz var." Bana telefonumu veriyor.

Yerimden kalkıp tırbazanlara yürürken, "Grey" diyorum sertçe. Arayan Ros.

Yine mi?

Avrupa KUSS³⁸ ajansıyla Galileo Navigasyon Uydularıyla ilgili Londra'da yaptığım toplantının takibini yapıyor. Hizmetlerini Barney'nin güneş enerjili tabletinde kullanmamızı umuyorum. Bütün bunları daha önce sormadığına şaşırarak sorularını cevaplıyorum.

"Teşekkürler. Marco'yu bilgilendiririm" diyor.

"Biliyorsun, e-posta da gönderebilirdin."

"Bir daha öyle yaparım. Barney sıkboğaz ediyor. Bana bununla ilgili bir e-posta daha yolladı. Biliyorsun." Sanırım biraz çekinecek gülüyor.

Ben de gülüyorum. "Hevesli. Biliyorum. Bu yüzden bizimle çalışıyor, iyi ki. Bu kadar mı? Çünkü gerçekten karımın yanına dönmem gerek."

"Sen dön Christian. Teşekkürler. Seni bir daha rahatsız etmeye çalışırım. Hoşça kal."

Dikkatimi tekrar, dalgın bakışlarla sahili izleyerek cin toniğini yudumlayan Ana'ya çeviriyorum. Derin düşüncelere dalmış.

Ne düşünüyor? Bikinisinin üstünü çıkarmayı mı? Ceza seksini mi? Zenginliği mi? Bizim zenginliğimizi!

Şansımı deniyorum. "Alışacaksın" diyorum tekrar yanına otururken.

"Neye alışacağım?"

"Paraya."

Bana anlaşılmaz bir bakış atıyor. Badem ve fıstık kâsesini bana doğru itiyor. "Çerezleriniz efendim." Yarı gülümsediğinin farkındayım. Gülmemeye çalışıyor. Bana. Yine.

Planım kafamda netleşiyor. "Onların yerine seni yiyeceğim."

Ve bu doğru.

Bir fıstık alırken bekârlığa veda partisinden sonraki geceyi hatırlıyorum. Ana yatakta, çıplak, ellerini bana uzatıyor.

38. Küresel Uydu Seyrüsefer Sistemi (ç.n.)

"Beni cezalandıracak mısın?"

"Cezalandırmak mı?"

"Bu kadar sarhoş olduğum için. Ceza seksi. Bana istediğini yapabilirsin."

Bu düşünceler kanımı kaynatıyor. Cezalandırılmak istiyor. İtaat etmemek kabalık olur. "İçkini iç. Yatağa gidiyoruz."

Bana nefesini tutarak bakıyor.

"İç" diyorum sessizce.

Ana bardağını dudaklarına götürüyor ve uzun tek bir yudumla içkisini bitiriyor.

Vay canına. Benim cesur kızım meydan okumamı hiç tereddüt etmeden kabul etti.

Asla geri adım atmıyor.

Oyun başlasın Grey.

Kalkıp eğiliyorum; kollarımı yönetmen koltuğunun kollarına dayayarak kulağına yaklaşıp mırıldanıyorum. "Sana dersini vereceğim. Gel. Çişini yapma."

Şaşkınlığı tatmin edici ve yüzü tam bir şok içinde.

Aklından neler geçtiğini bildiğimden sırtıyorum.

Hayır Ana, boşuna endişelenme. Olayım o değil.

"Düşündüğün gibi değil." Elimi uzatıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Dudakları fattan bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tamam." Elini elime koyuyor ve birlikte ana kamaraya yürüyoruz.

Kamaraya girdiğimizde Ana'yı bırakıp kapıyı kilitliyorum. Rahatsız edilmek istemeyiz. Çabucak giysilerimi ve parmak arası terliklerimi çıkarıyorum. Zaten terlikleri giymemem gerekirdi ama mürettebat beni uyarmak için fazla kibar.

Ana, kocaman açılmış gözlerle beni izlerken farkında olmadan altdudağını kemiriyor. Çenesinden tutup, dolgun altdudağını kurtarıyorum ve başparmağımı küçük diş izlerinde gezdiriyorum. "Böyle daha iyi."

Gardıroptan oyuncak çantamı alıyorum ve içinden iki çift ayak-el bileği kelepçesi, anahtarları ve bir göz maskesi çıkarıyorum. Ana hiç kıpırdamadı. Bakışları öncesinden de karanlık.

Tahrik oldu Grey.

Hadi, aklını başından alalım.

"Bunlar epey acıtabilir." Daha iyi görebilsin diye bir kelepçe-yi havaya kaldırıyorum. "Çok çekersen derini soyabilirler. Ama şimdi sana bunları takmayı çok istiyorum. Al." Ona yaklaşıp bir kelepçe setini eline bırakıyorum. "Önce denemek ister misin?" Libidomu dizginlemeye çalışarak nazik bir sesle konuşuyorum.

Bunu istiyorum.

Hem de çok.

Ana soğuk metali elinde çevirerek kelepçeleri inceliyor. Onları elinde tuttuğunu görmek bile yeterince erotik. "Anahtarları nerede?" diye soruyor tereddütle.

Avucumu açıp anahtarı gösteriyorum. "Bu iki çifti de açıyor. Aslında bütün kelepçeleri." Avucumdan yüzüme bakıyor. Bakışları soru dolu, merak dolu... Arzu dolu. İşaretparmağımla yanağını okşayıp ağzına, dudaklarının üstüne doğru devam ediyorum. Öpecekmiş gibi eğiliyorum ve "Oynamak istiyor musun?" diye fısıldıyorum.

Neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle, "Evet" diye fısıldıyor.

"Güzel." Derin bir nefes alıp benzersiz kokusunu içime çekiyorum. Tahrik oluşunu ele veren Ana kokusu.

Şimdiden!

Gözlerimi kapatıp, minnettarlığımı alnuna kondurduğum yumuşak öpücüğe döküyorum.

Bunun için teşekkür ederim aşkım.

"Bir güvenlik kelimesine ihtiyacımız olacak."

Ana gözlerini gözlerime dikeyor.

"Dur demek yeterli olmayacak" diye devam ediyorum çabucak. "Çünkü herhalde bunu zaten kastetmediğin halde söyleyeceksin." Burnumu burnuna sürtüyorum.

Bana güven Ana.

"Canını acıtmayacak. Yoğun olacak. Çok yoğun hissedeceksin çünkü kıpırdamana izin vermeyeceğim. Tamam mı?"

Hızlı bir nefes alıyor. Heyecanı arttıkça solukları zorlanıyor.

Seni tahrik etmeyi seviyorum bebek.

Gözleri penisime kayıyor.

Evet bebeğim. Hazırım ve bekliyorum.

"Tamam" diye fısıldıyor.

"Bir kelime seç Ana."

Kaşları hafifçe çatılıyor.

"Güvenlik kelimesi" diye netleştiriyorum.

"Dondurma" deyiveriyor soluklu ve ateşli bir sesle.

"Dondurma mı?" Gülmek istiyorum.

"Evet."

"İlginç bir seçim. Kollarını kaldır."

Sözümü dinliyor. Bu beni biraz daha tahrik ediyor. Elbisesini başının üstünden çıkarıp yere atıyorum. Elimi uzatıyorum, kelepçeleri avucuma bırakıyor. Diğer kelepçe seti, anahtar ve göz maskesiyle birlikte onları komodinin üstüne koyuyorum. Yatağın örtüsünü çekip yere bırakıyorum.

"Arkanı dön" diye emrediyorum.

Dediğimi hemen yapıyor; bikinisinin ipini çözüyorum ve yere düşüyor. "Yarın bunu üstüne zımbalayacağım" diye mırıldanıyorum ve aklıma bir fikrin tohumları düşüyor.

Aşk ısırıkları.

Atkuyruğunu açıp saçlarını elime topluyorum ve hafifçe çekerek bana doğru yaklaşmaya mecbur bırakıyorum. Başını yana yatırıp dudaklarımı omzundan kulağına doğru gezdiriyorum. "Çok yaramazlık yaptın."

"Evet" diyor kendiyle övünür gibi.

"Hmmm. Bu konuda ne yapacağız?" Enfes bir tadı var.

"Bununla yaşamayı öğrensek?" diye zıtlıyor. Kulağının altında, nabzının attığı noktada sırtıyıyorum.

Kızım asla geri adım atmaz.

Tanrım, çok seksi.

"Ah, Bayan Grey. Her zaman iyimsersiniz." Boynunu bir daha öpüp saçını örmeye koyuluyorum. Bitirince saç lastiğiyle bağlıyorum. Başını yine yana yatırıp kulağına fısıldıyorum. "Sana bir ders vereceğim." Onu aniden belinden kavrayıp yatağa oturarak dizime yatırıyorum. Güzel poposuna bir şaplak atıyorum. Tek bir sefer. Sertçe. Sonra onu sırtüstü yatağa atıyorum. Üstüne eğilip parmak uçlarımı kasıklardan yukarı doğru gezdirirken birbirimizi bakışlarımızla içiyoruz.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye fısıldıyorum, altımda soluk soluğa kıvrılırken.

Bekliyor.

Bakışları istekle koyulaşıyor.

Gözlerimi ayırmadan kalkıp kelepçeleri alıyorum. Sol ayak bileğini tutup kelepçe setlerinden birini takıyorum. Sonra diğer seti alıp kelepçeyi bu kez sağ bileğine geçiriyorum. "Doğrul."

Dediğimi yapıyor.

"Şimdi dizlerine sarıl."

Bana sorgulayan bir bakış attıktan sonra bacaklarını kendine doğru çekip dizlerini kucaklıyor. Eğilip çenesini kaldırıyorum ve gözlerine maskeyi takmadan önce dudaklarına yumuşak, ıslak bir öpücük konduruyorum.

"Güvenlik kelimesi ne Anastasia?"

"Dondurma."

"Güzel." Sol kelepçeyi sol el bileğine ve sağ ayak bileğindeki de sağ el bileğine takıyorum. İkisini de çekiştirince bacaklarını hareket ettiremediğini fark ediyor.

Bu şiddetli olacak.

Senin için de benim için de.

"Şimdi" diye fısıldıyorum. "Seni bağırtana kadar düzeceğim."

Ve bunun için sabırsızlanıyorum.

Soluğu bir an kesiliyor. İki topuğundan tutup ayaklarını itince sırtüstü yatağa yuvarlanıyor. Ayak bileklerini aralıyorum ve bir an durup önümde açık ve çaresiz yatan görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Açıkçası şu anda üstüne boşalabilirim. İçimden de gelmiyor değil. Ama sunağının önünde diz çöküp bacağının içinden yukarılara doğru öpücüklerimle ilerlemeye başlıyorum. Kelepçeleri çekiştirerek inliyor.

Dikkat et Ana. Derini soyabilir.

"Hazzın tümünü karşılamak zorundasın Anastasia. Kıpırdamak yok." Bikini altına ulaşabileceğim şekilde yer değiştiriyorum ve dudaklarımı gergin göbeğinde gezdiriyorum. İki tarafındaki bağcıklar da tek bir çekişle çözülünce bikini altı ortadan kalkıyor.

Göbeğini, dilimi göbek deliğine daldıra daldıra öpüyorum.

"Ah!" Ana inliyor. Karnının üstünde ıslak öpücüklerimle yol almaya devam ederken memeleri hızlı hızlı inip kalkıyor.

"Şşş" diye uyarıyorum. "Çok güzelsin Ana."

Bu kez daha yüksek sesle inliyor ve metal zincirlere asılıyor. Kelepçelerin acısını hissedince, "Ayy!" diye bağıyor. Bu arada ben, mis kokulu tenini öperek ve dişimle sıyıyarak bedenindeki keşfime devam ediyorum.

"Beni deli ediyorsun" diye fısıldıyorum. "Ben de seni deli edeceğim." Memelerini öperken dilim, dudaklarım, dişlerimin tahrikiyle Ana başını bir yandan diğer yana atarak şehvet içinde bağıyor, solukları hızlanıyor. İki meme ucunu da başparmaklarımla işaretparmaklarımla arasına alıyorum. Çok da yumuşak olmayan muamelemin altında sertleştiklerini ve uzadıklarını hissediyorum. İkisini de sertçe emip her birinde küçük izler bırakıyorum.

Soluğu kesiliyor.

Kıpırdamaya çalışıyor.

Yapamıyor.

O benim.

Ve durmayacağım.

"Christian" diye yalvarıyor. Onu deli ettiğimi biliyorum.

"Seni böyle boşaltayım mı?" Meme ucuna üflüyorum. "Yapabileceğini biliyorsun." Ağzıma alıp emiyorum. Sertçe.

Hazzın boğuk sesiyle haykırıyor.

Ve ben tamamen tahrik oluyorum.

İçine girmek için sabırsızlanıyorum.

"Evet" diye sızlanıyor.

"Ah bebeğim, bu çok kolay olurdu."

"Ah, lütfen."

"Şşş." Dişlerimi çenesinde gezdirip ağzını ele geçiriyorum ve onunla buluşmak için dilimi dudaklarının arasına sokuyorum. Ana, taze cin tonik ve biraz limon kokuyor.

Leziz.

Ama o doyumsuz. Öpüşüme karşılık veriyor. Daha fazlasını istiyor. Ve daha fazlasını.

Siktir. Tadı çok güzel. Aldığı kadar iyi veriyor. Başı yataktan yükselerek.

Ah, bebek.

Dudaklarını bırakıp çenesini tutuyorum. "Kıpırdama bebek. Hareketsiz kalmanı istiyorum" diye fısıldıyorum.

"Seni görmek istiyorum" diye soluyor; çaresizce ve ihtiyaç içinde.

"Ah, hayır Ana. Böyle daha yoğun hissedeceksin." Hizada olduğumuz için kalçamı biraz öne itip içine giriyorum ama sadece biraz.

Hareket edemiyor.

Sonra geri çekilerek onunla oynuyorum.

"Ah! Christian, lütfen!"

"Bir daha mı?" diye sorarken kendi sesimi tanıyamıyorum.

"Christian!"

Kendimi yine ona itiyorum; bu defa daha fazla ama geri çekiliyorum ve sağ meme ucuyla oynamaya başlıyorum.

"Hayır!" diye sızlıyor hayal kırıklığıyla. Geri çekilmemi istemiyor.

"Beni istiyor musun Anastasia?"

"Evet!" diye haykırıyor.

"Söyle bana." Sesim boğuk çıkıyor. Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var. Penisimle onunla bir defa daha oynuyorum. İçeri. Dışarı.

"Seni istiyorum" diye sızlanıyor. "Lütfen."

Yalvarmasına bayılıyorum.

"Öyleyse beni alacaksın Anastasia." Sert bir hamleyle içine gömülüyorum. Çığlık atarak kelepçelerine asılıyor.

Çaresiz olduğunu biliyorum.

Bundan da tam anlamıyla yararlanıyorum. Duruyorum. Onu etrafımda hissediyorum sonra kalçamı çeviriyorum. İnliyor.

"Bana neden karşı geliyorsun Ana?"

"Christian, dur."

Güvenlik kelimesi bu değil. Kalçamı bir daha çevirip, içinde daha derinlere gömülüyorum. Sonra geri çekilip bir daha, sert bir hamleyle yine içine giriyorum.

Boşalma! İrademi zorluyorum. "Söyle bana. Neden?" *Bilmem gerek.*

Haykırıyor. Onun zevki benim zevkim.

"Söyle bana" diye zorluyorum.

"Christian!"

"Ana, bilmem gerek." Bir hamleyle daha içine giriyorum.

Söyle bana. Lütfen.

"Bilmiyorum!" diye sızlanıyor. "Çünkü yapabilirim! Çünkü seni seviyorum! Lütfen Christian."

Kükrüyorum ve sonunda kendime onu sevmeye izin veriyorum. Başını ellerimin arasına alıp ona sahip oluyorum. Ona zevk veriyorum. Ve kendime zevk veriyorum. Kelepçelerle savaşıyor. Nefes nefese. Sızlanıyor. Altımda yükseliyor.

Yaklaştı. Hissediyorum.

Haykırıyor.

"İşte bu" diyorum sıkılı dişlerimin arasından. "Hisset bebeğim!"

Ana çılgın atarak boşalıyor, boşalıyor ve boşalıyor. Altımda paramparça oluyor. Baş arkada. Ağzı açık. Yüzü karman çorman. Dizlerimin üstüne doğrulurken onu da kucağıma çekiyorum. Zirvesinde sınırları zorluyorum. Ona sıkıca sarılıp başımı boynuna gömerek kendimi bırakıyorum.

SİKTİR!

Orgazmım durmak bilmiyor.

Sonunda tükendiğimde, gözündeki maskeyi söküp atarak kanımı öpüyorum.

Gözkapaklarını. Burnunu. Yanaklarını.

Teşekkürler Ana.

Ağlıyor. Yüzünü avuçlarıma alıp gözyaşlarının izlerini öpüyorum. "Seni seviyorum Bayan Grey" diye fısıldıyorum. "Beni delirtsen de seninleyken yaşadığımı hissediyorum."

Kollarımda tükenmiş, bitmiş halde. Onu yatağa yatırıp içinden çıkıyorum. "Hayır" diye mırıldanıyor. Temasın kopuşundan olduğunu düşünüyorum.

Ah, bebek.

Öyle tükendin ki.

Komodinden anahtarı alarak onu kelepçelerinden kurtarıp bileklerini ovuyorum. Bacaklarını uzatıyor. Yanına uzanıp onu kol-

larıma alıyorum. Dudaklarında küçük, doygun bir gülümsemeyle iç çekiyor ve solukları yavaşlıyor. Uykuya dalıyor. Saçını öpüp üstümüzü örtüyorum.

Vay canına, bu benim için de şiddetliydi.

Ana. Bana neler yapıyorsun.

Uykumdan on beş dakika sonra uyanıyorum. Ana hâlâ kollarımda, mışıl mışıl uyuyor. Alnını öpüyorum, onu bırakıp banyoya gidiyorum. Duştan döndüğümde hâlâ derin uykuda. Çabucak giyinip kamaranın kilitlediğim kapısını açıyorum ve bu akşamı teknede geçirme konusunu konuşmak için kaptanı bulmak üzere güverteye çıkıyorum.

Döndüğümde hâlâ uyuyor. Kelepçeleri kaldırıp, e-postalarımı bakmak için dizüstü bilgisayarımı alıyorum. Ayrıca Ros'la daha önce verdiğim kararın doğru olduğundan emin olmak için Detroit'teki terk edilmiş endüstri bölgelerini araştıracağım.

Mürettebat güvertede ve etrafta, *Fair Lady*'yi hazırlamakla meşgul. Güverteye çekilen çapanın gürültüsünü ve çalışmaya başlayan motorların uzak homurtusunu duyuyorum. Yelken açıyoruz.

Güneş batıp karanlık çöktüğünde Ana yatakta dönüyor.

"Merhaba" diye mırıldanıyorum onu görmenin hevesiyle. *Uyurken seni özledim.*

"Merhaba." Sesi tereddütlü. Örtüyü çenesine kadar çekiyor.

Benden utanıyor mu?

"Ne zamandır uyuyorum?" diye soruyor.

"Sadece bir saat kadar."

"Bir yere mi gidiyoruz?"

"Dün gece dışarıda yiyip baleye ve kumarhaneye gittiğimize göre bu akşam yatta yeriz diye düşündüm. Baş başa sakın bir gece."

Sanırım akşamı yatta geçireceğimiz için rahatlayarak gülümüyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Cannes."

"Tamam." Yanımda geriniyor sonra kalkıp bornozunu üstüne geçiriyor.

Siktir.

Birkaç aşk ısırgı görüyorum. Bunu planlamıştım ama şimdi cildindeki mor lekeleri görünce, iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

İyi de olabilir kötü de.

Kamaranın banyosuna girip kapıyı kapatıyor.

Saatler. Dakikalar. Saniyeler. Orada ne kadar kaldığını bilmiyorum ama sonsuzluk gibi geliyor. Sonunda kamaraya dönüyor ama bilerek –öyle görünüyor– benimle göz göze gelmekten kaçınarak tuvalete gidiyor.

Bu iyi görünmüyor.

Belki sadece yorgundur.

Bekliyorum. Yine.

Orada çok uzun kaldı.

Dayanamıyorum. “Anastasia, iyi misin?”

Cevap yok.

Lanet olsun.

Birdenbire, kolları ve saçları birbirine karışarak tuvaletten çıkıyor ve elindeki saç fırçasını bana fırlatıyor. *Aman.* Kolumu tam zamanında kaldırarak başımı koruyorum. Saç fırçası bileğimin altına çarpıyor. Ana kapıyı çarparak hışımla kamaradan çıkıyor.

Siktir.

Hoşuna gitmedi.

Onu daha önce bu kadar öfkeli gördüğümü hatırlamıyorum. Yeminler konusunda kızıp düğünü iptal etmekle tehdit ettiğinde bile.

Grey, ne yaptın sen?

Kaçan keyfimin yerini evlendiğimizden beri hissetmediğim bir endişe alıyor. Temkinli bir biçimde kalkıp dizüstü bilgisayarımı komodine bırakıyorum ve öfkeli karımı aramaya çıkıyorum.

Pruvanın tırabzanlarına dayanmış, uzaklardaki sahili seyrediyor. Dışarıda güzel bir akşam var ve *Fair Lady*, Denizlerin Kraliçesi gibi Akdeniz sahilleri boyunca kayarak ilerliyor.

Ana üzgün görünüyor. Bu bir ceza gibi.

“Bana kızgınsın” diye fısıldıyorum.

“Hadi canım, öyle mi!” diye azarlıyor ama dönüp bana bakmıyor.

“Ne kadar kızgınsın?”

“On üstünden herhalde elli. Yerinde olur, değil mi?”

Vay canına. "O kadar kırgınsın."

"Evet. Şiddete başvurma derecesinde" diye söyleniyor. Sonunda bana bakıyor; ifadesi soğuk ve kırgın. Sen kafayı yemiş piçin tekisin. Aylar önce beni suçlayışı zihnimde yankılanıyor.

Kahretsin. Böyle boktan hissetmeyeli haftalar olmuştu.

Flynn'in sözleri aklıma geliyor. İletişim ve uzlaşma.

Ana derin bir nefes alıyor, doğrulup omuzlarını dikleştiriyor.

"Christian, beni kendine göre yola getirmeye çalışmayı bırakmak zorundasın. Plajda yapacağını yaptın. Hatırladığım kadanyla da gayet etkiliydi."

"O zaman bir daha bikininin üstünü çıkarmayacaksın" diye homurdanıyorum. Sesim kendi kulağıma bile asabi bir ergen gibi geliyor.

Bana ters ters bakıyor. "Beni morartmanı istemiyorum. Yani, en azından bu derece. Bu bir kesin sınır!" Bana köşeye kısıtlanmış yavru bir kedi gibi saldırıyor.

"Giysilerini herkesin ortasında çıkarmanı istemiyorum. Bu da benim için kesin sınır" diye karşılık veriyorum.

Seni uyardım Ana.

"Bunu açıklığa kavuşturmuştuk sanıyorum" diye devam ediyor aynı tonda. "Bana bak!" Bluzunu çekip cildinde bıraktığım aşk ısırmalarını gösteriyor. Altı tane sayıyorum. Planımın bu kadar etkili olacağını düşünmemiştim.

Ama kavga etmek istemiyorum.

Ellerimi teslim olur gibi kaldırıyorum. "Tamam, anladım."

Fazla tepki vermiş olabilirim.

"İyi!" diye azarlıyor.

Elimi çaresizce saçıma atıyorum.

Kaybolmuş haldeyim. Başka ne yapabilirim? "Özür dilerim. Lütfen bana kızma." Kavga etmek istemiyorum. Ana. Lütfen.

"Bazen tam bir ergen gibi davranıyorsun." Ana başını sallıyor ama sesi içten değil de gücenmiş gibi geliyor. Bir adım yaklaşıp, saçının serbest bir buklesini kulağının arkasına atıyorum.

"Biliyorum. Öğrenmem gereken çok şey var."

"İkimizin de." İç çekiyor ve elini yavaşça kaldırarak kalbimin üstüne koyuyor.

Ana.

Elimi elinin üstüne koyuyorum ve özür diler gibi gülümsüyorum. "Ne kadar isabetli atış yapabildiğinizi de öğrenmiş oldum Bayan Grey. Bunu hiç beklemiyordum ama zaten seni hep hafife alıyorum. Beni her zaman şaşırtıyorsun."

Dudaklarına yarım bir gülümseme yerleşiyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Ray'le yaptığım atış talimlerindenidir. Hedefi doğrudan vurabiliyorum Bay Grey; bunu unutmazsanız iyi olur."

"Çalışırım veya etrafta fırlatılmaya müsait bütün nesneleri çivileyip eline silah geçmemesini sağlamalıyım."

Gözlerini kısıyor. "Bir yolunu bulurum."

Ah, Ana. Buna şüphem yok. "Eminim" diye fısıldıyorum ve elini bırakıp onu kollarımın arasına alıyorum. Ellerini sırtıma götürüp kucaklamama karşılık veriyor. Burnumu saçlarına daldırıp yatıştıran kokusunu içime çekiyorum. "Affedildim mi?" diye soruyorum sessizce.

"Ya ben?"

"Evet" diyorum.

"Sen de."

Fransız rivierası önümüzden geçerken pruvada öylece duruyoruz... Sadece biz.

Bir an için dünyadaki en güzel his bu.

"Aç mısın?" diye soruyorum.

"Evet. Kurt gibi. Bütün o şey, hareketten sonra iştahım açıldı. Ama yemek için üstüm uygun değil."

"Bana iyi görünüyorsun Anastasia. Ayrıca bu hafta için bu bizim yatımız. İstedığımız gibi giyinebiliriz. Bu geceyi Côte d'Azur'da serbest giysi Salı'sı gibi düşün. Her neyse, güvertede yeriz diye düşündüm."

"Tamam, iyi olur."

Çenesine uzanıp dudaklarını dudaklarıma çekip öpüyorum. Yavaşça. Nazikçe.

Beni affet Ana.

Gülümsüyor ve el ele, bizi bekleyen akşam yemeğine gidiyoruz.

"Neden saçımı her seferinde örüyorsun?" Ana, krem brüleme dalmak üzereyken soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum çünkü cevabı belli. "Saçının bir şeye takılmasını istemiyorum." Bunu hep yaparım. Saçlar ve oyuncaklar karışmamalı. "Alışkanlık, sanırım" diye ekliyorum. Nedense gözümün önünde, seksenlerin bir pop şarkısını söyleyerek uzun, siyah saçlarını fırçalayan genç bir kadının görüntüsü hiç yoktan beliriyor. Dönüp bana gülümserken etrafında toz zerrelere uçuşuyor.

Hey, bacaksız. Saçımı taramak ister misin?

Bir ömür öncesine, Tanrı'nın unuttuğu o Detroit varoşuna geri dönüyorum. Ana çenemi okşayıp parmağını dudagımda gezdiren beni *Fair Lady*'ye geri getiriyor.

Bağımlı fahişe neden aklıma musallat oldu şimdi?

"Önemli değil" diye fısıldıyor Ana. "Bilmeme gerek yok. Sadece merak ettim." Gülümsüyor ve uzanıp dudagımın köşesini öpüyor. "Seni seviyorum" diye fısıldıyor. "Seni her zaman seveceğim Christian."

"Ben de seni." Beni erken çocukluğumun karanlık uçurumundan çekip çıkarmak için burada olduğuna da minnettarım.

"İtaatsizliğime rağmen mi?" Sırtışı havamızı hemen hafifletiyor.

Daha iyi hissederek hafifçe gülüyorum. "İtaatsizliğin yüzünden Anastasia."

Kaşıyla tatlısının karamelize şekerini kırıyor, bir kaşık dolu su tatlıyı ağzına atarken bağımlı fahişeye ilgili bütün düşünceler silinip yok oluyor.

Rebecca tabaklarımızı aldıktan sonra Ana'ya biraz daha roze dolduruyorum. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için arkamı kontrol ettikten sonra sır verir bir havada bana doğru uzanıyor. "Şu tuvalete gitmeme olayı neydi?" diye soruyor.

Her zaman meraklı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"İstiyor muyum?"

Gülümsüyorum. "İdrar kesen ne kadar dolu olursa orgazmın o kadar yoğun olur Ana."

"Aa. Anladım." Yanaklarına vuran tatlı pembelikten utandığı belli oluyor.

Utanma bebek.

"Evet. Şey..." Şaraptan hızlı bir yudum alıyor.

Konuyu değiştirmek için, "Akşamın geri kalanında ne yapmak istersin?" diye soruyorum. Sağ omzunu kaldırarak omuz silkiyor. Davetkâr bir omuz silkişe benziyor.

Yine mi Ana?

Yatakta aştığım sınırları affettirebileceğimi biliyorum ama daha fazlasını istiyorum. "Ne yapmak istediğimi biliyorum." Şarap kadehimi alıp ayağa kalkıyorum ve ona elimi uzatıyorum. "Gel."

Ana salona giriyoruz. Onu iPod'umun etkileyici bir hoparlöre bağlı olduğu konsola götürüyorum. Bir şarkı seçiyorum; kızım için tatlı ve romantik bir şey. "Benimle dans et" diyorum ve onu kollarıma çekiyorum.

"Madem ısrar ediyorsun."

"İsrar ediyorum Bayan Grey."

Michael Bublé, bir Lou Rawls klasiği olan *You'll Never Find Another Love Like Mine*'i³⁹ söylüyor.

Kıpırdanmaya başlıyoruz. Ana bana ayak uyduruyor. Onu belinden tutup yere eğiyorum; kıkırdıyor. Sonra onu kaldırıp kolumun altında döndürüyorum. Gülüyor. "Çok güzel dans ediyorsun." Sesi biraz kısık. "Dans etmeyi biliyormuşum gibi hissediyorum."

Seninle dans etmeyi seviyorum bebeğim.

Aklıma istemedenden de olsa Elena geliyor. Bana dans etmeyi öğrettiği için ona minnettar olsam da aklımda olmasından memnun değilim.

O konulara girme Grey.

O tarih oldu.

Sadece bunun tadını çıkar.

Ana'yı bir daha eğiyorum ve kaldırdığımda öpüyorum.

"Aşkını özlerdim" diye fısıldıyor, şarkı sözlerini tekrar ederek.

"Aşkını özlemekten beter olurum" diye karşılık veriyorum ve sıradaki birkaç sözü yumuşak bir sesle kulağına söylüyorum. Şarkı bitiyor ve biz durup sadece birbirimize bakıyoruz.

³⁹ Benim gibi bir aşkı asla bulamazsın. (ç.n.)

Gözbebeklerinin giderek büyümesini izliyorum.

Bu bir sihir. Özel kimyamız aramızda köpürüyor.

"Benimle yatağa gel" diye yalvarıyorum.

İşveli gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor ve elini kalbimin üstüne koyuyor. Kalbim onun, karımın, beni affetmesini bilen bu güzel kadının aşkıyla göğsümü dövmeye başlıyor.

17 Ağustos 2011, Çarşamba

Annem bugün güzel. Yatakta oturmuş gülüyor. İçerisi güneşli ve etrafında bir sürü küçük nokta uçuşuyor. Bir prensese benziyor. *Bacaksız, hadi saçımı tara.* Fırçayı uzun saçlarından aşağı çekiyorum. Düğümler yüzünden zorlanıyorum. Ama annemin hoşuna gidiyor. Şarkı söylüyor. Aşkın bununla ne ilgisi var.⁴⁰ O özel gülümsemesiyle gülümsüyor. Bu gülümseme benim için. Sadece benim. Saçını sallıyor, sırtına ipek gibi dökülüyor. Saçını okşuyorum. Temiz kokuyor. Saçını üç yılan ayıyor. Sonra onları birbirine bağlayıp tek bir dalgalı yılan yapıyor. *İşte, yoldan çekildiler bacaksız.* Saç fırçasını alıyor. Saçımı tarıyor. Hayır! Anne. Acıyor. Çok düğüm var. *Direnme bacaksız.* Hayır! Anne. Onu durdurmaya çalışıyorum. Sonra bir gürültü duyuluyor. Bir çarpma. O döndü. Hayır! *Ne cehennemdesin orospu? Yanımda bir arkadaşım var. Mangırlı bir arkadaş.* Annem kalkıp elimi tutuyor ve beni dolabına sokuyor. Ayakkabılarının üstüne oturuyorum. Sessizim. Bir fare gibi. Kulaklarımı kapatıp gözlerimi yumuyorum. Küçük olursam beni görmez. Glisiler annem kokuyor. Kokuyu seviyorum. Burayı seviyorum. O adamdan uzaktayım. Bağırıyor. *Lanet olası bücür nerede?* Beni saçımdan tutup dolaptan çıkarıyor. Saç fırçasını anneme sallıyor. *Bu küçük piçin partiyi bozmasını istemiyorum.* Saç fırçasını hızla annemin yüzüne vuruyor. *Siktiğim orospu ayakkabılarını giy de arkadaşımı eğlendir.* Sonra malını alırsın, fahişe. Annem bana bakıyor. Gözleri yaşlı. Ağlama anne. Odaya başka bir adam giriyor. Pis tulumlu iri bir adam. Mavi bir tulum. İri adam anneme gülümsüyor. Beni başka bir odaya sürüklüyor. Beni yere itiyor. Dizlerim acıyor. Saç fırçasını bana sallıyor. *Şimdi, seninle ne yapacağım küçük pislik?* Kötü kokuyor. Bira kokuyor ve sigara içiyor.

Boğazıma dolanan bir korkuyla aniden uyanıyorum.

Neredeyim?

Soluk soluğa, ciğerlerime mahrum kaldıkları havayı doldurup deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kendime gelmem bir dakika sürüyor.

40. What's Love Got To Do With It. Bir Tina Turner şarkısı. (ç.n.)

Fair Lady' deyim. Benim güzel bayanımla⁴¹ birlikte. Panik içinde sağıma bakıyorum. Ana yanımda, gölgelerin içinde mışıl mışıl uyuyor.

Tanrı'ya şükür.

Onu görmek bile sakinleşmeme yetiyor.

Derin, arındırıcı bir nefes alıyorum.

Neden kâbus görüyorum?

Ana'yla tartıştığım için mi?

Onunla kavga etmekten nefret ediyorum.

Lombarların üstündeki perdelerden sızan ışığa bakılırsa şafak yeni söküyor. Biraz daha uyumalıyım. Ana'ya doğru kıvrılıp ona sarılıyorum ve o eşsiz, sakinleştirici kokusunu içime çekerek... da-
lıyorum.

Daha sonra uyandığımda, kamara çok daha aydınlık ve Ana yanımda hâlâ uyuyor. Birkaç dakika onu izleyerek bu sessiz anın tadını çıkarıyorum.

Benim için ne anlama geldiğini bir gün gerçekten anlayacak mı?

Saçını öpüyorum; ayağa kalkıp mayomu giyiyorum. Teknenin etrafında yüzeceğim. Belki içimdeki huzursuzluğu atabilirim.

Tıraş olurken hâlâ kâbusun etkisi altındayım.

Neden? Anlamıyorum.

Daha önce de böyle rüyalar gördüm.

Bu seferkine neden bu kadar takıldım şimdi?

Banyonun kapısı açılıyor. Ana bir ışık huzmesi gibi karşımda duruyor ve karanlık düşüncelerimi susturuyorum. "Günaydın Bayan Grey." Onu neşeli bir gülümsemeye karşılıyorum.

"Sana da günaydın." Sırıttıyor ve duvara dayanıp çenemi tıraş edişimi taklit ederek çenesini kaldırıyor. Gözümün ucuyla hareketlerimi taklit edişini izliyorum.

"Gösteri hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum.

"En sevdiğim gösterilerden biri."

Beni affetmiş.

41. Yatın adı olan *Fair Lady*, güzel bayan anlamına geliyor. (ç.n.)

Benimle olduğuna şükrederek uzanıp onu öperken yüzüne biraz tıraş köpüğü bulaştırıyorum. Brown's Otel'deki süitimizde onu tıraş ettiğim zaman aklıma geliyor. Tıraş bıçağımı sallayarak, "Seni yine tıraş edeyim mi?" diye fısıldıyorum.

Ana dudak büküyor. "Yok. Bir dahaki sefere ağda yaparım."

"Ama eğleneliydi."

Beni büyüledin Ana.

"Senin için, belki." Surat asıyor ama gözlerinde muzip ve belki cinsel bir beğenininin ışıltısı var.

Seni görüyorum Ana.

"Sonrasının epey tatmin edici olduğunu hatırlıyorum." Tıraş olmaya devam ediyorum ama Ana çok sessizleşiyor. "Hey, sadece takılıyorum. Karısına çaresizce âşık bir koca böyle yapmaz mı?" Çenesini kaldırıp ifadesini inceliyorum. Belki bana hâlâ kızgındır.

Omuzlarını dikleştiriyor.

Eyvah.

"Otur" diye emrediyor.

Ne?

İki elini çıplak göğsüme yaslayıp beni nazikçe banyodaki tabureye itiyor.

Tamam, oynayacağım. Oturuyorum. Tıraş bıçağımı alıyor.

"Ana" diye uyarıyorum ama duymamış gibi yapıp eğiliyor ve beni öpüyor.

"Başını arkaya yatır" diyor dudaklarımın üstünde.

Ben duraksayınca başını yana yatırarak bana bakıyor. "Dişe diş Bay Grey." Beni kışkırttığını anlıyorum. Karım hiç yapmazken, bir meydan okumaya ben nasıl karşı gelirim?

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor.

Eh, ne yapacak ki Grey?

Boğazımı mı kesecek?

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve çenemi kaldırıp kendimi ona sunuyorum. Parmaklarıyla saçlarımı sert bir biçimde kavrarken gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Çok yakın duruyor. Kokusunu alabiliyorum. Deniz. Güneş. Seks. Tatlılık. Ana.

Baş döndürücü.

Tıraş bıçağını boynumdan çeneme doğru, olabildiğince nazikçe kaydırarak beni tıraş ediyor. Tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Canını yakacağımı mı sanmıştın?" Sesindeki tereddüdü duyabiliyorum.

"Ne yapacağını asla bilemiyorum Ana ama hayır, bilerek değil."

Tıraş bıçağını yüzümde yeniden kaydırırken sessizce, "Asla bilerek canını yakmam Christian" diyor. Sesi çok içten geliyor. Gözlerimi açıp, çenemi tıraş ederken kollarımı ona doluyorum.

"Biliyorum" diye fısıldıyorum.

O tek sefer, beni terk ettiği zaman, canımı yakmıştı.

Ve ben hak etmiştim. Canını yakmıştım.

Sen kafayı yemiş piçin tekisin!

Grey, oraya gitme.

İşini bitirmesini kolaylaştırmak için yanağımı çeviriyorum. İki bıçak darbesinden sonra eserini tamamlıyor. "Tamam. Tek bir damla kan bile dökülmedi." Bana neşeyle bakıyor.

Ellerimi bacaklarından yukarı kaydırıp bana dönük şekilde onu kucağıma oturtuyorum. "Bugün seni bir yerlere götürebilir miyim?"

"Güneşlenmek yok mu?" Sesindeki kurnazlığı duymazdan geliyorum.

"Hayır. Bugün güneşlenmek yok. Başka bir şey tercih edebileceğini düşünmüştüm."

"Eh, seks morluklarıyla o olayı bitirdiğine göre tabii, neden olmasın?"

Seks morlukları mı? Lisede değiliz ki!

"Doğru düzgün bir ergenlik hiç yaşamadın – duygusal anlamda. Sanırım bunu şimdi deneyimliyorsun."

Her neyse.

Flynn'in sözlerini ve Ana'nın kötü davranışına yaptığı göndermeyi yok sayarak devam ediyorum. "Arabayla gideceğiz ama okuduğuma bakılırsa görmeye değer. Babam tavsiye etmişti. Saint-Paul-de-Vence adında bir dağ köyü. Birkaç galerisi var. Yeni evimiz için birkaç tablo veya heykel bulabiliriz diye düşündüm."

Dudaklarını birbirine bastırıp beni incelemek için geri çekiliyor.

Tepkisi yüzünden paniğe kapılarak, "Ne?" diye soruyorum.

"Sanattan hiç anlamıyorum Christian."

Omuz silkiyorum. "Sadece hoşumuza gideni alacağız. Yatırım yapmıyoruz."

Daha sakinleşmiş görünüyor ama yine de düşünceli.

"Ne?" diye soruyorum yine. "Bak, mimardan çizimleri daha geçen gün aldığımızı biliyorum ama bakmaktan zarar gelmez. Ayrıca gideceğimiz yer antik bir Ortaçağ kasabası."

İfadesi değişmiyor.

"Şimdi ne var?" diye soruyorum. *Siktir, Ana. Hâlâ dün için mi kızgınsın?*

Başını sallıyor.

"Söyle bana" diye yalvarıyorum ama hiçbir şey ele vermiyor. "Dün için bana hâlâ kızgın değilsin, değil mi?" Gözlerinin içine bakamıyorum. Onun yerine başımı eğip memelerinin arasına burnumu sürtüyorum.

"Hayır. Sadece acıktım" diyor.

"Neden söylemedin?" Onu kucağımdan indiriyorum.

Ana ile Saint-Paul-de-Vence'in büyüüne kapılıyoruz. Parke taşlı, dar sokaklarda dolaşp Fransız ihtişamını soluyoruz. Taylor ve Philippe Ferreux bizi görünmeyecek bir mesafeden takip ediyor. Ana, kolumun altında, tam uyduğu yerde. "Burayı nasıl öğrendin?" diyor.

"Biz Londra'dayken babam bir e-posta gönderdi. Annemle birlikte bir zamanlar buraya gelmişler."

"Çok güzel." Ana eliyle etrafımızı çevreleyen göz kamaştırıcı manzarayı gösteriyor.

Vitrininde dikkat çekici birkaç soyut sanat eseri olan küçük bir galeri görüp bir bakmaya karar veriyoruz. İçeride sergilenen bazı erotik fotoğraflara hayran kalıyorum. Çok güzel işlenmişler. "Aklimda pek de böyle bir şey yoktu" diyor Ana küçümser bir sesle.

Ona sırtıyıyorum. "Benim de." Sebze ve meyvelerin resmedildiği birkaç natürmort tabloyu incelerken elim elini buluyor. Hepsi iyi.

"Bunlar hoşuma gitti." Ana biberlerin olduğu bir tablo serisini gösteriyor. "Benim evimde sebze doğramaya çalıştığın günü hatırlattılar." Gözleri yaramazlık ve anılarla –belki de barışmamızın anısıyla– parlayarak kıkırdıyor.

"Üstesinden gayet iyi geldiğimi düşünmüştüm. Sadece biraz yavaşım ama zaten..." Onu kucaklayıp burnumu kulağına sürüyorum. "Sen dikkatimi dağıtıp duruyordun. Nereye asarsın?"

Ana, tahrik eden dudaklarımla aklı dağılarak ani bir nefes alıyor. "Ne?"

"Tabloları... Nereye asarsın?" Dişlerimi kulak kepçesinde gezdiriyorum.

"Mutfak" diye fısıldıyor.

"Hmm. İyi fikir Bayan Grey."

"Çok pahalılar!"

"Ne olmuş?" Kulağının arkasını öpüyorum. "Buna alış Ana." Onu bırakıyorum ve üç tabloyu da satın almak için satış görevlisine yaklaşıyorum. Ona kredi kartımı ve gönderi için Escala'daki adresimizi veriyorum.

Flörtöz bir gülümsemeyle, "Mersi mösyö" diyerek pişmiş kelle gibi sırtıyor.

Tatlım, evliyim ben.

Sol elimi kaldırıp çenemi kaşıyarak yüzüğü gösteriyorum sonra nû tabloları bakan Ana'ya dönüyorum. "Fikrini mi değiştirdin?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Hayır. İyiler ama. Fotoğrafçı da kadınmış."

Tabloları bir daha göz atıyorum. İçlerinden biri dikkatimi çekiyor. Bir sandalyede, sırtı objektife dönük, dizlerinin üstünde duran bir kadın. Kadın, ayağındaki orospuların giydiği türden topuklu ayakkabılar haricinde çıplak. Uzun, siyah saçları açık. İstemediğim bir anı zihnimin gerisinde canlanıyor ve panomdaki soluk siyah-beyaz fotoğraf aklıma geliyor.

Bağımlı fahişe.

Siktir.

Başımı çevirip Ana'nın elini tutuyorum. "Hadi, gidelim. Aç mısın?"

Kapıyı açıp tekrar temiz havaya çıkarken bana emin olamayan gözlerle bakarak, "Tabii" diyor. Tekrar dışarıda olduğuma ve nefes alabildiğime minnettarım.

Benim neyim var böyle?

Bir otel restoranının antik, taş terasında, bizi yakıcı Akdeniz güneşinden koruyan parlak kırmızı şemsiyelerin altında oturuyoruz. Etrafımız sardunyalı ve sarmaşık kaplı antik duvarlarla çevrili. Gerçekten nefes kesici. Yemekler de sıra dışı. Lanet olsun, Fransızlar pişirmeyi biliyor. Umanım Mia bu yeteneklerin birazını kapmıştır. Onu bir akşam bize yemek yapması için ikna etmeliyim.

Hesabı öderken garsona yüklü bir bahşiş bırakıyorum.

Ana manzarayı seyrederek kahvesini yudumluyor. Bir süredir sessizdi. Yine ne düşündüğünü merak ediyorum.

Dünü mü?

Sandalyemde yerleşiyorum.

Hâlâ kâbusumun etkisinden kurtulmaya çalışıyorum. Kâbusumdan kareler musallat olmaya devam ediyor ve huzurumu kaçınıyor. Dün Ana'nın saç örgüsüyle ilgili sorusu aklıma geliyor. Bilinçaltımda bir şeyleri mi harekete geçirdi?

İletişim kur ve uzlaş. Flynn'in sözleri beynimde dönüyor.

Belki Ana'yla konuşmalıyım. Ona gerçeği anlatmalıyım. Belki de bu yüzden bu gerçek gibi duran anılar canlanıyordur. Derin bir nefes alıyorum. "Bana neden saçını ördüğümü sormuştun."

Ana beklentiyle başını kaldırıyor.

"Bağımlı fahişe saçıyla oynamama izin verirdi, galiba. Bu bir anı mı yoksa rüya mı bilmiyorum."

Ana, bir bilgiyi işlediğinde hep yaptığı gibi gözlerini kırıştırıyor ama gözleri kocaman ve net. Gözlerinde sadece şefkati görüyorum. "Saçımın oynaman hoşuma gidiyor" diyor ama sesi titriyor. Sanırım sadece beni yatıştırmaya çalışıyor.

"Öyle mi?"

"Evet!" Sesinin ciddiyeti beni şaşırtıyor. Elim tutuyor. "Bence biyolojik anneni seviyordun Christian."

Zaman duruyor. Bir yumruk atıp ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltmış gibi hissediyorum.

Boşluktan düşüyorum.

Niye böyle baktın bir şey söyledi?

Bana acı vermek istemediğini söylüyor.

Yine de...

Gözlerim onunkilere takılı kalıyor çünkü az önce söylediği şeye rağmen Ana benim cankurtaranım ve ben anlamadığım ya da nasıl işleyeceğimi bilemediğim bir belirsizlik dalgasında boğuluyorum.

Bunu yapamam.

Geçmişini düşünmek istemiyorum.

Oldu. Bitti.

Çok acı verici.

Bakışlarım elimdeki eline ve bileğini çevreleyen kırmızı ize kayıyor. Ona dün yaptığım şeyin çıplak bir anımsatıcısı.

Canını yaktım.

"Bir şey söyle" diye fısıldıyor.

Buradan çıkıp gitmem gerek. "Hadi, gidelim."

Sokakta, yönümü kaybetmiş ve kendimden emin olamaz bir halde yine eline uzanıyorum. "Nereye gitmek istersin?" diye soruyorum ama daha çok hafızamın eşiğinde dolanan şeyi aklımdan atmak için. Her ne ise, eşelediği şey bu istenmeyen ve huzursuz edici... duygular.

Gülümsüyor. "Sadece benimle hâlâ konuştuğun için memnunuz."

Sadece! "Sevgi" ve bağımlı fahişeyi aynı cümlede geçirdin.

"Bu saçmalıklar hakkında konuşmayı sevmediğimi biliyorsun. Geçti bitti."

Yüzünü asmasını veya beni azarlamasını bekliyorum ama yüzünde oluşan duygu kaleydoskopunu izlerken gözlerine yerleşen, sevgi oluyor.

Sevgisi.

Benim için.

Sanırım.

Bütün yanlışlar kendiliklerinden doğru oluyor ve dünya bir kez daha düzgün bir ekseninde dönmeye başlıyor. Kolumu ona doluyorum; popomu avuçlayacak şekilde elini arka cebime atıyor. Sahiplenici bir hareket ve ben bunun için yaşıyorum.

Parke taşlı sokakların birinde, arkamızda güvenlik görevlilerimizle yürürken bir mücevher dükkânı dikkatimi çekiyor. Önünde duruyoruz. İçimde aniden Ana'ya bir şey alma dürtüsü belirliyor.

Boştaki elini tutup başparmağımı dün kelepçenin bıraktığı kırmızı iz boyunca gezdiriyorum. Ana, yüzümdeki endişeli ifadeyi doğru yorumlayarak, "Acımıyor" diyor. Ana'yı diğer elini cebimden çıkarmaya mecbur bırakacak şekilde dönüyorum. O bileğinde, Astoria Kuyumculuk'tan çılgın bir aceleyle yüzüklerimizi alırken seçtiğim düğün hediyesi takıyor. Üstünde elmaslar olan, beyaz altından bir Omega De Ville. Üstünde yazdırdığım yazı var.

Anastasia

Benim Daha Fazlam

Aşkım, Hayatım

Christian

Ve bu şimdi her zamankinden daha gerçek.

Yine de bilekliğin altında kırmızı bir iz var.

Benim yaptığım.

Bütün o yiyişme çürükleri de.

Çünkü ona kırgındım.

Lanet olsun. Elini bırakıp nazikçe çenesinden tutarak başını kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. Bana aynı art niyetsiz, sevgi dolu ifadeyle bakıyor.

"Acımıyor" diye fısıldıyor. Tekrar elini tutup bileğine yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Üzgünüm Ana.

"Gel." Dükkâna giriyoruz. Vitrinde gözüme bir Chanel bileklik takıldı çünkü. İçeride hiç zaman harcamadan bilekliği alıyorum. Ana'ya sorarsam kibarca reddedeceğini biliyorum. Üstünde küçük elmasları olan beyaz altından, güzel bir bileklik ve Ana'da güzel duracak.

"İşte." Bileğine takıyorum. Kırmızı çizgiyi örtüyor. "Şimdi daha iyi oldu" diye mırıldanıyorum.

"Daha iyi mi?" Kaşları biraz çatılıyor.

"Nedenini biliyorsun."

"Buna ihtiyacım yok." Bileğini çeviriyor ve bilekliğin üstündeki elmaslar güneş ışığında parlayarak dükkânın içinde küçük gökkuşakları oluşturuyor.

"Benim var" diye fısıldıyorum.

Bu bir af dileme. Sadece nasıl yapılır, pek bilmiyorum Ana.

"Hayır Christian. İhtiyacın yok. Bana zaten bir sürü şey verdin bile. Rüya gibi bir balayı; Londra, Paris, Côte d'Azur ve sen. Ben çok şanslı bir kızım."

"Hayır Anastasia. Ben çok şanslı bir adamım."

"Teşekkürler." Kolunu uzatıp boynuma doluyor ve beni adam akıllı öpüyor. Herkesin önünde.

Ah, bebek.

Seni seviyorum.

"Gel. Geri dönmemiz gerek" diye mırıldanıyorum dudaklarının üstünde. Elini tekrar arka cebime atıyor ve birlikte arabaya dönüyoruz.

Mercedes, Cannes'a doğru yola çıkıyor. Taylor yolcu koltuğunda ve arabayı Ferreux kullanıyor. Ama trafik yüzünden ilerleyemiyoruz. Neden bu kadar huzursuzlandığımı düşünerek pencereden dışarı bakıyorum.

Sadece rüyam yüzünden olamaz.

Ana'yla dünkü tartışma yüzünden mi?

Vücudunda izler bıraktığım için mi?

Neden bu kadar garip hissettiğimi anlamıyorum. Kadınların vücudunda daha önce de izler bıraktım. Kalıcı olarak değil. *Elbette hayır. Asla!* Tarzım değil. Kölelerimden ikisinin hoşuna gitmemişti. Benim için sorun değildi ve bir daha yapmadım. Tabii Elena'da da asla iz yaratmadım. Bu olanaksızdı. Evliydi. Sonra Susannah vardı. Böyle şeylere bayılıyordu. Üstünde ne zaman iz kalsa ben den fotoğrafını çekmemi isterdi.

Ana elimi tutup beni düşüncelerimden sıyrıyor. Üstünde bacaklarını sergileyen kısa bir etek var. Ona bakıyorum ve dizini okşuyorum. Bacakları çok güzel.

Ayak bilekleri!

Herhalde onlarda da izler var.

Kahretsin.

Eğilip ayak bileğini tutuyorum ve ayağını nazikçe kucağıma yerleştiriyorum. Oturduğu yerde bana bakacak şekilde dö-

nüyor. "Diğerini de istiyorum." Kendim görmeliyim. Taylor ve Ferreux'ya doğru bakıyor.

Utaniyor mu?

Ne yapacağını sanıyor?

Paravanın düğmesine basıyorum. Önümüzdeki panel yavaşça yükselerek bizi onlardan ayırıyor. "Ayak bileklerine bakmak istiyorum."

Kaşlarını çatarak diğer ayağını da kucağıma koyuyor. Başparmağımy ayağının üstünde gezdirirken yerinde kıpırdanıyor.

Gıdıklanıyor. Bunu neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum.

Sandaletin bandını açıyorum. Ve işte orada. Bir iz daha. El bileklerindeki izlerden daha koyu. "Acımıyor" diyor.

Düşüncesiz hıyarın tekiyim ben.

Geçmesini umarak izin olduğu yere masaj yapıyorum ve tekrar candan akıp giden kır manzarasını seyretmeye dönüyorum. Ayağını kıpırdatıyor ve sandaleti yere düşüyor ama umursamıyorum.

"Hey. Ne bekliyordun?" diye soruyor.

Bana Mars'tan ışınlanmışım gibi bakıyor.

Omuz silkiyorum. "İzleri gördüğümde böyle hissetmeyi bekleliyordum."

"Nasıl hissediyorsun?"

Boktan.

"Rahatsız" diye mırıldanıyorum.

Ve gerçekten nedenini bilmiyorum.

Birdenbire emniyet kemerini çözüyor ve yanıma kayıp iki elimi birden ellerinin arasına alıyor. "Sadece seks morluklarını sevmemedim" diye tersleniyor. "Onun dışında her şey... diğer her şey" -sesi alçalıyor- "kelepçelerle yaptıkların hoşuma gitti. Şey, hoşuma gitmekle kalmadı. Aklımı başımdan aldı. Bana aynısını istediğin zaman yine yapabilirsin."

Ya?

"Aklını başımdan mı aldı?" Sözleri keyfimi de libidomu da biraz yerine getiriyor.

"Evet." Sırıttıyor ve ayak parmaklarını oldukça hevesli penisinin etrafında kıvırıyor.

"Gerçekten de emniyet kemerinizi takmalısınız Bayan Grey."

Beni ayaklarıyla bir daha tahrik ediyor.

Cam paravana bakıyorum. Yapabilir miyiz? Ama titreşen telefonum şehvetli düşüncelerimi bölüyor. *Lanet*. Gömleğimin cebinden çıkarıyorum.

İşten arıyorlar. Saatiye bakıyorum. Seattle'da saat erken.

Telefonu "Barney" diye açarken Ana ayaklarını penisimden çekmeye çalışıyor ama ayaklarını sıkıca tutuyorum.

"Bay Grey. Sunucu odasında yangın çıktı."

Ne? "Sunucu odasında mı?" *Bu nasıl olmuş olabilir?*

"Evet efendim."

Sunucular? Siktir! "Yangın söndürme sistemi devreye girmedi mi?"

Ana ayaklarını kucağımdan indiriyor; bu sefer bırakıyorum.

"Girdi efendim."

Taylor da duysun diye düğmeye basıp paravanı indiriyorum. "Yaralanan var mı?"

"Hayır efendim" diyor Barney.

"Hasar?"

"Bana aktarıldığı kadarıyla çok küçük."

"Anladım."

"Güvenlik hemen aradı."

"Ne zaman?" Tekrar saatiye bakıyorum.

"Daha şimdi. Yangın söndürüldü ama itfaiyeyi arayalım mı diye soruyorlar."

"Hayır; ne itfaiye ne de polis. En azından henüz."

Düşünmem gerek.

"Welch beni şimdi diğer hattın aradı" diyor Barney.

"Öyle mi?"

"Herhalde size ulaşmaya çalışıyor. Ona mesaj atarım."

"İyi."

"Ben şimdi Grey Binası'na gidiyorum."

"Tamam. Detaylı bir hasar raporu istiyorum. Ayrıca son beş günde, temizlik görevlileri dahil, giriş izni olan herkesin tam listesini."

"Tamam efendim."

"Andrea'ya ulaşıp beni aramasını söyle."

"Yaparım. Eski yangın söndürme sistemini değiştirmek iyi fikirdi" diyor Barney nefesi vererek.

"Evet, görünüşe göre argon en az eskisi kadar etkili olmuş. Çok işe yaradı."

"Evet efendim."

"Vakit oldukça erken."

"Uyanıktım. Bu saatte trafik olmaz" diye devam ediyor Barney. "Hızlıca varırım ve olan biteni kontrol ederim."

"Bana e-postayla iki saat içinde haber ver."

"Umarım aramamda sakınca yoktu."

"Hayır, bilmem gerekiyordu. Aradığın için teşekkürler." Kapatıp o sırada Grey Binası'na doğru yola çıkmış olan Welch'i arıyorum. Kısa bir konuşmadan sonra önlem olarak, bina dışındaki veri merkezinde güvenliği artırmaya ve bir saat içinde tekrar konuşmaya karar veriyoruz. Onunla konuşmamı bitirince Philippe'ye, bizi olabildiğince çabuk tekneye götürmesini söylüyorum.

"Mösyö." Ferreux hızlanıyor.

Sunucu odasında ne olmuş olabileceğini düşünüyorum. Elektriksel bir sorun mu? Aşırı ısınma mı? Kundaklama mı?

Ana endişeli görünüyor. "Birine bir şey olmuş mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Çok küçük bir hasar." Hasar raporunu almamış olsam da onu yatıştırmak istiyorum. Uzanıp elini tutuyorum ve rahatlatmak için sıkıyorum. "Sen bunu kafana takma. Ekibim gerekeni yapıyor."

"Yangın nerede çıkmış?"

"Sunucu odasında."

"Grey Binası'nda mı?"

"Evet."

"Hasar nasıl o kadar küçük?"

"Sunucu odasında son teknoloji bir yangın söndürme donanımı var. Ana, lütfen endişelenme."

"Endişelenmiyorum" diye fısıldıyor ama ikna olmuyorum.

"Kundaklama olduğunu kesin olarak bilmiyoruz." En büyük korkum da bu.

Fair Lady'nin küçük çalışma odasındayım. Welch ve Barney, Grey Binası'nda. Andrea ofise erken gitmek üzere yolda. Welch hasarı inceledikten sonra yangın sebebinin belirlenmesi için itfaiyenin aranmasını tavsiye etti. Bir sürü insanın odaya girip olası bir kanıta zarar vermesini istemedi. Bazı protokoller yürütüyoruz ve korktuğum üzere Welch, kundakçılık olasılığını da hesaba katıyor. İtfaiye raporundan önce, sunucu odasına erişimi olan herkesin bir listesini hazırlıyor.

Andrea ofise vardığında arıyor ve onunla odada volta atarak olanları konuşuyorum. Durup masaya yaslandığımda kapı çalınıyor. Gelen karım. "Andrea, bekle lütfen."

Ana'nın yüzünde kararlı bir ifade var. Çok iyi bildiğim, kavga edeceğimiz zaman takındığı bir ifade. Omuzlarım müsabaka hazırlığıyla geriliyor. "Alışverişe gideceğim. Yanıma güvenliği alıyorum" diyor fazla parlak bir gülümsemeyle.

Bu mu? "Tabii. İkizlerden birini ve Taylor'ı da yanına al" diyorum. Gitmiyor. "Başka?"

"Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır bebek, gerek yok. Mürettebat benimle ilgilenir."

"Tamam." Duraksıyor, sonra yanıma gelip ellerini göğsüme koyuyor ve dudaklarıma küçük bir öpücük konduruyor.

"Andrea, seni arayacağım."

"Tamam Bay Grey" diyor Andrea. Telefonun diğer ucunda gülümsediğinden eminim. Telefonu kapatıp masaya bırakıyorum ve Ana'yı kollarıma çekip öpüyorum. Adamakıllı. Tatlı, ıslak ve sıcak ağız dikkatimi dağıtmak için çok güzel bir sebep. Durduğumda soluksuz halde. Buğulu gözlerine bakarak, "Aklımı çeliyorsun" diye fısıldıyorum. "Balayımıza geri dönebilmem için bu işi halletmem gerek." Parmağımla yanağını okşayıp çenesini tutuyorum.

"Tamam. Üzgünüm."

"Lütfen af dilemeyin Bayan Grey. Aklımı çelmenizi seviyorum." Dudağının köşesini öpüyorum. "Git, biraz para harca." Geri çekilip gitmesi için onu bırakıyorum.

"Öyle yapacağım." Cilveli bir gülümsemeyle salınarak kapıdan çıkıyor. Yine de tavrında beni düşündüren bir şeyler var.

Bana söylemediği şey ne?

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırarak Andrea'yı geri arıyorum.

"Bay Grey, hazır sizi yakalamışken, Ros gelecek hafta New York'a gidebileceğinizden bahsetmişti. Eğer gidecekseniz, Telekomünikasyon Birliği Organizasyonu balosunun Perşembe günü Manhattan'da olacağını hatırlatmak istedim. Orada olmanızı gerçekten istiyorlar."

"O seyahat kesin değil. Yine de onlara davetlerini düşündüğümü, katılırsak iki kişi olacağımızı söyle. New York'tayken katılmak isteyeceğimiz başka toplantıları değerlendirebiliriz."

"Tamam efendim."

"Sanırım şimdilik hepsi bu. Beni Ros'a bağlayabilir misin?"

"Hemen."

Son haberleri verdiğim Ros'tan Barney ve Welch'le iletişime geçmesini istiyorum.

Yatın yakınlarında bir yerlerden gelen jet ski motoru sesi dikkatimi dağıtıyor. Duruyor. Tekrar çalışıyor ve yine duruyor. Pencereden sancak tarafına bakıyorum ve jet ski'lerden birinin üstünde Ana'yı görüyorum. Giyinik halde.

Alışverişe gideceğini sanmıştım.

"Ros. Seni sonra ararım!" Telefonu kapatıp çalışma odasından sancak tarafına fırlıyorum ama gitmiş bile. Liman tarafına doğru koşuyorum. Ana jet ski'nin üstünde, arkasında yatın yardımcı botu, suları yararak gidiyor. Bana el sallıyor.

Hayır. Ana! Bırakma. Kalbim ağzıma geliyor.

Tereddütlü bir şekilde elimi kaldırıp sallıyorum.

Planı bu muydu?

Arkasında yardımcı botla birlikte marinaya doğru süratle gidişini izliyorum. Telefonumu çıkarıp Taylor'ı arıyorum.

"Efendim."

"Anastasia ile neyin peşindesiniz!" diye bağıyorum.

"Bay Grey, Bayan Grey jet ski'yi denemek istedi."

"Ama düşebilir. Boğulabilir... Siktir!" Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Oldukça iyi sürüyor efendim."

"Tanrı aşkına, onun üstünde geri gelmesine izin verme!"

Taylor'ın iç çekişini duyuyorum. Ama umurumda değil. "Tamam efendim."

"Teşekkürler!" Aramayı sonlandıra basıyorum.

Salonda dürbünü bulup Ana'nın botun yanına yanaşmasını izliyorum. Taylor binmesine, sonra da iskeleye çıkmasına yardım ediyor.

Onu arıyorum ve telefonunu bulmaya çalışarak çantasını karıştırmasını izliyorum.

"Selam" diyor biraz soluk soluğa.

"Selam."

"Yata döneceğim. Kızma."

Ah. Bir kavgaya bekliyorum. "Hmm."

"Ama eğleneliydi" diye fısıldıyor heyecanlı bir sesle. Onu zihnimde tekrar, saçları rüzgârda uçuşarak ve yüzünde koca bir gülümsemeyle botun yanından hızla geçerken görüyorum.

İç çekiyorum. "Eh, eğlenenizi bozmak bana düşmez Bayan Grey. Sadece dikkatli ol. Lütfen."

"Olurum. Kasabadan istediğin bir şey var mı?"

"Sadece sen; tek parça olarak."

"Emrinizi yerine getirmek için elimden geleni yapacağım Bay Grey."

"Bunu duyduğuma memnun oldum Bayan Grey."

"Amacımız memnun etmek." Kıkırdıyor. Tatlı sesi beni de gülümsetiyor. Telefonum bipliyor.

"Yine biri arıyor. Kaçtım bebek."

"Kaçtım Christian."

Kapatıyorum. Hatta Grace var. "Merhaba canım, nasılsın?"

"İyiyim anne."

"Sadece iyi misin diye sormak için aradım."

"Neden iyi olmayayım?" Kahretsin. Belki de biliyor. "Yangın yüzünden mi arıyorsun?"

"Ne yangını?" diyor birden parlayarak.

"Bir şey yok anne."

"Ne. Yangını. Christian." Sesi ürkütücü.

İç çekerek Grey Binası'nda olanları hızlıca, detayları atlama-
dan anlatıyorum. "Anne, büyük bir şey değil. Hasar yok." İstedi-
ğim en son şey Grace'i endişelendirmek.

"Eve dönecek misin?"

"Balayını kesmek için bir sebep görmüyorum. Yangın söndürüldü. Bir hasar da vermedi."

Bir an sessiz kalıyor.

"Grace. Her şey yolunda."

İç çekiyor. "Öyle diyorsan canım... Balayınız nasıl geçiyor?"

"Eh, bu olaya kadar harikaydı. Ana Londra'yı, Paris'i ve yatı sevdi. Tekne tam bir fıstık."

"Kulağa cennet gibi geliyor. Saint-Paul-de-Vence'e gittiniz mi?"

"Gittik. Bugün. Büyüleyiciydi."

"Oraya âşık olmuştum. Seni tutmayayım. Düşünecek ve yapacak çok şeyin olduğunu biliyorum. Ana ve seni döndüğünüzde, pazar günü öğlen yemeğine davet etmek için aramıştım."

"Tabii. Çok hoş olur."

"Güzel. Öyleyse görüşürüz. Ve Christian, unutma, seni seviyorum."

"Tamam anne. Aradığın için teşekkürler."

Kapattığımda Ana'dan bir e-posta var.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Teşekkürler

Tarih: 17 Ağustos 2011 16.55

Kime: Christian Grey

Fazla huysuzluk etmediğin için.

Seni seven karın.

xxx

Cevap yazıyorum.

Ki Kimden: Christian Grey

Konu: Sakin Olmaya Çalışıyorum

Tarih: 17 Ağustos 2011 16.59

Kime: Anastasia Grey

Bir şey değil.
Tek parça halinde dön.
Bu bir rica değil.
x

Christian Grey
CEO & Aşırı korumacı Koca, Grey Şirketler Topluluğu

Birkaç saat sonra, çalışma odasındaki küçük masada otururken korktuğum telefon geliyor. "Kundaklama" diyor Welch.

"Siktir." İçim kararıyor.

Bunu bana kim yapmış olabilir? Ne istiyor?

"Kesinlikle. Sunucu dolaplarından birinin yanına küçük bir yakıcı alet konulmuş. İlginç bir şekilde alet sadece duman çıkarmak için tasarlanmış. Sanırım bu bir uyarı."

Uyarı mı?

"Ne zaman oraya konulduğuyla ilgili bir fikrin var mı?" diye soruyorum.

"Bir bilgimiz yok, henüz. Güvenliği iki katına çıkardık. Sunucu odasına 7/24 bekçi koyacağım. Oranın şirketin can damarı olduğunu biliyorum."

"İyi fikir."

"Erken dönecek misiniz?"

"Gerekli mi?" Balayımızı sona erdirmek istemiyorum.

"Hayır. Sanmıyorum. Sanırım benim için şu anda en büyük soru, bunun senin EC135'le bir ilişkisi olup olmadığı."

"Olduğunu varsayalım. Bu en kötü senaryo."

"Evet. Bu bence de akıllıca olur" diyor Welch.

"Buradan yapamayacağım ve oraya gelmemi gerektiren bir durum yok. Ayrıca teknede daha güvendedeyiz."

"Katılıyorum" diye onaylıyor, sonra duraksıyor. "Olası şüpheliler hakkında edindiğimiz hiçbir ipucunun bir sonuç vermediğini biliyorum ama Grey Binası içinde ve etrafındaki bütün kamera görüntülerini bir defa daha inceleyeceğiz. Bu kişiyi bulacağız."

"Öyle yap. Ensele şu pisliği."

"Polis adli tıp birimi şu an sunucu odasında parmak izlerini topluyor."

"Eminim Barney buna bayılmıştır."

Welch alaycı bir şekilde gülüyor. "Hiç hoşuna gitmedi."

"Lanet olsun, bu çok sinir bozucu" diye söyleniyorum telefonda.

"Biliyorum Christian. FBI birkaç hafta önce EC135'teki parmak izlerini almıştı. Hâlâ sonuçların bize bir şüpheli göstermesini bekliyoruz. Helikopter şimdi Eurocopter'da. Tamir olasılığını değerlendirmek için hasarı tespit ediyorlar."

"Tamam."

"Bir gelişme olursa ararım."

"Teşekkürler." Telefonu kapatıp sahile bakıyorum. Cannes'ın ışıkları yanmaya ve alacakaranlığı karşılamaya hazırlanıyor.

Ne halt edeceğim ben?

Bunu hak etmek için ne yaptım?

Grey, oraya girme.

Yardımcı bot güverte köprüsüne çekiliyor, Ana döndü demek.

Ana. Sevgilim.

Bu çapraz ateşin arasında kalabilir. Başımı ellerimin arasına alıp Ana'nın yerde hareketsiz yatan görüntüsünü ruhumdan atmaya çalışıyorum.

Ona bir şey olursa...

Bu bir işkence. Sağ salım geri döndüğünü görmeye ihtiyacım var. Şimdi.

Hastalıklı düşüncelerime zorla da olsa bir son verip onu aramaya çıkıyorum. Ana kamaranın kapısına geldiğimde önce endişemi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum ve sonra içeri giriyorum. Ana, yanında bir paketle, yatakta oturuyor. "Bir süredir yoktun."

İrkilerek başını kaldırıyor ve bana temkinli gözlerle bakıyor. "Ofiste her şey kontrol altında mı?"

"Aşağı yukarı." Ona daha fazlasını söyleyerek endişelendirmek istemiyorum.

"Küçük bir alışveriş yaptım" diyor tatlı bir gülümsemeyle.

"Ne aldın?"

"Bunu." Ayağını yatağa koyuyor. Ayak bileğinde gümüş bir halhal var.

"Çok hoş." Parmaklarımı halhaldan sarkan küçük çanların üstünde gezdiriyorum. Tatlı bir şingirtı çıkarıyorlar ama dün kelepçeyle yaptığım kırmızı izi gizleyemiyorlar.

Teninde bıraktığım izi.

Kahretsin.

"Ve bunu." Elinde, sanırım dikkatimi çekmek için biraz fazla süslenmiş bir hediye paketi tutuyor. Tabii, bana da bir şey almış. Meraklı bir sevinç kaplıyor içimi.

"Bana mı?" Paket şaşırtıcı biçimde ağır. Yanına oturup şöyle bir sallıyorum. Sırıtarak çenesini tutup onu öpüyorum. "Teşekkürler."

"Daha açmadın."

"Seveceğimi biliyorum. Pek hediye alan biri değilim."

"Sana bir şey almak zor. Her şeye sahipsin."

"Sana sahibim."

"Evet." Gülümsüyor.

Paketi açtığımda karşıma bir SLR fotoğraf makinesi çıkıyor. "Nikon mu?"

"Kompakt dijital fotoğraf makinen olduğunu biliyorum ama bu daha çok... portreler için falan. İki tane de lensi var."

Portreler mi?

Bununla nereye varmak istiyor?

Endişem tüm hızıyla geri gelip tüylerimi diken diken ediyor.

"Bugün galerideyken Florence D'elle'in fotoğraflarını beğendin. Ve Louvre'da söylediklerini hatırladım. Ayrıca tabii o diğer fotoğraflar da var." Sesi alçalıyor.

Güzel Tanrım. Onlar hakkında konuşmak istemiyorum.

"Düşündüm ki, şey, belki benim fotoğraflarımı çekmek hoşuna gider."

"Senin fotoğraflarını mı?"

Gözlerini kırpıştırarak başını sallıyor. Kendinden emin olmadığı çok belli. Bir süre kutuyu inceleyip kurcalıyorum. Son teknoloji bir fotoğraf makinesi. Düşünceli karımdan düşünceli bir hediye ama beni rahatsız ediyor. Çok rahatsız ediyor.

Neden onun çıplak fotoğraflarını çekmek isteyeceğimi düşünüyor?

O hayatı yaşamıyorum artık.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Neden bunu istediğimi düşündün?" diyorum fısıltıyla.

Yüzüne ani bir panik dalgası yayılıyor. "İstemiyor musun?" diye soruyor.

Hayır Ana. Bunu tamamen yanlış anlamışsın.

Birden, net bir şekilde görebiliyorum. Eski hayatım ve yeni hayatım, trafikte iki araba gibi birbirine çarpıyor ve tarifsiz bir hasar oluşuyor. O fotoğrafların asıl amacı kendimi; konumumu ve ailemi korumaktı. Buna ihtiyacım olmadığını anlamasını sağlamalıyım... ama duygularını incitmek de istemiyorum.

Gerçeği dene Grey. İletişim kur.

"Benim için o fotoğraflar genel olarak birer sigorta poliçesiydi Ana."

Ayrıca zevkin içindi Grey. Evet, yakın bir histi ama derinlerde bir yerde, özneni bir lensin arkasından izlediğim için güvende olduğumu biliyordum. Hep belli bir mesafedeydim. Onları en mahrem pozlarıyla fotoğraflamak her ne kadar heyecan verici olsa da fotoğraf makinesi kölemle arama her zaman bir duvar örüyordu.

Siktir. Utanç içindeyim ve günah çıkarır gibi en karanlık sırlarımı döküyorum. "Kadınları uzun bir zaman boyunca nesneleştirdiğimin farkındayım."

Ana saçını kulağının arkasına atıyor ve en az benim kadar kafası karışık görünüyor. "Fotoğraflarımı çekmenin beni nesneleştirmek olacağını mı düşünüyorsun?" diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. *Burada ne oluyor?*

Bunu neden onunla yapmayayım?

"Kafam çok karışık" diye mırıldanıyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyor tatlılıkla.

Gözlerimi açıp, onda bıraktığım izleri hâlâ taşıyan bileğine bakıyorum. Onu eski hayatımdan korumaya çalışıyorum. Böyle mi koruyorum?

Onu kendimden bile koruyamazken nasıl güvende tutacağım?

"Christian, bunlar önemli değil." Elini kaldırıp izi gösteriyor. "Bana bir güvenlik kelimesi verdin. Kahretsin, dün eğleneliydi. Çok hoşuma gitti. Kafana takmayı bırak artık. Sert seksi seviyorum; bunu sana daha önce de söyledim." Sesi panik içinde

gibi geliyor. "Yangın yüzünden mi böylesin? Bir şekilde *Charlie Tango*'yla bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüzden mi kaygılısın? Konuş benimle Christian, lütfen."

Onu daha fazla korkutma Grey.

Kaşlarını çatıyor. "Kafanı buna fazla takma Christian." Kutuyu alıp açıyor ve içinden fotoğraf makinesini çıkarıyor. Açma tuşunu çekip lens kapağını çıkarıyor ve Nikon'u yüzüne kaldırıp bana doğrultuyor.

Fotoğrafımın çekilmesinden nefret ederim. En son düğünde gönüllü olarak çektiymiştim. Ondan önceki de kısa bir süre önce *Heathman*'da, yine onun içindi. Hayatımın geri dönülmez bir şekilde değişmesinden önceydi. Onu tanımadan önce. Düğmeye basılı tutuyor ve bir sürü fotoğraf çekiyor.

"Öyleyse ben de seni nesneleştiririm" diye mırıldanıyor. Ve bir kez daha bana güldüğünü, saçmalıklarımı ciddiye almadığını anlıyorum. Hâlâ lensin arkasında, bana biraz daha yaklaşıyor. Bir, iki, üç, bir sürü fotoğraf çekiyor. Her birini çekerken dilini dişlerinin arasına sıkıştırıyor ama bunun farkında olmadığını biliyorum ve onu hayranlıkla izliyorum. Gülümsüyor ve ona gülümseyerek karşılık veriyorken fotoğrafımı çekiyor.

Sadece sen, Ana.

Sadece sen beni tekrar ışığa çekebilirsin.

Dudaklarımı abartılı bir şekilde büzerek ona poz veriyorum.

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor, sonra kıkırdıyor. Ne harika bir ses.

"Onu bana aldığını sanıyordum" diye homurdanıyorum.

"Eh, eğlenceli olur sanmıştım ama anlaşılan kadınların gördüğü baskıyı sembolize ediyormuş." Biraz daha fotoğraf çekiyor.

Bana gülüyor!

Oyun başlasın, Ana.

"Baskı görmek ister misin?" Zihnimde, önümde dizüstü çökmüş, elleri bağlı halde penisime hizmet ettiği tatlı görüntüler oluşuyor.

"Baskı görmek istemiyorum. Hayır" diye fısıldıyor fotoğraf çekmeye devam ederken.

"Size çok fena baskı yapabilirim Bayan Grey."

"Yapabileceğinizi biliyorum Bay Grey. Ve sık sık yapıyorsunuz da."

Siktir. Ciddi görünüyor!

Fotoğraf makinesini indirip bana bakıyor. "Sorun ne Christian?"

Sadece seni korumak istiyorum.

Kaşlarını çatıp fotoğraf makinesini tekrar gözüne götürüyor. "Söyle bana" diye ısrar ediyor.

Topla kendini Grey.

Duygularımı bastırıyorum. Şu anda başa çıkamam. "Yok bir şey" diyorum. Görüş açısından çıkıp fotoğraf makinesinin kutusunu yataktan alıyorum; Ana'yı yakalayıp yatak örtüsünün üstüne oturtuyorum ve bacaklarımı iki yanına açarak üstüne çıkıyorum.

"Hey!" diye itiraz ediyor ve yukarıdan ona bakarak gülümserken birkaç kare daha çekiyor. Makineyi ondan alıp güzel yüzünü kadrāja alıyorum. Deklanşöre basıp tatlılığını gelecek kuşaklara kalmak üzere ölümsüzleştiriyorum.

"Demek fotoğraflarınızı çekmemi istiyorsunuz Bayan Grey?" Objektiften çok ciddi görünüyor. "Öncelikle, gülmeniz gerek sanırım." Uzanıp boştaki elimle onu gıdıklıyorum. Çığlık atıp altımda çırpınırken fotoğraflarını çekiyorum.

Bu çok eğlenceli.

Gülüyor da gülüyor. "Hayır! Dur!"

"Şaka mı yapıyorsun?" Daha önce kimseyi gıdıklamamıştım ve Ana özellikle tatmin edici şekilde tepki veriyor. Fotoğraf makinesini bırakıp iki elimi de kullanıyorum. "Christian, dur!" diye yalvarırken ona acıyorum. Ellerini yakalayıp başının iki yanında tutuyorum. Soluk soluğa, yanakları kızarmış, gözleri koyulaşmış ve saçları darmadağın. Göz kamaştırıyor. Nefesimi kesiyor.

"Sen. Çok. Güzelsin" diye fısıldıyorum.

Onu hak etmiyorum.

Eğilip gözlerimi kapatarak onu öpüyorum. Dudakları yumuşak ve davetkâr. Başını ellerimin arasına alıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve daha fazlasını, kendimi onda kaybetmeyi isteyerek onu daha şiddetle öpüyorum. Vücudu yükselerek, elleri kollarımda gezinip pazılarımı kavrayarak karşılık veriyor.

Karşılığı ereksiyonuma önayak oluyor.

Hayır, bundan da öte.

Onu istiyorum, evet ama daha çok ona *ihtiyacım var*.

Vücudum ona aç bir şekilde hazır ola geçiyor. Akıntıya kapılıp bana ne olduğunu anlamaya çalıştığım zamanlarda can simidim o. Onunla olduğumda, içinde olduğumda, dünyada her şey yolunda. "Ah, bana neler yapıyorsun?" Onu arzularak inliyorum. Tek bir hareketle üstüne uzanıyorum; altımda uzanan vücudunu boylu boyunca hissediyorum. Elim memelerine, beline, kalçasına, kıkırına avuçlayarak kayıyor. Onu tekrar öperken dizimi bacaklarının arasına itip bacağını kalçamın üstüne atıyorum. Ona arzuyla sürtünüyorum. Parmakları saçlarımda, beni dudaklarına çekiyor. İstedikim kadar alıyorum.

Onu o kadar çok istiyorum ki galiba patlayacağım.

Siktir.

Aniden duruyorum. *Ona ihtiyacım var. Şimdi.*

Doğruluyorum ve onu yataktan çekip şortunu çıkarıyorum. Yere diz çöküp şortuyla külotunu indiriyorum; sonra yeniden yatakta, altıma uzatıyorum. Parmaklarım çabucak fermuarımı bulup sabırsız penisimi serbest bırakıyor.

Tek bir hareketle içindeyim. Sert. Derin.

"Evet!" O çığlık atarken dişlerimi sıkıyorum.

Durup yüzünü inceliyorum. Gözleri kapalı, başı geride ve ağzı açık. Kalçamı hareket ettirip kendimi daha derine itiyorum.

İnleyerek kollarını bana doluyor.

"Sana ihtiyacım var" diye kükrüyorum. Dişlerimi çenesinde gezdiriyorum ve bana verebileceği her şeyi alarak onu dudaklarından tekrar öpüyorum. Bacakları ve kollarıyla kendini bana sarıyor. Ona ihtiyacım var, hayal edebileceğimden de çok. Beni tek parça, bir bütün halinde saklayabilsin diye teninin altına sızmak istiyorum. Beni her bir vuruşta karşılıyor. Yumuşak haykırılarıyla beni teşvik ediyor. Kulağımdaki sesi arzu dolu ve ateşli.

Hissediyorum onu. Boşalmak üzere. Çok yakın. Yükseliyor. Benimle birlikte. Onu yükseklerle çıkarıyorum. O da beni yükseklerle çıkarıyor.

"Benimle boşal" diye bağıriyorum ve üstünde geriye doğruluyorum. "Gözlerini aç. Seni görmeye ihtiyacım var." Gözleri şeh-

vetle buğulu halde bana bakıyor ve başını arkaya atıp orgazmını herkese ilan eden bir çığlıkla kendini bırakıyor.

Onun orgazmıyla ben de eşiğe sürüklenip zirveye ulaşıyorum; kendimi içine iterek ismini haykırıyorum. Yanına düşerken onu da çekiyorum. Üstüme uzanacağı şekilde dönüyoruz. İçinden çıkmadan, ona sıkıca sarılırken nefessiz kalmış ciğerlerimi havayla dolduruyorum.

Benim kılavuz ışığım. Rüya kapanım. Aşkım. Hayatım.

Birisi bizi öldürmek istiyor. Lanet olasıcalar.

Göğsüme yumuşak, tatlı öpücükler konduruyor. "Söyle bana Christian, sorun ne?"

Ona daha sıkı sarılıp gözlerimi kapıyorum.

Seni kaybetmek istemiyorum.

"Hastalıkta ve sağlıkta" diye fısıldıyor, "sadık eşin olarak kalacağıma, iyi günde ve kötü günde yanında olacağıma, üzüntünü de mutluluğunu da paylaşacağıma şerefim üstüne yemin ederim."

Duruyorum. Yeminlerini tekrarlıyor. Gözlerimi açıyorum. Yüzü, içtenliğinin tablosu gibi ve aşkının ışığı güzel yüzünde parlıyor. "Seni koşulsuz olarak seveceğime, hedeflerini ve hayallerini destekleyeceğime, seni sayacağıma, seninle gülüp ağlayacağıma, umutlarımı ve hayallerimi seninle paylaşacağıma ve ihtiyacın olduğunda seni teselli edeceğime söz veriyorum. Ölüm bizi ayırana kadar seni mutlu edeceğim." Konuşmamı bekler gibi iç çekerek bana bakıyor.

"Ah, Ana" diye mırıldanıyorum. İkimiz de yan yana yatacak şekilde dönüyoruz. Birbirimizin gözlerinde kayboluyoruz. Yüzünü okşuyorum. Yeminlerimi ezbere tekrarlarken sesim, kontrol etmeye çalıştığım duygularla boğuk çıkıyor. "Seni ve birlikteliğimizi koruyacağıma, tüm kalbimle sevip değer vereceğime kutsal yemin ederim. İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, hayat bizi nereye götürürse götürsün, her şeyin ötesinde seni sadakatle seveceğime söz veriyorum. Seni koruyacağım, sana güveneceğim ve saygı duyacağım. Sevincini ve üzüntünü paylaşacağım, ihtiyaç duyduğunda seni rahatlatacağım. Seni mutlu etmeye, umutlarını ve hayallerini gözetmeye ve seni yanımda, güvende tutmaya söz veriyorum. Sahip olduğum her şey artık senin. Elim, kalbim ve aşkım şu andan itibaren, hayatımızın sonuna kadar senindir."

Gözlerine yaşlar birikiyor.

Süzülen bir gözyaşı damlasını silerek, "Ağlama" diye fısıldıyorum.

"Neden benimle konuşmuyorsun? Lütfen Christian."

Gözlerimi kapıyorum.

Konuşunca gerçek oluyor Ana.

"Seni ihtiyacın olduğunda rahatlatacağıma yemin ettim. Lütfen yeminimi bozdurtma" diye yalvarıyor.

Ona karşı savunmasızım.

Onu seviyorum.

Ana'dan önce hiçbir şey hissetmiyordum. Şimdiyse her şeyi hissediyorum. Her duygu daha yoğun. İşlemesi zor. Anlaması zor.

İfadesi değişmedi. Bana yalvarıyor.

İç çekerek teslim oluyorum. "Kundaklamaymış" diye fısıldıyorum büyük bir başarısızlığa uğramışım gibi. "Benim peşimde olmalarından şüpheleniyorum ve bana ulaşmak için..." Bir sonraki düşünce katlanılır gibi değil.

"Bana zarar verebilirler" diye fısıldayarak cümleyi tamamlıyor Ana ve bakışları yumuşayarak yüzümü okşuyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana söylediğin için."

Başımı sallıyorum. "Çok ikna edici olabiliyorsunuz Bayan Grey."

"Sen de hislerini ve düşüncelerini ölene kadar içinde tutabilir-mişsin gibi görünüyorsun. Bu gidişle herhalde kırkına varmadan kalp krizinden gidersin ama ben seni daha uzun bir süre yanımda istiyorum."

"Ölümüm senin yüzünden olacak. Seni jet ski'de gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum." Başımı yatağa koyup aklıma gelen anıyı düşünmemeye çalışarak gözlerimi elimin tersiyle kapıyorum ama başaramıyorum. Zihnimde onun yerde, buz gibi yatan görüntüsü var. Titriyorum.

"Christian, jet ski'den bahsediyoruz. Çocuklar bile biniyor. Aspen'deki evine gittiğimizde ilk defa kayak yapmayı denediğim zaman ne yapacaksın acaba?"

Yutkunup alarma geçmiş halde ona dönüyorum. *Kayak. Hayır!*

"Evimize" diye hatırlatıyorum.

Yüzünde ofisimde her gün baktığım o gülümseme var. Bana gülüyor mu? Hayır. Sanmıyorum. Şefkat bu. "Ben bir yetişkinim Christian ve görüldüğümde daha güçlüyüm. Bunu ne zaman öğreneceksin?"

Omuz silkiyorum. Bana güçlü gözüküyor. Onu yapışkan yeşil halının üstünde buz gibi yatarken gördüğüm zaman değil.

"Tamam, yangına dönelim. Polis kundaklama olduğunu biliyor mu?"

"Evet" diye yanıtlıyorum.

"Güzel."

"Güvenlik daha da sıkılaşacak" diyorum.

"Anladım." Bakışları vücuduma iniyor ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ne?"

"Sen."

"Ben mi?"

"Evet. Sen. Hâlâ giyiniksin."

"Ah." Kendime bakıyorum. Hâlâ giyiniğim. Tekrar Ana'ya baktığımda sırtıyorum ve benim için, özellikle de kıkırdadığı zaman, ellerimi ondan uzak tutmanın nasıl zor olduğunu belli ediyorum.

Hemen gözleri parlıyor ve gelip üstüme oturuyor.

Kahretsin. Bir şekilde ne yapacağını bilerek bileklerini tutuyorum.

"Hayır" diye fısıldıyorum çünkü karanlık, davetsiz bir şekilde pençelerini geçirerek göğsüme tırmanıyor. Derin bir nefes alıyorum. "Lütfen yapma" diye yalvarıyorum. "Dayanamam. Çocukken hiç gıdıklanmadım." Ana ellerini indiriyor ve devam ediyorum. "Carrick'in Elliot ve Mia'yı gıdıklamasını seyrederdim. Çok eğlenceli görünürdü ama ben, ben..."

Parmağını dudaklarıma koyuyor. "Şşş, biliyorum." Parmağını çekip yerine tatlı bir öpücük konduruyor. Eğilip çenesini göğsüme yashıyor. Burnumu saçlarına gömerek ona sarılıyorum. Seksin kekremsi kokusuyla karışmış kokusu beni rahatlatıyor. Fırtına

sonrası sessizliğimizde birkaç dakika uzandıktan sonra huzurlu sessizliğimizi bölüyor. "Dr. Flynn'le olan görüşmelerinize en çok ne kadar ara verdiğin oldu?"

"İki hafta. Neden? Beni gıdıklama dürtüne engel olamıyor musun?"

"Hayır." Gülüyor. "Bence sana iyi geliyor."

Burnumdan soluyarak gülüyorum. "Gelmeli. Ona yeterince iyi ödüyorum." Saçını okşuyorum. Yüzünü bana çeviriyor. "Sağlığım için endişeleniyor musunuz Bayan Grey?"

"Her iyi eş, sevgili kocasının sağlığı için endişelenir Bay Grey."

Sırf kelimeyi yüksek sesle söylemek, bütün önemiyle kulaklarımızda çınlamasını duymak için "sevgili" diye fısıldıyorum.

"Çok sevgili." Beni öpmek için uzanıyor.

Gerçeği bilmesi ve beni hâlâ seviyor olması rahatlatıcı. Buharlaşıp uçan endişemin yerini açlık aldı. "Bir şeyler yemek için sahile gitmek ister misin?"

"Nerede daha mutlu olacaksan orada yemek isterim."

"Güzel. Seni güvertedeyken güvende tutabilirim. Hediye için teşekkürler." Uzanıp fotoğraf makinesini alıyorum, objektifi uzaktan tutup ikimizin birbirimize sarılmış fotoğraflarını çekiyorum.

Yemekten sonra, *Fair Lady*'nin etkileyici yemek odasında kahvelerimizi içiyoruz. Ana dalgın dalgın camdan dışarı bakıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Versailles'ı."

"Çok gösterişliydi, değil mi?"

Ana etrafımıza bakıyor.

"Buna çok gösterişli denemez" diyorum.

"Biliyorum. Ama çok hoş. Bir kızın isteyebileceği en güzel balayı."

"Gerçekten mi?" Memnun bir halde gülümsüyorum.

"Elbette öyle."

"Sadece iki günümüz kaldı. Görmek veya yapmak istediğin bir şey var mı?"

"Sadece seninle olmak istiyorum" diyor.

Kalkıp masanın etrafından dolaşarak alnına bir öpücük konduruyorum.

"Feki, bensiz bir saat idare edebilir misin? E-postalarımı bakıp evde olup bitenleri kontrol etmem gerek."

"Tabii" diyor.

"Fotoğraf makinesi için teşekkürler."

Çalışma odasına giderken nedense çok daha sakinleştiğimi fark ediyorum. Belki lezzetli akşam yemeği, seks veya Ana'ya kundaklamayı söylediğim için? Hepsinin birleşimi de olabilir. Cebimden telefonumu çıkardığımda babamdan bir cevapsız çağrı görüyorum.

"Oğlum" diye açıyor telefonu.

"Merhaba baba."

"Güney Fransa nasıl?"

"Harika."

"Ya Ana?"

"O da harika." Gülümsememe engel olamıyorum.

"Sesin mutlu geliyor."

"Evet. Tek pürüz yangın oldu."

"Annen bahsetti. Ama fazla hasar yok diye duydum."

"Yok."

"Sorun ne Christian?" Herhalde tek heceli yanıtıma karşılık olarak ciddi bir ton takınıyor.

"Kundaklamamış."

"Kahretsin. Polise haber verildi mi?"

"Evet."

"İyi. Bu ve helikopterin. Başında çok sorun var."

"Welch ilgileniyor. Ama kim olabileceğiyle ilgili bir ipucumuz yok. Sen hiç sıra dışı bir şey fark ettin mi?"

"Hayır, fark ettim diyemem. Yine de dikkatli olurum."

"Ol" diye ısrar ediyorum.

"Jet güvenli mi?" diye soruyor.

"Gulfstream mi? Evet, sanırım öyle."

"Belki de tarifeli uçakla dönseniz iyi olur."

Neden?

"Bu sadece bir fikir. Seni endişelendirmek istemiyorum. Seni daha fazla tutmayayım."

"Arayıp sorduğun için sağ ol baba."

“Christian. Yanındayım. Her zaman. Akşamının tadını çıkar.”
Kapatıyor. Ona az önce verdiğim bilgiyle ne yapacağını merak ediyorum. Üstünde fazla durmuyorum ama gelişmeleri almak için Ros’u arıyorum.

İlerleyen saatlerde, Ana başını kapıdan uzattığında hâlâ telefondayım. Bana bir öpücük gönderiyor ve Seattle’a dönüş uçuşlarımızı ayarlayan Andrea’yla görüşmeme devam etmem için beni yalnız bırakıyor.

Kamaramıza döndüğümde Ana kıvrılıp uyumuş. Yatakta yanına süzülüp onu uyandırmadan kollarıma çekiyorum. Saçını öpüp gözlerimi kapıyorum.

Onu korumalıyım. Onu korumalıyım...

20 Ağustos 2011, Cumartesi

Objektifin arkasından, karımın nihayet mışıl mışıl uyumasını seyrediyorum. Bir süre önce rüyasında konuşuyor, gitmemesi için birine yalvarıyordu. Acaba kim? Ben mi? Ben onsuz nereye giderim? Grey Binası'ndaki yangının kundaklama olduğu kesinleştiğinden beri kâbuslar görüyor. Hatta uykusunda ara sıra başparmağını emmeye başladı. Eve erken dönsek daha mı iyi olurdu, merak ediyorum. Ama *Fair Lady*'nin sakinliğini terk etmeye gönülsüzdüm; Ana da öyle. En azından geceleri korkuyorken onu rahatlatılabildim. Ona sarılabildim. Sakinleştirdim. Tıpkı ben kâbus gördüğümde onun yaptığı gibi.

Bu pisliği yakalamak zorundayız.

Ne cüretle karımı korkutabilir.

Babamın tavsiyesini dinledim; tarifeli uçakla uçuyoruz. Bu şekilde uçmayalı epey olmuştu ama Ana için bu bir ilk. Birinci sınıfta uluslararası ilk uçuşu. Onun için yeni bir deneyim olacak. Dönüşü Londra'dan yapıyoruz. Jeti kapsamlı bir inceleme tamamlanana kadar Nice'te bırakıyorum. Ne mürettebatım ne de karım için tek bir risk dahi göze alamam.

Kâbuslar haricinde, balayımızın geri kalan günleri çok güzel geçti. Okuyarak. Yiyerek. Yüzerek. Güvertede güneşlenerek. Sevişerek. Sihirli günlerdi. Gitmeden önce yapmak istediğim son bir aktivite kaldı.

Onu uyandırmamasını umarak deklanşöre basıyorum. Fotoğraf makinesi çok beğendiğim bir hediye oldu. Fotoğrafçılığa olan tutkumu yeniden keşfettim. Ne de olsa son derece muhteşem, fotojenik bir ortamdayız. *Fair Lady* müthiş bir yelkenli.

Ana yatakta benim yattığım tarafa dönüp elini atarak beni arıyor. Bunu görmek içimi ısıtıyor.

Uzakta değilim bebeğim.

Sanırım irkilerek gözlerini açıyor. Fotoğraf makinesini yere bırakıp hemen yanına uzanıyorum. "Korkma, her şey yolunda" diye

fısıldıyorum. Huzursuz görünmesinden nefret ediyorum. Saçını yüzünden çekiyorum. "Bu son birkaç gündür çok tedirginsin."

"Ben iyiyim Christian" diye yalan söylüyor. Zoraki gülümsemesinden anlıyorum. "Beni uyurken mi izliyordun?"

"Evet. Konuşuyordun."

"Ya?" Gözleri açılıyor.

"Endişeliydin." Onu yatıştırmak için burnunu öpüyorum. "Kaşlarını çatınca burada küçük bir v oluşuyor. Öpmesi çok yumuşak. Endişelenme bebeğim, ben seninle ilgilenirim."

"Kendim için değil, senin için endişeleniyorum" diye homurdanıyor. "Seninle kim ilgilenecek?"

"Ben kendime bakabilecek kadar büyük ve çirkinim. Gel. Kalk. Dönüş yoluna geçmeden önce yapmak istediğim bir şey daha var."

Eğlenceli bir şey.

Poposuna bir şaplak atıyorum ve tatmin edici bir ciyaklamayla ödüllendiriliyorum.

Yataktan fırlıyorum; arkamdan geliyor.

"Duş sonra. Mayonu giy."

"Tamam."

Mürettebat jet ski'yi suya indirdi. Can yeleğim üstümde, Ana'ya kendininkini giymesine yardım ediyorum. Kontak anahtarını ve emniyet kordonunu bileğine geçiriyorum.

"Benim sürmemi mi istiyorsun?" diye soruyor inanamayarak.

"Evet." Sırıyorum. "Çok sıkmadı, değil mi?"

"Sıkmadı. Bu yüzden mi can yeleği giydin?" Hoşnutsuz bir tavırla tek kaşını kaldırıyor.

"Evet."

"Sürüş yeteneklerime ne de çok güveniyorsunuz Bay Grey."

"Her zaman Bayan Grey."

"Öyleyse bana nutuk çekeyim deme" diye uyarıyor. Acı bir tecrübeye dayanarak konuştuğunu biliyorum.

Avuçlarımı açarak ellerimi kaldırıyorum. "Hiç yapar mıyım?"

"Evet yaparsın ve evet, yapıyorsun da. Ama burada kenara çekip kaldırımda tartışamayız."

"Doğru bir noktaya parmak bastınız Bayan Grey. Bütün gün bu platformda durup sürüş yeteneğinizi mi tartışacağız yoksa biraz eğlenecek miyiz?"

"Doğru bir noktaya parmak bastınız Bay Grey." Araca biniyor, arkasına geçip başımı kaldırdığımda güvertede küçük bir seyirci kitlemizin oluştuğunu görüyorum. Mürettebat, Fransız güvenliklerimiz ve Taylor. Ayağımla bizi küçük şamandıradan itip Ana'yı kollarım ve bacaklarımın arasına kısıtıyorum. Kontak anahtarını takıyor, düğmeye basınca motor atak bir gürlemeyle çalışmaya başlıyor. Ana, "Hazır mısın?" diye bağıyor.

"Her zamanki gibi." Yavaşça gaz verince jet ski yattan uzaklaşıyor.

Dikkatli ol Ana.

Ana hızımızı artırıp suyun üstünde süratlendiğimizde ona daha sıkı sarılıyorum. "Yavaş ol!" diye bağıyorum ama bu onu durdurmuyor. Beni de çekerek öne eğilip açık denize doğru hızlanıyor. Sonra Nice havaalanı pistinin Akdeniz'e uzandığı sahile doğru dümen kırıyor.

"Bir dahaki sefere ayrı jet ski'lere çıkacağız" diye bağıyorum. Yarışmak eğlenceli olur.

Ana dalgaların üstünde süzülüyor. Bugün sert esen yaz esintisiyle deniz biraz dalgalı olduğu için hafifçe zıplayoruz. Kıyıya yaklaştığımızda sağır edici bir sesle üstümüzden bir uçak geçiyor.

Lanet olsun.

Ana ani bir dönüş yapıyor. Bağıyorum ama geç kalıyorum. İkimiz de Akdeniz'i boyluyoruz. Suyu gömülüyorum ama kendimi iterek hemen yüzeye çıkıyorum ve başımı sallayıp silkinerek Ana'yı arıyorum. Jet ski cansız ve zararsız biçimde, az ötemizde yatıyor ve Ana gözlerini silmekle uğraşıyor. Suyun üstünde olduğunu görünce rahatlayarak yanına yüzüyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet" diyor kurbağa gibi bir sesle. Otuz iki diş birden sırtıyor. Neden gülümsüyor? Daha şimdi bizi soğuk denize düşürdü.

Onu ıslak kollarımın arasına çekiyorum, yüzünü avuçlarımın arasına alarak jet ski'den bir hasar alıp almadığını kontrol ediyorum.

"Bak, o kadar da kötü değildi!" diye ciyaklıyor. İyi olduğunu anlıyorum.

"Hayır, sanırım değildi. Sadece ıslandım."

"Ben de ıslandım."

"Islak olmanı seviyorum." Ona çapkın bir bakış atıyorum.

"Christian!" Müstehcen bakışım yüzünden beni azarlıyor ve kendime engel olamayıp onu öpüyorum.

Hayır.

Onu tüketiyorum. Kendimi geri çektiğimde ikimiz de soluk soluğayız.

"Gel. Hadi, dönelim. Şimdi duş almamız gerekecek. Ben sürem." Jet ski'ye yüzüp üstüne çıkıyorum ve Ana'yı yukarı çekiyorum.

"Eğlendiniz mi Bayan Grey?"

"Evet. Teşekkürler."

"Hayır. Sana teşekkürler. Şimdi eve dönelim mi?"

"Evet. Lütfen."

Heathrow'daki Concorde salonunda oturmuş Seattle için aktarma uçuşumuzu beklerken Ana iPad'inden bir şeyler okuyup şampanyasını yudumluyor. Tarifeli uçuşlarda nefret ettiğim şeylerden biri de beklemek. Ama Ana yeterince mutlu görünüyor. Ara sıra, gözümün ucuyla, bana doğru gizli bakışlarını yakalıyorum.

İçimden dans ediyorum. Beni izlemesini seviyorum.

Ben *Financial Times*'ı okuyorum. Kafa açıcı bir okuma. Küresel piyasalar Kara Pazartesi ve son bütçe açığı sorunlarının ardından hâlâ istikrarsız. Dolar düşüyor. Ayrıca zenginlerin daha çok vergi ödemesi hakkında bir makale var. Warren Buffet böyle olması gerektiğini düşünüyor ve belki de haklı olabilir.

Ana flaşı açık ayarda bir fotoğraf çekerek beni şaşırtıyor. Parlak ışığın kamaştırdığı gözlerimi kırıştırıyorum. Flaşı kapatıyor.

"Nasılsınız Bayan Grey?" diye soruyorum.

"Döndüğümüz için üzgünüm." Suratını asıyor. "Seni kendime saklamayı seviyorum."

Elini alıp tek tek parmaklarını öpüyorum. "Ben de" diye fısıldıyorum.

"Ama?" diye soruyor.

Lanet olsun. Şüphemi söylemeden anladı. Gözlerini kısarak uyanık ve sorgular bir ifade takınıyor. Ona söyleyene kadar peşini bırakmayacak. İç çekiyorum. "O kundakçının yakalanıp hayatımızdan çıkmasını istiyorum."

"Ah."

Kesinlikle.

"Bir daha böyle bir şey olmasına izin verirse Welch'in gözünün yaşına bakmayacağım." Sesim bana bile soğuk ve uğursuz geliyor.

Ama bu iş çok uzadı. O şerefsizi yakalamamız gerek.

Ana bana hayretle bakıp fotoğraf makinesini alarak çabucak bir poz çekiyor. "Yakaladım seni."

Havayı dağıttığı için rahatlayarak gülümsüyorum. "Galiba uçağa binme vakti geldi. Hadi."

"Sawyer, ön taraftan girebilir miyiz?" diye soruyorum. Audi'yi Escala'nın önündeki kaldırıma yanaştırıyor. Taylor inip kapımı açıyor. Ana derin bir uykuda.

"Teşekkürler Taylor" diyorum, bacaklarımı esnetirken. "Eve dönmek güzel."

"Evet, öyle efendim."

"Ana'yı uyandırayım." Kapıyı açıp üstüne eğiliyorum. "Hey, uykucu, eve geldik." Emniyet kemerini çözüyorum.

"Hmm" diye mırıldanıyor. Onu kucağıma alıyorum. "Hey, yürüyebilirim" diye homurdanıyor uykulu uykulu.

Ah, hayır bebek. "Seni eşikten taşımam gerekiyor."

Kollarını boynuma doluyor. "Otuz kat yukarı taşıyacak mısınız?"

"Bayan Grey, biraz kilo aldığınızı sevinerek bildiriyorum."

"Ne?"

"Bu yüzden, sorun değilse asansörü kullanacağız."

Taylor Escala lobisinin kapısını gülümseyerek açıyor. "Eve hoş geldiniz Bay Grey, Bayan Grey."

"Teşekkürler Taylor" diyorum.

Lobiye giriyoruz. "Ne demek kilo aldın?" Ana bana ters ters bakıyor.

Sinir oldu.

"Çok değil." Yatırtmak için sırtıyorum. Ona daha sıkı sarılıp asansöre yürürken aklıma, ayrıldıktan sonra onu SBY'den aldığım gün nasıl gözüktüğü geliyor. Ne kadar zayıf ve üzgündü. Bunu hatırlamak içimi karartıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Beni terk ettiğinde verdiğin kiloların bir kısmını aldın." Sesim alçak çıkıyor. *Sebepten bendim. Üzüntüsünden ben sorumluydum.*

Onu bir daha asla öyle görmek istemiyorum.

Çağrı düğmesine basıyorum.

"Hey." Ana yüzümü okşuyor, parmaklarını saçlarıma doluyor. "Terk etmeseydim şu anda burada, böyle duruyor olur muydun?"

Sözleri içimde kabaran suları yatırtmaya yetiyor.

"Hayır." Gülümsüyorum çünkü bu doğru. Karıma sarılmış halde asansöre biniyorum. Dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum. "Hayır Bayan Grey, olmazdım. Ama bana karşı gelmeyeceğin için seni koruyabileceğimi bilirdim."

"Sana karşı gelmeyi seviyorum" diyor cilveli gülümsemesiyle. Gülüyorum. "Biliyorum ve bu sayede çok mutluyum."

"Şişman olmama rağmen mi?" Surat asıyor.

Kahkaha atıyorum. "Şişman olmana rağmen." Dudaklarım dudaklarını bir daha yakalıyor. Parmakları saçlarımı daha sıkı kavrarken kendimizi birbirimizde kaybediyoruz.

Asansör uyarı zili çalarak kata geliyor ve biz ilk defa karı-koca olarak Escala'ya dönüyoruz. Tüylerim diken diken oluyor. "Çok mutluyum" diye fısıldıyorum. Onu girişe taşıyorum. Her şeyi ve herkesi boş verip onu yatağa götürmek istiyorum. "Eve hoş geldiniz Bayan Grey." Onu bir daha öpüyorum.

"Eve hoş geldiniz Bay Grey." Yüzü neşeyle parlıyor.

Onu salona taşıyıp mutfak adasına oturtuyorum. Dolaptan iki şampanya kadehi alıyorum ve buzdolabından en sevdiğimiz roze olan soğuk bir şişe Grand Année Bollinger çıkarıyorum. Hızlı bir hareketle şişenin mantarını çıkarıp köpüklü, uçuk pembe içkiyi kadehlerimize dolduruyorum. Tezgâhta oturan Ana'ya kadehlerden birini veriyorum ve bacaklarının arasına geçiyorum. "Bize, Bayan Grey."

"Bize, Bay Grey" diyor utangaç bir gülümsemeyle.

Kadehlerimizi tokuşturup birer yudum alıyoruz.

"Yorgun olduğumu biliyorum." Burnumu burnuna sürtüyorum. "Ama ben gerçekten yatağa gitmek ve uyumamak istiyorum." Tatlı dudaklarının köşesinden öpüyorum. "Burada gerçekten benim olduğun ilk gece olacak."

Bir iniltiyle gözlerini kapıyor ve başını geriye atıp boynunu bana sunuyor.

Ana. Bir tanrıçasın.

Aşkım.

Hayatım.

Karım.

21 Ağustos 2011, Pazar

Fair Lady'nin Akdeniz'in üstünde hafifçe sallanışını ve güne hazırlanan mürettebatın seslerini duymayı bekliyorum. Ama gözlerimi açtığımda evdeyim. Dışarıdaki altın şafak, güzel bir günü müjdelerken Ana kollarımın altında geriliyor. Kıpırdamadan tavana bakıyor.

"Sorun ne?" diye fısıldıyorum.

Gözleri gözlerimle buluşuyor. Bir an için kaybolmuş gibi görünüyor. "Yok bir şey." Yüzü yumuşayarak gülümsüyor. "Sen uyu." Benden çok daha uyanık olan penisim, gülümsemesine hevesle karşılık veriyor. Zihnimi ve vücudumun geri kalanını uyardırmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırıp yüzümü ovuşturuyorum ve geriniyorum.

"Jet lag mı?"

"Böyle mi oluyor o? Uyuyamıyorum."

"Bunun evrensel ilacı bende bebeğim; sadece senin için." Sınıtarak ereksiyonumla kalçasını dürtüyorum. Gözlerini devirerek kıkırdıyor. Dişleriyle kulak mememi kışkırtırken elini onu bekleyen penisime doğru kaydırıyor.

Yaklaşık bir saat sonra yatakta döndüğümde sabahın erken saatleri. Uykumu aldım. Ana yanımda hâlâ uyuyor. Dinlenmesi için onu bırakıp sessizce kalkıyorum. İhtiyacım olan tek şey spor salonumda hızlı bir koşu. Kulağımda Four Tet'⁴²le koşu bandında koşarken piyasalara bakıp haberleri izliyorum. Rutinime tekrar alışmak zorlayacak. Son birkaç haftadır Ana'yla kendi mutlu balonumuzun içindeydik ama şimdi işe gitmeye hazırım. Heyecanlıyım. Bu yeni hayatı karımla birlikte kuracağız ama bize neler getireceğine dair hiçbir fikrim yok. Belki seyahat ederiz. Ana'yı Çin Seddi'ni, Piramitleri, dünyanın bütün harikalarını görmeye

42. Deneyisel rock, caz ve elektronik müzik yapan İngiliz müzisyen. (ç.n.)

götürebilirim. Ofiste biraz rahatlayabilirim. Ros ben yokken çok iyi iş çıkardı. Ana da çalışmayı bırakabilir. Ne de olsa paraya ihtiyacı olmayacak.

Ama işini seviyor ve işinde de iyi.

Belki yayıncılıkta büyük hedefleri vardır.

Başımı sallıyorum. Evde kalsa daha güvende olurdu.

Lanet olsun. Olumsuzlukların üstünde durma Grey.

Banyoya girdiğimde Ana duşta. Karşı koyamıyorum. Arkasına geçiyorum. "Günaydın. Bırakın sırtınızı sabunlayayım Bayan Grey." Dalgın bir gülümsemeyle bana süngerini ve vücut şampuanını veriyor. Süngerini köpürtüp boynunu sabunlamaya başlıyorum. "Unutma, öğlen yemeği için bizimkilere gideceğiz. Umarım sana da uyar. Kate de orada olacak." Kulağını öpüyorum.

Gözleri kapalı, "Hmm" diye mırıldanıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum. "Sessizsin."

"İyiyim Christian. Buruşuyorum." Parmaklarını kıpırdatıyor.

"Seni bırakayım."

Gülümsüyor, duş kabininden çıkıyor ve bornozunu alıp banyodan odaya geçiyor. Gayet mutlu görünüyor ama sanırım sevgilimin aklı başka yerde. Bir şeyler var.

Mutfağa gittiğimde Ana kahvaltı hazırlıyor. Siyah çizgili bluzu ve Saint-Paul-de-Vence'deki yürüyüşümüzde giydiği eteğiyle çok hoş görünüyor.

"Kahve?" diye soruyor.

"Lütfen."

"Ekşi mayalı ekmek?"

"Lütfen."

"Reçel?"

"Kayısı. Teşekkürler." Yanağından öpüyorum. "Öğlen yemeği için çıkmadan önce halletmem gereken birkaç iş var."

"Tamam. Ben kahvaltını getiririm."

Çalışma odamda Gia Matteo'nun ev için çizdiği son planları masamın üstünde buluyorum. Gail bırakmış olmalı. Daha sonra bakmak üzere onları kenara çekip iMac'imi açıyorum ve çalışma-

ya koyuluyorum. Welch ve Barney, Grey Binası'nın geçen haftaki kapalı devre kamera kayıtlarının hepsini tanıyor ama kundakçıdan henüz bir haber yok. Welch, GŞT'nin bütün binalarına ek güvenlik ekipleri yerleştirdi. Kişisel güvenliğimizle ilgili programı okurken yeni bir görevlinin ismiyle karşılaşıyorum. Belinda Prescott. Yine de bugün ailemin evine giderken bize Ryan ve Sawyer eşlik edecek. Taylor, son derece hak ettiği üzere, haftalar sonra kızını görmeye gitti.

Ana poposuyla kapıyı açarak masama kahve ve ekmekleri bırakıyor.

"Teşekkürler karıcığım."

"Bir şey değil kocacığım." Gülümsemesi cılız. "Ben gidip bavuolumu boşaltayım."

"Yapmak zorunda değilsin. Gail yapar."

"Önemli değil. Oyalanmak istiyorum."

"Hey." Ayağa kalkıp, gitmeden elini tutarak yüzünü inceliyorum. "Sorun ne?"

"Bir şey yok." Uzanıp yanağımı öpüyor. "Öğlene kadar hazırlanmış olurum."

Kaşlarım çatılarak onu bırakıyorum. "Tamam."

Bir şeyler var.

Ama ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

Huzursuzluk verici.

Belki yeni zaman dilimine yeniden alışmak için zamana ihtiyacı vardır. Odadan çıkıyor ve ben de şimdilik huzursuz olmayı bir kenara bırakıp dikkatimi işe veriyorum. Gia Matteo'dan bir e-posta var. Son planlarını konuşmak için yarın bizimle görüşmek istiyor. Ona uygun olduğunu söyleyip akşam erken saatte buluşmayı öneriyorum.

Eurocopter'dan iyi haber var. *Charlie Tango*'nun iki motorunu da yenileyebiliyorlar. Böylece birkaç hafta içinde, tam çalışır halde geri dönebilecek. Yine de sabotajıyla ilgili FBI soruşturmasında bir ilerleme yok. Sinir bozucu.

Neden bu kadar uzun sürüyor?

Devam edip Ros'tan gelen son e-postaları gözden geçiriyorum. Bunları ne kadar çabuk bitirirsem karıma o kadar çabuk dönerim.

Bizimkilerin evine yaptığımız araba yolcuğu keyifli geçiyor. R8'imi haftalardır sürmedim. Yanımda karımla birlikte Seattle'ın yemyeşil doğasının tadını çıkarıyorum. Güney Fransa'nın eski dünya cazibesinden sonra manzara güzel bir şekilde tanıdık hissettiriyor. Evde olmak güzel. Araba kullanmayı, özellikle de bu arabayı özledim. Dikiz aynasından kontrol ediyorum. Sawyer ve Ryan tabii ki arkamızdalar.

Arabanın üstünü açmış, I-5'te süratle ilerlerken Ana yanımda sessizce oturmuş, yaz güneşiyle yıkanan manzarayı seyrediyor. "Bunu sürmeme izin verir miydin?" diyor damdan düşer gibi.

Düşündüğü şey bu muydu?

"Tabii. Benim olan her şey senin. Yine de vurdurursan seni Kırmızı Acı Odası'na götürürüm." Oyun odasına benim değil onun verdiği takma ismi bilerek kullandığımdan, sinsi gibi sırtıyorum.

Ağzı açık kalıyor. "Şaka yapıyorsun. Beni arabayı vurdurduğum için cezalandırır mıydın? Arabayı benden çok mu seviyorsun?" İnanamıyor gibi bir hali var.

Uzanıp dizini sıkarak, "Onun gibi bir şey" diye takılıyorum. "Ama geceleri beni ısıtmıyor."

"Bu eminim ayarlanabilir. İçinde uyuyabilirsin" diye tersliyor.

Karşılığı hoşuma gidiyor ve gülüyorum. "Evde daha bir gün bile geçirmeden beni sokağa mı atıyorsun?"

"Neden bu kadar hoşuna gitti?"

Gözlerimi yoldan ayırmadan ona sırtıyorum. "Çünkü bu konuşma çok... normal."

Evlilik denen şey bu değil mi zaten? Aramızdaki atışmalar.

"Normal!" diye paylıyor. "Sadece üç haftalık evlilikten sonra normal sayılmaz herhalde."

Ne? Gülümsemem sönüyor. Ciddi miydi? Beni evden mi atacak?

"Takılıyorum Christian."

Lanet olsun. Ben de!

Dudaklarını birbirine bastırıp surat asarak mırıldanıyor. "Merak etme, Saab'dan vazgeçmeyeceğim." Yine manzarayı seyretmeye dönüyor.

Evlî çift atışması buraya kadar. "Hey. Sorun ne?" diye soruyorum.

"Yok bir şey."

"Bazen insanı çileden çıkanyorsun Ana. Söylesene."

Başını bana çevirdiğinde dudaklarında alaycı bir gülümseme var. "Asıl sen, Grey."

Sorun ben miyim? Ben mi?

Lanet olsun.

"Çabalıyorum" diye yanıt veriyorum.

"Biliyorum. Ben de." Gülümsüyor. Sanırım iyi. Ama emin değilim. Belki kalbi hâlâ Côte d'Azur'dadır.

Belki de kundaklama yüzünden canı sıkındır.

Ya da güvenlik arttı diye?

Lanet olsun, keşke bilsem.

"Bro!" Bizimkilere vardığımızda ön kapıyı Elliot açıyor. "N'aber? Gidişat ne yönde?"

Elimi tutup beni ayı gibi kucaklıyor.

"Dikey" diye mırıldanıyorum. "Nasılsın Elliot?"

"Seni görmek harika, büyük işadamı. İyi görünüyorsun. Biraz güneş görmüşsün." Sonra Ana'ya dönüyor. "Yenge!" diye bağırıyor ve karımı kucaklayıp kaldırıyor.

"Merhaba Elliot." Kıkırdıyor. Güldüğünü duymak rahatlatıyor. Elliot onu yere indiriyor.

"Güzel görünüyorsun Ana. Sana iyi bakıyor mu?"

"Çoğunlukla."

"İçeri gelin." Elliot kenara çekiliyor. "Babam barbekünün başına geçti."

Annemle babamın misafir ağırlamak ve eğlendirmekte üstlerine yoktur. Arka bahçedeki terasta, bir masanın etrafında oturuyoruz. Çimenliğin ötesinde körfezin ve uzaktaki Seattle silüetinin tanıdık manzarası var. Hâlâ nefes kesici. Grace her zamanki gibi abartmış; bol yiyecek var. Carrick bizi ailenin kamp hikâyeleri ve barbekü yetenekleriyle esir almış durumda. Elliot, Kate, Mia ve Ethan'la birlikte oturuyoruz. Bu tuhaf, kendimi her zaman ailerden ayrı hissetmişimdir. Beni dışladıklarından değil; daha çok

benim kendimi korumak adına geride durmam yüzünden. Şimdi burada oturmuş birbirleriyle ve benimle şakalaşarak gülerken; karnıma ve balayımıza bu kadar içten bir ilgi gösterirlerken kendimi o kadar korumaya aldığımı pişmanlık duyuyor gibiyim. Düşünürsek, Ana'nın beni sık sık suçladığı gibi, kendi yarattığım fildişi kuleme kapanarak onca yılı kaçırdım.

Belki de o haklı.

El eleyiz. Elini bırakmak istemeyerek parmağındaki yüzüklerle oynuyorum. Kate'le gülüşmelerine bakılırsa neşesi yerine gelmişe benziyor. Canını her ne sığıtsa, unutulmuştur umarım.

Elliot, yeni evden bahsediyor. "Gia'yla planları son haline getirirseniz, eylül'den kasım ortasına kadar bir boşluğum var. Bütün ekibe işbaşı yaptırabilirim." Elliot kolunu Kate'in omzuna atıp eliyle omzunu hafifçe okşuyor. Ondan gerçekten hoşlanıyor galiba. Bu bir ilk olmalı.

"Gia yarın akşam planları konuşmak için gelecek" diyorum. "Her şeyi son haline getiririz umuyorum." Ana'ya bakıyorum.

"Tabii." Gülümsüyor ama gözlerindeki ışık sönüyor.

Ne var?

Beni delirtiyor.

"Mutlu çiftte." Babam kadehini kaldırıyor, gülümsüyor ve herkes aynı duygusallıkla onu tekrarlıyor.

"Ve Seattle'daki psikoloji programına kabul edildiği için Ethan'a da tebrikler" diye Mia gururlu bir sesle araya giriyor. Abayı yaktığı besbelli. Onu yatağa atabildi mi, merak ediyorum. Ethan'ın yarım gülüşünden anlamak zor.

Ailem balayımızı dinlemek için can atıyor. Onlara son üç haftanın özetini geçiyorum.

Ana sessiz kalıyor.

Bütün bunlardan pişman mı?

Hayır, bunları düşünmeyeceğim.

Grey, kendine gel.

Elliot saçma bir espri yapıp gerinirken bardağını yere düşürüyor. Bardak döşeme taşlarının üstünde şangırtıyla kırılıyor. Annem, Mia ve Kate'le birlikte ayağa sıçrarken Elliot her zamanki eşekliğiyle yerinde oturuyor.

Dikkatin dağılmasını fırsat bilerek eğilip Ana'nın kulağına fısıldıyorum. "Bu keyifsizliği üstünden atmazsan seni kayıkhaneye götürüp popona şaplak atacağım."

Ana hızlı bir nefes alıp dinleyen var mı diye etrafına bakınıyor. "Cesaret edemezsin!" diye meydan okuyor, kısık bir sesle.

Tek kaşımı kaldırıyorum.

Göster bakalım Ana.

Sadece benim duyabileceğim şekilde, "Önce beni yakalaman gerekir. Düz ayakkabı giyiyorum" diye fısıldıyor.

"Denemesi eğlenceli olur."

Ana tatlı ve tanıdık bir pembe tonuna girerken gülümsemesini bastırmaya çalışıyor.

İşte, benim kızım.

Annem bize çilek ve krema ikram edince aklıma Londra geliyor. Bu ve Eton mess⁴³ oranın klasik yaz tatlılarıydı. Tatlımızı bitirirken ani bir yağmur boşalıyor. "Eyvah! Herkes içeri" diye bağırıyor Grace çilek tabağını alırken.

Hepimiz tabakları, çatal-bıçağı ve bardakları kapıp mutfağa koşuyoruz.

Ana daha mutlu görünüyor. Saçları hafif ıslanmış, Mia'yla gülüşüyorlar. Onu ailemle görmek içimi ısıtıyor. Tıpkı benim gibi ona bayıldılar. Belki Mia, Ethan'la neler olduğunu ona anlatır. Gülümsüyorum; öğrenmeye merakı olanın bilmeye ihtiyacı vardır.

Yağmurdan kaçıp oturma odasına sığınıyoruz. Ben duvar piyanosunun taburesine geçiyorum. Bu eski, yıpranmış ama iyi bakılmış bir Steinway. Sıcak, zengin bir tonu var. Do tuşuna basınca ses odada mükemmel bir akorla yankılanıyor. Grace'i düşünerek gülümsüyorum. Ara sıra çaldığı için sanırım akorunu o ayarlıyor. Yine de çok uzun zamandır çaldığını duymadım. Ben de burada çalmayalı çok uzun zaman oluyor. En son ne zamandı, hatırlamıyorum bile. Çocukken müzik, sığınağımdı. Kaçıp kendimi untabileceğim bir yerdi; önceleri titizlikle tekrarlanan gamlarda ve arpejlerde ve sonra öğrendiğim her parçada.

Müzik ve edebiyat ergenlik çağımda yardımcım oldu.

Piyanonun rafında nota sayfaları var. Kime ait olduklarını merak ediyorum. Belki Grace'indir veya hizmetli kızın; sanırım o

43. Çilek, beze ve krem şanti karışımından oluşan geleneksel bir İngiliz tatlısı. (ç.n.)

da çalıyordu. Bildiğim bir şarkı. The Calling'den "Wherever You Will Go". Ailem bir araya toplanıp kendi aralarında konuşurken ben notaları okuyorum. Parmaklarım esneyip, içgüdüsel olarak şarkıyı takip ediyor.

Bunu alabilirim.

Farkına varmadan çalmaya başlıyorum. Not kâğıdında sözleri de yazılı; çalarken bir yandan söylüyorum. Birkaç ölçü sonra kendimi melodide ve dokunaklı şarkı sözlerinde kaybediyorum. Sadece ben, piyano ve müzik var.

Güzel bir şarkı. Kayıptan... Ve aşktan bahsediyor.

"Nereye gidersen gideceğim..."

Odadaki sessizlik yavaş yavaş dikkatimi çekiyor.

Konuşma mırıltıları durdu. almayı bırakıyorum ve taburede dönünce hep birlikte neye dikkat kesildiklerini görüyorum. Bütün gözler üstümde.

Lanet olsun!

Grace, sesi duyguyla titreyerek, "Devam et" diye teşvik ediyor. "Seni hiç şarkı söylerken duymamıştım Christian. Hem de hiç." Sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçak ama odadaki ezici sessizlik yüzünden onu duyabiliyorum. Yüzü gurur, hayret ve sevgiyle parlıyor.

Mideme bir yumruk inmiş gibi.

Anne.

Kalbimden göğsüme, bir duygu seli akıyor ve beni altına alıp boğacak gibi geliyor.

Nefes alamıyorum.

Hayır. Bunu yapamam.

Omuz silkiyorum ve gizlice derin bir nefes alıp karıma, can simidime bakıyorum. Herhalde ailemin tuhaf tepkisi yüzünden, kafası karışmış gibi görünüyor. Onları bir anlığına yok sayma çabasıyla dönüp Fransız pencerelerden dışarı bakıyorum.

İşte bu yüzden mesafe koyuyorum.

Bu.

Kaçmak için... *bu duygulardan kaçmak için.*

Birdenbire ve neredeyse kendiliğinden gelişmiş gibi herkes sohbeta devam ediyor. Kalkıp pencerenin yanına gidiyorum. Gö-

zümün ucuyla Grace'in, Ana'yı şaşırtan aşırı bir heyecanla karına sarıldığını görüyorum. Annem Ana'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve boğazım bir dakika önceki boğucu duyguyla yanıyor. Grace yalvaran gözlerle Ana'nın yanağını öpüyor ve boğuk bir sesle, "Ben çay yapacağım" diye haber veriyor.

Ana bana acıyıp yardımına geliyor. "Merhaba" diyor.

"Merhaba." Kolumu omzuna atıp onu yanıma çekerek sıcaklığıyla rahatlıyorum. Elini kot pantolonumun arka cebine sokuyor. Birlikte, Fransız pencerelerden yağmuru izliyoruz. Uzaklarda güneş hâlâ görünüyor. Bir yerlerde bir gökkuşağı olmalı.

"Daha iyisin, değil mi?" diye soruyorum ona.

Başını sallıyor.

"Güzel."

"Bir oda dolusu insanı susturmayı kesinlikle iyi biliyorsun" diyor.

"Bunu hep yapıyorum." Ona bakarak sırtıtıyorum.

"İşyerinde evet ama burada yapmıyorsun."

"Doğru, burada yapmıyorum."

"Kimse şarkı söylediğini duymamış mıydı? Hiç?"

"Anlaşılan hayır." Sesim buruk çıkıyor.

Yüzüme, bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi bakıyor.

Sadece benim Ana. "Gidelim mi?"

"Bana şaplak mı atacaksın?" diye fısıldıyor.

Ne?

Ana, her zamanki gibi sürprizlerle dolu. Sözleri içimde dönüp kıvrılarak arzumu tetikliyor. "Canını acıtmak istemiyorum ama oynamak çok hoşuma gider."

Ana odaya gergin bir bakış atıyor.

Bebğim, kimse bizi duyamaz. Başımı eğip kulağına fısıldıyorum: "Yalnızca yaramazlık ederseniz Bayan Grey."

Kollarımda kıvrılırken yüzüne haylaz bir gülümseme yayılıyor.

"Bir şeyler bakarım."

Bir dakika önce nasıl da duygularımda sürüklendiğimi biliyor mu?

Bunları beni geri getirmek için mi yapıyor?

Bilmiyorum ama şu anda kalbim ona aşkımla dolup taşıyor.

Yarut olarak yüzüme yayılan gülümseme de o kadar büyük.
"Hadi, gidelim."

"Seni bu kadar mutlu görmek çok güzel canım" diyor Grace. Avucunu yanağıma bastırırken bakışlarını hiç çekmiyor.

"Yemek için teşekkürler." Yanağına küçük bir öpücük konduruyorum.

"Her zaman beklerim Christian. Burası senin de evin."

"Teşekkürler anne." Düşünmeden ona sarılıyorum. Bana yüzü parlayarak bakıyor sonra Ana'ya dönüp ona sıkıca sarılıyor. Ana'yı annemin pençelerinden kurtarmayı başarinca herkese el sallayıp arabaya yürüyoruz. O sırada eski Beetle'ından sonra bunun da onun için ani bir değişiklik olmuş olacağı aklıma geliyor.

Hadi, yapalım Grey.

"Al." R8'in anahtarını Anastasia'ya atıyorum. Tek eliyle yakalıyor. "Sakin çarpayım deme yoksa fena tepem atar."

"Ciddi misin?" Sesi heyecanlı.

"Fikrimi değiştirene kadar evet."

Benim olan her şey senin bebek. Bu bile... sanırım.

Yüzü Noel ışıkları gibi ışıltıyor. Coşkulu haline gözlerimi devirerek ona şoför kapısını açıyorum. Kontağı daha ben arabaya binmeden çeviriyor.

"Bakıyorum heveslisiniz Bayan Grey" diyorum emniyet kemeri takarken.

"Hem de çok." Bana hınzır bir bakışla gülümseyince büyük bir hata mı yaptım, diye düşünüyorum. Arabanın üstünü açmıyor. Benim kızım hiç vakit kaybetmiyor. Araba yolundan dönmek için yavaşça geri gidiyor. Arkamıza bakıyorum. Sawyer ve Ryan'ın SUV'ye bindiğini görüyorum.

Neredeydiler?

Ana, araba yolunun sonuna geldiğinde bana gergin bir bakış atıyor. Başlangıçtaki gözü pekliği biraz azalmış gibi. "Bundan emin misin?"

"Evet" diye yalan söylüyorum.

Arabanın önünü yola çıkarıyor. Kendimi hazırlıyorum. Yola çıkar çıkmaz gazı köklüyor. Birden ileri fırlıyoruz.

Siktir. "Hey! Ana! Yavaş ol! İkimizi de öldüreceksin!"

Ayağını gazdan biraz kaldırıyor. "Affedersin" diyor ama ses tonundan birazcık bile af dilemediği belli oluyor. Aklıma jet ski'yle daha dün yaşadığımız macera geliyor.

Ona sırtıyorum. "Eh, bu yaramazlık sayılır."

Ana biraz daha yavaşlıyor.

Güzel. Bu dikkatini çekti.

Washington Gölü Bulvarı'ndan dosdoğru Onuncu Cadde keşişimine sürüyor. Telefonum titreşiyor. "Kahretsin." Kot pantolonumun cebinden uğraşarak çıkarıyorum. Arayan Sawyer. "Ne?" diye çıkışıyorum.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm Bay Grey. Sizi takip eden siyah Dodge'un farkında mısınız?"

"Hayır." Dönüp R8'in dar arka camından sokağı kontrol ediyorum ama virajda olduğumuz için bir şey göremiyorum.

"Bayan Grey mi kullanıyor?"

"Evet. Öyle." Ana Seksen Dördüncü Cadde'ye dönüyor.

"Dodge sizin hemen arkanızdan yola çıktı. Sürücü arabada bekliyordu. Plakayı araştırdık. Sahte. Herhangi bir risk almak istemiyoruz. Hiçbir şey olmayabilir. Ya da bir şey olabilir."

"Anladım." Aklımdan türlü düşünceler geçiyor. Belki sadece bir tesadüftür. *Hayır.* Son zamanlarda başımıza gelen onca şeyden sonra bu tesadüf olamaz. Bizi takip eden her kimse silahı da olabilir. Tüylerim dikiliyor. Bu nasıl olabildi? Sawyer ve Ryan sürekli oradaydı. Değil miydiler? Arabada oturan biri onlara tuhaf gelmedi mi? Bu araba bizimkilerin evine varana kadar arkamızda mıydı?

"Onu atlatmayı denemek ister misiniz?" diye soruyor Sawyer.

"Evet."

"Bayan Grey için uygun olur mu?"

"Bilmiyorum."

Beni ne zaman hayal kırıklığına uğrattı ki?

Ana'nın dikkati önündeki yolda ama daha önceki neşeli hali yok ve direksiyonu daha sıkı tutuyor. Bir terslik olduğunu fark etti. Becerebildiğim kadar yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Bir şey yok. Devam et" diyorum.

Gözleri açılıyor. Yatıştırmayı başaramadığımı anlıyorum.

Kahretsin. Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. Sawyer konuşuyor. "Sürücüyü yakından göremedik. Denemek için en iyi yer 520 olabilir. Hem Bayan Grey onu orada atlatmayı deneyebilir. Dodge'un R8'le yarışması olanaksız."

"Tamam, 520'de. Girer girmez" diyorum.

Lanet olsun. Keşke ben sürseydim.

"Dodge'un hemen arkasında olacağız. Yanına geçmeye çalışacağız. Sizin için uygun mu?"

"Evet."

"Bayan Grey'in de bizi duyması için hoparlörü açmak ister misiniz?"

"Açacağım."

Telefonu arabanın telefonluğuna yerleştiriyorum.

"Sorun ne Christian?"

"Sen sadece önüne bak bebek" diye mırıldanıyorum yumuşak bir sesle. "Panîge kapılmanı istemiyorum ama 520'ye çıkar çıkmaz gaza basmanı istiyorum. Takip ediyoruz."

Ana birkaç kez kirpiklerini kırpıştırarak bu haberi hazmetmeye çalışırken yüzündeki kan çekiliyor.

Kahretsin.

Yerinde dikleşip gözlerini kısarak peşimizdekinin kim olduğunu görmek için dikiz aynasına bakıyor.

"Gözlerini yoldan ayırma bebek." Tatlı bir sesle konuşuyorum. Sakince. Ana'yı daha fazla korkutmak istemiyorum. Sadece olabildiğince çabuk Escala'ya dönmemiz ve bu pisliği atlatmamız gerek.

"Takip edildiğimizi nereden biliyorsun?" Sesi tiz ve soluğu kesilmiş halde.

"Arkamızdaki Dodge'un plakası sahte."

Yirmi Sekizinci Cadde kavşağındaki göbeği dikkatle dönüp 520'ye doğru rampaya giriyor. Trafiğin seyrek olması iyi. Ana dikiz aynasını yokluyor sonra derin bir nefes alıyor ve aniden yavaşlıyor.

Ana, ne yapıyorsun?

Trafiğin akışını izliyor; sonra aniden vitesi düşürüp gazı köklüyor. Böylece trafikteki bir boşluktan otoyola fırlıyoruz. Dodge,

bizi takip etmek üzere bir boşluk bulabilmek için iyice yavaşlayarak beklemek zorunda kalıyor.

Vay canına. Ana. Akıllı kız!

Ama çok hızlı gidiyoruz!

"Dikkat et bebek." Sesimden belli etmiyorum ama midem düğümlemiş halde. Hızı düşürüp sürekli şerit değiştirerek devam ediyor. Dikkatini dağıtmamak için ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Aferin kızıma." Arkama bakıyorum. "Dodge'u göremiyorum."

"Hemen arkasındayız Bay Grey" diyor Sawyer'ın sesi hoparlörden. "Size yetişmeye çalışıyor efendim. Yanına geçmeye çalışacağız. Dodge'la aranızda girmeye çalışacağız."

"Güzel. Bayan Grey gayet iyi gidiyor. Trafik artmazsa ki gördüğüm kadarıyla seyrek; bu hızla birkaç dakikada köprüden çıkmış oluruz."

"Tamam efendim."

Köprü kontrol kulesinin yanından hızla geçiyoruz. Yolu yanladık. Ana hızlı ama yumuşak ve kendine güvenli bir şekilde sürüyor. Bu işi kıvırdı. "Çok iyi gidiyorsun Ana."

"Nereye gidiyorum?"

"Bayan Grey, I-5'e dönün sonra da kuzeye. Dodge peşinizden gelecek mi, görmek istiyoruz."

Köprünün ışıkları neyse ki yeşil yanıyor ve Ana aynı süratle devam ediyor. "Kahretsın." Köprü çıkışında trafik yığılmış. Ana yavaşlıyor. Dikiz aynasından gözleriyle Dodge'u aradığını görüyorum.

"On araba kadar arkada galiba" diyor.

Arkamıza bakıp Dodge'u buluyorum. "Evet, gördüm. Kim bu pislik, merak ediyorum."

"Ben de. Şoför erkek mi, biliyor muyuz?" Ana telefonuma konuşuyor.

"Hayır Bayan Grey. Erkek de olabilir kadın da. Arabanın camları çok koyu."

"Kadın mı?" diyorum.

Ana omuz silkiyor. "Senin Bayan Robinson olmasın?"

Ne? Hayır!

Elena'dan şeyden beri... O lanet olası mesajı gönderdiği düğünden beri haber almadım. Uzanıp telefonumu telefonluktan çıkıyorum ve sessize alıyorum.

"O benim Bayan Robinson'ım değil" diye homurdanıyorum. "Onunla doğum gününden beri konuşmadım."

Bu doğru değil Grey. Ona işi hediye ettiğim zaman aramıştım ama şimdi bundan bahsetmenin sırası değil. "Elena bunu yapmaz. Tarzı değil."

"Leila?"

"O ailesiyle Connecticut'ta. Söylemiştim sana."

"Emin misin?"

"Hayır ama tekrar kaçsa ailesi eminim Flynn'e haber verir. Bunları eve döndüğümüzde konuşalım. Şimdi yaptığın işe odaklan."

"Ama öylesine bir araba da olabilir."

"Risk alacak değilim. Söz konusu sen olunca alamam." Sesim kaba çıkıyor ama umurumda değil. Ana her zamanki gibi zorlayıcı. BlackBerry'min sesini tekrar açıp telefonluğa yerleştiriyorum.

Trafik açılmaya başlıyor ve Ana kavşakta hızını artırıyor.

"Ya polis bizi durdurursa?" diye soruyor.

"İyi olur."

"Ehliyetim için iyi olmaz."

"Onu kafana takma." Kundakçılık girişimi ve *Charlie Tango*'ya düzenlenen sabotaj, hep birlikte polis tarafından inceleniyor. Eminim herhangi bir polis memuru ehliyetten çok takipçimizle ilgilenecektir.

"Trafikten kurtulup hızını artırdı." Sawyer sakın bir sesle bilgilendiriyor. "Doksanla gidiyor."

Ana gaza basıyor ve benim tasarım harikası güzel arabam hemen tepki verip kolaylıkla doksan beşe çıkıyor.

"Devam et Ana" diye cesaretlendiriyorum.

Ana, I-5'e girer girmez diğer şeritleri geçerek hızlı şeride giriyor.

Sakin ol bebek. Sakin.

"Saatte 160 kilometreye çıktı efendim."

Siktir. "Onu gözden kaçırma Luke" diye bağıriyorum Sawyer'a.

Bir TIR şeridimize dalıyor ve Ana frene basınca öne fırlıyoruz.
"Kazma herifi!" diye bağıyorum.

Tanrım. Bizi öldürebilirdi!

"Etrafından dolaş bebek." Dişlerimin arasından konuşuyorum.
Ana şeritler arasında manevralar yaparak arabaları ve lanet olağı
TIR'ı solluyor ve hıyar herifi arkada bırakıp tekrar hızlı şeride giriyor.
"Güzel hareket Bayan Grey. İhtiyaçın olduğunda nerede bu polisler?"

"Ceza yemek istemiyorum Christian" diyor sakın bir tonla.
"Sen hiç bunu sürerken ceza aldın mı?"

"Hayır." Ama neredeyse.

"Hiç durduruldun mu?"

"Evet."

"Ya?"

"Şans. Her şey şansa bağlı."

*Evet Bayan Grey. İster inanın ister inanmayın, ben de şanslı olabili-
lim.*

"Şimdi odaklan. Sawyer, Dodge nerede?" diye soruyorum.

"Şimdi 180'e çıktı efendim" diyor.

Ana yutkunup gaza basıyor ve Audi hızlanıyor.

Önümüzde bir Ford Mustang var.

Siktir.

"Selektör yap" diye bağıyorum.

"Ama pislik yapmış olurum."

Mustang'e öfkemi ve yükselen endişemi kontrol altına almaya
çalışarak, "O zaman pislik yap!" diye söyleniyorum.

"Hmm, selektör nerede?" diye soruyor Ana.

"Göstergeyi kendine doğru çek."

Dallama mesajı alıp bize ortaparmağını göstererek kenara çeki-
liyor. "Asıl pislik o" diye söyleniyorum. "Stewart'a sap" diyorum
Ana'ya. "Stewart Caddesi çıkışından sapıyoruz" diye Sawyer'a
haber veriyorum.

"Doğrudan Escala'ya ilerleyin efendim."

Ana kaşlarını çatmış, aynaya bakıyor. Sinyalini verip otobanda
dört şeridi geçerek dosdoğru çıkış rampasına ilerliyor ve yavaşla-
yarak yumuşak bir şekilde Stewart Caddesi'ne kıvrılıyor.

Muhteşem.

"Trafikte şansımız yaver gitti ama bu Dodge için de geçerli demek oluyor. Yavaşlama Ana. Bizi eve götür."

"Yolu hatırlamıyorum" diye ciyaklıyor.

"Stewart'tan güneye sür. Ben sana söyleyene kadar devam et." Caddeden aşağı sürmeye devam ediyor.

Kahretsin. Yale'deki ışıklar sarı.

"Geç Ana" diye sıkıştırıyorum.

Ana aşırı tepki veriyor. Arabada geri savrularak kavşağı hızla geçiyoruz. Kırmızı ışıkta.

"Stewart'a dönüyor" diyor Sawyer.

"Onu takip et Luke."

"Luke?"

"Adı bu." Bilmiyor muydun?

Bana bir bakış atıyor.

"Gözünü yoldan ayırma!" diye bağırıyorum.

"Luke Sawyer mı?"

"Evet!" *Neden şimdi bunu konuşuyoruz?*

"Ya?"

"Adım bu hanımefendi" diyor Sawyer. "ŞŞ, Stewart'tan aşağı ilerliyor efendim. Çok hızlandı."

"Yürü Ana. Bu kadar gevezelik yaptığınız yeter."

"Stewart'taki ilk ışıklarda durduk" diye haber veriyor Sawyer.

"Ana, çabuk, şuraya." Boren Bulvarı'nın güney tarafındaki açık otoparkı işaret ediyorum. Direksiyonu sıkıca tutup sert bir dönüş yapıyor ve muhteşem R8'imın pahalı lastikleri hoşnutsuz ciyaklıyor. Ama Ana direksiyona hâkim olup kalabalık park yerine dalıveriyor.

Siktir. Neredeyse teğet geçti.

"Arka tarafa sür. Çabuk."

Ana bizi otoparkın arkasına götürüyor. "Şuraya." Boş bir park yerini işaret ediyorum. Bana panik içinde hızlıca bir bakış atıyor. "Gir şuraya" diye kükrüyorum. Ve giriyor. Kusursuzca. Arabamı hayatı boyunca kullanıyormuş gibi.

Aferin Ana.

"Stewart ve Boren arasındaki park alanında saklandık" diyorum Sawyer'a.

"Tamam efendim. Olduğunuz yerde kalın; biz ŞŞ'yi takip edeceğiz." Sesi biraz sinirli çıkıyor.

Sert çocuk.

Ana'ya dönüyorum. "İyi misin?"

"Tabii." Sesi feci alçak çıkıyor. Gerçekten sarsıldığı belli.

İkimizi de sakinleştirmek için espriye vuruyorum. "O Dodge'daki her kimse bizi duyamaz, biliyorsun."

Ana yüksek sesle kahkaha atıyor. Fazlasıyla yüksek. Korkusunu belli etmiyor.

"Şimdi Stewart ve Boren kesişiminden geçiyoruz. Park alanını görüyorum. Sizi geçip gitti efendim."

Tanrı'ya şükür. Ana da ani bir rahatlama içinde. Nefesimi üflüyorum. "Aferin Bayan Grey. İyi sürdünüz." Elimini yüzünü okşamak için uzattığımda irkiliyor. Derin bir nefes alıyor.

"Bu artık araba kullanmam konusunda şikâyet etmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

Bir kahkaha atıyorum. Rahatlıyorum. "O kadar ileri gitmedim."

"Arabanı sürmeme izin verdiğin teşekkürler. Hem de böyle heyecanlı koşullarda." Neşeli görünmeye çalışıyor ama sesi her an ağlayacakmış gibi çatallı.

Onun aklına gelmediğini görünce uzanıp kontağı kapatıyorum. "Ben sürsem daha iyi olur belki?" diye teklif ediyorum.

"Açıkçası şu an sana yer vermek için kalkabileceğimi sanmıyorum. Bacaklarım jöle kıvamında." Elleri titriyor.

"Adrenalin yüzünden bebeğim. Her zamanki gibi muhteşem bir iş çıkardın. Aklımı başımdan alıyorsun Ana. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun." Tekrar yanağını okşuyorum çünkü güvende olduğumuza onu da kendimi de ikna etmek için ona dokunmaya ihtiyacım var. Gözlerinde yaşlar birikiyor ve ikimizi de şaşırtan boğuk bir hıçkırıkla yanağından süzölmeye başlıyor. "Hayır bebeğim, hayır. Lütfen ağlama." Ağladığını görmeye dayanamam. Uzanıp emniyet kemerini çözüyorum, belinden tutup ayakları şoför koltuğunda kalacak şekilde onu kucağıma çekiyorum. Saçlarını yüzünden çekerek gözkapaklarını, yanaklarını öpüyorum sonra burnumu saçına gömüyorum. Kollarını dolayıp

boynumda hıçkırarak ağlıyor. Onu sımsıkı kucaklayarak ağlayıp rahatlamasını bekliyorum.

Ana. Ana. Ana. Çok iyiydin.

Sawyer'ın sesiyle irkiliyoruz. "ŞŞ, Escala'nın önünde yavaşladı. Etrafı kolaçan ediyor."

"Takip et" diye emir veriyorum.

Ana elinin tersiyle burnunu siliyor, burnunu çekip derin bir nefes alıyor.

"Gömleğimi kullan" diyorum, şakağından öperek.

"Özür dilerim" diyor.

"Ne için? Dileme."

Yine burnunu siliyor. Çenesini ucundan kaldırarak onu şefkatle öpüyorum. "Ağladığın zaman dudakların yumuşacık oluyor; benim güzel, cesur kızım." Telefonun diğer ucunda güvenlik olduğu için alçak sesle konuşuyorum.

"Bir daha öp beni" diye fısıldıyor ve sesinden buna çok ihtiyacı olduğunu duyuyorum. Ruhumda bir ateş yakıyor. "Öp beni." Sesi kısık ve ısrarcı. BlackBerry'yi telefonluktan alıp kapatıyorum ve koltuğa, ayaklarının yanına atıyorum. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Dudaklarım ve dilim, onun dudaklarını ve dilini bulurken onu sıkı sıkı tutuyorum. Dili, dilimi okşayarak karşılıyor ve beni, nefesimi kesen bir şiddetle öpüyor. Ona sunduğum her şeyi alırken yüzümü ellerinin arasında tutarak parmaklarıyla sakalımı okşuyor.

İnliyorum. Vücudum karşılık veriyor. Bütün adrenalin aşağı iniyor.

Siktir. Onu istiyorum.

Elimi vücudunda gezdirerek; memelerine, beline ve sırtına sürterek onu hissediyorum. Yerinde kıpırdanıp, kapana kısılmış penisimin üstüne kayıyor. "Ah!" Soluk soluğa geri çekiliyorum.

"Ne?" diyor dudaklarımın üstünde.

"Ana, Seattle'da bir park alanındayız."

"Yani?"

"Eh, şu anda seni becermek istiyorum ve sen üstümde kıvranıp duruyorsun. Rahat bir durum değil."

"Öyleyse becer beni." Dudaklarımın köşesinden öperken şaşkınum. Gözbebekleri büyüyerek kopkoyu olmuş gözlerine bakıyorum. Şehvet dolu. İstek dolu.

"Burada mı?" diyorum şoke olarak.

"Evet. Seni istiyorum. Şimdi."

Bunu söylediğine inanamıyorum. "Bayan Grey, çok utanmazsınız." Etrafımızı yokluyorum. İyi gizlenmiş durumdayız. Burada kimse yok. Kimse görmez. Yapabiliriz. Ona açlığım tavan yapıyor. Saçlarını daha sıkı tutup onu olmasını istediğim yerde tutarak bir daha öpüyorum. Daha sert. Daha derin. Alarak. Alarak. Daha fazla. Daha fazla.

Diğer elim vücudunda aşağı doğru dolaşarak üst bacağına iniyor. Saçlarımdan tutuyor.

"Etek giydiğine çok memnun oldum." Elim bacağından yukarı kayıyor. Üstümde kıvranıyor.

Ah!

Ensesindeki saçlara daha sıkı asılarak, "Kıpırdama" diye homurdanıyorum.

Beni hadım edecek.

Dantel külotunun üstünden onu avuçluyorum. Islanmış bile.

Ah bebek.

Başparmağımla klitorisinin üstünde daireler çiziyorum. Vücut dokunuşlarımla titreyerek inliyor. "Kıpırdama" diye fısıldıyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalarken başparmağım ıslak dantelin altındaki kabarmış tomurcukla oynamaya devam ediyor. Danteli kenara itip iki parmağımı içine sokuyorum.

Kalçasını memnuniyetle elime iterek inliyor.

Ah benim doyumsuz kızım.

"Lütfen" diye fısıldıyor.

"Ah, çok hazırsın" diye mırıldanıyorum zevkle ve parmaklarımı yavaşça içine kaydırıyorum. Dışarı. İçeri. Dışarı. İçeri. "Araba takipleri seni tahrik mi ediyor?"

"Beni tahrik eden sensin."

Sözleri açlığımı besliyor ve elimi çekip kolumu bacaklarının arasına kaydırarak yüzü cama bakacak şekilde onu kucağıma iyice oturtuyorum.

Bir an şaşırıyor ama bana sürtünmeye başlıyor.

İnliyorum. "Bacaklarını iki yanıma koy" diye emrediyorum. Üst bacaklarını okşarken eteğini yukarı topluyorum. "Ellerini dizlerime

ıy bebek. Öne eğil ve o muhteşem kıcını kaldır. Başına dikkat et.” Güzel poposunu kaldırıyor. Pantolonunun fermuarını indirip sertleşmiş penisimi serbest bırakıyorum. Bir kolumu beline dolayıp diğer elimle külotunu kenara çekiyorum ve kalçamı kaldırıp onu aşağı bastırarak hızlı tek bir hareketle sonuna kadar içine giriyorum.

Nefesim dudaklarımın arasından ısılıkla çıkıyor. *Evet!*

“Ah!” Ana herkesin duyacağı bir çığlık atıyor ve üstümde sürünüyor.

Dişlerimi sıkarak inliyorum. Olağanüstü. Çenesini tutup sırtını kendime yaslıyorum ve boynunu öpebileceğim şekilde yana yatırıyorum. Onu sabit tutmak için diğer elimle kalçasını kavrayıp kendimi içine itiyorum. Derinlerdeyim. Kendini yukarı çekip üstümde gelip gitmeye başlıyor. Sert. Hızlı. Çılgınlar gibi.

Ah... Kulak memesini ısıırıyorum.

İnliyor, gidip geliyor ve birlikte şiddetli, gözü dönmüş bir ritim tutturuyoruz.

O yükselip alçalıyor. Ben onu karşılıyorum.

Parmaklarımı klitorisine götürüyorum ve külotunun üstünde onunla oynamaya başlıyorum.

Ana’nın çıkardığı boğuk haykırış kendimi dizginlememe yardımcı olmuyor.

Siktir. Boşalacağım. “Çabuk ol” diye bağıriyorum kulağına. “Çabuk bitirmemiz gerek Ana.”

Kaşlarımda terler birikiyor. Parmaklarımı döndüre döndüre klitorisine daha çok bastırıyorum.

Ana bağıriyor. “Ah.”

“Hadi bebek. Seni duymak istiyorum.”

Gidip geliyoruz. Gidip geliyoruz. Sonra onu hissediyorum. Yükseliyor. Hazır.

Oh. Tanrı’ya şükür. Ona bir daha kendimi sertçe itiyorum. Başını omzumda arkaya atıyor.

“Evet!” Dişlerimin arasından bağıriyorum ve boşalıyor. Yüksek sesle.

“Ah, Ana.” Onu kollarımın arasına alıp derinliklerinde zirveye ulaşıyorum.

Gerçekliğe döndüğümde başım başına yaslı ve o üstümde bitkin halde. Burnumu çenesine sürtüp boğazını, yanaklarını, şakağını

öpüyorum. "Stresinizi boşalttınız mı Bayan Grey?" Kulak memelerini çekiyorum. Tatlı bir şekilde sızlanıyorken gülümsüyorum. Bu harika bir ses. "Benimkini kesinlikle boşalttım" diye mırıldanıyorum sonra onu kaydırarak içinden çıkıyorum. "Dilini mi yuttun?"

"Evet" diye fısıldıyor.

"Ahlaksız şey seni. Böyle teşhirci olduğunu bilmiyordum."

Dikkatli ve endişeli biçimde hemen doğrulup oturuyor. Yorgunluğundan eser yok. "Kimse görmedi, değil mi?" Otoparka göz gezdiriyor.

"Kimsenin karımı boşalırken izlemesine izin verir miyim sanıyorsun?" Sırtını sıvazlıyorum. Rahatlıyor ve bana tatlı, oyuncu bir bakış atıyor.

"Araba seksi!" diye bağıyor, gözlerinde bir başarı parıltısıyla.

Sırıtiyorum. *Evet. Bu benim için de bir ilk Ana.* Kaçak bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hadi gidelim. Ben süreceğim." Uzanıp kapıyı açıyorum. Ana kucağımdan kalkınca fermuarımı çekiyorum.

Sürücü koltuğuna geçince güvenlik görevlilerimizi arıyorum.

"Bay Grey, ben Ryan."

"Sawyer nerede?" diye çıkışıyorum.

"Escala'da."

"Ya Dodge?"

"Dodge'u I-5'te güneye doğru takip ediyorum."

"Neden Sawyer seninle değil?"

"Kadını görünce Escala'da beklemenin daha iyi olacağını..."

"Kadın mı?" Şaşıyorum.

"Evet. Sürücü bir kadın" diyor Ryan. "Kimliğini tespit edebilmek için onu takip edecektim."

"Peşinden ayrılmayın."

"Öyle yapacağım."

Kapatıp Ana'ya bakıyorum.

"Dodge'un sürücüsü kadın mıymış?" Şoke olmuşa benziyor.

"Öyle görünüyor." Kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Elena olamaz ve kesinlikle Leila değil. Flynn'in onun için :arf ettiği onca çabadan sonra mümkün değil. "Seni eve götürelim."

R8 kükreyerek çalışıyor ve park yerinden geri çıkıp eve doğru yola çıkıyorum.

"Peki \$\$\$ nerede? Bu arada o ne demek? Kulağa BDSM⁴⁴ gibi bir şey geliyor."

"Şüpheli şahıs demek. Ryan eski bir FBI ajanı."

"FBI mı?"

"Sorma." Doğru şeyi yapıp bir masumu korumak ve bu yüzden atılmakla ilgili uzun bir hikâye. Ona akşam yemekte anlatırım. Dodge'un plakasının sahte olduğunu herhalde bu sayede biliyoruz. Eli çok yere uzanıyor.

"Peki, şüpheli kadın neredeymiş?" diye devam ediyor Ana.

"1-5'te, güneye gidiyormuş." Her kimse evin önünden geçmiş, etrafı kolaçan edip gitmiş. Kim bu Tanrı'nın cezası?

Ana elini uzatıp bacaklarımın içini okşuyor.

Vay canına.

Kırmızı ışıktaki duruyoruz. Penisime ilerleyişini durdurmak için elini tutuyorum. "Hayır. Buraya kadar geldik. Evden üç blok ötede kaza yapmamı istemezsin herhalde." İşaretparmağını öpüp elini bırakıyorum ve bizi tek parça halinde eve götürmeye odaklanıyorum. Sawyer'dan etraflı bir rapor almam gerek. Ailemin evinin önünde birinin bizi beklemiş olması canımı çok sıktı. Dodge'u görmüş olmaları gerekiyordu.

Ne halt yemeye para ödüyorum bunlara?

Ana, Escala'nın otoparkına varana kadar sessiz kalıyor. "Kadın?" diyor damdan düşer gibi. İnanamayan bir sesle.

"Öyle görünüyor." İç çekerek otoparkın kapısını kaldırmak için kodu giriyorum.

Evet. Keşke kim olduğunu bilsem. Welch bütün eski kölelerimi hatta eskiden gittiğim özel kulüpteki kadınları bile araştırdı. Tahmin ettiğim gibi hepsi temiz çıktı. Flynn aracılığıyla Leila'yı bir yoklayacağım ama son duyduğuma göre ailesinin kucağına dönmekten mutluydu.

R8'i ona ayrılmış park yerine sokuyorum.

"Bu araba gerçekten hoşuma gitti" diyor Ana. Karanlık düşüncelerimden memnuniyetle sıyrılmış oluyorum.

"Benim de. Onu sürüşün de çok hoşuma gitti. Çarpmamayı başarman da."

⁴⁴ Rızaya bağlı olarak fiziksel şiddetin kullanıldığı cinsel ilişki şekli. (ç.n.)

Sırıttıyor. "Doğum günümde bundan bir tane alabilirsin."

Anastasia Ste... Grey! Ona şaşkınlık içinde bakıyorum. Şimdiye kadar benden bir şey istediğini hatırlamıyorum ama karşılık vermememe fırsat bırakmadan, benden önce arabadan iniyor. O kadar afalladım ki ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Dışarı çıkınca, kapıyı kapamadan önce eğilip bana şımarık bir gülümsemeyle, "Sanırım beyazından" diyor.

Bir kahkaha atıyorum. Beyaz. Uygun seçim. O benim karanlığımı dağıtan ışık. "Anastasia Grey, beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun."

Kapıyı kapatıyor, ben de arkasından çıkıyorum. Az önce düzülmüş ve iki yüz bin dolarlık araba isteyen bir tanrıça havasıyla arabaya yaslanmış bekliyor.

Benden daha önce hiçbir şey istemedi.

Bu neden bu kadar seksi?

Kulağına eğilip fısıldıyorum. "Arabayı sevdin. Ben de sevdim. Seni içinde becerdim. Belki üstünde de becermeliyim?"

Yanakları şaşkınlıkla o sevdiğim tatlı pembeye dönüyor. Otoparka giren bir arabanın sesiyle dikkatim dağılıyor. Gümüş rengi bir BMW 3 serisi.

Denyo.

"Ama yalnız değiliz gibi görünüyor. Gel." Elini tutup onu asansöre götürüyorum. Ne yazık ki beklemek zorundayız ve Bay BMW Denyo yanımıza geliyor. Benim yaşlarımda görünüyor. Belki daha genç.

Karıma beğenisini belli eden bir gülümsemeyle, "Merhaba" diyor.

Kolumu Ana'ya atıyorum.

Geri bas birader.

Ana'ya hevesle bakarak, "Yeni taşındım. On altı numara" diyor.

"Merhaba" diyor Ana cana yakın bir sesle.

Asansör gelip bizi kurtarıyor. Bindiğimizde Ana'yı yanımda tutuyorum. Ona bu yabancıyla iletişim kurmamasını ima eder gibi bakıyorum.

"Christian Grey'siniz değil mi?" diyor.

Evet. Ta kendisi.

"Noah Logan." Elini uzatıyor. İsteksizce ben de uzatıyorum. Benimle nemli ve aşırı hevesli bir şekilde tokalaşıyor. "Kaçınıcı kat?" diye soruyor.

"Benim kod girmem gerekiyor."

"Ha."

"Çatı katı."

"Ah. Tabii." Kendi katının düğmesine basıyor ve kapılar kapanıyor. "Bayan Grey, sanıyorum." Hayran ve gergin bir liseli gibi aptal aptal sırtlıyor.

"Evet." Ana ona tatlılıkla gülümsüyor ve el sıkışıyorlar. Kızarıyor dallama.

Kızarıyor!

"Ne zaman taşındınız?" diye soruyor Ana. Ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

Adamı cesaretlendirme.

"Geçen hafta sonu. Eve bayıldım."

Ana gülümsüyor. *Yine!*

Neyse ki asansör onun katında duruyor. Adam rahatlamış gibi bir sesle, "İkinizle de tanışmak çok güzeldi" diyor ve asansörden çıkıyor. Kapılar arkasından kapanınca tuş takımına çatı katının kodunu giriyorum.

"İyi birine benziyordu" diyor Ana. "Daha önce komşulardan kimseyle tanışmamıştım."

Yüzümü ekşitiyorum. "Öyle olmasını tercih ederim."

"Kendin bir münzevi olduğun için öyle söylüyorsun. Bence yeterince nazik biriydi."

"Münzevi mi?"

"Evet, münzevi. Kendini fildişi kulene kapatmışsın" diyor Ana duygusuzca.

Gülümsememi bastırmak için gerçekten uğraşıyorum. "Bizim fildişi kulemiz" diye düzeltiyorum onu. "Ve sanırım hayran listenize birini daha eklediniz Bayan Grey."

Gözlerini deviriyor. "Christian, sana göre herkes bana hayran."

Ah. İşte bu çok iyi.

"Sen az önce bana gözlerini mi devirdin?"

Bana kirpiklerinin arasından bakıyor. "Aynen öyle yaptım" diye fısıldıyor.

Ah, Bayan Grey.

Başımı yana eğiyorum. Gün, daha da güzelleşiyor. "Bu konuyu nasıl halletsek acaba?"

"Sert bir şeylerle."

Siktir. Sözleri tahrik ediyor.

"Sert mi?" Yutkunuyorum.

"Lütfen."

"Daha mı istiyorsun?"

Gözlerini benden ayırmadan başını sallıyor. Feci seksi bir şey bu.

Asansörün kapıları açılıyor ama ikimiz de inmiyoruz. Sadece duyduğumuz o çekim, o özlem aramızda kıvılcımlar çakarken birbirimize bakıyoruz. Ana'nın gözleri, eminim benimkiler gibi koyulaşıyor.

"Ne kadar sert?" diye soruyorum.

Ana dişini dolgun altdudağına bastırıyor ama bir şey söylemiyor.

Ah. Güzel Tanrım.

Bu arzu dolu anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapıyorum, sonra elini kapıp onu hızlı adımlarla asansörden çıkararak holün iki kanatlı kapısına götürüyorum. Sawyer bizi bekliyor.

Lanet olsun.

"Sawyer, bir saat içinde rapor istiyorum" diyorum gitmesini isteyerek.

"Evet efendim." Taylor'ın ofisine geri dönüyor.

Güzel. Karıma bakıyorum. "Sert mi?"

Ciddi bir ifadeyle başını sallıyor.

"Pekâlâ Bayan Grey, şanslısınız. Bugün istek kabul ediyorum." Aklımdan türlü olasılıklar geçiyor. "Aklında bir şey var mı?"

İşveli bir tavırla sol omzunu silkiyor.

Bu ne demek? Emin olmak için, "Acayip düzüşme?" diye soruyorum.

Doğrular bir şekilde başını sallıyor ama yüzü kızarıyor.

"Açık çek mi diyorsun?" diye soruyorum.

Bana attığı keskin bakış merak ve arzuyla parlıyor. "Evet." Kı-sık sesli onayı arzumun ateşini harlıyor.

"Gel." Oyun odasına doğru üst kata çıkıyoruz. "Önden buyurun Bayan Grey." Kilitli kapıyı açıp kenara çekiliyorum. Ana yavaş adımlarla en sevdiğim odaya giriyor. Arkasından girip ışıkları açıyorum. Ana dönüyor; kapıyı kilitlerken bana bakıyor.

Derin bir nefes al Grey.

Bu anı seviyorum.

Beklenti yükseliyor.

Canlandırıcı bir his.

Orada duruyor. Bekliyor. İstiyor. Benim.

Buraya son geldiğimizde onu kayış takımına bağlamıştım.

O görüntüler aklıma geliyor. Eğlenceliydi.

Onunla bugün ne yapsam?

"Ne istiyorsun Anastasia?"

"Seni."

"Seninim. Ofisime düştüğünden beri seninim."

"Öyleyse beni şaşırtın Bay Grey."

Çok cesur. "Nasıl isterseniz Bayan Grey." Kollarımı kavuşturarak işaretparmağımı dudağıma vurmaya başlıyorum.

Ne yapmak istediğimi biliyorum.

Bunu çok uzun zamandır istiyordum.

Ama her şeyin bir sırası var.

"Sanırım işe seni kıyafetlerinden kurtararak başlayacağız." Önünde durup kısa kot ceketini omuzlarından sıyrarak yere atıyorum. Sırada atleti var. "Kollarını kaldır." Dediğimi yapıyor ve atleti güzel vücudundan çıkarıyorum. Ona yumuşak, tatlı bir öpücük veriyorum ve atleti de ceketin üstüne atıyorum. Dantelli siyah sutyeninden kumaşta çıkıntı yapan meme uçları görünüyor.

Karım seksi.

"Al" diyor ve beni şaşırtarak bir saç lastiği uzatıyor.

Saint-Paul-de-Vence'deki karanlık itirafım ne cesaretini kırdı ne de benden uzaklaştırdı.

Bunu daha fazla düşünme Grey.

Lastiği alıyorum. "Dön."

Küçük, gizli bir gülümsemeyle dönüyor. Kim bilir ne düşünüyor, merak ediyorum.

Oraya da girme Grey.

Çabucak saçını örüp bağıyorum. Örgüsünden çekip başını arkaya yatırıyorum. "İyi düşündünüz Bayan Grey" diye mırıldanıyorum, dudaklarım kulağını sıyrarak. Sonra kulak memesini hafifçe ısıyorum. "Şimdi dönüp eteğini çıkar. Bırak, yere düşsün."

Bir adım öne çıkıyor, topuklarının üstünde dönüyor ve gözlerini gözlerimden ayırmadan eteğinin fermuarını yavaşça indiriyor. Eteği şemsiye gibi açılıp ayaklarının dibine düşüyor.

O bir Afrodit.

"Eteğin içinden çık."

İtaat ediyor. Ayaklarının önünde diz çöküp bileğini kavrayarak sırayla sandaletlerini çözüyorum. Sandaletleri çıkarınca topuklarının üstüne oturup karımı seyrediyorum. Siyah dantelli iç çamaşırın içinde göz kamaştırıcı. "Çok hoş bir manzarasınız Bayan Grey." Dizlerimin üstünde doğrulup kalçasını kavriyorum ve onu kendime çekip burnumu bacaklarının arasındaki o kutsal kesişime gömüyorum.

Onu koklarken şaşkınlıkla ani bir nefes alıyor. "Sen, ben ve seks kokuyorsun. Baş döndürücü." Dantelin üstünden, tatlı yarığının tepesini öpüyorum sonra onu bırakıp ayağa kalkmadan önce kıyafetlerini ve sandaletlerini topluyorum. Ellerim dolu olduğu için çenemle işaret ediyorum. "Gidip masanın arkasında dur." Şifoniyere gidiyorum. Dönüp Ana'ya baktığımda beni bir şahin gibi izlediğini görüyorum.

Bu böyle olmaz.

"Yüzünü duvara dön. Böylece ne planladığımı bilmeyeceksin. Amacımız memnun etmek Bayan Grey ve şaşırtılmak istediniz."

Ana dediğimi yapıyor. Ayakkabılarını kapının yanına atıp giysilerini dolaba koyuyorum. Gömleğimi ve kendi ayakkabılarımı çıkarıp ona bakıyorum. Hâlâ duvara dönük duruyor. *Güzel.* Popo çekmesinden istediklerimi alıp şifoniyerin üstüne bırakıyorum ve iPod'da müziği ayarlıyorum. Pink Floyd'dan "The Great Gig in the sky".

Tamam. Bakalım buna olur diyecek mi?

Ana'ya dönüp elimdeki yığını onun göremeyeceği şekilde masaya koyuyorum.

"Sert mi demiştiniz Bayan Grey?" diye fısıldıyorum kulağına.

"Hmm."

"Fazla gelirse durmamı söylemen gerek. Dur dersen hemen dururum. Anladın mı?"

"Evet."

"Söz vermeni istiyorum."

"Söz" diye fısıldıyor. Sesi arzuyla kısılmış.

"Uslu kız." Omzunu öpüyorum sonra parmağımı sutyeninin sırtındaki askısına geçirip tenini sıyrarak nazikçe hareket ettiriyorum. "Çıkar" diye emrediyorum.

Onu çıplak istiyorum.

Hemen kopçasını çözüyor ve sutyeni yere düşüyor. Ellerimi sırtından kalçasına dolaştırarak parmaklarımı külotuna takıyorum ve güzel bacaklarından aşağı sıyrıyorum. Ayak bileklerine indiğimde içinden çıkmasını istiyorum ve itaat ediyor.

Güzel poposuyla göz seviyesindeyken daha yakından haşır neşir olacağımızı bilerek bir öpücük kondurup doğruluyorum. İçimi bir heyecan dalgası kaplıyor; bu anı bekliyordum.

"Her şeyi daha yoğun hissetmen için gözlerini bağlayacağım" diye mırıldanıp bir göz maskesini yüzüne geçiriyorum. Müzik etrafımızda yükseliyor ve şarkıcı doruğa ulaşmak üzereymiş gibi kendinden geçerek söylüyor.

Uygun.

"Eğil ve masaya uzan. Şimdi."

Ana'nın nefesi hızlanırken omuzları kalkıp iniyor ama dediğimi yapıp masanın üstüne uzanıyor.

"Bırakırsan şaplak atarım. Anladın mı?"

"Evet."

"Sana şaplak atmamı istiyor musun Anastasia?"

Dudakları aralanarak nefes alıyor. "Evet" diye fısıldıyor boğuk bir sesle.

"Neden?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor ama sanırım omuz silkmeye çalışıyor.

"Söyle" diye üsteliyorum.

"Hmm."

Kıçına sert bir şaplak indiriyorum. Sesi odanın içinde müziği bastırarak yankılanıyor. "Ah!" diye bağırıyor. Benim için iki ses de son derece tatmin edici.

"Şimdi sessiz ol." Poposunu nazikçe okşuyorum. Tam arkasında durup üstüne eğiliyorum. Penisim kot pantolonumu zorluyor ve köprücükkemiklerinin arasına bir öpücük kondururken fermuarım poposunun yumuşak şişkinliğine gömülüyor. Yavaş yavaş, sırtına ıslak öpücükler bırakıyorum. Doğrulduğumda tükürüğüm teninin üstünde parlıyor.

"Bacaklarını aç."

Bacaklarını iki yana açıyor.

"Daha aç."

İnleyerek dediğimi yapıyor.

"Aferin kızım" diye fısıldıyorum ve işaretparmağımı omurgasından kuyruk kemiğine, anüsünün üstüne kaydırıyorum. Dokunuşumun altında kasılıp büzülüyor. "Bununla biraz eğleneceğiz" diye fısıldıyorum.

Geriliyor ama beni durdurmuyor. Ben de parmağımı bacaklarının arasından yavaşça vajinasına sokuyorum.

Cennet gibi.

"Çok ıslanmışsın Ana. Öncesi yüzünden mi şimdi mi ıslandın?"

Parmağımı sokup çıkarırken inliyor ve daha fazlası için kendini elime itiyor. "Ah, Ana. Bence ikisi de." Parmağım ileri geri gidip geliyor. "Bence burada böyle olmayı seviyorsun. Benim olmayı."

İnlerken parmağımı geri çekip güzel kıcına bir şaplak daha indiriyorum.

"Ah."

"Söyle bana." Sesim arzuyla boğuk çıkıyor.

"Evet" diye fısıldıyor. Bir şaplak daha atıyorum. Haykırıyor. Sonra iki parmağımı birden içine sokuyorum ve ıslatmak için içinde döndürüyorum. Parmaklarımı çekip ıslaklığını anüsünün üstüne sürüyorum.

Bir kez daha, biraz geriliyor. "Ne yapacaksın?"

"Düşündüğün gibi değil" diyerek yatıştırıyorum onu. "Söylemiştim, adım adım ilerleyeceğiz bebek." Kayganlaştırıcıyı alıp parmaklarıma bolca bir miktar sıkıyorum sonra küçük, büzüşmüş deliğinin etrafına masaj yapıyorum. Hızlanan nefesiyle beraber poposu daha hızlı kalkıp inerek kıvranıyor. Dudakları aralanmış. He-

yecanlı. Parmak uçlarım vajinasının arzuyla ıslanmış dudaklarına vuracak şekilde daha aşağıyı hedefleyerek sert bir şaplak atıyorum.

İnliyor ve daha fazlası için yalvararak poposunu oynatıyor.

"Kıpırdanma" diye emrediyorum. "Ve masayı bırakma." Parmaklarıma biraz daha kayganlaştırıcı sıkıyorum.

"Ah."

"Bu kayganlaştırıcı." Anüsünün üstüne biraz daha sürüyorum. "Bunu sana uzun süredir yapmak istiyordum Ana." Küçük, metal kışık tıkaçını alıyorum.

İnliyor. Tıkacı yavaşça omurgasından aşağı kaydırıyorum. "Burada senin için küçük bir hediyem var" diye fısıldıyorum ve kışığın arasına indiriyorum. "Bunu çok yavaşça içine sokacağım."

Soluksuz bir halde nefes alıyor. "Acıtacak mı?"

"Hayır bebek. Bu küçük bir şey. İçine soktukten sonra seni gerçekten çok sert becereceğim."

Dudakları aralanarak titriyor. Eğilip bir daha köprücük kemiklerinin arasını öpüyorum.

"Hazır musun?"

Çünkü ben hazırım.

Penisim patlamak üzere.

"Evet" diye soluyor.

Sol elimdeki tıkaçı hızlıca kayganlaştırıcıya buluyorum sonra sağ başparmağımı kışığın arasına, anüsünün üstüne kaydırıp ardından vajinasına daldırarak içinde döndürüyorum. Parmaklarım klitorisine yavaşça sürtünerek, bir yandan başparmağımı hareket ettirirken hevesli tomurcuğunu baştan çıkarıyor. Zevkten yüksek sesle inliyor. Ve bu benim tetiğimi çekiyor. Tıkacı çok yavaşça kışıkna itiyorum.

"Ah!" diye inliyor.

Biraz dirençle karşılanıyorum. O yüzden vajinasının içindeki başparmağımı çevirerek parmağımın ucuyla içindeki tatlı noktayı kışkırtıyorum ve tıkaçı daha çok itiyorum. Ne mutlu ki içine kayıveriyor. Kolayca.

"Ah bebek." Başparmağımı yeniden içinde döndürüp kışığın içindeki tıkaçın ağırlığını hissediyorum. Tıkacı yavaşça çevirince Ana saf zevkle tuhaf bir ses çıkararak sızlanıyor.

Vay canına.

Şehvet ve istekle, "Christian" diye yakarıyor. Başparmağımlı çekiyorum.

Soluk soluğa.

"Aferin kızıma" diye mırıldanıyorum. Tıkacı yerinde bırakıp parmaklarımı teninde gezdirerek kalçasına geliyorum. Fermuarımı çözüp penisimi serbest bırakıyorum ve kalçasını iki elimle kavrayıp kıcını kendime çekiyorum. Ayağımla bacaklarını daha da açmasına zorluyorum. "Masayı sakın bırakma Ana."

"Hayır" diye soluyor.

"Sert bir şeyler, ha? Çok sert olursam söyle. Anladın mı?"

"Evet" diye fısıldıyor. Ve tek bir hızlı hareketle onu kendime çekip sonuna kadar içine gömülüyorum.

"Siktir!" diye bağıyor.

Kızımı penisimin etrafında hissetmenin tadını çıkararak duruyorum.

İyi gidiyor. Solukları benimkiler gibi şiddetli. Aramızdan uzayıp tıkacı çekştiriyorum.

Nefes kesici bir haz inlemesi koyveriyor.

Beni neredeyse eşiğe itiyor.

"Bir daha?" diye fısıldıyorum.

"Evet" diyor. Sesi daha fazlası için yalvarır gibi arsız.

"Düz dur" diye tekrarlıyorum; içinden çıkıp tekrar sertçe içine gömülüyorum.

"Evet" deyişi dişlerinin arasından yüksek sesle ve hararetle çıkıyor. Kendimi çılgınca kaptırarak hızlandıkça coşuyorum.

Bu hiç böyle hissettirmemişti.

Ana'yı karanlık tarafa geçirmek.

Siktir, bunu seviyorum.

"Ah, Ana" diye solurken tıkacı bir daha içinde çeviriyorum.

Durmaksızın içine gömülürken çığlık atıyor. Onu alıyorum. Tüketiyorum. Sahip oluyorum.

"Ah, siktir" diye haykırıyor.

Yaklaştığını anlıyorum.

"Evet bebek" diye fısıldıyorum.

"Lütfen" diye yalvarıyor.

"Evet."

Ana, seni tanrıça.

Ona sert bir şaplak indiriyorum ve orgazmının etkisiyle yüksek sesle ve çekinmeden cıgılık atıyor. Tıkacı çekip çanağa atıyorum.

"Siktir!" diye bağıyor ve kalçasını daha sıkı kavrayarak kendimi bırakıyorum. Onu kendime bastırarak rahatlarken kendimi kaybediyorum.

Tükenmiş ama canlanmış halde üstüne yatıyorum. Onu kollarıma alıp yere çekiyorum. Dinlenirken kucağıma kıvrılıyor. Başını göğsüme yaslayıp soluklanıyor.

"Tekrar hoş geldin" diyorum maskeyi gözünden çıkarırken. Gözleri loş ışığa alışırken biraz sersemlemiş halde gözlerini kırıştırıyor. İyi görünüyor. Başını geriye yatırıp dudaklarımı dudaklarına bastırarak tedirgin bir halde nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyorum.

Uzanıp yüzümü okşuyor.

Rahatlayarak gülümsüyorum. "Pekâlâ, isteği yerine getirebildim mi?" diye soruyorum.

Kaşları çatlıyor. "İstek mi?"

"Sert bir şeyler istemiştin." Temkinli bir ses tonuyla konuşuyorum.

Yüzü aydınlanıyor. "Evet. Sanırım getirdin."

Sözleri ruhumu sarmalıyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Şu an adamakıllı düzülmüş ve çok güzel görünüyorsun." Yanağını okşuyorum.

"Öyle hissediyorum" diye mırıldanıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp hak ettiği tüm şefkati vererek onu öpüyorum. Çünkü onu seviyorum.

"Beni hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsun." Asla. "Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldıyorum.

"İyi" diye fısıldıyor ve yüzü yine kendini ele vererek kızanıyor. "Adamakıllı düzülmüş gibi." Gülümseyişi utangaç, tatlı ve açıklayıcı. Ve ahlaksızlığıyla tamamen çelişkili.

"Vay canına Bayan Grey, ne kadar terbiyesizsiniz."

"Çok ama çok terbiyesiz bir çocukla evli olduğum için Bay Grey."

Bu konuda tartışamam.

Ona yüzsüzce sırtıyorum. Herhalde pişmiş kelle gibiyimdir. "Onunla evlendiğin için mutluyum." rgsn ttp ucunu dudaklarıma götürerek öpüyorum. *Seni seviyorum Ana. Beni asla terk etme.*

Sol elimi alıp dudaklarına götürüyor ve nikâh yüzüğümü öpüyor. "Benim" diye fısıldıyor.

"Senin" diyorum ve ona daha sıkı sarılıp burnumu saçlarına gömüyorum. "Sana bir banyo hazırlayayım mı?"

"Hmm. Sadece sen de bana katılacaksan."

"Tamam." Ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Hâlâ stmde olan kot pantolonumu işaret ediyor. "şey, diğer kotunu giyecek misin?"

"Diğer mi?"

"Eskiden burada giydiğini."

"O pantolonu mu?" Dom⁴⁵ jean'im. DJ.

"Onunla çok seksi görünüyorsun."

"yle mi?"

"Evet. Yani, gerçekten seksi."

Nasıl reddedebilirim? Karıma seksi görünmek istiyorum.

"Eh, belki sizin için Bayan Grey, giyebilirim." Ayağa kalkıp akşam eğlencemizin içinde olduğu kek kâseyi alıyorum ve müziği kapatmak için şifoniyere gidiyorum.

"O oyuncakları kim temizliyor?" diye soruyor Ana.

Ha. Ah. "Ben. Bayan Jones."

"Ne?" Ana şok içinde.

Evvet. Gail her şeyi, bütün kek kirli sırlarımı biliyor ve hâlâ benim için alışıyor.

Ana daha fazla bilgi bekler gibi hâlâ şaşkınlık içinde bana bakıyor. iPod'u kapatıyorum. "Eh, şey..."

"Kölelerin mi temizliyordu?" Ana sonunda cevabı buluyor.

Yapabildiğim tek şey özür dilercesine omuz silkmek. "Al." Ona gömleğimi uzatıyorum. Hemen üstüne geçiriyor ve oyuncak temizliği konusunda bir daha ağzını açmıyor. Eşyalarımızı şifoniyerin üstüne bırakıp Ana'nın elini tutuyorum, oyun odasının kapısını

45. Dom: İngilizce hâkim, efendi anlamına gelen "dominant" ın kısaltması. (.n.)

ayıyorum ve alt kattaki banyomuza iniyoruz. Ana kapının eşiğinde durup esniyor ve geriniyor. Yüzünde gizli bir gülümseme var.

"Ne var?" diye soruyorum muslukları açarken.

Ana göz göze gelmemeye çalışarak başını sallıyor.

Birdenbire utanmaya mı başladı?

"Hadi, söyle" diye kandırmaya çalışıyorum, bir yandan da banyo yağını akan suya döküyorum.

Yanaklarına bir pembelik yayılıyor. "Sadece daha iyi hissediyorum."

"Evet. Bugün haliniz bir tuhaftı Bayan Grey." Ona sarılıyorum. "Son olaylar yüzünden endişelendiğini biliyorum. Bunlara karıştığın için üzgünüm. İntikam peşinde biri mi, eski bir çalışanım mı yoksa rakiplerden biri mi, bilmiyorum. Benim yüzümden sana bir şey olacak olsa..."

Bağımlı fahişenin yerde yatan görüntüsü aklıma musallat oluyor.

Dur. Grey. Dur.

Bana sarılıyor. "Ya sana bir şey olursa Christian?" Sesi umutsuz çıkıyor.

"Çaresine bakacağız. Şimdi şu gömleği üstünden çıkarıp seni banyoya sokalım."

"Sawyer'la konuşman gerekmiyor mu?"

"Bekleyebilir" diye geveliyorum. Ona söyleyecek bir çift lafım olacak.

Gömleğimi Ana'nın omuzlarından sıyrıyorum.

Kahretsin. Vücudunda bıraktığım izler hâlâ duruyor. Solmuşlar ama hâlâ oradalar ve bana nasıl aşağılık bir herif olduğumu hatırlatıyorlar.

"Acaba Ryan Dodge'u yakaladı mı?" diyor Ana. Tepkimi görmezden geldiğini biliyorum.

"Göreceğiz. Banyodan sonra. Hadi, gir." Elimi uzatıyorum. Köpük dolu banyoya ayağını sokuyor. Küvete temkinli oturuyor.

"Ayy." Kıçı suya değince yüzünü buruşturuyor.

"Yavaş bebek" diye fısıldıyorum. Yerleşip suya gömülünce gülümsüyor. Pantolonumu çıkarıp arkasına geçerek onu göğsüme yaslıyorum.

Yavaşça kendimi bırakıyorum.

Anda kal Grey.

Ciddi bir şeydi.

Ana çok iyiydi. Burnumu saçlarına sürüyorum ve onunla olmanın bu kadar rahat olmasına hayret ediyorum. Konuşmak zorunda değilim, o da konuşmak zorunda değil. Birlikte bir küvette uzanıp sadece dinlenebiliyoruz.

Gözlerimi kapatıp günü düşünüyorum.

Balayımıza ne çılgınca bir son oldu.

Ana'nın başarıyla, bir profesyonel gibi başa çıktığı bir araba takibi.

Parmaklarım dalgın dalgın örgüsünün ucuyla oynuyor.

Ve hep yapmak istediğim bir şeyi, onun hiç yapmadığı bir şeyi yaparak oyun odasında eğlenmeme izin verdi.

Kızım benim. Güzel kızım.

Birkaç dakika sonra, Gia Matteo'nun yarın bizimle buluşacağı aklıma geliyor. Aramızdaki rahat sessizliği bozuyorum. "Yeni evin planlarının üstünden geçmemiz gerek. Bu akşam bakalım mı?"

"Tabii" diyor Ana uysal bir sesle. "İş için hazırlık yapmam gerek" diye ekliyor.

Örgüsü parmaklarımdan kayıyor. "Biliyorsun, işe dönmek zorunda değilsin."

Ana'nın bana yaslanan omuzları geriliyor. "Christian, bunu konuşmuştuk. Lütfen yine aynı tartışmayı başlatma."

Tamam. Örgüsünden yavaşça çekerek yüzünü kendime yaklaşıtıyorum. "Sadece söyledim." Dudaklarımı dudaklarına sürüyorum.

Ana'yı banyoda biraz daha dinlenmeye bırakıp giyiniyorum ve Sawyer'ın raporu için çalışma odama gidiyorum. Bayan Jones mutfakta.

"İyi akşamlar Gail."

"Bay Grey, eve hoş geldiniz. Ve tekrar tebrikler."

"Teşekkürler. Kız kardeşin iyi mi?"

"Her şey yolunda efendim. Bir isteğiniz var mı?"

"Hayır, teşekkürler. Yapılacak biraz işim var."

"Bayan Grey?"

Sırıtiyorum. "Banyoda."

Gail gülümseyip başını sallıyor. "Çıktığında sorarım efendim."
Masama gidince e-postalarımı bakıyorum. Sonra Sawyer'ın telefonunu çaldırıyorum. Bir dakika sonra kapım vuruluyor.

"Gel."

Sawyer girip önümde duruyor. Takım elbisesi ve kravatıyla profesyonel, sakın ve soğukkanlı görünüyor. Hali beni deli ediyor. Yavaşça kalkıp ellerimi masaya dayayarak ona doğru eğiliyorum. "Ne cehennemdeydin?" diye bağıyorum.

Çıkışıma şaşırarak geriye doğru küçük bir adım atıyor.

"Ne halt yiyordun da biz çıkarken hazır değildin?" Kollarımı kavuşturup öfkeme hâkim olmaya çalışıyorum.

"Bay Grey." Ellerini kaldırıyor. "Bizden istediğiniz üzere etrafı gözlüyorduk. Ve çıktığınızdan haberimiz yoktu."

Ha.

"Ayrıca" diye ekliyor kendini kaptırarak, "ŞŞ'yi fark etmiştim. Biz gözetlemedeyken geldi. Siz çıkarken onu incelemek üzereydin."

Ya?

Biraz yatışarak iç geçiriyorum. "Anladım. Tamam." Onlara çıktığımızı söylemem gerekirdi. Taylor bizimle olsaydı onu arabada bırakacağını da biliyorum.

"Ve Bayan Grey çok hızlı kalkış yaptı." Kaşı onaylamayan bir tavırla kalkıyor.

Tepkisine gülesim geliyor. Sıkıntısını anlıyorum ama belli etmiyorum. "Öyle oldu" diye kabul ediyorum. "Yine de yetişmeliydiniz. İkinizin de defansif sürüş eğitiminiz var."

"Evet efendim."

"Bir daha olmasına izin verme."

"Tamam Bay Grey." Biraz suçlu görünüyor. "Efendim" diyor. "ŞŞ bizi izlemedi. Adam veya kadın, siz çıkmadan biraz önce geldi. Arabayı fark ettiğim tam saati kaydettim. Saat 14:53'tü ve araçtan çıkmadı. Nerede olduğunuzu biliyordu."

Rengim atıyor. "Bu ne demek oluyor?"

"Birisi ailenizin evini izliyor olabilir efendim. Ya da burayı. Yine de Bellevue'ye kadar takip edilseydik fark ederdik diye düşünüyorum."

"Lanet olsun."

"Kesinlikle. Sizin için bir rapor yazdım ve Taylor'la Bay Welch'e de ilettim."

"Okuyacağım. Ryan nerede?"

"Hâlâ Portland'a doğru yolda."

"Hâlâ mı?"

"Evet. Umalım da ŞŞ'nin benzini bitsin" diyor Sawyer.

"Neden sürücünün kadın olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Görebildiğim kadanyla saçını arkadan bağlamıştı."

"Bu bir şeyi belirlemez."

"Evet efendim."

"Gelişmeleri bana bildir."

"Tamam efendim."

"Teşekkürler Luke. Gidebilirsin."

Başka bir şey söylemeden dönüp çalışma odamdan çıkıyor. Onu veya Ryan'ı kovmam gerekmediği için rahatlayarak yeniden masama oturuyorum. Ancak yarın akşam, Taylor geri döndüğünde rahatlayacağım. Sawyer'ın teorisini gözden geçiriyorum. Birisi ailemin evini gözetliyor olabilir. Ama neden? Babamı aramalıyım ama onu veya annemi endişelendirmek istemiyorum.

Kahretsin. Ne yapmalı?

iMac'im bir süredir yeni işletim sistemine güncellemem için uyarı verip duruyor. Şimdi yüklemeye karar veriyorum. E-postalarımı ve Sawyer'ın raporuna bakmak için dizüstü bilgisayarı açıyorum.

Okurken telefon titreşiyor.

"Barney" diye açıyorum, pazar günü beni aramasına şaşırarak.

"Eve hoş geldiniz Bay Grey."

"Teşekkürler. Ne oldu?"

"Sunucu odasındaki kapalı devre kamera kayıtlarını izliyordum ve bir şey buldum."

"Öyle mi?"

"Evet efendim. Sizinle paylaşmak için yarını bekleyemedim. Umarım sorun değildir ama bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Size e-postayla bir bağlantı göndereceğim. Kendiniz izleyebilirsiniz."

"İyi düşünmüşsün. Hemen gönder."

"Gönderiyorum."

"Hatta mı kalacaksın?"

"Evet efendim. Görmeniz için sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyorum. Barney sunucu odası söz konusu olunca epey korumacı. Eminim güvenlik açığına o da en az benim kadar sinir oldu. E-postası gelen kutuma düşüyor. Açıp bağlantıya tıklıyorum ve daha önce görmediğim bir siteye yönlendiriliyorum. Grey Binası'ndaki sunucu odamın siyah-beyaz görüntülerine benzeyen dört farklı kutu var. "Barney, orada mısın?"

"Evet Bay Grey."

"Neye bakıyorum?"

"Bu, GŞT güvenlik merkezi. Ekranın sol üst köşesindeki mönüde oynat tuşuna basarsanız sunucu odasındaki bütün kame-larlardan gelen görüntüleri oynatır." Bana söylediğini yapıyorum ve odanın dört ayrı açıdan görüntüsünün kayıtlarını gösteriyor. Her ekranın alt-ora kısmında tarih ve saat var. Tarih 10.08.11 saat 07:03:10:05 ve akan saat milisaniyeleri gösteriyor. Bu dört ekran-da uzun boylu, zayıf bir adamın odaya girmesini izliyorum. Koyu renk saçları pejmürde halde ve üstünde açık renk, herhalde beyaz bir iş tulumu var. Sunuculardan birine gidiyor, yere çömeliyor, iki sunucu dolabının arasına, ne olduğu anlaşılmayan küçük, siyah bir şey bırakıyor. Kalkıyor, yaptığı işe bir bakıyor ve sonra yüzü kapıya dönük halde yürüyüp çıkıyor.

"Bu o mu?"

"Öyle düşünüyorum efendim. Bizim tanıdığımız biri değil. Hem yangını çıkaran cihaz da tam orada bulundu."

"Bu bir hafta öncesi. Bu herif oraya girmeyi nasıl becermiş?"

"Giriş zamanına karşılık gelen giriş kodu, temizlik ekibine tahsis edilmiş."

"Ne?" O kodu nasıl ele geçirdi?

"Aynen. Bunu yarın araştıracağız." Görüntü donuyor.

"Görüntüyü durdurdun mu şimdi?"

"Evet efendim."

"Bunları bir sıraya koyabilir misin?"

"Evet efendim."

"Hızlıca."

"Şimdi yaparım."

"Welch bunları gördü mü?"

"Bana onun ekibi haber verdi. Görüntüleri onlar birleştiriyordu."

"İyi."

Bir dakika kadar sonra ekranım sadece tek bir görüntüye bakacağım şekilde değişiyor. Tekrar oynata basıyorum. Bu sefer görüntülerin arasında kesilen daha uzun bir akış var. Her bir görüntü bittiğinde bir sonraki için tekrar oynata basıyorum.

"Görüntüyü iyileştirmeyi deneyebilirim" diyor Barney, hevesi sesinden taşarak. O da bu pisliği yakalamak istiyor.

"Yap."

Ekranımdaki görüntü daha da netleşerek değişiyor.

Aniden çalışma odamın kapısı açılıyor. Davetsiz misafiri azarlamak üzere şaşkınlıkla kafamı kaldırıyorum. Gelen Ana.

"Bunu biraz daha iyileştirebilir misin?" diyorum Barney'e.

"Bir şey deneyeceğim." Barney sessiz kaldığı sırada Ana, sessiz bir kararlılıkla yanıma yaklaşıyor ve bir şey yapmama veya söylememe fırsat vermeden kucağıma kıvrılıyor.

"Sanırım olabilecek en iyi hali bu" diyor Barney.

Ana kollarını boynuma dolayıp çenemin altına sokuluyor. Ona daha sıkı sarılıyorum.

Bir sorun mu var?

"Hmm, evet Barney. Bir dakika bekler misin?"

"Evet efendim."

Bir omzumu kaldırarak telefonu kısıtıyorum.

"Ana, ne oldu?"

Başını sallayarak cevap vermeyi reddediyor. Çenesinden tutup yüzünü inceliyorum ama ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. Çenesini parmaklarımdan kurtarıp bana sokuluyor. Nesi olabileceğine dair hiçbir fikrim yok ve açıkçası Barney'nin bulduğu görüntüye kendimi kaptırmış durumdayım. Başına bir öpücük konduruyorum. "Tamam Barney, ne diyordun?"

"Görüntüyü biraz daha iyileştirebilirim."

Oynata basıyorum. Ekranda kundakçının siyah-beyaz, parazitli görüntüsü beliriyor. Bir daha oynata basınca kundakçı kameraya yaklaşıyor ve kareyi donduruyorum. "Tamam Barney, bir daha."

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

Kundakçının kafasını çevreleyen taralı bir kutu beliriyor ve hirdenbire görüntü yakınlaşıyor.

Ana doğrulup görüntüye bakıyor. "Bunu Barney mi yapıyor?" diye soruyor.

"Evet." Barney'nin teknoloji maharetleri karşısında sesimin, en az Ana'nunki kadar hayran çıktığının farkındayım. "Görüntüyü biraz daha netleştirebilir misin?" diye soruyorum. Görüntü silikleşiyor ve sonra pislik herif biraz daha net bir şekilde görünüyor. Yere bakıyor. Ana geriliyor ve ekrana gözlerini kısarak bakıyor.

"Christian" diye fısıldıyor. "Bu Jack Hyde."

Ne!

"Öyle mi dersin?" Gözlerimi kısarak görüntüyü inceliyorum.

"Çene yapısından anladım." Ana parmağıyla ekranda çenenin siyah-beyaz hattını çiziyor. "Ayrıca küpesi ve omuzlarının şekli. Boyu bosu da aynı. Herhalde peruk takmış veya saçını kesip boyamıştır."

Kanın yüzümden çekildiğini hissediyorum. *Hyde. Lanet olası Jack Hyde!*

"Barney, bunu duyuyor musun?" Telefonu masaya koyup hoparlöre alıyorum, sonra Ana'ya fısıldıyorum, "Eski patronunuzu detaylıca incelemiştiniz bakıyorum Bayan Grey."

Ana yüzünü buruşturarak irkilirken öfke içimi sülfür gibi yakıyor.

"Evet efendim. Bayan Grey'i duydum. Şimdi yüz tanıma yazılımını bütün dijitalleştirilmiş kapalı devre kayıtları üstünde çalıştıracam. Bakalım bu hıyar -affedersiniz hanımefendi- bu adam şirketin başka nerelerine girmiş."

"Bunu neden yapsın?" diye soruyor Ana.

Öfkemi gizlemeye çalışarak omuz silkiyorum.

Lanet olası Hyde.

Sapıkça zırvalarına son verdim. Onu kovdum. Ona yumruk atıp burnunu kırdım.

"Herhalde intikam almak için" diyorum karanlık bir sesle. "Bilmiyorum. Bazı insanların bazı davranışlarının asıl sebeplerini bilemezsin. Sadece böyle bir adamla o kadar yakın çalışmış olmana kızgınlım."

Bu bilgiyi polise, FBI'a ve yapması gereken bir açıklama olsa da Welch'e iletmeliyiz. Hyde belli ki Florida'da değil. Welch ne halt yemeye öyle düşündü? Onunla konuşmam gerek. Belki de, aradaki zamanı düşünürsek, Hyde Seattle'daki evine gizlice geri dönmüştür. Welch onu bir an önce bulmalı, bulursa o pisliğe yine temiz bir dayak atabilmeyi umuyorum. Şurası kesin ki onu karımdan uzak tutmam gerek. Ana'yı güvende tutmalıyım. Beline sarılıyorum.

"Sabit sürücüsünün içerikleri de elimizde efendim" diye ekliyor Barney.

Aklıma gelen ilk düşünceyle Barney'nin lafını kesiyorum. "Evet, hatırlıyorum. Bay Hyde'ın adresi var mı sende?" Hyde'ın eski bilgisayarından çıkanlarla ilgili Ana'yı endişelendirmek istemiyorum.

"Evet efendim, var" diyor Barney.

"Welch'i uyar." Welch'in, Hyde'ın eve dönmemesini sağlama-sı gerek.

"Tabii ki. Ayrıca şehirdeki kapalı devre görüntülerini de tarayıp hareketini izlemeye çalışacağım."

"Arabası neymiş öğren."

"Tamam efendim."

Ana etkilenmiş bir sesle fısıldıyor. "Barney bütün bunları yapabiliyor mu?"

Benim için çalışmasıyla biraz hava atarak başımı sallıyorum.

"Sabit sürücüsünde ne vardı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Pek bir şey yoktu."

"Söyle bana."

"Hayır."

"Seninle mi ilgiliydi benimle mi?"

Peşini bırakmayacak.

"Benimle." İç geçiriyorum.

"Ne tür şeyler? Yaşam tarzınla mı ilgili?"

Hayır. Başımı sallayıp işaretparmağımı dudaklarına koyuyorum.

Yalnız değiliz Ana.

Bana kaşlarını çatıyor ama sesini kesiyor.

"2006 Camaro kullanıyor" diye heyecanla araya giriyor Barney. "Plakasını da Welch'e gönderdim."

Welch'te zaten vardır ama emin olmaktan zarar gelmez. "Güzel. O pislik binamda başka nerelere girmiş, bana haber ver. Bu görüntüyü de SBY personel dosyasındakiyle karşılaştır. O olduğundan emin olmam gerek."

"Yaptım bile efendim, Bayan Grey haklı. Bu adam Jack Hyde." Ana kendinden fazlasıyla memnun sırtıyor.

Olmaması gerektiği gibi.

Sırtını okşuyorum. Onunla gurur duyuyorum. "Aferin Bayan Grey." Barney'e dönüyorum. "Merkez binadaki bütün hareketlerini izledikten sonra bana haber ver. Girmiş olabileceği diğer GŞT binalarını da kontrol edip güvenlik ekiplerine haber ver; binaları tekrar arasınlar."

"Evet efendim."

"Teşekkürler Barney." Telefonu kapatıyorum. "Bayan Grey, sadece dekoratif değil aynı zamanda faydalısınız da" diye takılıyorum. Saç örgüsünü bileğime dolayıp onu tutuyorum ve minnettarlığımı derin, şefkatli bir öpücüğe döküyorum. Bugün çok şey yaptı. Ve failimizin kimliğini tespit etti!

Geri çekiliyor.

"Aç mısın?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Ben açım" diye itiraf ediyorum.

"Ne için?" Beni dikkatle süzüyor.

"Şey, yemek... aslında."

Kıkırdıyor. "Sana bir şeyler hazırlarım."

"Bu çok hoşuma gidiyor."

"Sana yemek hazırlamam mı?"

"Kıkırdaman." Alnından öpüyorum, kucağımdan aşağı kayıyor.

"Peki, ne yemek isterdiniz efendim?" diye soruyor yalandan bir tatlılıkla.

Benimle dalga geçiyor. Yine.

Gözlerimi kısıyorum. "Şirinlik mi yapıyorsunuz Bayan Grey."

"Her zaman, Bay Grey, efendim."

Anlıyorum.

"Seni hâlâ dizime yatırabilirim" diye fısıldıyorum. Açıkçası başka hiçbir şey bana daha fazla zevk veremez.

"Biliyorum." Ana sırtıyor ve ellerini ofis koltuğumun kollarına dayıyor. Eğilip beni öpüyor. "Sende sevdiğim şeylerden biri de bu ama kaşınan avcunu yerine koy, açsın."

"Ah Bayan Grey, seninle ne yapacağım."

"Sorumu cevaplayacaksın. Ne yemek istersin?"

"Hafif bir şeyler. Beni şaşırt."

"Ne yapabileceğime bakarım." Dönüyor ve buranın sahibiymiş gibi, ki karım olarak öyle, çalım la odadan çıkıyor.

Welch'i arıyorum.

"Hyde?" Genellikle boğuk sesi şaşkınlıktan tiz çıkıyor.

"Evet. Lanet olası sunucu odamda."

"Cep telefonunu Orlando'ya kadar takip ettik. O zamandan beri oradaydı. Annesinde kaldığını düşündük çünkü telefonu onun Orlando'daki dairesinde tespit etmiştik. Başka yere seyahat ettiğine dair bir kanıt yok."

"İyi. O burada." Öfkemi dizginlemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

İç geçiriyor. Belli ki canı sıkıldı. "Öyle görünüyor. Ekibi hemen işe koyarım. Parmaklarımızın arasından nasıl kaçtı anlamadım. Nerede ve ne hata yaptığımızı araştıracağım."

"İyi edersin. Bilmek istiyorum."

"Sunucu odasında hiç parmak izi olmaması kötü oldu."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Lanet olsun. Herhalde eldiven giyiyordu; gerçi görüntülerden anlaması zor" diye tahmin ediyorum. "Belki bir yerlerde bir dosyada Hyde'in parmak izleri vardır."

"İlginç bir düşünce. Aslında FBI kısmi bir iz buldu ama kimseyle eşleşmedi."

"Charlie Tango'dan mı?" diye soruyorum.

"Evet."

"Niye bana haber vermedin?"

"Kimseyle eşleşmedi ve sadece kısmi bir izdi" diye açıklıyor Welch.

"Hyde EC135'im in sabotajının arkasında olabilir mi?"

"Başka bir şüpheli olmadığına göre bence bu bir olasılık." Welch'in pürüzlü sesi telefonda yankılanıyor.

"Şüpheliler listemizdeydi ve bütün bir zaman boyunca oradaydı."

Buna inanamıyorum.

"Onu üç sebeple eledik" diye açıklıyor Welch. "Öncelikle, Florida'da olduğunu düşündük. Bir süredir Seattle'daki dairesinde değildi ama bunu yarın kontrol edeceğiz. İkincisi, Seattle bölgesinde hiçbir ATM'den para çekmedi. Ve üçüncüsü, kabahatleri kadın iş arkadaşlarını taciz etmekle sınırlı görünüyordu."

"Bütün bunları FBI'a haber vermelisin" diyorum.

"Onları bilgilendiririm" diyor ve sonra konuyu değiştiriyor. "Sawyer beni araba takibinden haberdar etti."

"Ailemin evinin gözlendiğini düşünüyor."

"Bu bir olasılık. Bu Dodge'un izini bulmamız gerektiği şart."

"Sürücü Hyde olabilir."

"Evet, ortaya çıkanların ışığında, olabilir."

"Hâlâ bir tehdit oluşturduğunu düşünürsek bence ailem için güvenlik sağlamalıyız."

"İyi fikir. Hyde'ın bilgisayarında hepsiyle ilgili kapsamlı detaylar vardı. Ailenize haber vermeyi düşünmelisiniz."

İç geçiriyorum. Ailemi endişelendirmek istemiyorum.

"Çabamızı Hyde'ın yerini tespit etmeye odaklayacağız."

"Bul onu."

"Çabamızı iki katına çıkaracağız."

"İyi olur" diye uyarıyorum. "Barney seni arayacak. Sunucu odası kayıtlarını delil olarak polise sunabilirsin. Babamla konuşup sana döneceğim."

"Evet efendim. İşe koyulacağız." Kapatıyor.

Bizimkileri ev telefonundan arıyorum ama telesekretere düşüyor. Babamın cep telefonunu arıyorum ama o da sesli mesaja yönlendiriyor. Akşam ayininde olmalılar. Beni sabah aramasını söylemek için babama mesaj bırakıyorum.

Gia Matteo'nun planlarını toplayıp, karımı ve yemeği bulmaya gidiyorum.

Planları mutfak adasının üstüne koyup Ana'nın yanına gidiyorum. Eşorfan altı ve atleti içinde bile alımlı göründüğünü itiraf etmeliyim. Yemek hazırlıyor; püre avokado iyi görünü-

yor. Ona arkadan sarılıp boynunu öpüyorum. "Çıplak ayaklı ve mutfakta"⁴⁶ diye fısıldıyorum mis kokan teninin üstünde.

"O deyim çıplak ayaklı, hamile ve mutfakta olmayacak mıydı?"

Hamile! Geriliyorum. Siktir. Hayır. Çocuklar. Kesinlikle hayır. "Daha değil" diyorum, birden fırlayan nabzımı sakinleştirmeye çalışırken.

"Hayır. Daha değil!" Ana'nın sesi de en az benim kadar panik içinde.

Derin bir nefes alıyorum. "Bu konuda anlaştık Bayan Grey."

Avokadoyu ezerken duruyor. "Ama çocuk istiyorsun, değil mi?"

"Tabii, evet. Bir gün. Ama seni paylaşmaya henüz hazır değilim." Boynunu öpüyorum.

Bir gün. Elbette.

"Ne hazırlıyorsun? Güzel görünüyor." Burnumu kulağına sürüyorum. Kıvranıyor ve bana hınzırca sırıtıyor.

"Köle doyuran."⁴⁷ Gülümsüyor.

Tanrım, bu kadının espri anlayışını seviyorum.

Kulak memesini ısııyorum. "En sevdiğim" diye fısıldıyorum kulağına ve karşılığında bir dirsek iteklemesiyle ödüllendiriliyorum. "Bayan Grey, beni yaraladınız." Oscar'lık bir performansla karnımı tutuyorum.

"Muhallebi çocuğu" diye takılıyor Ana.

"Muhallebi çocuğu mu?" Poposuna şakadan bir şaplak atıyorum. "Çabuk yemeğimi hazırla kadın. Sonra sana nasıl muhallebi çocuğu olduğumu gösteririm." Ona bir şaplak daha atıp buzdolabına gidiyorum. "Bir kadeh şarap ister misin?" diye soruyorum.

Bana gülümseyerek bakıyor. "Lütfen."

Ana, güzel köle doyuran yapıyor. Ne diyebilirim?

Tabaklarımızı toplayıp Gail için lavaboya bırakıyorum. Kadehlerimizi tazeledikten sonra Gia'nın planlarını kahvaltı barına

46. Yirminci yüzyılın başlarında Kansas'tan Amerikalı Doktor Arthur E. Hertzler tarafından kullanılıp yaygınlaşan "yalınayak ve hamile" ifadesine gönderme yapılıyor. Kadınların ev dışında çalışmamaları ve üreme yıllarında birçok çocuğa sahip olmaları fikriyle en sık ilişkilendirilen tanımlamadır. (ç.n.)

47. Burada Ana İngilizce'de "sub" olarak kısaltılan sandviç yapıyor. "Sub" kelimesi aynı zamanda itaatkâr anlamına gelen "submissive" kelimesinin kısaltmasıdır.

yayıyorum. Çizimleri dikkatle inceliyoruz. Sıkı çalışıp kapsamlı ve detaylı iyileştirmeler yapmış. Tasarımları etkileyici. Ama ka-
rım ne düşünüyor?

Ana başını kaldırıp bana bakıyor. "Alt katın arka duvarını ta-
mamen cam yapma fikrini sevdim ama..."

"Ama?" diye üsteliyorum.

İç çekiyor. "Evin karakterini bütünüyle kaybetmesini istemi-
yorum."

"Karakter mi?"

"Evet Gia'nın önerisi çok radikal ama şey, ben bu eve olduğu
haliyle, güzel olmayan yanlarıyla beraber âşık oldum."

Ah. Bence bu evin ciddi bir güncellemeye ihtiyacı var.

Ciddi bir ifadeyle, sessizce, "Olduğu gibi hoşuma gitti" diyor.

O anda benim için her şey netleşiyor. "Bu evin senin istediğin
gibi olmasını istiyorum. Sen nasıl istersen. Senin evin o."

Kaşlarını çatıyor. "Senin de istediğin gibi olmalı. İçinde mutlu
olmanı istiyorum."

"İçinde senin olduğun her yerde mutlu olurum ben. Bu kadar
basit Ana." *Ciddiyim.* Evi yuva yapan *sensin* ve ben senin mutlu
olmanı istiyorum. *Her zaman.*

"Şey..." Nefesi boğazına düğümleniyor. "Cam duvarı beğen-
dim. Belki eve biraz daha sıcak bir şekilde dahil etmesini isteyebi-
liriz."

"Tabii. Nasıl istersen. Ya üst kat ve bodrum katının planları?"

"Onlarda sorun yok."

"İyi."

Dudağını ısırtıyor. "Bir oyun odası da yaptırmayı düşünüyor mu-
sun?" deyiveriyor. Sorusuna hazırlıksız yakalanıyorum. Kızarıyor.

Ana, Ana, Ana, bugünden sonra bile yaptıklarımız seni hâlâ utandı-
rıyor.

Gülümsememi gizliyorum. "Sen?" diye soruyorum.

Küçük omzunu umursamaz görünmeye çalışarak kaldırıyor.
"Şey, sen istersen..."

Sarırm istiyor.

"İstersen şimdi karar vermeyelim. Ne de olsa bu bir aile evi
olacak. Hem doğaçlama da yapabiliriz."

"Doğaçlamalara bayılırım" diye fısıldıyor.

Ben de bebek.

"Konuşmak istediğim bir konu var." Ayrı banyolar istemiyorum. Ana'yla duş almak çok hoşuma gidiyor.

Neyse ki kabul ediyor.

Planları toplamaya başladığımda, "İşe mi döneceksin?" diye soruyor Ana.

"İstemezsen dönmem. Ne yapmak istersin?"

"Televizyon izleyebiliriz."

"Tamam." Planları yemek masasına bırakıyorum ve birlikte televizyon odasına gidiyoruz.

Uzaktan kumandayla televizyonu açıp kanalları dolaşırken Ana kanepede yanıma kıvrılıp başını omzuma yaslıyor.

Hoş bir şey bu.

"Özellikle izlemek istediğin bir saçmalık var mı?" diye soruyorum.

"Televizyondan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?" diyor.

Başımı sallıyorum. "Zaman kaybı. Ama seninle bir şeyler izlerim."

"Oynaşınız diye düşünmüştüm."

"Oynaşmak mı?" Zaplamayı bırakıp gözlerimi Ana'ya dikiyorum.

"Evet." Kaşlarını çatıyor.

"Yatağa gidip oynaşabiliriz."

"Onu hep yapıyoruz. En son ne zaman televizyonun önünde oynastın?" diye soruyor utangaç bir gülümsemeyle.

Hmm... Hiçbir zaman?

Yanıtlamaya utandığımdan, omuz silkerek başımı sallıyorum. Oynaşma işlerine hiç girmedim. İsterdim. Elliot'ın eve kız üstüne kız getirip yatağa attığını hatırlıyorum.

Deli gibi özenirdim.

Ama dokunulmaya katlanamıyordum.

Ellerinin üstünde olmasına katlanamazken birini nasıl öper okşarsın?

Siktir. Zor yıllardı.

Kanalların arasında gezinirken karşıma *Gizli Dosyalar*'ın⁴⁸ bir bölümü çıkıyor.

*Ha! Scully.*⁴⁹ *İlk ergenlik aşkım.*

Ana, "Christian?" diyerek beni sefil geçmişimden geri getiriyor.

"Hiç yapmadım" diye yanıtlıyorum çabucak. *Devam edebilir miyiz?*

"Hiç mi?"

"Hayır."

"Bayan Robinson'la bile mi?"

Kahkaha atıyorum. "Bebeğim, Bayan Robinson'la bir sürü şey yaptım. Oynaşmak onlardan biri değildi." Ana dehşete düşmüş görünüyor. Elena'ya sohbetimizde yer verdiğim için kendimi pataklamak istiyorum. Sonra aklıma geliyor. Belki Ana sayısız çocukla oynaşmıştır. Gözlerimi kısıyorum. "Sen?"

"Tabii ki." Tersini düşünebileceğim fikrine son derece şaşkın.

"Ne? Kiminle?"

Ana gıkını çıkarmıyor.

Bu da ne şimdi? Bir ilk büyük aşkı falan mı var? Aşk hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Aptal gibi, bakire olduğu için hiç aşk hayatı olmadığını varsaymışım. "Söyle" diye bastırıyorum.

Kucağının üstünde birleştirdiği ellerine bakıyor. Elimi ellerine koyuyorum; başını kaldırıp bana bakıyor.

Sadece merak ediyorum Ana. "Bilmek istiyorum. Her kimse eşek sudan gelinceye kadar döveyim diye."

Kıkırdıyor. "Şey, ilki..."

"İlk mi? Birden fazla herifle mi?"

"Neden bu kadar şaşırdınız Bay Grey?"

Elimi saçımdan geçiriyorum. Birinin Ana'ya dokunduğunu düşünmek... can sıkıcı. "Şaşırdım işte. Yani, deneyimsizliğini düşününce."

"O açığı seninle tanıştığımдан beri kapattığım kesin."

"Evet." Sırıtiyorum. "Anlat. Bilmek istiyorum."

"Sana anlatmamı gerçekten istiyor musun?"

Senin hakkında her şeyle ilgiliyim Ana.

48. Orijinal adı X Files. Bir Amerikan bilimkurgu dizisi. (ç.n.)

49. X Files dizisinin baş kadın karakteri. (ç.n.)

Derin bir nefes alıyor. "Annem ve Üç Numaralı Koca'yla kısa bir süre Teksas'ta yaşadım. Onuncu sınıftaydım. Adı Bradley'di. Fizik sınıfında laboratuvar eşimdi."

"Kaç yaşındaydın?"

"On beş."

"O şimdi ne yapıyor?"

"Bilmiyorum."

"Ne aşamaya kadar ilerledi?"

"Christian!" diye azarlıyor beni ve birbirimize bakıyoruz.

Siktir et şu Bradley'i. Zaten o ne biçim isim öyle.

Dizlerinden yakalıyorum, sonra ayak bileklerini tutuyorum ve çekip kaneye yatırarak üstüne uzanıyorum.

"Ah" diye bağırıyor.

İki elini de tutup başının üstüne kaldırıyorum. "Peki, bu Bradley birinci kaleye ulaşabildi mi?" diye fısıldayıp burnumu burnuna sürterek dudaklarının kenarına yumuşak öpücükler bırakıyorum.

"Evet" diye fısıldıyor. Ellerinden birini bırakıp çenesini tutarak onu adamakıllı öpüyorum. Dilim dilini okşarken vücudu benimkine doğru yükselip dilini benimkine doluyor.

"Böyle mi?" diye fısıldıyorum.

"Hayır. Buna hiç benzemiyordu." Ana soluk soluğa.

Çenesini bırakıp parmaklarımı vücudundan aşağı kaydırıyorum sonra memesine dönüyorum. "Bunu yaptı mı? Sana böyle dokundu mu?" Parmağım, atletinin yumuşak kumaşı üstünden dokuşularım karşısında kabaran meme ucunun üstünde gidip geliyor.

"Hayır." Altımda kıvranıyor.

"İkinci kaleye ulaştı mı?" Elim kalçasına inerken, kelimeleri kulağına nazıkçe üflüyorum. Kulak memesini hafifçe emdikten sonra dişimle ağızma çekiyorum.

"Hayır." Kelime boğuk bir fısıltı şeklinde çıkıyor.

Televizyonun sesini kapatıyorum. *Gizli Dosyalar* bekleyebilir. Yukarıdan Ana'ya bakıyorum. Saçları dağılmış, sersemlemiş ve içinde boğulabileceğim büyük mavi gözlerle bana bakıyor. "Ya iki numaralı serseri? O ikinci kaleye varabildi mi?"

Yanına kayıyorum ve gözlerimi gözlerinden çekmeden elimi eşofman altının içine sokuyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Annem ve Üç Numaralı Koca'yla ~~bir~~ bir süre Teksas'ta yaşadım. Onuncu sınıftaydım. Adı Bradley'di. Fizik sınıfında laboratuvar eşimdi."

"Kaç yaşındaydın?"

"On beş."

"O şimdi ne yapıyor?"

"Bilmiyorum."

"Ne aşamaya kadar ilerledi?"

"Christian!" diye azarlıyor beni ve birbirimize bakıyoruz.

Siktir et şu Bradley'i. Zaten o ne biçim isim öyle.

Dizlerinden yakalıyorum, sonra ayak bileklerini tutuyorum ve çekip kaneye yatırarak üstüne uzanıyorum.

"Ah" diye bağırıyor.

İki elini de tutup başının üstüne kaldırıyorum. "Peki, bu Bradley birinci kaleye ulaşabildi mi?" diye fısıldayıp burnumu burnuna sürterek dudaklarının kenarına yumuşak öpücükler bırakıyorum.

"Evet" diye fısıldıyor. Ellerinden birini bırakıp çenesini tutarak onu adamakıllı öpüyorum. Dilim dilini okşarken vücudu benimkine doğru yükselip dilini benimkine doluyor.

"Böyle mi?" diye fısıldıyorum.

"Hayır. Buna hiç benzemiyordu." Ana soluk soluğa.

Çenesini bırakıp parmaklarımı vücudundan aşağı kaydırıyorum sonra memesine dönüyorum. "Bunu yaptı mı? Sana böyle dokundu mu?" Parmağım, atletinin yumuşak kumaşı üstünden dokunuşlarım karşısında kabaran meme ucunun üstünde gidip geliyor.

"Hayır." Altımda kıvranıyor.

"İkinci kaleye ulaştı mı?" Elim kalçasına inerken, kelimeleri kulağına nazikçe üflüyorum. Kulak memesini hafifçe emdikten sonra dişimle ağzıma çekiyorum.

"Hayır." Kelime boğuk bir fısıltı şeklinde çıkıyor.

Televizyonun sesini kapatıyorum. Gizli Dosyalar bekleyebilir. Yukarıdan Ana'ya bakıyorum. Saçları dağılmış, sersemlemiş ve içinde boğulabileceğim büyük mavi gözlerle bana bakıyor. "Ya iki numaralı serseri? O ikinci kaleye varabildi mi?"

Yanına kayıyorum ve gözlerimi gözlerinden çekmeden elimi ~~çerç~~man altının içine sokuyorum.

"Hayır."

"İyi." Onu avucumda tutuyorum; cennetin kapısı. "İyi ki külot giymemişsiniz Bayan Grey. Beğendim." Onu tekrar öpüyorum. Başparmağım istikrarlı bir ritimle klitorisini okşarken işaretparmağımı içine kaydırıyorum.

"Hani oynaşacaktık" diye mırıldanırken iniliyor.

Duruyorum. "Oynaştığımızı sanıyordum."

"Hayır. Seks yok."

"Ne?" *Neden?*

"Seks yok."

"Seks yok ha?" Parmağımı içinden yavaşça çıkarıyorum ve elimi çekiyorum. "Al bakalım." Parmağımı ağzının etrafında gezdirip sonra dudaklarının arasına, dilinin üstüne itiyorum. Bir defa. İki defa. Tekrar.

Tadı güzel mi Ana?

Bacaklarının arasına uzanacak şekilde yer değiştiriyorum ve penisimi biraz rahatlatmak için üstünde hareket ediyorum.

İnliyor.

Vay canına.

Ona sürtünüyorum. "Bunu mu istiyorsun?" Ereksiyonumu o tatlı noktasına vuracak şekilde yine sürtünüyorum.

Güzel bir his.

"Evet."

Meme ucunu parmaklarımın arasına alıp hafifçe çekerek kıskartıyorum. Dokunuşlarımın altında uzadığını hissediyorum. Çenesini dişliyorum. Ana, yasemin ve ereksiyon kokuyor. "Ne kadar seksi olduğunu biliyor musun Ana?"

Bacaklarının birleştiği yere kendimi bastırarak onu daha da baştan çıkarırken ağzı gevşek ve istekli bir şekilde aralanıyor. Anlaşılmaz bir inilti çıkarıyor. Bu anın tadını çıkararak altdudağını çekiyorum ve sonra dilimle ağzını istila ederek arzusunun parmağımla az önce yaydığım tadına bakıyorum.

Feci derecede seksi.

Diğer elini de serbest bırakıyorum ve parmakları pazılarımın üstünden omuzlarıma, oradan saçlarıma ilerliyor. Saçlarımı çekince ona bakarak inliyorum.

“Sana dokunmam hoşuna gidiyor mu?” diye soruyor.

Şimdi neden bana bunu soruyor?

Sürtünmeyi kesiyorum. “Tabii ki gidiyor.” Nefes nefeseyim. “Bana dokunman çok hoşuma gidiyor Ana. Senin dokunuşların söz konusuysa, ziyafete konmuş aç bir adam gibiyim.” Bacaklarının arasında dizüstü doğrulup onu oturur pozisyona çekerek üstündeki atleti bir çırpıda çıkarıyorum. Kendi gömleğimi de başımın üstünden çekerek çıkartıp giysilerimizi yere fırlatıyorum. Dizüstü halde ellerimle poposunu kavrayarak onu kucağıma alıyorum. “Dokun bana” diye fısıldıyorum.

Fırsattan tam anlamıyla yararlanıyor. Parmak uçları göğsümden yara izlerime doğru ilerliyor. Dokunuşları vücudumda bir tatmin vaadi yayarken kesik bir nefes alıyorum. Parmakları tenimi okşayarak meme ucuma, sonra diğerine giderken gözlerimi gözlerinden ayırmıyorum. Dokunuşlarına her ikisi de sertleşip büyüyerek karşılık verirken vücudumun başka bir parçasını yansıtıyorlar. Uzanıp göğsüm boyunca yumuşak, tatlı öpücükler konduruyor. Omuzlarını tutuyor, sıkıyor ve tenimi acıtan tırnaklarını hissediyorum.

Baş döndürücü.

Birkaç ay önce, bunun olabileceğine imkân veremezdim bile.

Ama işte burada. Bana dokunuyor. Beni seviyor.

Ve ben kabul ediyorum. Hepsini.

“Seni istiyorum” diye fısıldıyorum. Eli başıma, parmakları saçlarıma gidiyor. Başımı geriye yatırıp dudaklarımı dudaklarıyla, dilimi diliyle ele geçiriyor.

Siktir. Yüksek sesle inliyorum ve Ana’yı kanepenin üstüne itip aceleyle eşofman altını indirirken aynı anda ereksiyonumu serbest bırakıyorum. Üstüne uzanırken, “Sayı vuruşu” diye fısıldıyorum ve onu tek bir hızlı hareketle dolduruyorum.

Derin, boğuk bir çığlık koparıyor; yüzünü ellerimin arasına alıp duruyorum. “Seni seviyorum Bayan Grey.” Ve karımla, kollarımda haykırarak dağılana kadar ağır ağır sevişiyorum. Beni de beraberinde götürüyor ve sonra uzuvlarıyla sarmalayarak kol kanat geriyor.

Ana göğsümde yayılmış yatıyor. *Gizli Dosyalar*’ın sonu oynuyor galiba.

"Üçüncü kaleyi tamamen es geçtik" diyor. Parmakları göğsümde geziniyor.

Gülüyorum. "Bir dahakine." Burnumu saçına sürüp büyüğü kokusunu içime çekerek başından öpüyorum. *Gizli Dosyalar*'ın kapanış jeneriği akarken kumandayı alıp sesi tekrar açıyorum.

"Bu diziyi sever miydin?" diye soruyor.

"Çocukken."

Ana sessizleşiyor.

"Sen?" diye soruyorum.

"Bu dizi benim çocukluğumdan önceydi."

"Çok gençsin." Ona sıkıca sarılıyorum. "Sizinle oynamayı seviyorum Bayan Grey."

"Aynı şekilde Bay Grey." Göğsümü öperken televizyonda reklamlar başlıyor.

Bunları neden izliyoruz?

Çünkü burada böyle üstümde yatmasını seviyorum.

Evlilik hayatı denen şey bu.

Buna alışabilirim...

"Son üç hafta cennet gibiydi" diyor dalgın dalgın. "Araba takipleri, yangınlar ve psikopat eski patronlara rağmen. Kendi özel baloncuğumuzdaydık sanki."

"Hmm." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Seni dünyanın geri kalanıyla paylaşmaya hazır olduğumdan emin değilim."

"Yarın gerçekliğe dönüyoruz." Sesi biraz mutsuz gibi.

"Güvenlik sıkılaşacak..."

Ana beni işaretparmağıyla susturuyor. "Biliyorum. Bana bir şey olmayacak. Söz." Dirseklerinin üstünde doğrulup yüzümü inceliyor. "Neden Sawyer'a bağınıyordun?"

"Çünkü takip edildik."

"Bu Sawyer'ın hatası değildi."

"Arayı o kadar açmana asla izin vermemeleri gerekirdi. Bunu biliyorlar."

"Bu onların..."

"Yeter." Sawyer işi batırdı ve bunu biliyor. "Bu konu tartışmaya açık değil Anastasia. Bu bir gerçek ve bir daha olmasına izin vermeyecekler."

"Tamam" diyor. "Ryan, Dodge'u süren kadına yetişebildi mi?"

"Hayır. Ben kadın olduğundan da emin değilim."

"Ya?"

"Sawyer saçı arkadan bağlı birini görmüş ama şöyle bir bakabilmiş. Kadın olduğunu düşünüyor. Belki tespit ettiğin pisliktir. Saçını öyle yapmıştır."

O pisliği elime geçirirsem öldüreceğim.

Ana'nın sırtını okşayarak sıvazlıyorum. Beni yatıştırıp sakinleştiriyor. "Sana bir şey olursa..." Katlanılması güç bir düşünce.

"Biliyorum. Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum." Ürpertiyor.

"Gel. Üşüyorsun." Onu da alarak doğruluyorum. "Hadi yatağa gidelim. Üçüncü kaleyi orada telafi ederiz."

22 Ağustos 2011, Pazartesi

Neyse ki Q7'yi önüne park ederken SBY'nin kapısında gazeteci görmüyoruz. Umuyorum ki basının yoğun göz hapsi ve özel hayatlarımıza tecavüzü artık azalacak. Ryan arabayı durdurduğunda Ana iş çantasını alıyor ve ben bir defa daha denemeden edemiyorum. "Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin."

Sawyer ve Ryan duymasın diye sessizce, "Biliyorum" diyor. "Ama istiyorum. Bunu biliyorsun." Tatlı gülümsemesi beni yatıştırmıyor. İkimizin de gerçekliğe geri dönmesi gerek. Değil mi?

"Sorun ne?" diye sorunca kaşlarını çatıldığını fark ediyorum.

Onu bu akşama kadar görmeyeceğim. Yaklaşık son üç haftayı hep birlikte geçirdik ve hayatımın en güzel zamanlarıydı. Sawyer kapıyı açmak için arabadan inince fırsattan yararlanıyorum. "Seni kendime saklamayı özleyeceğim."

Elini yanağıma koyuyor. "Ben de." Dudaklarını dudaklarıma sürüyor. "Muhteşem bir balayıydı. Teşekkür ederim."

Benim için de Ana.

"Gidip çalışın Bayan Grey."

"Siz de Bay Grey."

Sawyer kapıyı açıyor, Ana elimi sıkıyor ve ikisinin binaya doğru yürümelerini izliyorum.

Ryan'a, "Beni Grey Binası'na götür" diyorum ve pencereden dışarıya bakıyorum. Serin, bulutlu bir gün; ruh halimle birebir örtüşüyor. Keyfim kaçık. Belki dün Ana da böyle hissediyordu ama bana bir türlü açıklayamadı.

Eğer senin hissettiğin de buysa Ana, anlıyorum. Bu bir balayı sonrası melankolisi.

Ryan'la Grey Binası'nın girişine yürürken, cam kapıların arkasında Barry ve tanımadığım yeni bir güvenlik görevlisinin durduğunu fark ediyorum. Normalde Barry asansörün yanında durur ve resepsiyondaki tek güvenlik görevlisidir.

Kapıyı tutarken, "Günaydın Bay Grey. Hoş geldiniz" diyor.

"Teşekkürler Barry. Günaydın."

Bütün GŞT personelinin güvenlik kartlarını takıp takmadıklarını kontrol ediyorlar. Benimki üstümde değil ama ne de olsa istisnayım. Welch, güvenlik önlemlerini iki katına çıkaracağım derken yalan söylemiyormuş.

İki resepsiyon görevlisini de başımla selamlayıp asansöre gidiyorum. İkisi de selamıma karşılık verirken kartlarını taktıkları gözüme iliştiriyor. Güven verici.

Asansörün kapıları açılırken Andrea ve Sarah başlarını kaldırıyor. İkisinin de boynunda kimlik kartları var. "Tekrar hoş geldiniz Bay Grey" diyor Andrea.

"Günaydın. Nasılsın? Ha, bunlar Sarah ve senin için." Paris'te Jardin des Tuileries yakınlarındaki Ladurée'den, Ana'nın ısrarıyla onlar için aldığım büyük çikolata kutularının olduğu çantayı uzatıyorum. Andrea söyleyecek söz bulamayıp kızarıyor.

Evet. Onu suçlamıyorum. Düğün hediyesini saymazsak bu bir ilk.

"Teşekkürler" diye geveliyor Sarah, çantaya büyük bir ilgiyle bakarak.

"Bir şey değil. Dünyaca meşhur makaronlarından da alacaktım ama çikolatanın yol için daha dayanıklı olacağını söylediler."

"Teşekkürler Bay Grey" diyor Andrea, kendini toparlayarak. "Kahve?"

"Lütfen. Sade."

"Getiriyorum."

Sarah'nun kıkırtılarını ve onu susturmaya çalışan Andrea'nın sessiz "şşş"lerini arkamda bırakarak ofisime yürüyorum. Gözlerimi devirerek kapıyı kapatıyorum ve mırıltıları kesiliyor.

Masama geçince, Jack Hyde konusunda son gelişmeler için Welch'i arıyorum.

Konuşmamız bitince Ana'ya bir e-posta yazıyorum. SBY'deki hayata dönmek onu zorluyor mu, merak ediyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Baloncuk

Tarih: 22 Ağustos 2011 09.32

Kime: Anastasia Grey

Bayan Grey,

Sizinle bütün kalelerde sayı yapmak çok güzeldi.

Umarım harika bir dönüş günü geçirirsin.

Baloncuğumuzu şimdiden özledim.

X

Christian Grey

Gerçek Dünyaya Geri Dönen CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Telefonum çalıyor. "Bay Grey, babanız hatta" diyor Andrea.

"Aktar."

"Christian, beni aramışsın galiba?"

"Baba." Jack Hyde'la ilgili, onu haziran ortasında kovduğumdan beri olan biten her şeyi anlatıyorum. "Bana güttüğü kin artık kontrolden çıktı. Sunucu odasının kayıtlarını FBI'a ve polise teslim ediyoruz. Dava açabilirler. Sadece önce onu bulmamız gerek. Ama bilgisayarında bulduklarımıza bakarsak bence güvenlik önlemlerimizi seni, annemi, Mia ve Elliot'ı da kapsayacak şekilde genişletmeliyiz."

"Bence aşırı olur."

"Baba, o zeki bir adam. Her şey beklenir."

Carrick içten bir of çekiyor. "Peki, sence gerekliyse..."

"Bence gerekli. Dün bizi sizin evin önünden takip etti. Nerede yaşadığınızı biliyor."

"Siktir!"

Baba!

Babam iç çekiyor. "Sen gerekeni yap. Ben annen ve Mia'yla konuşacağım."

"Elliot'a ben söylerim."

"Teşekkürler Christian. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm."

"Ben de."

Babamın gönülsüz onayını da aldıktan sonra Welch'i arayıp güvenlik önlemlerini ailem için genişletmesini söylüyorum.

Geriye Elliot'ı aramak kalıyor. Haberleri nasıl karşılayacağını bilmiyorum.

E-postalarımı baktığımda Ana'ya gönderdiğimin geri geldiğini görüyorum. Belki işyerindeki e-postasını henüz değiştirememiştir.

Hadi, bununla biraz eğlenelim.

Ona gönderdiğim e-postayı yeniden iletiyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Yaramaz Eşler

Tarih: 22 Ağustos 2011 09.56

Kime: Anastasia Steele

Karım,

Aşağıdaki e-postayı gönderdim, geri döndü.

Ve sebebi soyadını değiştirmemiş olman.

Bana söylemek istediğin bir şey var mı?

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Andrea kapıyı çalıp bir kahve daha getiriyor.

"Teşekkürler Andrea. Programın üstünden geçelim mi?"

Masamın karşısındaki sandalyeye geçiyor; haftanın ve önümüzdeki ayın toplantılarını konuşuyoruz.

"Çarşamba akşamı Seattle Umut İçin Destek Birliği Galası'na davetlisiniz; iki bilet var. Annenizin bu yardım kurumuyla bağlantıları var" diyor.

"Tamam."

"Ve Telekomünikasyon Birliği Organizasyonu'nun fon yaratma balosu Perşembe akşamı New York'ta" diye devam ediyor. "İki kişilik biletim var. Gulfstream geri dönmüş olacak. Her şey kontrol edildi. Stephan yarın Maine'den getirecek."

"Planlarım henüz belli değil. GŞT Fiber Optik ziyaretinin hâlâ gerekli olup olmadığını Ros'la konuşacağım."

"Tamam. Gitmeye karar verirseniz Stephan beklemede olacak. Tribeca'daki dairenizi hazırlattıracağım; tabii sizin için The Lowell'e rezervasyon yapmamı istemediğiniz takdirde."

Kafamda fikirler uçuşuyor. "New York'a gidersem Washington üstünden dönebilirim. Cuma gününe ayarlayabileceğimiz iki toplantı var. Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu ile Senatör Blandino."

"Ayarlamamı ister misiniz?"

"Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu için Vanessa'yla ben konuşurum. Ama Blandino için şimdilik evet."

"Olur efendim."

"Tamam. Ros'u görmeliyim. Bir de bana Flynn'i bağlar mısın? Ha, yarın Bastille için bir zaman bul. Lütfen."

"Yaparım." Kalkıp çıkıyor ve ben de bilgisayarıma dönüyorum. Ana'dan az önce gelen bir e-posta var.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: Baloncuğu Patlatma

Tarih: 22 Ağustos 2011 09.58

Kime: Christian Grey

Kocacığım,

Sizinle her türlü beyzbol benzetmesine varım Bay Grey.

Burada kendi soyadımı kullanmak istiyorum.

Bu akşam açıklayacağım.

Şimdi bir toplantıya giriyorum.

Ben de baloncuğumuzu özledim...

Not: BlackBerry'mi kullanmak zorunda olduğumu sanıyordum?

Anastasia Steele

Editör, SBY

E-postasına bakakalıyorum.

Benim soyadımı almıyor.

Benim. Soyadımı. Almıyor.

Neden?

Benim soyadımı istemiyor.

Şimdi olmaz bacaksız.

Karnıma bir yumruk yemiş gibiyim.

Şaşkın ve anlık olarak paralize olmuş halde ağzım açık, ekrana bakıyorum.

Uğraşma bacaksız!

Neden bana söylemedi? Böyle mi öğrenecektim?

Lanet olsun. Ben böyle işin...

Ona fikrini değiştirteceğim.

İtaat konusunda değiştirdiğin gibi mi Grey?

Telefonum çalıyor. Andrea arıyor. "Ros yukarıya geliyor."

"Teşekkürler. Geldiğinde içeri gönder."

Ana'ya ne söyleyeceğimi bilmiyorum. O yüzden e-postasını aklımdan uzaklaştırıp operasyon müdürümle toplantımı bekliyorum.

Ros formunda. Gündemin özetini geçiyor ve bir saat içinde beni her şey hakkında bilgilendiriyor.

"Harika bir iş çıkarmışsın" diyorum ona.

"Christian, severek yaptım. Ama bütün içtenliğimle söylüyorum, seni özledim."

Nasıl tepki vereceğimi bilmediğim için gülümsüyorum. Çalışanlarımdan iltifat almaya alışık değilim. "Bütün içtenliğimle ben de aynısını söyleyebilirim" diye karşılık veriyorum.

Sırıtıyor. "Öyle olması gerekir. Eminim harika zaman geçirmişsindir."

"Öyle oldu, teşekkürler."

Karımın soyadımı istememesi dışında.

Bana şüpheli bir bakış atınca zorla gülümsüyorum. "Detroit'tekilerle iletişime geçerim" diyor. "Hassan'ı arayıp bu hafta New York'taki şirketi ziyaret etmenin gerekip gerekmediğine de bakacağım."

"Gitmeme gerek varsa perşembe iyi olur."

"Sana haber veririm."

O çıktıktan sonra Ana'nın e-postasını tekrar okuyorum. İlk kez okuduğumdaki kadar heves kırıcı. Ben nasıl yanıt vereceğimi düşünürken Andrea, Flynn'i bağlıyor.

"Christian. Tekrar hoş geldin. Balayın nasıldı?" Sesi capcanlı ve çok İngiliz. Yakınlarda İngiltere'ye gitmiş olmalı.

"Güzeldi. Teşekkürler."

Duraklamasından, bir terslik sezdiğini anlıyorum.

"Seni görmeye gelebilir miyim?" diye soruyorum.

"Üzgünüm ama programım bugün dolu."

Ben yanıt vermeyince iç geçiriyor. "Janet, sekreterim, beni öldürecek ama seni öğlen arasına sıkıştırabilirim. Ama beni peynirli-turşulu sandviçimi yerken izlemek zorunda kalacaksın."

"Tamam. Saat kaçta?"

"On iki buçuk."

"Öyleyse görüşürüz." Kapatıyorum ve Hyde hikâyesini anlatıp ona güvenlikle ilgili bilgi vermek için Elliot'ı arıyorum.

"Ne aşağılık herif!" diye söyleniyor Elliot.

"Evet. Tam olarak öyle. Bundan Kate'e bahsetme. Nasıl acar bir muhabir olduğunu biliyorum."

Elliot, "Oğlum..." diye karşı çıkacak oluyor ama sözünü kesiyorum.

"Elliot, tartışmak istemiyorum. O işin peşini bırakmaz. Ana'yla tanışmamın sebebi onun bitmeyen ısrarıdır. Bu işe bulaşıp polis soruşturmasını batırmasını istemiyorum."

Elliot sessiz.

"Niyetim saygısızlık etmek değil" diye ekliyorum.

İç çekiyor. "Tamam dostum. Umarım polis o pisliği yakalar."

"Umarım."

"Şimdi inşaata gitmem gerek ama Gia'yla bu akşamki görüşmenizin nasıl gittiği bana haber ver. Planları görmek için sabırsızlanıyorum. İhtiyacımız olan malzemenin siparişini vermeye başlayabiliriz."

"Haber veririm."

Odasına girerken, "Yarım saatim var Christian" diyor Flynn.

"Soyadımı almıyor."

"Ne?"

"Anastasia."

"Soyadını almıyor mu?" Bir an kafası karışmış gibi bakıyor.

"Anastasia Grey?"

"Evet. Bana bu sabah bir e-posta gönderip söyledi."

"Otur" diyor, kanepeyi işaret ederek. Her zamanki koltuğu yerine kanepede karşıma geçiyor. Önündeki sehpa ekmeginin

kabukları alınmış sandviçler ve içinde kola varmış gibi görünen bir bardak var. "Öğlen yemeği" diyor.

"Afiyet olsun. Sen bana bakma."

"Peki, Christian. Biraz geri saralım. Seni düğün gününde gördüm. Mutlu bir kutlamaydı. Balayı nasıldı?" Aklım birkaç gün öncesine giderken sandviçinden büyük bir ısırık alıyor. Lacivert Akdeniz'in sakin sularını hatırlayarak birazcık rahatlıyorum. Begonvillerin kokusu, *Fair Lady*'nin misafirperver ve yetenekli mürettebatı... Anastasia'nın yanımda olmasını ne kadar sevdiğim.

"Olağanüstüydü."

John gülümsüyor. "Güzel. Herhangi bir sorun?"

"Konuşmak istediğim bir şey yok." Ona henüz yiyişme çürüğü olayından bahsetmeye hazır değilim.

Gözlerini ayırmadan beni ölçer gibi bakıyor. "Öğlen yemeğimi gasp ettiğin için sana bunun pek yardımcı olmadığını söyleyeceğim."

İç çekiyorum. "Ciddi bir şey yok. Bir kez kavga ettik."

"Soyadınla ilgili mi?"

Kızarıyorum. "Ee. Hayır."

"Tamam, konuşmak istersen konuşuruz. Peki, o zamandan beri neler oldu?"

Ona detaylarıyla Hyde, onu kovmamı, yangın çıkarma cihazını, SBY bilgisayarında ben, ailem ve Ana hakkında bilgiler olduğunu ve tabii arabayla takip edilmemizi anlattım.

Bitirdiğimde Flynn, "Vay canına!" diyor heyecanla.

"Artık helikopterime yapılan suikastın baş şüphelisi durumunda."

"Vay anasını" diyor sadece ağzını oynatarak ve sandviçini ısırtıyor.

"Ama burada olmamın sebebi bu değil. Bu sabah Ana'dan, soyadımı almak istemediğini yazan bir e-posta aldım. En azından bir konuşma beklerdim. Bir e-posta değil."

"Anlıyorum." İfadesi düşünceli. "Karının eski patronunun, iş yerini yakmaya çalıştığını ve ölümüne sebep olabilecek helikopter kazasından sorumlu olabileceğini öğrenmek az şey değil Christian. Bir de üstüne takip edilmen. Bütün bu olayların stresini, karından aldığın e-postaya yönlendirebiliyor olabileceğini hesaba kattın mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Sanmıyorum."

Çenesini sıvazlıyor. "Ana'nın güvenliği konusunda ne kadar endişeli olduğunu biliyorum. Bu olayların mutlaka etkisi olmuş olmalı. Son birkaç ayda öğrendiğim kadarıyla senin birincil endişen o. Her zaman."

"Doğru."

"Onun için çok şey yapıyorsun" diyor nazikçe.

Yapıyorum.

"Onun için çok şeyden vazgeçtin."

Bir şey söylemiyorum. *Bununla nereye varacak?*

"E-postasını, özellikle de onun için yaptıklarından sonra, bir reddedilme olarak yorumluyor olabilirsin. Bu da seni yaralıyor."

Derin bir nefes alıyorum.

Evet. Yaralıyor. "Bu konuyu benimle konuşmadığına inanamıyorum sadece. Sanki beni ve gösterdiğim bütün çabayı hiçe sayıyor. Ben bir Grey olarak doğmadım."

Flynn kaşlarını çatıyor. "Bu cümleden çıkaracak çok şey var Christian. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Anastasia'nın kendi soyadını kullanmak istemesi, daha çok kendisi için ne hissettiğiyle ilgili olabildiği gibi seninle bir ilgisi de olmayabilir."

Nasıl benimle ilgili olmaz? Bu benim soyadım. Sahip olduğum tek soyadı... Bildiğim tek soyadım.

Aferin sana bacaksız.

Ona ifadesiz bakıyorum.

"Yapılacak en iyi şey onunla konuşmak. Ne hissettiğini söyle" diye ekliyor. "Bunu konuşmuştuk. Ana mantıksız biri değil."

Hayır, değil. İtaat yemini dışında.

"Belli ki bu senin için çok şey ifade ediyor. Konuş onunla. Seninim çarşamba bir randevumuz var. O zaman detaylarıyla konuşuruz. Bu arada belki bir uzlaşmaya varırsınız."

"Uzlaşma mı?"

Soyadımı ya alır ya almaz. Bunun neresinde uzlaşacağız?

"Ona nedenini sor Christian" diyor nazikçe. "İletişim kur ve uzlaş."

"Tamam, tamam. 'Savaşı kazanmaktansa kavgayı bırakmak daha iyidir.'" Önceki seanslarımızdan birinde söylediği sözleri tekrarlıyorum.

"Kesinlikle."

Kalkıyorum. "Geç haber vermeme rağmen beni gördüğün için teşekkürler."

"Şey, umarım yardımcı olmuşumdur."

"Öyle düşünüyorum." *Ana'yla hemen konuşacağım.*

"Çarşamba görüşürüz."

"Bir şey daha var. Leila Williams... Connecticut'ta mı?" diye soruyorum.

"Öyle olmalı. Bugün Hamden'da üniversiteye başlıyor. Dün gece ondan bir e-posta aldım. Derslere başlayacağı için heyecanlı." Başını "neden?" der gibi yana eğiyor.

"Önemli bir şey değil. Çarşamba görüşürüz."

"Ryan, beni SBY'ye götür."

"Tamam efendim."

Ana'nın işyerine doğru kısa yolculuğumuzda ona söyleyeceklerimi düşünüyorum. Soyadı konusunu konuşmak için balayı boyunca üç haftamız vardı. Konuyu neden o zaman açmadı? Ona Bayan Grey deyip durdum. Karşı çıkmadı. Belki soyadı konusunda aptalca bir varsayımda bulundum ama biliyor ki benim... Sorunlarım var. Beklentilerimi idare etmesini söylemişim ona.

Herkesin onun *benim* karım olduğunu bilmesini istiyorum; iş yerinde bile.

Bunu soyadıyla yapabilir. Soyadım, hayatımdaki bütün iyi şeyleri temsil ediyor.

Ailemi. Babamı.

Benim için yaptığı her şeyi temsil ediyor. Elliot ve Mia için de. Bazen pislik bir adam olsa da.

Yine de onun gibi olmak istiyorum.

Bana azar çekerken masasının önünde durduğum her sefer, işleri batırdığımı ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum.

Beni daha iyi bir insan, daha iyi bir adam olmaya zorladı.

Ona hayranım.

Onu seviyorum.

Siktir.

Belki akşama kadar beklemeliyim.

Hayır. Bu bekleyemez. Sinirden patlayacağım.

Bu benim için çok önemli.

Pencereden bakıp işlerine giden insanları seyrederken içten içe kaynıyorum. Ne diye bana söylemedi?

SBY'ye adım attığımda öfkem pamuk ipliğine bağlı. Karşıma ilk çıkan Jerry Roach oluyor. Resepsiyonda kontrolden çıkmış uzun, siyah saçları olan uzun boylu bir kadınla konuşuyor.

"Christian Grey" diyor inanamazcasına.

"Jerry. Nasılsın?"

"Şey, iyiyim. Bu Elizabeth Morgan. İK müdürümüz."

"Merhaba" diye mırıldanarak tokalaşıyorum.

"Bay Grey, sizin hakkınızda çok şey duydum." Gülümsemişi gözlerine ulaşmıyor. Ana'nın ona benden bahsettiğini sanmıyorum. Öyleyse beni nereden duydu, bilmiyorum ama şu anda bunu düşünmeye vaktim yok.

"Senin için ne yapabiliriz?" diye soruyor Roach nazikçe.

"Bayan Steele'i çok kısa görmem gerek."

"Ana? Tabii. Seni ona götürüyüm. Benimle gel." Yalaka gevezeliği çekilir gibi değil. Resepsiyonun kapısından geçip Ana'nın odasına yürürken yarım kulakla dinliyorum. Ana'nın, nişanlandığımızı duyduğunda biraz deliye döndüğünü söylediği aklıma geliyor. Bu yüzden ona pek sempati duymuyorum. Ana için çalışsa nasıl hissederdik, diye geçiyor aklımdan. Bu sefer tam delirirdi.

Fena fikir değil.

Bu ona gününü gösterirdi.

Ana, Hyde'ın eski ofisinde. Kapıda bekleyen Sawyer'ı başımla selamlarken Roach kapıyı çalıyor. Ana içeriden sesleniyor, "Girin." Oda, hatırladığım gibi küçük ve dökük. Yenilenmesi ve boyanması gerek. Yine de Ana'nın masasında çiçekler var, raflar düzenli ve derli toplu. Ana, asistanı olduğunu düşündüğüm bir kadınla öğlen yemeğini yiyor. İkisi de şaşkınlık içinde bana bakıyor. Asistanına dönüyorum. "Merhaba. Sen Hannah olmalısın. Ben Christian Grey."

Hannah ayağa fırlayıp elini uzatıyor. "Bay Grey. Si-sizinle tanışmak ne güzel" diyor el sıkışırken. "Size bir kahve getirmemi ister misiniz?"

"Lütfen." Ona nazikçe gülümsüyorum; odadan çıkıyor. Roach'a dönüyorum. "İzin verirsen Roach, Bayan Steele'le bir şey konuşmak istiyorum."

"Elbette Bay Grey. Ana." Roach kapıyı arkasından kapatıp çıkıyor. Karıma dönüyorum. Onu yasadışı bir şey yaparken yakalamışım gibi suçlu görünüyor ama yine de her zamanki gibi tatlı.

Biraz solgun galiba.

Biraz soğuk galiba.

Kahretsin. Omuzlarını dikleştirirken öfkem yerini endişeye bırakıyor.

"Bay Grey, sizi görmek ne güzel." Gülümsemesi çok şirin ama balayının bittiğini ve elimde bir kavga olduğunu biliyorum. Keyfim bir daha yere çakılıyor.

"Bayan Steele, oturabilir miyim?" Masasının karşısındaki, az önce Hannah'nın oturduğu eski püskü deri koltuğu işaret ediyorum başımla.

"Şirket sizin." Elini öylesine sallayarak bana yer gösteriyor.

"Evet, öyle." Aynı derecede şirin bir sırtışla karşılık veriyorum.

Evet bebek. Benim.

Ringde iki boksör gibi birbirimizin etrafında dönerek boy ölçüşüyoruz. Kırgınlığımı bastırıp kendimi önümdeki savaşa hazırlıyorum. Konu benim için önemli. "Ofisin çok küçük" diye yorum yapıyorum otururken.

"Bana uygun." Kısa cümlelerle ve tedirgin konuşuyor. Bana kızgın. "Peki, senin için ne yapabilirim Christian?"

"Sadece varlıklarımı gözden geçiriyorum."

"Varlıklarını mı?" diyor alaycı bir ifadeyle. "Hepsini mi?"

"Hepsini. Bazılarının yeniden markalandırılması gerekiyor."

"Yeniden markalandırılma mı?" Kaşları havaya kalkıyor. "Ne açıdan?"

"Bence biliyorsun."

İç çekiyor. "Lütfen, üç haftadan sonra işe döndüğün gün her şeyi bırakıp benimle soyadım yüzünden kavga etmek için buraya geldiğini söyleme."

Yaptığım tam da bu.

Bacak bacak üstüne atıp pantolonumdan bir iplik parçasını temizlerken vakit kazanıyorum.

Sağlam dur Grey. "Kavga etmeye değil. Hayır."

Gözlerini sinirle kısıyor. "Christian, çalışıyorum."

"Bana asistanınla dedikodu yapıyormuşsun gibi geldi."

"Programımızı gözden geçiriyorduk" diyor yanakları öfkeyle kızarak. "Ve sorumu cevaplamadın."

Kapı vuruluyor. "Gir!" Ana ikimizi de şaşırtarak bağırıyor. Hannah içeri girip, kahvenin durduğu küçük bir tepsiyi Ana'nın masasına bırakıyor.

"Teşekkürler Hannah" diye mırıldanıyor Ana yatışarak.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı Bay Grey?" diye soruyor Hannah.

"Hayır, teşekkürler. Hepsi bu." Ona kasten bir numaralı gülümsememle bakıyorum. İstenen etkiyi yapıyor ve Hannah hemen sıvışıyor. "Evet Bayan Steele. Nerede kalmıştık?"

"Benimle soyadım yüzünden kavga etmek için kaba bir şekilde iş günümü bölüyordun." Tükürür gibi konuşuyor, hararetine şaşıyorum.

Gerçekten kızmış.

Al. Benden de. O. Kadar.

Bana söylemeliydi.

"Hazırlıksız ziyaretler yapmayı severim. Yönetimi tetikte, eşleri de hizada tutar. Bilirsin."

"Buna zaman ayıracağını düşünmemiştim" diye tersliyor.

Yeter. Sadede gel Grey.

Saygılı ses tonumu korumaya çalışarak sessizce soruyorum: "Neden buradaki ismini değiştirmek istemiyorsun?"

"Christian, bunu şimdi tartışmak zorunda mıyız?"

"Buradayım; neden olmasın." Bu benim için önemli Ana.

"Son üç haftadır yoktum ve yapılacak tonla işim var."

Kendimi şaşırtarak ve ruhumdaki karanlığı farkında olmadan ortaya dökerek, "Benden utanıyor musun?" diye soruyorum.

Bu konuya girmeye niyetim yoktu.

Nefesimi tutuyorum.

Uğraşma bacaksız.

"Hayır! Christian, elbette hayır." Şaşkınlıkla yüzünü ekşitiyor. "Bu benimle ilgili, seninle değil."

“Nasıl benimle ilgili olmaz?” Açıklama bekleyerek başımı uzatıyorum. Tabii ki benimle ilgili; benim soyadım.

İfadesi yumuşuyor. “Christian, bu işe girdiğimde seninle yeni tanışmıştım.” Sanki bir çocukla konuşuyor. “Şirketi satın alacağını bilmiyordum...” Bu acı veren bir anıymış gibi gözlerini kapatıyor ve başını ellerinin arasına alıyor. “Bu senin için neden bu kadar önemli?” diye başını kaldırıp yalvarır gibi soruyor.

“Benim olduğumu herkesin bilmesini istiyorum.”

“Ben seninim, bak.” Nişan ve nikâh yüzüklerini göstererek elini kaldırıyor.

“Bu yeterli değil” diye fısıldıyorum.

“Seninle evli olmam yeterli değil mi?” Sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçak ve gözleri fal taşı gibi açık.

“Onu demek istemedim.” Ana, söylemeye çalıştığım şeyi çarpıtma.

“Ne demek istiyorsun?” diye üsteliyor.

“Dünyanın benimle başlayıp benimle bitmesini istiyorum.”

Gözleri inanılmaz mavi. “Zaten öyle” diyor ve hayatımda bu kadar sessiz bir tutkuyla dolu iki kelime daha duydum mu, bilmiyorum. Sözleri odadaki havayı emip nefesimi kesiyor. “Sadece bir kariyer yapmaya çalışıyorum” diye devam ederek konuya giriyor. “Ve bunu senin adını kullanarak yapmak istemiyorum. Bir şeyler yapmak zorundayım Christian.”

Yükselen duygularımı yutarak söylediklerini dikkatle dinliyorum.

“Kendimi hiçbir şey yapmadan Escala’ya veya yeni eve kapatamam. Deliririm. Boğulurum. Ben hep çalıştım ve çalışmayı seviyorum. Bu benim hayalimdeki iş; hep istediğim şey. Ama bu işi yapmam seni daha az sevdiğim anlamına gelmiyor. Sen benim bütün dünyamsın.” Sesi boğuklaşıyor ve gözlerinde dökülmeyen yaşlar birikiyor.

Bakışlarımızı birbirimize kilitleyip aramızdaki sessizliği test ediyoruz.

Sen benim bütün dünyamsın Ana.

Ama bana her şekilde bağlanmanı istiyorum.

Buna ihtiyacım var.

Sana ihtiyacım var... belki de çok fazla.

"Seni boğuyor muyum?" diye fısıldıyorum.

"Hayır. Evet. Hayır." Sesi bıkkın çıkıyor. Gözlerini kapatıp alnını ovuşturuyor. "Bak, benim soyadımı konuşuyorduk. Burada soyadımı kullanmak istiyorum çünkü ikimizin arasına biraz mesafe koymak istiyorum ama sadece burada. Herkesin işi senin sayende aldığımı düşündüğünü biliyorsun. Oysa..." Durup şok içinde ifademe bakarak arkasına yaslanıyor.

Kahretsin. Beni nasıl bu kadar iyi okuyabiliyor?

İtiraf et Grey.

"İşi neden sana verdiklerini bilmek istiyor musun Anastasia?"

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Buradaki yönetim sana Hyde'ın işine bebek bakıcılığı yap diye verdi. Şirket satılma aşamasındayken kıdemli bir yöneticiye masraf yapmak istemediler. Devir işlemlerinden sonra yeni patronun şirketi ne yapacağını bilmiyorlardı ve akıllılık edip pahalı ve gereksiz bir yatırım yapmak istemediler. Bu yüzden Hyde'ın işini şirketin yeni sahibi yani ben devralana kadar işi götürmen için sana verdiler."

Gerçek bu.

"Ne diyorsun?" Alınmış ve dehşete kapılmış görünüyor.

Bebeğim. Endişelenme. "Rahatla. Üstesinden gelebileceğini fazlasıyla gösterdin. Çok iyi iş çıkardın."

Yaptığın işte çok iyisin Anastasia Steele.

"Ya?" diyor ve kaybolmuş görünüyor.

Ve her şey netleşiyor.

İstediği şey bu.

Bu onun rüyası ve ben bu rüyayı gerçekleştirebilirim.

Evlenirken, hayallerini destekleyeceğime yemin etmiştim.

Gelişimine engel olmak istemiyorum; tam potansiyeline ulaşmasını istiyorum. Uçmasını istiyorum... ama benden çok uzağa değil.

"Seni boğmak istemiyorum Ana. Seni altın kafese koymak istemiyorum. En azından... akılcı tarafım istemiyor."

Bu bir kumar ama şimdiye kadarki en hırslı elimi oynuyorum ve şu an aklıma gelen fikri ona söylüyorum. "Burada olmamın se-

beplerinden biri, yaramaz karımla uğraşmak dışında, şirketle ilgili planlarımı konuşmak."

Ana kaşlarını çatıyor. "Ne planlıyorsun bakalım?" Her kelimesinden alaycılık akıyor ve başını benim yaptığım gibi yana yatırıyor... Beni taklit ediyor, bana gülüyor, sanırım.

Tanrım, onu seviyorum. Cesaretini geri topladı.

"Şirketin adını değiştiriyorum. Grey Yayıncılık olacak."

Gözlerini kırıştırıyor.

"Ve bir yıl içinde senin olacak."

Ağzı açık kalıyor.

"Bu sana evlilik hediye."

Ağzını kapatıyor, yine açıyor, sonra şok içinde tekrar kapatıyor.

"Bu durumda, ismi Steele Yayıncılık olarak değiştirmem gerekiyor mu?"

"Christian, bana bir saat hediye ettin. Ben bir işletme yönetemem."

"Ben kendi şirketimi yirmi bir yaşından beri yönetiyorum."

"Ama sen, sensin. Kontrol manyağı, olağanüstü zeki çocuk. Tanrım, Christian, bırakmadan önce Harvard'da ekonomi yüksek lisansı yapıyordun. En azından bir fikrin vardı. Bense üç yıl, yarı zamanlı olarak boya ve kablo bağı sattım. Henüz dünyayı çok az tanıyorum ve neredeyse hiçbir şey bilmiyorum!"

Bu doğru değil.

"Aynı zamanda tanıdığım en çok kitap okuyan kişisin." Bunu ona satmak zorundayım. "İyi bir kitap okumaya bayılıyorsun. Balayımızdayken bile işini ihmal etmedin. Kaç taslak bitirdin? Dört mü?"

"Beş" diye fısıldıyor.

"Ve hepsinin eksiksiz raporlarını çıkardın. Sen çok zeki bir kadınsın Anastasia. Başaracağına eminim."

"Sen çıldırdın mı?"

"Senin için çıldırıyorum." Her zaman.

Gülmemeye çalışıyor. "Herkes arkandan gülecek. Yetişkinlik hayatının sadece birkaç ayında tam zamanlı bir işte çalışmış küçük kadına şirket satın alan adam."

Endişelerini elimi savurarak kovuyorum. "İnsanların ne düşündüğü bir tarafımda mı sanıyorsun? Ayrıca tek başına olmaya-caksın."

"Christian, ben..." Diyecek bir şey bulamayarak susuyor. Anın tadını çıkarıyorum. Pek sık olan bir şey değil. Başını yine ellerinin arasına alıyor. Tekrar kaldırdığında gülmek için kendini tutuyor.

"Komik gelen bir şey mi var Bayan Steele?"

"Evet. Sen."

Neşesi bulaşıcı. Kendimi gülümserken buluyorum. İşte bunu yapıyor. Beni savunmasız bırakıyor.

Her seferinde.

"Kocana gülmek ha? Bu hiç hoş değil." Dişini o tatlı altdudağına batırıyor. "Bir de dudağını ısıırıyorsun" diye karanlık bir sesle mırıldanıyorum. İnsanın içini gıcıklayan bir görüntü.

Arkasına yaslanıyor. "Aklından bile geçirme" diye uyarıyor.

"Neyi Anastasia?"

Seni ofisinde düzmeyi mi? Şehvet damarlarıma şimşek gibi dağılıyor.

"O bakışı biliyorum. İşyerindeyiz" diye fısıldıyor.

Bunu hissedemiyor musun Ana? Aramızdaki sihir çok güçlü. Çıplak.

Ona yaklaşmak, kokusunu duymak, dokunmak için öne eğiliyorum.

"Küçük, kapısında kilidi ve yeterince ses yalıtımı olan bir ofis-teyiz" diye fısıldıyorum.

Karımı baştan çıkarmak istiyorum.

"Bu. Büyük. Bir. Ahlaksızlık." Her kelime etrafında kalkan oluşturan birer kurşun gibi çıkıyor.

"Kocanla olursa değil."

"Patronumun patronunun patronuyla" diye söyleniyor.

"Sen benim karımsın."

"Christian, hayır. Ciddiyim. Beni bu akşam gökkuşağının yedi rengine becerebilirsin. Ama şimdi değil. Burada olmaz!"

Kahretsin. Derin bir nefes alarak kendime gelirken odadaki ısı normale dönüyor. Bir kahkahayla gerginliğimi atıyorum. "Gök-

kuşağının yedi rengi mi?" Merakla bir kaşımı kaldırıyorum. "Size bunu hatırlatırım Bayan Steele."

"Ah, kes şu Bayan Steele'i!" diye azarlayıp elini masaya vurarak ikimizi de yerinde zıplatıyor. "Tanrı aşkına Christian. Senin için bu kadar önemliyse soyadımı değiştireceğim!"

Ne?

Kabul mü ediyor?

Anı bir rahatlama yaşıyorum.

Yüzümde kocaman bir sırıtış beliriyor. Karımla pazarlık etmeyi başardım. Bu bir ilk olabilir sanırım.

Teşekkürler Ana.

"Güzel." Ellerimi birbirine vurup kalkıyorum. "Görev tamamlandı. Şimdi, yapmam gereken işler var. İzninizle Bayan Grey."

Bakakalıyor. "Ama..."

"Ama ne Bayan Grey?"

İyice çileden çıkarak gözlerini kapatıp başını sallıyor. "Git hadi."

"Öyle planlıyorum. Akşama görüşürüz. Gökkuşağının yedi rengi için sabırsızlanıyorum." Somurtuşunu görmezden geliyorum. "Ah, bir de önümüzdeki günlerde işle ilgili katılmam gereken bir yığın davet var ve bana eşlik etmeni isterim."

Kaşlarını çatıyor.

"Tarihleri takvimine girmesi için Andrea'ya Hannah'yı aratırım. Tanışman gereken birtakım insanlar var. Randevularını bundan sonra Hannah'ya aldırmalısın." "Tamam" diye gevelerken afallamışa benziyor.

Masanın üstünden uzanıp sersemlemiş açık mavi gözlerinin içine bakıyorum. "Sizinle iş yapmayı seviyorum Bayan Grey." Kıpırdamıyor. Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Kaçtım bebek" diye fısıldıyorum ve sonra dönüp çıkıyorum.

SBY'den çıkınca beni bekleyen Audi'nin yumuşak deri arka koltuğuna gömülüyorum ve Ryan'a beni Grey Binası'na geri götürmesini söylüyorum.

Şükürler olsun.

Oraya gitmeden önceki endişemle aynı oranda rahatlıyorum. Öyle görünüyor ki karım mantıklı olabiliyor. Ona bir e-posta gön-

dermek için telefonumu çıkardığımda benden önce davrandığını görüyorum.

Kimden: Anastasia Steele

Konu: BEN SENİN MALIN DEĞİLİM!

Tarih: 22 Ağustos 2011 14.23

Kime: Christian Grey

Bay Grey,

Bir daha beni görmek istediğinizde randevu alın ki küstah yeni yetme megalomanlığınıza biraz olsun hazırlıklı olabileyim.

Saygılar,

Anastasia Grey isme dikkatini çekerim.

Editör, SBY

Küstah megalomanlık ha?

Karımın kelimelerle arası iyi.

Kimden: Christian Grey

Konu: Gökkuşağının Yedi Rengi

Tarih: 22 Ağustos 2011 14.34

Kime: Anastasia Steele

Benim Sevgili Bayan Grey'im, (Benim'e dikkatini çekerim.)

Kendimi nasıl savunabilirim bilmiyorum. Geçiyordum, uğradım.

Ve hayır, sen benim malım değilsin, sevgili karımsın.

Her zamanki gibi günüme neşe kattın.

Christian Grey

CEO & Küstah Megaloman, Grey Şirketler Topluluğu

Ofise kafam daha rahat dönüyorum. Yemeğe ihtiyacım var.

Öğleden sonra yanıt gelmiş mi diye e-postalarımı bakıp duruyorum. Bir şey yazmıyor ve bu konuyu kapattığımızı varsayıyorum. Umarım.

İlerleyen saatlerde, SBY'nin önünde, arabada oturmuş Ana'yı bekliyorum. Ryan işaretparmaklarını direksiyona vurup duruyor ve beni deli ediyor.

Tanrı aşkına.

Taylor bu akşam dönüyor. O yüzden sakinliğimi korumaya çalışıyorum. Ana'nın gelip gelmediğini görmek için kapıya bakıp duruyorum. Saatiye göre saat tam 17.35. Beş dakika gecikti. Daha sonra Gia'yla toplantımız var, umarım Ana unutmamıştır.

Nerede kaldı?

Sawyer görünüyor, Ana için kapıyı tutuyor. Ryan inip arka yolcu kapısına yürüyor.

Ne işgüzarlık peşinde?

Ana, başı önünde, arkasında Sawyer'la hızlı hızlı bize doğru yürüyor. O arabaya binerken Sawyer şoför koltuğuna, Ryan da ön yolcu koltuğuna geçiyor.

Ana göz göze gelmemeye çalışarak, "Merhaba" diyor.

"Merhaba."

"Bugün kimsenin işini engellediniz mi?" Sesi bir kutup gecesinden daha soğuk.

"Sadece Flynn'inkini."

Gözleri şaşkınlıkla bana kayıyor ama önüne bakıyor. "Bir dahaki sefere onu görmeye giderken sana konuşmanız gereken konuların bir listesini vereyim." Yanımda bir yabancı kedi gibi dikleşiyor.

Hâlâ kızgın.

Boğazımı temizliyorum. "Huysuz görünüyorsunuz Bayan Grey."

Yanıt vermiyor. Beni duymazdan gelip sadece önüne bakıyor. Biraz yanına kayıp eline uzanıyorum. "Hey" diye fısıldıyorum. Ama elini elimden çekiyor. "Kızgın mısın bana?"

"Evet" diyor tükürür gibi ve kollarını kavuşturup başını çevirerek dışarı bakıyor.

Lanet olsun.

Seattle pencereinden geçip gidiyor ve ben görmeyen gözlerle, perişan ve ne yapacağımı bilemez halde dışarıyı seyrediyorum. Bu konuyu çözdüğümüzü sanmıştım.

Sawyer Escala'nın önünde duruyor. Ana, hiçbirimize fırsat vermeden çantasını kapıp arabadan iniyor.

"Ana!" diye sesleniyorum.

"Hallediyorum" diyor Ryan ve arkasından koşuyor.

Sawyer'ın kapımı açmasını beklemeden, arkalarından apar topar inip, Ana'nın peşinde Ryan'la, öfkeli adımlarla binaya girişini yakalıyorum.

Ryan asansörü çağırmak için ondan önce düğmeye basmaya atılırken tam arkalarındayım.

"Ne var?" diye çıkışıyor ona.

Ryan, sanırım ses tonu yüzünden, şaşkınlıkla kızarıyor. "Affedersiniz hanımefendi" diyor. Yanlarına geldiğimde geri çekiliyor.

"Demek sinirin sadece bana değil" diyorum temkinli bir şekilde.

Öfkeyle gözlerini kısarak, "Sen bana gülüyor musun?" diyor.

"Ne haddime?" Teslim olur gibi ellerimi kaldırıyorum. Karımın tersiyle başa çıkamam.

"Saçını kestirme vakti gelmiş." Suratı asık bir halde asansöre biniyor.

"Öyle mi?" Saçlarımı alnımdan arkaya tarayıp hayatım pahasına, peşinden asansöre biniyorum.

"Evet." Tuşları dövercesine bizim katın kodunu giriyor.

"Demek artık benimle konuşuyorsun."

"Öylesine."

"Tam olarak neye kızgınsın. Bir ipucuna ihtiyacım var." *Emin olmak için.*

Bana dehşet içinde bakıyor. "Gerçekten hiçbir fikrin yok mu? Senin gibi zeki birinin en azından bir tahmini olması gerekirdi. Bu kadar kalın kafalı olduğuna inanmıyorum."

Vay canına.

Bir adım geri çekiliyorum. "Gerçekten kızgınsın. Bütün bunları ofisinde hallettik sanıyordum."

"Christian, sadece fevri isteklerine boyun eğdim. Hepsi bu."

Buna bir yanıtım yok.

Asansörün kapıları açılıyor ve Ana hışımınla çıkıyor. "Merhaba Taylor" dediğini duyuyorum.

Arkasından hole giriyorum. Taylor kalkmış kaşlarla bana bakarak, "Bay Grey" diyor. Ana çantasını koridora atıveriyor.

"Seni görmek güzel" diyorum Taylor'a sessizce.

"Efendim" diyor ve karımın peşinden salona gidiyorum.

"Merhaba Bayan Jones" diyor Ana ve doğrudan buzdolabına gidiyor.

Ocak başında akşam yemeğini hazırlayan Gail'i başımla selamlıyorum.

Ona ne diyeceğimi düşünerek ceketimi çıkarırken Ana bir şişe şarap ve dolaptan bir kadeh çıkarıyor. "Bir içki ister misin?" diye soruyor buruk bir sesle.

"Hayır, teşekkürler." Kravatımı çıkarırken kol düğmelerimi çözüp onu izliyorum. Kendine büyük bir kadeh şarap koyuyor. Bayan Jones bana hızlı, anlaşılmaz bir bakış atıp mutfaktan çıkıyor.

Ana bütün çalışanları korkutup kaçırdı.

Geriye bir ben kaldım.

Çaresizlik içinde elimi saçımdan geçirirken bir yudum şarap alıp gözlerini kapayarak tadını çıkarıyor ya da öyle görünüyor.

Yeter.

Yanına yaklaşıp, "Bırak şunu" diye fısıldıyorum. Saçını kulağının arkasına atıp nazikçe kulak memesini okşuyorum çünkü ona dokunmak istiyorum. Bir nefes alıp benden silkelenerek kurtuluyor. "Konuş benimle" diye fısıldıyorum.

"Ne anlamı var? Beni dinlemiyorsun."

"Evet, dinliyorum. Dinlediğim az sayıda kişiden birisin."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan şarabından bir yudum daha alıyor.

"Mesele soyadın mı?" diye soruyorum.

"Evet ve hayır. Sana karşı gelmem gerçeğiyle başa çıkma tarzın yüzünden." Haşın bir sesle konuşuyor.

"Ana, biliyorsun benim... sorunlarım var. Söz konusu sen olduğunda boş vermekte zorlanıyorum. Bunu biliyorsun."

"Ama ben çocuk değilim; malvarlığın da değilim."

"Biliyorum." İç çekiyorum.

"O zaman öyleymişim gibi davranmayı bırak." Bana sessiz bir dirençle yalvarıyor.

Ona dokunmamaya katlanamıyorum. Parmaklarımla çenesini okşayıp başparmağımın ucunu altdudağında gezdiriyorum. "Kız-

ma bana. Benim için çok değerlisin. Paha biçilmez bir varlık gibi. Bir çocuk gibi."

"Ben bunların hiçbiri değilim Christian. Ben senin karınım. Soyadını almamama kırılacaksan, söylemeliydin."

"Kırılmak mı?" Kaşlarımı çatıyorum. Kırılmak? *Evet. Kırıldım. Kırılmıştım... Kahretsin.*

Bu kafa karıştırıcı. Flynn de böyle söylemişti. Saatile bakıyorum. "Mimarın gelmesine bir saatten az var. Bir şeyler yiyelim."

Ana ümitsiz görünüyor. Kaşlarının arasındaki v her zamankinden daha derin. "Bu konuşma bitmedi."

"Konuşacak daha ne var?"

"Şirketi satabilirsin."

"Satmak mı?" Ciddiye almaz bir tavırla gülüyorum.

"Evet."

Bunu neden yapayım? "Bugünkü piyasada bir alıcı bulabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Sana ne kadara mal oldu?"

"Oldukça ucuzdu."

"Ya batarsa?"

"Ölmeyiz. Ama batmasına izin vermem Anastasia. Sen orada olduğun sürece."

"Ya ayrılırsam?"

"Ne yapmak için?"

"Bilmiyorum. Başka bir şey."

"Bunun hayalindeki iş olduğunu söylemiştin. Yanlışsam kusura bakma ama Tanrı'nın, Peder Walsh'ın ve sevdiklerimizin huzurunda 'seni mutlu edeceğime, umutlarını ve hayallerini destekleyeceğime ve seni koruyacağıma' yemin ettim."

"Evlilik yemininden alıntı yaparak adil oynamış olmuyorsun."

"Konu sen olduğunda adil oynamaya asla söz vermedim. Ayrıca daha önce evlilik yeminlerini bana karşı silah olarak kullanan sendin."

Somurtuyor.

"Anastasia, hâlâ kızgınsan, acısını daha sonra yatakta çıkar." Ağzı açık kalıyor ve onu nasıl doldurmak istediğimi biliyorum.

Şimdi.

Burada.

Sonra aklıma geliyor. "Gökkuşağının yedi rengi" diye fısıldıyorum. "İple çekiyorum."

Ağzını kapatıyor, sonra tekrar açıyor.

Ah bebek. O ağıza neler neler yapardım.

Kes Grey.

"Gail!" diye sesleniyorum. Birkaç dakika sonra tekrar mutfağa geliyor.

"Bay Grey?" diyor.

"Şimdi yemek istiyoruz, lütfen."

"Tabii efendim."

Endişe verici şekilde sessizleşen Ana'yı izliyorum. Şarabından bir yudum daha alıyor.

"Sanırım ben de bir kadeh alacağım" diye mırıldanarak elimi saçıma atıyorum. Haklı, çok uzamış ama kestirmek için Escala'ya gitmemi onaylayacağını sanmıyorum.

Yemek sırasında Ana sadece tek kelimelik cümleler kuruyor. Aslında ben yiyorum, Ana tabağındakilerle oynuyor ama bana ne kadar kızgın olduğunu hesaba katarak bu konuda ağzımı açmıyorum.

Sinir bozucu.

Lanet olsun. Sessiz kalamayacağım. "Bitirmeyecek misin?"

"Hayır."

Bunu kasten mi yapıyor, merak ediyorum. Ama ona sormama fırsat kalmadan kalkıp benim boş tabağımla kendininkini masadan alıyor.

"Gia birazdan burada olur" diyor.

"Onları ben alırım Bayan Grey" diyor Bayan Jones.

"Teşekkürler."

"Beğenmediniz mi?" diye soruyor Gail endişeyle.

"Güzeldi. Sadece aç değilim."

Bayan Jones üzgün bir gülümsemeyle Ana'ya bakarken gözlerimi devirmemek için kendime engel oluyorum. "Birkaç telefon görüşmem var" diye geveleyip ikisinden de kaçıyorum.

Uzaktaki Sound'un üstündeki göz kamaştırıcı gün batımı da keyfimi yerine getirmeye yetmiyor. Bir an için Ana'yla *The*

Grace'te ya da tekrar *Fair Lady*'de olmayı diliyorum. O zaman kavga etmiyorduk. Şey, yiyişme çürükleri konusu hariç.

Flynn'in sözlerini düşünüyorum. *Evlilik ciddi bir iştir.*

Kesinlikle öyle.

Bazen fazla ciddi; özellikle de karın seninle aynı fikirde değilse.

İletişim kur ve uzlaş.

Bu benim yeni mantram olmalı.

Neden bu kadar zor?

"Mutluluğunu sabote etmeni istemiyorum Christian."

Flynn hâlâ kafamın içinde.

Lanet olsun, bunu mu yapıyorum?

Asık bir suratla telefonu alıp güvenlik için gerekenin yapıldığını haber vermek üzere babamı arıyorum. Kısa konuşuyoruz ve bittiğinde Gia Matteo'nun tasarımlarını toparlayıp salona geri dönüyorum.

Ana ve mutfakla yemek alanını temizlemiş olan Bayan Jones ortalıkta değil. Planları yemek masasının üstüne yayıyorum ve sonra uzaktan kumandayı alıp müzik listesini dolaşıyorum. Karşıma Fauré'nin Requiem'i çıkıyor.

Bu ruhumu dinginleştirir.

Belki Ana'nın da.

Çal tuşuna basıp bekliyorum. Bir kilise orgundan yükselen notalar odada yankılanıyor. Sesleri bir ağıt şeklinde yükselip alçalan bir ilahi korosu müziğe giriyor.

Nefes kesici.

Sakinleştirici.

İyileştirici.

Mükemmel.

Ana eşikte beliriyor; durup başını yana eğerek müziği dinliyor. Farklı görünüyor. Baştan ayağa gümüş grisi giyinmiş, saçları koridorun arkadan vuran ışığında parlıyor. Bir melek gibi görünüyor.

"Bayan Grey."

"Ne bu?" diye soruyor.

"Fauré'nin Requiem'i. Farklı görünüyorsun."

"Ya? Daha önce hiç duymamıştım."

"Çok sakınleştirici, rahatlatıcıdır. Saçına bir şey mi yaptın?"

"Taradım" diyor. Aramızda çok fazla mesafe var. Karım nefes kesici görünüyor ve müzikle kendimden geçmiş halde ona yürüyorum. "Benimle dans eder misin?" diye fısıldıyorum.

"Bununla mı? Bu bir ağıt" diye ciyaklıyor şaşkınlık içinde.

"Evet." *Ne olmuş?*

Onu kollarıma çekip sarılıyorum, burnumu saçına gömüp tatlı ama kışkırtıcı kokusunu içime çekiyorum. Bana sarılıp burnunu göğsüme sürtüyor. Birlikte sallanmaya başlıyoruz. Yavaşça. İki yana.

Ana. Özlediğim bu. Sen. Kollarımda olman.

"Seninle kavga etmekten nefret ediyorum" diye fısıldıyorum.

"O zaman bu kadar göt olma."

Gülerek onu kendime daha da yaklaşıtıyorum. "Göt mü?"

"Popo."

"Götü tercih ederim."

"Etmelisin. Sana uyuyor."

Bir kahkaha atıp başının üstünden öpüyorum ve kelimeyi ilk defa Harrods'ta duyduğunda nasıl şaşırdığını hatırlıyorum.⁵⁰

Londra. Mutlu zamanlar.

"Bir ağıt?" Mırıldanışında bir tenkit havası var.

Omuz silkiyorum. "Güzel bir müzik parçası Ana." *Hem böylece sana sarılabiliyorum.*

Taylor öksürünce onu isteksizce bırakıyorum. "Bayan Matteo burada" diye haber veriyor.

"İçeri al." Gia girerken Ana'nın elini tutuyorum.

"Christian. Ana." Sırayla el sıkışırken bize neşeyle gülümsüyor.

"Gia" diye kibarca karşılık veriyorum.

"Balayından sonra ikiniz de harika görünüyorsunuz" diyor.

Ana'yı daha yakınımı çekiyorum. "Harika vakit geçirdik, teşekkürler." Karımın şakağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Elini pantolonumun arka cebine sokup beni şaşırtarak popo mu sıkıyor.

Gia'nın gülümsemesi biraz sönüyor. "Planlara göz atabildiniz mi?" diyor enerjik bir sesle.

50. Burada yazar İngiliz ve ABD dilinde "göt" anlamına gelen "ass" kelimesinin farklı söylenişlerine gönderme yapıyor. (ç.n.)

"Baktık" diyor Ana bana hızlı bir bakış atarak. Sırtışıma engel olamıyorum. Ana bölgesini koruyor ve bana sahip çıkıyor. Hoşuma gidiyor.

"Planlar şurada, buyurun." Elimle yemek masasını gösteriyorum. Ana'dan istemeden uzaklaşıyorum ama elini tutuyorum.

Ana, Gia'ya "İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor. "Bir kadeh şarap?"

"İyi olur. Varsa sek beyaz" diye yanıtlıyor.

Gia masaya gelirken müziği kapatıyorum.

Ana, "Biraz daha şarap ister misin Christian?" diye sesleniyor.

"Lütfen, bebek." Kadehleri alırken onu izliyorum.

Gia yanımda duruyor. "Güzel bir iş olmuş Gia" derken yanıma biraz fazla yanaşıyor. "Özellikle bu." CAD çizimindeki arka yükseltiyi gösteriyorum. "Sanırım Ana'nın cam duvarla ilgili bazı fikirleri var ama ikimiz de genel olarak sunduğun fikirleri beğendik."

Gia cilveli bir sesle, "Öyle mi? Çok sevindim" diyerek hafifçe koluma vuruyor.

Lanet olası mesafeni koru. İğrenç bir parfümü sanki üstüne boca etmiş. Kokudan neredeyse boğulacağım.

Biraz uzaklaşıp Ana'ya sesleniyorum. "Burada susayanlar var."

"Hemen geliyorum" diye sesleniyor Ana.

Hemen sonra kadehlerle birlikte geliyor, sanırım kasten, Gia ile aramıza geçiyor. Gia'nın ellerini bir türlü kendine saklayamadığını fark etti mi acaba?

"Şerefe." Ana'ya minnettar bir şekilde kadehimi kaldırıp bir yudum alıyorum.

"Ana, cam duvarla ilgili bir sorun mu var?" diye yokluyor.

"Evet. Bayıldım— beni yanlış anlama. Ama eve daha organik bir biçimde dahil edebileceğimizi umuyorum. Ne de olsa eve olduğu haliyle vuruldum ve radikal değişiklikler yapmak istemiyorum."

"Anlıyorum." Gia'nın bakışları bana kayarken Ana'ya bakıyorum.

Ana devam ediyor. "Sadece tasarımın daha sıcak, bilirsin... Evin orijinaliyle daha uyumlu olmasını istiyorum." Bana göz atıyor.

"Büyük bir değişiklik olmayacak mı?"

"Hayır."

"Olduğu gibi kalmasını mı istiyorsun?"

"Büyük ölçüde, evet. Sadece biraz sevgi ve şefkate ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Ana'nın gözleri parlıyor, eminim benimkiler gibi.

Evden mi bahsediyoruz benden mi?

"Tamam." Gia bize şöyle bir baktıktan sonra yeni bir plan sunuyor. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum Ana. Peki, cam duvarı tutsak ama Akdeniz tarzına uyumlu daha geniş bir güneşlenme balkonuna açsak. Orada zaten taş terasımız var. Manzarayı kesmemesi için sütunları aynı taştan yapıp geniş aralıklarla yerleştirebiliriz. İstersen camdan bir çatı ekle veya evin diğer yerlerinde olduğu gibi kiremit döşe. Aynı zamanda üstü kapalı bir açık hava yemek bölümü ve oturma alanı olarak kullanılır."

Ana etkilenmiş görünüyor.

Gia devam ediyor. "Ya da balkon yerine, cam kapılara istediğiniz ahşap rengini katabilir, böylece Akdeniz havasını korumuş oluruz."

"Güney Fransa'nın açık mavi panjurları gibi" diyor Ana bana bakarak.

Fikre bayılmasam da onu Bayan Matteo'nun önünde reddedecek değilim. Ayrıca istediği buysa, öyle olsun. Bununla yaşamayı öğrenirim. Yanımda saçını başını düzelten Gia'yı görmezden geliyorum.

"Ana, ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum.

"Balkon fikrini sevdim."

"Ben de."

Ana, Gia'ya dönüyor. "Sanırım büyütülecek balkon ve evle uyumlu sütunları gösteren yeni çizimleri görmek istiyorum."

"Tabii" diyor Gia. "Başka bir sorun var mı?"

"Christian, ebeveyn yatak odasında tadilat düşünüyordu."

Başka bir gizli öksürükle bölünüyoruz.

"Taylor?" Eşikte duruyor.

"Acil bir konu hakkında size danışmam gerekiyor Bay Grey."

Ana'nın omuzlarını sıkıp Gia'ya dönüyorum. "Bu projenin başında Bayan Grey var. Kendisi sınırsız yetkiye sahip. Nasıl isterse öyle olsun. Sezgilerine tamamen güveniyorum. Çok uyanıktır." Ana elime vuruyor.

"İzninizle." Onları bırakıp Taylor'ın arkasından ofisine gidiyorum. Prescott orada, kapalı devre ekranlarının başında oturuyor. Omzunun üstünden evin ve Escala'nın etrafıyla otoparkın görüntüleri ekranlarda görünüyor.

Prescott selam veriyor. "Bay Grey."

"İyi akşamlar. Neler oluyor?"

Taylor, küçük toplantı masasından bir sandalyeyi çekip Prescott'ın yanına yerleştiriyor. Bana oturmam için işaret ediyor. Oturup beklentiyle ikisine bakıyorum.

"Prescott hafta sonundan beri alt katın ve dışarının bütün kayıtlarını inceliyordu. Bunu buldu." Taylor başıyla işaret ediyor ve Prescott fareyi ekranlardan birinin üstüne tıklatıyor.

Karlı bir görüntü oynamaya başlıyor. İş tulumu giymiş bir adamı binanın girişine yürürken ve kamerayı incelerken gösteriyor. Adam doğrudan kameraya baktığı sırada Prescott ekranı donduruyor.

Siktir. "Bu Jack Hyde" diye mırıldanıyorum. Saçını arkadan toplamış. "Bu ne zamandı?"

"Cumartesi, 20 Ağustos, saat sabah dokuz kırk beş civarı."

Burada saç daha kumral. Grey Binası'nın sunucu odasında peruk takıyordu herhalde.

"Efendim, bu saatlerde bulunduğu bütün kayıtları tespit ettim" diyor Prescott.

"İlginç. Başka ne var."

Hyde'in çeşitli görüntülerini oynatıyor. Ön kapıda, otopark çıkışında ve yangın çıkışlarında. Elinde bir süpürge var; sokak temizlikçisi gibi gözükme için kullanıyor.

Kurnaz piç.

Onu izlemek tuhaf bir şekilde etkileyici.

"Bunu Welch'e gönderdin mi?"

"Henüz değil" diyor Taylor. "Önce sizin görmeniz gerektiğini düşündüm."

"Gönder ona. Belki buradan nereye gittiğini izleyebilir."

"Yaparım. Bu tam ihtiyaçları olan ipucu olabilir. Gerçi bugün onu henüz bulamadıklarını öğrendim. Hâlâ evine dönmemiş efendim."

"Ya? Bunu bilmiyordum."

"Welch'ten bir saat önce tam güncelleme aldım" diye açıklıyor Taylor.

"Yarın beni bilgilendireceğine eminim. Güzel iş. Aferin Prescott." Ona gülümsüyorum.

"Teşekkürler efendim."

"Binanın etrafında dolaştığına göre ekstra dikkatli olmalıyız."

Taylor, "Kesinlikle" diye onaylıyor.

"Geri dönsem iyi olacak. Teşekkürler. İkinize de."

Ben salona girdiğimde Ana ve Gia konuyu toparlıyor görünüyor. "Bitti mi?" diye soruyorum, kolumu Ana'nın omzuna atarak.

"Evet Bay Grey." Gia neşeyle gülümsüyor ama biraz zoraki gibi. "Yenilenmiş planlar birkaç gün içinde hazır olur."

Demek Bay Grey oldum.

İlginç.

"Mükemmel. Mutlu musun?" diye soruyorum Ana'ya. Gia'ya ne söylediğini merak ediyorum. Başını evet anlamında sallıyor. Kendinden epey memnun görünüyor.

"Ben gitsem iyi olur" diyor Gia, yine fazla neşeli bir şekilde. Elini önce Ana'ya uzatıyor, sonra bana.

"Şimdilik güle güle Gia" diyor Ana tatlı bir gülümsemeyle.

"Evet, Bayan Grey. Bay Grey."

Taylor salonun girişinde beliriyor.

"Taylor seni geçirecek" diyor Ana ve kol kola girip Gia'yı kapiya doğru giderken izliyoruz.

Bizi duyma mesafesinden çıktığında karıma dönüyorum. "Çok daha mesafeliydi."

"Öyle miydi? Fark etmedim." Ana, son derece başarısız bir biçimde, umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkiyor. Karım berbat bir yalancı. "Taylor ne istiyordu?" diyerek konuyu değiştiriyor.

Onu bırakıp planları toparlamaya başlıyorum. "Hyde'la ilgiliydi."

"Ne olmuş Hyde'a?" Rengi atıyor.

Kahretsin. Kâbuslarına kâbus eklemek istemiyorum.

"Endişelenecek bir şey yok Ana." Planları bırakıp onu kollanma çekiyorum. "Birkaç haftadır evine gittiğini görmemişler, hep-

si o." Saçını öpüp Gia'nın tasarımlarını toplamaya dönüyorum.

"Peki, neye karar verdin?"

"Sadece seninle konuştuklarımıza. Sanırım senden hoşlanıyor" diyor Ana sessizce.

Bence de! "Ona bir şey mi söyledin?"

Gözlerini ellerine indiriyor. Parmaklarını kenetliyor.

"Geldiğinde Christian ve Ana'ydık, giderken Bay ve Bayan Grey olduk" diye üsteliyorum.

"Bir şeyler söylemiş olabilirim" diye itiraf ediyor.

Ah bebek, benim için savaştın demek.

Gia gibilerle daha önce karşılaştım. Her zaman iş bağlamında. "Sadece güzel bir yüze tepki veriyor."

Ana endişeli bakıyor.

"Ne? Yoksa kıskandın mı?" Bunu aklından geçirebildiğine bile şaşıyorum. Yanakları pembeleşiyor ve bana cevap vermiyor ama yine ellerine bakmasından cevabımı alıyorum. Aklıma Elliot'ın Gia'nın nasıl biri olduğuyla ilgili sözleri ve o sırada onu Elena'ya benzettiğim geliyor –hayır cevabını kabul etmeyen türden bir kadın. İstedikini elde eden bir kadın. "Ana, kadın avcı gibi. Hiç benim tipim değil. Beni ondan nasıl kıskanırsın? Ya da herhangi birinden? Onunla ilgili hiçbir şey beni ilgilendirmiyor." Ne diyeceğimi bilemeyerek elimi saçıma atıyorum. "Sadece sen varsın Ana. Sadece sen olacaksın."

Çizimleri yine bir kenara bırakıp hızla yanına gidiyorum ve çenesini tutuyorum. "Nasıl aksini düşünürsün? Sana hiç bir başkasıyla, uzaktan da olsa ilgilenebileceğime dair bir izlenim verdim mi?"

"Hayır" diye fısıldıyor. "Aptallık ediyorum. Sadece bugün oldu. Sen..." Duruyor.

"Bana ne olmuş?"

"Ah, Christian." Gözlerine yaşlar birikiyor. "Asla hayal edemeyeceğim bu yeni hayata alışmaya çalışıyorum. Her şey bir tepside önüme sunuldu –iş, sen, benim asla, asla bu şekilde, böyle şiddetli, hızlı, böyle... derinden sevebileceğimi bilmediğim güzel kocam."

Donakalmış halde ona bakıyorum. Derin bir nefes alıyor. "Ama sen bir yük treni gibisin ve ben altında kalmak istemiyο-

rum yoksa aşık olduğun kız ezilip gidecek. Sonra geriye ne kalacak? Hayır yemeklerinde boy gösteren amaçsız bir sosyete kadından başka hiçbir şey."

Vay canına! Ana!

"Şimdi de benim asla düşünmediğim bir şeyi, bir şirketi yönetmemi istiyorsun. Bütün bu fikirler arasında gidip gelirken bocalıyorum. Evde olmamı istiyorsun. Bir şirketi yönetmemi istiyorsun. Kafam karışıyor." Hıçkırığını bastırmaya çalışıyor. "Kendi kararlarımı, kendi risklerimi almama, yanlışlar yapmama ve onlardan öğrenmeme izin vermek zorundasın. Koşmadan önce yürümem gerek Christian, görmüyor musun? Biraz bağımsız olmak istiyorum. Soyadımın benim için anlamı bu."

Bu onunla ilgili!

Lanet olsun.

"Ezildiğini mi hissediyorsun?" diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor.

Gözlerimi kapıyorum. "Ben sadece sana dünyayı vermek istiyorum Ana; istediğin her şeyi, ne olursa. Ve seni ondan korumak da istiyorum. Güvende olmanı istiyorum. Ama aynı zamanda herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Bugün e-postanı aldığımda paniğe kapıldım. Neden bana daha önce söylemedin?"

Kızanıyor. "Aklıma balayımızdayken geldi ve şey, baloncuğumuzu patlatmak istemedim ve unuttum gitti. Tekrar aklıma dün akşam geldi. Ama sonra Jack... Biliyorsun, aklım başka yerdeydi. Üzgünüm, sana söylemeli veya fikrini sormalıydım ama sanki doğru zamanı bir türlü bulamadım."

Kelimelerini değerlendirerek onu dikkatle izliyorum. Evet. Balayımızda söylese tartışırdık.

"Neden paniğe kapıldın?" diye soruyor.

Sana layık olmak istiyorum ama e-postan beni beynimden vurulmuşa çevirdi.

Kes Grey. "Parmaklarımdan kayıp gitmeni istemiyorum."

"Tanrı aşkına, hiçbir yere gitmiyorum. Bunu o inanılmaz derecede kalın kafana ne zaman sokacaksın? Seni. Seviyorum." Esin-

lenmeye çalışır gibi ellerini havada sallıyor; tıpkı benim yaptığım gibi. "Gözümün nurundan, ucu bucağı olmayan özgürlükten daha çok"⁵¹

Shakespeare? "Bir kızın babasına sevgisi gibi mi?" *Umarım değildir!*

"Hayır." Gülüyor. "Aklıma sadece bu alıntı geldi."

"Deli Kral Lear mi?"

"Sevgili, sevgili deli Kral Lear." Uzanıp çenemi okşuyor. Başımı eline eğip gözlerimi kapatarak dokunuşunun tadına varıyorum. "Herkes bana ait olduğunu bilsin diye, adını Christian Steele olarak değiştirir miydin?"

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Sana ait olduğumu mu?"

"Benim" diyor.

"Senin" diye tekrarlıyorum. "Evet, değiştirirdim. Eğer senin için bu kadar önemli olsaydı." Evlenmeden önce, beni terk ettiğini düşünürken, burada kendimi ona teslim ettiğimi hatırlıyorum.

"Senin için bu kadar önemli mi?"

"Evet."

"Tamam" diyor.

"Bunu zaten kabul ettiğini sanıyordum."

"Evet ettim ama şimdi etrafıca konuştuğumuz için kararım-dan daha memnunum."

"Ah."

Flynn haklıydı. Bu onunla ve onun hisleriyle ilgiliydi.

Ama kabul ettiğine mutluyum. Rahatlıyorum. Çekişmemiz sona erdi. Ona gülümseyerek bakıyorum; o da bana gülümsüyor. Eğilip onu belinden kavrayarak havaya kaldırıyorum.

Teşekkürler Anastasia.

Kıkırdıyor. Onu tekrar yere indiriyorum. "Bayan Grey, bu benim için ne demek biliyor musunuz?"

"Biliyorum."

Parmaklarımı yumuşacık saçlarının arasına daldırarak onu öpüyorum ve dudaklarının üstünden fısıldıyorum: "Gökkuşağının yedi rengi demek?" Burnumu burnuna sürüyorum.

51. Shakespeare'in *Kral Lear* oyununda, Kral'ın kızı Cordellia'nın babasına olan sevgisini ifade ettiği sözler. (ç.n.)

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gözlerini kısarak geri çekiliyor ama gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

"Bazı sözler verildi. Bir teklif sunuldu, bir anlaşma yapıldı" diye fısıldıyorum.

Ve seni istiyorum.

Bu kavgadan sonra iyi olduğumuza ikna olmam gerek.

"Şey..." Ana sanki aklımı kaybetmişim gibi bakıyor bana.

Lanet olsun, kendini geri çekiyor. "Sözünden dönüyor musun?" Aklımda detaylarıyla birlikte bir plan belirliyor. "Bir fikrim var. Gerçekten icabına bakılması gereken önemli bir konu."

Ana'nın ifadesi ciddileşiyor, gerçekten deli olduğumu düşünüyor.

"Evet Bayan Grey. Son derece önemli bir mesele." Gözlerimde delice bir parlaklı olduğundan eminim. Bu bir amaca hizmet ediyor.

Bir kez daha gözlerini kısıyor. "Ne?" diye soruyor.

"Saçımı kesmenizi istiyorum. Gördüğünüz üzere fazla uzadılar ve karımın hoşuna gitmiyor."

"Ben saçını kesemem!" diye ciyaklıyor neşeli bir şaşkınlıkla.

"Evet, kesebilirsin." Başımı sallıyorum, saçlarım gözümün önüne düşüyor.

Bunu ben nasıl fark etmedim?

"Şey, Bayan Jones'un bir tası varsa..." Ana kıkırdıyor.

Gülüyorum. "Tamam. İyi bir noktaya güzelce parmak bastınız. Franco'ya kestiririm."

Kahkahası yerini ekşiye bir surata bırakıyor. Bir an tereddüt ettikten sonra şaşkınlıktan bir güçle elimi kapıyor. "Gel." Beni banyoya kadar sürükleyip orada bırakıyor.

Saçımı kesecekmiş gibi duruyor.

Banyo sandalyesini lavabonun önüne çekmesini izliyorum. Yüksek topuklu ayakkabıları bacaklarının, dar kalem eteği poposunun güzelliğini ortaya çıkarıyor. Bu izlemeye değer bir gösteri.

Dönüp sandalyeyi işaret ediyor. "Otur."

"Saçımı mı yıkayacaksın?"

Başını sallıyor.

Vay canına. Kimsenin saçımı yıkadığını hatırlamıyorum. Hiçbir zaman.

"Tamam." Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, gömleğimin düğmelerini yavaşça açıyorum. Bitirince sağ bileğimi ona uzatıyorum. Manşeti kol düğmelerimden biri tutuyor.

Sen çöz bebek.

Kararan bakışlarla önce sağ, sonra sol kol düğmesini çıkarırken parmak uçları nabzımın üstünden yumuşak dokunuşlarla geçerek baştan çıkarıyor. Bluzunun bir düğmesi gereğinden fazla açılmış, ince dantelle örtülü memelerinin yumuşak şişkinliğine gözüm takılıyor.

Çok esin verici bir görüntü. Bir adım yaklaşıyor; gömleğimi omuzlarımdan iterek yere atarken tatlı kokusu burnuma geliyor.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyor. Bu tek kelimedede ne çok vaat saklı. Tahrik edici. Aşırı tahrik edici.

"İstediğin her şeye Ana."

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve öpmek için eğiliyor.

"Hayır" diye fısıldıyorum anlık bir özveri girişimiyle ve omuzlarını tutuyorum. "Yapma. Yaparsan saçımı hayatta kestirmem."

Ağzı mükemmel bir O biçimini alıyor.

"Bunu istiyorum" diye fısıldıyorum, kendimi de şaşırtarak.

"Neden?"

Çünkü daha önce kimse saçımı yıkamadı... Hiç kimse. "Çünkü bu beni mutlu edecek."

Alçak sesle yaptığım bu itirafa şaşıyor ve gözlerimi kırıştırmaktan öte gidemezken bana sarılıp kucaklıyor. Göğsüme, daha iki ay önce dokunulmasına katlanamadığım yere, yumuşak, nazik öpücükler konduruyor.

"Ana. Benim Ana'm." Gözlerimi kapatıp, kalbim taşarken onu kollarımın arasına alıyorum.

Sanırım onu hıza zorladığımı için affedildim.

Sanırım iyiyiz.

Banyonun ortasında bir asır kadar sarılmış halde dururken, sıcaklığı ve aşkı içime süzülüyor.

Sonunda Ana, gözlerinde aşk dolu bir ışıkla geri çekiliyor. "Bunu yapmamı gerçekten istiyor musun?"

Başım la evet diyorum. Gülümsemesi benimkine eş. Kollarımdan çıkıp bana yine sandalyeyi gösteriyor. "O zaman otur." Ben

dediğini yaparken ayakkabılarını ayağından fırlatıp duştan şampuanımı getiriyor. "Efendim bunu beğenir miydi?" Şampuanı elinde alışveriş kanallarının basit reklamlarındaki gibi tutup bana satıyor. "Güney Fransa'dan, elden teslim. Kokusunu seviyorum." Kapağını açıyor. "Sen kokuyor."

"Lütfen."

Şampuanı rafa koyup küçük bir havluya uzanıyor. "Öne eğil" diye buyuruyor ve havluyu omuzlarıma yerleştirip arkamdaki musluğu açıyor.

"Arkana yaslan."

Buyurgan.

Hoşuma gidiyor.

Arkama yaslanmaya çalışıyorum ama olmuyor çünkü fazla uzunum. Sandalyeyi ileri itip arkasını lavaboya yaslayacak şekilde eğiyorum.

Başarılı. Başımı arkamdaki musluğa yatırıp Ana'yı izliyorum.

Üzerime eğilerek, bir bardakla sıcak suyu alıp yavaşça başımı ıslatıyor. "Çok güzel kokuyorsunuz Bayan Grey." Saçımı ıslatmaya devam ederken başımdaki ellerinin tadını çıkararak gözlerimi kapıyorum.

Bir anda su alnuma dökülüyor ve gözlerime kaçıyor.

"Üzgünüm!" diye ciyaklıyor.

Gülüp boynumdaki havlunun köşesiyle yüzümü siliyorum. "Hey, göt olduğumu biliyorum ama beni boğma."

Kıkırdıyor ve alnuma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Beni kışkırtma" diye fısıldıyor. Uzanıp boynunu tutuyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum. Nefesi tatlı; Ana ve *sauvignon blanc*e kokuyor. Büyüleyici bir birleşim.

"Hmm" diye mırıldanarak tadını çıkarıyorum. Onu bırakıp, devam etmesi için hazır bir şekilde arkama yaslanıyorum. Yukarıdan bana gülümsüyor. Eline sıkarken, tüpten fışkıran sıvının sesini duyuyorum. Şampuanı, şakaklarımdan başımın her yerine nazikçe masaj yaparak sürüyor. Gözlerimi kapatıp dokunuşlarının zevkini sürüyorum.

Güzel Tanrım.

Cennetin karımın parmak uçlarında olduğunu kim bilebilirdi?

Franco saçımı keserken hep sprey kullanırdı. Saçımı hiç yıkatmamıştım.

Neden Grey? Çok rahatlatıcı bir şey.

Belki de yıkayan Ana olduğu içindir. Güçlü bir şekilde onun farkındayım. Bacağıma sürtünen bacağı, çenemi sıyıran kolu, dokunuşu, kokusu... "Güzel geldi..." diye mırıldanıyorum.

"Evet iyi gelir." Dudaklarını alnıma sürtüyor.

"Tırnaklarıyla başımı kaşıman hoşuma gidiyor."

"Kaldır başını" diyor. Enseme de tırnaklarıyla kaşıyarak şampuanlıyor.

Mutluluk.

"Geriyeye."

Dediğini yapıyorum ve başımdan tekrar sular dökerek köpükleri duruluyorum.

"Bir daha?" diye soruyor.

"Lütfen." Gözlerimi açtığımda bana gülümsüyor.

"Hemen geliyor Bay Grey." Beni bırakıp lavaboyu suyla dolduruyor. "Durulamak için" diye açıklıyor.

Gözlerimi kapatıp kendimi ellerine teslim ediyorum. Saçımı biraz daha ıslatarak, biraz daha şampuanla masaj yaparak, tırnaklarını kullanarak saçımı bir daha yıkıyor.

Nirvana'ya ulaştım.

Bu cennetin ta kendisi.

Parmakları yanağımı okşuyor ve ağırlaşmış gözkapaklarımı açıp onu izliyorum. Beni öpüyor ve öpüşü yumuşak, tatlı ve saf.

Tamamen rahatlamış şekilde bir iç çekiyorum.

Üstüme eğiliyor ve memeleri yüzüme sürtünüyor.

Siktir.

Merhaba!

Arkamda sular guruldayarak akarken gözlerim kapalı halde uzanıp kalçalarını kavrayarak parmaklarımı muhteşem kıkına yaşıyorum.

"Kuaförü mıncıklamak yok" diye uyarıyor.

"Unutma, ben sağırım." Eteğini yavaşça yukarı sıyırmaya başlıyorum ama koluma vuruyor. Elim kurabiye kavanozundayken yakalanmış gibi sırtıyorum. Yaramazlığı kesiyorum saçımı duru-

larken ama ellerimi güzel poposundan çekmiyorum. Parmakla-
rıyla poposunun üstünde *Ay Işığı Sonatı*'nı çalar gibi yapıyorum.
Parmaklarımın altında tatlı tatlı kıvranırken ben hoşnut bir şekil-
de homurdanıyorum.

"İşte, tamamen durulandı" diye haber veriyor.

"Güzel." Kalçalarını daha sıkı kavrayarak doğruluyorum ve
her yere sular sıçratarak Ana'yı kucağıma yan bir şekilde otur-
tuyorum. Bir elimle ensesini, diğeriyle çenesini tutuyorum. Şaş-
kınlıktan ağzı açılıyor ve ben de fırsattan yararlanıp dudakları-
mı dudaklarına bastırarak onu öpüyorum. Dilim daha fazlasını
arıyor.

İstekli. Aç. Hazır.

Banyonun her yerine su sıçratmam ve karımı ıslatıyor olmam
umurumda değil. Ana öpüşüme kendi ateşiyle karşılık verirken
parmakları ıslak saçlarıma daha sıkı dolanıyor.

Arzu damarlarımda geziyor.

Serbest kalmayı istiyor.

İçimden bluzunu yırtarak çıkarmak geçiyor ama üst düğmesi-
ni hafifçe çekiyorum. "Saç yıkadığımız yeter. Seni gökkuşağının
yedi renginde düzmek istiyorum. Burada ya da yatak odasında.
Sen seç."

Ana serseme dönmüş bir ifadeyle bakıyor.

"Ne yapıyoruz Anastasia?"

"İslağız" diye fısıldıyor.

Kalçalarından tutup başımı öne eğip bluzuna sürterek kurulu-
yorum. Yine ciyaklayarak kıvranıyor ama onu daha sıkı tutuyo-
rum. "Ah, hayır, yapamazsın bebek."

Başımı kaldırdığımda bluzunun üstüne yapıştığını görüyo-
rum. Dantelli sutyeninin altından kabarmış meme uçları belli olu-
yor. Muhteşem ama aynı zamanda öfkeli, neşeli ve tahrik olmuş
görünüyor. "Güzel manzara" diye fısıldıyorum ve eğilip burnu-
mu ıslak, beklentili meme uçlarına sürtüyorum. Üstümde inilde-
yerek kıvranıyor. "Söyle Ana. Burada mı yatak odasında mı?"

"Burada" diye fısıldıyor.

"Güzel seçim Bayan Grey" diye mırıldanıyorum dudaklarının
köşesinde. Elimi çenesinden bacağına indiriyorum. Parmaklarımı

külotlu çorabının üstünden bacaklarının üstüne kaydırırken bir yandan çenesine yumuşak öpücükler kondurarak eteğini daha da yukarı sıyrıyorum. "Ah, sana neler yapayım şimdi?" diye mırıldanıyorum.

Ah. Parmaklarım bacaklarının sıkı etine ulaşıyor.

Uzun çorap giymiş!

Büyük mutluluk.

"Bunları sevdim." Çorabının üst bacağında bittiği yere, yumuşak teniyle arasına parmağımı sokuyorum. Ana hoşnut bir şekilde kıpırdanıyor. İnliyorum. "Seni gökkuşağının yedi renginde düzeceksem yerinde durmanı istiyorum."

"Durdur öyleyse" diyor ve gözlerindeki meydan okuma doğrudan penisime iniyor.

"Ah, Bayan Grey. Siz isteyin yeter." Elimi külotuna götürüyorum. Neyse ki jartiyer kemerinin üstüne giymiş. "Gel, seni şundan kurtaralım." Yavaşça çekiyorum ve ereksiyonumun üstünde kıpırdanıyor.

Siktir. Nefesim dişlerimin arasından tıslayarak çıkıyor. "Kıpırdama" diye homurdanıyorum.

"Yardım ediyorum." İtiraz edercesine suratını asıyor. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp emiyorum.

"Kıpırdama" diye uyarıyorum, sonra dudağını bırakıp külotunu bacaklarından sıyrarak avucumun içine buruşturuyorum. Bunun için bir planım var. Ana'nın eteğini kalçasına kadar sıyrıp, bacaklarının dantel bitişli uzun çoraplar içindeki güzelliğine bakmak için duruyorum. Sonra onu kaldırıyorum. "Otur. Bacaklarını iki yana aç."

Kararan bakışlarını bakışlarımdan ayırmadan itaat ediyor ama *Göster bakalım* ifadesini takınarak çenesini yukarı kaldırıyor.

Ah, Ana.

"Bayan Grey, beni teşvik mi ediyorsunuz?"

Bununla biraz eğlenebiliriz.

Pantolonum iki beden küçülmüş gibi.

"Evet. Bu konuda ne yapacaksınız?"

Tanrım, bana meydan okunmasını seviyorum.

"Ellerini arkada birleştir."

Dediğimi yapıyor ve bileklerini külotuyla bağlayıp iyice sıkıyorum. Şimdi çaresiz durumda. "Külotumla mı? Bay Grey, sizde hiç utanma yok" diye beni azarlarken nefes nefese.

"Siz söz konusu olduğunuzda yok Bayan Grey ama bunu zaten biliyorsunuz."

Buğulu mavi gözlerindeki kıskırtıcılığa bayılıyorum. Müthiş tahrik edici. Kendime üstünde çalışacak daha çok yer açmak için onu yine kucağıma oturtuyorum. Gözleri gözlerimde, dudaklarını ısırtıyor. Ellerimi nazikçe dizlerine indirip bacaklarını biraz daha aralıyorum. Sonra penisime biraz daha alan tanımak için ben de bacaklarımı açıyorum ve onu daha ulaşılır bir pozisyona getiriyorum.

Ayrıca bu şekilde daha yoğun olacak.

Parmaklarımı ıslak bluzunun düğmelerine götürüyorum. "Buna ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum." Düğmeleri yavaşça, tek tek açıp az önceki ıslaklık yüzünden hâlâ nemli görünen memelerini ortaya çıkarıyorum. Derin soluklar alırken yükselip alçalıyorlar. Bluzunun önünü açık bırakıyorum.

Benden ayırmadığı gözleri tutkuyla parlıyor.

Yüzünü okşayıp başparmağımı altdudaklarında gezdiriyorum sonra aniden ağzına sokuyorum. "Em." Dudaklarını etrafımda kapatıp tam olarak ona söyleneni yapıyor.

Sertçe.

Benim kızım geri adım atmaz.

Bunu biliyorum.

Parmağımı dişleriyle nazikçe sıyırıp hafifçe ısırtıyor.

İnliyorum, sonra parmağımı ağzından çıkarıp tükürüğünü çenesine, boynuna, göğüs kafesine sürüyorum. Başparmağımı sutyenine takıp çekerek memesini serbest bırakıyorum sonra sutyeni altına sıkıştırarak memesini dik ve bana hazır hale getiriyorum. Birbirimize bakıyoruz; dudakları aralanıp kapanıyor; gözleri istek dolu. Yaptığım her şeye verdiği tepkileri izlemeye bayılıyorum. Diğer memesini de çaresizce beni beklemek üzere sutyeninden kurtarıırken dudaklarını ısırtıyor. Çok kıskırtıcılar. İkisini de tutup başparmaklarımla meme uçlarının etrafında küçük daireler çizerek işkence ediyorum ve dokunuşlarıma gururlu bir dikilişle karşılık veriyorlar. Ana'nın nefesleri sıklaşıyor ve belini esneterek

memelerini avuçlarıma doğru daha çok itiyor. Durmayıp onu kışkırtmaya devam ediyorum. Başını arkaya atıp uzun, alçak sesli bir haz iniltisi çıkarıyor.

Başparmaklarımla tutturduğum yavaş, tatlı ritmi bozmadan, "Şşş" diye fısıldıyorum. Ana kalçasını oynatıyor. "Kıpırdama bebek, kıpırdama." Elimini başının arkasına uzatıp saçlarını bir elimle toplayarak boynunu tutuyorum.

Hareketsiz durmasını istiyorum.

Eğilip dudaklarımla sağ memesini taciz ediyorum ve sonra sertçe emmeye başlarken parmaklarım diğer meme ucunu çekip döndürerek kışkırtmaya devam ediyor.

"Ah! Christian!" diye inliyor ve kalçasını kucağımda ileri sürüyor.

Ah, hayır bebek.

Vazgeçmiyorum. Dudaklarım tatmaya ve kışkırtmaya, parmaklarım çekip döndürmeye devam ediyor.

"Christian, lütfen" diye sızlanıyor.

Esir aldığım tepenin üstünde, "Hmm, böyle boşalmanı istiyorum" diye fısıldıyorum ve bu kez dişlerimle nazikçe ve dikkatle çekmeye başlıyorum.

Ana kucağımda kıvranarak, "Ah!" diye bağıyor ama onu sıkıca tutup devam ediyorum.

"Lütfen." Soluk soluğa ve yalvanıyor. Onu izliyorum. Dudakları gevşek, başı geride ve bütün zevki sonuna kadar almaktan başka bir şansı yok.

Yaklaştığını biliyorum. "Memelerin çok güzel Ana. Bir gün onları becereceğim." Belini yay gibi büküyor ve bana teslim olurken nefesi hızlanıyor. Bacaklarımdan üstünde kasıkları kasılıyor.

Yakın.

Çok yakın.

"Kendini bırak" diye fısıldıyorum. Bırakıyor. Gözlerini sımsıkı yumarak bağıyor ve vücudu orgazmıyla titriyor. Geldiği zirveden aşağı süzülürken onu daha sıkı tutuyorum.

Kendinden geçmiş, güzel gözlerini kırptırarak açıyor.

"Tanrım, boşalmanı izlemeye bayılıyorum Ana."

"Bu çok..." Sanırım aklını toparlayamıyor.

"Biliyorum." Başını ona tamamen erişebileceğim şekilde eğip, benim için her şey demek olduğunu dilimle anlatarak onu öpüyorum.

Geri çekildiğimde gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

"Şimdi seni çok fena düzeceğim." Onu belinden kavrayıp kucağımda yine biraz geri itiyorum. Bir elimle kalçasını tutarak pantolonumun fermuarına uzanıp sabırsız penisimi serbest bırakıyorum. Ana'nın gözbebekleri büyüyerek gözleri koyulaşıyor. "Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyorum.

"Hm." Boğazından hoşnutluğunu belli eden tatlı bir mırıltı çıkıyor.

Ereksiyonumu kavıyorum ve o izlerken ileri geri okşamaya başlıyorum.

"Dudağınızı ısıyorsunuz Bayan Grey."

"Açım da ondan."

"Aç mı?"

Anastasia Grey, günüm şimdi bin katı güzelleşti işte.

Boğazının derinliklerinden tekrar o seksi ses çıkıyor ve ben kendime zevk verirken dudaklarını yalıyor.

"Anladım. Yemeğini yemeliydin." İçimden ona bir şaplak atmak geliyor ama hoş karşılayacağından emin değilim. "Ama belki sana bir iyilik yapabilirim." Onu dengede tutmak için belinden tutuyorum. "Kalk" diye emrediyorum.

Hızlıca dediğimi yapıyor. Çok istekli.

"Diz çök" diye mırıldanıyorum onu izleyerek. Bana gözleri şehvetli bir memnuniyetle parlayarak bir bakış atıyor ve ellerinin bağlı olduğunu hesaba katınca, şaşırtıcı bir zarafetle dediğimi yapıyor. "Öp beni" diye emrediyorum penisimi sunarak. Gözleri penisimden yüzüme kayarken dilimi dişlerimde gezdiriyorum.

Hadi, bebek.

Öne eğilip ucuna yumuşak bir öpücük konduruyor. Gözleri bende.

Bu acayip seksi bir şey. Şu anda üstüne boşalabilirim.

Elimi yanağına koyduğum sırada dili, ereksiyonumun başının etrafında dönüyor. Nefesimi tutuyorum ve birdenbire penisimi ağzına alıp şiddetle emiyor.

"Ah!" Ana'nın ağzı cennet.

Kalçamı öne itip boğazının derinliklerine dalıyorum. Beni tamamen içine alıyor.

Siktir.

Başını yukarı aşağı hareket ettirerek beni tüketiyor.

Ah. Bu işte çok iyi.

Ama ağzına boşalmak istemiyorum. Onu yavaşlatmak için iki elimle başını tutup ritmini kontrol ediyorum.

Yavaş ol bebek.

Soluk soluğa, ağzına yön gösteriyorum. Üstümde. Aşağı. Yukarı. Dili sihirli bir değnek gibi. "Tanrım, Ana" diye fısıldıyorum ve gözlerimi sımsıkı kapatıp kendimi onun ritminde kaybediyorum.

Dudaklarını, dişlerini hissedebileceğim şekilde geri çekiyor.

Siktir. Durup onu tutuyorum ve kucığıma alıyorum. "Yeter!" diye hırlıyorum. Külotunu bileklerinden çözüyorum. Kendinden çok memnun görünüyor. Öyle de olmalı. O bir tanrıça. Uzun kırpıklarının arkasında şehvet dolu bir ifade var. Dudaklarını yalıyor, penisimi eline alıyor ve öne kayıp ağır ağır üstüme yerleşiyor.

Ah, onu hissetmek.

Şükran dolu bir iniltiyle bluzunu çekip yere bırakıyorum. Kalçalarını kavrayıp onu durduruyorum. "Kıpırdama" diye emrediyorum. "Lütfen, bırak bunun tadını çıkarayım. Senin tadını çıkarayım."

Hareket etmeyi bırakıyor. Kopkoyu gözleri aşkıyla ve özündeki şehvetle parlıyor. Dudakları aralık ve dişlediği yer de nemli.

O benim hayatım.

Kıçımı yükseltip daha derinlerine dalıyorum. İnleyerek gözlerini kapatıyor. "En sevdiğim yer" diye mınıldanıyorum. "İçin. Karnının içi."

Ana'nın parmakları ıslak saçlarımda yumruk oluyor, dudakları benimkileri buluyor ve üstümde yukarı aşağı hareket ederek beni sürmeye başlarken dili dilime dolanıyor.

Beni sürüyor, hızla. Ritmi çılgıncasına.

İnleyerek ellerimi saçlarına geçiriyorum ve dillerimiz çok iyi bildikleri danslarını yapıyor.

Doyumsuz.

Benim gibi.

Çok hızlı bebek.

Ellerimi kıcına indiriyorum ve onu tekrar hızlı ama düzenli bir tempoya yönlendiriyorum.

"Ah!" diye bağıyor.

Bu muhteşem zevki uzatmaya çalışırken, "Evet, evet Ana" diye tıslıyorum dişlerimin arasından. Şehvetim tırmanırken, "Bebek" diye mırıldanıyorum ve ağzını bir kez daha ele geçiriyorum.

Ana. Ana. Hep böyle mi olacak?

Böyle. Tutkulu.

Böyle. Doğal.

Böyle. Şiddetli.

"Ah Christian, seni seviyorum. Hep seveceğim."

Sözleri beni dağıtıyor. Bugün aramızdaki bütün o gerilimden sonra kendimi daha fazla tutamıyorum. Onu kendime yaslayıp bırakıyorum. Haykırarak, şiddetle ve hızla boşalırken onu da tetikliyorum. Haykırarak bana teslim oluyor, etrafımda dağılıyor; ta ki ikimiz de durulana kadar.

Birlikte tekrar yüzeye çıkıyoruz.

Ağlıyor. "Hey." Çenesini kaldırıyorum. "Neden ağlıyorsun? Canını mı yaktım?"

"Hayır" diyor soluk soluğa, acele bir inkârla. Saçlarını yüzünden çekiyorum, çenesinden süzülen gözyaşını siliyorum ve onu öpüyorum. İçinden çıkarken yüzünü ekşitiyor.

"Ne oldu Ana? Söyle bana."

Yaşlı gözlerini gözlerime dikeyor. "Sadece, sadece bazen sana olan aşkımın büyüklüğü altında eziliyorum" diye fısıldıyor.

Kalbim eriyor ve tek bir muhteşem bütün halinde birleşiyor. "Sen de bana aynısını yapıyorsun." Öpücüklerin en yumuşağıyla dudaklarına dokunuyorum.

"Öyle mi?"

Ana. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Bazen biliyorum. Her zaman değil."

"Aynı şekilde Bayan Grey."

Muhteşem bir çift oluşturunuz Anastasia.

Gülümsemesi karanlık ruhuma ışık oluyor. Göğsüme yumuşak, tatlı öpücükler kondurup yanağını kalbime dayayarak bana

sokuluyor. Saçını okşuyor, parmaklarımı sırtında gezdiriyorum. Sutyeni hâlâ üstünde. Pek rahat olmamalı. Kopçasını açıp askılarını indiriyorum; bluzunun yanına düşüyor.

"Hımm. Çırlıçiplak." Onu sarmalayıp, dudaklarımı omzundan kulağına doğru sürüyorum. "Cennet gibi kokuyorsunuz Bayan Grey."

"Siz de öyle Bay Grey." Yine göğsümü öpüyor ve memnun bir halde iç çekerek kucağıma kendini bırakıyor.

Birbirimize sarılmış halde ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama ruhuma merhem gibi geliyor. Bir bütünüz. Aramızdaki gerilim artık yok. Saçını öpüyorum, karımın kokusunu içime çekiyorum ve dünyamda her şey tekrar yoluna giriyor.

"Geç oldu." Sırtını okşuyorum ama yerimden kıpırdamak istemiyorum.

"Saçının hâlâ kesilmeye ihtiyacı var."

Gülüyorum. "Doğru söylüyorsunuz Bayan Grey. Başladığınız işi bitirmeye enerjiniz var mı?"

"Sizin için her zaman var Bay Grey." Göğsüme bir öpücük daha kondurup kalkıyor.

"Gitme." Kalçalarından yakalayıp onu çeviriyorum. Fermuarını çabucak indirdiğim eteği yere düşüyor. İçinden çıkması için Ana'ya elimi uzatıyorum. Üstünde dizüstü çorabı ve jartiyer kemerinden başka hiçbir şey olmayan karımı, biraz durup zevkle izliyorum. "Feci güzel bir manzarasınız Bayan Grey." Sandalyede arkama yaslanıp kollarımı kavuşturarak ona bakakalıyorum.

Kollarını açıp benim için dönüyor.

"Tanrım, ben şanslı bir piçim" diyorum hayranlıkla.

"Evet, öylesin."

"Gömleğimi giyip saçımı öyle kes. Bu halde aklımı çeliyorsunuz yoksa yatağa hiç gidemeyiz."

Yaramaz bakışı çok seksi. Aklından ne geçiyor? Kalçası seksi bir ritimle sallanarak yerde duran gömleğimi almaya giderken pantolonumun fermuarını çekiyorum. *Penthouse* dergisine yakışır bir pozla, hayal gücüme gerek bırakmayacak şekilde eğilip gömleğimi alıyor, kokluyor sonra bana işveli bir gülümsemeyle bakarak üstüne geçiriyor.

Sakin ol oğlum.

"Güzel gösteriydi Bayan Grey."

Üstünde gömleğim, yüzünde arsız bir gülümsemeyle, "Makasımız var mı?" diye soruyor.

"Çalışma odamda." Sesim boğuk.

"Gidip bulacağım." Beni yarı ereksiyon halinde bırakarak halıvalı bir yürüyüşle banyodan çıkıyor.

Bayan. Bayan. Bayan. Grey.

Ana makası ararken ben giysilerini toplayıp katlıyorum ve banyo dolabına kaldırıyorum. Gözüm aynada kendime takılıyor; bana bakan adamı tanımakta zorlanıyorum.

Ana'yla seks konusunda kontrolü biraz elden bırakmak mütahiş tatmin edici.

Çılgın Ana'yı seviyorum.

Doyumsuz Ana'yı seviyorum.

Penisimi sevmesini seviyorum.

Evet. Özellikle de bunu.

Ve ismen Bayan Grey olmayı da kabul etti.

Ben buna iyi bir sonuç derim.

Sadece birbirimizle iletişim kurmakta daha iyi olmamız gerek.

İletişim kur ve uzlaş.

Ana nefes nefese banyoya dalıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Taylor'la karşılaştım."

"Ya?" Kaşlarım çatılıyor. "Bu halde mi?"

Ana'nın gözleri ifadem karşısında panikle açılıyor. "Bu Taylor'ın suçu değil" diyor çabucak.

"Hayır. Ama yine de." Kimsenin karımı yarı çıplak görmesini istemem.

"Giyiniğim."

"Sayılır."

"Ben mi o mu daha çok utandı, bilmiyorum."

Eminim. Zavallı Taylor. Ya da şanslı Taylor. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bikini üstü olayını hatırlayıp hemen aklımdan çıkarıyorum.

"Taylor ve Gail'in, şey, birlikte olduklarını biliyor muydun?" diyor biraz şoke olmuş bir sesle.

Gülüyorum. "Evet, tabii ki biliyordum."

"Niye bana hiç söylemedin?"

"Sen de biliyorsun sanıyordum."

"Hayır."

"Ana, onlar yetişkin. Aynı çatı altında yaşıyorlar. İkisi de bekâr. İkisi de hoş."

Ana kızarıyor. Neden, bilmiyorum. Ben birlikte olmalarına memnunum.

"Şey, sen öyle diyorsan" diye mırıldanıyor. "Sadece Gail'in Taylor'dan yaşlı olduğunu sanıyordum."

"Öyle ama çok değil. Bazı erkekler kendilerinden büyük kadınlardan hoşlanır..."

Kahretsin.

Ana kaşlarını çatıp, "Bunu biliyorum" diye azarlıyor.

Kahretsin. Neden böyle söyledim? Elena'nın hayaleti sürekli tepemizde mi dolaşacak?

"Aklıma gelmişken..." diye konuyu değiştiriyorum.

"Ne?" Ana'nın sesi aksi çıkıyor. Sandalyeyi alıp lavabolara bakacak şekilde çeviriyor. "Otur" diye emrediyor.

Buyurgan karım benim.

Eğlendiğimi saklamaya çalışarak sözünü dinliyorum.

Bak. Uslu olabiliyorum.

"Yeni evde garajların üstündeki odaları onlar için düzenleyebiliriz diye düşünüyordum" diyorum. "Bir ev haline getiririz. Böylece belki Taylor'ın kızı onunla kalmaya daha sık gelir." Saçımı taramayan Ana'nın tepkisini aynadan izliyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Burada neden kalmıyor?"

"Taylor benden hiç istemedi."

"Belki de sen teklif etmelisin. Ama o buradayken davranışlarımızı dikkat etmemiz gerekir."

"Bu aklıma gelmemiştii." Çocuklar. Bütün eğlenceyi mahvediyorlar.

"Belki Taylor bu yüzden sormamıştır. Onunla tanıştın mı?"

"Evet. Tatlı bir şey. Utangaç. Çok sevimli. Okul masraflarını karşılıyorum."

Ana saçımı taramayı bırakıyor ve gözlerimiz aynada birleşiyor. "Hiç bilmiyordum."

Omuz silkiyorum. "En azından bunu yapabilirim gibi geldi. Hem Taylor'ın işi bırakmamasını sağlıyor."

"Seninle çalışmaktan memnun olduğuna eminim."

"Bilmiyorum."

"Bence sana çok düşkün Christian." Saçımı taramaya devam ediyor. Çok hoş bir his.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diyorum. Bu hiç aklıma gelmemiştir.

"Öyle düşünüyorum."

Bak sen. Taylor'a müthiş saygı duyuyorum. Benim için, bizim için çalışmaya –sürekli olarak– devam etmesini isterim. Ona güveniyorum. "Güzel. Garajın üstündeki odalar için Gia'yla konuşur musun?"

"Evet, tabii." Dudakları gizli bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Aynadan bana bakıyor. "Bundan emin misin? Köprüden önce son çıkış."

"Elinizden gelenin en kötüsünü yapın Bayan Grey. Bana bakmak zorunda olan sensin, ben değil."

Gülümsemesi odayı aydınlatıyor. "Christian, sana bütün gün bakabilirim."

Başımı sallıyorum. "Bu sadece hoş bir yüz bebek."

"Ve arkasında çok hoş bir adam var." Şakağımdan öpüyor. "Benim adamım."

Onun adamı.

Bunu sevdim.

Rahatça işini yaparken kıpırdamadan duruyorum. Dikkatini verirken dili dişlerinin arasından çıkıyor. Sevimli ve tahrik edici; o yüzden gözlerimi kapatıp balayımızın mutlu anılarını düşünüyorum. Ara sıra bir gözümü aralayarak ona göz atıyorum.

"Bitti" diye haber veriyor. Gözlerimi açıp eserine bakıyorum.

Gayet iyi. Fena görünmüyor.

"Harika bir iş çıkarmışsınız Bayan Grey." Onu kendime çekip burnumu göbeğine sürtüyorum. "Teşekkürler."

"Benim için zevkti." Bana küçük bir öpücük veriyor.

"Geç oldu. Yatağa." Poposuna küçük bir şaplak atıyorum çünkü önümde sallayıp duruyor ve çok kışkırtıcı.

"Ah! Burayı temizlemem gerek" diye bağıyor.

Yere saç kırpıntıları yayılmış. "Tamam, ben süpürgeyi getiririm" diye geveleyerek kalkıyorum. "Uygunsuz kıyafetlerinle çalışanları utandırmanı istemem."

"Süpürgenin nerede olduğunu biliyor musun?"

Ana'ya bakıyorum. "Şey, hayır."

Gülüyor. "Ben giderim." Sırtarak havalı bir yürüyüşle banyodan çıkıyor.

Süpürgenin yerini nasıl bilmem?

Lavaboya dönüp tekrar saçıma bakıyorum. Ana iyi iş çıkardı. İyi görünüyor. Eserinden etkilenmiş bir şekilde gülümseyerek diş fırçama uzanıyorum.

Yatakta yanına gittiğimde Ana kendi kendine gülüyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Hiç. Aklıma bir fikir geldi."

"Ne fikri?"

"Christian, ben bir şirket yönetmek istediğimi sanmıyorum."

Dirseğimin üstüne dönüyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü hiçbir zaman istediğim bir şey olmadı bu."

"Bunu yapabilecek yeteneğin var Anastasia."

"Ben kitap okumayı seviyorum Christan. Şirket yönetmek beni kitaplardan uzaklaştırır."

"Yaratıcı yönetmen olabilirsin."

Düşünceli görünüyor ama bu fikirden hoşlanmadığı için mi yoksa değerlendirdiği için mi bilmiyorum. Israr ediyorum. "Görüyorsun. Başarılı bir şirket yönetmek tamamen emrindekilerin yeteneklerini kullanmakla ilgili. Yeteneklerin ve ilgi alanların o yöndeysen, şirketi de bunu etkinleştirecek şekilde yapılandırırısın. Hemen reddetme Anastasia. Sen çok yetenekli bir kadınsın. Bence sen kafana koyarsan istediğin her şeyi yapabilirsin."

İkna olmuyor. "Ayrıca çok zamanımı alacağından endişeleniyorum."

Bunu düşünmemiştim.

Oyununuzu görüyorum Bayan Grey. "Ne yaptığını biliyorum."

"Ne?"

"Beni konudan saptırmaya çalışıyorsun. Bunu hep yapıyorsun. Ama hemen reddetme Ana. Üstünde düşün. Senden sadece

bunu istiyorum." Dudaklarına küçük bir öpücük kondurup yanağını okşuyorum.

Çok tatlısın.

Çok da yeteneklisin.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor Ana.

"Tabii."

"Bugün daha önce, eğer kızgınsam acısını senden yatakta çıkarmamı söyledin. Ne demek istedin?"

"Ne demek istediğimi düşündün?" diye soruyorum.

"Seni bağlamamı istediğini."

Ne? "Şey... hayır. Kastettiğim kesinlikle bu değildi." Ben sadece yatakta biraz... direnmeni istiyorum.

"Ya?" Ana hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Beni bağlamak mı istiyorsun?" diye soruyorum.

Bunu yapabileceğimden emin değilim... En azından henüz.

Ana kızarıyor. "Şey."

"Ana, ben..." Bu kontrolü tamamen bırakıp teslim olmak demek. Bunu ona daha önce teklif ettiğimde istememişti. Beni bunun için bir daha reddetmesine tekrar katlanabileceğimden emin değilim. Ayrıca henüz dokunuşlarına sadece dayanmayı öğrendim; bundan zevk almayı değil. Bunu da bozmak istemiyorum.

"Christian" diye fısıldıyor ve yerinde bana bakacak şekilde doğruluyor. Yanağını avucuna alıyor. "Christian, tamam. Önemli değil. Ben bunu kastettiğini sanmıştım."

Elini alıp göğsüme, tenimin ve kemiklerimin altında, kalbimin endişeyle dövündüğü yere koyuyorum. "Ana, bağlıyken bana dokunmanın nasıl hissettireceğini bilmiyorum."

Gözleri daha da büyüyor.

"Benim için hâlâ çok yeni bir şey bu." Yine ona en karanlık korkularımı itiraf ediyorum.

Bana doğru uzanıyor; ne yapacağını bilmiyorum ama gelip dudağımın köşesinden öpüyor. "Christian, yanlış anlamışım. Lütfen kafana takma. Lütfen bunu düşünme." Beni tekrar öpüyor ve gözlerimi kapatıp aç bir şekilde ona karşılık veriyorum. Onu başının arkasından tutup kıpırdamasını engelleyerek yatağa bastırırken içimdeki şeytanları kovuyorum.

23 Ağustos 2011, Salı

Kıpkırmızı tırnaklar göğsümü tırmalıyor. Hareket edemiyorum. Göremiyorum. Sadece hissedebiliyorum. *Bundan hoşlanmıyorsun, değil mi? Konuşamıyorum. Ağzımda ağız topu var. Karanlık içime yayılırken başımı delice sallayarak ondan kurtulmaya çalışırken dışarıda pençeleri beni mahvediyor. Şimdi sessiz ol. Ödülünü alacaksın.* Püsküllü deri kamçının küçük topları tenimi ısırarak ve göğsüme vurarak karanlığı susturuyor. Kaşlarımda boncuk boncuk ter birikiyor. *Ne güzel bir ten.* Tekrar vuruyor. Daha aşağıya. Kamçı karnımda şarkısını söylerken kelepçelere asılıyor. *Siktir.* Daha aşağı iniyor. Acısına katlanmak zor olacak. Kendimi hazırlıyorum. Bekliyorum. Ana üstümde duruyor. Elinde tüylü eldivenimle yüzümü okşuyor. Tüyler tenimin üstünde kayarak boynumdan göğsüme iniyor. Yatıştırıyor. Karanlığı susturuyor. Ana beni izliyor. Saçları dağılmış, gözleri aşkla parlıyor. *Ana.* Eli karnıma inip dokunuşların en yumuşağıyla göbeğimi okşuyor. Sonra parmakları saçlarımda.

Gözlerimi açtığımda başım göğsünde, Ana'ya kundaklar gibi sarılmış haldeyim. Gri gözlerim, parlak yaz mavisiyle buluşuyor. "Merhaba" diye mırıldanıyorum, onu gördüğüme sevinerek.

"Merhaba." Sevincimin yansımasını yüzünde görüyorum.

Saten geceliği, memelerinin arasındaki o özel vadiyi ortaya se-recek şekilde mükemmel tasarlanmış. Orasından öperken vücudumun geri kalanı da uyanıyor... tamamen. Elim kalçasına kayıyor. "Ne ayartıcı şeysin sen böyle" diye mırıldanıyorum. "Ama ne kadar ayartıcı olsan da..." radyolu alarm saat 07.30'u gösteriyor, "kalkmam gerek." Karımdan isteksizce ayrılıp yataktan çıkıyorum. Ellerini başının arkasına koyup diliyle üstdudağını yalayarak soyunmamı izliyor.

"Manzarayı mı izliyorsunuz Bayan Grey?"

"Oldukça güzel bir manzara Bay Grey." Dudakları çapkın bir gülümsemeyle kıvrılıyor; pijamamın altını ona fırlatıyorum.

Kıkırdayarak yakalıyor.

İşin canı cehenneme.

Örtüyü üstünden çekip dizüstü yatağa oturarak Ana'yı ayak bileklerinden kavrayıp kendime çekiyorum. Geceliği bacaklarından yukarı sıyrılıyor, sıyrılıyor ve en sevdiğim yeri gözlerimin önüne seriyor.

Çığlık atıyor; uyarıcı bir ses. Eğilip dizinden bacaklarının üstüne ve en sevdiğim yerine doğru öpücükler konduruyorum.

Günaydın Ana.

Ah! İnliyor.

İçeri girdiğimde Bayan Jones mutfakta bir şeylerle meşgul.

"Günaydın Bay Grey. Kahve?"

"Günaydın Gail. Lütfen."

"Kahvaltı için ne isterdiniz?"

Bu sabahki ve dün akşamki aktivitelerden sonra kurt gibi açım. "Omlet. Lütfen."

"Jambon, peynir ve mantarlı?"

"Harika."

"Bayan Grey saçınızı çok güzel kesmiş efendim." Bayan Jones gülümsüyor. Gözlerinde oyuncu bir pırıltı var.

Ben de sırtıtıyorum. "Bence de." İki servis açtığı mutfak tezgâhındaki bar taburelerinden birine oturuyorum. "Ana birazdan katılacak."

"Çok iyi efendim." Bana bir kahve veriyor ve omlet pişerken Ana için yoğurt, granola ve yabanmersini çıkarıyor. Telefonumda piyasaları kontrol ediyorum.

"Günaydın Bayan Grey." Gail, Ana'yı bir fincan çayla karşılıyor.

Karım, gözlerinin rengine yakışan mavi bir kolsuz elbise giymiş. Genellikle ve yakından bildiğim o baştan çıkarıcı kadın yerine tam bir ciddi yayınevi yöneticisi havasında. Yanıma oturuyor. "Nasılsınız Bayan Grey?" diye soruyorum, bu sabah yüksek sesle ifade ettiği şekilde gayet zevkli zamanlar geçirdiğini bilerek.

"Sanırım biliyorsunuz Bay Grey." Bana kirpiklerinin arasından, libidomu kışkırtan o bakışını atıyor.

Gülümsüyorum. "Ye. Dün hiç yemedin."

"Sebebi senin bir göt gibi davranmandı."

Bayan Jones yıkadığı tabağı lavaboya düşürüyor. Ana ırkılıyor.

"Göt veya değil -ye."

Bu konuda benimle kafa bulma Ana.

Ana gözlerini deviriyor. "Tamam! Kaşığı alıyorum ve granolayı yiyorum."

Yılmış bir sesle söylüyor ama yoğurdu ve yabanmersinlerini alıp kahvaltısına başlıyor.

Rahatlıyorum ve onunla konuşmak istediğim şeyi hatırlıyorum. "Bu hafta New York'a gitmem gerekebilir."

"Ya?"

"Bir gece kalmam gerekecek. Benimle gelmeni istiyorum."

"Christian, işten izin alamam."

Ona bir bakış atıyorum. *Bence bunu halledebiliriz.*

İç çekiyor. "Şirketin sahibi olduğumu biliyorum ama üç haftadır yoktum. Lütfen. Gitmediğim bir işi yönetmemi nasıl beklersin? Ben burada idare ederim. Taylor'ı yanına alırsın herhalde ama Sawyer ve Ryan burada olacak..." Susuyor.

Karım her zamanki gibi güzel bir noktaya parmak basıyor.

"Ne?" diye soruyor.

"Hiç. Sadece sen." *Ve pazarlık yeteneğin.*

Bana göz ucuyla bir bakış atıyor ama muzip ifadesi birdenbire kayboluyor.

"New York'a neyle gideceksin?"

"Şirket jetiyle, neden?"

"Charlie Tango'yu alacağını sandım." Yüzünün rengi atarak ürperiyor.

"Charlie Tango'yla New York'a uçamazdım. O tür mesafeleri uçamaz. Ayrıca tamirden çıkmasına daha iki hafta var."

Rahatlamış görünüyor. "Eh, yakında tamir olacağına sevindim ama..." Susup granolasına bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor.

Bunu yapmasından nefret ediyorum. "Ana?" *Söyle bana.*

"Ben sadece... biliyorsun. Onunla son uçtuğunda... ben, biz, senin..." Ürperiyor sonra susuyor.

Ah.

Ana.

"Hey." Yüzünü okşuyorum. "O sabotaj yüzündendi."

Ve şüphelimiz eski patronun.

"Seni kaybetmeye dayanamazdım" diyor.

"Olay yüzünden beş kişi işten çıkarıldı Ana. Bir daha olmayacak."

"Beş mi?"

Başımı sallıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Aklıma gelmişken. Masanda bir tabanca var."

Bunu nasıl biliyor ki?

Makas.

Kahretsin.

"O Leila'nın."

"Tamamen dolu."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Dün kontrol ettim."

Ne! "Silahlarla oynamanı istemiyorum. Umarım emniyetini geri takmışsındır."

Bana boynumdan ikinci bir baş çıkmış gibi bakıyor. "Christian, o revolverin emniyeti yok. Silahlardan hiç anlamaz mısın?"

"Şey, hayır."

Taylor boğazını temizliyor. Girişte bizi bekliyor. Saatiye bakıyorum; düşündüğümünden daha geç olmuş.

Çünkü bu sabah karınla seviştin Grey.

"Gitmemiz gerek." Kalkıp ceketimi giyiyorum. Ana arkamdan koridora kadar geliyor. Taylor'ı selamlıyoruz.

"Ben dişlerimi fırçalayacağım" diyor Ana. O banyoya giderken Taylor'la arkasından bakıyoruz.

Taylor'a dönüyorum. "Aklıma geldi. Ana'nın doğum günü eylülde. Bir R8 istiyor. Beyazından."

Taylor'ın kaşları kalkıyor.

Gülüyorum. "Evet. Beni de şaşırttı. Sipariş verebilir misin?"

Taylor sırtıyor. "Büyük bir zevkle efendim. Sizinki gibi Spyder modeli mi?"

"Evet, sanırım. Aynı özelliklerde."

Taylor saklayamadığı bir sevinçle ellerini ovuşturuyor. "Hal-
kedeceğim."

"En geç 9 Eylül'de bizde olmalı."

"Zamanında edinebileceğimden eminim."

Ana dönünce asansöre yürüyoruz. "Taylor'dan sana nasıl ateş
edileceğini göstermesini istemelisin" diyor.

"Öyle mi?" Sesim biraz alaycı.

"Evet."

"Anastasia, ben silahlardan nefret ederim. Annem çok silah
kurbanını tedavi etti ve babam da şiddetli bir silah karşıtıdır. Ben
onların dünya görüşüyle büyüdüm. Washington'da destekledi-
ğim en az iki silah kontrol grubu var."

"Ya? Taylor silah taşıyor mu?"

Silahlardan ne kadar iğrendiğimin yüzüme yansımadığını
umarak Taylor'a bakıyorum. "Bazen."

Asansörden dışarı çıkmak için ona yol verirken, "Onaylamıyor
musun?" diye soruyor.

"Hayır. Taylor ve ben, silah kontrolüne dair çok farklı görüşle-
re sahibiz diyebiliriz."

Ana arabada uzanıp elimi tutuyor. "Lütfen" diyor.

"Lütfen ne?"

"Ateş etmeyi öğren."

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Tartışma kapanmıştır Anasta-
sia."

Ağzını açıyor ama tekrar kapatıyor, sonra kollarını kavuştur-
up pencereden dışarıya bakıyor. Eski bir ordu mensubunun kızı
olmanın, silahlar hakkında insana daha farklı bir bakış açısı vere-
bileceğini tahmin ediyorum. Bir doktorun oğlu olmak da benim
bakış açımı şekillendirdi.

"Leila şimdi nerede?" diye söze giriyor Ana.

Neden eski kölemi düşünüyor?

"Sana söylemiştim. Connecticut'ta, ailesinin yanında."

"Kontrol ettin mi? Ne de olsa saç uzun. Dodge'u kullanan bel-
ki de oydu."

"Evet, kontrol ettim. Hamden'da bir sanat okuluna yazılmış.
Bu hafta başladı."

"Onunla konuştun mu?" Ana'nın rengi atıyor ve sesinde alçak bir panik tınısı var.

"Hayır. Flynn konuştu."

"Anladım" diye mırıldanıyor.

"Ne?"

"Yok bir şey."

İç çekiyorum. Bu sabah bunu ikinci yapışı. "Ana. Sorun ne?"

İletişim kur ve uzlaş.

Omuz silkiyor ve ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yok. Leila'yı mı? Belki güven verilmeye ihtiyacı vardır. "Hareketlerini izliyorum" diyorum. "Olduğu yerden uzaklaşmaması için gözü-mü sürekli üstünde tutuyorum. O şimdi daha iyi Ana. Flynn onu New Haven'da bir psikoloğa yönlendirdi ve gelen bütün raporlar olumlu. Sanata karşı hep ilgiliydi, o yüzden..." Ana'nın yüzünde ne düşündüğüyle ilgili bir ipucu bulmaya çalışarak susuyorum. "Kafanı buna takma Anastasia." Elini sıkıyorum. O da elimi sıkarak karşılık verince seviniyorum.

"Saçınız güzel olmuş Bay Grey." Berry, Grey Binası'nın cam kapısını coşkulu bir havayla açıyor.

"Ee... Teşekkürler Barry."

Bu bir ilk oldu.

"Oğlun nasıl?" diye soruyorum.

"Çok iyi efendim. Okulda çok iyi gidiyor." Barry'nin yüzü balık gururuyula parlıyor.

Elimde olmadan gülümsüyorum. "Sevindim."

Ros ve Sam asansördeler.

"Saçını mı kestirdin?" diye soruyor Ros.

"Evet. Teşekkürler."

"Yakışmış."

"Evet" diyor Sam.

"Teşekkürler."

Çalışanlarıma neler oluyor böyle?

Tablet prototipi için Barney'le yaptığım bilgilendirme toplantısından sonra Ana'ya bir e-posta yazıyorum. E-postadaki soyadının değiştiğini varsayarak zar atıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: İltifat

Tarih: 23 Ağustos 2011 09.54

Kime: Anastasia Grey

Bayan Grey,

Yeni saç kesimim için üç iltifat aldım.

Çalışanlarımdan ilk defa iltifat alıyorum. Dün gece aklıma geldikçe yüzüme yayılan saçma gülümsemeden olacak. Sen gerçekten yetenekli, güzel, harika bir kadınsın.

Ve tamamen benim.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

E-postanın geri dönmemesine seviniyorum ama hemen bir yanıt gelmiyor.

Yanıt geldiğinde iki toplantı arasındayım.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Burada İşe Odaklanmaya Çalışıyorum

Tarih: 23 Ağustos 2011 10.48

Kime: Christian Grey

Bay Grey,

Çalışmaya çalışıyorum ve tatlı anılarla dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Ray'in saçını sürekli kestiğimi itiraf etmenin vakti geldi sanırım. Bu kadar yararlı bir antrenman olacağı aklıma gelmezdi.

Ve evet, seninim ve sen, benim sevgili anayasanın ikinci ek maddesine göre silah bulundurma hakkını reddeden ukala kocam, sen de benimsin. Ama endişelenme çünkü seni koruyacağıma söz verdim. Sonsuza kadar.

Anastasia Grey,

Editör, SBY

Eskiden Ray'in saçını kesermiş. Hadi ya? Demek bu yüzden bu kadar iyi iş çıkardı. Ve beni koruyacakmış.

Elbette koruyacak. Bilgisayarıma dönüp Google'a "silah fobisi" yazarak arıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Annie Oakley⁵²

Tarih: 23 Ağustos 2011 10.53

Kime: Anastasia Grey

Bayan Grey,

IT bölümüyle konuşup soyadınızı değiştirdiğinizi gördüğüme sevindim :D

Artık eli silahlı karımın yanımda yattığını bilerek huzurla uyuyacağım.

Christian Grey,

Hoplofobik⁵³ CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Süslü Kelimeler

Tarih: 23 Ağustos 2011 10.58

Kime: Christian Grey

Bay Grey,

Dil hünerlerinizle beni bir kez daha etkilediniz.

Aslında her konudaki hünerinizle; sanırım neyi kastettiğimi anlıyorsunuzdur.

Anastasia Grey

Editör, SBY

Yanıtı karşısında sırtıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Nefesim Kesildi!

Tarih: 23 Ağustos 2011 11.01

Kime: Anastasia Grey

52. Annie Oakley (13 Ağustos 1860-1926), Amerikalı keskin nişancı ve gösterici. (ç.n.)

53. Hoplofobi: Ateşli silah korkusu. (ç.n.)

Bayan Grey,
Benimle flört mü ediyorsunuz?
Christian Grey
Şok geçiren CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Grey
Konu: Yoksa...
Tarih: 23 Ağustos 2011 11.04
Kime: Christian Grey

Başkasıyla mı etseydim?
Anastasia Grey
Cesur Editör, SBY

Kimden: Christian Grey
Konu: Grrrr
Tarih: 23 Ağustos 2011 11.09
Kime: Anastasia Grey

HAYIR!
Christian Grey
Paylaşmayı sevmeyen CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Grey
Konu: Vay canına...
Tarih: 23 Ağustos 2011 11.14
Kime: Christian Grey

Bana hırlıyor musun? Çünkü nedense seksi bir şey.
Anastasia Grey
Kıvranan (iyi anlamda) Editör, SBY

Onu e-postayla kıvrandırmaya bayılıyorum.

Kimden: Christlan Grey

Konu: Dikkat Et

Tarih: 23 Ağustos 2011 11.16

Kime: Anastasia Grey

Benimle flört edip oynuyor musunuz Bayan Grey?

Bu öğleden sonra yanınıza uğrayabilirim.

Priapik⁵⁴ CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Ah, Hayır!

Tarih: 23 Ağustos 2011 11.20

Kime: Christian Grey

Uslu duracağım. Patronumun patronunun patronunun işte tepeme dikilmesini istemem. ;)

Şimdi bırak da çalışayım. Yoksa patronumun patronunun patronu kıçına tekme basabilir.

Anastasia Grey

Editör, SBY

Kimden: Christian Grey

Konu: &*\$&*&*

Tarih: 23 Ağustos 2011 11.23

Kime: Anastasia Grey

Şu anda kıçına bir sürü şey yapmak istediğinden emin olabilirsin. İçlerinde tekme basmak yok.

Christian Grey

Kıç düşkünü CEO, Grey Şirketler Topluluğu

54. Sürekli ereksiyon halinde olma. (ç.n.)

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Gıt başımdan!

Tarih: 23 Ağustos 2011 11.26

Kime: Christian Grey

Yönetmen gereken bir imparatorluğun yok mu senin?

Beni rahatsız etmeyi bırak.

Sıradaki randevum kapımda bekliyor.

Meme düşkünü olduğunu sanıyordum...

Kıçımı düşün... ben de seninkini düşüneceğim...

SS x

Anastasia Grey

İslanmış Editör, SBY

İslanmış? İşte yine o sözcük. Başımı sallıyorum. Ben onu sırlıklam seviyorum. Islak hiç kesmiyor. Ama maalesef noktayı koymalıyım çünkü Marco ve ekibiyle toplantım dört dakika içinde başlayacak.

Toplantı çok iyi geçiyor. Marco, Geolumara'nın üstüne ısrarcı bir şekilde gitmiş ve teklifimiz başarılı olmuş. Bu satın alma bizi, daha ucuz ve üretimi daha kolay güneş panelleri sayesinde yeşil enerji alanında yeni bir noktaya taşıyacak.

Ayrıca öyle görünüyor ki ya benim Tayvan'a gitmem ya da tersane sahiplerinin bize gelmesi gerekecek. Ama önce bir telefon konferansı istiyorlar. Ros zamanını ayarlıyor.

Bitirdiğimizde benimle bir şey konuşmak istediğini söylüyor. Diğerlerinin çıkmasını bekliyoruz.

"Hassan, New York'a gitmenin iyi olacağını söylüyor" diyor. "Woods'un işten çıkma şekli yüzünden moraller düşük. Pek sevilmeyen bir adamdı ve basını galeyana getirdiği için teknik ekip ürkek davranıyor. Hiçbirini kaybetmek istemeyiz. Hepsi iyi insanlar."

"Hassan onları teskin edemiyor mu?"

"Elinden gelen belli Christian. Senin ziyaretin gerçek bir destek mesajı verir. Çalışanları motive etmekte iyisin."

"Tamam."

"Perşembe orada olacağını haber vereceğim."

"Teşekkürler."

"Ha, bir de Gwen hamile."

"Vay canına. Tebrikler!"

O işler nasıl oluyor, bilmiyorum ama kurcalamak istemiyorum.

"Evet. On iki haftalık oldu. Artık herkese haber veriyoruz."

"Üç çocuk! Vay canına!"

"Evet. Herhalde artık dururuz."

Sırıtiyorum. "Tekrar tebrikler."

Masama döndüğümde gelişmeleri almak için Welch'i arıyorum. Escala'nın çevresini gösteren kayıtları izlemiş. "Bay Grey, Hyde'ın eski asistanlarıyla tekrar konuşmak istiyorum. Bu sefer konuşacaklar mı bakalım."

"Bir zarar gelmez."

"Ben de tam olarak böyle düşünüyorum."

"Nasıl gittiğini bana haber ver."

"Vereceğim."

Telefonu kapatıp Ana'ya New York'a gidiş haberimi veriyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Büyük Elma⁵⁵

Tarih: 23 Ağustos 2011 11.23

Kime: Anastasia Grey

Çok Sevgili Karım,

İmparatorluğum perşembe New York'a gitmemi bekliyor.

Cuma akşamı döneceğim.

Seni, benimle gelmeye ikna edemeyeceğimden emin misin?

Patronunun patronunun patronunun sana ihtiyacı var.

Christian Grey

Meme & kış düşkünü CEO, Grey Şirketler Topluluğu

55. "Büyük Elma" New York City'nin takma adıdır. İlk olarak 1920'lerde *New York Morning Telegraph*'ın spor yazarı John J. Fitz Gerald tarafından popüler hale getirildi. (ç.n.)

Kimden: Anastasia Grey

Konu: NY HayırHayır

Tarih: 23 Ağustos 2011 13.02

Kime: Christian Grey

Sanırım patronumun patronunun patronu ben, memelerim ve kıçım olma-
dan bir gece idare edebilir.

Derler ki özlem... aşkı besler.

Uslu duracağım. Söz.

Anastasia Grey

Editör, SBY

25 Ağustos 2011, Perşembe

Şafak sökmek üzere ve karım yorganın altında kıvrılmış yatıyor. Yatağın yanında, yerde, kablo bağı duruyor. Dün geceyi hatırlayarak gülümsüyorum ve onu cebime atıyorum.

Eğlenceliydi.

Üzerine eğilip kokusunu duyuyorum. Ana ve seks; dünyanın en baştan çıkarıcı parfümü. Alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

“Çok erken” diye homurdanıyor.

Lanet olsun. Onu uyandırdım. Deneyimlerime dayanarak biliyorum ki Ana sabahın erken saatlerinin pek hayranı değil. “Yarın gece görüşürüz” diye fısıldıyorum.

“Gitme” diyor uykulu uykulu ve çok akıl çelici.

“Zorundayım.” Yanağını okşuyorum. “Beni özle.”

“Özleyeceğim.” Bana uykulu bir gülümsemeyle bakıp dudaklarını büzüyor.

Sırıtiyorum. Kızımdan bir erken saatte güle güle öpücüğü. Dudaklarının üstünde, “Hoşça kal” diye fısıldayıp isteksizce onu uyumaya bırakıyorum.

Ryan, Taylor’la beni Boeing Field’a götürürken arabanın arkasında Ana’ya bir e-posta gönderiyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Şimdiden Özledim

Tarih: 25 Ağustos 2011 04.32

Kime: Anastasia Grey

Bayan Grey,

Bu sabah muhteşemdiniz.

Ben yokken uslu dur.

Seni seviyorum.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kaptan Stephan ve Yardımcı Pilot Beighley hazır ve kısa süre içinde New York'a doğru yola çıkmak üzere havalanıyoruz. Bir saat kadar daha uyuyabilmek umuduyla küçük yatak odasında üstümü çıkarıyorum. Yatağa uzandığımda dün akşam aklıma geliyor. Ana ile Seattle Yardım Birliği Galası'na gittik. Uçuk pembe elbisesi ve ikinci şans küpeleriyle çok zarif görünüyordu. Gece onu soyduğumda daha da zarif görünüyordu.

Şimdi yanımda olmalıydı. Gözlerimi kapatıyorum ve aklıma bu Gulfstream'deki balayı gecemiz geliyor.

Hmm... Umarım rüyamda karımı görürüm.

New York'a bir saatlik mesafedeyken uyanıyorum. Dinlenmiş hissediyorum. Hızlıca giyiniyorum. Taylor ana kabinde, jambonlu peynirli kruvasana benzeyen bir şey yiyor.

"Günaydın efendim."

"Günaydın. Kahvaltı. Harika. Biraz uyudun mu?"

Taylor her zamanki temiz pak haliyle başını sallıyor. "Uyudum, teşekkürler."

Yerime otururken kaptan yanımıza geliyor.

"İyi uyudunuz mu efendim?" diye soruyor Stephan.

"Evet. Teşekkürler. Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"İniş noktamız JFK olarak değiştirildi. Teterboro'da bir sorun varmış."

"Bir sorun mu?"

"Bildiğim kadarıyla önemli bir şey değil; sadece iniş zamanımızla çakışıyor."

"GŞT Fiber Optik'te daha az zaman geçirebileceğim demek oluyor bu" diyorum Taylor'a.

Stephan, "Sheltair'deki yer ekibiyle temasa geçtim. Arabanızı Teterboro'dan yönlendiriyorlar" diyor.

"Güzel. Gulfstream'i inişten sonra Teterboro'ya götürecek misin? Dönüşü oradan yapmak daha uygun."

"Ne yapabileceğimize bakalım." Stephan gülümsüyor ve kokpite geri dönüyor.

Kırk dakika sonra JFK'e iniyoruz. Terminale giderken e-postalarımı kontrol ediyorum. Ana'dan bir tane gelmiş.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Sen Uslu Dur!

Tarih: 25 Ağustos 2011 09.03

Kime: Christian Grey

İndiğinde haber ver yoksa meraklanırım.

Ve uslu duracağım. Yani, Kate'le birlikteyken başımı ne kadar belaya sokabilirim ki?

Anastasia Grey

Editör, SBY

Kate mi? Bana kalırsa Kate'le başını bir sürü belaya sokabilir. Bayan Kavanagh'yla ikinci karşılaşmamda Ana sarhoştı. Birlikte ilk gecemizi bu sayede geçirdik. *Lanet olsun!* Arama tuşuna basıyorum.

"Ana St... Grey."

Sesini duymak ne büyük zevk. "Merhaba."

"Merhaba! Uçuşun nasıldı?"

"Uzun. Kate'le ne yapacaksınız?"

"Sadece gidip sakın bir yerlerde bir şeyler içeceğiz."

Dışarıda mı? Hyde ortalıktayken? Siktir!

"Sawyer ve yeni kadın, Prescott, bizimle gelip göz kulak olacaklar" diyor sevimli bir şekilde.

Aklıma geliyor. "Kate'in eve geleceğini sanıyordum."

"Çok fazla vakti yok."

İç çekiyorum. "Bana neden söylemedin?" Seattle'da değilim. Ben orada yokken onlara... Ona bir şey olursa kendimi asla affetmem.

"Christian, bir şey olmayacak. Ryan, Sawyer ve Prescott burada. Sadece bir içki. Seninle tanıştığımızdan beri onu çok az görebiliyorum. Lütfen. O benim en iyi arkadaşım."

"Ana, seni arkadaşlarından ayırmak istemiyorum ama eve geleceğini sanıyordum."

İç çekiyor. "Tamam. Evde oluruz."

"Sadece bu manyak ortalıktayken. Lütfen."

"Tamam dedim" diye geveliyor. Sesinin tonundan bıkkınlığını anlıyorum.

Özüne dönmesine rahatlayarak gülüyorum. "Bana gözlerini devirdiğini her zaman anlıyorum."

"Bak, üzgünüm. Niyetim seni endişelendirmek değildi. Kate'e söylerim."

"Güzel." Rahatlayarak nefesimi bırakıyorum. Günüme onun için endişelenmeden devam edebilirim.

"Neredesin?"

"JFK'in pistinde."

"Ah, demek yeni indiniz."

"Evet. İner inmez aramamı istemiştin."

"En azından birimizin titiz davrandığına sevindim Bay Grey."

"Bayan Grey, abartma yeteneğiniz sınır tanımıyor. Seninle ne yapacağım ben?"

"Eminim aklına yaratıcı bir şeyler gelir. Genellikle öyle oluyor" diye fısıldıyor.

"Benimle flört mü ediyorsun?"

"Evet." Sesi soluksuz geliyor ve bu mesafeden bile telefondaki sesi tahrik edici.

Sırıtiyorum. "Kapatsam iyi olacak. Ana, sana söyleneni yap lütfen. Güvenlik ekibi ne yaptığını biliyor."

"Tamam Christian, dinleyeceğim." Biraz daha göz devirme seziyorum.

"Yarın akşam görüşeceğiz. Seni sonra ararım."

"Kontrol etmek için mi?"

"Evet."

"Of Christian!" diye paylıyor beni.

"Au revoir⁵⁶ Bayan Grey."

"Au revoir Christian. Seni seviyorum."

56. Fransızca "Hoşça kal" anlamındaki sözcük. (ç.n.)

Ondan bu iki sözcüğü duymaktan hiç bıkmayacağım. "Ben de seni Ana."

İkimiz de kapatmıyoruz.

"Kapat Christian" diye mırıldanıyor.

"Seni küçük otoriter."

"Senin küçük otoriterin."

"Benim" diye fısıldıyorum. "Sana söyleneni yap. Kapat."

"Evet efendim" diye mırıldanıp kapatıyor.

Gerçek bir hayal kırıklığı.

Ana.

Hemen bir e-posta yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Kaşınan Avuçlar

Tarih: 25 Ağustos 2011 13.42 DS

Kime: Anastasia Grey

Bayan Grey,

Telefonda her zaman olduğu gibi çok eğlencelisiniz.

Ciddiyim. Sana söyleneni yap.

Güvende olduğunu bilmem gerek.

Seni seviyorum.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Uçak terminalin önünde duruyor. Arabamız pistte bizi bekliyor. Flatiron bölgesine gidip çalışanları motive etme zamanı geldi.

JFK'den Manhattan'a, bu sıkıcı yolculuktan nefret ediyorum. Trafik her zaman kilit ve açık olsa bile yavaş ilerliyor. Teterboro'ya inmeyi bu yüzden tercih ediyorum. Yolda kendimi e-postalarla oyaladıktan sonra pencereden dışarıyı seyrediyorum. Otoban üstünde Queens'ten geçiyoruz ve Midtown Tunnel'a ilerliyoruz. Ve işte orada... Manhattan. Büyüleyici bir silueti var. New York'a birkaç aydır, aslında Ana'yla tanışmamızın öncesinden beri gelmedim. Hiç görmediği için onu buraya bir an önce

getirmem gerektiğini biliyorum; sadece bu ikonik manzarayı görmek için bile olsa.

Doğrudan, Doğu Yirmi İkinci Cadde'de, eski bir binaya yerleşmiş olan GŞT Fiber Optik bölümüne gidiyoruz. Binanın önüne yanaştığımızda şehrin hareketli enerjisini hissedebiliyorum. Canlandırıcı bir enerji. Arabadan Manhattan kalabalığına adım attığımda, günün ilk toplantısı için heyecanlıyım.

Mühendislik ekibi beni müthiş etkiliyor. Genç. Yaratıcı. Dinamik. Burada, evimde hissediyorum. Sandviç ve biradan oluşan uzun bir öğlen yemeğinde, ürettikleri teknolojinin Kavanagh Medya'nın operasyonlarında nasıl devrim yaratacağını ve şu anda yaptıkları işin, Kavanagh'nın genişleme planlarının geleceğini garantilemekte nasıl temel rol oynadığını anlatıyorum. Kavanagh, onların teknolojisini kullanacak ilk büyük medya kurumu olacak. Onlara uzmanlıklarını diğer alanlarda nasıl değerlendireceğimizi gösterdiğimde heyecana kapılıyorlar.

Ros haklıydı. Bunu yapmam gerekiyordu. Şimdi şirketin kıdemli müdür yardımcısı olan Hassan zeki, genç ve azimli; bana kendimi hatırlatıyor. Woods'tan çok daha üstün. Vizyonu ve hevesi olan esin verici ve değerli bir vâris. Woods'un ekibine dayattığı fiziksel şartları görmek bile ne kadar kısa vadeli, dar bir bakış açısı olduğunu kanıtlıyor. Aklından ne geçiyormuş? Resepsiyon alanı oldukça lüks ve açıkçası özentiye, çalışanların ofisleri dö-küntü halinde ve ciddi şekilde elden geçirilmeye ihtiyaçları var. Taşınmamız gerek. Lojistik müdürleri Rachel Morris'e, işe koyulmasını söyledim. O da taşınmayı istiyor. Bu çok güzel ama moral-lerin düşük olmasına şaşırmmamalı. Ortam kasvetli. Ros'a e-posta yazıp, iki yıl daha süresi olan kontratın bitiminden önce buradan çıkıp çıkamayacağımıza bakmasını istiyorum.

Oradan ayrıldığımda saat akşam 6'yı geçiyor ve programımızın gerisindeyiz. Tribeca'daki daireme uğrayıp smokinimi giymek, sonra da Telekomünikasyon Birliği Organizasyonu'nun Union Square tarafındaki fon balosuna doğru yola çıkmak için ucu ucuna zaman kalıyor.

Arabada Ana'yı aramaya çalışıyorum ama telefon çekmiyor.

Lanet olsun.

Şaka gibi ama tekrar deneyeceğim.

Etkinlik, beklediğim gibi, yeterince hoşsohbet bir ortam. Kendi alanımdaki kıdemli yöneticiler ve girişimcilerle tanışma şansı veriyor. Ama dün Seattle'da Ana'yla birlikte bir yardım balosuna katıldım ve sırf bu sebepten çok daha zevkliydi.

Konuklar kanepelerin ve kokteyllerin tadını çıkarırken onu bir daha arıyorum ama telefonu sesli mesaja yönlendiriyor. Mesaj bırakacağım sırada, beni görmekten çok memnun olan ev sahibi Dr. Alan Michaels tarafından alıkonuluyorum.

Saat 21.30 sıralarında, başlangıçlar ikram edildiğinde, Taylor yanıma yanaşıyor.

"Efendim, Bayan Grey Kate Kavanagh ile birlikte Zig Zag Kafe'de bir içki içiyor."

"Gerçekten mi?" Ana eve döneceğini söylemişti. Saatile bakıyorum. Seattle'da akşam 18.30. "Yanında kim var?"

"Sawyer ve Prescott."

"Tamam." *Belki sadece tek bir içki içecekler. "Çıktığında haber ver."*

Evde takılacağını söylemişti.

Bunu neden yaptı?

Onun iyiliği için endişelendiğimi biliyor.

Hyde ortalıkta. Manyağın teki ve ne yapacağı belli olmaz biri olduğu açık.

Keyfim kaçıyor ve etrafımda dönen sohbete odaklanmakta zorlanıyorum. Endüstrimizin devlerinden bazılarının karılarıyla, birinin de kocasıyla bulunduğu bir masada oturuyorum. Ülke genelinde, olanakları kısıtlı yerlerdeki okullara teknoloji götürmek için para toplanması amacıyla buradayız. Ama masamızda sadece dokuzumuz burada ve bir sandalye boş; karım yokluğuyla dikkat çekiyor.

Ayrıca evimizde de yok.

"Bu akşam eşiniz nerede?" diye soruyor Callista Michaels. Sohumda oturuyor. Etkinliğin düzenleyicisi ve Dr. Michaels'in karısı. Yaşı büyük, belki ellilerinin sonlarında ve her yerinden elmaslar sarkıyor.

"Seattle'da."

Lanet olası bir barda.

"Bu gece gelemediğine üzüldüm" diyor.

"Çalışıyor. İşini sever."

"Ya? Ne kadar ilginç. Ne iş yapıyor?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Yayıncılıkta."

Ve ben burada olmasını isterdim.

Ya da Seattle'da olmayı.

Moralim iyice bozuluyor. Bearnez soslu sığır filetom eskisi kadar lezzetli değil. Tuhaf. Bu etkinliklere hep eşsiz katılırdım. Şimdi daveti ne halt yemeye Ana'sız kabul ettim, bilmiyorum.

Aslında Ana'nın benimle geleceğini düşünmüştüm.

Gerçi şimdi düşününce, dün gece katıldığımız yardım balosunda biraz sıkılmıştı.

Ve bu gece dışarıda içiyor. Kate'le.

Eğleniyor.

Kahretsin.

Ne zaman birlikte dışarı çıksalar, Ana fazlasıyla içmiş oluyor. Portland'da, birlikte uyuduğumuz ilk gece o kadar sarhoştur ki kollarımda sızmıştı. Bekârlığa veda partisinden eve döndüğünde zilzurna sarhoştur. Yatakta çıplak, kollarını uzatmış, o tatlı, baştan çıkarıcı sesiyle bana seslenişi zihnimde canlanıyor.

"Bana istediğini yapabilirsin."

Siktir!

Bunlar hep Kavanagh'yla çıktığında oluyor.

Kendine hâkim ol Grey. Güvenlik ekibi yanında.

Başına ne bela gelebilir?

Hyde. Dışarıda bir yerlerde. İntikam mı istiyor? Bilmiyorum.

O bir manyak.

Salonun diğer tarafında duran Taylor'a bakıyorum. Başını sallıyor.

Hâlâ dışarıda. Hâlâ içiyor. Kavanagh'yla.

Tekrar şimdiye, kirli yollarla elde edilen madenler ve etik bir şekilde çıkarılmış madenler için güvenli kaynaklar konusunda bir sohbe çekiliyorum.

Lezzetli ve açıkçası rahatlatıcı gelen siyah çikolatalı turtadan sonra Taylor'a bir daha bakıyorum.

Başını sallıyor.

Lanet olsun.

Bu sürede kaç içki içilir?

En azından bir şeyler yemiş olsa.

"Kusura bakmayın, bir telefon görüşmesi yapmam gerek." Masadan kalkıp lobiden Ana'yı arıyorum. Açmıyor. Tekrar deniyorum. Cevap yok. Bir daha deniyorum. Yine cevap yok.

Siktir.

Mesaj gönderiyorum.

HANGİ CEHENNEMDESİN!

Evde olman gerekirdi. Ya da burada.

Asabi davrandığımın farkındayım ama telefonlarımı bile açmıyorum.

Yardım toplamak için açık artırmanın başlamak üzere olduğu balo salonuna hışım ile geri dönüyorum. İlk iki artırmayı izliyorum. İkisi de golfle ilgili.

Siktir et şunu.

Yüz bin dolarlık bir çek yazıp Bayan Michaels'e veriyorum. "Kusura bakma Callista ama gitmek zorundayım. Böyle güzel bir akşam organize ettiğin için teşekkürler. Gelecek yıl tekrarlanması arzu ederim. Önemli bir amaç."

"Christian, çok cömertsin. Teşekkürler." Gitmek için kalkıyorum, o da kalkıyor ve beni beklemediğim biçimde iki yanağımdan öpüyor.

"İyi geceler" diyorum Callista'ya ve kocasının elini sıkıyorum.

Salonun diğer ucundaki Taylor'a göz atıyorum; sanırım arabayı ayarlıyor bile.

Yüksek tavanlarına ve müthiş şehir manzarasına rağmen salon birden üstüme geliyormuş gibi hissediyorum. Dışarıda kendimi ılık New York akşamına attığımda şükrediyorum.

"Efendim, arabanın gelmesi birkaç dakika alacak."

"Tamam. Hâlâ orada mı? Zig Zag'ta mı?"

"Evet efendim."

"Hadi, eve gidelim."

Taylor başını yana eğiyor. "Tribeca'ya mı?"

"Hayır, Seattle'a."

Gözlerini bana dikeyor. Yüzünden bir şey anlaşılmıyor ama deli olduğumu düşündüğünü biliyorum.

İç çekiyorum. "Evet. Eminim. Eve gitmek istiyorum." Sormadığı sorusunu yanıtlıyorum.

"Stephan'ı arayayım" diyor.

Ana giriş kapısının diğer ucuna gidip aramasını yapıyor. Ana'yı tekrar deniyorum ama telefonu sesli mesaja yönlendiriyor. Kendime mesaj bırakmak konusunda güvenmiyorum. Sawyer'ı arayabileceğim aklıma geliyor ama sınırlarım pamuk ipliğine bağlı.

Onu Taylor arayabilir. Ama neye yarayacak? Sawyer gidip Ana'yı bardan çıkaracak değil.

Yapabilir mi?

Grey! Uslu dur.

Taylor konuşmasını bitirip asık bir suratla yanıma dönüyor.

Neler oluyor?

"Efendim, Gulfstream Teterboro'da. Bir saat içinde uçmaya hazır olabilir."

"Güzel. Gidelim."

"Daireye geri dönmek ister misiniz?" diye soruyor.

"Hayır. Orada ihtiyacım olan bir şey yok. Senin dönmen gerekiyor mu?"

"Hayır efendim."

"Doğrudan havaalanına gidelim."

Arabada kara kara düşünüyorum. İçimde hata yaptığıma dair can sıkıcı bir his var ama bu karımunki kadar büyük bir hata değil. Neden söylediği şeyi yapamıyor? Ya da bana haber vermiyor?

Hyde intikam peşinde ve ben korkuyorum.

Onun için.

Ve kendim için; onu kaybedersem diye.

26 Ağustos 2011, Cuma

Uçağa binince papyonumu çıkarıp katlıyorum ve smokinimin üst cebine sokuyorum. Taylor ceketimi kendininkiyle birlikte küçük dolaba asıyor. İkimiz için de birer battaniye alıp ana kabinde bir koltuğa oturuyorum.

Kaslarımdan kemiklerime kadar gergin halde New Jersey karanlığını izliyorum. Terminalde Gulfstream'i beklerken Ana'yı tekrar aramamak için kendimi tutmayı başardım ama daha fazla dayanamıyorum. Stephan ve Beighley son kontrollerini yaparken Sawyer'ı arıyorum.

"Bay Grey" diyor. Arkasında bir bar uğultusu var. İnsanlar dışarıda, eğleniyor. Ana gibi.

"Sawyer, iyi akşamlar. Bayan Grey hâlâ seninle mi?"

"Evet efendim." İçimden telefonu Ana'ya vermesini istemek geçiyor ama kendimi kaybedeceğimi biliyorum. Herhalde şu an iyi vakit geçiriyordur. Sawyer'ın ona göz kulak olduğundan emin oldum.

"Onunla konuşmak ister misiniz?" diye soruyor.

"Hayır. Yakınında dur. Onu güvende tut."

Hyde her yerde olabilir.

"Evet efendim. Prescott'la onu gözetim altında tutuyoruz" diyor Sawyer. Kapatıp çaprazımda oturmuş ifadesiz bir yüzle beni izleyen Taylor'a bakıyorum.

Tekrar telefonuma bakıyorum. Karıma o kadar kızgınım ki Sawyer'a eve dönüş yolunda olduğumuzu bile söylemedim. Taylor deli olduğumu düşünüyor olmalı.

Deliyim; söylediği gibi davranacağına güven olmayan lanet olası karım için deli oluyorum. Taylor beni antrede, o gittikten sonra yerde oturmuş asansöre bakarken gördü. Küçük planör için yapıştırıcıyı o getirdi.

"Efendim, başına bir şey gelmeyecek" diyor nazikçe.

Tekrar ona bakıyorum ve dilimi ısırıyorum.

Bu onu hiç ilgilendirmez.

Bu benimle karımın arasında.
İçten içe başına bir şey gelmeyeceğini biliyorum.
Ama emin olmak zorundayım.
Yapmasına ihtiyacım olan şeyi neden yapamıyor?
Sadece bir defa.
Sadece şimdi.
Sinirlerim zıplıyor ve ona hızlıca bir e-posta yazıyorum.

Kimden: Christian Grey
Konu: Kızgın. Sen Daha Kızgını Görmedin.
Tarih: 26 Ağustos 2011 00.42 DS
Kime: Anastasia Grey

Anastasia,
Bana yapmayacağını söylediğin halde Sawyer bir barda içtiğini söylüyor.
Şu anda ne kadar kızgın olduğum hakkında bir fikrin var mı?
Yarın görüşürüz.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Beighley, kısa bir süre içinde kalkışa geçeceğimizi anons ediyor. Benimle beraber Taylor da kemerini bağlıyor. "Uyumak istersen yatağa geçebilirsin" diye teklif ediyorum. "Ben herhalde kullanmayacağım."

"Böyle iyiyim efendim."

Tamam. Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Beighley'nin şekerleme yapmayı sevdiğine ve tüm öğleden sonra uyuduğuna memnunum. Bizi eve uçuracak.

Bölük pörçük bir uyku uyuyorum. Karmakarışık rüyalarımda itaat ve hükmetme iç içe geçmiş; elimde bir kamışla Ana'nın üstünde duruyorum. Elena elinde bir kamışla üstümde duruyor.

Kafa karıştırıcı ve rahatsız edici rüyalar.

Uyumamaya çalışıyorum.

Uyanık kalmak için kalkıp yürüyorum. Kafesteki bir hayvan gibi hissediyorum. Gerçi bu daha beter bir his çünkü Gulfstream volta atmak için tasarlanmamış.

Lanet olsun. Aya ulumak istiyorum.
Evde olmak istiyorum.
Ana'yla kıvrılıp yatmak istiyorum.

Uçağın Boeing Field'a inişiyle rahatsız uykumdan uyanıyorum. Uykusuzluktan ve havalandırmadan kurumuş gözlerimi açıp telefonumu alıyorum.

Taylor uyanık. Hiç uyudu mu acaba? Beighley uçağı pistin bitiminde durdururken, "Saat kaç?" diye soruyorum.

"Dördü on geçiyor."

"Erkenmiş. Karşılancak mıyız?"

"Ryan'a e-posta yazdım. Mesajı alacağını umalım." Telefonlarımızı aynı anda açıyoruz.

Kahretsin. Bir sürü mesaj gelmiş. Telefonundan gelen sinir bozucu bildirim seslerine bakılırsa, Taylor'a da. Ana'dan bir mesaj ve bir cevapsız çağrı var. Önce mesajı okuyorum.

ANA

HÂLÂ TEK PARÇA HALİNDEYİM. GÜZEL ZAMAN GEÇİRDİM.

SENİ ÖZLEDİM. - LÜTFEN BANA KIZMA.

Çok geç Ana.

En azından beni özlemiş.

Sesli mesaj bırakmış; onu dinliyorum. Sesi soluk soluğa ve tedirgin. "Merhaba. Benim. Lütfen kızma. Evde bir şeyler oldu. Ama kontrol altında; o yüzden endişelenme. Kimseye bir zarar gelmedi. Beni ara."

Lanet olsun, neler oluyor?

Aklıma ilk Leila'nın yine eve girdiğı geliyor. Belki Dodge'u süren gerçekten oydu. Taylor'a baktığımda yüzü kül gibi beyaz. "Hyde dairede yakalanmış. Ryan etkisiz hale getirmiş. Polis gözaltına almış" diyor.

Dünyam acı bir frenle duruyor.

Bütün nefesim vücudumu terk ederek, "Ana?" diye fısıldıyorum.

"O iyi."

"Gail?"

"O da iyi."

"Bu ne biçim iş?"

"Kesinlikle." Taylor da en az benim kadar sarsılmış görünüyor. Uçak pistte duruyor; hemen Ana'yı arıyorum ama telefonu sesli mesaja yönlendiriyor.

Kahretsin.

Hyde? Evde? Nasıl? Neden? Ne?

Olan biteni kavramaya çalışıyorum ama yorgunluktan doğru düzgün düşünemiyorum. Ana cevap vermiyor; uyuyor olmalı. Umarım. İyi olduğu için rahatladım ama emin olmak için onu görmem gerek. Stephan uçağın kapısını açıyor ve sabah serinliği kabine ve kemiklerime doluyor. Titreyerek kalkıyorum; uçaktan ilk önce inen Taylor'dan ceketimi alıyorum.

Şafaktan önceki soğuk havadan korunmak için smokinimin ceketini giyerken, "Teşekkürler Beighley, Stephan" diyorum.

"Bir şey değil efendim" diyor Beighley.

"Hayır. Gerçekten. Teşekkür ederim. Son an karışıklığı ve her şey için."

"Hiç sorun değil."

"Biraz dinlenin." İkisiyle de el sıkışıp Taylor'ın arkasından, Sawyer'ın yanında beklediği Audi'ye yürüyorum.

Escala'ya dönüş yolunda Sawyer bize olanların özetini geçiyor. Ana ve Kate, Zig Zag Kafe'de âlem yaparken Hyde, iş tulumu giymiş olarak Escala'ya gelip binanın hizmet girişinin ziline basmış. Ryan onu tanımış. İçeri alıp etkisiz hale getirmiş. Bütün bunlar Ana, Sawyer ve Prescott eve dönmeden hemen önce olmuş. Polis ve ambulans gelmiş. Hyde'ı götürmüşler. Herkesi sorguya çekmişler.

Hay ben böyle işin!..

"Silahlı mıydı?" diye soruyor Taylor.

"Evet" diyor Sawyer.

"Ryan iyi mi?" diye soruyorum.

"Evet ama bir itişme olmuş. Kapılardan birinin tamir edilmesi gerek."

"İtişme mi?" İnanamıyorum!

"Dövüşmüşler."

Siktir. "Ama Ryan iyi, değil mi?"

"Evet efendim."

"Ya Gail? O orada mıydı?" diye soruyor Taylor.

"Panik odasında idi."

Teşekkürler Ros Bailey! Taylor'a bakıyorum, gözlerini sımsıkı yummuş alnını ovuyor.

Lanet olsun. İkimizin de sevgilisi Hyde denen o adi herif tarafından tehdit edildi.

"Polisi kim aradı?" diye soruyor Taylor.

"Ben aradım. Bayan Grey ısrar etti."

"Doğru şeyi yapmış" diye mırıldanıyorum. "Ne halt yemeyi düşünüyordu acaba?"

"Bilmiyorum efendim" diyor Sawyer. "Bir şey daha. Dün gece basın kapının önündeydi."

Lanet olsun. Tam da bizimle ilgilenmeyi bırakmışlardı. Bugün giderek daha güzelleşiyor ve saat henüz –saatime bakıyorum– sabah 04.40.

"Ryan e-postanızı ancak eve döndüğünde aldı" diyor Sawyer. "Herkes eve dönüş yolunda olduğunuzu haber vermek için geç olmuştu."

"Öyleyse Ana ve Gail bilmiyor" diyorum.

"Hayır efendim."

"Tamam."

Kısa yolculuğun geri kalanında konuşmuyoruz. Her birimiz kendi karanlık düşüncelerimize dalyoruz. Ana evde olsaydı, Gail'le panik odasına girerdi, Ryan'ın yanında desteği olurdu ve Hyde'la tek başına karşılaşmak zorunda kalmazdı.

Neden ona söyleneni yapamıyor?

Sawyer Audi'yi garaja park ediyor; Taylor'la beraber arabadan fırlayıp asansöre gidiyoruz.

"İyi ki eve dönmüşüz" diyorum Taylor'a.

"Evet efendim." Başını sallayarak onaylıyor.

"Ne boktan bir durum."

"Kesinlikle." Fazla konuşmuyor.

"Herkes uykusunu aldıktan sonra tam bir rapor almalıyız."

"Anlaşıldı."

Asansörün kapıları açılıyor ve kendimizi içeri atıyoruz. İkimizin de tek bir amacı var. Kadınımızı görmek. Ben doğrudan yatak odamıza giderken Taylor'ın da aynısını yaptığını biliyorum. Ayak seslerime engel olan kalın halılara şükrederek, koridordan koşturcasına geçerek yatak odasına dalıyorum.

Ana, yatağın benim yattığım tarafında mışıl mışıl uyuyor. Tişörtlerimden birini giymiş ve kıvrılıp küçük bir top gibi olmuş.

Burada.

İyi.

Öyle rahatlıyorum ki neredeyse diz çökeceğim ama ayakta durup onu izliyorum. Dokunmuyorum çünkü onu uyandıracağımı biliyorum.

Onu uyandırıp kendimi içine gömeceğimi.

Gece ne kadar sarhoş olduğunu merak ediyorum.

Ana. Ana. Ana.

Buraya gelip Hyde'la karşılaşmak ne büyük bir şok olmuştur.

Kendimi hazırlayıp işaretparmağımla yanağını okşuyorum. Uykusunda bir şeyler mırıldanmaya başlayınca kıpırdamadan duruyorum. Onu uyandırmak istemiyorum. Yine derin uykusuna dönünce sessizce çıkıp salona dönüyorum. Bir içkiye ihtiyacım var.

Giriş holünün kapısından geçerken menteşelerinin yerinden çıktığını fark ediyorum. Duvarlarda sürtünme izleri var. Ama görebildiğim kadarıyla kan yok.

Tanrı'ya şükür. İtişme mi? Görünene bakılırsa burada sağlam bir kavga olmuş.

Ve Hyde silahlıymış. Ryan'ı burada, evimde öldürebilirdi.

Hasta eden bir düşünce.

Salonda bar arabasına gidip kendime bir Laphroaig dolduruyorum. Bardaktakini bir dikişte içerken boğazıma yayılan yanma hissi aşağılara doğru inerek midemdeki girdaba karışıyor. Derin bir nefes alıp bir tane daha, daha büyük bir bardak dolduruyorum ve yatak odasına dönüyorum.

Gerçekten uyumam gerek ama fazlasıyla gerginim.

Ve fazlasıyla kızgınım.

Hayır. Kızgın değilim. Kuduruyorum.

Evimin kutsallığına şerefsiz bir orospu çocuğu tarafından tecavüz edildi.

Sessizce, yatak odasındaki sandalyeyi pencerenin yanından, yatağın benim olan tarafına doğru çekiyorum. Oturuyorum ve ağır ağır viskimi yudumlayarak ve başımı elime dayamış, içimdeki şiddetli fırtınayı dindirmeye çalışarak Ana'yı izliyorum.

Olmuyor.

Karıma zarar vermek istedi.

Varabildiğim tek sonuç bu.

Kaçırmak mı istedi? Öldürmek mi istedi?

Benden intikam almak için.

Ve Ana... burada değildi.

Ondan olmasını istediğim yerde.

Olmasını söylediğim yerde.

Öfkem kabarıp acı bir hursa dönüşüyor.

Ve bundan kaçışım yok.

Sadece bu içki ve her yudumda ardında bıraktığı ateş.

Üst üste attığım bacaklarımı değiştirip parmağımı dudağıma vurarak Hyde'ı bitirmenin türlü yollarını geçiriyorum aklımdan.

Boğazını sıkmak. Boğmak. Öldürene kadar dövmek. Silahla öldürmek. Leila'nın silahı bende.

Ve söz dinlemediği için Ana'yı cezalandırmak.

Dayak. Kamçı. Sopa... Kemer.

Ama yapamam. Bana izin vermez.

Siktir.

Şafak söküyor ve odayı yavaş yavaş aydınlatıyor.

Ana yerinde dönüyor, gözlerini kırpıştırarak açıyor. Benim oturmuş onu izlediğimi fark edince dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Merhaba" diye fısıldıyor. İçkimi bitirip bardağı komodine bırakırken ona söyleyeceklerimi düşünüyorum. "Merhaba" diye mırıldanıyorum ama sanki başkası konuşuyor. Robot gibi biri. Duygusuz biri.

"Dönmüştün."

"Öyle görünüyor."

Doğrulup oturuyor. Gözleri parlak, mavi ve tatlı. "Ne zamandır orada oturmuş beni izliyorsun?"

"Yeterince uzun zamandır."

"Hâlâ kızgınsın" diye fısıldıyor.

Ah, keşke sadece *kızgın* olsam. Robot ben, kelimeyi yüksek sesle söyleyerek test ediyor. "Hayır Ana, kızgın olmanın çok çok ötesindeyim."

"Kızmanın çok ötesi. Bu kulağa iyi gelmiyor."

Hayır. Değil. Birbirimize bakıyoruz. Kalkıp ona bağırmayı ve nasıl hissettiğimi söylemeyi istiyorum. Ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı ve ne kadar rahatladığımı.

Ne kadar korktuğumu.

Nasıl gözümün döndüğünü.

Şu an beni ele geçiren bu çatışmalı duyguları, şimdiye kadar hiç bu boyutta yaşadığımı sanmıyorum. Ama robot ben ne yapacağını bilmiyor. Bütün sistemleri hırsımı kontrol etmeye çalışırken devre dışı kalıyor.

Uzanıp bardağını alıyor ve bir yudum su içiyor. "Ryan, Jack'i yakaladı" diyor bardağını geri koyarken.

"Biliyorum."

Kaşları çatlıyor. "Böyle tek kelimelik cevaplar vermeye uzun süre devam edecek misin?"

Komik olmaya mı çalışıyor? "Evet" diye yanıtlıyorum çünkü tek yapabildiğim bu.

Kaşları daha da derin bir şekilde çatlıyor. "Dışarı çıktığım için üzgünüm."

"Öyle misin?"

"Hayır."

"Neden öyle söylüyorsun o zaman?"

"Çünkü bana kızmanı istemiyorum."

Bunun için çok geç Ana. İç çekerek elimi saçıma atıyorum.

"Sanırım Dedektif Clark seninle konuşmak istiyor" diyor.

"Eminim istiyordur."

"Christian, lütfen..."

"Lütfen ne?"

"Bu kadar soğuk olma."

Soğuk mu? "Anastasia, şu anda hissettiğim şey soğuk değil. Yanıyorum. Öfkeyle yanıyorum. Şu anda bütün bu..." Kelimeyi

bulmaya çalışarak elimi sallıyorum. "... duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Gözleri daha da açılıyor ve onu durdurmama fırsat vermeden yataktan çıkıp kucığıma geliyor. Bu beklenmedik ve sıcak hareket beni öfkemden uzaklaştırıp zararsız hale getiriyor. Ona zarar vermemek için yavaşça ve dikkatle ona sarılıp burnumu saçına gömerek eşsiz Ana kokusunu içime çekiyorum.

O burada.

O iyi.

Boğazım minnettarlığın dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyor.

Tanrı'ya şükür o güvende.

Beni kucaklayıp boynumu öpüyor.

"Ah, Bayan Grey. Seninle ne yapacağım ben?" Sesim boğuk. Başının üstünü öpüyorum.

"Ne kadar içtin?"

"Neden?"

"Normalde sert içkiler içmezsin."

"Bu ikinci bardağım. Zor bir gece geçirdim Anastasia. Adımı rahat bırak."

Gülümsemesini hissediyorum. "Madem ısrar ediyorsunuz Bay Grey." Yine boynuma sokuluyor. "Cennet gibi kokuyorsun. Yastığının sen koktuğu için senin tarafında uyudum."

Ah, Ana.

Saçını öpüyorum. "Demek öyle? Ben de neden bu tarafta olduğumu merak etmiştim. Sana hâlâ kızgıyım."

"Biliyorum" diye fısıldıyor. Elim ritmik bir şekilde sırtında geziniyor. Ona dokunmak beni yatıştırıp yavaş yavaş bu ana geri getiriyor. "Ben de sana kızgıyım" diyor.

Sırtını okşamayı bırakıyorum. "Tanrı aşkına, öfkeni hak etmek için ne yaptım acaba?"

"Kızgınlığının geçtikten sonra söylerim." Boynumu öpüyor ve gözlerimi kapatıp ona sarılıyorum.

Sımsıkı.

Onu hiç bırakmak istemiyorum.

Onu kaybedebilirdim. O pislik onu öldürebilirdi. "Neler olabileceğini düşününce..." Kelimeleri, boğazıma oturmuş hiddet düğümünün arasından sıkarak çıkarıyorum.

"Ben iyiyim."

"Ah, Ana" diye hıçkınıyorum. Ağlamak istiyorum.

"Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz. Biraz sarsıldık. Ama Gail iyi. Ryan iyi. Ve Jack gitti."

"Sayende."

Geri çekilip bana dik dik bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi bu konuda tartışmak istemiyorum Ana."

Sanırım söylediklerimi düşünüyor ve bir sebeple tekrar bana sokuluyor. Gerçeği bilse yapmazdı.

Gerçeği biliyor.

Beni biliyor.

Kötü tohum.

Canavarı gördü. "Seni cezalandırmak istiyorum." Derin, karanlık bir itiraf gibi fısıldıyorum. "Eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyorum."

Kıpırtısız kalıyor. "Biliyorum" diye fısıldıyor.

Söylemesini beklediğim şey değil. "Belki yaparım."

"Umarım yapmazsın" diyor, alçak ama tereddütsüz bir sesle.

İç çekiyorum. Bu asla olmayacak. Bunu biliyorum ve beni terk ettikten sonra geri döndüğünde buna razı oldum.

Ama yapmak istiyorum.

Lanet olsun, gerçekten yapmak istiyorum.

Ama son yaptığımda beni terk etti.

Şimdi benim karım ve işte buradayız.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Ana, Ana, Ana. Sen sabır taşını bile çatlatırsın."

"Sizi pek çok şey olmakla suçlayabilirim Bay Grey ama sabır taşı olduğunuzu söyleyemeyeceğim."

Ve işte.

Benim kızım.

Gülüyorum ve kendi kulağıma bile sesi ne kadar boş gelse de arındırıcı bir etki yapıyor. "Her zamanki gibi doğru bir noktaya parmak bastınız Bayan Grey." Alnını öpüyorum. "Yatağa dön. Sen de uzun bir gece geçirdin." Onu kaldırıp tekrar yatağa bırakıyorum.

"Benimle yatmayacak mısın?" diyor gözleri kalmam için yalvararak.

"Hayır. Yapmam gereken şeyler var." Boş bardağıma uzanıyorum. "Uyumana bak. Seni birkaç saat sonra uyandırırım."

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Evet."

"O zaman uyuyacağım."

"Güzel." Üstünü örtüp alından öpüyorum. "Uyu."

Fikrimi değiştirmeden önce hızlı adımlarla odadan çıkıyorum.

Ve ondan kaçtığımı biliyorum çünkü beni hiç kimsenin yapamayacağı kadar yaralayabilir. Eğer Hyde ona ulaşırdı... *Lanet olsun.* Bu dünyada yokluğu beni şimdiye kadar yaşadığım her şeyden çok yaralardı.

Mutfağa uğrayıp bardağı lavabonun yanına bırakıyorum ve çalışma odama gidiyorum. Bir aksiyon planı yapmalıyım. Yapmam gereken her şeyi not alıyorum sonra Washington'daki toplantılarımı iptal etmesi için Andrea'ya bir e-posta yazıyorum. Ona Seattle'a dönmek zorunda kaldığımı ama toplantıları yine de WebEx veya telefonla yapabileceğimi söylüyorum. Hyde'ın tutuklanmasıyla ilgili haber yayılmaya başladığında bunu yeterince açıklayacağını bilerek gönder tuşuna basıyorum.

Welch'in topladığı bilgileri bir kez daha gözden geçirmek, deliliğine dair herhangi bir ipucu bulmak için Hyde'ın dosyasını çıkarıyorum.

Dosyayı ilk okuduğumdan beri kafamı kurcalayan bir detaya dönüp duruyorum. Bir tesadüf mü yoksa bu boktan durumla ilgisi mi var, merak ediyorum.

Jackson "Jack" Daniel Hyde

DT: 26 Şubat 1979, Brightmoor, Detroit, MI

Lanet olsun. Öyle yorgunum ki beynim yanmış durumda ama uyumayacağımı biliyorum. Korku ve endişeyi sistemimden atmak için biraz temiz havaya ihtiyacım var.

Sessizce giyinme odasına süzülüp üzerime koşu kıyafetlerimi geçiriyorum. Çıkmadan önce Ana'yı kontrol ediyorum. Mışıl mışıl uyuyor. iPod'umu kol bandıma yerleştirip asansörle lobiye iniyorum.

Kapılar açıldığında, dışarıda bekleyen iki fotoğrafçıyı fark ediyorum. Arka kapılardan hizmet alanına sıvışıp birkaç koridordan

geçerek binanın arkasındaki dar yola çıkıyorum. The Verve'in "Bitter Sweet Symphony"si kulaklıklarımda yüksek sesle çalarken, sabahın erken saatlerinde Seattle sokaklarına kendimi atıyorum.

Beşinci Cadde'den Vine'a kadar koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum. Ana'nın eski binasının, şu an olasılıkla Kate Kavanagh'nın bol alkollü bir akşamın ertesinde sızdığı dairenin önünden geçiyorum. Western boyunca koşup, Pike Place Market'ten geçmek için yönümü değiştiriyorum. İşkence gibi ama tekrar Escala'nın önüne gelene kadar durmuyorum. Sonra baştan başlıyorum.

Mariners şapkamı yüzüme iyice indirmiş halde, terden sırlıklam geri dönüyorum. Binaanın önünde toplanmış basının arasından tanınmadan geçip olaysız bir şekilde asansöre ulaşıyorum.

Bayan Jones mutfakta.

"Gail! Nasılsın?" diye soruyorum onu görür görmez.

"İyiyim Bay Grey. Taylor ile döndüğünüz için memnunum."

"Neler olduğunu anlat bana."

Bir bardak su doldurup içerken bana dün gecenin özetini geçiyor. Ryan'ın onu panik odasına götürüşünü ve sonrasında, Hyde'ın yakalanmasının ardından polisle ve sağlık ekipleriyle yaşananları anlatıyor. "O odayı kullanacağımız hiç aklıma gelmezdi."

"Yaptırdığıma şükrediyorum."

"Evet efendim. Ben de şükrediyorum. Kahve ister misiniz?"

"Henüz değil. Ana için portakal suyu alayım."

Gülümsüyor. "Hemen geliyor."

"Taylor uyandı mı?"

"Hayır efendim."

"İyi. Bırak dinlensin."

Meyve suyunu veriyor ve Ana'yı uyandırmaya gidiyorum.

Hâlâ uyuyor.

"Burada senin için portakal suyu var." Bardağı yatağının yanındaki sehpa bırakırken yatakta dönüyor. Gözleri üstümde ve dişi, altdudağıyla oynuyor. "Duş alacağım" diye mırıldanıp çıkıyorum.

Hızlıca soyunup giysilerimi yerde bırakıyorum. Koşmak sınıma fazla etki etmedi. Hışımınla saçımı yıkamaya başlıyorum ve bu sabah yapmam gerekenlerin listesini kafamda sıralıyorum. Ana'yı

görmeden önce varlığını hissediyorum. Duşun kapısını kapatıp arkama geçiyor ve bana sarılıyor. Dokunuşuyla kasılıyorum.

Her yerim.

Dokunma bana.

Tepkimi umursamayıp beni biraz daha kendine doğru çekiyor. Çıplak vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Yanağını sırtıma dayıyor.

Ten tene duruyoruz.

Ve bu dayanılmaz.

Şu anda sana fazla kızgınım.

Kendime fazla kızgınım.

İkimizin de suyun altında kalacağı şekilde yer değiştiriyorum ve saçımı durulamaya devam ediyorum. Bana küçük, yumuşak öpücükler veriyor.

Hayır. "Ana" diyerek uyarıyorum onu.

"Hmm."

Dur.

Onun için yanıyorum.

Ama düşüncelerim fazla karanlık.

Fazla öfkeliyim.

Elleri karnuma doğru kayıyor ve aklında ne olduğunu biliyorum. Ama hiçbirini istemiyorum.

Hepsini istiyorum.

Her şeyini.

Hayır!

İki elini de tutup başımı sallıyorum. "Yapma" diye fısıldıyorum.

Ona tokat atmışım gibi aniden geri çekiliyor. Önümü dönüyor. Gözleri ereksiyonuma kayıyor.

Sadece biyoloji bu bebek.

Çenesinden tutuyorum. "Sana hâlâ çok kızgınım" diye fısıldıyorum ve alnımı alnına dayayıp gözlerimi kapıyorum.

Ve kendime çok kızgınım.

Seattle'da kalmalıydım.

Uzanıp yanağımı okşuyor. Kendimi şefkatli dokunuşlarına teslim etmeyi çaresizce istiyorum.

"Bana kızma lütfen. Bence aşırı tepki veriyorsun" diyor.

Ne!

Doğruluyorum, eli yana düşüyor ve ona ters ters bakıyorum. "Aşırı tepki mi?" diye çıkışıyorum. "Lanet olası bir manyak evime girip karımı kaçırmaya çalışıyor ve sen aşırı tepki verdiğimi düşünüyorsun!"

Başını kaldırıp bana bakıyor ama geri adım atmıyor. "Hayır... şey, demek istediğim bu değildi. Ben dışarı çıktığım için böyle tepki verdiğini sanıyordum."

Ha. Gözlerimi kapıyorum. Onu bir gece yalnız bırakmam yetiyor. Kaçırılabilir veya daha kötüsü olabilirdi. O şerefsiz onu öldürebilirdi.

"Christian, ben burada değildim" diye fısıldıyor olabilecek en nazik ses tonuyla.

"Biliyorum." Bir kez daha çaresiz ve değersiz hissederek gözlerimi açıyorum. "Ve bütün bunlar sırf tek bir lanet olası basit isteğe uyamadığın için oldu. Bunu şimdi, duşta tartışmak istemiyorum. Sana hâlâ çok kızgınım Anastasia. Bana kararlarımı sorgulatıyorsun."

Onu bırakıp, bir havlu kaparak banyodan hızlı adımlarla çıkıyorum. Öfkeme tutunmak istiyorum. Beni koruyor ve benden uzak tutuyor.

Beni güvende tutuyor.

Daha karmaşık ve zor duygulardan koruyor.

Havluyla kurulanıyorum. Giyinirken hâlâ nemliyim ama umurumda değil.

Giyinme odasından hışımla çıkıp koridordan geçerek mutfığa gidiyorum.

Çalışma odama giderken Gail arkamdan sesleniyor. "Kahve?"

"Lütfen."

Masama geçince Hyde'ın doyasına bir daha göz atıyorum.

Burada bir şey var. Hissedebiliyorum. Gail içeri girip masama sade bir kahve bırakıyor.

"Teşekkürler." Bir yudum alıyorum; sıcak ve sert. Kahretsin, çok lezzetli.

Welch'i arıyorum.

"Günaydın Grey. Seattle'a döndüğünü duydum" diyor Welch.

"Döndüm. Sana kim söyledi?"

"Taylor'dan gelişmeleri aldım."

"Öyleyse Hyde'ı duydun."

"Evet. King County Polis Departmanı'ndaki bağlantımı aradım. Neler olduğunu öğrenmek için."

"Teşekkürler."

"Ayrıca FBI'dan haber aldım."

Kapım çalınıyor. Ana, sahip olduğu bütün kadınsı kıvrımları ortaya çıkaran mor bir elbiseyle eşikte duruyor. Saçını topuz yapmış ve kulaklarında elmaslar var. İçindeki çılgını saklayacak şekilde derli toplu görünüyor ve bu müthiş kışkırtıcı. Başımı sallayarak onu savıyorum. Dönüp giderken dudaklarının sarkması gözümünden kaçmıyor.

"Pardon Welch, ne diyordun?"

"FBI. Parmak izini eşleştirmişler. EC135'teki kısmi izi."

"Hyde mı?"

"Evet efendim. FBI, Detroit'teyken reşit olmadığı döneme ait suçlarını ortaya çıkardı."

Yine Detroit.

"İzler eşleşiyor" diyor. "Ama dosyalar kapanmış olduğundan bulmaları birkaç gün aldı."

"Bu ne demek oluyor?"

"Kabul edilmeyebilirler."

"Kahretsin, ciddi mi? Pekâlâ, elimizde Hyde'ı Escala'nın etrafında görüldüğü, Prescott'ın hafta başında bulduğu kapalı devre görüntüleri de var. Burayı gözetlediği belli. Tabii bir de GŞT'nin sunucu odasının görüntüleri var."

"Polis onu GŞT'deki olay için sorgulamak istiyordu ama yerini tespit edememişlerdi."

"Şimdi ellerinde."

"Kesinlikle" diye gürlüyor Welch. "Ve Hyde'ın parmak izleri iki soruşturmada da karşılaştırılacak."

"Nihayet. Eski asistanlarından bir şey çıktı mı?"

"Hayır. Konuşmaya istekli değiller. Hepsi mükemmel bir patron olduğunu söylüyor."

"Pek inanasım gelmiyor."

"Aynı fikirdeyim. Üstü örtülmüş taciz iddialarını da düşünür-

sek..." diye homurdanıyor Welch. "Sadece dördüyle konuştuk. Üstüne gitmeye devam edeceğim."

"Tamam."

"Aileniz için artırılan güvenlik önlemleri konusunda ne yapmak istersiniz?"

"Şimdilik devam etsin; Hyde'la gelişmeleri görelim. Tek başına mı biriyle birlikte mi çalıştığını bilmiyoruz."

"Tamam. Bağlantımdan haber aldığımda yine rapor ederim."

"Çok iyi. Teşekkürler."

E-postalarımı kontrol ediyorum. Biri Sam'den gelmiş. Dün akşam basın tarafından soru yağmuruna tutulduğunu haber veriyor. Bütün sorular için King County Polis Departmanı'na yönlendirmesini yazıyorum.

Taylor içeri giriyor. "Günaydın efendim."

"Biraz uyudun mu?"

Nefesini üflüyor. "Birkaç saat. Yeterli."

"Güzel. Bakmamız gereken çok iş var."

Bir sandalye çekiyor ve yapılacaklar listemin üstünden geçiyoruz.

"... Ve son olarak, kapıyı onarması için bir marangoz çağır."

"Yaparım. Saat onda tüm ekiple bilgilendirme toplantısı yapacağım. Onlara bildiririm" diyor Taylor.

"Lütfen."

"Sawyer ve Ryan ranzalarında. Sanırım hâlâ uyuyorlardır. Prescott, Hyde'ın binaya nasıl girdiğini bulmak için kapalı devre kayıtlarını tarıyor."

"Güzel."

"Efendim" diyor dikkatimi hemen çekecek bir şekilde.

"Evet?"

"Dün gece eve döndüğümüz için müteşekkirim. Altıncı hissiniz falan olabilir."

Şaşıyorum. "Taylor, sadece karıma kızmıştım."

Yüzüne buruk ve yorgun bir gülümseme yayılıyor. "Hepimizin başına geliyor efendim."

Başımı sallıyorum ama sözleri hiç teskin edici değil. Taylor boşanmış bir adam.

Oraya gitme Grey.

"Tanrı'ya şükür Ana ve Gail güvende" diye ekliyorum ayağa kalkarken. Kahvaltımı etmek istiyorum.

"Evet efendim." Benim arkamdan çalışma odasından çıkıyor. Gail bana, "Size omlet yaptım" diyor ve ikimize de kocaman gülümsüyor.

Belki Taylor'la evlenirler.

Kim bilir?

Onları boş verip mutfak tezgâhına yerleşiyorum. Taylor gittikten sonra Gail'e Ana'nın kahvaltı yapıp yapmadığını soruyorum. "Yaptı Bay Grey. O da omlet yedi."

"İyi."

İsmi anarak çağırmışım gibi, Ana üstünde ceketle kapıda beliriyor.

"Gidiyor musun?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"İşe mi? Evet, tabii." Bana doğru yaklaşıyor. "Christian, döneli daha bir hafta olmadı. İşe gitmem gerek."

"Ama..." Elimi endişe içinde saçıma atıyorum.

Peki ya dün? Hyde! Kaçırılma!

Göz ucuyla Gail'in mutfaktan çıktığını fark ediyorum. "Konuşmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum" diye devam ediyor Ana. "Eğer sakinleşmiş olursan, belki bu akşam konuşabiliriz."

"Sakinleşmiş mi?" diye fısıldıyorum ve yine hemen parlıyorum. Bu kadın bu sabah bütün düğmelerime basıyor.

Utanarak kızarıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır Anastasia. Ne demek istediğini bilmiyorum."

"Kavga etmek istemiyorum. Sana arabamı alabilir miyim diye sormaya gelmiştim."

"Hayır, alamazsın" diye çıkışıyorum.

"Tamam" diyor sessizce.

Birdenbire öfkem diniyor, artık kızgın değil sadece yorgunum. Bir kavga bekliyordum. "Prescott seninle gelecek" diyorum. Ses tonum daha yumuşak.

"Tamam" diyor ve bana doğru biraz daha yaklaşıyor.

Ana. Ne yapıyorsun? Uzanıp beni dudağımın köşesinden tatlı bir şekilde öpüyor. Dudakları tenime değdiğinde gözlerimi kapayarak temasın tadını çıkarıyorum. Bunu hak etmiyorum.

Onu hak etmiyorum.

"Benden nefret etme" diye fısıldıyor.

Elini yakalıyorum. "Senden nefret etmiyorum." *Ana, senden asla nefret edemem.*

"Beni öpmedin" diye fısıldıyor.

"Biliyorum." *Ama istiyorum.*

Lanet olsun Grey. Anı yaşa.

Aniden kalkıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum. Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. Onu tatmak için atılarak dilimi ağzına sokuveriyorum.

Tadı cennet gibi... Ve daha iyi zamanlar... Ve naneli diş macunu.

Ana. Seni seviyorum.

Beni. Deli. Ediyorsun.

Doğru düzgün karşılık vermesine fırsat vermeden onu bırakıyorum. Geri çekilmezsem işe hiç gidemeyeceğini biliyorum. Soluklarım hızlanıyor.

"Taylor seni Prescott'la beraber SBY'ye götürür." Kendimi toplamak ve ateşimi söndürmek için çaba gösteriyorum.

Ana gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Onun da nefesleri hızlı.

"Taylor!" diye sesleniyorum.

"Efendim." Taylor kapı girişinde duruyor.

"Prescott'a Bayan Grey'in işe gideceğini söyle. Onları götürebilir misin lütfen?"

"Elbette." Taylor arkasını dönüp gözden kayboluyor.

Biraz daha kendime gelmiş hissederek Ana'ya dönüyorum. "Bugün beladan uzak durabilirsen sevinirim" diye homurdanıyorum.

"Bakarım" diyor. Gözleri muzipçe parlıyor. Karşılık vermek olanaksız.

"Öyleyse sonra görüşürüz" diyorum.

"Kaçtım" diye fısıldıyor sonra arkasında Taylor ve Prescott'la çıkıyor.

Kahvaltıdan sonra çalışma odama gidip Andrea'yı arıyorum. Ona evden çalışacağımı, zaten ofiste olmayı planlamadığımı bildiriyorum. Beni Sam'e bağlıyor. Sam'le, Hyde'ın haneye tecavüzü

hakkında "mesajı sahiplenmek" konusunda bezdirici bir konuşma yapıyoruz.

"Hayır, sahiplenmiyoruz Sam. Bu olayda olmaz."

"Ama..." diye itiraz ediyor.

"Aması yok. Bu polisi ilgilendiren bir olay. Bu olayla ilgili bütün sorular onlara yönlendirilecek. Tartışma bitmiştir."

İç çekiyor. Sam bir reklam manyağı. "Pekâlâ Bay Grey." Sesinden canının sıkıldığı belli oluyor ama umurumda değil. Kapatıp, Hyde haberini vermek için babamı arıyorum. Ne olur ne olmaz diye, güvenlik önlemlerini bir hafta daha uzatmaya karar veriyoruz.

"Anneme söyleyecek misin?"

"Evet oğlum. Sen kendine dikkat et."

"Ederim."

Kapattığım sırada telefonum Elliot'tan gelen bir mesajla titreşiyor.

ELLIOT

Naber abi? İyi misin? Hyde! Siktir!

Her zamanki gibi kısa ve öz. Ya haberleri görmüş olmalı ya da Ana, Kate'e söyledi. Ona detayları vermek için arıyorum ve hafta sonu buluşmaya karar veriyoruz. Benimle konuşmak istediği bir şey var ama telefonda söylemek istemiyor.

"Neyse oğlum" diyorum. "Bu arada kız arkadaşın karımı yoldan çıkarıyor. Burada, panik odasında olması gerekirken Katherine'le sarhoş oluyordu."

"Katherine ha?"

"Kate." Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse."

"Peki bunu neden bana söylüyorsun?"

"Ne bileyim oğlum, düşüncelerimi paylaşıyorum işte."

Elliot iç çekiyor. "Bunu onunla konuşman gerekecek."

Ha? Ayrıldılar mı? Bu ne demek oluyor?

Bir şey sormama fırsat kalmadan devam ediyor. "Şu peşimde dolaşan adama hâlâ ihtiyacım var mı?"

"Önümüzdeki birkaç gün Hyde konusundaki gelişmelere bir bakalım."

"Tamam patron. Para senin."

"Kaçtım Elliot."

Ryan ve Sawyer, Taylor'la bana kapsamlı bir rapor veriyor. Ryan kahraman mı yoksa Hyde'in eve girmesine izin verdiği için bir şapşal mı karar veremiyorum. Suratı epey hurpalanmış halde ve aralarındaki "itişme" yüzünden bir gözünün üstünde kesik var. Suratındaki çürüklere bakılırsa, davetsiz misafirimizle iyice haşır neşir olmuş. Ana burada olmadığı için Hyde'in içeri girmesine izin verdiğini söylüyor. Ağzı nemrut bir çizgi halini almış Taylor'a bakıyorum. Ryan, Gail'i riske attı. Panik odası olsun, olmasın.

İyi haber şu ki, Prescott bu sabah çıkmadan önce, Hyde'in yeraltı garajına girişinin kapalı devre kayıtlarını bulmuş. Kamyoneti hâlâ orada.

Sawyer'dan Dedektif Clark'a haber vermesini istiyorum.

"Tamam efendim."

Taylor, "Hepsi bu mu?" diye soruyor Ryan ve Sawyer'a.

Aynı anda, "Evet efendim" diyorlar.

"Teşekkürler. Her şey için" diyorum. "O piçi yakaladığın için minnettarım Ryan."

"Herifi enselediğim için acayip tatmin oldum."

"Umalım da polis mahkemeye sevk etsin" diye ekliyorum.

Ryan ve Sawyer çıkıyor.

Taylor, "Kırılan kapıyı onarmak için yarım saat içinde bir marangoz gelecek" diye bilgilendiriyor beni.

"Güzel. Ben Hyde'in bilgisayarını karıştıracağım. Belki bütün bunların arkasında ne olabileceğine dair başka kanıtlar bulurum."

"Efendim, olası bir sorunumuz var" diyor Taylor.

"Ne?"

"Ryan teknik olarak, Hyde'in eve girmesine izin vermiş."

Rengim atıyor. "Sadece özel koşullar yüzünden. Ayrıca Hyde silahlıydı."

"Doğru. Yine de polisle konuşurken bunu akılda tutmak gerekir."

"Evet. Tamam. Ryan'la konuş."

"Konuşurum."

"Taylor, bu gece izinlisin. Gail de. Aslında hepiniz."

"Bay Grey..."

"Dün gece çok geç yattın ve çok az uyudun; karıma göz kulak olmak için Sawyer ve Prescott da uykusuz kaldı."

Taylor'ın canı sıkın görünüyor. "Ryan'ı nöbete bırakmak istiyorum. Dışarıya çıkacak durumda değil."

"Tamam."

"Teşekkürler efendim." Taylor başıyla selam verip çıkarken ben bilgisayara dönüyorum. Daha doğrusu, Barney'nin Hyde'ın bilgisayarından ele geçirdiği sabit diske.

Saat 10.45'te, Grey'le ilgili olan her şeyden oluşan takıntılı, tüyler ürpertici koleksiyonunu taramayı bırakıp WebEx'e bağlanıyorum. Vanessa da bağlı. Sermaye Piyasası Kurumu'yla görüşmemize başlıyoruz. Kısa ve hoş bir sohbet oluyor. GŞT, teknolojideki çatışma mineralleri konusunu araştırarak çalışma grubuna seçiliyor.

SPK ile görüşmemiz bittiğinde Vanessa bana Sebastian Miller'ı, *Charlie Tango* düştüğünde Ros'la ikimizi kurtaran kamyon şoförünü bulduğunu haber veriyor. Onu lojistik ekibimizle tanıştırmış. Yakın zamanda GŞT'nin kullandığı nakliye ekibine katılacak.

"Harika haber."

"Bay Grey, onu aramamıza inanamadı."

"Tahmin ederim. Onu bulduğun için teşekkürler."

Bu iş de hallolunca Senatör Blandino'yu arıyorum.

Kısa bir görüşme yapıyoruz ve Seattle'a bir sonraki gelişinde öğlen yemeği yemek için sözleşiyoruz.

Ben görüşmeyi bitirdiğim sırada Taylor kapıya geliyor.

"Evet?"

"Dedektif Clark burada efendim."

"İçeri al."

Dedektif Clark sıkı tokalaşıyor ve huysuz, sinsi bir görüntüsü var. "Vakit ayırdığınız için teşekkürler Bay Grey."

"Lütfen oturun." Ona masamın önündeki sandalyeyi gösteriyorum.

"Teşekkürler. Jackson Hyde'la yaşadıklarınızın kısa bir geçmişi almak istemiştin."

"Tabii." Ona SBY'nin sahibi olduğumu, Ana'nın eskiden, kovulduğu güne kadar onunla çalıştığını ve onunla SBY'deki çatışmamız dahil bütün olan biteni anlatıyorum.

"Ona saldırdınız mı?" Clark'ın kaşları kalkıyor.

"Ona biraz terbiye verdim. Karımı taciz etti."

"Anladım."

"Çalışan geçmişine bakarsanız, kadın iş arkadaşlarını taciz ettiği için birçok kez işten atıldığını görürsünüz."

"Hmm... GŞT'nin kundaklanma girişiminin arkasında onun olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet. Elimizde Grey Binası'nın kapalı devre kamera kayıtları var."

"Evet. Onları gördüm. Garajın kayıtları için de teşekkürler. Adli ekipler kamyoneti inceledi."

"Bir şey buldular mı?"

"Bunu." Bir plastik kanıt poşetini çıkarıyor. İçinde bir not var. Poşetten okuyabileceğim şekilde bana doğru tutuyor. Siyah keçeli kalemle karalanmış.

Grey, kim olduğumu biliyor musun?
Çünkü ben seni biliyorum Minik Kuş.

Boş gözlerle yazıya bakıyorum.

Ne tuhaf bir not.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?" diye soruyor Clark.

Başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Poşeti tekrar ceketinin iç göğüs cebine sokuyor.

"Bayan Grey'e de birkaç sorum olacaktı. Kendisi nasıl?"

"İyi. Oldukça güçlü."

"Hmm... Burada mı?"

"İşyerinde. Ona telefon edebilirsiniz."

"Anladım. Ben daha pratik bir yaklaşım benimsiyorum. Onunla tekrar yüz yüze görüşmek isterim" diye homurdanıyor Clark.

"Eminim ayarlayabilirim. Basının karım ve benim üzerimdeki yoğun ilgisi dolayısıyla sizden onun ofisine gitmenizi rica edeceğim."

“Olur.” Başını sallıyor ve ben Ana’nın ne zaman uygun olabileceğini sormak için Hannah’ya hızlıca bir e-posta gönderirken sessizce oturup bekliyor.

“Hyde silahlıydı. Silah için ruhsatı var mı?”

“Kontrol ediyoruz.”

“Helikopterime düzenlenen sabotajı inceleyen FBI ekibiyle görüştünüz mü?”

“İletişime geçtik.”

“Güzel. Onun da arkasında olduğundan şüpheleniyorum.”

“Hmm... Gerçekten biraz takıntı yapmışa benziyor.”

“Biraz.” Ona Hyde’ın bilgisayarındaki sabit sürücünden ve ailem hakkında topladığı bütün bilgilerden bahsediyorum.

Clark kaşlarını çatıyor. “İlginç. Sürücüye erişimimiz var mı?”

“Kesinlikle. Bilgi Teknolojileri ekibimden size göndermelerini isteyeceğim.”

Bilgisayarımdan gelen bildirim sesi Hannah’nın yanıtını haber veriyor.

“Karım bu öğleden sonra saat üçte sizi ofisinde bekliyor.”

“Mükemmel. Eh, vaktinizi daha fazla almayayım Bay Grey.”

Birlikte ayağa kalkıyoruz. “Elinizde olduğu için içim rahat. Umarım o parmaklıkların arkasında uzun süre kalır.”

Clark’ın gülümsemesi tehditkâr ve onun da aynı şeyi düşündüğünü sanıyorum. “Manzaranız harika” diyor.

“Teşekkürler.”

Taylor onu geçirirken ben bir e-posta yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: İfade

Tarih: 26 Ağustos 2011 13.04

Kime: Anastasia Grey

Anastasia,

Dedektif Clark, bu öğleden sonra üçte ifadeni almak için seni ziyaret edecek.

Karakola gitmeni istemediğim için sana gelmesini ben istedim.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Hyde'in bilgisayarındakileri karıştırmaya geri dönüyorum.
Ana'dan bir e-posta geliyor.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: İfade

Tarih: 26 Ağustos 2011 13.12

Kime: Christian Grey

Tamam.

A x

Anastasia Grey

Editor, SBY

En azından bir öpücük alıyorum.

Hyde'in dosyalarını bir kez daha açıyorum. Dosyaların birin-
de Carrick hakkında hayli detay var. *Neden babamla bu kadar ilgili?*
Anlamıyorum.

Ana'dan gelen e-postanın bildirimi ekranımda beliriyor.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Yolculuğun

Tarih: 26 Ağustos 2011 13.24

Kime: Christian Grey

Dün Seattle'a dönmeye ne zaman karar verdin?

Anastasia Grey

Editör, SBY

Öpücük yok. Yanıt yazıyorum.

Kimden: Christian Grey
Konu: Yolculuğun
Tarih: 26 Ağustos 2011 13.26
Kime: Anastasia Grey

Neden?
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Grey
Konu: Yolculuğun
Tarih: 26 Ağustos 2011 13.29
Kime: Christian Grey

Meraktan diyelim.
Anastasia Grey
Editör, SBY

Neyi sorguluyor? Üstünkörü yanıtlıyorum.

Kimden: Christian Grey
Konu: Uçuşun
Tarih: 26 Ağustos 2011 13.32
Kime: Anastasia Grey

Fazla merak iyi değildir.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kimden: Anastasia Grey
Konu: Ha?
Tarih: 26 Ağustos 2011 13.35
Kime: Christian Grey

Neyi ima etmeye çalışıyorsun? Yoksa bir tehdit daha mı?
Bununla nereye varmaya çalıştığımı biliyorsun, değil mi?
Yapmamamı söylediğin halde arkadaşımın içki içmeye gittiğim için mi dön-
dün yoksa manyağın teki evine girdiği için mi?

Anastasia Grey

Editör, SBY

Lanet olsun. Ne diyeceğimden emin olamayarak ekrana bakı-
yorum. Bir tehdit değildi.

Tanrım.

Hyde'ı öğrenmeden önce döndüğümü biliyor. Bilmiyorsa, za-
man dilimi hesabını yapmamış demektir.

Ne diyebilirim?

Bayan Jones çalışma odamın kapısına vurduğunda, boş gözler-
le pencereden dışarı bakıyorum.

"Öğlen yemeği için bir şeyler ister misiniz?"

"Evet. Tabii. Teşekkürler Gail."

"Elbette Bay Grey." Nazik bir gülümsemeyle çıkıp, beni dü-
şüncelerimle baş başa bırakıyor. Hâlâ Ana'ya yazacak bir yanıt
bulmaya çalışırken iMac'imden yeni bir mesaj bildiriminin sesi
geliyor.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Açık Konuşuyorum...

Tarih: 26 Ağustos 2011 13.56

Kime: Christian Grey

Sessizliğini, gerçekten de BEN FİKRİMİ DEĞİŞTİRDİĞİM İÇİN Seattle'a dön-
düğünü doğruladığın şeklinde yorumluyorum. Ben yetişkin bir kadını ve ar-
kadamla bir içki içmeye gittim. FİKRİMİ DEĞİŞTİRMENİN güvenlik açısından
sonuçlarını BANA BİR ŞEY ANLATMADIĞIN İÇİN bilemezdim. Güvenliğin sadece
bizim için değil bütün Greyler için artırıldığını Kate'ten öğrendim. Konu benim
güvenliğim olduğunda genellikle aşırı tepki gösterdiğini düşünüyorum ama
nedenini anlıyorum ama bence yok yere yaygara yapıyorsun.

Ortada gerçekten endişelenecek bir şey mi var yoksa sadece sen mi endi-
şeleniyorsun bir türlü anlayamıyorum. Güvenlikten iki kişi yanımdaydı. Kate'le

beni koruyabileceklerini düşündüm. Aslında barda daha güvendedymişiz. Duma TAMAMEN HÂKİM olsaydım farklı şekilde davranabilirdim.

Anladığım kadarıyla endişelerin, Jack'in buradaki bilgisayarında bulunanlarla ilgili; Kate öyle düşünüyor. Hayatında neler olup bittiğini en iyi arkadaşımın benden daha iyi biliyor olması ne kadar sinir bozucu bir şey, biliyor musun? Ben senin KARINIM. Bu durumda artık bana anlatacak mısın? Yoksa bana çocuk muamelesi yapmaya devam edip bir çocuk gibi davranmaya başlamama mı sebep olacaksın?

Burada kızgın olan bir tek sen değilsin. Tamam mı?

Ana

Anastasia Grey

Editör, SBY

Azarlar ve bağırın büyük harfler. Bu oyunu ben de oynayabilirim.

Kimden: Christian Grey

Konu: Açık Konuşuyorum...

Tarih: 26 Ağustos 2011 13.59

Kime: Anastasia Grey

Her zamanki gibi Bayan Grey, yazarken çok açık sözlü ve meydan okuyucusunuz.

Belki bunları bu akşam EVİMİZE döndüğünde tartışınız.

Sözlerine dikkat et. Ben de hâlâ feci kızgıyım.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Siktir et. Ana'yla e-postayla kavga etmek istemiyorum. Çalışma odamdan hışımınla çıkıp salona gidiyorum. Sinirlerim, Bayan Jones'un öğlen yemeğim için hazırladığı soğuk tavuk salatasını görür görmez yatışıyor.

Belki aç olduğum için bu kadar sinirliyimdir.

"Sağ ol" diye geveliyorum.

"Bu akşam için Bayan Grey'in sevdiği Yunan şarküterisine gidip onun sevdiği yiyeceklerden alacağım. Sadece fırında veya mikrodalgada ısıtsa yeter."

"Çok iyi" diyorum aklım dağınık bir şekilde. *Bugünlerde Ana'yla neden sürekli tartışıyoruz?*

"Bay Grey..." Bayan Jones dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"Evet."

"Bu akşam için teşekkürler ama söylemem gerek, yorgun görünüyorsunuz. Biraz şekerleme yapmayı düşündünüz mü acaba?"

Kaşlarımı çatıyorum. Şekerleme mi? Çocuk muyum ben? "Hayır."

"Sadece bir fikir."

"Dikkate alacağım" diye homurdanıp salatamı çalışma odama götürüyorum.

Ben yerken Welch anıyor.

"Welch."

"Hyde vakasında ilginç bir gelişme var" diye kulağımı tırmalıyor sevimsiz sesiyle. "Garajdaki kamyonetinde bir döşek ve Texas rodeosunda bir sığın devirecek kadar ketamin varmış."

"Ketamin. Siktir." *Haklıydım!*

"Evet efendim. Şırıngalar da var."

Yüzümü buruşturuyorum. Şırıngadan nefret ederim.

Welch devam ediyor, "Görünene göre bizim oğlan, birinci dereceden insan kaçırmaya teşebbüsle suçlanacak. Herhalde haneye tecavüz, soygun ve yasa dışı silah bulundurmayı da eklerler. Ayrıca bir not vardı."

"Clark notu gösterdi."

"Bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır. Hyde zaten notu kamyonette bırakmış. Belki saçma olduğu için fikrini değiştirmiştir."

"Belki de. Binaya yeni taşınan bir kiracıya ampul getirmiş" diye homurdanıyor Welch.

"Ampul mü getirmiş? Ne demek istiyorsun?"

"Evet. Bir kurye firmasında çalışıyordu. Müşteri daire on altıda oturuyor."

"Ha, evet. Tanıştım onunla. Genç bir adam. Hyde demek böyle içeri girmiş; şeytan herif."

"Aynen öyle efendim" diye onaylıyor Welch. "Bir şey daha var. King County Polis Departmanı ve FBI'dan haber aldım. Parmak izleri eşleşiyor."

"Onu yakaladık!"

"Öyle görünüyor."

"Bir Detroit bağlantısı olmalı ama ne olduğunu bulsam dışımı kıracağım" diye söyleniyorum.

"Araştırmaya devam edeceğim" diyor Welch. "Şimdilik hepsi bu."

"Güncelleme için teşekkürler."

Kapatıyor. Öğlen yemeğimin geri kalanına bakıyorum. İştahım kaçtı. O şerefsiz karım için ne halt planlamıştı acaba? Kaçırma. Tecavüz. Cinayet. Şırıngası da varmış. Belki ona pis bir şırınga sokacaktı. Midem ağzıma geliyor ama kendimi tutuyorum.

Siktir.

Buradan çıkıp biraz temiz hava almam gerek. Öğlen yemeğimi bırakıp Gail'in endişeli bakışlarını umursamadan salondan geçerek asansöre binip ana lobiye iniyorum. Fotoğrafçılar gitmiş. Ön kapıdan çıkıp yürümeye başlıyorum. Yürüyorum. Yürüyorum.

Zümrüt Şehir'de hayat devam ediyor. İnsanlar işlerine gidiyor, sokaklar kalabalık ama kalabalığın içinde zikzaklar çizerek ilerliyorum.

Zavallı karım.

Onu öldürebilirdi.

O şeytanı, o şerefsiz sapığı bir elime geçirsem. Sonunu ellerimle getireceğim.

Bir defa daha aklımdan bunu yapmanın türlü yolları geçiyor.

Siktir.

Grey, kendine gel.

Nordstrom'un önündeyim. Belki Ana'ya bir şey almalıyım. Herhangi bir şey. Cüzdanımın arka cebimde olduğunu kontrol edip içeri giriyorum. Eşarp bölümündeyim. İpek bir eşarp... Evet. Bu olur.

Eve geri döndüğümde daha sakinim.

"Öğlen yemeğinizi beğenmediniz mi? Başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor Gail.

"Hayır, teşekkürler. Tavsiyeni dinleyeceğim sanırım. Gidip uzanacağım. Çok yorgunum."

Gail anlayışla gülümsüyor.

Yatak odasına gidip ayakkabılarımı çıkarıyorum, uzanıp gözlerimi kapıyorum.

Ana önümde, çıplak halde uzanıyor. Bana ellerini uzatıyor. *Bana istediğin her şeyi yapabilirsin. Ceza düzüşmesi.* Kayışlara bağlı. Oyun odasında. *Bana ne yapacaksın?* Arkasında duruyorum, elimde bir sopa var. *Ne istersem.* Masada. Yüzüstü. Kıpırdayamıyor. Bağlı. Bir tokacı elimde şaklatıyorum. Kıçını beklentiyle sıkıyor. Dizlerinin üstünde, alını yere dayalı. Elleri arkada bağlı. *Ağzını istiyorum. Vajinayı. Kıçını. Bedenini. Ruhunu.* Önümde diz çöküyor. *Seninim. Her zaman senin olacağım, kocam. Benim. Seninim.*

Uyanıyorum. Kafam allak bullak.

Evdeyim. Işığa bakılırsa akşamüstü olmuş. Saate bakıyorum; 17.30. Ana daha eve gelmez. Yüzümü ovuşturarak banyoya gidiyorum. Zihnimde bir plan oluşmaya başlıyor. Ciddi bir kavga olacağını bekliyorum. Ana bana kızgın olduğunu söyledi. Giyinme odasında gömleğimi çıkarıp bir tişört giyiyorum ve eve dönüşüne hazırlık olarak oyun odası kot pantolonumu üstüme geçiriyorum. Yeni eşarfbı cebime tıktırıyorum.

Belki ikimiz de istediğimizi alabiliriz.

Çalışma odama gidip e-postasının çıktısını alıyorum ve bana son yazışmamızdan beri hiç mesaj göndermediğini fark ediyorum. Karım meydan okumalarda geri adım atmıyor. Bu akşam ilginç olacak.

Gail yok. Taylor da. Aklımdan, acaba ne yapıyorlar, diye geçiyor.

Ryan, Taylor'ın ofisinde. Ben girince ayağa kalkıyor. "İyi akşamlar Bay Grey."

"Üst katta takılabilirsin. Bu gece herkes izinli. Sana ihtiyacımız olursa çağırırız."

Kabul etmeden önce duraksıyor. "Tamam efendim."

Sonra salona dönüp piyanonun başına geçerek karımın dönüşünü bekliyorum.

Arkamda, akşamüstü güneşi ufka doğru kayıyor ve ben ringin köşesinde maçın başlamasını bekliyorum. Eldivenler elimde. Ağızlık ağzımda.

Bayan Grey'le kaç raund gideceğiz?

Asansörün geldiğini bildiren yumuşak zil sesi antrede çınlıyor. O burada.

Gösteri zamanı Grey.

Ana'nın evrak çantasının yere bırakılma tıkırtısının ardından, holden salona doğru ayak sesleri duyuluyor. Beni gördüğünde duruyor.

"İyi akşamlar Bayan Grey." Çıplak ayaklarla, gözlerim ona sabitlenmiş şekilde, siyah-beyaz, eski filmlerdeki silahşorlar gibi yavaş yavaş ona doğru yürüyorum. "Eve dönmene sevindim. Seni bekliyordum."

"Demek öyle?" diye fısıldıyor. En az bu sabahki kadar güzel ama gözleri büyük ve temkinli; gardını almış görünüyor.

Oyun başlasın Ana.

"Öyle" diye yanıtlıyorum.

Beni baştan ayağa süzerek, "Pantolonunu sevdim" diye mırıldanıyor.

Senin için giydim.

Ahlaksız bir gülümsemeyle önüne gelip duruyorum.

Dudaklarını yalayıp yutkunuyor ama gözlerini kaçırmıyor.

"Anladığım kadarıyla bazı sorunlarınız var Bayan Grey." Büyük harflerle bağırarak e-postasını arka cebimden çıkarıyorum ve katlanmış kâğıdı önünde açarken bakışlarımla gözdağı vermeye çalışıyorum.

Başaramıyorum.

"Evet, sorunlarım var" diye yanıtlıyor bana bakarak. Dobra tavrına rağmen soluklu ve seksi sesi ona ihanet ediyor.

Eğilip burnumu burnuna sürterken temasın tadını çıkarıyorum. Gözleri kapalı ve çok yumuşak bir sesle iç geçiriyor.

Hassas teninin üstünde, "Benim de" diye mırıldanıyorum.

Gözleri kırpışarak açılıyor ve duruşu dikleşiyor.

"Sanırım seninkileri iyi biliyorum Christian." Bakışlarının arkasında gizli, muzip bir ışıltıyla tek kaşını kaldırıyor.

Gözlerimi kısıyorum.

Beni güldürme Ana.

Bunu bana, çok uzun olmayan bir zaman önce söylediğini hatırlıyorum.

Bir adım geriliyor. "New York'tan neden döndün?" diye soruyor. Kedi yavrusu gibi yumuşak sesi, altta yattığını bildiğim dişi aslanla çelişiyor.

"Nedenini biliyorsun."

"Kate'le dışarı çıktığım için mi?"

"Sözünden döndüğün, bana karşı gelip kendini gereksiz bir riske attığın için."

"Sözümünden döndüğüm için mi? Bunu böyle mi görüyorsun?"

"Evet."

Havaya bakıyor; sonra kaşlarını çatıldığını görüp bırakıyor ama şu noktada bir şaplağın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. "Christian" diyor aynı yumuşak tonla. "Fikrimi değiştirdim. Ben bir kadınum. Bununla ünlüyüzdür. Sık sık fikir değiştiririz." Karşılık vermeyince devam ediyor. "Aklıma bir an için bile olsa iş seyahatini iptal edeceğin gelseydi..." Ne diyeceğini bilemezmiş gibi duruyor.

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Evet."

"Ve beni aramak aklına gelmedi mi?"

Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsin?

"Yetmezmiş gibi buradaki güvenlik sayısını yetersiz bırakıp Ryan'ı riske attın."

Yanakları pembeleşiyor. "Aramalıydım ama seni endişelendirmek istemedim. Arasaydım gitmemi yasaklardın eminim ama Kate'i de özlemiştim. Onu görmek istedim. Ayrıca bu sayede Jack geldiği zaman evde değildim. Ryan onu içeri almamalıydı."

Ama aldı.

Ve sen burada olsaydın...

Siktir. Yeter Grey.

Uzanıp onu kollarıma çekiyorum. "Ah, Ana" diye fısıldarken ona sarılabildiğim kadar sıkı sarılıyorum. "Sana bir şey olacak olsaydı..."

Silahı vardı.

Şıngısı vardı.

"Olmadı" diye fısıldıyor.

"Ama olabilirdi. Bugün, olabilecekleri düşünürken bin kere öldüm. O kadar kızdım ki Ana. Sana kızdım. Kendime kızdım. Herkese kızdım. Hiç bu kadar kırdığımı hatırlamıyorum... Bir tek..."

"Bir tek?" diye soruyor.

"Eski evinde. Leila girdiğinde."

Lanet olası bir silahlı daha.

"Bu sabah çok soğuktun." Son kelimedede sesi hıçkırığa dönüşüyor.

Hayır. Ana. Ağlama. Kollarımı gevşetip çenesini yukarı kaldırıyorum. "Bu öfkeyle nasıl baş edeceğim" diye fısıldıyorum.

Eskiden bir yolu vardı. Ama artık benim için geçerli değil.

Kahretsin. Oraya gitme Grey.

İçimdeki gerçeği çıkaran, dertli mavi gözlere bakıyorum. "Canını yakmak istediğimi sanmıyorum." Bu yüzden soğuktum. Küplere binmişim.

"Bu sabah seni feci şekilde cezalandırmak istedim ama..."

Bunu nasıl açıklayabilirim?

Bütün dünyaya öfkeliyim ve sen benim dünyamsın.

"Bana zarar vereceğinden mi korktun?" diye soruyor.

"Kendime güvenemedim."

"Christian, bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. En azından fiziksel olarak." Yüzümü avucuna alıyor.

"Biliyor musun?"

"Evet. Boş, asılsız bir tehdit savurduğunu biliyordum. Beni eşek sudan gelene kadar dövmeyeceğini biliyorum."

"İstedim."

"Hayır, istemedin. Sadece istediğini sandın."

"Gerçekten öyle mi, bilmiyorum."

"Düşün" diyor, burnunu göğsüme sürterek bana sarılırken. "Seni terk ettiğimde hissettiklerini düşün. Bana seni nasıl etkilediğini kaç kez anlatmıştın. Dünyaya, bana bakışını nasıl değiştirdiğini. Benim için nelerden vazgeçtiğini biliyorum. Balayımızda kelepçe izleri yüzünden hissettiklerini hatırla."

Haklı. Geçmişe bakınca, aşağılık herifin teki gibi hissetmişim ve beni yine terk etmesini istemiyorum. Bana daha sıkı sarılıp na-

zikçe, ağır ağır sırtımı okşuyor. Sinirlerim yatışıyor. Yanağını göğsüme bastırıyor ve ona daha fazla karşı koyamıyorum. Eğilip saçını öpünce başını kaldırıp dudaklarını uzatıyor. Onu öpüyorum. Dudaklarım söz dinlemesi için yalvarıyor, gitmemesi için yalvarıyor, kalması için yalvarıyor. Öpüşüme karşılık veriyor.

"Bana öylesine büyük bir inancın var ki" diye mırıldanıyorum.

"Evet, var."

Güzel gözlerine bakarak yüzünü okşarken şefkatini, aşkını, tutkusunu görüyorum.

Onu hak etmek için ne yaptım ben?

Gülümsüyor. "Üstelik" diye fısıldıyor yüzünde haylaz bir ifadeyle, "elinde bir sözleşme yok."

Gülerek onu göğsüme bastırıyorum. "Haklısın. Yok." Birbirimize sarılıyoruz ve aramıza sessiz bir huzur yerleşiyor. New York'tan geldiğimden beri ilk defa dingin hissediyorum. Bu çatışmaların sonu mu?

"Yatağa gel" diye fısıldıyorum.

"Christian, konuşmamız gerek."

"Sonra."

"Christian, lütfen. Konuş benimle."

Lanet olsun. Can sıkıklığıyla iç çekiyorum. Belki de fırtınanın tam ortasındayız. "Ne hakkında?" Sesim kendime bile sinirli geliyor.

"Biliyorsun. Beni karanlıkta bırakıyorsun."

"Seni korumak istiyorum."

"Ben çocuk değilim."

"Bunun gayet farkındayım Bayan Grey." Ellerimi vücudunda dolaştırıp poposunu avuçlayarak ilgisi uyanmış penisimi ona bastırıyorum.

"Christian!" diye azarlıyor. "Konuş benimle."

Ana her zamanki gibi inatçı. "Ne bilmek istiyorsun?" Onu bırakıp yere düşen e-postasını alıyorum ve elini tutuyorum.

"Pek çok şeyi" diyor onu kanepeye götürürken.

"Otur." İtaat ediyor. Ben de yanına oturuyorum. Başımı ellerimin arasına alıp kendimi bir soru hücumuna hazırlıyorum. Sonra ona dönüyorum. "Sor bana."

"Neden ailen için güvenliği artırdın?"

"Hyde onlar için bir tehditti."

"Nereden biliyorsun?"

"Bilgisayarından. Ben ve ailem hakkında kişisel bilgiler vardı. Özellikle de Carrick hakkında."

"Carrick mi? Neden?"

"Henüz bilmiyorum." Sanki engizisyondayım. Lafı değiştiriyorum. "Hadi yatağa gidelim."

"Christian, anlat bana!"

"Ne anlatayım?"

"İnsanı çileden çıkarıyorsun" diyor ellerini kaldırarak.

"Sen de."

İç çekiyor. "Güvenliği, bilgisayarda ailen hakkında bilgileri bulur bulmaz artırmadın. Ne oldu? Neden şimdi?"

"Binamı yakmaya kalkışacağını bilmiyordum ya da..." Ona *Charlie Tango*'yu söylemek istemiyorum. Endişelenir. Yine lafı değiştiriyorum. "Can sıkıcı bir takıntı olduğunu düşündük ama biliyorsun." Omuz silkiyorum. "Göz önünde olduğunda insanların ilgisini çekiyor. Önemsiz şeylerdi; Harvard'da olduğum sırada benimle ilgili yayınlanan haberler, kürek yarışçılığım, kariyerim. Carrick'le ilgili haberler -onun ve annemin kariyeriyle ilgili- ve bir miktar Elliot ve Mia hakkında."

Kaşları çatlıyor. "'Ya da' dedin."

"Ya da ne?"

"Binamı yakmaya kalkışacağını bilmiyordum ya da...' Başka bir şey söyleyecektin sanki."

Gözünden bir şey kaçmıyor.

"Aç mısın?" Konuyu dağıtmayı deniyorum ve bunu bekliyormuş gibi karnı gurulduyor. "Bugün bir şey yedin mi?" Yüzü kızarınca cevabımı alıyorum. "Düşündüğüm gibi. Yememen konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. Gel." Kalkıp elimi uzatırken yumuşuyorum. "Hadi, seni doyurayım."

"Doyuracak mısın?"

Ana'yı mutfağa götürüp bir bar taburesini mutfak adasının diğer tarafına çekiyorum. "Otur."

"Bayan Jones nerede?" Tabureye iliştiriyor.

"Bu gece Taylor'la ona izin verdim."

"Neden?" İnanamamış gibi bakıyor.

Dün akşamdan sonra bir gece izni hak ediyorlar. "Çünkü verebilirim." Basit.

"Öyleyse sen mi pişireceksin?" Şimdi gerçekten inanamıyor gibi.

"Bana güvenmiyor musunuz Bayan Grey? Gözlerini kapa."

Hâlâ emin değilmiş gibi şüpheyle bakıyor.

"Kapa dedim!"

Alaycı bir ifadeyle dediğimi yapıyor.

"Hmm. Yeterince iyi değil." Daha önce aldığım eşarbı arka cebimden çıkarıyorum. Elbisesine uyduğunu görmek güzel. Bir kaşını kaldırıyor. "Kapat. Bakmak yok."

"Gözlerime mi bağlayacaksın?" Sesi yumuşak ve tiz.

"Evet."

"Christian..." Karşı gelmek üzere ama parmağımı nazikçe dudaklarına koyuyorum.

"Sonra konuşuruz. Şimdi yemeni istiyorum. Aç olduğunu söyledin." Dudaklarımı dudaklarına sürüyorum sonra eşarbı gözlerinin üstüne yerleştirip başının arkasında bağlıyorum. "Görebiliyor musun?"

Başını, gözlerini devirdiğinde yaptığı gibi yukarı kaldırarak, "Hayır" diye homurdanıyor. Beni güldürüyor. Bazen tam ondan bekleneni yapıyor.

"Gözlerini devirdiğini biliyorum. Sen de bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

Puflayıp dudaklarını büzüyor. "Şunu bir an önce halledebilir miyiz?"

"Ne sabırsızsınız Bayan Grey. Konuşmaya ne heveslisiniz."

"Evet!"

"Önce seni beslemem gerek." Şakağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Bar taburesine hanım hanımcık bir şekilde oturmuş, topuzu ve göz bağıyla ne kadar seksi görüldüğü hakkında hiçbir fikri yok. Neredeyse gidip fotoğraf makinesini alacağım.

Ama onu beslemem gerek.

Dolaptan bir şişe Sancarre ve Gail'in, Yunan şarküterisinden aldıklarını koyduğu servis tabaklarını çıkarıyorum. Bir fırın kabında kuzu var.

Kahretsin. Bunun ne kadar pişmesi gerek?

Kuzuyu mikrodalgaya atıp yüksek ısıda beş dakikaya ayarlıyorum. Herhalde yeter. Tost makinesine iki pide koyuyorum.

“Evet, konuşmaya hevesliyim” diyor Ana. Başını yana yatırışından, ne yaptığımı dinlediği belli oluyor. Şarap şişesiyle tırbusonu alırken yerinde kıpırdanıyor.

Kulağına yaklaşıp, “Kıpırdama Anastasia. Uslu durmanı istiyorum” diye mırıldanıyorum. “Ve dudağını ısırma.” Altdudağını çekip dışından kurtarıyorum. Gülümsüyor.

Sonunda!

Bir gülümseme.

Şişeyi açıp mantarı çıkarıyorum ve bir kadeh dolduruyorum.

Bize eşlik edecek müzik gerek. Ses sistemini açıp, iPod’da Chris Isaac’ın “Wicked Game”ini seçiyorum. Gitarın sesi odada yankılanıyor.

Evet. Bu şarkı olur.

Sesi biraz kısıp şarap kadehini alıyorum. Neredeyse kendi kendime, “Sanırım önce bir içki” diyorum. “Baş geriye.” Çenesini kaldırıyor. “Daha.” Ana sözümü dinliyor ve soğuk şaraptan bir yudum alıp onu öperken ağzına boşaltıyorum.

“Mm.” Yutuyor.

“Sevdin mi?”

“Evet” diye fısıldıyor.

“Daha?”

“Sen söz konuşuyken hep daha fazlasını istiyorum.”

Sırıtiyorum. *Daha.* Bizim kelimemiz. O da sırtıyor.

“Bayan Grey, bana asılıyor musunuz?”

“Evet.”

Güzel. Benimle flört etmesini seviyorum.

Şaraptan büyük bir yudum daha alıyorum sonra eşarbın düğümünden çekerek başını hafifçe arkaya yatırıyorum. Şarabı ağzına dökerek öpüyorum. İştahla içiyor. “Aç mısın?” diye soruyorum dudaklarının üstünde.

“Sanırım bu konuyu açıklığa kavuşturmuştuk Bay Grey.” Sesinden alay damlıyor.

Ah, işte yine... benim kızım.

Mikrodalğanın sesi kuzunun hazır olduğunu haber veriyor. İştah açıcı kokusu mutfağı doldurdu. Bir bez alıp mikrodalğanın kapağını açıyorum ve tabağı çıkarıyorum. "Siktir! Kahretsin!" Bezin kenarından parmağımı yakıyor. Düşürüyorum ve tezgâhta parçalara ayrılıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Ana.

"Evet!"

Hayır.

Ah!

Tabağı bırakıyorum; biraz şefkate ihtiyacım var. "Sadece kendimi yaktım. Burası." Zavallı parmağımı ağızına sokuyorum. "Emersen geçer belki."

Ana elimi tutup parmağımı yavaşça ağızından çekiyor.

"Geçti, geçti" diye fısıldıyor. Dudaklarını sevimli bir şekilde büzüp yanığıma hafifçe üflüyor.

Oh.

Sanki penisime üflüyor.

Parmak eklemimden öpüyor, bir daha öpüyor ve sonra yavaşça parmağımı tekrar ağızına sokuyor. Dili beni sarmalayıp emmeye başlıyor.

Sanki penisimi emiyor.

Şehvet bir dalga gibi güneye vuruyor.

Ana.

İşaretparmağıma oral seks yaparken alnı kınıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum. Vücudumu kontrol altına alma girişimiyle parmağımı ağızından çekiyorum.

"Ne kadar değişken olduğunu."

Bu yeni bir haber değil. "Elli ton bebeğim." Dudağının köşesine bir öpücük konduruyorum.

"Benim elli tonum." Tişörtümden çekerek beni kendine yaklaştırıyor.

"Yo, hayır Bayan Grey. Dokunmak yok. Daha değil." Elini tişörtümden alıp parmaklarını tek tek öpüyorum. "Dik otur." Somurtuyor. "Surat asarsan popona şaplağı yersin."

Çatalla kuzudan bir parça alıp naneli yoğurtlu sosa batırıyorum. "Şimdi ağızını kocaman aç." Ağızını açıyor, çatalı dudaklarının arasına kaydırıyorum.

"Hmm" diyor beğeniyle.

"Beğendin mi?"

"Evet."

Ben de bir parça alıyorum ve ağzımda enfes tatlar parti veriyor. Ne kadar aç olduğumu fark ediyorum. "Daha?" diye soruyorum Ana'ya. Başını sallıyor; ona bir çatal daha yediriyorum. O lokmasını çiğnerken pideden biraz koparıp humusa batırıyorum. "Aç." Ana beni şımartarak verdiğim bu son parçayı hevesle yiyor.

Ona katılıyorum.

Bu gerçekten Seattle'daki en iyi humus.

"Daha?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Her şeyden biraz daha, lütfen. Açlıktan ölüyorum."

Sözleri ruhuma müzik gibi geliyor. Ekmek, humus ve kuzu arasında gidip gelerek ikimizi de besliyorum. Ana ziyafetin tadını çıkararak hepsini yalayıp yutuyor. Onu beslemek ve yemeğin tadını çıkarmasını izlemek bir zevk. Aralıklarla, denenip kanıtlanmış ağızdan ağıza tekniğimi kullanarak ona şarap veriyorum.

Kuzu bitince yaprak sarmalarına geçiyorum. "Ağzını aç sonra ısır."

Dediğimi yapıyor. "Bunları seviyorum" diye geveliyor dolu ağzıyla.

"Katılıyorum. Nefisler."

Onu beslemeyi bitirdiğimde parmaklarımı yalayarak temizliyor. Tek tek. "Daha?" Sesim boğuk çıkıyor.

Başını iki yana sallıyor.

"Güzel" diye mırıldanıyorum kulağına, "Çünkü sıra en sevdiğim yemeğe geldi. Sana." Onu aniden kucaklayınca şaşkınlıkla çılgılık atıyor.

"Göz bağına çözebilir miyim?"

"Hayır. Oyun odasına." Ana kucağımda bir an duraksıyor. "Meydan okuyorum, var mısın?" diye soruyorum.

"Göster kendini bakalım" diyor, tahmin ettiğim gibi. Onu kollarımda yukarıya taşıırken biraz daha hafiflemiş gibi geliyor. "Kilo vermişsin sanırım" diye mırıldanıyorum. Sanırım hoşuna gittiği için gülümsüyor. Oyun odasının kapısına geldiğimizde vücudu-

ma srtneceği Şekilde kaydırarak yere indiriyorum ve elimi belinden çekmeden kapının kilidini açıyorum. Onu odaya alırken odanın ışıklarını açıyorum.

Odanın ortasına geldiğimizde onu bırakıp eşarblı çözüyorum ve topuzundaki saç tokalarını yavaş yavaş çıkararak örgüsünü serbest bırakıyorum. Omuzlarının arasında sallanan örgüyü hafifçe çekerek onu kendime yaklaştırıyorum. "Bir planım var" diye fısıldıyorum kulağına.

Kulağının altında, nabzının attığı noktayı öperken, "Öyle tahmin etmiştim" diyor.

"Ah Bayan Grey, doğru tahmin." Örgüsünü bırakmadan başını yana yatırıp dudaklarımı boynunda gezdiriyorum. "Önce seni soymamız gerek." Onu kendime doğru döndürdüğümde gözleri pantolonumun açık duran üst düğmesine kayıyor ve onu durdur-mama fırsat kalmadan pantolonumun belinden parmağını içeri sokup göbeğimin altındaki tüylerle oynamaya başlıyor.

Ah!

Bana uzun kirpiklerinin arasından bakıyor. "Bu üstünde kal-sın" diyor.

"Kesinlikle niyetim o Anastasia." Onu kollarımın arasına alıp bir elimle boynunu diğeriyle sırtını kavrayarak öpüyorum. Dilim onu deniyor, tadıyor. Öpüşürken onu geri geri, oyun odasının çarmihına dayayana kadar yürütüyorum ve vücudumu vücuduna bastırıyorum. Dudakları doyumsuz, dili benimki kadar hevesli. Geri çekiliyorum. "Hadi, Şu elbiseden kurtulalım." Elbisenin eteğini tutuyorum ve vücudunu santim santim açığa çıkaracak Şekilde yavaşça üstünden çıkarıyorum. "Öne gel" diyorum, itaat ediyor. Elbise yere fırlatılırken karım çekici iç çamaşırını ve sandaletleriyle önümde duruyor. Parmaklarımı parmaklarına takıp ellerini başının üstüne kaldırıyorum ve başımı soru sorar gibi yana yatırıyorum.

Kayış takımı Ana?

Dikkatli gözleri hiçbir Şeyi kaçırmıyor. Bakışlarının yoğunluğunu kasıklarımnda hissediyorum. Yutkunuyor sonra başını sallıyor.

Tatlı kızım benim. Beni asla hayal kırıklığına uğratmaz.

Başının üstünde bileklerine deri kelepçeleri geçiriyorum ve cebimden yine eşarbı çıkarıyorum. "Yeterince gördün" diye fısıldayıp tekrar gözlerini bağlıyorum. Burnumu burnuna sürterken söz veriyorum. "Seni delirteceğim."

Kalçalarını aralayıp ellerimi vücudundan kaydırarak külotunu sıyrıyorum. "Ayaklarını sırayla kaldır." Dediğimi yapıyor ve külotunu ve sonra sırayla sandaletlerini çıkarıyorum. Ayak bileğinden kavrayıp sağ bacağını sağa çekiyorum. "Bas" diye emrediyorum; yapıyor ve sağ ayak bileğini çarmıha kelepçeliyorum. Aynısını sol ayağıyla tekrarlayıp sıkıca bağlıyorum. İşimi bitirince doğrulup ona yaklaşıyorum; sıcaklığının ve yükselen heyecanının tadını çıkarıyorum. Çenesinden tutup dudaklarının ucuna yumuşak, masum bir öpücük konduruyorum. "Sanırım biraz müzik ve oyuncak gerek. Böyle çok güzel görünüyorsunuz Bayan Grey. Durup biraz manzarayı seyretmek istiyorum." Geri çekilip aynen dediğimi yapıyorum. Ona hiçbir şey yapmadan ne kadar uzun bakarsam o kadar çok ısınacağını... Benim de o kadar çok sertleşeceğimi biliyorum.

Acayip iyi bir manzara.

Ama şimdi ona orgazm geciktirmeyi öğretmek istiyorum.

Sessizce şifoniyere gidip çekmecedden bir değnek ve iPod'u çıkarıyorum. Değneğin yanında küçük bir kutu Tiger Balm⁵⁷ var. Klitorisine biraz sürmeyi aklımdan geçiriyorum.

Bu onu ısıtır.

Hayır. Şimdi değil. Bu fazla üst seviye olur.

Ses sistemini çalıştırıyorum ve ruh halime uygun, huzursuz edici bir müzik seçiyorum.

Evet. Bach. Goldberg Varyasyonları'nın aryası. Mükemmel.

Çal tuşuna basıyorum ve canlı, yüksek ve zinde notalar oyun odamı kaplıyor.

Oyun odamızı.

Değneği arka cebime koyup tişörtümü çıkarıyorum ve dudaklarını ısırmakta olan karıma dönüyorum. Çenesini parmaklarımın arasına aldığımda irkiliyor. Altdudağını hafifçe çekerek dışından kurtarıyorum. Utangaç ve tatlı gülümsemesinden, yaptığının farkında olmadığı belli oluyor.

57. Singapur'da üretilmiş ve dünyaya yayılmış, çok amaçlı bir krem. (ç.n.)

Ah Ana. Senin için ne planlarım var.

Boşalmana belki izin veririm.

Belki de vermem.

Parmaklarımın tersini, boynunun yumuşak teninden göğsüne kaydırıyorum ve sutyenini aşağı çekip bir memesini özgürlüğüne kavuşturuyorum. Memeleri çok güzel. Boynunu öperken diğer memesini de sutyenden çıkarıp meme ucuyla oynuyorum. İkisi de dikleşip, daha fazlası için yalvarır hale gelene dek dudaklarım ve parmaklarımla kışkırtmaya devam ediyorum.

Ana kayışları çekiştirerek kıvranıyor. "Ah" diye inliyor ama durmuyorum. Ağzım ve parmaklarım yavaş, baştan çıkarıcı işkencelerine devam ediyor. Onu bu şekilde uyararak orgazma ulaştırmanın çok kolay olacağını biliyorum.

Hızlı hızlı soluyor. "Christian" diye yalvarıyor.

"Biliyorum." Sesim arzudan kısık. "İşte bana böyle hissettiriyorsun."

Soluğu kesiliyor.

Devam ediyorum.

Kalçasını öne itiyor ve bacakları titremeye başlıyor. "Lütfen" diyor.

Ah bebeğim. Hisset.

Penisim, özgürlük isteğiyle yumuşak kot kumaşına baskı yapıyor. *Her şey zamanı gelince Grey.*

Durup doğruluyorum ve yüzüne bakıyorum. Dudakları, ciğerlerine hava doldurmak için açılmış ve deri kelepçelere asılmış kıvranıyor. Ellerimi vücudunun iki yanından aşağı kaydırırken bir elim kalçasında duruyor, diğer elimi göbeğine götürüyorum. Yine kalçasını öne iterek kendini bana sunuyor. "Bakalım ne âlemdesin" diye mırıldanıyorum. Parmaklarımı cinsel organının üstüne sürüyorum; sırlıslam oluyorlar.

Pantolonum iyice dar geliyor.

Başparmağımı, bacaklarının kesişimindeki o heyecanlı küçük çıkıntının üstünden kaydırınca haykırarak kendini elime itiyor.

Ah, Ana. Ne hevesli. Benim için ne kadar ıslak.

Ve boşalmana daha çok var.

Eğer –ve bu büyük bir eğer– boşalmana izin verirsem.

Yavaşça, önce orta sonra işaretparmağımı içine sokuyorum. İnliyor ve rahatlama çabasıyla kayışlarını çekerek elime doğru hamle yapmaya devam ediyor. "Ah, Anastasia, dünden hazırsın." Parmaklarımı içinde çevirerek onu okşayıp kışkırtırken başparmağım klitorisini uyarmaya devam ediyor. Bana doğru gerilen bacakları yine titremeye başlıyor. Vücudunda dokunduğum tek yeri orası. Başını geri atarak zevki özüksüyor. Nerdeyse boşalacak.

Diğer elimle arka cebimden değneğı çıkarıp çalıştırıyorum.

"Ne?" diye mırıldanıyor sesi duyunca.

"Şşş." Dudaklarım dudaklarına iniyor ve beni iştahla öpüyor. Parmaklarım hâlâ içinde işlerine devam ederken kendimi çekiyorum. "Bu bir sihirli değnek bebek. Titreşiyor." Değneğı göğüs kafesinde gezdirerek teninde titreştiriyorum. Başparmağım ve diğer parmaklarım cinsel organını kışkırtmaya devam ederken titreşen değneğı memelerinin arasında indirip sırayla meme uçlarında gezdiriyorum.

"Ah!" diye sızlanıyor ve başını yine arkaya atıp bir inilti koparıyor. Parmaklarımı durdurup değneğı vücudundan çekiyorum.

"Hayır! Christian" diye yakarıyor ve kalçasını boş yere bana doğru itiyor.

Boşalmaya çok yakın. Ama çok uzak.

"Kıpırdama bebek" diye fısıldıyorum ve onu öpüyorum. "Sinir bozucu, değil mi?"

Nefesi kesiliyor. "Christian, lütfen."

"Şşş." Onu öpüyorum ve içindeki parmaklarımı yavaşça hareket ettirmeye başlıyorum. Değneğı, iki meme yükseltisinin arasındaki tenine sürüyorum. Yaklaşıp, sert ve hazır penisimle ona yaslanıyorum.

Tekrar yükselmeye başlıyor. Onu eşiğe çıkarıyorum.

Çok yaklaştı.

Bir kez daha duruyorum.

"Hayır" diye sızlanıyor. Başparmağım klitorisini kışkırtmayı bırakıp parmaklarımı içinden çekerken omzuna bir öpücük konduruyorum. Buna karşılık değneğın hızını artırıp karnına, göbeğine ve bacaklarının arasındaki o küçük, kabarmış tomurcuğa indiriyorum.

"Ahl!" diye haykırıyor kelepçelere asılırken.

Yine durup değneği teninden çekiyorum.

"Christian!" diye bağırıyor.

"Sinir bozucu, değil mi?" diye fısıldıyorum boynunun üstünde. "Tıpkı senin gibi. Bir şeye söz veriyor ama sonra..."

"Christian, lütfen!"

Değneği tekrar ona dokunduruyorum.

Sonra duruyorum.

Yine başlıyorum.

Duruyorum.

Nefes nefese kalıyor.

"Durduktan sonra her tekrarda daha yoğun hissediyorsun, değil mi?"

"Lütfen" diye yalvarıyor. Değneği kapatıp çarmıhın yanındaki küçük rafa kaldırıyorum ve onu öpüyorum. Dudakları temasıma istekli –hayır, aç. Burnumu burnuna sürterek fısıldıyorum. "Sen tanıdığım en sinir bozucu kadınsın."

Başını sallıyor. "Christian, sana asla itaat sözü vermedim. Lütfen, lütfen..." Poposunu kavrayıp hâlâ pantolonumun içindeki penisimi ona bastırarak sürtüyorum. İnliyor. Gözbağını çıkarıp çenesini tutuyorum; deli mavi gözler benimkilerle buluşuyor.

"Beni deli ediyorsun." Kalçamı tekrar tekrar ona bastırırken sesim boğuk çıkıyor. Boşalmaya hazır halde başını arkaya atıyor. Duruyorum. Gözlerini kapıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Lütfen" diye fısıldıyor ve bana bakıyor.

Ah bebek, daha fazlasına dayanabilirsin. Yapabileceğini biliyorum.

Ellerimi vücudunda aşağı kaydırırken memelerini sıkıyorum. Dokunuşlarımda altında kasılıyor ve yüzünü benden öteye çeviriyor. "Kırmızı" diye sızlanıyor. "Kırmızı. Kırmızı." Yüzünden göz yaşları süzölmeye başlıyor.

Donakalıyorum.

Siktir.

Hayır. Hayır.

"Hayır!" diye fısıldıyorum. "Tanrım, hayır." Ellerini çözüyorum. Onu tutarak eğilip ayak bileklerindeki kelepçeleri de çıkarıyorum. Yüzünü ellerinin arasına alıp hıçkırmaya başlıyor.

"Hayır, hayır, hayır. Ana, lütfen. Hayır." Çok ileri gittim. Onu alıp yatağa oturuyorum. Kucağımda hıçkırıyor. Arkamdaki saten çarşafa uzanıp yatarken çekip ona örtüyorum. Ona sarılıp yavaş yavaş ileri geri sallıyorum. "Üzgünüm. Üzgünüm" diye fısıldıyorum kendimi pisliğin teki gibi hissederek. Saçını öpücüklere boğuyorum. "Ana, lütfen beni affet."

Bir şey söylemiyor. Ağlamaya devam ediyor. Her hıçkırışında kapkara ruhuma bir bıçak saplanıyor.

Aklım neredeydi benim?

Ana, üzgünüm.

Lanet olası pisliğin tekiyim.

Yüzünü boynuma gömüyor ve gözyaşları tenimi yakıyor. "Lütfen kapat müziği."

"Tamam, tabii." O kucağımdayken kumandayı arka cebimden çıkarıp müziği durduruyorum. Tek duyduğum, kesik solukların arasına serpişen sessiz hıçkırıkları.

Cehennem gibi.

"Daha iyi misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. Gözyaşlarını nazikçe siliyorum. "Yoksa Bach'ın Goldberg Varyasyonlarını beğenmedin mi?" Çaresiz bir espri girişiminde bulunuyorum.

"O parçayı sevmedim." Başını kaldırıp, içindeki acıyla, ifade-sizleşmiş bakışlarla bakıyor ve utancım üstüme bir sağanak gibi boşalıyor.

"Üzgünüm" diye fısıldıyorum.

"N-neden yaptın bu-bunu?" diye kekeliyor hıçkırıklar arasında.

Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum. "Kendimi ana kap-tırdım."

Kaşları çatılıyor.

İç çekiyorum. Açıklamam gerek. "Ana, orgazmı tutmak standart bir... Sen hiç..."

Ne anlamı var?

Duruyorum. Kucağımda kıpırdanıyor; ağırlığı yarı erekte penisime çarpınca yüzümü buruşturuyorum.

"Affedersin" diye gevelerken solgun yanakları pembeleşiyor. Şu an bile benden özür dileyebiliyor. Bu kadın beni utandırıyor.

Kendimden iğrenerek yatağa uzanıyorum. Onu da kollarımda yanuma alıyorum.

Kıpırdanıyor ve sutyenini düzeltmeye başlıyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum.

Başını şiddetle sallamasından, ona dokunmamı istemediğini anlıyorum.

Siktir.

Ana. Ben. Üzgünüm.

Dayanamıyorum. Yüz yüze geleceğimiz şekilde dönüyorum. Elimi kaldırıyorum; bir an çekilecek mi diye bekliyorum ama çekilmiyor ve parmaklarımın tersiyle, gözyaşlarının yıkadığı yüzünü nazikçe okşuyorum. Gözlerine yine yaşlar birikiyor.

"Lütfen ağlama" diye mırıldanıyorum birbirimize bakarken.

Çok kötü incinmiş görünüyor. Kalbim parçalanıyor.

"Ben hiç ne?" diye soruyor. Bitirmedığım cümlemi kastettiğini anlamam kısa bir an alıyor.

"Söz dinlemiyorsun. Fikrini değiştirdin; bana nerede olduğunu söylemedin. Ana, New York'taydım, elim kolum bağlıydı. Seattle'da olsam seni eve getirirdim."

"Öyleyse beni cezalandırıyor muydun?"

Evet. Hayır. Evet. Ona bakamayıp gözlerimi kapıyorum.

"Bunu yapmayı bırakman gerek" diyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

"İlk olarak, sonunda sadece kendini daha kötü hissediyorsun."

Alaycı bir homurtu çıkarıyorum. "Bu doğru. Seni böyle görmek hoşuma gitmiyor."

"Benim de böyle hissetmek hoşuma gitmiyor. *Fair Lady*'deyken, bir köleyle evlenmediğini kendin söylemiştin."

"Biliyorum. Biliyorum."

"Bana öyleymişim gibi davranmayı bırak o zaman. Seni aramadığım için özür dilerim. Bir daha o kadar bencil davranmayacağım. Benim için endişelendiğini biliyorum."

Bakışırken söylediklerini değerlendiriyorum. "Tamam. Güzel." Onu öpmek için uzanıyorum ama dudaklarım dudaklarına değmeden önce izin almak ve af dilemek için duruyorum. Dudaklarını bana uzatıyor ve onu şefkatle öpüyorum.

"Ağladığın zaman dudakların hep çok yumuşak oluyor."

"Sana itaat etmeye asla söz vermedim Christian."

"Biliyorum."

"Bunu kabullen lütfen. İkimizin de iyiliği için. Ben de senin kontrol etme eğilimlerin konusunda daha düşünceli davranacağım."

Buna, "Deneyeceğim" demekten başka bir cevabım yok.

İç çekiyor. "Lütfen dene. Ayrıca, eğer burada olsaydım..." Gözleri büyüyor.

"Biliyorum" diyorum. Yüzümden bütün kanın çekildiğini hissediyorum. Sırtüstü yatıp kolumla gözlerimi kapatarak bininci defa olabilecekleri düşünüyorum.

Onu öldürebilirdi.

Ona sarılırken kıvrılıp başını göğsüme yaslıyor. Örgüsünü parmaklarıma doluyorum sonra lastiği çözüp saçlarını yavaşça açıyorum. Parmaklarımin arasından dökülen yumuşak saçlarını hissetmek yatıştırıyor.

Ana, çok üzgünüm.

Dakikalarca öyle uzandıktan sonra Ana düşüncelerimi bölüyor.

"Daha önce neyi kastetmiştin, 'ya da' dediğinde?"

"Ya da mı?" diye soruyorum.

"Jack hakkında bir şeydi."

Kolumun altından ona bakıyorum. "Vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Çenesini göğsüme dayıyor. "Vazgeçmek mi? Asla. Anlat bana. Karanlıkta bırakılmak hoşuma gitmiyor. Korunmaya ihtiyacım varmış gibi abartılı bir fikre kapılmış görünüyorsun. Sen ateş etmeyi bile bilmiyorsun; ben biliyorum." Durmuyor. "Bana söylemediğin her neyse, kaldıramayacağımı mı düşünüyorsun Christian? Sapık takipçi eski kölenin üstüme silah doğrultmasını; pedofil eski âşığının tacizlerini kaldırdım..."

Ana!

"Bana öyle bakma. Annen de onun hakkında böyle düşünüyor."

Ne? "Annem'le Elena'yı mı konuştunuz?" İnanamıyorum.

"Evet, Grace'le onun hakkında konuştuk."

Ona şaşkınlıkla bakarken devam ediyor. "Sinirleri çok bozuk. Kendini suçluyor."

"Annemle konuştuğuna inanamıyorum. Lanet olsun!" Yüzümü kolumla kapatıyorum çünkü utancım bir kat daha artıyor.

"Herhangi bir detaya girmedim."

"Öyle olduğunu umarım. Grace'in ilginç ayrıntıları bilmesine gerek yok. Tanrım, Ana. Yoksa babamla da konuştun mu?"

"Hayır!" diyor, sanırım şaşırarak. "Her neyse, konuyu saptırmaya çalışıyorsun, yine. Jack. Ne olmuş ona?"

Göz atmak için kolumu kaldırıyorum. Yüzünde o beklentili "konuş benimle, saçmalık duymak istemiyorum" ifadesi var. İç çekip gözlerimi yine kolumla örtüyorum ve kelimelerin dökülvermesine izin veriyorum. "*Charlie Tango*'nun sabotajıyla ilgili Hyde'in adı geçiyor. Polis kısmi bir parmak izi buldu. Sadece kısmi olduğu için eşleştiremediler. Ama sonra sen onu sunucu odası görüntülerinde tespit ettin. Detroit'te, reşit olmadığı dönemde işlenmiş suçları ortaya çıktı ve parmak izleri o kayıtlarla eşleştirdi. Bu sabah aşağıdaki garajda bir kargo aracı buldular. Sürücü Hyde'muş. Dün, şu yeni gelen adama bir şeyler getirmiş. Asansörde tanıştığımız adama."

"İsmi hatırlamıyorum" diye mırıldanıyor Ana.

"Ben de. Ama Hyde izinli bir şekilde binaya girmeyi bu şekilde başarmış. Bir kargo şirketinde çalışıyormuş..."

"Ee? Kamyonet neden bu kadar önemli?"

Lanet olsun.

"Christian, söyle bana" diye ısrar ediyor.

"Polisler araçta bir şeyler buldu." Duruyorum. Kâbuslar görmesine sebep olmak istemiyorum. Ona daha sıkı sarılıyorum.

"Nasıl şeyler?" diye üsteliyor.

Sessiz kalıyorum ama üstüme geleceğini biliyorum. "Bir şilte, bir düzine atı bayıltmaya yetecek kadar sakinleştirici ve bir not." Duyduğum dehşeti saklamaya çalışarak ona şırıngalardan bahsetmiyorum.

"Not mu?"

"Bana yazılmış."

"Ne yazıyor?"

Başımı sallıyorum. *Anlamsız, saçma sözler.*

"Hyde dün gece buraya seni kaçırmak için geldi."

Ürperiyor. "Korkunç."

"Kesinlikle."

"Neden, anlamıyorum" diyor. "Bir sebep göremiyorum."

"Biliyorum. Polis de Welch de araştırıyor ama bağlantının Detroit olduğunu düşünüyoruz."

"Detroit mi?" Sesinden kafasının karıştığı anlaşılıyor.

"Evet. Orada bir şeyler var."

"Hâlâ anlamıyorum."

Kolumu kaldırıp ona bakıyorum ve bilmediği aklıma geliyor. "Ana, ben Detroit'te doğdum."

"Ben burada, Seattle'da doğdun sanıyordum."

Hayır. Arkama uzanıp yastıklardan birini alıyorum ve başımın altına yerleştiriyorum. Diğer elimi saçlarında gezdirmeye devam ediyorum. "Hayır. Elliot'la ikimiz de Detroit'te evlat edinildik. Buraya evlatlık alınmamdan kısa bir süre sonra taşındık. Grace şehrin karmaşasından uzaklaşıp Batı Sahili'nde yaşamak istemiş ve Northwest Hastanesi'nde çalışmaya başlamış. O zamanlara dair fazla bir şey hatırlamıyorum. Mia burada evlat edinildi."

"Yani Jack Detroit'ten mi?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

"Onunla çalışmaya başladığında geçmişini araştırmıştım."

Bana imalı bir bakış atıyor. "Ona da bir dosya oluşturdun mu?" Sırıttıyor.

Gülümsediğimi belli etmiyorum. "Sanırım onunki uçuk maviydi."

"Dosyada neler var?"

Yanağını okşuyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"O kadar kötü mü?"

Omuz silkiyorum. "Daha kötülerini gördüm." Hayatımın mutsuz ve acıklı başlangıcı aklıma geliyor.

Ana bana yanaşıp kırmızı saten örtüyü üstümüze çektikten sonra yanağını göğsüme dayıyor. Düşünceli görünüyor.

"Ne?" diye soruyorum. Aklında bir şeyler var.

"Yok bir şey" diye mırıldanıyor.

"Yok öyle şey. Sen sorarsan ben de sorarım. Ne oldu?"

Kaşları çatılmış halde bana dönüyor. Çenesini yine göğsüme dayıyor. "Bazen gözümde seni, Grey'lere gelmeden önceki halinle canlandırıyorum."

Geriliyorum. Bu konuyu konuşmak istemiyorum. "Kendimden bahsetmiyordum. Bana acımanı istemiyorum Anastasia. Hayatının o kısmı geçmişte kaldı. Silindi."

"Bu acımak denemez. Buna anlamak ve üzölmek denir. Herhangi birinin bir çocuğa bunları yapabilmesine üzölmek." Duruyor, yutkunuyor, sonra yumuşak ve alçak bir sesle devam ediyor. "Hayatının o kısmı geçmişte kalmadı Christian. Bunu nasıl söyleyebilirsin. Her gün geçmişinle yaşıyorsun. Bana kendin söylemiştin... Elli ton; hatırlıyor musun?"

İç çekerek elimi saçıma atıyorum. *Kapat artık bu konuyu Ana.*

"Beni kontrol etme, koruma ihtiyacının sebebi bu, biliyorum."

"Buna rağmen bana karşı çıkıyorsun." Afallaşmış haldeyim. Onun hakkında en çok kafamı karıştıran şey bu. Sorunlarım olduğunu bilmesine rağmen beni zorluyor.

"Dr. Flynn sana hak vermemi söylemişti. Sanırım veriyorum, emin değilim. Belki de seni geçmişinden koparıp şu ana döndürmek için yapıyorum bunu" diye mırıldanıyor. "Bilmiyorum. Ne kadar aşırı tepki vereceğini kestiremiyorum sanki."

"Kahrolası Flynn" diye söyleniyorum.

"Sana her zaman davrandığım gibi davranmaya devam etmemi söyledi."

"Demek öyle?" diyorum kuru bir sesle.

Suçlanması gereken o.

Derin bir nefes alıyor. "Christian, anneni sevdiğini biliyorum ve onu kurtaramadın. Onu kurtarabilecek olan kişi sen değildin. Ama ben o değilim."

Siktir. Ne? Dur. Şimdi.

Donakalıyorum. "Yapma" diye fısıldıyorum.

Lanet olası bağımlı fahişeden bahsetmek istemiyorum.

Kabul etmek ve kesinlikle *hissetmek* istemediğim yürek burkan, acı duygularla dolu derin bir kuyuda yüzüyorum sanki.

"Hayır, dinle. Lütfen." Ana başını kaldırıyor. Parlak mavi gözleri kalkanımı deliyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. "Ben

o değilim" diyor. "Onun olduğundan çok daha güçlüyüm. Sana sahibim ve sen de şu an çok daha güçlüsün. Beni sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum."

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye fısıldıyorum.

"Tabii ki seviyorum. Christian, seni her zaman seveceğim. Bana ne yaparsan yap."

Ana, sen delisin.

Gözlerimi kapıyorum ve yüzümü tekrar kolumla örtüp onu kendime çekiyorum.

Kolumu yüzümden kaldırıyor. "Benden saklanma" diyor. "Bütün hayatını saklanarak geçirdin. Lütfen, benden saklanma."

Ben mi?

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Saklanmak mı?"

"Evet."

Yanıma dönüyorum, yüzüne dökülen saçlarını kulağının arkasına atıyorum. "Bugün bana senden nefret ediyor muyum diye sordun. Nedenini anlamamıştım ve şimdi de..."

"Hâlâ senden nefret ettiğimi düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Artık değil. Ama bilmem gerek, güvenlik kelimesini neden kullandın Ana?"

Yutkunuyor. Yüzünden çeşitli duyguların geçmesini izliyorum. "Çünkü... çünkü çok kızgındın, mesafeliydin ve soğuktun. Ne kadar ileri gideceğini bilmiyordum."

Benden boşalmasına izin vermemi defalarca, üst üste istediğini fark ediyorum. Ve ben izin vermedim.

Güvenine ihanet ettim.

Tanrı'ya şükür güvenlik kelimeleri var.

"Boşalmama izin verecek miydin?" Kızaran yanaklarına rağmen bakışları tereddütsüz.

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

"Hayır" diye yanıtlıyorum. Ama işin aslı, bilmiyorum.

"Bu acımasızca."

Bir parmağı yanık elimin tersiyle yanağını okşuyorum. "Ama etkili" diye fısıldıyorum.

Ve sen beni durdurdun.

Güvenlik kelimelerimiz her zaman olacak. Çok ileri gidersem.

Onlara ihtiyacımız olmadığını söylediğimde bile.

"Bunu yaptığına memnunum diye mırıldanıyorum.

"Gerçekten mi?" Bana inanmıyor.

Ona gülümsemeye çalışıyorum. "Evet. Sana zarar vermek istemiyorum. Kendimi kaptırdım." Onu öpüyorum. "Anın heyecanına kapıldım." Bir daha öpüyorum. "Seninleyken bu sık oluyor."

Yüzü bir sırıtlısla aydınlanıyor.

Bana da bulaşıyor. "Neden sırıttığınızı bilmiyorum Bayan Grey."

"Ben de."

Ona sarılıp kendime çekiyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. Bir eliyle çıplak sırtımı okşarken diğerini saçımda gezdiriyor. Ve ben dokunuşlarına açım.

"Beni durduracağına güvenilebileceğimi gösteriyor bu. Sana asla zarar vermek istemiyorum" diye açıklıyorum. "İhtiyacım olan..."

Söyle ona Grey.

"İhtiyacın olan ne?"

"İhtiyacım olan şey kontrol Ana. Tıpkı sana ihtiyacım olduğu gibi. Başka türlü devam edemem. Bundan vazgeçemiyorum. Yapamıyorum. Denedim. Yine de seninleyken..." Çaresizce başımı sallıyorum.

Bana daha sıkı sarılarak, "Benim de sana ihtiyacım var" diyor. "Deneyeceğim Christian. Daha düşünceli olmayı deneyeceğim."

"Bana ihtiyaç duymanı istiyorum."

"Duyuyorum!" diyor anlayışlı bir sesle.

"Sana bakmak istiyorum."

"Bakıyorsun. Her zaman. Gittiğinde seni öyle özledim ki."

"Gerçekten mi?"

"Evet, elbette. Gitmenden nefret ediyorum."

Gülümsüyorum. "Benimle gelebilirdin."

"Christian, lütfen. Bunu tekrar tartışmayalım. Çalışmak istiyorum."

Parmaklarını saçlarımdan geçirerek beni sakinleştirip rahatlatırken iç çekiyorum. "Seni seviyorum Ana."

"Ben de seni seviyorum Christian. Seni her zaman seveceğim."

Neredeyse çıplak; ben kot pantolonumla, Ana sutyeniyle, kırmızı satene dolanmış halde yatıyoruz.

Ne çiftiz ama...

Solukları yavaşlarken uykuya dalıyor. Gözlerimi kapıyorum.

Annem kanepede oturuyor. Sessiz. Duvara bakıyor ve bazen gözlerini kırıyor. Arabalarımla önünde duruyorum ama beni görmüyor. El sallıyorum, beni görüyor ama beni kovalıyor. *Hayır bacaksız, şimdi olmaz.* Adam geliyor. Annemin canını yakıyor. *Kalk hadi, aptal orospu.* Canımı yakıyor. Ondan nefret ediyorum. Beni çok kızdırıyor. Mutfağıma koşuyorum ve masanın altına saklanıyorum. *Kalk hadi, aptal orospu.* Bağırıyor. Sesi çok yüksek. Annem çığlık atıyor. *Hayır.* Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. *Anne.* Botlarıyla mutfağa giriyor. Kokuyor. *Neredesin, küçük bok? İşte buradasın. Orada kal küçük piç. Orospu anneni becereceğim. O çirkin, sikik suratını görmeyeyim sakın. Anladın mı? Yanıt vermeyince yüzüme vuruyor. Sertçe. Yanağım acıyor. Ya da yanığı görürsün, küçük piç seni.* Hayır. Hayır. Bunu sevmiyorum. Yanık sevmiyorum. Actıyor. İçtiği sigarayı önümde sallıyor. *Yanık ister misin küçük piç? İster misin? Gülüyor. Birkaç dişi yok. Gülüyor. Gülüyor. Şu orospuya bir şeyler pişireceğim. Kaşık gerek. Sonra bunun içine girecek. Bana doğru bir şı-rın-ga tutuyor. Bunu seviyor. Bunu senden de benden de çok seviyor, küçük piç. Dönüyor. Değişiyor. Jack Hyde oluyor ve Ana yerde, onun yanında yatıyor. Şıringayı Ana'nın kalçasına batırıyor.*

"Hayır!" Haykırarak dünyaya dönüyorum.

"Christian, lütfen. Uyan!"

Gözlerimi açıyorum. Burada. Beni sarsıyor. "Christian kâbus görüyorsun. Evdesin. Güvendesin." Etrafıma bakıyorum. Oyun odasındaki yataktayız.

"Ana!" Burada. Güvende. Yüzünü tutup dudaklarında teselli arayarak dudaklarını dudaklarıma çekiyorum. Hayatımda doğru olan her şey o. Aşkım. Işığım.

Ana.

Arzu vücudumda bir şimşek gibi çakıyor; uyarılmış haldeyim. Yatakta dönerek onu altıma alıyorum.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Çenesini tutuyorum. Elimle başını sabit tutarken dizimle bacaklarını ayırıyorum ve kotun altında patlamak üzere olan penisi-

mi vajinasına dayıyorum. Şaşkın, mavi gözlerine bakarken, "Ana" diye fısıldıyorum. Gözbebekleri büyüüp koyulaşüyor.

O da bunu hissediyor.

O da bunu istiyor.

Dudaklarım ağzını tekrar ele geçiriyor, tadıyor, sahip oluyor. Ve penisimi ona sürüyorum. Yüzünü, gözkapaklarını, yanaklarını, çene hattını öpüyorum. Onu istiyorum.

Şimdi.

"Buradayım" diye fısıldıyor ve kollarını omuzlarıma dayayıp bana sürünüyor.

"Ah, Ana. Sana ihtiyacım var." Soluk soluğayım, ona muhtacım.

"Benim de sana" diye soluyor ve kalçamı kavıyor.

Düğmemi sökercesine açıp penisimi serbest bırakıyorum ve onu almaya hazırlanıyorum.

Evet? Hayır? Ana? Kopkoyu gözlerine bakarken ihtiyacımın ve arzumun yansımaları görüyorum.

"Evet, lütfen" diyor.

Kendimi tek bir hamlede içine gömüyorum.

"Ah!" diye bağırıyor ve ben onu hissetmenin mutluluğuyla inliyorum.

Ana. Korkumu ve kâbusumu kovalayarak içine girerken dilim ısrarlı bir şekilde bir kez daha ağzına sadakatini sunuyor. Kendimi aşkında ve şehvetinde kaybediyorum. O da çılgına dönmüş halde. İhtiyaç içinde. Açlık içinde. Her vuruşta, tekrar tekrar, bana katılıyor.

"Ana!" diye kükreyerek bırakıyorum kendimi. İçinde tekrar tekrar boşalırken tüm benliğimi yitiriyor, büyüünün gücüne kapılıyorum. Beni bir bütün yapıyor.

Beni iyileştiriyor. O benim ışığım.

Ciğerlerime hava doldururken bana sınıksız sarılıyor.

İçinden çıkıp ona sıkıca sarılırken dünya tekrar eksenine yerleşiyor.

Vay canına.

Bu...

Hızlıydı!

Başımı sallıyorum. Dirseklerime dayanarak altımdaki güzel yüzüne bakıyorum. "Ah, Ana. Güzel Tanrım." Onu öpüyorum.

"İyi misin?" Elini yanağıma koyuyor.

Nihayet dünyaya dönerken başımı sallıyorum. "Sen?" diye soruyorum.

"Şey..." Altımda kıvranarak kendini doyuma ulaşmış penisime doğru itiyor. Ona ahlaksız bir şekilde gülümsüyorum. Bana ne anlatmak istediğini biliyorum. Bu anladığım bir dil.

"Bayan Grey, ihtiyaçlarınız var" diye fısıldıyorum. Dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum ve bir şey söylemesine fırsat vermeden kalkıyorum. Yatağın ucunda dizüstü çöküp Ana'yı bacaklarından, kıcı yatağın kenarına gelecek şekilde kendime doğru çekiyorum. "Doğrulup otur" diyorum ve dediğimi yapıyor. Saçları memelerine dökülüyor. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, bacaklarını nazıkçe ayırıyorum. Ellerinden destek alarak geriye yaslanıyor. Nefesi hızlanırken memeleri yükselip alçalıyor. Dudakları aralanıyor. Yapmak üzere olduğum şeye sanırım inanamayacak.

"Feci güzelsin Ana" diye mırıldanıyorum. Üst bacaklarının içine yumuşak öpücükler konduruyorum. Onun bana yaptığı gibi, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"İzle" diye fısıldıyorum, klitorisini yalarken.

"Ah!" diye bağılıyor. Tadı Ana, seks ve benden oluşuyor ve ben ara vermiyorum. Ona daha önce yaptıklarımın sonra eski bir saatten beter kurulmuş olmalı. Bacaklarını ayrı ve sabit tutarken ağzım işini görüyor ve onu kesintisiz ilgisiyle şımartıyor.

Titremeye başlıyor.

"Hayır... Ah!" diyor ve bir parmağımı yavaşça içine sokmak için işaretimi alıyorum. O tatlı noktayı tekrar tekrar kışkırtarak ve dilimle klitorisini yıkamaya devam ederek içindeki ateşi körüklerken inleyerek kendini yatağa bırakıyor.

Çok yakın. Bacakları kasılıyor.

Ana. Bırak kendini.

İsmimi haykırıyor ve sırtı yataktan yükselerek boşalıyor, boşalıyor, boşalıyor. Parmağımı içinden çekip pantolonumdan kurtuluyorum. Uzanıp burnumu göbeğine sürüyorum. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor. "Seninle işim daha bitmedi" diye fısıldıyorum ve tekrar diz çöküp onu yataktan kucağıma, bekleyen ereksiyonuma çekiyorum.

Onu doldururken nefesi kesiliyor. "Ah, bebek" diye fısıldayarak onu kucaklıyorum ve başını ellerimle sarmalayarak yüzüne yumuşak öpücükler yağdırıyorum. Kalçamı geriyorum, kollarımın üstünü kavıyor ve deli bakışlarla bana bakıyor. Onu kıcından kavrayarak kaldırıyorum ve bir kez daha gerilip içine gömülüyorum.

"Ah" diye inliyor. Yavaşça içinde gidip gelirken öpüşüyoruz. Bacaklarını bana iyice sarıyor ve aynı ritme kapılıyor.

Yavaş. Tatlı.

Yüzünü tavana kaldırıyor; dudakları sessiz bir mutluluk çığlığıyla aralanıyor.

Boynunun öperken, "Ana" diye mırıldanıyorum.

Hareket ediyoruz.

Birlikte.

Mutluluk içinde.

"Seni seviyorum Ana."

Ellerini boynuma doluyor. "Ben de seni seviyorum Christian."

Gözlerini açıyor; birbirimizi izliyoruz.

Yükseliyoruz.

Tırmanıyoruz.

Daha yükseğe.

Zirveye ulaşıyor.

"Benim için boşal bebeğim" diye fısıldıyorum. Gözlerini sımsıkı kapatıp haykırarak kendini teslim ediyor.

Ah!

Alnımı alnına dayıyorum ve vücudu beni tatlı, yavaş bir orgazma çekerken ismini fısıldıyorum.

Tekrar kendime geldiğimde onu yatağa kaldırıyorum ve birbirimizin kollarında uzanıyoruz. "Şimdi daha iyi misin?" diye soruyorum, burnumu boynuna sürterek.

"Hmmm."

"Yatağa gidelim mi yoksa burada mı uyumak istersin?"

"Hmmm."

Sırıtiyorum. "Bayan Grey, konuşun benimle."

"Hmmm."

"Elinden bu kadarı mı geliyor?"

"Hmmm."

"Gel. Seni yatırayım. Burada uyumayı sevmiyorum."

Kıpırdıyor. "Bekle" diye mırıldanıyor.

Şimdi ne var?

"İyi misin?" diye soruyor.

Kendinden memnun gülümseyişime engel olamıyorum. "Şimdi iyiyim."

"Ah, Christian" diyor uzanıp yanağımı okşarken. "Ben kâbusundan bahsediyordum."

Kâbus mu?

Kahretsin.

Uykumda şahit olduğum dehşetten sahneler gözümün önüne geliyor. Ona sarılıp yüzümü boynuna gömerek saklanıyorum. "Yapma" diye mırıldanıyorum.

Ana. Hatırlatma.

Şaşıyor. "Üzgünüm." Sarılıp saçlarımı ve sırtımı okşuyor. "Geçti. Geçti" diye fısıldıyor.

"Hadi, yatağa gidelim diyorum. Kalkıp, kot pantolonumu yerden alıp giyiyorum. İffetini korumak için çarşafa sarılarak beni takip ediyor. Giysilerini toplamak için eğilirken, "Bırak onları" diyorum. Onu kucaklayıp göğsüme tutuyorum. "Çarşafa takılıp düşmeni istemem." Onu alt kattaki yatak odamıza taşıyıp yere bırakıyorum. O üstüne geceliğini giyerken pantolonumu çıkarıp pijama altımı çekiyorum ve birlikte yatağa giriyoruz. "Hadi, uyuyalım" diye mırıldanıyorum. Bana uykulu bir gülümsemeyle bakıp kollarımın arasına sokuluyor.

Uzanıp tavanı seyrederken korkunç düşünceleri aklımdan atmaya çalışıyorum. Artık Hyde elimizde. Ana gibi ben de uyumalıyım. Hemen uykuya dalıvermesine özeniyorum.

Hâlâ burada, tek parça halinde yatağımızda olduğuna minnet içinde, gözlerimi kapıyorum.

27 Ağustos 2011, Cumartesi

Ana dizlerinin üstünde. Başı önünde. Çıplak. Önümde. Alnı, oyun odasının zeminine dayalı. Saçları, ahşap parkenin üstünde parıldaayan bir taç. Eli öne uzanmış. Açılmış. Yalvarıyor. Elimde bir kırbaça ayakta duruyorum. Daha fazlasını istiyorum. Ben her zaman daha fazlasını istiyorum. Ama o katlanamıyor. *Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı. Hayır!* Bir çarpma sesi. Kapı ardına kadar açılıyor. Silueti kapıyı kaplıyor. Kükrüyor ve insanın kanını donduran sesi odaya yayılıyor. *Siktir. Hayır. Hayır. Hayır.* Adam burada. Adam biliyor. *Ana çığlık atıyor. Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı.* Adam bana vuruyor. Çeneme bir sağ yumruk. Düşüyorum. Düşüyorum. Başım dönüyor. Bayılıyorum. Hayır. Çığlık atmaya kes. *Kırmızı. Kırmızı. Kırmızı. Dur.* Devam ediyor. Devam ediyor. Sonra duruyor. Gözlerimi açıyorum. Hyde, Ana'nın üstüne çökmüş. Elinde şırınga var. Pis pis sırtıyor. Ana kıpırtısız. Solgun. Soğuk. Onu sarsıyorum. Kıpırdamıyor. *Ana!* Kollarımda tepkisiz yatıyor. Onu bir daha sarsıyorum. *Uyan. O gitti. Gitti! Gitti! Hayır.* Yapış yapış, yeşil bir halının üstüne çöküp onu göğsüme bastırıyorum ve başımı arkaya atıp haykırıyorum. Ana. Ana. *Ana!*

Birdenbire uyanıyorum ve ciğerlerime havayı çekiyorum.

Ana!

Başımı hızlıca çevirmem, yanımda huzurlu bir şekilde uyuduğunu doğrulamama yetiyor.

Tanrı'ya şükür.

Başımı ellerimin arasına alıp tavana bakıyorum.

Ne oluyor böyle?

O pisliğin ruhuma girmesine neden izin veriyorum.

Artık gözaltında. Onu yakaladık.

Düşüncelerim oradan oraya atlarken sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum.

Minik Kuş? Ne halt demek oluyor bu? Beynimin derinliklerinde bir şeyler kıpırdanır gibi oluyor ama hemen kayboluyor. Zihnim, gölgelerde peşine düşerek çalkalanıyor ama nafiye. Sanırım bu anı, ruhumda unutmaya çalıştığım tüm anıları saklayan yere ait. Ürperiyorum.

Oraya gitme.

Bir süre daha uyuyamayacağımı biliyorum. İç çekerek kalkıyorum, telefonumu alıyorum ve bir bardak su almak için sessizce mutfığa gidiyorum. Lavabonun yanında durup elimi saçıma atıyorum.

Topla kendini Grey.

Yarın özel bir şeyler yapabiliriz. Hyde'ı kafamızdan atınız.

Yelken? Planör?

New York? Hayır, çok uzak ve yeni döndüğümü düşünürsek –ve döndüğümünden beri gelişen bütün saçmalıkları– iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Aspen.

Onu Aspen'e götürebilirim. Evi hiç görmedi. Basın bizi orada bulamaz. Dahası, Elliot ve Mia'yı da davet edebilirim. Kate'le daha sık görüşmek istediğini söyledi.

Evet.

Çalışma odamda Stephan'a, Taylor'a, Aspen'deki eve bakan Bay ve Bayan Bentley'e, yarın sabah olası bir seyahati haber vermek için e-posta gönderiyorum. Sonra Mia ve Elliot'a yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Aspen BUGÜN!

Tarih: 27 Ağustos 2011 02.48

Kime: Elliot Grey, Mia G. Sıradışı Şef

Mia, Elliot,

Ana'ya sürpriz yapmak için Cumartesi, 27'sinde, jeti bir geceliğine Aspen'e uçuruyorum.

Bizimle gelin. Kate ve Ethan da davetlimiz. Pazar akşamı döneceğiz.

Gelecekseniz bana haber verin.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Gönder'e basıyorum ve birkaç saniye sonra telefonuma bir mesaj geliyor.

ELLIOT

Süper fikir büyük patron.

Uyanık.

Bu saatte ne halt yemeye ayakta? Normalde ölü gibi uyur.

Uyuyamadın mı?

ELLIOT

Hayır. Sen?

Gözlerimi deviriyorum.

Belli ki!

ELLIOT

Hyde zırvalıkları mı?

Aynen.

Telefonum titreşiyor. Elliot beni anyor.

Nereden çıktı şimdi?

"Oğlum, saat geç" diye açıyorum.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum" diye geveliyor.

"Neyi yaptığına?"

"Çıktığı ilk kızla evlenen birine akıl danıştığıma. Ama sen nasıl bildin?"

"Neyi nasıl bildim?"

"Ana'nın evleneceğin kız olduğunu."

Ne? Bunu bana neden soruyor?

Nasıl bildim?

"Anı oldu" diye yanıtlıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Ana'nın o röportaj için geldiğinde ofisime düşüşü gözümde canlanıyor.

Bir  m r önceydi.

"Onunla karşılaştığımda bana kocaman mavi gözleriyle baktı ve anladım. Bütün saçmalığın ötesini gördü. Beni gördü. Korkutucuydu."

"Evet. Anlayabiliyorum."

"Bana neden soruyorsun?" *Lütfen bunun Kavanagh'la ilgili olduğunu söyleme!*

"Kate yüzünden dostum."

Kahretsin.

Devam ediyor. "Onu ilk görüşümü hatırlıyorum. Yani, seksi bir kız, ona diyecek söz yok. Portland'daki o barda dans ediyorduk, sonra düşündüm... O kadar  abalamana gerek yok. Ben seninim ve dahası, o zamandan beri ondan başkası olmadı."

Nefesimi uzun uzun üfleyerek bırakıyorum. Bu bildiğim Elliot değil. O tanıdığım en u kuru gevşek adam. " yleyse sorun ne?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Evleneceğim kadın o mu? Bilmiyorum."

Elliot'ın hayatından o kadar çok kadın geçti ama daha önce aramızda hiç böyle bir konuşma geçmemişti. Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Eh, bildiğin gibi dün gece Ana'yı geç saatlere kadar dışarıda tuttu ve ne zaman birlikte olsalar Ana eve sarhoş geliyor" diye söyleniyorum. Ayrıca Kate tam bir baş belası ama bunu ona söyleyemem.

"Kate eğlenceyi seven bir kız. Belki de hepsi budur. Ne hissettiğini bilmiyorum."

"Oğlum, sana tavsiye verecek kişi ben değilim. İnan bana. Bunu kendi başına   zmen gerekecek."

" yle galiba" diyor.

"Aspen doğru yer olabilir."

"Evet. Ona mesaj yazacağım."

"Yanında değil mi?"

"Hayır. Ama olmasını istiyorum. Sadece havalı takılıyorum."

"Neyse dostum. Sabah gideceğimiz yerin detaylarını gönderirim."

"şu an sabah oğlum."

"Doğru. Bu yolculuk Ana için sürpriz olacak. Kate'e söyle. Sürprizi patlatmasını istemiyorum."

"Anlaşıldı."

"İyi geceler Elliot."

"Adamım." Kapatıyor.

Az önce yaptığımız konuşmaya inanamayarak telefonuma bakıyorum. Elliot aşk hayatı hakkında benden asla tavsiye almamıştır. Asla. Ve şüphelendiğim gibi Kavanagh'ya gerçekten kapılmış. Anlamıyorum. Gezegendeki en itici kadın o.

Saat geç ve yatağa dönmeliyim. Ama bir şey beni piyanoya çekiyor; biraz müzik zihnimi sakinleştirir. Piyanonun kapağını açıp oturuyorum ve odaklanıyorum. Tuşlar parmaklarımın altında serin ve tanıdık. Chopin çalmaya başlıyorum. Melankolik müzik, etrafımı bir rahat battaniye gibi sarıp düşüncelerimi boğuyor. Dokunaklı, hüznü notalar, halime mükemmel uyuyor. Bir defa, iki defa, üç defa çalıyorum. Melodide kendimi kaybederek her şeyi unutuyorum; sadece ben ve müzik var. Parçayı dördüncü defa çalarken göz ucuyla Ana'nın sabahlığının içinde geldiğini görüyorum. Durmuyorum ama taburede ona yer açmak için yana kayıyorum. Yanıma oturup başını omzuma yaslıyor. Saçını öpüp çalmaya devam ediyorum.

Çalmayı bitirdiğimde onu uyandırdım mı diye soruyorum.

"Yanımda olmadığın için uyandım. Bu parçanın adı ne?"

"Chopin'in. E minör prelüdlerinden biri. İsmi 'Boğulmak'." İroni beni neredeyse gülümsetiyor. Beni ona yapmakla suçladığı şey.

Elimi tutuyor. "Bütün bunlar seni gerçekten sarstı, değil mi?"

"Dengesiz pisliğin teki karımı kaçırmak için evime giriyor. Karım söz dinlemiyor. Beni deli ediyor. Bana güvenlik kelimesini kullanıyor." Gözlerimi kapıyorum. "Evet, epey sarsıldım."

Elimi sıkıyor. "Üzgünüm."

Alnımı alnına dayıyorum ve günah çıkarır gibi en karanlık korkumu fısıldıyorum. "Rüyamda öldüğünü gördüm. Yerde yatıyordun -buz gibiydin- ve uyanmıyordun." Kâbusumdan canlanan görüntüyle yutkunuyorum.

"Hey." Yatıştırıcı bir sesle konuşuyor. "Sadece kötü bir rüyaydı. Yanaklarımı avuçlarına alarak başımı tutuyor. "Ben buradayım ve sen olmayınca yatak buz gibi. Yatağa dön lütfen." Kalkıyor, elimi tutuyor ve bir anlık duraksamadan sonra onu takip ediyorum.

Sabahlığını çıkarıyor; ikimiz de yatağa giriyoruz. Ona sarılıyorum. "Uyu" diye fısıldayıp saçımı öpüyor. Gözlerimi kapıyorum.

Önce vücudunun sıcaklığını ve saçının kokusunu hissediyorum. Gözlerimi açtığımda karımı sarmalamışım. Başımı göğsünden kaldırıyorum.

"Günaydın Bay Grey" diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

"Günaydın Bayan Grey. İyi uyudunuz mu?" Yanında geriniyorum. Öyle rahatsız bir geceden sonra ilginç bir şekilde taze hissediyorum.

"Kocam piyanoda o korkunç gürültüyü kestikten sonra evet, uyudum."

"Korkunç gürültü mü? Kesinlikle Bayan Kathie'ye bir e-posta yazıp haber vereceğim." Sırıyorum.

"Bayan Kathie mi?"

"Piyano öğretmenim."

Kıkırdıyor.

"Bu çok tatlı bir ses. Bugün daha iyi bir gün geçirelim mi?"

"Tamam" diye onaylıyor. "Ne yapmak istersin?"

"Karımla seviştikten sonra bana kahvaltı hazırlamasını ve onu Aspen'e götürmeyi isterim."

Ana afallamış görünüyor. "Aspen mi?"

"Evet."

"Aspen, Colorado?"

"Ta kendisi. Başka yere taşımadılarsa. Ne de olsa gitmek için yirmi dört bin dolar ödedin."

Bana en alaycı gülümsemesiyle bakıyor. "O senin parandı."

"Bizim paramız" diye düzeltiyorum.

"Artırmaya girdiğimde senindi." Gözlerini deviriyor.

"Ah, Bayan Grey, siz ve göz devirmeleriniz." Bacağını okşuyorum.

"Colorado'ya gitmek saatler almaz mı?" diye soruyor.

"Jetle almaz" diye mırıldanıyorum, elim en sevdiğim yeri avuçlarken.

Planım şaşırtıcı bir kolaylıkla gerçekleşiyor. Ekibimin tamamı hazır ve konuklarımız uçakta bizi bekliyor; Ana'nın tepkisini gör-

mek için heyecanlıyım. Gulfstream'e yanaşırken elini sıkıyorum.
"Sana bir sürprizim var." Parmak boğumlarını öpüyorum.

"Güzel bir sürpriz mi?"

"Umanm."

Sawyer ve Taylor kapılarımızı açmak için aynı anda arabadan inerken, muzip ama meraklı bir tavırla başını yana yatırıyor.

Ana arkamda, uçağın merdivenini çıktığımızda Stephan'ı selamlıyorum. "Bu kadar kısa sürede hazırlandığın için teşekkürler." Gülümseyişine karşılık veriyorum. "Konuklarımız burada mı?"

"Evet efendim."

Ana, kabinde yerlerini almış Kate, Elliot, Mia ve Ethan'ı görünce bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Sürpriz!"

"Nasıl? Ne zaman? Kim?" diyor soluksuz bir aceleyle.

"Arkadaşlarını yeterince göremediğini söylüyordun." Omuz silkiyorum.

İşte, arkadaşlarınlayız.

"Ah, Christian, teşekkürler." Bana sarılıp dudaklarını dudaklarıma sımsıkı bastırıyor. *Vay canına.* Beklenmedik harareti karşısında donakalıyorum ama kısa sürede tutkusuna kapılıp bana verdiği her şeyi alıyorum. Ellerim kalçasını bulup onu bana doğru çekiyor. "Buna devam edersen seni yatak odasına sürükleyeceğim" diye fısıldıyorum.

"Cesaret edemezsin." Dudaklarımin üstünde nefesi yumuşak ve tatlı.

"Ah Anastasia."

Düello kabul edilmiştir.

Bir meydan okumada ikimizin de geri adım atmayacağını ne zaman öğrenecek? Sırtarak hızlıca eğiliyorum ve bacaklarından kavrayıp onu dikkatle omzuma atıyorum. "Christian, beni yere indir!" O popomu yumruklarken konuklarımıza el sallayarak kabinin sonuna yürüyorum.

"Kusura bakmazsanız karımla özel bir şey konuşmam gerek." Sanırım Mia, Kate ve Ethan şoktalar. Elliot, Mariners sayı yapmak üzereymiş gibi tezahürat yapıyor. *Ha! Belki yaparım.*

"Christian!" diye bağılıyor Ana. "Yere indir beni!"

“Zamanı gelince bebek.”

Onu arka kabine götürüp kapıyı kapatıyorum ve vücudumdan kaydırarak ayaklarının üstüne indiriyorum. Pek etkilenmiş görünmüyor. “İyi gösteriydi Bay Grey.” Kollarını kavuşturmasından, kızmış gibi yapmaya çalıştığını düşünüyorum.

“Eğlenceliydi Bayan Grey.”

“Devamını getirecek misin?” Sesinde bir meydan okuma var ama ciddi olduğundan emin değilim. Yatağa göz atıyor ve kızanıyor. Belki dün gecemizi hatırlıyordur. Bakışları bana dönüyor ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. Sonunda ikimiz de salak gibi birbirimize sırtıyoruz. Galiba hatırladığı tam olarak bu.

“Sanırım konuklarımızı bekletmek kabalık olur” diye mırıldanıyorum.

Yine de çok akıl çelicisin.

Yaklaşım burnumu burnuna sürüyorum. “Güzel sürpriz mi?” Soruyorum çünkü bilmeye ihtiyacım var.

Bayılmış görünüyor. “Ah, Christian, muhteşem bir sürpriz.” Beni bir daha öpüyor. “Bunu ne zaman planladın?” Parmakları saçımda dolaşıyor.

“Dün gece, uyuyamadığım sırada. Elliot ve Mia’ya e-posta gönderdim ve işte buradalar.”

“Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim. Eminim harika vakit geçireceğiz.”

“Umarım. Aspen’de basını atlatmak evdekinden daha kolay olur diye düşündüm. Gel. Yerlerimize geçsek iyi olur. Stephan birazdan kalkışa geçer.” Elimi uzatıyorum ve birlikte ana kabine dönüyoruz.

İçeri girdiğimizde Elliot tezahürat yapıyor. “Hızlı uçak servisi diye buna denir!”

Oğlum! Sakin ol biraz.

Onu duymazdan gelip Mia ve Ethan’ı başımla selamlarken Stephan kalkış anonsunu yapıyor. Taylor arkadaki koltuklardan birine geçmiş.

“Günaydın Bay Grey, Bayan Grey” diyor hostesimiz Natalia. Gülümsemesine karşılık verirken Elliot’ın karşısındaki koltuğa oturuyorum. Ana, Kate’le kucaklaştıktan sonra yanıma oturuyor. Ona yürüyüş botlarını alıp almadığını soruyorum.

"Kayak yapmayacak mıyız?"

"Ağustosta biraz zor olur."

Gözlerini deviriyor. Acaba dalga mı geçiyordu diye düşünüyorum.

"Kayak yapar mısın Ana?" diye soruyor Elliot.

"Hayır."

Ana'yı kaymaya çalışırken düşünmek can sıkıcı. Elini tutuyorum.

"Eminim küçük kardeşim sana öğretir." Elliot ona göz kırpmıyor. "Kayak pistlerinde de oldukça hızlıdır." Onu umursamayıp, uçağımız pistte ilerlerken güvenlik prosedürlerini gösteren Natalia'yı izliyorum.

"Sen iyi misin?" Kate'in Ana'ya sorduğuna kulak misafiri oluyorum. "Yani, Hyde meselesinden sonra."

Ana başını sallıyor.

"Peki, adam niye delirdi?" diye soruyor.

Araya girip, "Kıçına tekmeyi bastığım için" diyorum, bunun çenesini kapatmasını umarak.

"Ya? Neden?" Kate ikimize de ısrarla bakıyor.

Lanet olsun. Soruları bitmiyor.

"Bana asıldı" diyor Ana sıkıntılı bir sesle.

"Ne zaman?" Kate'in gözleri yuvalarından fırlıyor. Şoke olmuş halde.

"Uzun zaman önce."

"Sana asıldığından bana hiç bahsetmedin!"

Ana omuz silkiyor.

"Sadece bunun intikamı olamaz herhalde" diyor Kate. "Yani, verdiği tepki çok aşırı." Dikkatini bana çeviriyor. "Akıl sağlığı yerinde mi? Grey ailesiyle ilgili neden bilgi toplamış?"

Gerçekten vazgeçmiyor. İç çekiyorum. "Detroit'le bir bağlantısı olduğunu düşünüyoruz."

"Hyde da mı Detroit'tenmiş?"

Başımı sallıyorum. *Bütün bunları nereden biliyor?*

Uçak yükselirken Ana elimi tutuyor. Benim korkusuz kızım kalkışlara ve inişlere pek bayılmıyor. Başparmağımla parmaklarını okşuyorum.

İyiyiz bebeğim.

"Sen onun hakkında ne biliyorsun?" Elliot bir defa olsun ciddi ve bildiklerimi anlatmaktan başka bir şansım kalmıyor. Kate'e bir uyarı bakışı atıyorum.

"Bunlar kayıt dışı kalacak" diyorum ona ve geçmişiyile ilgili araştırmadan aklımda kalanları anlatıyorum. "Hakkında çok az şey biliyoruz. Babası bir bar kavgasında ölmüş. Annesi kendini alkole vermiş. Çocukluğu bakıcı ailelerin yanında geçmiş... Sorun çıkardığı için sürekli aile değiştirmiş. Genellikle araba hırsızlığı yapıyormuş. Bir süre çocuk hapishanesinde yatmış. Annesi bir sosyal yardım programıyla kendini toplayınca o da kendine çekidüzen vermiş. Princeton'dan burs kazanmış."

"Princeton mı?" diye ciyaklıyor Kate şaşırarak.

"Evet. Zeki çocuk." Omuz silkiyorum.

"O kadar da zeki değilmiş. Yakayı ele verdi" diyor Elliot alaycı bir tonla.

"Ama tabii bütün bu kumpası kendi başına kurmuş olamaz, değil mi?" diye soruyor Kate.

Tanrım, çok sinir bozucu. Kendi işine baksa ya bu. "Henüz bilmiyoruz" diye homurdanıyorum, sinirlerime hâkim olmaya çalışarak. Ana bana panik içinde bir bakış atıyor. Havada yükselirken onu yatıştırmak için elini sıkıyorum. Bana yaslanıyor.

Elliot ve Kate'in bizi duyamayacağı bir şekilde, "Kaç yaşında?" diye fısıldıyor.

"Otuz iki. Neden?"

"Sadece merak ettim."

"Hyde'la ilgili hiçbir şeyi merak etme. Pisliğin içerde olduğuna memnunum, o kadar."

"Sen bir suç ortağı olduğunu düşünüyor musun?" Sesi endişeli.

"Bilmiyorum."

"Sana kin güden biri olabilir mi? Elena mesela?"

Tanrı aşkına Ana. Kate ve Elliot dinliyor mu diye kontrol ediyorum ama onlar kendi sohbetlerine dalmış. "Onu şeytanmış gibi göstermek hoşuna gidiyor, değil mi?" diye murıldanıyorum. "Kin güdüyor olabilir ama böyle bir şey yapmaz. Hadi, ondan bahsetmeyelim. Konuşmayı en sevdiğin konunun bu olmadığını biliyorum."

"Onunla yüzleştin mi?"

"Ana, doğum günü partimden beri onunla konuşmadım. Eh, en azından yüz yüze konuşmadım. "Lütfen, bırak artık. Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Parmak boğumlarını öpüyorum.

"Kendinize bir oda bulun." Elliot düşüncelerimi bölüyor. "Ah, pardon; zaten bir odanız var ama ihtiyacınız uzun sürmedi."

"Siktir git Elliot."

"Sadece bu işlerin nasıl yapılacağını söylüyorum." Elliot kendinden çok memnun görünüyor.

"Sen çok biliyormuşsun gibi..." diye yapıştırıyorum cevabı.

"İlk kız arkadaşınla evlendin." Ana'yı işaret ediyor.

"Beni suçlayabilir misin?" Ana'nın elini bir daha öpüp ona gülümsüyorum.

"Hayır." Elliot kahkaha atıp başını sallıyor.

Kate, Elliot'ın bacağına vuruyor. "Serserilik etmeyi kes."

"Kız arkadaşını dinle." Belki Kavanagh onu dize getirmeyi başarır. Elliot'a kızgın bir bakış atıyor. Stephan irtifamız ve uçuş süresiyle birlikte kabinde dolaşabileceğimizi anons ediyor.

Natalia uçağın mutfak bölümünden çıkıyor. "Kahve ikram edebilir miyim?"

Gulfstream, Aspen Pitkin Havaalanı'na inişini tamamladığında inen ilk Taylor oluyor.

"İyi inişti." Konuklarımızın geri kalanı inmeye hazırlanırken Stephan'la tokalaşıyorum.

"Bütün mesele irtifa yoğunluğu efendim. Baighley'nin matematiği epey iyi."

"Başardın Bailey. İyi inişti."

"Teşekkür ederim efendim." Haklı olarak kendinden memnun bir şekilde gülümsüyor.

"İyi hafta sonları Bay Grey, Bayan Grey. Yarın görüşmek üzere." Stephan inmemiz için yana çekiliyor ve uçağın merdivenlerinden inip, Taylor'ın bizi beklediği aracımıza gidiyoruz.

"Minivan mı?" Bir kaşım kalkıyor. Özür diler gibi bir gülümsemeyle sürgülü kapıyı açıyor. "Biliyorum, son dakika" diyorum. Ana'ya dönüyorum. "Arka koltukta oynamak ister misin?"

Kıkırdıyor.

Mia arkamızda, "Siz ikiniz, hadi. Binin artık" diye huysuzlanıyor. Araca binip arka koltuğa kendimizi atıyoruz. Ana bana sokulurken kolumu omzuna atıyorum.

"Rahat mı?"

"Evet." Ana gülümsüyor ve burada birlikte olduğumuz için mutlulukla alnını öpüyorum. Daha önce ailemle böyle seyahatlere çıkmıştım; Montana'daki evlerine giderdik. Mia ve Elliot'la da. Onlar yanlarına arkadaşlarını alırlardı ama ben hep tek başıma giderdim.

Bu başka bir ilk.

Ergenlik çağında arkadaşım yoktu. Yetişkin olduğumda da ya çok meşguldüm ya da bu tür gezilerle eğlenmek için çok bireyseldim.

Hâlâ da fazla arkadaşım yok.

Elliot ve Taylor valizlerimizi yükledikten sonra kasabaya doğru yola çıkıyoruz. Manzaranın tadını çıkarırken aklım Red Mountain'daki evimize gidiyor. Ana'nın hoşuna gidecek mi merak ediyorum.

Umarım. Ben seviyorum.

Yaz sonunda Aspen, Seattle kadar yeşil hatta yılın bu zamanında daha bile fazla. Burayı bu yüzden seviyorum. Çayırlar sık ve gür çimenlerle kaplı; dağlar yemyeşil ağaçlarla örtülü. Bugün güneş yüksekte ama batıya doğru ufukta koyu renk bulutlar var. Umarım kötüye işaret değildir.

Ethan koltuğunda bize doğru dönüyor. "Daha önce Aspen'e gelmiş miydin Ana?"

"Hayır, ilk defa. Sen?"

"Kate'le çocukluğumuzda çok geldik. Babam kayak yapmayı çok sever. Annem ama daha az."

"Kocamın bana kayak yapmayı öğreteceğini umuyorum." Göz ucuyla bana bakıyor.

"Buna çok güvenme" diye mırıldanıyorum.

"O kadar kötü olamam!"

"Boynunu kırabilirsin." Ürperiyorum.

"Burada ne zamandır evin var?" diye soruyor.

"Neredeyse iki yıldır. Artık sizin de eviniz Bayan Grey."

"Biliyorum" diye fısıldıyor ve tekrar bana yaslanmadan önce çenemi öpüyor.

Ethan bana kaymayı en sevdiğim pistleri soruyor; sıralıyorum. Elliot kadar korkusuz değilim. O her yerde, yokuş aşağı, geri doğru, gözleri kapalı kayabilir.

Mia, "Ben de kayabiliyorum" diye araya giriyor, Ethan'a ters ters bakarak. Ethan ona anlayışla gülümsüyor. Mia'nın, onun kalbini –veya penisini– kazanma kampanyası nasıl gidiyor, merak ediyorum. Ethan onun için tipim değil diyor ama Mia'nın bakışlarına bakılırsa kesinlikle onun.

Caddede ilerlerken Ana soruyor. "Neden Aspen'i seçtin?"

"Neden?"

"Bir yer almak için?"

"Annemle babam bizi çocukken buraya getirirdi. Kayak yapmayı burada öğrendim; burayı sevdim. Umarım sen de seversin yoksa evi satıp başka bir yer seçmek zorunda kalırsınız." Kaçak bir tutam saç kulağının arkasına atıyorum. "Bugün çok hoş görünüyorsun." Yüzü tatlı bir şekilde pembeleşiyor ve kendimi tutamayıp onu öpüyorum.

Trafik hafif ve Taylor kasabanın merkezine kısa sürede varıyor. Mill Sokağı'ndan kuzeye dönüyor ve Roaring Fork Nehri'ni geçip Red Mountain'a doğru çıkıyoruz. Taylor tepedeki dönemeci kıvrılırken derin bir nefes çekiyorum içime.

"Ne oldu?" diye soruyor Ana.

"Umarım seversin" diyorum. "Geldik." Taylor araba yoluna park ediyor. Konuklarımız arabadan inerken Ana dönüp eve bakıyor. Tekrar bana döndüğünde gözleri heyecanla parlıyor. "Ev" diyorum sadece ağzımı kıpırdatarak.

"Güzel görünüyor."

"Gel. İçini gör." Ona etrafı gezdirmek için heyecanla elini tutuyorum.

Mia en önden koşturup kendini Carmella Bentley'in kollarına atmış.

"Bu kim?" Ana, kapıda konuklarımızı karşılayan ufak tefek kadını soruyor.

"Bayan Bentley. Kocasıyla birlikte burada yaşıyorlar. Eve göz kulak oluyorlar."

Mia, Ethan ve Kate'i tanıştıırken Elliot da sarılıyor Bayan Bentley'e.

"Hoş geldiniz Bay Grey." Carmella gülümsüyor.

"Carmella, bu eşim, Anastasia."

"Bayan Grey."

Ana gülümseyerek onunla el sıkışıyor.

"Yolculuğunuz iyi geçmiştir umarım. Havanın bütün hafta sonu iyi olacağını söylüyorlar ama emin değilim." Arkamızda koyulaşan bulutlara bakıyor. "Yemek ne zaman isterseniz hazır" diyerek sıcak bir tavırla içeri buyur ediyor.

Sanırım karımı onayladı.

"Gel." Ana'yı tutup kucaklıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyaklıyor.

"Seni bir eşikten daha geçiriyorum."

Herkes kenara çekiliyor ve karımı kapıdan geniş hole taşıyorum. Sonra ona hızlıca öpücük verip ahşap parke kaplı yere indiriyorum.

Arkamızda Mia, Ethan'ın elini kapıyor ve onu merdivenlere doğru sürüklüyor.

Nereye gidiyor bu?

Kate yüksek sesle ıslık çalıyor. "Güzel ev."

"Evi gezelim mi?" diye soruyorum Ana'ya.

"Tabii." Bana gülümseyiveriyor.

Elini tutuyorum. Ona etrafı gezdirmek, kendi tatil evinin farklı köşelerine rehberlik etmek için heyecanlıyım. Mutfak, oturma odası, yemek alanı, dinlenme köşesi, barı ve bilardo masasıyla alt kattaki sığınak odası. Ana'nın yüzü gördükleri karşısında pembeleşiyor. Sesimde boğuk bir hırıltıyla, "Bir oyuna var mısınız?" diye soruyorum.

Son oynadığımız oyun son derece hoşuma gitmişti.

Başını sallıyor.

"Buradan gidince bir ofis ile Bay ve Bayan Bentley'in odaları var."

Dikkati dağılmış gibi görünüyor.

Belki de evi sevmeydi.

Bu düşünce moralimi bozuyor.

Biraz hevesim sönmüş şekilde onu dört konuk odası ve ana süitinin olduğu ikinci kata çıkarıyorum. Ana yatak odasının panoramik penceresinden görünen manzara nefes kesici. Burayı almamın sebebi bu

manzara. Ana içeriye girip manzaraya bakıyor. Kapıda durup, "Bu Ajax Dağı ya da Aspen Dağı diyebilirsin" diye bilgi veriyorum.

Başını sallıyor.

"Çok sessizsin." Çekinerek konuşuyorum.

"Burası çok güzel Christian." Gözleri kocaman açılmış ve bakışları temkinli. Yanına gidip çenesini tutarak dudaklarını dışından kurtanıyorum.

Gözlerinde bir ipucu arayarak, "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Sen çok zenginsin."

Hepsi bu mu?

Ne kadar rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Evet." Aklıma, onu Escala'ya ilk defa götürdüğümdeki sessizliği geliyor. Onu daha önce bu halde orada görmüştüm.

"Bazen zenginliğin beni şaşırtıyor."

"Bizim zenginliğimiz" diye bir defa daha düzeltiyorum.

"Bizim" diye fısıldıyor, gözleri daha da irileşerek.

"Bu konuyu dert etme Ana, lütfen. Bu sadece bir ev."

"Peki, Gia burada tam olarak ne yaptı?"

"Gia?"

"Evet. Burayı yenilemedi mi?" diye soruyor Ana.

"Yeniledi. Aşağıdaki odayı tasarladı. Elliot da inşaat işini yaptı." Bununla nereye varacağını merak ederek elimi saçıma atıyorum. "Neden Gia'yı konuşuyoruz?"

"Elliot'la ilişkileri olduğunu biliyor muydun?"

Bir an ona ne demem gerektiğini düşünerek duraksıyorum. Elliot'ın hovardalıkları hakkında bir şey bilmiyorum. İç çekiyorum. "Ana, Elliot, Seattle'ın çoğunu becermiştir."

Şoke oluyor.

"Anladığım kadarıyla çoğu kadın." Omuz silkip şaşkın ifadesinin beni eğlendirdiğini belli etmemeye çalışıyorum.

"Hayır!"

"Bu beni ilgilendirmez." Ellerimi havaya kaldırıyorum; gerçekten de bunu konuşmak istemiyorum.

"Kate'in bildiğini hiç sanmıyorum" diye ciyaklıyor Ana afallamış bir halde.

"Bu bilgiyi paylaştığını sanmıyorum. Kate de kendi sırlarını saklıyor gibi." Elliot'ın ağzı sıkıdır, bu bir artı. Ana gözlerini bana

dikmiş durumda ve ben ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışıyorum. "Bu sadece Gia'nın veya Elliot'ın önüne gelenle yatmasıyla ilgili olamaz" diye fısıldıyorum.

"Biliyorum. Üzgünüm. Bu hafta olanlardan sonra, sadece..." Gözlerinde yaşlar birikirken omzunu kaldırıyor.

Hayır. Ana. Ağlama. Ona sarılıyorum. "Biliyorum" diye mırıldanıyorum saçının üstünden. "Ben de üzgünüm. Hadi, rahatlayalım ve keyfimize bakalım. Burada kalıp okuyabilirsin, kötü televizyon programlarını izleyebilirsin, alışveriş yapabilirsin, yürüyüşe hatta balık tutmaya gidebilirsin. Ne yapmak istersen. Ve Elliot hakkında söylediklerimi unut. Boşboğazlık ettim."

"Sana neden sürekli sataştığını biraz açıklıyor" diyor, yanağı göğsüme dayalı.

"Geçmişim hakkında hiçbir fikri yok gerçekten. Sana söyledim; ailem gey olduğumu sanıyordu. Bakir ama gey."

Kıkırdıyor. "Ben de senin bakir olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar yanılmışım." Beni biraz daha kendine yaklaştırıyor; gülümsemişliğini hissediyorum.

"Bayan Grey, bana gülüyor musunuz?"

"Belki biraz. Biliyor musun, bu evi neden aldığını anlamadım."

"Ne demek istiyorsun?" Saçını öpüyorum.

"Teknen var, onu anlıyorum. New York'taki evin iş için. Ama burası neden? Burada biriyle de yaşamış falan değilsin."

"Seni bekliyordum."

"Bunu... bunu söylemen çok tatlı" diye fısıldıyor. Parlak mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bu doğru. O zaman bilmiyorum."

"Beklediğine memnunum."

"Beklemeye değersiniz Bayan Grey." Parmağımı çenesinin altında gezdirip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum ve onu öpüyorum.

"Sen de öyle." Gülümsüyor. "Ama ben hile yapmışım gibi hissediyorum. Seni uzun süre beklemem gerekmedi."

Şaşkınlıkla sırtıyorum. "Bu kadar büyük bir ödül müyüm?"

"Christian sen talih kuşu, kanserin ilacı ve Alaaddin'in lambasından dilenecek üç dileğin karışımıydın."

Ne? Dünden sonra bile mi?

İltifatını sindirmeye çalışarak duraksıyorum.

"Bunu ne zaman anlayacaksın?" Beni yarı azarlıyor. "Sen çok gözde bir bekârdın. Ve bunları kastetmiyorum." Eliyle etrafı gösteriyor. "Bunu kastediyorum." Elini kalbime koyuyor. Söyleyecek bir şeyler arıyorum. "İnan bana Christian, lütfen." Yüzümü tutup dudaklarımı dudaklarına götürüyor. Dili dilimle anlaşmaya varırken kısa süre içinde kendimizi iyileştiren, mühürleyen bir öpüşme kaybediyoruz.

Yatağın siftahını yapmak istiyorum.

Ama yapamayız. Daha değil.

Geri çekiliyorum. Gözlerim gözlerinin içinde yanıyor. Ne kadar güçlü olduğunu, terk etmeyi seçerse beni ne kadar yaralayabileceğini bilerek...

Oraya gitme Grey.

"O kalın kafana seni sevdiğimi ne zaman sokacaksın?"

Yutkunuyorum. "Bir gün."

Gülümsemesi kalbimi ısıtıyor, içimi aydınlatıyor. "Gel." Konuştuklarımız beni huzursuz ediyor. "Gel, yemeğe inelim. Diğerleri nerede kaldığımızı merak edecek. Ne yapmak istediğimizi hep birlikte konuşuruz."

Bayan Bentley'nin bizim için hazırladığı etkileyici yemek sırasında yürüyüşe çıkmaya karar veriyoruz. Ama yemeğimizi bitirirken oda karanlıklaşıyor. "Ah, olamaz!" diyor Kate birden. "Bakın." Yağacak deneni yağmur sonunda başlamış.

"Yürüyüş suya düştü" diyor Elliot ama sesi rahatlamış gibi.

"Kasabaya gidebiliriz" diyor Mia.

"Balık için mükemmel hava" diyorum.

"Ben balığa gideceğim" diyor Ethan.

"O zaman ayrılalım." Mia ellerini çırpıyor. "Kızlar alışverişe, erkekler sıkıcı açık hava sporlarına."

"Ana, ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum.

"Fark etmez" diyor. "Ama alışverişe gitmek çok hoşuma gider." Kate ve Mia'ya gülümsüyor.

Alışverişten nefret eder.

"İstersen seninle burada kalabilirim" diye teklif ediyorum. Ya-
tağın siftahını yapma fikri tekrar aklıma geliyor.

"Yoo, sen git balığa" diyor ama buğulu gözlerle bana attığı ya-
kıcı bakıştan, evde kalmayı tercih ettiğini çıkarıyorum.

Benimle. Koltuklarını kabarıyor.

"Anlaştık o zaman." Kate masadan kalkıyor.

"Taylor size eşlik eder" diyorum. Ana'yı korur.

"Bebek bakıcısına ihtiyacımız yok" diye pofluyor Kate. Rahat-
sız olduğu belli.

Ana elini Kate'in koluna koyuyor. "Kate, Taylor'ın gelmesi gerek."

Karımı dinle. Bu konu tartışmaya açık değil. Bu kadın tüylerimi
diken diken ediyor. Ağabeyim onda ne buluyor, anlamıyorum.

Elliot kaşlarını çatıyor. "Saatiye pil almak için kasabaya git-
mem gerek."

Bugün mü? Bunu evde yapamaz mıydı?

"Audi'yi al Elliot. Balığa sen döndüğünde gideriz."

"Olur." Sesi tereddütlü. "Güzel plan."

Nesi var acaba?

Taylor, Ana ve yanındakilerin bindiği minivanla araba yolun-
dan kıvrılıp kasabaya doğru yola çıkıyor. Bayan Bentley'nin Audi
anahtarlarını Elliot'a veriyorum. Ethan ve bana onu beklemeyip
önden gitmemizi söyledi. "Roaring Fork'ta olacağız. Her zamanki
yerde herhalde" diyorum.

Anahtarları alırken tuhaf bir ifadesi var. İdam mangasının kar-
şısına çıkacak sanki. "Sağ ol dostum" diye mırıldanıyor.

Kaşlarını çatıyorum. "İyi misin sen?"

Yutkunuyor. "Yapacağım."

"Ne?"

"Yüzük."

"Yüzük mü?"

"Bir yüzük alacağım. Sanırım zamanı geldi."

Kahretsin. "Kate'e evlenme mi teklif edeceksin?"

Başını sallıyor.

"Emin misin?"

"Evet. O evleneceğim kadın."

Sanırım ağzım açık kalıyor. *Kavanagh mı?*

"Evlilik sana yaramış görünüyor büyük işadamı." Sonra bir çırpıda, her zamanki umursamaz tavrına geri dönerek sırtıyor. "Oğlum, ağzına sinek kaçacak. Git de onun yerine balık yakala." Ağzımı kapatırken bir kahkaha atıyor ve afallamış bir halde A4 vagona binmesini izliyorum.

Vay canına. Kavanagh'yla evlenecek. O kadın sonsuza kadar başıma bela olacak. Belki hayır der. Ama Elliot'un araba yolundan geri giderek çıkmasını izlerken içimden bir ses öyle olmayacağını söylüyor. Elliot kısaca bir el sallayıp gözden kayboluyor. Başımı sallıyorum. *Elliot Grey, umarım ne yaptığını biliyorsundur.*

Ethan vestiyer odasında oltalara bakıyor. "Yüzen mi uçan mı?"⁵⁸ diye soruyorum.

"Hadi, biraz suya girelim. Nasıl olsa bu yağmurda ıslanacağız" diyor Ethan sırtarak.

"Giysiler orada." Dolaplardan birini işaret ediyorum. "Ben gidip üstümü değiştireceğim. Sen oradan istediğini alabilirsin."

"Süper." Ethan dolabı açıp bir çift balıkçı çizmesini alıyor.

Sırt çantalarını ve balıkçılık malzemelerini kamyonetime yüklüyoruz. Garajdan geri geri çıkıyorum ve dağ yoluna koyuluyorum. Manzara yağmurda bile etkileyici. İlk durağımız, yerel balıkçı malzemeleri dükkânı. Buradan balık tutma iznimizi alıyorum. Oradan, Roaring Fork Nehri'ndeki en sevdiğim yerlerden birine sürüyorum. Nehir kıyısına doğru yürürken, "Daha önce hiç buralarda balık tuttun mu?" diye soruyorum Ethan'a.

"Buralarda hayır ama Yakima taraflarında tuttum. Babam çok sever balık tutmayı."

"Öyle mi?" *Eamon Kavanagh'dan hoşlanmak için bir sebep daha.*

"Evet. Babam birlikte çalıştığınızı söyledi" diyor Ethan.

"GŞT fiber optik ağlarını yeniliyor."

"Çok memnun."

Sırtıyorum. "Onunla çalışmaktan keyif alıyorum. Aklı başında biri."

⁵⁸ Sinek (fly) balıkçılığa ait olta türlerinden bahsediyor. (ç.n.)

Ethan başını sallıyor. "O da senin hakkında aynısını söylüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sırt çantamdan sinek⁵⁹ kutusunu çıkarıyorum. İçinde etkileyici bir koleksiyon var. "Carmella'nın kocası yapıyor bunları. Alabalık için harikalar."

"İyiymiş." Bir tanesini alıp yakından inceliyor.

"Evet." Bir tane seçiyorum. "Mayıs sinekleri şu sıra yumurta-
dan çıkıyor."

"Bunlar işi görür. Hadi gidip birkaç balık avlayalım. Sana yer açacağım" diyor ve taşlık nehir kıyısında ikimiz de ayrı yönlerle yürüyoruz.

Oltamın makarası sarılı durumda. Oltamın geri kalanını da hızlıca kurup sicimi kılavuz deliklerden geçiriyorum ve sineğimi oltanın ucuna takıyorum. Hazırım. Ethan'a göz atıyorum. Yaklaşık yedi metre uzağımda olmalı. O da hazır olduğunu işaret ediyor. İlk fırlatışını yapıyor. Yumuşak ve zarif bir atış. Sinek suda iyi görünen bir noktaya iniyor. Ne yaptığını biliyor.

Roaring Fork taşlar ve gümüş rengi huş ağaçlarıyla sarılı halde, ayaklarımın altından batıya doğru çağlıyor. Mükemmel, huzurlu bir ortam. Vahşi doğayı sadece görmek bile beni rahatlatıyor. Hızla yanımdan geçip yavaş yavaş sığıklara karışan suya dalıp gidiyorum.

Babam suda yanımda duruyor.

Balıkçı çizmelerimiz var. Babam nehri inceliyor.

İşte, evlat, suyu bir kitap gibi okumayı öğrenmen gerek.

Bay Alabalık'tan haber veren işaretleri aramalısın.

Nehirdeki kayaların altında gizleniyor olabilir.

Akıntı kesişiminde olabilir.

Kesişimi görüyor musun? Yavaş su hızlı suya çarpıyor.

Kabarcıklara da bak. Orada besleniyor olabilir.

Mayıs sineklerini yemeyi sever; özellikle yılın bu zamanında.

Bu sopanın ucunda bir sinek var. Onu bununla kandıracağız.

Sineğini alıp kancanın ucuna geçir. İşte. Böyle. Babam sineği düğümlüyor.

Şimdi sen yap. Birkaç denemeden sonra yapıyorum. Güzel bir düğüm çünkü nasıl yapacağımı babam gösterdi.

59. Bazı balık türlerini tutmakta kullanılan sahte sineklerden bahsediyor. (ç.n.)

Aferin Christian. Unutma, fırçadan boya silker gibi sallayacaksın. Bilek hareketiyle.

Mayıs sineği iniyor ve babamın söylediği gibi suyun üstünde sürüklenmesine izin veriyorum. Bir ısırtık. Bir alabalık.

Aferin Christian!

Birlikte makarayı geri sarıyoruz.

Babam iyi bir öğretmendi. Akıntıya karşı, uzak kıyıya doğru birkaç atış yapıyorum ve sineği bana doğru sürüklenmeye bırakıyorum. Kısa sürede kendimi kaptırıyorum. Nehri ele geçirmeye koyulunca aklımdan her şey kayıp gidiyor.

Nehrin yukarısına bir balıkçıl konuyor.

Atıştıran yağmur yavaşlıyor.

Çok sessiz. Havaya rağmen burası çok güzel.

Bir ısırtık.

Bir alabalık.

Büyük bir alabalık.

Evet.

Alabalık ters dönüp kancadan kurtuluyor.

Kahretsin. Kaçırdım. Sineği de.

Ethan benden şanslı. Kaçırdığım balığı yakaladı sanki.

"Elimden kurtulan balık" diye şikâyet ediyorum.

Ethan sırtıyor. "Bunun üstünde adım yazıyordu."

Saate bakıyorum, gitmemiz gerek.

"Yenecek kadar büyük. Alabilir miyiz?" diyor Ethan.

"Almamalıyız."

Yüzünü ekşitiyor. "Sadece bu seferlik?"

Gülümsüyorum. "Hadi, toplanıp yola koyulalım."

"Elliot gelmedi" diyor Ethan kamyonete binerken.

"Kasabadaki işi düşündüğünden uzun sürmüş olmalı."

Ethan dalgın dalgın başını sallıyor. "İyi bir adam. Galiba kız kardeşim ona epey sardı."

"Bence o da ona epey sardı. Kız kardeşlerden bahsetmişken; Mia'yla nasıl gidiyor?" Kulağa öylesine sormuş gibi gelmesini umuyorum.

"Kız kardeşin tam bir doğal afet." Bir şeyler onu eğlendirmiş gibi başını sallıyor. "Ama hâlâ sadece arkadaşız."

"Bana arkadaşlıktan fazlasını istiyormuş gibi geliyor."

"Evet. Bana da öyle geliyor." Üflüyor.

Araba yoluna girdiğimizde garaj kapısının kumandasına basıyorum. İkimiz de kamyonetten inip eşyalarımızı indirmeye başlarken garaj kapısı yavaş yavaş açılıyor ve KTM arazi motosikletlerimden birinin üstündeki Elliot, yanında duran Ana ve Kate'le karşılaşıyoruz. Üçü de bize bakıyor. "Garaj grubu mu?" diye soruyorum Ana'ya doğru yürürken. İçki içmiş gibi, yanakları hafiften pembe. Sıntarak beni süzüyor; kılığım hoşuna gitmişe benziyor.

Balıkçı giysileri bebek. Belki bana Clayton's'ta sattığı tulumu hatırlıyordur. "Merhaba" diyorum, garajda ne halt ettiklerini merak ederek.

"Merhaba. Güzel tulum" diye cilveleşiyor Ana.

"Bir sürü cebi var. Balık için çok uygun." Çalıştığı yapı mağazasına gittiğimde ne kadar çekici ama çekingen olduğunu hatırlıyorum. Yanakları daha da pembeleşiyor.

Ah bebek, o zamandan beri uzun bir yol geldik.

Gözümün ucuyla Kate'in gözlerini devirdiğini fark ediyorum ama umursamıyorum.

"Islaksın" diye fısıldıyor Ana.

"Yağmur yağıyordu. Siz garajda ne yapıyorsunuz?"

"Ana odun almaya gelmişti." Elliot pis pis sırtıyor.

Oğlum!

"Onu bir tur atalım diye kandırmayı denedim." Motosiklete pat pat vuruyor.

Siktir. Hayır. Bu havada mı? Hem bu bozuk ağızlı konuşmaların yetti artık!

"Hayır dedi. Hoşuna gitmeyeceğini söyledi" diyor Elliot çabucak. Gözlerimi Ana'ya çeviriyorum. "Öyle mi yaptı?"

Yanakları iyiden iyiye pembeleşiyor.

"Bakın, ayakta dikilip Ana'nın sonra ne yaptığını konuşmaya varım ama içeri geçmeye ne dersiniz?" diye çıkışıyor Kate. İki kü-

tuk alıp sinirli adımlarla garajı terk ediyor. Elliot iç çekip motosikletten iniyor ve peşinden gidiyor.

Ana'ya dönüyorum. "Motosiklet sürmeyi biliyor musun?"

"Pek iyi değil. Ethan öğretmişti."

Öyle mi? Kız kardeşim ve karım...

"Doğru kararı vermişsin. Zemin şu an çok sert; yağmur yüründen kaygan ve tehlikeli."

"Balık malzemelerini nereye koyayım?" diye soruyor Ethan.

"Bırak Ethan, Taylor halleder."

"Balığı ne yapıyoruz?" diye devam ediyor hafiften alaycı bir sesle.

"Balık mı yakaladın?" diye soruyor Ana.

Hayır. "Ben değil, Kavanagh yakaladı." Surat asıyorum.

Ana gülmeye başlıyor.

"Onunla Bayan Bentley ilgilenir" diye sesleniyorum. Ethan, kendinden memnun bir sırıtışla balığı içeri götürüyor. "Sizi eğlendiriyor muyum Bayan Grey?"

"Oldukça. Islaksın. Sana banyoyu hazırlayayım."

"Sen de bana katılacaksan." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Yatak odasında görüşürüz. Şu tulumu çıkarıp geliyorum."

Ana başını yana yatırıyor.

Sırıtiyorum. "İzlemek mi istiyorsun?"

"Her zaman. Ama şimdi gidip banyonuzu hazırlayacağım efendim."

Dönüp giderken pişmiş kelle gibi sırtarak arkasından bakıyorum sonra vestiyer odasına gidiyorum.

"Dostum, harikaydı" diyor Ethan çizmelerini çıkarırken.

"Evet. Güzel bir yer orası."

"Malzemeleri ben hallederim." İçtenlikle söylüyor gibi.

"Tamam. Sana yardım edeyim."

"Gerek yok dostum. Karın seni bekliyor. Ben içeri taşıyım." Beni eliyle kışkırtıp kamyonete geri gidiyor. Tartışmıyorum. Onun yerine üstümdekilerden kurtulup tulumu vestiyer odasındaki askıya bırakıyorum.

Ana'nın yanına giderken merdivenlerin başında Mia'yla karşılaşıyorum.

"Merhaba büyük ağabeyim." Beni kucaklayarak şaşırtıyor.

"Mia." Sanırım biraz çakırkeyif olmuş.

"Ethan nerede?"

"Dışarıda. Kamyoneti boşaltıyor."

Ellerini kalçasına dayıyor. "Christian Grey, her şeyi ona mı taşıtıyor?"

"Kendisi teklif etti."

"Biliyorsun, evlendiğinden beri seni hiç göremiyorum. Sanki senin için yokum." Huysuz bir tavırla söylüyor.

"Hey." Alnından öpüyorum. "Varsın. Haftaya seni öğlen yemeğine çıkarayım mı?"

Mutlulukla el çırpıyor.

"Ne içtin sen?" diye sesleniyorum arkasından.

"Çilekli daiquiri." Ethan'ı bulmak için dışarı fırlarken arkasından başımı sallıyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak karımı bulmaya gidiyorum.

Ana, gümüş renkli bir elbiseyi dolaba asıyor. Kasabadan almış olmalı. İçeri girip kapıyı kaparken, "İyi zaman geçirdin mi?" diye soruyorum.

"Evet" diyor, gözlerini bana dikerek.

"Ne var?"

"Seni ne kadar özlediğimi düşünüyordum."

Sesinin sıcaklığıyla bir an kalbim duracak gibi oluyor. "Abayı yakmış gibisiniz Bayan Grey."

"Öyle oldu Bay Grey" diye fısıldıyor.

Gidip önünde duruyorum. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyorum. Sıcaklığının tadını çıkararak, "Ne aldın?" diye fısıldıyorum.

"Bir elbise, ayakkabılar ve bir kolye. Epey parayı harcadım." Korkunç bir suç işlemiş gibi suçlu suçlu bakıyor.

Ah, bu böyle olmaz.

Kaçak bir saç tutamını kulağının arkasına atarken, "Güzel" diye vurgulayarak fısıldıyorum. "Ve milyonuncu defa, bizim paramız." Yatak odasının banyosundan yasemin kokusu ve dolan küvetin sesi geliyor. Altdudağını nazikçe çekerek dışından kurtarıyorum. Parmağımı tişörtünün önünden memelerinin arasına,

karından göbeğine indiriyorum. "Banyoda buna ihtiyacın olmayacak." İki elimle tutup tişörtü yavaşça yukarı sıyrıyorum. "Kaldır kollarını." Ana, parlayan gözlerini gözlerimden ayırmadan dediğimi yapıyor ve tişörtünü çıkarıp yere atıyorum.

"Sadece banyo yapacağız sanıyordum." Sesi arzu dolu bir fısıltı halinde çıkıyor.

"Önce seni güzelce bir kirleteyim. Ben de seni özledim." Eğilip onu öpüyorum. Dudaklarımın temasını memnuniyetle karşılarken elleri saçlarıma dalıyor ve kısa süre içinde birbirimizde kayboluyoruz.

Ana başını yatağın kenarından geriye atarken haykırarak orgazm oluyor. Tepkisi beni de tetikliyor, içine hızla boşalıyorum. Onu nefes nefese göğsüme çekiyorum. Kendimizden geçmiş ve tükenmiş halde uzanıyoruz.

Ana, "Kahretsin, su!" diye bağırarak doğrulmaya çalışıyor. Onu bırakmıyorum.

Gitme.

"Christian, banyo!" Bana dehşet içinde bakıyor.

Gülüyorum. "Rahat ol. Orası ıslak zemin." Üstünden yuvarlanarak geçerken onu bir kez daha yatağa bastırıp hızlıca bir öpücük veriyorum. "Musluğu kapatacağım." Günlerdir hissettiğimden çok daha rahatlamış bir şekilde kalkıp sallana sallana banyoya gidiyorum ve suyu kapatıyorum. Elbette küvet taşmış. Bu da karımla daha fazla eğlence demek. Arkamdan banyoya geliyor ve yerleri görünce ağzı açık kalıyor.

"Gördün mü?" Suyun daireler oluşturarak aktığı gideri gösteriyorum. Sırıttıyor. Etrafa sular saçılırken kahkahalar atarak birlikte küvete giriyoruz. Saçını karmakarışık bir topuz halinde başının tepesinde toplamış; kaçak saç telleri yüzüne düşüyor.

Çok tatlı görünüyor.

Ve o tamamen benim.

Taşan küvetin karşılıklı uçlarına yerleşiyoruz. "Ayak" diye emrediyorum ve sol ayağını elime yerleştiriyor. Parmaklarımla tabanlarına masaj yapmaya başlıyorum. Gözlerini kapatıyor ve az önce yaptığı gibi başını geriye atıp inliyor. "Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyorum.

"Evet" diye fısıldıyor. Parmaklarını teker teker çekerken dudaklarını zevkle büzüştürdüğünü görüyorum. Her bir parmağını tek tek öptükten sonra küçük parmağında dişlerimi gezdiriyorum.

Bir kez daha, "Aaah!" diye inliyor ve gözleri açılıyor.

"Hoşuna mı gitti?"

"Hmm." Ben masaja devam ederken gözlerini kapıyor. "Kasabada Gia'yı gördüm" diyor dalgın dalgın.

"Öyle mi? Herhalde burada evi var."

"Elliot'la beraberdi."

Duraksıyorum, Ana gözlerini açıyor.

"Ne demek 'Elliot'la beraber'?"

"Bir mücevheratçının karşısındaki bir butikteydik. Tek başına oraya girdiğini gördüm; herhalde saatine pil alacak diye düşündüm. Dükkândan Gia Matteo'yla beraber çıktı. Gia, Elliot'ın söylediği bir şeye güldü sonra yanağından öpüp gitti."

Gia yüzük seçmesine yardım etmiş olabilir mi?

"Ana, onlar sadece arkadaş. Ben Elliot'ın Kate'e çok bağlı olduğunu düşünüyorum." Ne yazık ki. "Aslında, ona çok bağlı olduğunu biliyorum." Ama neden, hiçbir fikrim yok.

"Kate harikadır" diye çıkışıyor Ana. Bir kez daha aklımı okuduğundan şüpheleniyorum.

"Yine de ofisime düşen sen olduğun için mutluyum." Ayak başparmağını öpüyorum, sağ ayağını alıyorum ve tekrar masaja başlıyorum. Ben büyük bir özenle ayak tabanıyla ilgilenirken Ana yine arkasına yaslanıyor; Elliot, Gia ve Kate'ten konuşmayı bırakıyoruz.

Ne zaman teklif edeceğini merak ediyorum.

Ana'yı akşam yemeği için hazırlanmaya bırakıp e-postalarımı kontrol etmek için aşağıdaki çalışma odama iniyorum. Gelen kutumu gözden geçiriyorum. İlgilenmem gereken sinir bozucu birkaç iş meselesi var ama şimdilik onları rafa kaldırıyorum. Ekranın karşısında bir an kalakalıyorum çünkü Leila'dan gelen bir e-posta var. Tüylerim tedirginlikle diken diken oluyor. Ne istiyor olabilir?

Kimden: Leila Williams
Konu: Teşekkürler
Tarih: 27 Ağustos 2011 14.00 DS
Kime: Christian Grey

Efendim veya sadece Bay Grey mi demeliyim?
Artık bilmiyorum.
Teşekkür etmek istedim.
Her şey için.
Yüz yüze.
Lütfen.
Leila

Ekrana ve Leila'nın arsızlığına kaşlarını çatarak bakıyorum. Flynn aracılığıyla ondan benimle doğrudan iletişime geçmemesini istedim ama bana bu e-postayı gönderiyor. Flynn'e iletip ondan Leila'ya tedavisini ve okul masraflarını karşılama koşulumu hatırlatmasını istiyorum. Umarım benimle bir daha iletişim kurmaz.

Buna sinir olduğum yetmezmiş gibi Ros'tan gelen bir e-posta, Tayvanlıların yarın onların saatıyla öğleden sonra 14.30'da konuşmak istediklerini söylüyor. Burada saat kaçta demek oluyor?

Google'da aratıyorum. Kahretsin. Bu gece, gece yarısından sonra.

Bu da ne böyle?

Ros'u arıyorum.

"Christian, merhaba. Nasılsın?" Sesi canlı geliyor ama bu sadece sinirlerimi daha da bozmaya yarıyor.

"Sinirliyim. Şu görüşmenin saatini değiştirebilir misin?"

"Biliyorum. Tuhaf bir saat ama hayır. Yöneticilerinden biri sadece o zaman uygunmuş."

"Pazar günü mü?"

"Görüşmeyi şantiye dışında yapmaları gerektiğiyle ilgili bir şey."

İç çekiyorum. "Tamam."

"Görüşmede ben de olacağım" diyor, sanırım beni yumuşatmaya çalışarak. "Bir de çevirmenimiz olacak."

"Tamam, sonra konuşuruz öyleyse." Sinir olmuş bir halde telefonu kapatıyorum.

Boş yer gitsin.

Bodrum katındaki odaya iniyorum. Elliot ve Ethan bira içip bilardo oynuyorlar. Bir içki için onlara katılıyorum. Taylor bizim için bir restoranda masa ayırttı ama bir oyun için vakitleri var.

Elliot, "Ee, Mia'yla aranızda neler oluyor?" diye soruyor Ethan'a.

Ethan gülüyor. "Kardeşin kadar kötüsün sen de." Bana bakıyor. "Christian'a da söylediğim gibi, sadece arkadaşız."

Elliot tek kaşını kaldırıp bana bir bakış atıyor.

Soğuk, keskin tatlı biradan uzun bir yudum alıyorum.

Elliot'ın birkaç düzü⁶⁰ cebe göndermesini izlerken, "Kasabadan ihtiyacın olan şeyi aldın mı?" diye soruyorum Elliot'a.

"Evet." Sırıttıyor.

"Yardım eden oldu mu?"

Elliot başını yana eğiyor. "Neden soruyorsun?"

"Küçük bir kuş haber verdi."

Elliot kaşlarını çatıyor; Ethan beyaz topu dışarı çıkarıyor ve vuruş sırası ona geçiyor.

Telefonum arka cebimde titreşiyor. Karımdan bir e-posta var.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Popomu Büyük mü Gösterdi?

Tarih: 27 Ağustos 2011 18.53 MST

Kime: Christian Grey

Bay Grey,

Stil önerilerinize ihtiyacım var.

Sizin

Bayan G. x

İşte bunu görmem gerek. Hızlıca bir yanıt yazıyorum.

60. Bilardoda 1-7 numara arasındaki çizgili olmayan toplara verilen isim. (ç.n.)

Kimden: Christian Grey
Konu: Nefis
Tarih: 27 Ağustos 2011 18.55 MST
Kime: Anastasia Grey

Bayan Grey
Bundan gerçekten şüpheliyim.
Ama sırf emin olmak için gelip poponuzu iyice kontrol edeceğim.
Beklenti içinde sizin.
Bay G. x
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu & Kış Kontrol Hizmetleri

Biramı bırakıp iki kat merdiveni bir çırpıda çıkıyorum ve yatak odamızın kapısını açıyorum.

Vay canına.

Anastasia Grey. Vay canına.

Donakalmış halde eşikte duruyorum. Ana boy aynasının önünde. Giyinmiş –sayılır. Üstünde küçücük, gümüş rengi bir elbise ve yüksek topuklu stiletolar var. Saçları güzel yüzünü çevreleyen parlak bir duvak gibi. Gözlerine sürme çekmiş ve dudaklarına koyu kırmızı bir ruj sürmüştü.

Saçını yana atıyor. “Ee?” diye fısıldıyor.

“Ana sen... Vay canına.”

“Beğendin mi?”

“Evet, sanırım.” Boğuk sesim, ağzımın suyunun aktığını ele veriyor. Saçlarını dağıtmak, rujunu bozmak istiyorum. Benim Ana’m olmasını istiyorum, bu Ana değil. Bu güçlü, baştan çıkarıcı kadın açıkçası biraz göz korkutucu.

Ve seksi.

Fazla seksi.

Karım tarafından büyülenmiş bir halde odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. İyi ki ceketimi tekrar giymişim. Bacakları upuzun ve biçimli. Zihnimde ayaklarının, o ayakkabıların içinde ve omzumda olduğu bir görüntü canlanıyor.

Siktir.

Çıplak omuzlarından tutup, ikimizin de aynaya bakacağı şekilde onu döndürüyorum.

Tanrım!

Bu elbisenin neredeyse sırtı yok.

En azından poposunu kapatıyor. Sadece.

Aynada gözlerimiz buluşuyor; sürmeli mavi ve kararan gri.

Her bir noktasıyla o bildiğim tanrıça gibi görünüyor. Ve uzun. Çok uzun!

Çıplak sırtına bakıyorum ve ona karşı koyamıyorum. Bir parmağımın sırtını omurgasından aşağı kaydırıyorum; dokunuşumla sırtı yavaşça bir kavis çiziyor.

Ah, Ana.

Elbisenin tam poposunun üstünde başladığı yerde duruyorum. "Bu çok açık" diye fısıldıyorum. Elim daha aşağıya, sıkı kumaşın vurguladığı şuh poposundan elbisenin eteğine iniyor. Parmaklarım kalçasında, teninin hemen üstünde dolanıyor. Onu nazikçe okşuyorum. Elim poposunun etrafında gezinerek onu kıskırtırken aynadan izliyor. Derin bir nefes alırken dudakları güzelce becermelik bir o şeklini alıyor.

"Buradan çok uzakta değil." Parmaklarımı eteğin bitiminde gezdiriyorum sonra bacağından yukarı çıkarıyorum. "Burası." Külotuna dokunuyorum ve ince kumaşın üstünden onu okşuyorum. Parmaklarımı ona bastırırken dudakları aralanıyor; dokunuşlarımın altında kumaşın ıslandığını hissediyorum.

Ah, bebek.

"Ne demek istiyorsun?" Sesi boğuk.

"Demek istediğim... Buradan uzakta değil" Parmaklarımı külotunun kenarına getiriyorum ve işaretparmağımı külotun içine kaydırıyorum. Ten teneyiz. "Burası. Ve sonra... Burası." Aynada birbirimize bakarken parmağımı içine sokuyorum.

Parmağımın etrafında sıcak ve ıslak; gözlerini kapayarak inliyor.

"Bu benim." Sözcükleri kulağının içine bırakıyorum ve gözlerimi kapayarak parmağımı yavaşça içine sokup çıkarıyorum. "Başkasının görmesini istemiyorum."

Solukları hızlanmaya başlıyor. Zevk verirken onu izlemek için gözlerimi açıyorum. "Bu yüzden uslu bir kız ol ve eğilme yeter."

"Onaylıyor musun?" diye fısıldıyor.

"Hayır ama giymene engel olmayacağım. Nefes kesici görünüyorsun Anastasia."

Yeter.

Onu becermek istiyorum ama vaktimiz yok. Ne kadar makyajını bozmak istesem de hoşuna gitmeyeceğinden eminim. Yavaşça elimi çekiyorum ve önüne geçiyorum. İşaretparmağımın kayganlaşmış ucunu altdudağında gezdiriyorum. Kırmızı dudaklarını büzüştürerek öpüyor.

Teması etkisini kasıklarımnda gösteriyor.

Sırıyorum. Ahlaksızca.

İşte bunu seviyorum benim kızımnda.

Bir meydan okumadan asla kaçınmıyor.

Parmağımı ağzıma sokuyorum.

Enfes bir tadı var. Dudaklarımı yalarken Ana kızarıyor.

Evet. İşte. Benim kızım.

Sırtarak elini tutuyorum. "Gel."

El ele, konuklarımıza katılmak için aşağı iniyoruz. Karıma yöneltilen hayranlık dolu bakışlara duyarsız kalamıyorum.

Mia, "Ana! Muhteşem görünüyorsun" diyerek, coşkulu bir şekilde Ana'ya sarılıyor.

Ana'nın elini bırakıp gardırobu açıyorum. "Bu kimin palto-su?" Bir trençkotu göstererek soruyorum.

"Benim" diyor Mia.

"Giyecek miydin?"

"Bu gece giymeyeceğim."

"Güzel. Ödünç alabilir miyim?"

"Sana biraz küçük gelir" diye dalga geçiyor.

Onu umursamayıp trençkotu Ana'ya tutuyorum. Gözlerini deviriyor ama sesini çıkarmayıp giydirmeme izin veriyor.

Güzel.

Hava soğuyabilir.

Ayrıca poposu da görünmez.

Montagna'daki yemekler mükemmel ve beni şaşırtsa da sohbet de öyle. Birlikte olduğumuz insanlar yüzünden olmalı. Karımı

başkalarıyla sohbet ederken izlemeyi sevdiğimi keşfediyorum; etkileyici, komik ve akıllı. Bunu onunla evlenmeden önce de biliyordum ama bugün utangaçlığını dizginliyor ve rahat görünüyor. Onu daha sosyal yapan şey, tükettiği alkol miktarı mı acaba diye düşünüyorum ama şu an umurumda değil. Onu bütün gün izleyebilirim. Büyüleyici görünüyor ve bana geleceğimize dair umut veriyor. Bunu daha sık yapabiliriz. Buraya arkadaşlarımızı çağırıp ağırlayabilir, onlarla iyi vakit geçirebiliriz. Böyle bir şeyi isteyebileceğimi hiç düşünmezdim ama belki isteyebilirim.

Ethan'a giderek daha fazla ısınıyorum. Okuduğu bölümle ilgili tutkulu ve Seattle Üniversitesi'nde lisansüstü psikoloji programına katılacağı için heyecan duyuyor. "Dostum, bu işlerle ilgili çok şey biliyorsun" diyor tatlıyı beklediğimiz sırada.

Gülüyorum. "Bilmem gerek. Yeterince deli doktoruyla görüştüm."

Bana inanmıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi?"

Hiçbir fikrin yok.

Elliot aniden ayağa kalkıyor. Sandalyesi konuşma seslerini bastıran bir gürültüyle yere düşüyor. Hepimiz dönüp ona bakıyoruz. O Kate'e bakıyor; Kate de ona, sanki ikinci bir başı çıkmış gibi şaşkınlıkla bakıyor. Elliot diz çöküyor.

Ah, siktir.

Oğlum.

Burada mı?

Kate'in elini alıyor. Sanırım bütün restoranın dikkatini çekti. "Benim güzel Kate'im. Seni seviyorum. Zarafetin, güzelliğin ve coşkulu ruhunun eşi benzeri yok. Kalbimi çaldın. Hayatını benimle geçir. Evlen benimle."

Herkes nefesini tutuyor. Ana elimi tutuyor ve bütün gözler, Elliot'a şok içinde bakan Kavanagh'ya çevriliyor. Yanağından bir gözyaşı süzülüyor ve duygularına hâkim olmaya çalışır gibi elini göğsüne koyuyor. Sonunda gülümsüyor. "Evet" diye fısıldıyor.

Restoranın müdavimleri haykırışlar, alkışlar, ıslıklar içinde. Tam Elliot'a göre. Kalabalık bir restoranda, herkesin önünde. Bu adamın korkusu yok. Ona hayranlığım kat kat artıyor. Cebinden bir yüzük kutusu çıkarıp açıyor ve yüzüğü gösteriyor. Kate kollarını ona doluyor ve öpüşüyorlar.

İzleyenler çılgına dönerken gülüyorum. Elliot kalkıyor, herkesi selamlıyor ve yüzüne yapışmış salakça bir sırtışla nişanlısının yanına oturuyor.

Ana ağlayarak elimi sıkıyor.

Kahretsin.

Ondan ilk kez benimle evlenmesini istediğim an geliyor aklıma. O zaman da ağlamıştı. Escala'nın salonunda yerde oturuyorduk ve ona en kötü yanlarımı itiraf etmiştim. Ethan Kavanagh bunu bilse ne düşünürdü acaba?

Oraya gitme Grey.

Elliot yüzüğü Kate'in parmağına takıyor. Bu bana kendi parmağımı hissetmediğimi hatırlatıyor. Ana'nın elini sıkıyorum. Elimini bırakıyor ve kan tekrar parmaklarıma gidiyor. Utanmış görünecek kadar zarif. "Of" diyorum ses çıkarmadan ağızımı kıpırdatarak.

"zgnm. Bundan haberin var mıydı?" diye fısıldıyor.

Ona en anlaşılmaz glmsemele bakıp garsonu çağırıyorum. "İki şişe Cristal lütfen. Varsa 2002 olsun." Bana kocaman gülümseyip hemen getirmeye koşuyor.

Ana alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"nk 2002, 2003'ten çok daha iyi" diye takılıyor bana.

Gülüyorum. Haklı. Ama bunu ona söylememe gerek yok. "Hassas damaklar için yle Anastasia."

"Ve sizin çok hassas bir damak tadınız var Bay Grey. Ayrıca müstesna zevkleriniz."

"Aynen yle Bayan Grey." Ona yaklaşıyorum. Kokusu burnuma geliyor. "Ama en lezzetlisi sensin." Kulağının arkasında, nabzının attığı yeri öpüyorum.

Mia kalkmış, Kate ve Elliot'ı kucaklıyor. Ana onu takip ediyor.

"Kate. Senin için çok mutluyum. Tebrik ederim" diyor Kate'e sarılırken.

Elliot'a elimi uzatıyorum. Sırıttıyor. İkimizi de şaşırtarak onu çekip kucaklarken çok rahatlamış ve mutlu görünüyor. "Aferin Lelliot."

Elliot kısa bir saniye için duraksıyor. Herkesin ortasındaki ani sevecenliğime şaşırdığına şüphe yok; sonra bana sarılıyor. "Teşekkürler Christian" diyor ismimi söylerken sesi çatallaşarak.

Kate'i de hızlıca kucaklıyorum. "Umarım evliliğinizde benim olduğum kadar mutlu olursun."

"Teşekkürler Christian. Ben de umarım" diyor tatlı bir şekilde.
Tatlı olabiliyor!

Belki düşündüğüm kadar sinir bozucu biri değildir.

Garson şampanyayı açıyor ve kadehlerimize dolduruyor. Kadehimi alıp mutlu çiftin şerefine kaldırıyorum. "Kate ve sevgili ağabeyim Elliot'a. Tebrikler."

"Kate ve Elliot'a" diye mırıldanıyoruz hep birlikte.

Ana gülümsüyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Bu şampanyayı ilk defa içtiğim günü."

Kaşlarım çatılarak Ana'yla sayısız anımızı zihnimde yokluyorum.

"Senin kulübündeydik" diyor.

Asansör. Sırıyorum. Külotsuz Ana. "Ah, evet. Hatırladım." Ona göz kırpıyorum.

"Elliot, günü belirlediniz mi?" diye atılıyor Mia.

Elliot besbelli bir bıkkınlıkla başını sallıyor. "Kate'e daha şimdi teklif ettim. İstersen bu konuda daha sonra sana dönelim, tamam mı?"

"Ah, Noel düğünü yapın. Çok romantik olur, hem yıldönümünüzü hiç unutmazsınız." Mia el çırpıyor.

"Bunu müzakere edeceğiz." Elliot zorla gülümsüyor.

"Şampanyalardan sonra kulübe gidebilir miyiz lütfen?" Mia dönüp bana en yalvaran ifadesiyle bakıyor.

"Sanırım ne yapmak istediklerini Elliot ve Kate'e sormalıyız."

Elliot omuz silkiyor, Kate kızarıyor. Odalarında baş başa kalmak istiyor gibi geliyor bana.

Konuklarımızla beraber sıranın önüne yürüyorum ve Mia'nın çok istediği Zax gece kulübüne buyur ediliyoruz. Bangırdayan müzik, küçük lobiye kadar geliyor. Buraya ne kadar katlanabileceğimi bilmiyorum.

"Bay Grey, tekrar hoş geldiniz" diyor resepsiyonist. "Max paltonuzu alacak." Ana'ya bakarak konuşuyor. Siyahlar giyinmiş

genç bir adam yanında beliriyor. Karımın görüntüsü hoşuna gitmişe benziyor; bana göre belki biraz fazla.

"Güzel palto" diyor Ana'nın... fiziğine hayranlıkla.

Küçük serseriye ters ters bakıyorum. *İkile dostum.*

Aceleyle bana bir vestiyer fişi uzatıyor.

"Size masanızı göstereyim." Hostes bana gözlerini kırpıştırarak bakarken Ana koluma daha sıkı sarılıyor. Ona bakıyorum ama gözlerini hostese dikmiş. Onu dans pistine yakın VIP alana kadar takip ediyoruz. "Arkadaşımız kısa bir süre içinde siparişlerinizi alacak." Biz masaya yerleşirken hostes pervasız bir tavırla yürüyüp gidiyor.

Ethan ve Mia el ele dans pistine giderken, "Şampanya?" diye soruyorum. Ethan bana başparmağını kaldırıyor.

Ana, Kate'e "Yüzüğünü göster bana" derken ben dikkatimi dans pistindeki kız kardeşim ve Ethan'a çeviriyorum. Mia her zamanki çılgın figürlerini yapıyor ama Ethan aldırış etmez görünüyor ve sadece ona ayak uyduruyor.

Garson içki siparişlerimizi almaya geliyor.

Elliot'ın ödemek için protestolarına aldırış etmeden sayıyorum. "Bir şişe Cristal, üç Peroni ve bir şişe buzlu maden suyuyla altı kadeh."

"Teşekkürler efendim. Hemen geliyor."

Ana başını sallıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Sana kirpiklerini kırpıştırmadı."

Cazibemi kaybediyorum herhalde. Sırıtmamak için kendimi tutuyorum. "Ya? Öyle mi yapması gerekiyordu?"

"Genellikle yapıyorlar."

Gülümsüyorum. "Bayan Grey, kışkandınız mı?" Ve sarhoş mu oluyorsun?

"Hiç de bile." Yine de somurtuyor. Elini alıp dudaklarıma götürerek parmaklarını tek tek öpüyorum.

"Kıskanacak bir şey yok Bayan Grey."

"Biliyorum."

"Güzel."

Garson içkilerimizle dönüyor ve biraz bocalayarak şampanyayı açıyor. Kadehleri dolduruyor, Ana bir yudum alıyor.

"Al." Ona bir bardak su uzatıyorum. "İç bunu."

Ana kaşlarını çatınca iç çekiyorum. "Bir çilekli daiquiri ve öğlen yemeğinde iki kadeh Frascati'nin üstüne yemekte üç kadeh beyaz şarap ve iki de şampanya. İç. Hemen Ana."

Büyük olasılıkla içtiklerini saydığım için bana surat asıyor ama sözümü dinliyor. Yarın akşamdan kalma olmamasına çalışıyorum. Ağzını eliyle pek de zarif olmayan bir şekilde siliyor. Sanıyorum bu otoriteme karşı kendi çapında bir başkaldırı hareketi. "Daha önce üstüme bir kez kustun zaten. Aynısını tekrar yaşamak için bir acelem yok."

"Neden şikâyet ettiğini anlamıyorum. Bu sayede benimle uyudun."

Doğru. "Evet, öyle oldu."

"Ethan'a bu kadarı yetti" diyor Mia, dans pistinden döndüklerinde. "Hadi kızlar. Piste çıkalım. Eller havaya, kızlar buraya. Çikolatalı musun kalorilerini yakalım."

Kate kalkıyor. "Geliyor musun?" diyor Elliot'a.

"Ben seni izleyeceğim" diyor Elliot.

"Ben biraz kalori yakacağım" diyor Ana, sonra dekoltesini görebileceğim şekilde eğilip fısıldıyor. "Beni izleyebilirsin."

"Eğilme" diye uyarıyorum.

"Tamam." Aceleyle doğrulurken omzuma tutunuyor.

Siktir. Sallanırken uzanıp onu tutuyorum ama fark ettiğini sanmıyorum. Ya başı dönüyor ya sarhoş ya da ikisi birden. "Biraz daha su içsen iyi olur" diye teklif ediyorum.

Belki onu eve götürsem iyi olur.

"Ben iyiyim. Bu koltuklar alçak, topuklarım da yüksek." Gü-lümsüyor. Kate elini tutuyor ve birlikte piste yürüyorlar.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Kate, Ana'yı kucaklıyor.

Sonra ikisi de dans etmeye başlıyor.

Mia... eh, her zamanki Mia. Onun kendi dünyasında kaybolarak ortalıkta dans etmesini izlemeye alışığım. Nadiren yerinde durur.

Kavanagh dans etmeyi biliyor.

Karım da öyle. Elbise dediği o bez parçasının içinde dans pistini yakıyor. Bacaklar, sırt, kalça, saçlar. Kendini son derece kıskırtıcı bir biçimde bırakıyor.

Gözlerini kapatıyor ve gümbür gümbür ritme teslim oluyor.
Siktir. Onu izlerken ağzım kuruyor.

Eski hayatımda, böyle dansları izlemeyi severdim ama hep kendi evimin mahreminde ve benim emrim üzerine olurdu. Bedenim karıma tepki verirken başparmağımı altdudağıma sürterek yerimde kıpırdanıyorum. Belki bunu evde yapması için Ana'yı ikna edebilirim. Sadece benim için. Şarkının sözleri de uygun.

Kahretsin, seksi bir şıllıksın.

Müzik kulübü titretirken dans pistindeki kalabalık artıyor. Elliot'a bakıyorum, bana sırtıyor ve ikimiz de kahkaha atıyoruz. "İşini biliyorsun."

"Kesinlikle." Ahlaksızca sırtıyor ve ne düşündüğünü tam olarak biliyorum.

Pis köpek.

"Yaptın" diyorum gümbürdeyen müziğin üstüne çıkarak.

"Ne?"

"Teklif ettin. Herkesin önünde."

"Evet. Bir ya şimdi ya hiç anıydı."

"Mutlu musun?"

Yüzü ışıldayarak başını sallıyor. "Çok."

Tam kafamı çevirip Ana'ya baktığım sırada bir çamyarmasının üstüne eğildiğini ve Ana'nın adamın yüzüne bir yumruk indirdiğini görüyorum.

Neler oluyor?

Damarlarıma hücum eden adrenalinin hemen ardından intikam için kuduran bir öfkeyle doluyorum. Yerimden fırlarken bir ramı deviriyorum ama umurumda değil.

Karıma el sürdü mü?

Onu geberteceğim.

Ana telaş içinde etrafına bakınırken kalabalığı ışıık hızıyla ya-
rıyorum. *Buradayım bebek.* Beline sarılıp onu yanıma çekiyorum. Önündeki lavuk benden yarım kafa daha uzun ve steroidi fazla kaçırmış gibi aşırı geniş. Genç biri. Ve aptal. "Lanet olası ellerini karımdan uzak tut."

"O kendine bakabilir" diye bağıyor.

Ona vuruyorum. Sertçe. Çenesine bir alt kroşe.

Ve yere düşüyor.

Orada kal göt herif.

Öyle kurulmuş durumdayım ki her bir kas telim sanki hazır olda bekliyor.

Hazırım. Gel bakalım.

"Christian, hayır!" Ana önüme geçiyor. Sesindeki paniği hayal meyal fark ediyorum. "Ben zaten vurdum ona" diyor beni göğsümden iterek. Ama gözlerimi yerde yatan şerefsizden ayırmıyorum. Apar topar ayağa kalkmak için çabalarken kolumda başka bir el hissediyorum. O kişiye de vurmaya hazırlanarak geriliyorum.

Elliot.

Çamyarması teslim olur gibi ellerini kaldırıyor. "Tamam, yavaş ol. Kötü bir niyetim yoktu." Kuyruğunu kısıtıp uzaklaşıyor. Arkasından gidip ona bir ders verme dürtümle savaşmak zorunda kalıyorum. Kalbim dans pistindeki ritimle aynı hızda çarpıyor. Kulak zarlarıma vuran kanımın gümbürtüsünü duyuyorum.

Ya da duyduğum müzik mi? Bilmiyorum.

Elliot'ın kolumu tutan elleri gevşiyor ve sonunda beni bırakıyor.

Donakalmış haldeyim. Uçurumdan düşmemek ve yüzeyde kalmak için çabalıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve nihayet Ana'ya bakıyorum. Kollar boynumda, gözleri kocaman ve korku dolu.

Siktir. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet." Ellerini boynumdan göğsüme indiriyor; bakışları ruhumu yakıyor. Korkmuş.

Benim için mi?

Kendisi için mi?

Çam yarması için mi?

"Oturmak ister misin?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Dans et benimle."

Dans etmek mi istiyor? Şimdi mi?

Öfkemi kontrol etmeye çalışırken tepkisiz kalıyorum. Beynim, son on beş saniyeyi başa sarıp duruyor.

"Dans et benimle" diyor tekrar yalvararak. "Dans et. Christian, lütfen." Gözlerimle pisliğin kulüpten çıkmasını takip ederken

ellerimi tutuyor. Bana sürtünerek hareket etmeye başlıyor. Sıcaklığı, ateşi üstüme bulaşıp damarlarıma sızıyor.

Çok... akıl çelici.

"Ona vurdun mu?" Hayal görmediğimden emin olmak istiyorum.

"Tabii ki vurdum." Ellerim yumruk oluyor çünkü ona bir yumruk daha atmak istiyorum. Devam ediyor. "Sen sandım ama elleri daha kılıydı. Lütfen dans et benimle." Parmakları sıkılmış yumruklarımı sarıyor, daha da yaklaşıyor ve kokusu burnuma geliyor.

Ana. Bileklerinden kavrayıp onu vücuduma yapıştırıyorum ve ellerini ellerimin altında bastırıyorum. "Dans etmek mi istiyorsun? Hadi, dans edelim" diye hırıldıyorum kulağına ve kalçamı vücuduna dayayıp, kasıklarımda onu hissetmenin tadını çıkarıyorum. Geri çekilmesine izin vermiyorum ama gülümsüyor, onu bırakıyorum ve ellerini kollarımdan omuzlarıma götürüyor.

Kımıldanıyoruz.

Birlikte.

Alın alına.

Göz göze.

Ten tene.

Ruh ruha.

Onu kendime yakın tutuyorum.

Rahatlıyor ve başını arkaya atıyor.

Tanrım, çok seksi. Ben şanslı bir adamım.

Onu dans pistinde döndürüyorum, saçları etrafında uçuşuyor.

Gümbürdeyen ritim ikimizi de etkisi altına alırken onu tekrar kendime çekiyorum.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Bir kulüpte.

Düğünümüzde dans ettik... Ama böyle değil.

Özgürleştiren bir şey.

Şarkı değiştiğinde Ana nefes nefese, gözleri parlıyor.

Ben de tekrar dengemi buldum. Bu şarkıyı iPod'uma indirmeliyim. Sanırım adı "Dokun Bana".

Uygun. Daha önce duymamıştım.

"Oturabilir miyiz" diyor soluksuz halde.

"Tabii." Masamıza geri dönüyoruz.

"Sayende epey sıcaklayıp terledim" diye fısıldıyor.

Kolumu ona doluyorum. "Sıcak ve terli olmanı seviyorum. Yine de bunu baş başayken yapmayı tercih ederim." Keyfimiz yerine gelmiş bir şekilde yerimize oturuyoruz. Döktüğüm bira-
nın temizlendiğini ve yenilendiğini görmek iyi. Suyumuz da ta-
zelenmiş.

Diğerleri hâlâ dans pistinde. Ana şampanyasından bir yudum alıyor.

"Al." Önüne bir bardak maden suyu koyuyorum. Bütün bar-
dağı başına diktiğini izlemek rahatlatıcı. Kendime buz kova-
sından bir bira açıp uzun bir yudum alıyorum.

Ne gece.

"Ya burada basın olsaydı?" diye soruyor Ana.

Omuz silkiyorum. "Pahalı avukatlarım var."

Kaşlarını çatıyor. "Ama hukuktan üstün değilsin Christian. Ben durumu kontrol altına almıştım."

Gerçekten mi? "Kimse benim olana dokunamaz." Sözlerime gerekli miktarda zehir de katıyorum. Ana şampanyasından bir yudum daha alıp gözlerini kapıyor. Birdenbire yorgun görünüyor. Elini tutuyorum. "Gel, gidelim. Seni eve götürmek istiyorum."

Elliot'la birlikte masaya dönen Kate, "Gidiyor musunuz?" diye soruyor.

"Evet."

"Güzel, biz de sizinle geleceğiz."

Ana dönüşte, minivanda başını omzuma koyup uyuyor. Sarhoş. Taylor evin önüne yanaştığında onu nazıkçe sarsıyorum.

"Uyan Ana."

Sendeleyerek serin açık havaya çıkıyor. Taylor sabırla bekliyor.

"Seni taşımamı ister misin?" diye soruyorum ona.

Başını sallıyor.

"Gidip Bayan Grey ve Bay Kavanagh'ı getireceğim" diyor Taylor.

Ana, evin meşe kapısına giden taş yolda ayakuçlarına basarak yürürken bana tutunuyor. Haline acıyarak eğiliyorum ve iki ayakkabısının da bağlarını çözüp ayaklarından çıkanyorum. "Daha iyi mi?"

Başını sallayıp mahmur bir halde gülümsüyor. Kafası güzel.

"Becer beni" ayakkabılarına istekle bakarak, "Bunların omuzlarımda olduğu güzel hayaller kurmuştum" diyorum ama bunun için fazla yorgun. Kapıyı açıyorum ve üst kattaki yatak odamıza çıkıyoruz. Sendeleyerek yatağımızın yanında duruyor. Gözleri kapalı, elleri iki yanına düşmüş.

"Zilzurna sarhoşsun, değil mi?" Uykulu yüzüne bakıyorum.

Başını sallıyor. Trençkotunun kemerini çözmeye başlıyorum.

"Ben yaparım" diye mırıldanıyor ve benden kurtulmaya çalışıyor.

"Bana bırak."

İç çekip kaderine teslim oluyor.

"Rakım yüzünden. Alışık değilsin. Tabii içkinin de etkisi var." Ona gülüyorum ve trençkotunu çıkarıp bir sandalyenin üstüne atıyorum. Elinden tutup onu banyoya götürüyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Otur" diye emrediyorum.

Sandalyeye çöküp gözlerini kapıyor. Yeterince hızlı olmazsam sızabilir. Banyo dolabında Bayan Bentley'nin koyduğu Advil⁶¹ kutusunu, pamuk ve nemlendiriciyi buluyorum. Küçük bir bardağa su dolduruyorum. Ana'ya dönüp başını hafifçe arkaya eğiyorum. Makyajı dağılmış gözlerini açıyor. "Kapa gözlerini" diye emrediyorum.

İtaat ediyor. Sonunda bulaşmış görüntüsünden kurtulana kadar temizliyorum makyajını. "Hah. İşte evlendiğim kadın."

"Makyaj sevmiyor musun?"

"Yeterince hoşlanıyorum ama altındakini tercih ederim." Alnını öpüyorum. "İşte. Bunları al." Tabletleri avucuna koyup suyu veriyorum.

Suratını asarak başını kaldırıp bana bakıyor.

Ne?

61. Ağrı kesici, ateş düşürücü bir ilaç. (ç.n.)

"Onları yut." *Yutmazsan yarın daha kötü hissedeceksin.*

Gözlerini deviriyor ama söylediğimi yapıyor.

"Güzel. Sana biraz izin vermemi ister misin?"

Ofluyor. "Çok utangaçsınız Bay Grey. Evet, çişimi yapmam gerek."

Gülüyorum. "Çıkmamı istiyor musun?"

Kıkırdıyor. "Kalmak mı istiyorsun?"

Başımı yana eğiyorum. Akıl çelici.

"Sapık pislik. Çık dışarı. Beni çişimi yaparken izlemeni istemiyorum. Çizmeyi aşmayalım." Kalkıp beni eliyle banyodan kışkırtıyor.

Kahkaha atmamak için kendimi tutup onu işini görmesi için yalnız bırakıyorum. Yatak odasına gidip giysilerimi çıkarıyorum, pijama altımı giyiyorum ve ceketimi dolaba asıyorum. Arkamı döndüğümde Ana beni izliyor. Bir tişört kapıp, vücudumu açıkça bir beğeniyle seyretmesinin keyfini çıkararak yavaş adımlarla ona doğru yürüyorum. "Manzarayı mı izliyorsun?"

"Herr saman" diyor dili dolanarak.

"Biraz sarhoşsunuz galiba Bayan Grey."

"Bu kez sanırım size katılıyorum Bay Grey."

"Şu elbise parçasını üstünüzden çıkarmaya yardım edeyim. Gerçekten de üstünde bir uyarı etiketi olmalıymış." Arkasını çevirip saçını yana atıyorum ve boyundan bağlamalı elbisenin tek düğmesini çözüyorum.

"Çok öfkeliydin" diyor.

"Evet. Öyleydim."

"Bana mı?"

"Hayır. Sana değil." Omzunu öpüyorum. "En azından bu kez."

"Hoş bir değişiklik oldu."

"Evet. Öyle oldu." Diğer omzunu da öpüp elbiseyi sırtından aşağı çekiyorum. Parmaklarımı külotuna geçirip eğiliyorum ve onu da çıkarıyorum. Elini tutuyorum. "Çık." Külotun içinden çıkarken sendeleyip elimi daha sıkı tutuyor. Giysilerini trençkotun üstüne atıyorum. "Kollar yukarı." Tişörtü başının üstünden geçirip onu kollarımın arasına çekiyorum ve öpüyorum. Şampanya,

diş macunu ve en sevdiğim koku olan Ana kokuyor. "Kendimi içinize gömmeyi ne kadar istesem de Bayan Grey çok fazla içtiniz, denizden neredeyse iki kilometre yüksektesiniz ve dün gece iyi uyumadınız. Gel. Yatağa gir." Yatak örtüsünü çekip uzanmasına yardım ediyorum. Üstünü örtünce kıvrılıyor ve alnını öpüyorum.

"Gözlerini kapa. Yatağa döndüğümde uyumuş olmanı istiyorum."

"Gitme."

"Birkaç telefon görüşmem var Ana."

"Bugün cumartesi. Saat geç. Lütfen." Bana ruhumu tarayan gözlerle bakıyor.

Elimi saçıma atıyorum. "Ana, şimdi yanına gelirim hiç dinlenemeyeceksin. Uyu." Yine surat asıyor ama çok da kendini vererek değil. Çok yorgun. Alnına yine bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler bebek." Onu bırakıp çıkıyorum. Taipei'ye bağlanmam gerek.

28 Ağustos 2011, Pazar

Yatağa döndüğümde Ana komada gibi uyuyor. Örtünün altına kayıp uzanıyorum ve saçını öpüyorum. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ama uyanmıyor. Gözlerimi kapıyorum. Tayvan'daki tersanenin sahipleriyle yaptığım görüşme başarılı geçti. Birlikte iş yapan erkek ve kız kardeşler. Bu benim için bir ilk. Ve koşulları yüz yüze konuşmak istiyorlar. Sadece bir gün belirlememiz gerekiyor. Bu görüşme güzel bir günü taçlandırmış oldu. Eh, kulüpte kendimi tutamayıp o göt herifi yere devirmem haricinde. Karanlıkta sırtıyorum. Hayır, o da gayet iyi hissettirdi. Yüzümde kendimden memnun bir ifadeyle uykuya dalıyorum.

Ana, bana sürtünerek kıvranıyor ve tamamen uyanıyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Yok bir şey." Sabahın erken güneşi altında parlıyor. "Günaydın." Saçımı okşuyor.

"Bayan Grey, bu sabah çok tatlı görünüyorsunuz." Yanağından öpüyorum.

Gözleri gözlerimi araştırıyor. "Dün gece benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Seninle ilgilenmeyi seviyorum. Yapmak istediğim bu." *Her zaman.*

"Sevildiğimi hissettiriyorsun." Gülümsemesi içimi ısıtıyor.

"Çünkü seviliyorsun." Tahmin edebileceğinden de çok. Elini alıyorum ama yüzünü ekşitiyor. Hemen bırakıyorum. *Kahretsin!* "Yumruk mu?" diye soruyorum.

O dingile bir daha vurmam gerektiğini biliyordum.

"Ona tokat attım. Yumruklamadım."

"Pislik herif! Sana dokunduğu düşüncesine dayanamıyorum." Sinirlerim tepeme sıçıyor.

"Bana zarar vermedi. Sadece uygunsuz davrandı Christian. Ben iyiyim. Elim de biraz kızardı, o kadar. Eminim senin için çok

tanıdık bir histir." Alayla gülümsüyor. Her zamanki gibi bana gü-lüyor ve ani öfke patlamam sönüyor.

"Ne demezsiniz Bayan Grey, çok iyi biliyorum. İstedığınız buysa bu hissi hemen şimdi hatırlatabilirim."

"Ah, kaşınan avucunuzu saklayın Bay Grey." Parmaklarını yanağımda gezdiriyor sonra favorimdeki saçları hafifçe çekiyor. Hoşuma gittiğinden emin değilim. Elini alıp avucunu öpüyorum.

"Dün gece acıdığını neden bana söylemedin?"

"Şey, dün gece pek fark etmedim. Bir şeyim yok."

Ah, evet. Alkol acıyı kesti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hak ettiğimden daha iyi."

"Sağ eliniz epey ağırmış Bayan Grey."

"Bunu aklınızdan çıkarmasanız iyi edersiniz Bay Grey." Sesin-de meydan okur gibi bir ton var.

"Ya, ciddi misiniz?" Üstüne yuvarlanıp bileklerinden tutuyorum ve kollarını başının üstüne kaldırıyorum. "Seninle istediğin zaman dövüşürüm. Aslında seni yatakta hizaya getirmek fantezilerim arasında." Bunun nasıl olacağını hayal ederek boynunu öpüyorum. Azdıran bir fikir.

"Beni her seferinde hizaya getirdiğini düşünüyordum."

"Hmm, ama biraz karşı koyman iyi olurdu" diye mırıldanarak burnumu çenesinde gezdirirken bunu kabul edip etmeyeceğini merak ediyorum. Altımda duraksıyor. Dikkatini ve belki de ilgisini çektiğimi biliyorum. Ellerini bırakıp dirseklerime yaslanıyorum.

Şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, "Seninle dövüşmemi mi istiyorsun? Burada?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. *Neden olmasın?* Bunu yapmayı hep istedim ama yapamadım çünkü kimsenin bana dokunmasına katlanamıyordum.

"Şimdi mi?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. Bir yanımda, bu fikri değerlendirdiğine bile inanamıyorum ama olasılığıyla bile heyecanlanıyorum. Yine başımı sallarken sert penisim yumuşak etine doğru büyüyor. Ana, alt-dudağıyla oynayarak bana bakıyor ve konuyu değerlendirdiğini anlıyorum.

“Yatağa kızgın girmekten bahsederken bunu mu kastediyordun?”

Evet. Kesinlikle. Başımı sallıyorum. “Dudağını ısırma.”

Gözlerini kısıyor ama büyüyen gözbebeklerinde muzip bir pırıltı, derinliklerinde olası bir arzu var. “Sanırım durum lehinize Bay Grey.” Altımda kıvranarak kirpiklerini kırıştırtıyor ve onu daha da fazla istiyorum.

“Lehime mi?”

“Zaten beni atmayı düşündüğün yerde değil miyim?” Hevesli penisimi ona dayarken cilveli bir şekilde gülümsüyor.

“İyi bir noktaya parmak bastınız Bayan Grey.” Hızlı bir öpücük verip onunla birlikte yuvarlanarak, karnımın üstünde oturacak konuma gelmesini sağlıyorum. Ellerimi yakalayıp başımın iki yanında yatağa bastırıyor. Gözleri şehvetli bir afacanlıkla parlıyor ve saçları yüzüme dökülüyor. Bana işkence olsun diye başını sallıyor; saçının uçları yüzümü gıdıklıyor.

“Demek sert oynamak istiyorsun” diyor kasıkları kasıklarına sürtünerek beni kışkırtırken.

Derin bir nefes alıyorum. “Evet.”

Doğrulup ellerimi bırakıyor. “Bekle.” Komodine bıraktığım madensuyuna uzanıp büyük bir yudum alıyor. O sırada parmaklarım kalçasından poposuna doğru daireler çiziyor. Poposunu bir güzel avuçlayıp sıkıyorum. Eğilip soğuk suyu ağzından akıtarak beni öpüyor.

Yeni oyunumuz için duyduğum heyecanı gizlemeye çalışarak, “Çok lezzetli Bayan Grey” diye mırıldanıyorum. Bardağı komodine geri koyup poposundaki ellerimi alıyor ve yine başımın iki yanında yatağa bastırıyor.

“Yani sözde isteksiz olacağım?” Sesinden eğlendiği anlaşılıyor.

“Evet.”

“Pek yetenekli bir oyuncu sayılmam.”

Sırtıyorum. “Dene.”

Eğilip beni bir daha öpüyor. “Tamam, oynayacağım” diye mırıldanıyor. Dişlerini çenemde gezdirirken içimden bayram ederek gözlerimi kapatıyorum. Boğazımın derinliklerinden bir inilti koparıp onu altıma alacak şekilde hızlıca dönüyorum. Ana bir şaş-

lunluk çığlığı atıyor. Ellerini tutmak için davranıyorum ama çok hızlı. Dizimle bacaklarını ayırmaya çalışırken göğsümü itiyor ve bacaklarını sımsıkı kapıyor. Bileğinden kavrıyorum ama diğer eliyle saçımı yakalayıp çekiyor. Sertçe.

Siktir. Bu. Çok. Seksi.

"Ah!" Başımı döndürerek kurtarıyorum ve ona bakıyorum.

Gözleri kocaman ve vahşi; nefesleri düzensiz.

O da tahrik oluyor.

Bunu görmek libidomu harlıyor. şehvetim her heceden damlayarak, "Seni vahşi " diyorum. Ana zincirlerinden boşalmış gibi elini elimden kurtarıp beni üstünden atmaya alışıyor. Boştaki elini sol elimle tutuyorum. Böylece iki bileğini de başının üstüne sabitleyip sağ elimi vücudunda gezdiriyorum. Parmaklarım aşağı ilerliyor. Amacım tişörtünün eteğini yukarı sıyırmak ama yumuşak kumaşın altındaki etin hissini seviyorum. Meme ucu sert, benim için hazır ve ben de onu büzerek selamlıyorum.

Ana haykırp bir kez daha boş yere beni üstünden atmaya alışıyor.

Onu öpmek için eğiliyorum ama yüzünü benden kaçırıyor.

Hayır.

Çenesini yakalıyorum ve dişlerimi az önce onun bana yaptığı gibi çenesine sürterken yerinde tutuyorum. "Ah, bebeğim. Karşı koy bana." Sesim ihtiyaçla dolu bir halde kısık çıkıyor.

Yine kendini kurtarmaya çalışarak dönüp kıvranıyor ama onu yerinde tutmaya devam ediyorum. Baş döndüren, kendinden geçiren hkimiyet hissi muhteşem bir zevk veriyor. Dişimle altdağıyla oynayarak ağzını ele geçirmeye çalışıyorum ama altımda aniden yumuşuyor, dilime geçit veriyor ve beni tutkuyla öperek şaşırtıyor. Bileklerini bırakıyorum. Elleri saçlarımda, bacaklarını bana sarıyor ve kıımda topuklarıyla pijamamı indirmeye çalışıyor. pşrken kalçasını bana yükseltiyor. "Ana" diye fısıldıyorum. Bana büyü yaparken ismi bir tılsım oluyor. Artık savaşmıyoruz. Birbirimize teslim oluyoruz. Ona doyamıyorum. O benim üstümde, ben onun stndeyim. Dudaklar ve dilleriz, ağızlar ve elleriz.

Siktir. Onu istiyorum.

“Ten” diye geveliyorum nefes nefese. Onu kaldırıp hızlı bir hareketle tişörtünü çıkararak yere atıyorum.

“Sen” diye fısıldıyor ve pijamamı indirip penisimi kavırıyor ve beni sıkıyor.

“Siktir!”

Kalçalarını kavrayıp kaldırarak yatağa sırtüstü düşmesini sağlıyorum ama beni bırakmıyor. Parmakları çılgınca hareket ediyor. Başparmağıyla beni kışkırtıyor. Ellerimse vücudunu; kalçalarını, karnını, memelerini okşuyor.

Başparmağını ağızına alıyor.

“Tadı güzel mi?” diye soruyorum. Gözleri arzuyla yanarak bana bakıyor.

“Evet. Bak.” Üstüne eğilirken başparmağını ağızıma sokuyor. Arsızlığına hayret ederek parmağını ısırarak tadıp emiyorum. İnleyerek saçlarımı çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma getiriyor. Ayaklarıyla pijamamı aşağı itiyor. Çenesini acıtmadan dişliyorum.

“Çok güzelsin.” Dudaklarım boynuna doğru yolculuğa devam ediyor. “Tenin çok güzel.” Göğsünden memelerine iniyorum.

Ana altımda kıvranıyor. “Christian” diye yalvarıyor. Saçlarımı daha sıkı kavırıyor.

“Şşş.” Dilim meme ucunda daireler çizerek onu selamlıyor ve sonra dudaklarım etrafına kapanıp çekiyor.

“Ah!” diye inerken kalçasını kaldırıyor ve birbirimize sürtünüyoruz. Teninin üstünde sırtıyorum. Onu bekleteceğim. Dudaklarımı diğer memesine kaydırıp dikleşmiş ve hevesli meme ucunu ağızımla selamlıyorum.

“Sabırsızlanıyor musunuz Bayan Grey?” Onu sertçe emiyorum. Ana saçıma daha güçlü asılıyor ve benden uzun bir inilti yükseliyor. Gözlerimi uyarı gibi kısıyorum. “Seni kelepçeleyeceğim.”

“Al beni” diye yalvarıyor.

“Sırası gelince.” Dudaklarım ve dilim memesine ve meme ucuna saygılarını sunarken Ana altımda kıvranıyor. Kasıklarının hazır ol vaziyetindeki penisime yükselterek yüksek sesle iniliyor.

Birdenbire dönüp çekiliyor ve beni yine üstünden atmayı deniyor. “Sen ne...” Ellerini yakalayıp yatağa bastırıyorum.

Ana altımda nefes nefese. "Karşı koymamı istemiştin" diyor soluğunu yakalamaya çalışarak.

Ağırlığının bir kısmını dirseklerime veriyorum ve bu ani değişikliği anlamaya çalışarak ona bakıyorum... yine. Topuklarını kıcıma bastırıyor.

Beni istiyor.

Şimdi.

"Nazik oynamak istemiyor musun?" Penisim yerinde zor duruyor.

"Benimle sevişmeni istiyorum sadece Christian" diyor sıkılı dişlerinin arasından. "Lütfen." Topuklarını tekrar, bu sefer daha şiddetle kıcıma bastırıyor.

Siktir. Ne oluyor burada?

Ellerini bırakıp kıcımın üstüne oturarak onu kucağıma çekiyorum. "Tamam Bayan Grey, istediğiniz gibi olsun." Onu kaldırıp bekleyen ereksiyonumun üstüne indiriyorum.

Gözlerini kapatıp başını geriye atarak, "Ah!" diye inliyor.

Tanrım, onu hissetmek çok güzel.

Kollarını boynuma doluyor, elleri başımı kavıyor ve hareket etmeye başlıyor. Hızla. Çılgınca. Dudaklarım onunkileri buluyor, onun hızına ve çılgınca ritmine teslim oluyorum. Sonunda ikimiz de haykırarak boşalıp yatağa devriliyoruz.

Vay canına.

Bu... farklıydı.

İkimiz de öylece yatarak soluklanıyoruz. Parmak uçları göğsümdeki tüylerde geziniyor; ben de temasın tadını çıkararak sırtını okşuyorum.

"Sessizsin" diyor Ana sonunda. Omzumu öpüyor. Az önce olup bitenleri anlamaya çalışarak ona bakıyorum. "Eğlenceliydi" diyor ama gözleri gözlerimi araştırıyor. Şüpheli görünüyor.

"Beni şaşırtıyorsun Ana."

"Şaşırtıyor muyum?"

Yüz yüze olacağımız şekilde ona dönüyorum. "Evet. Sen. İpleri eline alman. Başka bir şey bu."

Çattığı kaşlarının arasında o küçük v oluşuyor. "İyi başka mı kötü başka mı?" Parmağını dudağımda gezdirirken sorusunu düşünmek için dudaklarımı büzüştürüp parmak ucunu öpüyorum.

"İyi farklı." *Ama çılgınca.* Daha uzun sürmesini isterdim.

"Bu fanteziyi daha önce hiç denemedin mi?"

"Hayır Anastasia. Sen bana dokunabiliyorsun." *Ve müthiş sek-
siydi. Tekrar yapmak istiyorum.*

"Bayan Robinson sana dokunabiliyordu."

Şu an neden Elena'dan bahsettiğini merak ederek gözlerinin içine bakıyorum. "O başkaydı" diye fısıldıyorum.

Ana'nın gözleri büyüyor ve her zamanki gibi içimi görüyor. "İyi başka mı kötü başka mı?" diye soruyor.

Elena'nın dokunuşlarının keskin acısı hafızamda canlanıyor.

*Elleri üstümde. Tırnakları tenimi yırtarken karanlık savrulup içim-
den beni pençeleyerek onu üzerimden atmaya çalışıyordu.*

Dayanılmaz.

Arıyı zihnimden defetmeye çalışarak yutkunuyorum. "Kötü, sanırım." Kelimelerim zar zor bir fısıltıyla çıkıyor.

"Hoşuna gittiğini sanıyordum."

"Gidiyordu. O zamanlar."

"Artık gitmiyor mu?"

Ana'nın gözleri kaçması imkânsız, art niyetsiz bir mavi. Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ah, Christian." Durdurulamaz bir iyilik savaşçısı gibi üstüme atılıp yüzümü, göğsümü, tek tek yara izlerimi öpüyor. İnliyorum ve öpüşlerine kendi tutkum ve aşkımla karşılık veriyorum. Ve kısa bir süre sonra, benim ritmimle sevişiyoruz. Yavaşça, şefkatle, ona onu ne kadar sevdiğimi gösterebileyim diye.

Ben giyinirken Ana dişlerini fırçalıyor. "Gidip konuklarımıza bakacağım."

Bakışlarımız banyo aynasında birleşiyor. "Bir sorum var."

Kapının pervazına yaslanıyorum. "Söyleyin, ne bilmek istiyorsunuz Bayan Grey."

Sadece havluya sarınmış halde bana dönüyor. "Bayan Bentley'nin haberi var mı şeyden... senin... şeylerinden..."

"Tercihlerimden mi?" diye tamamlıyorum.

Ana kızarıyor. Bir kahkaha atıyorum çünkü Ana hâlâ seksle ilgili her şeyde kızarabiliyor ve Bay ve Bayan Bentley'nin hiçbir fikri yok.

"Havır. Burada oyun odası yok. Birkaç oyuncak getirmemiz gerekcek." Göz kırpıp gitmek için arkamı dönerken ağzı açık kalıyor.

Kate ve Bayan Bentley mutfakta çene çalıyorlar. Böyle güzel bir sabahta bir tek onlar uyanmış görünüyor. İkisini de selamlıyorum.

"Günaydın Bay Grey" diyor Carmella.

Kate gülümsüyor. Açıkçası bu sinir bozucu. Bana hırlamasına daha çok alışığım.

"Dönmeden önce yürüyüşe çıkıp piknik yapabiliriz" diye öneriyorum Kate'e.

"Harika olur."

"Bugün gözleme yapsam olur mu?" diye soruyor Bayan Bentley.

"Harika. Sonrası için pikniğe bir şeyler hazırlaman mümkün mü?"

Aşçılık yeteneklerini sorgulamayı aklımdan bile geçirmememi söyleyen bir bakışla, "Tabii ki" diyor. "Ha, Martin'de sizinle bir şey konuşmak istiyordu" diye devam ediyor. "Bahçede bir yerlerde olacak."

"Gidip onu bulayım."

Martin Bentley, Bayan Bentley'nin mutfak bahçesi dediği alanda yabani otları temizliyor. Düşünceli, içedönük bir adam ve bahçeyi geliştirmek konusunda bazı fikirleri var. Sadece benimkine değil yakınlardaki başka evlere de göz kulak oluyor ve itfaiyede gönüllü hizmet veriyor.

Yürürken bahçeye bir jakuzi hatta belki bir havuz koymayı konuşuyoruz. Konuşmaya devam ederken atılmış bir bambu kamışını fark edip yerden alıyorum. Bir kamışa el sürmeyeli epey olmuştu. Biraz ağır ve çok esnek değil. Dalgın dalgın havada savuruyorum.

"Pahalı olacak" diyor Martin konuştuğumuz havuz için, "ve dürüst olmak gerekirse, kaç kere kullanacaksınız ki?"

"İyi bir noktaya değindin. Belki onun yerine bir tenis kortu düşünebiliriz."

"Ya da olduğu gibi bırakırsınız, üstünde çayır çiçekleri açar." Sırtışı bana da bulaşıyor.

Bahçeye göz gezdiriyorum. Havuz mu, tenis kortu mu, çayır çiçekleri mi? Acaba Ana hangisini tercih eder? Bay Bentley bod-

rumun kapısını açarken kamışı bir daha havada sallıyorum. Beni yukarı baktıran ne bilmiyorum ama bakıyorum ve Ana'nın beni mutlak penceresinden izlediğini görüyorum. El sallıyor ama bir sebeple suçlu görünüyor. Neden? Bilmiyorum. İçeri giriyor; kamışı Martin'e verip eve dönüyorum. Gözleme için açım.

Eve dönüş uçuşumuz sorunsuz geçiyor. Ben Geolumara'nın satın alımıyla ilgili anlaşma taslağını gözden geçirirken Ana yanımda uyuyor. Elliot'ın bizi zorla tepelere sürdüğü Red Mountain yürüyüşünden sonra sanırım herkes yorgun. Ama manzaraya değdi. Uykusuzluk, yüksek rakım ve alkol hepimizi etkiliyor. Elliot ve Ana uyuyor, Kate ve Ethan uyukluyor, Mia bir şeyler okuyor. Ethan'la araları bozuk görünüyor. Ethan'ın "biz sadece arkadaşız" lafının sonunda Mia'nın inatçı kafasına girdiğinden şüpheleniyorum.

Stephan, Seattle'a doğru alçaldığımızı anons ediyor. "Hey, uykucu." Ana'yı uyandırıyorum. "İnmek üzereyiz. Kemerini bağla."

Oturduğu yerde dönüp kemerini aramaya başlıyor. Onun için kemerini bağlayıp alından öpüyorum. Bana sokuluyor, saçına bir öpücük konduruyorum.

Gezimiz sanırım başarılı geçti. Ama benim için aynı zamanda rahatsız ediciydi. İçimde büyüyen bir... hoşnutluk hissediyorum. Tuhaf ve ürkütücü bir duygu. Bir anda kaybolabilecek bir his gibi. Kaygılı düşünceleri dağıtmaya çalışarak Ana'ya bakıyorum. Çok yeni. Ve çok kırılgan. Dikkatimi önümdeki kâğıt işine çevirip, sayfa kenarlarına sorularımı not ederek okumaya devam ediyorum.

Mutluluğunun üstüne düşünüp durma Grey.

Sadece acıya yol açar.

Flynn'in kısa bir süre önce verdiği tavsiye zihnimde yankılanıyor. Onu besle ve koru.

Kahretsin. Nasıl?

Lanet olsun.

Yardımcı pilot Bailey, son yaklaşma inişini anons ederken Elliot uyanıp Ana'ya sataşıyor. Ana'nın elini tutuyorum.

"Christian, Ana. Bu muhteşem hafta sonu için teşekkürler" diyor Kate parmaklarını Elliot'inkilere geçirirken.

"Bir şey değil" diyorum. Ve işte yine o hoşnutluk.

"Hafta sonunuz nasıl geçti Bayan Grey?" diye soruyorum Escala'ya dönüş yolumuzda.

Arabayı Ryan kullanıyor; Taylor yolcu koltuğunda oturuyor. O bile rahatlamış görünüyor.

"Güzeldi, teşekkürler."

"İstediğin zaman yine gideriz. Kimi istersen davet edebilirsin."

"Ray'i götürmeliyiz. Balık tutmak hoşuna gider."

"İyi fikir."

"Senin için nasıldı?" diye soruyor.

Ona bakıyorum.

Fantastikti. Korkutucu derecede...

"Güzeldi" diyorum sonunda. "Gerçekten güzeldi."

"Rahatlamış görünüyordun."

"Güvende olduğunu biliyordum."

Kaşlarını çatıyor. "Christian. Ben genellikle güvendedeyim. Sana daha önce de söyledim, bu endişeyle gidersen kırk yaşında düşüp gideceksin. Ve ben seninle yaşlanmak istiyorum." Ana uzanıp elimi tutuyor. Dudaklarıma götürüp parmaklarını öpüyorum.

Senin için her zaman endişeleneceğim bebek.

Sen benim hayatımsın.

"Elin nasıl?" diye soruyorum konuyu değiştirmek için.

"Daha iyi, teşekkürler."

"Çok iyi Bayan Grey. Gia'yla tekrar karşılaşmaya hazır mısın?"

Ana gözlerini deviriyor. "Seni korumak için ondan uzak tutmak isteyebilirim."

"Beni korumak mı?" İşler nasıl tersine döndü. Gülesim geliyor.

Ryan ve Taylor duymasın diye sesini alçaltarak, "Her zaman Bay Grey. Bütün avcılardan" diye takılıyor.

Dişlerimi fırçalıyorum. Gia'nın planlarını uyguladığımıza memnunum. Elliot'ın ekibi pazartesi inşaata başlayacak. Aklımdan yapılacaklar listemi geçiriyorum. Önümüzdeki hafta yapacak çok işim var ama en önemlisi Hyde'ın cezasını verip onu hapse tıkmayı garantilemek. Göt herifin işbirliği yaptığı biri varsa Welch'in ortaya çıkarmak için iyice araştırması gerekecek.

Umarım yoktur.

Umarım bu iş burada biter.

Yatak odasına döndüğümde Ana, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor. Üstünde saten geceliklerinden biri var ve baştan ayağa bir tanrıça gibi görünüyor.

Yatakta yanına uzanırken önümüzdeki haftayla ilgili düşünceleri bir kenara bırakıp başımı sallıyorum.

"Gerçekliğe dönmeye hiç hevesli değilim" diyor.

"Öyle mi?"

Başını sallayarak yüzümü okşuyor. "Muhteşem bir hafta sonu geçirdim. Teşekkürler."

"Benim gerçeğim sensin Ana." Onu öpüyorum.

"Özlüyor musun?"

"Neyi özlüyor muyum?"

"Biliyorsun işte. Kamçılama gibi şeyler" diye fısıldıyor.

Neden bana bunu soruyor? Beynimi zorluyorum. Bambu kamışı. Bu sabah?

"Hayır Anastasia. Özlemiyorum." Parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum. "Dr. Flynn sen beni terk ettiğinde bir şey söylemişti. Sen o kadar hevesli olmasan o şekilde olamayacağımı. Benim için bir aydınlanma olmuştu." John beni ilişkiyi onun tarzında denemem için cesaretlendirmişti.

Ve işte neredeyiz şimdi...

"Başka bir yol bilmiyordum Ana. Şimdi biliyorum. Çok eğitici oldu."

"Ben, seni mi eğittim?" Dalga geçiyor.

"Sen özlüyor musun?"

"Canımı yakmanı istemiyorum ama oynamak hoşuma gidiyor Christian. Bunu biliyorsun. Eğer yapmak istediğin bir şey varsa..." Utangaç bir tavırla omuz silkiyor.

"Bir şey?"

"Biliyorsun, kamçı veya kırbacınla..." Yüzü pembeleşerek susuyor.

Kamçılar ve kırbaçlar ha?

"Pekâlâ, bakalım. Şu anda güzel bir geleneksel vanilya istiyorum." Başparmağımla altdudağını okşayıp bir daha öpüyorum onu.

1 Eylül 2011, Perşembe

Bastille canımı çıkarıyor. Ben yine ayağa kalkmak için debelenirken rastalı saçlarını yana atarak, "Evlilik seni yumuşatıyor Grey" diye sataşıyor. Beni üçüncü defa kış üstü oturtuşu. "Belki mutluluk böyle bir şeydir." İyi niyetli bir sırıtsla yüzü aydınlanarak bir döner tekme savuruyor. Ama onu engelleyip sağa eğiliyorum sonra sol bacağımla onu deviriyorum.

Adrenalin damarlarıma hücum ederken, "Evet" diyorum. "Belki böyle bir şeydir." Zıplayarak doğrulup yumruklarımı sıkarak onu bir daha devirmeye hazırlanırken bir hamlede ayağa kalkıyor.

"İşte bu dostum."

Masamda kahvemi yudumlarken son birkaç günü ve Bastille'in söylediklerini düşünüyorum. *Belki mutluluk böyle bir şeydir.*

Mutluluk.

Ana'yla tanıştığımdan beri sıklıkla hissettiğim tuhaf ve huzursuz edici bir duygu. Ama bu duyguların hep uçucu anlar, bazen coşku, bazen sadece saf bir neşe olduklarını düşündüm. Hiçbir zaman sürekli benimle olmadılar. Üstüme tırmandı ve şimdi sürekli benimle ama göğsümü sıkıştıran, huzursuz eden bir his. Ve her an benden alınabileceğini, beni bırakıp darmadağın edeceğini bildiğim için böyle.

"*Mutluluğunu sabote etmeni istemiyorum Christian. Bunu hak etmediğini hissettiğini biliyorum.*" Flynn'in sözleri bir kez daha düşüncelerimde yankılanıyor.

Mutluluğumu sabote etmek mi?

Bunu nasıl ve neden yapayım?

Bu tıpkı aşk gibi. O da korkutucu bir olasılıktı ama olmasına izin verdim.

Kahretsin. Neden bu duyguyu sadece kabul edip tadını çıkaramıyorum? Kendimi bu ateşe atıp bir anka kuşu gibi yeniden

doğabilirim... Ya da örselenmiş kalbimden geriye kalanla birlikte alevinde yanıp yok olurum?

Çok tımturaklısın Grey. Burun kıvırıyorum. Kendine gel.

Belki Bastille haklıdır. Son birkaç gün cennet gibiydi. İş iyi gidiyor. Karımla başka tartışma yaşamadık; sadece eğlenip güldük.

O hep... Ana gibiydi. Benim Ana'm.

Birkaç akşam önce Gemi İnşaatçıları Derneği'nin yemeğinde, benim isteğimle bütün geceyi Kegel toplarıyla geçirmesi aklıma geliyor. Kendini bozmadan nasıl tuttu hiç bilemiyorum. Ama eve geldiğimizde hiç tutmadı. Nasıl arzu dolu olduğunu hatırlarken yerimde kıpırdanıyorum.

Çalan telefon erotik anılarımı bölüyor.

"Evet."

"Hatta Welch var."

"Teşekkürler Andrea."

"Bay Grey." Hırıltılı sesi vücudumda şehvetten yana ne kalmışsa öldürüyor. "Hyde'in kefalet duruşması bu öğleden sonra yapılacak. Hâkim kararı belli olunca rapor ederim."

"Umalım da doğru kararı versin."

Boğazını temizliyor. "Kaçma ihtimali var. Bence verecektir."

"Güzel. Bana bildir."

Telefonu kapatırken BlackBerry'im gelen bir mesajla titreşiyor.

LEILA

Benim için yaptıklarına

Yüz yüze teşekkür etmek istedim.

Beni neden görmediğini anlamaya

çalışıyorum. Zor. Sana borcum büyük. Leila.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Telefonumu kapatıp kahveme dönüyorum. Leila Willams'la uğraşacak havada değilim. Bana mesaj göndermemesi gerekiyordu zaten. Flynn'in onunla konuştuğunu ummuştum ama bugün daha sonra onu görmeye gittiğimde bunu konuşurum.

Erken bir öğlen yemeği için en sevdiğim suşi restoranında buluştüğümüzda, Mia'nın her zamankinden daha canlı olduğunu

görüyorum. Kendini heyecanla kollarıma atarak yanağımlı öpüyor. "Seni görmek çok güzel" diyor coşkuyla.

"Beni geçen hafta sonu gördün" diyorum huysuzca ve ben de ona sarılıyorum.

"Ama şu an benimsin ve sana haberlerim var! İşe girdim." Ellerini havaya kaldırıp neşeyle cırparak kendini kutladıktan sonra sandalyesine oturuyor.

"Ne? Demek sonunda oldu?" Neşesi bana da bulaşılıyor. Olan biteni dinlemeye hevesleniyorum.

"Çok uzun sürdü ama çok mutluyum. Crissy Scales için çalışacağım."

"İkram servisi mi?"

"Evet. Düğünler. Etkinlikler. Bütün o konserler. Bir gün kendi işimi kurmak istiyorum ama bana işi öğretecek. Süper heyecanlıyım."

"Harika. Ne zaman başlıyorsun?"

"Gelecek cuma."

"Her şeyi anlat bana."

Kimse benim küçük kız kardeşim kadar coşkulu olamaz ve en son ne zaman baş başa uzun bir öğlen yemeği yedik, hatırlamıyorum. *Sashimi* ve *maki* sarmalarımızı yerken yeni kariyeriyle ilgili umutlarını ve Ethan Kavanagh'nın kalbini kazanmak için yaptığı son girişimleri anlatarak beni eğlendiriyor.

"Mia, bir aşk hayatın olmasıyla başa çıkabileceğimden emin değilim."

"Ah Christian, tabii ki bir aşk hayatım var. Paris'te çok eğlendim."

"Ne?"

"Evet. Victor, Alexandre..."

"Liste mi var! Tanrım. Dur."

"Geri kafalılık yapma Christian" diye azarlıyor.

"Moi?"⁶² Elimı göğsüme koyup kızmuş gibi yapıyorum.

Gülüyor.

"Peki, Ethan'la bir şansın olduğunu düşünüyor musun?" diye soruyorum.

62. Fr. Ben anlamında. (ç.n.)

"Evet." Çok net. Kararlılığı ve direnci, onda sevdiğim pek çok şeyin arasında.

"Tamam. İyi şanslar." Hesabı istiyorum.

"Bunu yine yapabilir miyiz? Seni özlüyorum."

"Elbette. Ama şu anda bir toplantı için işe dönmek zorundayım."

Laboratuvarda Barney ve Fred'le oturmuş güneş enerjisiyle çalışan tabletin son prototipini inceliyoruz. Gelişmekte olan ülkelerin mücadele veren ekonomileri için daha ucuz, daha basit, daha hafif bir versiyon. İşimin en çok bu tarafını seviyorum. Barney tam gaz devam ediyor. "Sekiz saatte şarj oluyor ve tek şarjla üç gün gidiyor."

"Daha fazlasını yapabilir miyiz?"

"Şu anda pil teknolojisinde sanıyorum sınırımız bu." Fred gözlüklerini burnundan yukarı itiyor. "Enerji tasarrufunu siyah beyaz e-mürekkep ekranı sayesinde yapıyoruz. Hem daha dayanıklı."

"Peki yurtiçi pazarı için?"

"Renkli dokunmatik ekran." Barney bana diğer prototipi uzatıyor.

Elimde tartıyorum. "Biraz daha ağır."

"Renkli ekranlar öyle."

"Pahalı bir hissi var." Sırıtiyorum.

"Şimdilik bizi dört saat götürüyor, güneşin altındaysa sekiz."

"Mantıklı. Ama bilinen yöntemle de şarj edilebilir, değil mi?"

"Evet. İşte." Barney cihazın altındaki şarj girişini gösteriyor. "Standart, patentsiz USB. Daha az atık."

"Güzel bir pazarlama yaklaşımı." Telefonum titreşiyor. Ekran-da Welch'in ismi çıkıyor.

"Çocuklar, buna bakmam gerek." Çalışma tezgâhından uzaklaşıp yanıtlıyorum. "Ne var ne yok?"

"Kefalet talebi reddedildi. Dava tarihi henüz belirlenmedi."

"Kefaleti hak etmiyor. Haber verdiğin için teşekkürler." Kapatıp Ana'ya hızlıca bir e-posta yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Hyde

Tarih: 1 Eylül 2011 15:24

Kime: Anastasia Grey

Anastasia,

Bilgin olması için söylüyorum. Hyde'ın kefalet talebi reddedildi ve gözaltında tutulmaya devam ediyor. Adam kaçırmaya teşebbüs ve kundakçılıkla suçlanıyor. Duruşma tarihi henüz açıklanmadı.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Tableti ve bundan sonrasını konuşmak için Fred ve Barney'e dönüyorum.

Ofisime döndüğümde Ana'nın gönderdiği yanıtı fark ediyorum.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Hyde

Tarih: 1 Eylül 2011 15:53

Kime: Christian Grey

Bu iyi haber.

Güvenliği biraz gevşetebileceğin anlamına mı geliyor?

Prescott'la kesinlikle anlaşılamıyorum.

Ana x

Anastasia Grey, Editör

SBY

Kimden: Christian Grey

Konu: Hyde

Tarih: 1 Eylül 2011 15:59

Kime: Anastasia Grey

Hayır. Güvenlik olduğu gibi kalacak. Tartışma yok.

Prescott'ın nesi var? Ondan hoşlanmadıysan yerine başkasını alınız.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Kapım çalınıyor. Saat dört toplantımız için Ros'u bekliyorum ama gelen Andrea. Kapıdan başını uzatıyor. "Bay Grey, Ros geçecek. On dakika içinde yanınızda olacak. Size bir şey getirebilir miyim?"

"Bir şeye ihtiyacım yok Andrea, teşekkürler." Kapıyı kapatıyor; ben de Geolumara anlaşmasının yeniden düzenlenmiş maddelerini açıyorum. Baştan sona okuyup bütün önerilerimin dahil edilip edilmediğini kontrol etmem gerek. Başımı kaldırdığımda Ana'dan bir yanıt geldiğini görüyorum.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Tüylerini İndir!

Tarih: 1 Eylül 2011 16:03

Kime: Christian Grey

Sadece sordum (göz devirme). Prescott konusunu düşüneceğim.

O kaşınan avucu cebine sok!

Ana x

Anastasia Grey,

Editör, SBY

Kimden: Christian Grey

Konu: Beni Kışkırtma

Tarih: 1 Eylül 2011 16:11

Kime: Anastasia Grey

Sizi temin ederim Bayan Grey, tüylerim yerlerine sıkı sıkı bağlıdır –bunu şahsınıza çok defa sergilememiş miydim?

Ancak avucum kaşınıyor.

O konuda bu akşam bir şeyler yapabilirim.

X

Christian Grey

Henüz Kelleşmemiş CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ros'a Geolumara anlaşmasının imzalı kopyalarını da yanında getirmesini söylemek için hızlıca bir e-posta yazıyorum. O sırada kanımdan başka bir e-posta geliyor.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Kıvranmak

Tarih: 1 Eylül 2011 16:20

Kime: Christian Grey

Vaatler, vaatler...

Beni rahatsız etmeyi bırak. Çalışmaya çalışıyorum; bir yazarla son anda çıkan bir toplantım var. Toplantıda aklımın sana kaymamasına çalışacağım.

A x

Anastasia Grey

Editör, SBY

Kapım çalınıyor. Bu sefer gelen, yirmi dakika gecikmeyle, Ros.

"İyi görünüyorsun." Flynn eliyle ofisine geçmemi işaret ediyor.

"İyiyim, teşekkürler." Her zamanki yerime oturup sabırla onun da yerine yerleşmesini bekliyorum. Hazır olduğunda bana beklentili ifadesiyle bakıyor.

"Ee, neler yapıyorsun?" diye soruyor.

Ona, New York'tan acil dönüşümle başlayarak haftanın olaylarını anlatıyorum. Hikâyem geliştikçe kaşlarının altında biraz daha yükselmesini eğlenerek izlemem de belli etmiyorum.

"Bu kadar mı?" diye soruyor bitirdiğimde.

"Aşağı yukarı."

"Şunu bir doğru anlayayım. Anastasia'yı kontrol etmek için dönmek üzere iki önemli toplantıyı iptal ettin çünkü talimatlarını

yerine getirmediği için ona kızmıştın ve döndüğünde Hyde denen kişinin karını kaçırmak için dairene girdiğini öğrendin."

"Özetle. Evet."

"Sana güvenlik kelimesini kullanıyor ve bu daha önce hiç olmamıştı -bana gerçekten anlatma ihtiyacı duymuyorsan detayları bilmek istemiyorum- ama aranızdaki anlaşmazlığı çözüyorsunuz ve ardından rüyanda onun öldüğünü görüyorsun."

Rüyamdan sahneler aklıma gelince yüzeye çıkan gerginliğimi yatıştırmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Başka?"

"Onu birkaç arkadaşla beraber Aspen'e götürdüm. Bir adamı ona dokunduğu için yumruklayıp yere devirdim. Ve bu öğleden sonra Hyde'ın kefalet talebi reddedildi. Ve Leila'dan bir mesaj aldım."

Gözlerini kapıyor. Duyduklarına inanmadığı için mi, düşüncelerini mi toparlıyor yoksa Leila'ya mı kızdı bilemiyorum.

"Christian, ele alınacak çok şey var. Daha gergin olmadığına şaşıyorum."

"Evet. Öyle olması beklenirdi. Ama hiç alışılmadık ve açıkçası ürkütücü bir şey stresimi yatıştırdı."

"Ya?"

"Evet. Son birkaç görüşmemizde senin üstü kapalı bahsettiğin bir şey."

"Devam et" diyor Flynn.

"İçimde genel ve ürpertici bir mutluluk hissi var."

"Ah. Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Açıkça belli oluyor. En azından bana." İfadesi çileden çıkarıncasına hiçbir şey ele vermiyor.

"Lütfen. Aydınlat beni."

"Tamam, bir tahmin yürütecek olursam Jack Hyde'ın kaçırma girişimi ve ardından hapsedilmesi, Ana'nın güvenliğiyle ilgili duygularını doğruladı ama tehdit şimdi ortadan kalktı. Böylece gardını indirebildin. Ana güvende."

Ha! Mantıklı.

"Ama ayrıca bunun yeni bir fenomen olmadığını da söyleyeceğim. Son birkaç aydır büyük mutluluklar yaşadın. Nişanlanman.

Evliliğin. Balayın. Bunu daha önce konuştuk. Yürüdüğün yola değil varacağın yere odaklanma gibi bir eğilimin var. Evlenme- ve odaklanmıştın ve olmazsa diye endişeleniyordun. Ama oldu." Sanıyorum sözlerini vurgulamak için duraksıyor. "Christian, sen kendi mutluluğunun efendisisin. Sanıyorum bilinçaltında mutlu olmayı hak etmediğin fikri var. Ama izin verirsen sana doğrusunu söyleyeyim. Hak ediyorsun. Mutlu olmaya *izin* var. Ne de olsa bu yaratılışına yazılmış, devredilemez bir hak."

"Anayasa'ya bakarsan, onun mutluluğu arama hakkı olduğunu görebilirsin."⁶³

"Hmm... Söz oyunları. Ama benim bu durumdan çıkardığım, mutluluğunun anahtarının sende olduğu. Kontrolde olan sensin. Sadece ona izin vermen gerek. Ve bile bile önüne engeller koymaman."

Gözlerimi sehpanın üstündeki mini orkidelere indiriyorum. "Yapabilir miyim?" Cümle, onu söylediğimin farkına varmadan çıkıyor ağızımdan.

"Neyi yapabilir misin?"

"Ona izin verebilir miyim?"

"Bu tamamen sana bağlı."

"Ama ya terk ederse?"

İç çekiyor. "Hayatta ölüm ve vergilerden başka hiçbir şey kesin değildir. Herkesin canı acıyabilir, biliyorsun bunu. Çocukluğunda payına düşenden fazlasını aldın. Yine de artık çocuk değilsin. Kendine hayatının ve karının tadını çıkarmaya izin ver."

Bu kadar basit mi?

"Şimdi, Leila" diyor ve konuyu kapattığımı anlıyorum.

63. ABD Anayasası'nda mutluluğu arama hakkı, yaşama ve özgürlük gibi temel hakların yanında yer alır. (ç.n.)

5 Eylül 2011, Pazartesi

Taylor tekrar yola koyulurken, SBY'ye yürüyen Ana ve Prescott'ın arkasından bakıyorum. Huzursuz edici hoşnutluğum üstümde. Muhteşem bir hafta sonu geçirdik.. Bayan Grey'le biraz daha eğlenip güldük. Hayatımda eksikliğini hissettiğim şey buydu.

"Efendim." Taylor mutlu düşüncelerimi bölüyor.

"Evet?"

"Bayan Grey için ısmarladığınız R8 Spyder hafta sonuna kadar hazır olacak."

"Mükemmel. Teşekkürler."

Dikiz aynasından bana bakmaya devam ediyor.

"Ne?"

"Gail'in, Bayan Grey'in doğum günüyle ilgili size bir önerisi var."

"Ya?" Anlatmaya devam etmesini bekliyorum ama o arabayı sürüyor. "Bana söyleyecek misin?"

Tekrar dikiz aynasından bana bir bakış atıyor. Gözlerinde sessiz bir yakarış görüyorum. Gail'in sürprizini bozmak istemiyor.

"Ben onunla konuşurum."

"Teşekkürler efendim."

Telefonum titreşiyor.

ELLIOT

Başlıyor!

Ekibinin, evin sahile bakan arka duvarlarından birini yıkarken çektiği bir fotoğrafı eklemiş. Etkileyici bir kare; mavi gökyüzü, duvarda bir delik, tuğla tozundan bulutlar ve sarı kasklarıyla bal-
yoz sallayan beş irikıyım adam.

Vay canına! Bir kısmını ayakta bırak!

ELLIOT

Hemen tribe girme. Planları uyguluyoruz.

Ben de bunu beklerdim. İyi şanslar.

Grey Binası'nın asansöründe e-postalarımı kontrol ediyorum.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Açılmak&Süzülmek&Şaplak Yemek

Tarih: 5 Eylül 2011 09:18

Kime: Christian Grey

Kocacığım,

Bir kıza nasıl iyi zaman geçirteceğini kesinlikle biliyorsun.

Tabii böyle muameleleri her hafta sonu beklemeye başlayabilirim.

Beni şımartıyorsun. Buna bayılıyorum.

Karın

xox

Anastasia Grey

Editör, SBY

Masama vardığımda yanıtlıyorum.

Kime: Anastasia Grey

Konu: Hayatımın Amacı...

Tarih: 5 Eylül 2011 09:25

Kime: Anastasia Grey

Sizi şımartmak Bayan Grey.

Ve sizi korumak çünkü sizi seviyorum.

Christian Grey

Sırlısıklam Âşık CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Sınısıklam kelimesi yetersiz. Doğum günü için özel bir şeyler yapmalıyım. Acaba Bayan Jones'un aklında ne var? Bu arada Ana'ya arabadan başka bir şey almak istiyorum... Biraz daha yaratıcı düşünce gerektiren bir hediye.

Kahvemi yudumlarken aklımda yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başlıyor.

Bütün *ilk*lerimizi kutlamak için bir şey.

Kahvemi bitirdiğimde yanıtı posta kutumda.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Hayatımın Amacı...

Tarih: 5 Eylül 2011 09:33

Kime: Christian Grey

Size izin vermek çünkü ben de sizi seviyorum.

Şimdi bu kadar duygusallığı bırak.

Beni ağlatacaksın.

Anastasia Grey

Aynı Derecede Sınısıklam Âşık Editör, SBY

Sınıtıyorum. İkimiz de sınısıklam âşığız.

6 Eylül 2011, Salı

Astoria Fine Jewelery kendini aşmış. Öğlen molası seferim başanlı oldu ve Ana'ya aldığım hediye çok memnunum. Umanım o da beğenir. Ofis duvarımdaki güzel yüzüne bakıyorum ve bana bakan gizli gülümsemesini hayranlıkla seyrediyorum. Yine de her zamanki gibi hiçbir şey ele vermiyor.

Tanrım, çok tatlı.

Kendimi aptal bir âşık gibi portresine sırtırken buluyorum.

Karısına âşık bir adam.

Topla kendini Grey.

Ana'nın doğum günü için yaptığım planlar yerine oturuyor. Bayan Jones sürpriz bir doğum günü yemeği hazırlamaya gönüllü oldu. Konuklarımızın katılımlarını kesinleştirmelerini bekliyorum. Carla ve Bob'u alması için jeti göndermeyi teklif ettim, Ray geliyor, kardeşlerimin ikisi de evet dedi ve bizimkilerden haber bekliyorum. Ana bu konuda hiçbir şey bilmiyor ve bu benim hayatımda düzenlediğim ilk sürpriz parti olacak. Hatırlıyorum da dairemi inşaat öncesi aşamasında satın alırken gayrimenkul danışmanı, geniş eğlence alanı hakkında ne övgüler düzmüştü. Gerçekten kullanacağımı hiç düşünmemiştim. Benim hayat tarzıma göre değildi. Ve şimdi, iki yıl sonra, parti veriyorum.

Karım için. Kim bilirdi.

Eğlenceli olacak.

Belki pazar günü öğlen yemeğinden sonra herkesi yeni evi görmeye, Elliot'la ekibini yoklamaya götürürüz. Ya da belki önce biz gideriz, sadece Ana ve ben. Belki cuma. Programıma bakarken Taylor'dan gelen bir mesaj araya giriyor ve bir nano saniye sonra Ana'dan bir e-posta düşüyor. Önce e-postayı açıyorum.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Ziyaretçiler...

Tarih: 6 Eylül 2011 15:27

Kime: Christian Grey

Christian, Leila beni görmek için burada. Onunla Prescott'ın yanında görüşeceğim.

İhtiyacım olursa iyileşen elimle yeni edindiğim tokatlama yeteneğimi kullanırım.

Endişelenmemeye çalış. Ama lütfen çalış.

Ben büyük bir kıyım.

Konuştuktan sonra ararım.

A x

Anastasia Grey

Editör, SBY

Ne!

Leila?

Siktir!

Hemen Ana'nın numarasını tuşluyorum.

Leila'yla hayatta buluşamaz.

Telefon çalıp duruyor, Ana duymazdan geliyor ve yanıtlanmayan her çalışta kan basıncım yükselerek başımı döndürecek seviyeye çıkıyor. Sonunda sesli mesaj servisi devreye girip benden mesaj bırakmamı istiyor. Konuşma konusunda kendime güvenemeyerek kapatıyorum.

Lanet olsun.

Taylor'ın mesajına bakıyorum.

TAYLOR

Bayan Grey, Leila Williams'la buluşuyor.

Görüşmeye Prescott da katılıyor. Ben arabaya gidiyorum.

Ona Prescott haber vermiş olmalı. "Andrea!" Bağırışımdan neredeyse arkamdaki pencere titriyor. Taylor'a yazıyorum.

SBY'ye mi gidiyorsun?

Andrea, kapıyı çalmakla uğraşmadan ofisime dalıyor.

"Bay Grey?"

"Bana Ana'nın asistanını bağla. Hemen."

"Tamam efendim."

Leila neyin peşinde? Buna izni olmadığını biliyor. Prescott'a gelince, Leila izleme listesinde ve yaptığıının yasak olduğunun farkında.

Ofis telefonum çalıyor ve Andrea hattı Hannah'ya bağlıyor.

"Bay Grey, iyi günler." Hannah'nın sesi sinir bozacak kadar neşeli.

"Karımla konuşmam gerek. Şimdi." Nezaket havamda değilim.

"Ah. Şey. Korkarım bir toplantıda."

Kalp krizi geçireceğim. "Bunun çok iyi farkındayım. Toplantıdan çağır."

"Şey. Benim bunu..."

"Çağır, hemen, yoksa kovuldun" diye tıslıyorum dişlerimin arasından.

"Tamam efendim" diye ciyaklıyor ve telefon takırtıyla masaya düşerek kulak zarımı deliyor.

Lanet.

Bekliyorum. Yine Anastasia Stee... Grey'i bekliyorum.

Parmaklarımı çılgınca masaya vuruyorum.

Belki de kalkıp gitmeliyim.

Bu çok absürt.

John, Leila'yla konuştu mu?

BlackBerry'im titreşiyor.

TAYLOR

Arabadayım. Dışarıda.

Beni bekle.

TAYLOR

Anlaşıldı.

Prescott'ın ne halt yediğini anlamıyorum. Bunun olmasına nasıl izin verdi?

Telefon masaya sürtünüyor ve tekrar sağır edici bir gürültüyle sert yüzeye düşüyor.

Hay ben senin... Hannah gerçekten sakar bir kız!

"Şey. Ba-Bay Grey?"

"Evet." Kelime ağzımdan çileden çıkmışlığın sonucu bir tıslamayla dökülüyor.

Sadede gel!

"Ana üzgün olduğunu söylüyor ama me-meşgulmüş ve si-sizi biraz sonra a-arayacakmış."

Tanrım. Heyecandan dili tutuluyor.

"İyi" diye çıkışıp kapatıyorum.

Kahretsin. Ne yapmalı?

Prescott! Tabii ki.

Ana, görüşmede Prescott'ın yanında olacağını söyledi. Telefonu var ama bende numarası olduğunu sanmıyorum. "Andrea!" diye bağıyorum yine ve temkinli bir tavırla anında kapıda beliriyor. "Prescott'ı cep telefonundan arayıp bana bağla."

Andrea bir an bocalıyor görününce patlayacak gibi oluyorum.

"Belinde Prescott, Ana'nın koruması" diye çıkışıyorum. "Hemen!"

"Ah, evet." Andrea kayboluyor.

Pislik gibi davranma Grey.

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes alıp kalkıyorum ve Andrea'nın Prescott'ın numarasını bulmasının an meselesi olduğunu bildiğimden masamın arkasında volta atmaya başlıyorum. Endişeden boğulacağım. Durumu iyileştirmek için kravatımı gevşetip gömleğimin üst düğmesini açıyorum. Ama Leila'nın sefil ve hırpani bir halde Ana'ya silah doğrultmuş görüntüsü gözümün önünden gitmiyor.

Bu bir işkence.

Öfkem ve kaygım, Richter ölçeğinde tavan yapıyor.

Telefonum çalıyor, hemen açıyorum. "Bayan Grey'in koruması hatta" diyor Andrea.

"Bay Grey" diyor Prescott.

"Prescott, beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlatamayacağım şimdi. Bana karımı ver."

"Evet efendim" diye yanıtlıyor.

Kısa bir fısıldaşma duyuluyor. "Christian" diyor Ana çıkışır gibi. Sesinin tonundan büyüklük taslama havasında olduğunu, benimle konuşmaya ancak tenezzül ettiğini anlıyorum.

"Sen orada ne haltlar çeviriyorsun?" diye patlıyorum.

"Bağırma bana." Karşı gelişi öfkemi alevlendirmekten başka bir işe yaramıyor.

"Ne demek, bağırma bana?" Kükreyişim odada ve telefonda cınlıyor. "Kesin talimatlar vermiştim ve sen tamamen hiçe saydın-yine. Kahretsin Ana, fena halde kızgıyım..."

"Bunu daha sakın olduğunda konuşuruz."

Yo, hayır! "Sakin suratıma kapatma!"

"Güle güle Christian."

"Ana! Ana!" Hat kesildi ve ben sanırım St. Helens Dağı gibi patlayacağım. Öfkeden parlayarak ceketimi ve telefonumu kaptığım gibi ofisten fırlıyorum. Andrea'ya, "Bugünkü toplantılarımı iptal et" diye homurdanıyorum. "Ve Taylor'a aşağı indiğimi haber ver."

"Tamam efendim."

Asansörün gelmesi on altı bitmeyen saniye sürüyor. Biliyorum çünkü sinirlerime hâkim olma çabasıyla her birini tek tek sayıyorum. Asansöre girip lobi katının düğmesine bastıktan sonra elimi öyle bir yumruk yapıyorum ki tırnaklarım avucumu kesiyor. Kavgayı kaybettiğimi biliyorum. Andrea başını kaldırıp yüzünde apaçık bir dehşetle bana bakıyor ama kapılar kapanırken onu görmezden gelerek öylece duruyorum.

Kavgaya hazırım.

Karımla.

Yine.

Ve Leila'yla. Aklından ne haltlar geçiyor?

Taylor arabanın yanında kapıyı tutarak bekliyor. En azından onun konuyla ilgilendiğine memnunum. Öfkem, en ufak bir kıskırtmada taşmaya hazır bir şekilde kaynarken sessizlik içinde SBY'ye gidiyoruz. Arabanın arka koltuğunda Flynn'in ofisini arı-

yorum ama sekreteri Janet'ın sesli mesaj servisi çıkıyor. Öfkemi Flynn'e bile boşaltamadığım için çileden çıkmış halde telefonu kapatıyorum.

Leila'nın planı başından beri bu muydu?

Karıma yaklaşırsa koşarak geleceğimi biliyordu.

Ona istediğini veriyorum ama umurumda değil.

İşkence gibi bir yolculuğun ardından Taylor arabayı SBY'nin önüne çekiyor ve kaldırımında durduğu anda dışarı fırlıyorum. Resepsiyonla hiç uğraşmadan doğrudan, Ana'nın ofisine giden çift kanatlı kapıya yürüyorum. Masasında oturan Hannah başını kaldırıp bakıyor. Onu da umursamadan geçiyorum.

"Bay G-Grey..."

Ana'nın ofisine öyle bir şiddetle dalıyorum ki birkaç kâğıt, odanın boşluğunu vurgularcasına havalanıp yere düşüyor.

Kahretsin.

Tam bir salak gibi hissederek dönüp Hannah'ya ters ters bakıyorum. "Nerede?" diye çıkışıyorum keçileri kaçırmamaya çalışarak. Rengi atarak, açık plan ofisin karşı ucunu işaret ediyor.

"Toplantı odasında. Be-ben götüreyim sizi."

Buz gibi ve dişlerimin arasından çıkan bir sesle, "Ben hallederim. Teşekkürler" diyorum ve yağmaya hazır bir fırtına bulutu gibi hızla geldiğim yöne dönüyorum. Bunun onun hatası olmadığını kendime hatırlatmak zorundayım. Masalarındaki çalışanların meraklı bakışlarını umursamadan çift kanatlı kapıdan resepsiyona geçiyorum. Kapılar açılınca Taylor yanıma gelmek için ayağa kalkıyor ama arkasında, bekleme bölümündeki koltuklardan birinde oturan Susannah Shaw'ı fark ediyorum.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Bütün eski kölelerim burada mı?

Elindeki dergiye baktığı için beni görmüyor.

Bunun için zamanım yok.

Toplantı odasının cam duvarının arkasında Leila'yı seçiyorum. Kapıyı vurmadan içeri dalıyorum ve üç çift şaşkın gözle karşılaşıyorum. Ana bana önce şok sonra kızgınlık içinde bakıyor. Leila'nın gözleri açılıyor ama sonra bakışlarını masaya indiriyor. Olması gerektiği gibi. Prescott gözlerini ileri dikeyor. İlk tepkim,

Ana bir zarar görmemiş olduğu için rahatlama ama öfkem onun yerini çabucak alıyor.

“Sen” diye sesleniyorum Prescott’a. “Kovuldun. Şimdi çık dışarı.” Prescott sanırım kaderine boyun eğerek başını sallıyor ve odadan çıkmak için masanın etrafından dolaşıyor.

Ana ağzı açık bir halde bana bakıyor. “Christian...” Sandalyesini geri itiyor. Ayağa kalkıp bana fırça atacağını anlıyorum. Parmagımı uyarır gibi kaldırıyorum.

“Yapma.” Hiddetimi kontrol etmeye çalışarak alçak sesle konuşuyorum. Prescott ifadesiz bir suratla yanımdan geçip odadan çıkıyor. Arkasından kapıyı kapatıp Leila’yla hesaplaşmak için dönüyorum.

Onu benimle olduğu zamanlardan hatırladığım gibi görünüyor. Sağlıklı ve uyumlu. Onu eskisi gibi görmek rahatlatıcı ve şu anda bu kadar kızgın olmasam bunu ona söyledim de. Elim cıla-lı ahşabın soğuk yüzeyine yayıp vücudumdaki her bir kas geriler-ek öne eğilirken hurlıyorum: “Burada ne işin var?”

“Christian!” diye bağıyor Ana. Sanırım şaşkınlık içinde ama onu umursamayıp tüm dikkatimi Bayan Leila Williams’a veriyorum.

“Evet?” diye üsteliyorum.

Leila gözlerini gözlerime dikeyor, yüzünün rengi yavaşça soluyor. “Seni görmek istedim ama bana izin vermedin” diye fısıldıyor.

“Sen de karımı taciz etmek için buraya mı geldin?”

Leila’nın bakışları yine masaya iniyor.

Eh, işte buradayım. Aldın istediğini.

Oyuna getirildiğim için çıldırmış haldeyim ama Ana’ya gelmiş olması tepemi daha da artırıyor.

“Leila, bir daha karımın yanına yaklaşacak olursan bütün desteğimi keserim. Doktorlar, sanat okulu, sağlık sigortası... hepsi biter. Anladın mı?”

“Christian!” Ana araya girmeye çalışıyor. Çılgına dönmüş görünüyor ama şu anda hiç umurumda değil. Onu bir bakışla susturuyorum.

Leila, neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, “Evet” diyor.

"Susannah'nın resepsiyonda ne işi var?"

"Benimle geldi."

Doğrulup elimi saçıma atıyorum.

Onunla ne yapacağım?

Ana tekrar araya giriyor. "Christian lütfen" diyor. "Leila sadece teşekkür etmek istiyor. Hepsi bu."

Ana'yı duymazdan gelip Leila'ya soruyorum, "Hastayken Susannah'da mı kaldın?"

"Evet."

"Onda kalırken neler yaptığını biliyor muydu?"

"Hayır. O tatildeydi."

Susannah'nın hiçbir şey yapmadan durup Leila'nın aklını kaçırmasına izin verebileceğini hiç düşünemiyorum. Bana hep ilgili ve düşünceli biri gibi gelmişti.

İç çekiyorum. "Neden beni görmen gerekiyor? Herhangi bir isteğini Flynn aracılığıyla iletmen gerektiğini biliyorsun. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Leila parmağını masanın kenarı boyunca gezdirirken odaya sessizlik hâkim oluyor. Birden başını kaldırıyor. "Bilmek zorundaydım" diyor gözlerini bana dikerek.

"Neyi bilmek zorundaydın?"

"İyi olduğunu."

Bu da ne demek şimdi? "İyi olduğumu mu?" Ona inanmıyorum.

"Evet." Geri adım atmıyor.

"Ben iyiyim. İşte, soru cevaplandı. Şimdi Taylor Doğu Sahili'ne dönmen için seni Sea-Tac'a götürecek. Eğer Mississippi'nin batısına bir adım atacak olursan her şey biter. Anlıyor musun?"

"Evet. Anladım" diyor Leila, nihayet suçluluk dolu bir ifadeyle. Bu beni epey sakinleştiriyor.

"Güzel" diye mırıldanıyorum.

Ana tekrar araya giriyor. "Şimdi dönmek Leila için uygun olmayabilir. Planları var."

"Anastasia." Sesim buz gibi. "Bu seni ilgilendirmiyor." Yüzünde o çok iyi bildiğim inatçı ifade belirliyor.

"Leila beni görmeye geldi, seni değil" diye çıkışıyor.

Leila, Ana'ya dönüyor. "Ben talimatlarımı almıştım Bayan Grey. Ama uymadım." Bana bir bakış attıktan sonra tekrar karı-

ma dönüyor. Neredeyse özlem dolu bir sesle, "Benim tanıdığım Christian Grey bu" diyor.

Ne?

Bu adil değil.

Tanrı aşkına, aramızda olup biten bir ilişki rolü yapmaktan ibaretti. Ve en son karımla aynı odada bulunduğunda ona bir silah doğrultmuştu! Anastasia'yı güvende tutmak için elimden ne geliyorsa yaparım. Leila kalkıyor. Kendi savunmamı yapmak istiyorum ama tarihi böyle yeniden yazmak istiyorsa bildiği gibi yapsın. Bir tarafımda bile değil.

"Yarına kadar kalmak isterim. Uçağım öğlen kalkıyor" diyor.

"Seni havaalanına götürmesi için saat onda birini gönderirim."

"Teşekkürler."

"Susannah'da mısın?"

"Evet."

"Tamam."

Leila, Ana'ya dönüyor. "Hoşça kalın Bayan Grey. Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

Ana kalkıp elini uzatıyor ve tokalaşıyorlar. "Şey, güle güle. İyi şanslar" diyor.

Leila ona cılız ve içten bir şekilde gülümsüyor ve bana dönüyor. "Hoşça kal Christian."

"Güle güle Leila. Unutma, Dr. Flynn."

"Evet efendim."

Çıkması için kapıyı açıyorum ama önümden geçerken duraksıyor. "Mutlu olduğuna sevindim. Bunu hak ediyorsun" diyor ve sonra çıkıp gidiyor. Afallamış bir halde arkasından bakıyorum.

Bütün bunlar ne demekti şimdi?

Kapıyı kapatıyorum, derin bir nefes alıp karımla yüzleşmek için dönüyorum.

"Bana kızmayı aklından geçirme bile" diye tersliyor. "Claude Bastille'i ara, huncunu ondan çıkar veya git Flynn'i gör." Yükselen öfkesiyle yanakları pembeleşiyor.

Vay canına. Savunmanın ilk formu olarak saldırı.

Ama mesele bu değil.

"Bunu yapmayacağına söz vermiştin."

"Neyi yapmayacağıma?" diyor öfkeyle.

"Bana karşı gelmeyeceğine."

"Hayır, söz vermedim. Daha düşünceli davranacağımı söyledim. Sana buraya geldiğini haber verdim. Prescott'a onun ve diğer küçük arkadaşının üstünü arattım. Prescott sürekli yanımdaydı. Şimdi de sen sırf ondan istediğim şeyi yaptı diye zavallı kadını kovdun." Hızını alamayıp devam ediyor. "Sana endişelenmemeni söyledim ama yine de buradasın. Leila'yı göremeyeceğime dair fetva verdiğini hatırlamıyordum. Ziyaretçilerimin bir yasaklı listesine maruz kaldığını bilmiyordum." Kızgın, deliye dönmüş halde kızgın. Sesi yükseliyor ve gözleri bir haklılık parıltısıyla ateş saçıyor.

Etkileyici Bayan Grey.

Bana nasıl hep kafa tuttuğuna ve her zamanki gibi yatıştırıcı olabildiğine hayret ediyorum. Hem de komik. Kelime seçimleriyle ortamın zehrini aliveriyor. "Fetva mı?" diye soruyorum çünkü bu bir süredir duyduğum en esprili ve saygısızca şey. Ayrıca bir gülümseme koparmayı umuyorum.

Ana'nın yüzü taş gibi ifadesiz kalıyor.

Kahretsin. "Ne?" diye soruyorum çileden çıkarak. Artık bütün sinirini boşalttığına göre hayatımıza devam edebiliriz diye ummuştum.

"Sen. Ona neden o kadar duygusuzca davrandın?"

Ne? Duygusuz değildim kızgındım. Burada olmamalıydı.

Lanet olsun.

İç çekerek masaya yaslanıyorum. "Anlamıyorsun. Leila, Sussannah –hepsi– benim için hoş, kafa dağıtıcı birer eğlenceydi. Ama hepsi bu. Sen benim evrenimin merkezi. Ve siz ikinizi en son bir odada bir arada gördüğümde sana bir silah doğrultmuştu. Yanına yaklaşmasını kesinlikle istemiyorum."

"Ama Christian, o hastaydı."

"Bunu biliyorum. Şimdi daha iyi olduğunu da biliyorum ama artık ona şans verecek değilim. Yaptığı şey affedilemezdi."

"Ama ona tam istediği şeyi verdin. Seni tekrar görmek istiyordu ve bana gelirse senin de koşarak geleceğini biliyordu."

Omuz silkiyorum. "Eski hayatımın sana bulaşmasını istemiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Christian... Sen eski hayatınla, yeni hayatınla, hepsiyle birlikte sensin. Sana dokunan bana da dokunur. Bunu seninle evlenmeyi kabul ettiğimde kabul ettim çünkü seni seviyorum."

Bununla nereye varacak?

İfadesi saf ve şefkat dolu.

Ama bu kez bana değil Leila'ya.

Leila'nın karımdan destek bulacağını kim bilebilirdi?

"Bana zarar vermedi. Seni o da seviyor."

"Umurumda değil."

Ve hayır, beni sevmiyor. Nasıl sevebilir?

Leila benim neler yapabileceğimi çok iyi biliyor...

Ana ilk defa görüyormuş gibi bakıyor bana.

Ah bebek. Sana uzun zaman önce söylemiştim. Elli Ton.

"Neden birdenbire onu savunmaya başladın?" diye soruyorum şaşırarak.

"Bak Christian, Leila'yla bir gün yemek tarifleri ve örgü desenleri paylaşacağımızı filan düşünmüyorum. Ama senin ona karşı bu kadar kalpsiz olacağını düşünmezdim."

"Sana söylemiştim, benim bir kalbim yok" diye mırıldanıyorum ve sesim kendi kulağıma bile huysuz geliyor.

Gözlerini deviriyor. "Bu doğru değil Christian. Saçmalıyorsun. Onu umursuyorsun. Umursamasan sanat okulunu ve diğer şeyleri karşılamazdın."

Ana'nın eski evinde banyo yaptırırken Leila'nın nasıl yıkılmış ve kirli gözüktüğünü ve onu öyle görünce nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

Lanet olsun. Bu saçmalık yetti artık.

"Bu tartışma bitmiştir. Hadi, eve gidelim."

Ana saatine bakıyor. "Daha çok erken."

"Eve!" diye ısrar ediyorum.

Lütfen. Ana.

"Christian, seninle aynı tartışmayı yapmaktan yorulдум" diyor bıkkın bir sesle.

Ne tartışması?

Kaş çatışımı doğru yorumlayarak, "Biliyorsun" diye devam ediyor. "Hoşuna gitmeyen bir şey yapıyorum ve sen acısını çıkar-

manın bir yolunu buluyorsun. Genellikle bu yol acayip fantezilerini de içeriyor ki ya insanın aklını başından alıyor ya da acımasızca oluyorlar." Omuz silkiyor.

Acımasızca? Lanet olsun.

Evet, sana güvenlik kelimesini kullandı Grey.

Siktir.

"Aklını başından mı alıyor?" diye soruyorum çünkü acımasızcanın üstünde durmak istemiyorum.

"Genellikle, evet."

"Aklını başından alan ne oldu?"

Ana usanmış görünüyor. "Biliyorsun."

"Tahmin edebiliyorum." Çeşitli erotik anılar zihnime doluyor. Ana ayırma çubuğunda, yatağa bağlı, haçta... Çocukluk odamda...

"Christian ben..." Nefesi tükenmiş gibi. Kafasını karıştırmak işe yaradı.

"Seni mutlu etmek istiyorum." Başparmağımla altdudağını okşuyorum.

"Ediyorsun da." Pamuk gibi yumuşak sesi beni okşuyor. *Her yerimi.*

"Biliyorum" diye fısıldıyorum kulağına. "Gerçekten bildiğim tek şey bu." Masadan kalkarken Ana'nın gözleri kapalı. Birdenbire açıyor ve sanırım çapkın gülümsememe karşılık olarak dudaklarını büzüyor.

Onu istiyorum.

Tartışmak istemiyorum.

"Aklını başından alan neydi Anastasia?" diye soruyorum tatlı bir sesle.

"Listeyi mi istiyorsun?"

"Liste mi var?"

"Şey, kelepçeler" diye mırıldanıyor. Bir anlığına, balayı kaçamağımızın anılarında kaybolmuş gibi görünüyor.

Hayır. Elini alıyorum ve başparmağımı bileğinde gezdiriyorum. "İz kalmasını istemiyorum." Gözlerim onunkilerle buluşuyor, ona yalvarıyorum. "Eve gel."

"İşim var."

“Eve.”

Lütfen Ana. Kavgı etmek istemiyorum.

Çaresizce ne düşünüyör olabileceğini anlamaya çalışırken birbirimize, savaş alanımıza ve aramızdaki mesafeye bakıyoruz. Onu kızdırdığımı biliyorum ve zihnimin gerisinde tam da Flynn’in beni uyardığı şeyi yapıyor olabileceğimi biliyorum. İlişkimizi sabote etmek ve kendi mutluluğumu öldürmek.

İyi olduğumuzu bilmeye ihtiyacım var.

Gözbebekleri büyüyor, genişleyerek gözlerini karartıyor. Ona karşı koyamıyorum. Parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum. “Burada da kalabiliriz.” Boğuk sesim arzumu ve karımla yeniden bağ kurma ihtiyacımı ele veriyor.

Ana gözlerini kırptıştırarak başını sallayıp geri çekiliyor. “Christian, burada seks yapmak istemiyorum. Az önce metresin bu odadaydı.”

“O hiçbir zaman benim metresim değildi.”

Sadece Elena o unvana uyuyor.

Oraya gitme Grey.

“Sadece laf oyunuydu Christian.” Sesi yine bıkkın çıkıyor.

“Bunun üstünde fazla düşünme Ana. O tarih oldu.” Leila’dan mı yoksa Elena’dan mı bahsettiğimi bilmiyorum ama ikisi için de geçerli.

Onlar tarih oldu.

Ana iç çekiyor. Bana karmaşık bir bulmacaymışım gibi, gözleriyle yalvararak bakıyor ama ne için bilmiyorum. Birden ifadesi değişiyor, telaşlanıyor ve sanırım bu hayır demek.

Ama o gerçekten tarih oldu. “Evet” diyerek yalvarıyorum ona ve şüphelerini gidermek için dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

“Ah Christian” diye fısıldıyor. “Bazen beni korkutuyorsun.” Başımı ellerinin arasına alıp dudaklarımı dudaklarına çekerek beni öpüyor.

Kaybolmuş haldeyim. *Onu korkutuyor muyum?*

Onu kollarımın arasına sarıp dudaklarına doğru fısıldıyorum. “Neden?”

“Ona o kadar kolayca sırtını döndün ki.”

Bu defa Leila'ya tavrımdan bahsettiğini anlıyorum. "Sana da sırtımı dönebileceğimi mi düşünüyorsun Ana? Bunu neden düşünüyorsun? Buna sebep olacak ne oldu?"

"Hiçbir şey. Öp beni. Beni eve götür." Dudakları yine dudaklarımı buluyor ama bu defa öpüşünde bir çaresizlik var.

Sorun ne Ana?

Diline teslim olurken düşüncelerim uçup gidiyor.

Ana altımda kıvranıyor. "Ah, lütfen" diye yalvarıyor.

"Her şey sırasıyla." Tam olmasını istediğim yerde, Escala'daki yatağımızda, bağlı ve elimin altında. İnleyerek dirseklerini dizlerine bağlayan deri kayışları çekiştiriyor. Bütün dikkatimi ve dilimin ucunu klitorisine odaklamışken bana tamamen açık ve çaresiz durumda. Etinin altındaki o güçlü enerji santralini kışkırtıp, aralıksız muamelemin altında sertleştiğini hissederken inliyor.

Tanrım, bunu seviyorum.

Parmakları saçlarımı bulup sertçe çekiyor.

Ama durmuyorum.

Bacaklarını uzatmaya çalışıyor. Yaklaşıyor. "Boşalma." Sözlerim ıslak etinin üstünde yüzüyor. "Boşalırsan seni pataklarım."

İnleyerek saçıma daha sert asılıyor.

"Kontrol Ana. Bütün mesele kontrol." Çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Dilim onu iyice kışkırtarak daha da yaklaşıyor. O kadar yaklaşıyor ki bu mücadeleyi kaybedeceğini anlıyorum.

"Ah!" diye bağırıyor ve orgazmı döne döne vücuduna yayılıyor. Başını arkaya atıp belini yükselterek boşalıyor.

Evet!

Çığlık atana kadar durmuyorum. "Ah, Ana" diye paylıyorum kasığını hafifçe ısırarak. "Boşaldın." Onu yüzüstü çevirip poposuna sert bir şaplak atıyorum. Haykırıyor.

"Kontrol" diye tekrarlıyorum ve kalçalarını kavrayıp içine gömülüyorum.

Tekrar haykırıyor.

Duruyorum.

İçinde olmanın tadını çıkarıyorum.

Olmak istediğim yer burası.

Mutlu olduğum yer.

Uzanıp sırayla kelepçeleri çözerek onu serbest bırakıyorum ve tamamen kucacıma çekip daha da derinlerine gömölüyorum.

Ana. Kolumu ona dolayıp çenesini okşarken önümde poposunu hissetmenin zevkini yaşıyorum.

"Hareket et." Emrimi kulağına fısıldıyorum.

İnliyor ve kucacımda yükselip tekrar aşağı iniyor.

Çok yavaş.

"Daha hızlı" diye emrediyorum.

Ve harekete geçiyor. Hızlı. Daha hızlı. Daha da hızlı. Beni de beraberinde götürüyor.

Ah, bebek.

Cennet bu.

Onu hissetmek.

Başını geriye yatırıyorum. Boynunu öperken diğer elim vücudunda aşağı kayarak tenini okşuyor. Parmaklarımı zaten hassaslaşmış klitorisinin üstüne sürtünce hafifçe sızlanıyor. "Evet. Ana. Sen benimsin. Sadece sen."

"Evet" diye haykırıyor. Bu kadar yaklaştığına inanamıyorum. Bu kadar hazır oluşu arzumu körüklüyor. Başını geriye atıyor.

Ve ilk şoklar başlıyor. "Benim için boşal" diye fısıldıyorum.

Kendini bırakıyor ve orgazmını içinde hissederken onu sımsıkı tutuyorum.

"Christian!" diye bağıyor ve ismim beni de uca getiriyor.

"Ah, Ana, seni seviyorum" diye inliyorum ve bugünkü bütün gerginliğim döne döne bedenimi terk edencesine rahatlayarak boşalıyorum.

Uzuvlarımız ve kelepçelerden oluşan bir düğüm halinde yatağa yayılmış yatıyoruz. Omzunu öpüp saçlarını yüzünden çekiyorum ve dirseğimin üstünde doğruluyorum. Poposunda şaplak attığım yeri ovuştururken soruyorum. "Bu listede var mı Bayan Grey?"

"Hmm."

"Bu bir evet mi?"

"Hmm." Dudakları muhteşem bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Sırıtiyorum. Akli başında değil.

İşi bitirdin Grey.

Yine omzunu öpüyorum, dönüp sırtüstü yatıyor. "Ee?" diye soruyorum.

"Evet. Listede var." Gözlerinde muzip bir pırıltı var. "Ama liste uzun."

Bu bana boyum bir karış uzamış gibi hissettiriyor.

Önceki öfkem unutuldu gitti.

Teşekkürler Ana. Onu öpüyorum. "Güzel. Yemek yiyelim mi?"

Başını sallıyor ama parmakları göğsümde dans ediyor. "Sana bir şey söylemek istiyorum." İçten, meraklı mavi gözler, gözlerimle buluşuyor.

"Ne?"

"Kızma."

"Ne söyleyeceksin Ana?"

"Önemsiyorsun." Öyle şefkatli bir içtenlikle söylüyor ki ciğerlerimdeki bütün hava boşalmış gibi hissediyorum. "Umursadığını itiraf etmeni istiyorum. Çünkü benim tanıdığım ve sevdiğim Christian önemserdi."

Bunu neden yapıyor?

Leila'nın, Susannah'nın ve diğer kölelerimin görüntüleri bir bulut gibi kaplıyor beynimi. Bütün yaptıklarımız. Bütün yaptıkları. Benim için. Benim onlar için yaptıklarım ve yapıyor olduğum her şey.

Leila'nın âciz ve pis görüntüsü.

Lanet olsun.

Bir işkenceydi. Onun veya diğerlerinin böyle bir şey yaşamasını istemezdim. *Asla.*

"Evet. Evet, önemsiyorum. Mutlu musun?"

Ana'nın bakışları yumuşuyor. "Evet. Çok."

Kaşlarım çatlıyor. "Şu anda seninle kendi yatağımızda konuştuğumuz konunun bu olduğuna inanamıyorum..."

Parmağını dudaklarıma götürüyor. "Konuşmuyoruz. Hadi, yiyelim. Açım."

İç çekerek başımı sallıyorum.

Bu kadın beni şaşkına çeviriyor. Her konuda.

Bu onun için neden bu kadar önemli?

Benim tatlı, şefkatli karım. "Beni ayartıp şaşkına çeviriyorsunuz Bayan Grey."

"Güzel." Beni öpüyor, dili dilimi buluyor ve kısa süre içinde yeniden birbirimizde kayboluyoruz.

9 Eylül 2011, Cuma

"Günaydın Bay Grey." Andrea zinde ve neşeli.

Biraz benim gibi. Evlilik hayatı ona da iyi gelmişe benziyor. "Günaydın Andrea." Ona hafifçe ama içten bir şekilde gülümsüyorum.

"Kahve?"

"Lütfen. Sarah nerede?"

"Bu sabahki toplantı için bir şeyi hallediyor. Sade?"

"Evet. Hadi, bugün ve hafta sonu için hazırlıkların üstünden geçelim." Masama oturup benim için önüme konulmuş dosyaları gözden geçiriyorum. Bugün Tayvan'dan gelen Hwang'larla tersaneleri için ortak girişimimizi konuşacağız. Elimde şirketleriyle ilgili istatistikler, yönetim yapıları, tedarikçi ve taşeronlarının detayları ile müşterilerinin bir listesi var. Etkileyici görünüyor ama bir yandan hâlâ neden ABD'de bir şirketle ortaklık yapmak istediklerini merak ediyorum. Aslında başından beri bütün görüşmelerimizde aklımı kurcalayan soru bu oldu. Son telefon görüşmemizde yerel ve Doğu Asya pazarına daha az bağımlı olmak için Pasifik bölgesinde genişlemek istediklerini söylediler. Ama GŞT. politik bir mayın sahasına giriyor olabilir.

Eh, bugün bütün zor soruları sorabileceğiz.

Andrea yanıma geliyor. Ciddi güzel kahve yapıyor. "Harika." Fincanımı ona kaldırıyorum ve bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum. "Ana'nın sürpriz partisi için seyahat organizasyonu ne durumda?"

"Aileniz yarın dönüyor. Raymond Steele, Oregon'daki balık seyahatinden yarın arabasıyla gelecek. Gulfstream, Bay ve Bayan Adams'ı almak için bu öğleden sonra Savannah'ya uçacak. Seattle'a yarın öğleden sonra varacaklar. Onlar için otel rezervasyonu yapmam gerekiyor mu diye soracaktım."

"Hayır, teşekkürler. Bizimle kalacaklar."

"Hafta sonuna dair hepsi bu kadar sanırım. Bayan Jones'la ilişim halindeyim."

"Harika. Şimdi, Tayvan delegasyonu." Saatile bakıyorum. "On birde burada olmaları gerek."

"Her şey yolunda." Andrea her zamanki randımanında. "Farmont Olympic'ten geliyorlar. Şirket sahipleri Bay ve Bayan Hwang ile baş operasyon müdürü Bay Chen'in yanı sıra tercümanlarını getiriyorlar. Henüz ismini alamadım, üzgünüm. Marco onları resepsiyonda karşılayacak ve toplantı odasına kadar eşlik edecek."

"Bir tercüman getirmeleri tuhaf. Hepsi akıcı İngilizce konuşuyor."

Andrea omuz silkiyor. "Öğlen yemeği sizin adınıza, Four Seasons'ta, saat bir buçuk için ayırıldı."

"Teşekkürler Andrea. Her şey hazır görünüyor."

"Hepsi bu mu?"

"Şimdilik."

O çıkınca iMac'imi açıp e-postalarımı kontrol ediyorum. Ana'nın konu başlığı hemen gözüme çarpıyor.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Liste

Tarih: 9 Eylül 2011 09.33

Kime: Christian Grey

Bu kesinlikle listenin başındaydı.

:D

A x

Anastasia Grey

Editör, SBY

Bir kahkaha atıyorum ve dün geceki ayırma çubuğunu, karımın da nasıl son derece uyumlu olduğunu hatırlayarak yerimde kıpırdanıyorum. Gerçi Leila hayatlarımıza tecavüz ettiğinden beri her gece böyle. Neyse ki drama sona erdi. Leila evinde ve Flynn,

Connecticut'taki hayatına memnun bir şekilde geri döndüğü konusunda bana güvence verdi.

Ana her zamanki gibi doyumsuz.

Ben çok, çok şanslı bir adamım.

Kimden: Christian Grey

Konu: Bana Başka Bir Şey Söyle

Tarih: 9 Eylül 2011 09.42

Kime: Anastasia Grey

Son üç gündür bunu söylüyorsun.

Karar ver.

Ya da... Başka bir şey deneyebiliriz.

;))

Christian Grey

Bu Oyundan Hoşlanan CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Tek çatışma sebebimiz Ana'nın, kendisi ondan emin olmadığını söylemiş olmasına rağmen Prescott'ı tekrar işe alma çabası oldu. Prescott için iyi bir referans vereceğime dair ona söz verdim ama hepsi bu ve benim için bu konu kapandı. Tekrar okumak için önümdeki belgelere dönüyorum; formumda olmam gerek.

Okumayı bitirdikten sonra Ana'dan başka e-posta gelip gelmediğine bakıyorum ama yeni bir şey yok. Toplantının başlaması için sabırsızım ama daha kırk beş dakika var. Bacaklarımı esnetmem gerek. Yerimden fırlayıp telefonumu kapıyorum ve ofisimden çıkıyorum.

"Andrea, ben Ros'u görmeye gidiyorum. Telefonumu aldım." Ona doğru sallarken şarjının azaldığını görüyorum.

Hay aksi. "Şunu benim için şarj eder misin?"

"Tabii Bay Grey."

Toplantıdan önce fazla enerjimin bir kısmını yakma ihtiyacıyla Ros'un ofisine merdivenlerden hızla inerek gidiyorum.

Ros'un önünde Hwang'lar için hazırladığı sorulardan oluşan bir kâğıt yığını var. Kapı vurulduğunda taktiğimizi konuşuyoruz.

Gelen Andrea. "Sizi Bayan Grey aradı. Sizinle acilen konuşmak istedi. Bilmek istersiniz diye düşündüm." Telefonumu uzatıyor.

"Teşekkürler." Kaşlarım çatılarak Ros'un ofisinden çıkıp Ana'nın numarasını tuşluyorum.

"Christian" diyor Ana. Nefes nefese ve sesi boğulur gibi çıkıyor. İçime bir ürperti yayılıyor. "Tanrım, Ana. Ne oldu?"

"Ray... Kaza geçirmiş."

"Lanet olsun!"

"Portland'a gidiyorum."

"Portland mı? Lütfen bana Sawyer'ın yanında olduğunu söyle."

"Evet, arabayı o kullanıyor."

"Ray nerede?"

"OSBÜ'de."

Ros ofisten çıkıp dikkatimi dağıtıyor. "Christian, birazdan burada olurlar." Gözlerim duvardaki saate kayıyor. Saat 10.48

"Evet Ros, biliyorum!" Toplantı en az iki saat sürecektir. Kahretsin. Onları öğlen yemeğine çıkaracaktım.

Bunu Ros ve Marco yapabilir.

"Üzgünüm bebeğim, üç saat içinde orada olabilirim. Burada bitirmem gereken bir iş var. Hemen ardından uçarım." Neyse ki Charlie Tango yine çalışır halde. "Tayvan'dan gelen birkaç kişiyle toplantım var. Onları ekemem. Bu aylardır üstünde çalıştığımız bir anlaşma."

"Tamam" diye fısıldıyor. Sesi alçak ve korkmuş.

Sanki bir yumruk kalbimi sıkıyor. Ana'nın olağan hali değil bu. "Ah bebek" diye mırıldanıyorum, her şeyi bırakıp yanına gitme isteğiyle dolarak.

Bana ihtiyacı var.

Ama yapamam. Burada sorumluluklarım var.

Sawyer yanında.

"Ben iyi olacağım Christian. İşine bak. Acele etme. Bir de senin için endişelenmek istemiyorum. Dikkatli uç."

"Tamam."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebek. Yanına mümkün olduğunca çabuk geleceğim. Luke'u yanından ayırma."

"Tamam, ayırmam."

"Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal." Kapatıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Ros.

Başını sallıyorum. "Hayır. Ana'nın babası trafik kazası geçirmiş."

"Ah, olamaz..."

"Portland'da, OSBÜ Hastanesi'nde. Ana şimdi oraya gidiyor. Hemen bir telefon açmam gerek." Hızlı arama tuşuyla annemi arıyorum. Mucizevi bir şekilde Grace cep telefonuna yanıt veriyor.

"Christian, canım. Aradığını görmek ne güzel."

"Ana'nın babası kaza geçirmiş anne."

"Olamaz, zavalı Ray. İyi mi? Nerede?"

"OSBÜ."

"Ciddi bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Ana şu anda oraya gidiyor. Ne yazık ki onun yanına gitmeden önce burada girmem gereken bir toplantım var."

"Anladım. Yale'den bir arkadaş orada çalışıyor. Birkaç telefon açarım."

"Teşekkürler anne. Kapatmam gerek."

Masasına dönmüş olduğunu umarak Andrea'yı arıyorum.

"Bay Grey."

"Ana'nın babası kaza geçirmiş. Toplantıdan sonra Stephan'ın *Charlie Tango*'yla beni Portland'a götürmesi gerekiyor. Beighley'den Gulfstream'i Savannah'ya götürmesini ister misin? Onunla gitmesi için ikinci bir pilot bulmamız gerekecek. Taylor'a da ulaş. Benimle gelmesini istiyorum."

"Evet efendim. Hemen hallediyorum." Kapatıyorum. Ros masasında kâğıtlarını toparlıyor. "Toplantıdan sonra Hwang'lar ile ilgilenmen gerekecek. Onları öğlen yemeğine götür. Four Seasons'ta ayırılmış bir masam var. Benim Ana'nın yanına gitmem gerek."

"Tabii. Marco'dan bana katılmasını isterim."

"Yukarı çıksak iyi olur."

Ryan, Taylor'la beni Seattle merkezindeki helikopter sahasına götürüyor. Zaman kazanmak için Boeing Field yerine buradan

havalanmamız Andrea'nın fikriydi. Hwang'larla toplantı büyük bir başarıydı. Tersaneyi satın aldım ve yaptığımız anlaşma her iki taraf için de tatmin edici görünüyor. Yine de detayları, halletmeleri için Ros ve Marco'ya bıraktım. Ros ve ben gelecek hafta tersaneyi görmeye davet edildik ama şu anda karıma destek olmam ve kayınpederimin durumunu öğrenmem gerek.

Ryan, Audi'yi binanın önüne park ederken bu helikopter sahasını en son ne zaman kullandığımı aklıma geliyor. Ana'yı, José'nin sergisi için Portland'a götürmüştüm. Onu geri kazanma kampanyamın bir parçasıydı.

Kendime zaferimi kutlamak için bir anlığına izin veriyorum. Başardım.

Şimdi benim karım.

Kimin aklına gelirdi Grey?

Taylor'la birlikte, bizi çatıdaki helikopter sahasına çıkaracak asansöre yürüyoruz. Kapılar açılıyor ve işte orada: *Charlie Tango*.

Gurur kaynağım, eski ihtişamına kavuşmuş.

Onu Gifford Ulusal Ormanı'nın ıssız bir köşesinde, yanmış bir halde terk etmiştim. Şimdi iki yeni motoru var ve Eurocopter'in elinden geçtikten sonra, erken öğleden önce güneşinde yeni gibi parlayarak dimdik ayakta duruyor. Onu görmek mutluluk verici. Gülümseyerek kokpitten inen Stephan'ın yanına yürüyoruz. "Tıpkı eskisi gibi çalışıyor ve çok da iyi görünüyor" diyerek selamlıyor bizi.

"Onu uçurmak için sabırsızlanıyorum." Ana için endişelenmem rağmen tekrar *Charlie Tango*'nun kontrollerinin başına geçmenin heyecanına engel olamıyorum.

"Böyle söyleyeceğinizi düşünmüştüm." Sırtarak bana pilot kapısını tutuyor, sonra Taylor arkaya geçerken o da yanımdaki koltuğa oturuyor. Kemerlerimi bağladıktan sonra kulaklıklarımı takıp uçuş öncesi kontrollerimi yapıyorum.

"Unuttuğum bir şey var mı?" diye soruyorum Stephan'a.

"Hayır efendim. İyi hatırlıyorsunuz."

Pervane devir sayısını kontrol edip telsizle kuleyi arıyorum.

"Tamam mı çocuklar? Hazır mısınız?"

"Anlaşıldı" diyor Taylor telsiz başlığından ve Stephan başparmağını kaldırıyor.

Kollektifi⁶⁴ nazikçe geri çekiyorum ve *Charlie Tango*, Seattle güneşinde bir anka kuşu gibi havalanıyor. Yaklaşık bir saat içinde karımın yanında olacağımı bilmek hem heyecan verici hem rahatlatıcı.

Oregon'a uçuş, Ana ve babasıyla ilgili endişelerimden beni biraz olsun uzaklaştırıyor. *Charlie Tango* her zamanki gibi hassas, problemsiz ve zarif. Portland helikopter sahasına olağan zarafetiyle iniyor.

"Onu sıcak tutar mısın?" diye soruyorum Stephan'a.

"Zevkle efendim." Bugün eve döneceksek bile ne zaman olur bilmediğim için bir sonraki talimata kadar beklemesi için anlaştık.

Binanın dışında bizi bir Suburban⁶⁵ bekliyor. Araba kiralama firmasının temsilcisi anahtarları Taylor'a veriyor ve hastaneye doğru yola çıkıyoruz. Taylor sürerken Ana'yı aramak için telefonumu çıkarıyorum. Annemden bir cevapsız çağrı ve bir sesli mesaj var. Mesajını dinlemek yerine onu arıyorum ama açmıyor. *Lanet olsun*. Kapatıp sesli mesajını dinliyorum. Enerjik doktor sesiyle kısa ve öz konuşuyor. "Christian, kayınpederin hakkında fazla bir bilgim yok. Bir süredir ameliyatta olduğunu biliyorum. Durumu ciddi. Ameliyat bittiğinde daha fazlasını öğreneceğiz. Şu an ne zaman biteceği belli değil. Hastanedeysen beni ara."

Kaşlarımı çatarak telefona bakıyorum. Annemin mesajı can sıkıcı; *ciddi durumda* kulağa iyi gelmiyor. "Taylor, bu gece kalmamız gerekebilir. Ana ve benim için temel ihtiyaçları halleder misin?"

"Banyo malzemeleri mi?"

"Evet. Ve değiştirmek için bir iki giysi. İkimiz için de. Spor şeyler. Lütfen."

"Tamam efendim."

Andrea'yı arıyorum. İlk çalışta açıyor. "Bay Grey."

"Andrea, bu gece Portland'da kalmamız gerekebilir. The Heathman'da süit oda var mı bir bak."

"Bakarım. Dizüstü bilgisayarınızı kurye ile göndereyim mi?"

"Yanımda. Taylor getirdi."

Kahretsin. Yarın Ana'nın doğum günü.

64. Helikopterin yükselme ve alçalma hareketini kumanda eden kolu. (ç.n.)

65. Chevrolet firmasının ürettiği SUV cinsi bir araba. (ç.n.)

"Bayan Jones'u ara. Yarın akşam yemeğine gelebileceğimizden emin değilim. Ona daha sonra haber vereceğim."

"Gulfstream'i geri döndüreyim mi?"

"Hayır. Bırak Savannah'ya insinler. Ana annesinin buraya gelmesini isteyebilir. Öğrenince sana haber veririm." Kapatıyorum.

Nç yapmalı?

Taylor bakışımı yakalıyor.

"Nedir?" diye soruyorum.

"Efendim, sizi hastaneye bırakabilirim. Gerekenleri alırım. Alışveriş çantalarını otelinize bırakıp Stephan'la Seattle'a uçabilirim ve yarın sabaha Bayan Grey için R8'i buraya getirebilirim."

"Olabilir. Herhangi bir şey yapmadan önce babasının durumunu görelim. Ama evet, iyi bir plan. Benim için birkaç şey de getirebilirsin."

"Evet efendim."

Belki Ana'nın doğum günü kutlamasını ilerleyen günlere ertelememiz gerekebilir. Bunu düşünürken Mia'nın yeni işine bugün başladığını hatırlıyorum. Taylor OHSU binasının önüne yanaşırken kısa bir iyi şanslar mesajı gönderiyorum ona.

Kendimi hazırlıyorum. Annem doktor olmasına rağmen hastanelerden nefret ediyorum.

Asansörde ameliyathane katına çıkarken telefonuma Andrea'dan bir mesaj geliyor. The Heathman'da her zamanki süitimi ayırtmış. Üçüncü katın resepsiyon masasındaki hemşire beni bekleme odasına yönlendiriyor. Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum. İşlevsel döşeli çıplak odada Ana'yı bir plastik sandalyede buluyorum. Solmuş, korkmuş ve bir erkek deri ceketine sarınmış halde José Rodriguez'in elini tutuyor. Yanında bir tekerlekli sandalyede José'nin babası oturuyor.

"Christian" diye haykırıyor. Beni karşılamak için yerinden fırlarken yüzüne yayılan rahatlama ve umut ifadesi, midemde parlayan anlık kıskançlık alevini söndürüyor. Onu kollarıma alınca sarılıp gözlerimi kapıyorum. Elma, meyve bahçesi ve Ana kokuyor. Aynı zamanda ucuz kolonya ve terli gece gezmelerinin kendine has kokusu.

José'nin ceketi mi?

Burnumu kınıştırıyorum ve kimsenin fark etmeyeceğini umuyorum. José ayağa kalkıyor ama büyük José Rodriguez epey haşat olmuş bir halde tekerlekli sandalyesinde kalıyor.

Siktir. Herhalde o da kazadaydı.

"Bir haber var mı?" diye soruyorum Ana'ya.

Başını sallıyor.

"José." Karıma sarılmaya devam ederken onu başımla selamlıyorum. Sawyer bir köşede oturuyor. Bana başıyla selam veriyor, burada Ana'yla olduğu için minnettarım.

"Christian, bu babam Büyük José" diyor José.

"Bay Rodriguez... Düğünde tanışmıştık. Anladığımı kadıyla birlikte kaza geçirmişsiniz?" Boştaki elini nazikçe sıkıyorum.

"Hepimiz aynı arabadaydık" diyor José. "Balık tutmak için günbirlik Astoria'ya gidiyorduk." İfadesi sertleşiyor. O bıyığı yeni terlemiş oğlan havası kaybolup altındaki tehditkâr erkek ortaya çıkıyor. "Yolda sarhoş bir şoför bize çarptı. Babamın arabası dağıldı. Mucize eseri bana bir şey olmadı. Babam fena hırpalandı ama Ray..." Durup kendini toplamak için yutkunuyor sonra hızlıca Ana'ya endişeli bir bakış atıp devam ediyor. "Onun durumu kötüydü. Astoria Devlet Hastanesi'nden havayoluyla buraya getirildi.

Ana'ya daha sıkı sarılıyorum. "Babamın ayakta tedavisi bitince peşinden geldik" diye bitiriyor ve kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor. Bay Rodriguez'in bir bacağı ve kolu alçıda, yüzünün bir tarafı morarmış. Yola çıkacak halde görünmüyor.

"İşte." José aklımdan geçeni okumuş gibi çileden çıkmış bir tavırla başını sallıyor. "Babam ısrar etti."

"Siz ikiniz burada bekleyecek kadar iyi misiniz?" diye soruyorum.

"Başka bir yerde olmak istemiyoruz." Bay Rodriguez'in yüzü buruşuyor. Acı çektiği halinden ve sesinden anlaşılıyor.

Eve gitseler daha iyi olur gibi.

Ama onlara ısrar etmiyorum, Ray için buradalar. Ana'yı elinden tutup bir sandalyeye götürüyorum ve yanına oturuyorum.

"Bir şey yedin mi?"

Başını sallıyor.

"Aç mısın?"

Başını sallıyor.

"Ama üşüyorsun galiba?" diye soruyorum. José'nin ceketinin kokusu yine burnuma geliyor. Başını evet der gibi sallayıp omuzlarındaki o itici giysiye biraz daha sarınıyor. Kapı açılıyor ve siyah saçlı, uzun boylu, savaştan çıkmış gibi yorgun görünen doktor önlüklü bir adam içeri giriyor. Kasvetli bir ifadesi var.

Siktir.

Ana sendeleyerek ayağa kalkıyor; onu tutmak için hemen kalkıyorum. Odadaki bütün gözler genç doktorun üstünde.

"Ray Steele" diyor Ana sessiz bir korkuyla.

"Ailesi misiniz?" diye soruyor doktor.

"Ben kızıyım, Ana."

"Bayan Steele..."

"Bayan Grey" diye mırıldanarak düzeltiyorum.

"Affedersiniz" diye kekeliyor doktor. "Ben Dr. Crowe. Babanızın durumu sabit ama hayati tehlikesi devam ediyor."

Doktorun, Ray'in durumuyla ilgili her kelimesinde Ana kollarında çöküyor. "Ciddi iç kanamaları vardı. Hasar büyük ölçüde diyaframdaydı; onarmayı ve dalağını kurtarmayı başardık. Ne yazık ki operasyon sırasında kan kaybı yüzünden kalp krizi geçirdi. Kalbini tekrar çalıştırabildik ama gözetim altında tutuyoruz."

Tanrım!

"Ama" diye devam ediyor Dr. Crowe, "En büyük endişemiz başına aldığı ciddi darbeler. MRI sonuçları beyinde ödem gösteriyor. Biz ödemleri gözlemlerken sakın kalması için onu yapay komaya soktuk."

Ana nefesini tutarak kollarında kendini biraz daha bırakıyor.

"Bu tür vakalarda uyguladığımız standart prosedür bu. Şimdilik yalnızca bekleyip göreceğiz."

"Tahmininiz nedir?" diye soruyorum sesimdeki endişeyi gizlemeye çalışarak.

"Bay Grey, şu anda söylemek zor. Tamamen iyileşmesi mümkün ama bu, şu an Tanrı'nın elinde."

"Onu ne kadar komada tutacaksınız?"

"Bu beynin nasıl tepki vereceğine bağlı. Genellikle yetmiş iki ila doksan altı saat arası tutarız."

"Onu görebilir miyim?" Ana endişeden soluk soluğa konuşuyor.

"Evet, yarım saat içinde onu görebileceksiniz. Altıncı kattaki yoğun bakıma götürüldü."

"Teşekkürler doktor."

Doktor Crowe başıyla selam verip çıkıyor.

"Yaşıyor" diye fısıldıyor Ana, umutlu görünmeye çalışarak ama gözlerinde yaşlar birikip kül gibi beyazlamış yüzüne süzülüyor.

Hayır. Ana, bebeğimi. "Otur" diyorum. Sırtını sandalyeye yaslamasını sağlıyorum.

"Baba" diyor José. "Sanırım biz gitsek iyi olur. Dinlenmen gerek. Bir süre başka haber alamayacağız. Sen dinlendikten sonra, akşam yine geliriz. Sen ne dersin Ana?" diyor Ana'ya dönerek.

"Elbette" diyor Ana.

"Evin Portland'da mı?" diye soruyorum. José başını sallıyor. "Araban var mı?"

José kaşlarını çatıyor. "Taksi çağıracaktım."

"Luke sizi götürebilir."

Sawyer ayağa kalkarken José kafası karışmış görünüyor.

"Luke Sawyer" diyor Ana.

"Ha, tabii. Memnun olunuz. Teşekkürler Christian."

Ana, Bay Rodriguez'e dikkatli bir şekilde, José'ye o kadar dikkatli olmayan bir şekilde sarılıyor. José kulağına bir şeyler fısıldıyor ama ne dediğini duyabilecek kadar yakını. "Güçlü ol Ana. O sağlam ve sağlıklı bir adam. Şans ondan yana."

"Umarım" diyor Ana. Sesi üzücü biçimde alçak. Sözleri içime bir bıçak gibi saplanıyor çünkü elimden hiçbir şey gelmiyor. José'nin keskin kokulu ceketini omzundan çıkarıp ona veriyor.

Tanrı'ya şükür.

"Hâlâ üşüyorsan sende kalabilir" diye teklif ediyor José.

"Hayır, iyiyim. Teşekkürler" diyor Ana. Elini tutuyorum. "Bir değişiklik olursa size hemen haber veririm."

José ona cılız bir şekilde gülümsüyor ve babasının tekerlekli sandalyesini Sawyer'ın açık tuttuğu kapıya itiyor. Bay Rodriguez elini kaldırıyor ve José duruyor. "Onun için dua edeceğim Ana."

Yaşlı adamın sesi çatlıyor. "Bunca yıldan sonra onunla tekrar bir araya gelmek çok güzeldi. O iyi bir dost."

"Biliyorum" diyor Ana duygu dolu bir sesle.

Üçü de çıkıyor ve sonunda yalnız kalıyoruz. Yanağını okşuyorum. "Bembeyazsın. Gel buraya." Bir sandalyeye oturup onu kucağıma alarak sarılıyorum. Göğsüme sokuluyor, saçını öpüyorum.

Oturuyoruz.

Birlikte.

Her ikimiz de kendi düşüncelerimizle.

Onu rahatlatmak için ne söyleyebilirim?

Hiçbir fikrim yok. Çaresizim ve bundan nefret ediyorum.

Elini tutuyorum ve destek vermesini umarak sıkıyorum.

Ray güçlü bir adam. Bunu atlatacak; atlatmalı.

"Charlie Tango nasıldı?" diye soruyor sonunda. Bu durumda bile beni düşünmesine hayret ediyorum. İçten gelen gülümsemem sanırım yeterli cevabı veriyor.

EC135'im geri döndü. Onunla uçmak ne güzeldi. "Ah, tam bir fıstıktı."

Gülümsüyor. "Fıstık mı?"

"Phila Hikâyesi'nden bir replik. Grace'in en sevdiği film."

"Bilmiyorum."

"Sanırım evde, Blu-Ray'de var. İzlerken oynatabiliriz." Dudaklarımı saçlarına sürterek, José'nin ceketini üstünden çıkarttığı için şimdi daha tatlı gelen kokusunu içime çekiyorum. "Seni bir şey yemeye ikna edebilir miyim?"

"Şimdi değil. Önce Ray'i görmek istiyorum."

Onu zorlamıyorum.

"Tayvanlılar nasıldı?" diye soruyor. Sanırım yemek işini kafama takmamam için konuyu değiştiriyor.

"Makuldüler."

"Nasıl makul?"

"Ödemeye razı olduğumdan çok daha düşük bir fiyatla tersanelerini almama izin verdiler."

"Bu iyi mi?"

"Evet, iyi."

"Ama burada bir tersanen var sanıyordum."

"Var. Orayı teçhizat sağlamak için kullanacağız. Gemi gövde-
lerini Uzak Doğu'da yapacağız. Daha ucuz."

"Peki, buradaki tersanede çalışanlara ne olacak?"

Güzel soru Bayan Grey.

"Tekrar düzenleme yapacağız. Kaybı minimumda tutmamız
gerek."

Umarım.

Onu yine öpüyorum. "Ray'e bakalım mı?"

Raymond Steele, yoğun bakım ünitesindeki en son yatakta.
Onu öyle soğuk ve son teknoloji tıbbi aletlere bağlı görmek şoke
edici. Bu adam gözümü tanıdığım herkesten fazla korkutuyor
ama şu an savunmasız ve hasta görünüyor. *Çok hasta.* Yapay ko-
mada ve solunum cihazına bağlı. Bacağı alçıda ve göğsü cerrahi
yara örtülerine sarılı. Üstünde ince bir battaniye var.

Tanrım. Ana onu gördüğünde donakalıyor ve şok gözyaşlarına
hâkim olmak için gözlerini kırıştırıyor.

Acısını izlemek çok zor.

Ne yapabilirim? Ne söyleyebilirim?

Bunu onun için kolaylaştıramam.

Bir hemşire etrafındaki monitörleri kontrol ediyor. Yaka kartı
KELLIE RN olduğunu söylüyor.

"Ona dokunabilir miyim?" diye soruyor Ana. Yanıtı bekleme-
den Ray'in eline uzanıyor.

"Evet" diyor Kellie nazikçe. Yatağın ayakucunda durup,
Ray'in elini dikkatle ellerinin arasına alışını izliyorum. Birdenbire
yatağın yanındaki sandalyeye çöküyor, başını Ray'in koluna yas-
lıyor ve hıçkırarak ağlamaya başlıyor.

Ah, hayır.

Yatıştırmak için yanına gidiyorum.

"Ah, babacığım. Lütfen iyileş" diye yalvarıyor sessizce. "Lütfen."

Son derece güçsüz hissederek elimi omzuna koyuyorum ve
destek vermeye çalışarak sıkıyorum. "Bay Steele'in bütün hayatı
göstergeleri iyi" diyor Kellie sessizce.

"Teşekkürler" diye mırıldanıyorum çünkü başka ne söyleyece-
ğimi bilmiyorum.

"Beni duyabilir mi?" diye soruyor Ana.

"Derin uykuda ama kim bilir?"

"Biraz burada kalabilir miyim?"

"Elbette" diyor Kellie. Ana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Ana şu anda olmak istediği yerde ve benim Portland'da ka-
lışımız için gereken ayarlamaları yapmam gerek. Bu gece eve
dönmemizin imkânı yok. Bir kez daha omzunu sıkıyorum, başı-
nı kaldırıp bana bakıyor. "Telefon etmeliyim." Başına bir öpücük
konduruyorum. "Ben dışarda olacağım. Seni babanla biraz baş
başa bırakayım."

Altıncı katın bekleme odasında annemi arıyorum. Bu kez açı-
yor. Ona Raymond Steele'in durumunu haber veriyorum.

Derin bir nefes alıyor. "Kritik görünüyor. Gelip onu görmek
istiyorum..."

"Anne. Senin gelmene hiç..."

"Hayır Christian. Gelmek istiyorum. Ana aileden. Gelip baba-
sını kendim görmeliyim. Carrick'le birlikte, arabayla geliriz."

"Sizi havayoluyla alabilirim."

"Nasıl?"

"Helikopterim burada ama Taylor Seattle'a geri dönecek
onunla. Stephan sizi alıp buraya getirebilir."

"İyi olur. Öyle yapalım."

"Tamam. Taylor'a haber veririm, onunla konuşursunuz."

"Onu ararım. Christian, Ray iyi ellerde."

"Teşekkürler anne."

Taylor'ı arayıp annemle konuştuklarımızı haber veriyorum.

Sonra Andrea'yı arıyorum. "Bay Grey. Bay Steele nasıl?"

"Durumu ciddi. En az iki gece buradayız. Ana'nın doğum
günü için bir şey yapacaksak, burada bir şeyler yapmam gereke-
cek. Eğer isterse belki kendi aramızda bir akşam yemeği. Aile ve
arkadaşlarımızın da katılmasını isterim. Ama Ray'in geceyi nasıl
geçireceğini görmemiz gerek."

"The Heathman'la konuşup özel bir akşam yemeği organize
edebilirler mi diye sorabilirim."

"Ana'nın annesine ihtiyacı var. Onu ve kocasını planladığımız
gibi getirelim. Onlara, bizimkilere ve konuklarımıza oda ayırt. Bu-

raya gelebilmeleri için ön hazırlıkları yap. Annem buraya geliyor. Bu akşam için ona The Heathman'da oda ayarla lütfen."

"Tamam."

"José Rodriguez'in telefon numarasını bul. Onu da davet etmek istiyorum."

"Size mesaj atarım."

"Teşekkürler Andrea." Kapatıyorum ve Escala'daki sürpriz partinin iptal olduğunu haber vermek için Bayan Jones'u arıyorum.

"Umarım Bay Steele bir an önce iyileşir" diyor Gail.

"Evet. Ben de. Yarın için üzgünüm."

"Sorun değil Bay Grey. Başka zaman yaparız."

"Yapacağız. Teşekkürler Gail." Kapatıp yoğun bakım ünitesine dönüyorum. Hemşire odasına gidip Kellie'ye, Ray'in durumunda bir değişiklik olursa araması için benim ve Ana'nın telefon numaralarını veriyorum. Karımı bir şeyler yemeye götürmenin vakti geldi.

Ray'in yatağına döndüğümde Ana'yı Ray'le konuşurken buluyorum. Gözyaşları dinmiş. Kendini toplamış ve yüzü, yanında soğuk ve perişan halde yatan adama duyduğu sevgiyle parlıyor.

İnsanın içine dokunan bir sahne.

Ve ben araya girmiş gibi hissediyorum.

Ama çıkmak istemiyorum.

Sessizce bir sandalyeye oturup yumuşak, tatlı sesini dinliyorum. Onu Aspen'e, benimle balık tutmaya davet ediyor. Sözleri yüreğimi parçalıyor. Annemin dediği gibi, Ana artık aileden ve dolayısıyla Ray de öyle. İkimizi yan yana Roaring Fork Nehri veya Snowmass Gölü'nde olta atarken hayal ediyorum. Ray sessiz. Ben rahat ve aynı şekilde sessiz.

Sonra ikimiz birlikte bir bira içiyoruz.

"Bay Rodriguez ve José de gelebilir. Öyle güzel bir ev ki. Hepinize birer oda var. Lütfen bunu yapmak için burada ol baba. Lütfen."

Tamam. Ray, Büyük José, José ve ben birlikte balık tutuyoruz.

Evet. Bunu yapabilirim.

Dönüyor ve beni fark ediyor.

"Merhaba" diye mırıldanıyorum.

"Merhaba."

"Baban, Bay Rodriguez ve José'yle balığa gidiyorum, öyle mi?"
Başını sallıyor.

"Tamam." Onaylar gibi gülümsüyorum. "Gel gidip bir şeyler yiyeelim. Bırak uyusun." Ana kaşlarını çatıyor. Babasını bırakmak istemediğini anlıyorum. "Ana, o komada. Telefon numaralarımızı hemşirelere verdim. Bir değişiklik olursa bizi arayacaklar. Yemek yeriz, otele gidip dinleniriz sonra akşam yine geliriz."

Ray'e özlemle bakıyor sonra bana dönüyor. "Tamam" diyerek teslim oluyor.

Ana The Heathman'daki süitimizin kapısında durup tanıdık odayı inceliyor. Sarsılmış görünüyor.

Belki de onu buraya ilk getirişimi hatırlıyordur ama bundan şüpheliyim çünkü o sırada zilzurna sarhoştur. Çantasını koltuklardan birinin yanına koyuyorum. "Evden uzaktaki ev" diye mırıldanıyorum.

Kölem yapmak için Bayan Steele'in peşinden koşarken en azından benim için evdi.

Ve şimdi neredeyiz.

Karı koca olduk.

Sonunda içeri giriyor, kayıp ve perişan bir halde odanın ortasında duruyor.

Ah, Ana. Ne yapabilirim? "Duş almak ister misin? Banyo? Neye ihtiyacın var Ana?" Ona ne şekilde olursa olsun yardım edebilmek için çırpınıyorum.

"Banyo. Banyo yapmak isterim" diye mırıldanıyor.

"Banyo. Güzel. Tamam." Bir amaç bulduğum için rahatlayarak banyoya gidip muslukları açıyorum. Su dolarken eklediğim tatlı kokulu banyo yağı hemen köpürüyor. Ceketimden sıyrılıp kravatımı çıkarırken telefonum titreşiyor. Andrea, José'nin telefon numarasını göndermiş. Buna sonra bakarım.

Tekrar içeri girdiğimde, Ana yatak odasında, Nordstrom çantalarına bakıyor. "Bir şeyler alması için Taylor'ı göndermiştim. Pijama falan." Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Üzüntüsü boş bakışlarından okunuyor. Kalbim, acısını dindirmek için can

atıyor. "Ah, Ana. Seni hiç böyle görmedim. Her zaman çok cesur ve güçlüsün."

Bakışlarıma suskun ve çaresiz karşılık veriyor.

Yavaşça, buz gibi bir rüzgâr esmişçesine kollarını kavuşturup kendine sarılıyor. Daha fazla dayanamıyorum. Tüm sıcaklığımı onu sarıyorum. "Bebeğim, o yaşıyor. Hayati göstergeleri iyi. Sadece sabırlı olmamız gerek." Titriyor. Üşüdüğünden mi yoksa Ray'i öyle görmenin şokunu mu yaşıyor, bilmiyorum. "Gel." Elini tutup onu banyoya götürüyorum, yavaşça soyuyorum ve küvete girmesine yardım ediyorum. Saçlarını dağınık topuz yaparak topluyor, köpük dolu küvete yerleşip gözlerini kapıyor. Bunu soyunup yanına gitmek için bir işaret olarak alıyorum. Arkasına geçip sıcak suyun içinde yerleşerek onu kendime çekiyorum. Sıcak, rahatlatıcı suda, ayakları ayaklarımdan üstünde, uzanıyoruz.

Zamanla Ana kendini bırakarak bana yaslanıyor.

Bir oh çekiyorum ve midemde dolanan endişenin arasında soluklanmak için kendime izin veriyorum.

Tanrı'dan dilerim ki Ray iyileşir.

İyileşmezse Ana darmadağın olacak.

Ve yardım etmek elimden gelmiyor.

Dalgın dalgın saçını öpüyorum. Köpüğün baloncuklarını patlattığını görüp bir anlığına da olsa gevşemesine seviniyorum.

"Leila'yla birlikte banyoya girmedin, değil mi? Hani onu yıka-
dığın zaman?" diye soruyor damdan düşercesine.

"Hayır!"

"Öyle düşünmüştüm. İyi."

Nereden çıktı bu?

Yüzünü görmek için düğüm yaptığı saçından çekerek başını yana yatırıyorum. Merak ediyorum. "Niye sordun?"

Omuz silkiyor. "Hastalıklı merak. Bilmiyorum... Bu hafta onu görünce."

Umarım onu bir daha görmeyeceksin. "Anladım. Asıl hastalıklı olan o."

"Ona destek olmaya ne kadar devam edeceksin?"

"Kendi ayaklarının üstünde durana kadar. Bilmiyorum. Neden?"

"Başkaları da var mı?"

"Başkaları mı?" diye soruyorum.

"Desteklediğin eski köleler."

"Biri vardı, evet. Ama artık yok."

"Ya?"

"Tıp okuyordu. Şimdi doktor oldu ve biriyle birlikte."

"Başka bir dominant mı?"

"Evet."

"Leila sende onun iki tablosu olduğunu söyledi" diye mırıldanıyor.

"Vardı. Pek önemsemişim şeyler değildi. Teknik açıdan başarılıydılar ama benim için fazla renkliydiler. Galiba Elliot aldı onları. Bildiğimiz üzere, adam zevksiz."

Ana kıkırdıyor. Öyle harika bir ses ki iki kolumla ona biraz fazla heyecanlı bir şekilde sarılırken sular küvetten taşıyor.

"Böyle daha iyi." Şakağından öpüyorum.

"En yakın arkadaşım ile evleniyor."

"Öyleyse çenemi kapasam iyi olur." Ona bakıp gülümsüyorum ve karşılığında bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum. "Bir şeyler yememiz gerek."

Ana'nın suratu asılıyor ama cevap olarak hayır kabul etmiyorum. Onu doğrultup banyodan çıkarak bir bornoz alıyorum.

"Sen uzan. Ben oda servisinden bir şeyler sipariş edeceğim."

Yemek siparişini verdikten sonra alışveriş çantalarını karıştırıp üstümü değiştiriyorum. Taylor iyi iş çıkarmış. Seçtiği siyah kot pantolon ve gri kaşmir kazağı beğeniyorum. Oturma odasına geçip dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve e-postalarımı bakıyorum. Gelen kutumu kontrol ederken aklıma bir fikir geliyor.

Kimden: Christian Grey

Konu: Sarhoş Sürücü. Astoria PM.

Tarih: 9 Eylül 2011 17.34

Kime: Grey, Carrick

Merhaba baba,

Annem herhalde Raymond Steele'in kaza geçirdiğini söylemiştir. Bu sabah Astoria'da sarhoş bir sürücü arabasına çarpmış. Ray şu an yoğun bakımda. Ona çarpan adamla ilgili bilgi almak için polis merkezindeki tanıdıklarını kullanabilir misin?

Teşekkürler.

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Yatak odasına gidip kapıya yaslanarak Nordstrom çantalarını karıştıran Ana'yı izliyorum.

"Beni Clayton's'ta taciz etmenin dışında, hiç gerçekten bir mağazaya gidip alışveriş yapmışlığın var mı?" diye soruyor.

"Seni taciz mi ettim?" Eğlendiğimi gizlemeye çalışarak yavaşça yanına gidiyorum.

Yarım bir gülümsemeyle, "Evet, taciz ettin" diyor.

"Doğru hatırlıyorsam iki ayağın bir pabuca girmişti. Ve o genç adam peşinden ayrılmıyordu. Neydi adı?"

"Paul."

"Hayranlarından biri."

Gözlerini devirince gülümsememe engel olamıyorum. Dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum. "İşte benim kızım." Çok uzağa gitmeyeceğini biliyordum. "Giyin. Tekrar üşümeni istemiyorum."

Sipariş ettiğim yemek Ana'yı pek kandıramıyor. İki patates kızartması ve yarım yengeç keki yiyor, hepsi o. Hayal kırıklığıyla iç çekerek masadan kalkıp tekrar yatak odasına gitmesini izliyorum. Ona zorla yediremeyeceğimi biliyorum ama yemediğinde endişeleniyorum. Ne yapacağımı düşünürken onu ve babasını eğer, bu büyük bir eğer, yarın her şey yolunda giderse ve Büyük José de isterse, babasıyla beraber Ana'nın sürpriz doğum günü yemeğine davet etmek için José'ye mesaj yazıyorum.

Dizüstü bilgisayarında e-postalarımı kontrol ediyorum. Carrick'ten bir tane gelmiş.

Kimden: Grey, Carrick

Konu: Sarhoş Sürücü. Astoria PM.

Tarih: 9 Eylül 2011 17.42

Kime: Christian Grey

Bakacağım. Annen şimdi Portland'a varmış olmalı.
Baban.

Carrick Grey, Ortak

Grey, Krueger, Davis ve Holt SSO

Bu iyi haber. Biz döndüğümüzde annem Ray'in yanında olur.

Ana oturma odasına döndüğünde üstünde açık mavi bir kapüşonlu eşofman üstü, spor ayakkabılar ve kot pantolon var. "Hazırım" diye mırıldanıyor. Belki üzgün ve gergin olduğu için yüzü solgun ama daha genç görünüyor.

Ama zaten sadece yirmi bir yaşında.

"Çok genç görünüyorsun. Hem de yarın tam bir yaş yaşlanacaksın" diye mırıldanıyorum.

Üzgün gülümsemesi beni parçalıyor. "İçimden kutlamak pek gelmiyor. Şimdi gidip Ray'i görebilir miyiz?"

"Tabii. Keşke bir şeyler yeseydin. Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın."

"Christian, lütfen. Aç değilim. Belki Ray'i gördükten sonra. Ona iyi geceler demek istiyorum."

Biz vardığımız sırada José, yoğun bakım ünitesinden çıkıyor. "Ana, Christian, merhaba."

"Baban nerede?" diye soruyor Ana.

"Gelemeyecek kadar yorgundu. Bu sabah bir trafik kazası geçirdi."

Zorla gülümsemesine bakarak bunun José'nin espri anlayışı olduğunu çıkarıyorum.

"Ayrıca ağrı kesicileri etkisini gösterdi" diye devam ediyor. "Bayılmış gibi uyuyordu. Aileden değilim diye Ray'i görmek için savaştım gerekti."

"Ve?" Ana'nın sesi kaygıyla çatlıyor.

"O iyi Ana. Aynı ama her şey yolunda."

Sanırım rahatlayarak başını sallıyor.

"Yarın görüşürüz doğum günü kızı."

Lanet olsun. Sürprizi bozma!

Ana, "Tabii. Burada olacağız" diye karşılık veriyor.

José bana bir bakış atıyor sonra Ana'yı kucaklıyor. Ona sarılırken gözlerini kapıyor. "Mañana"⁶⁶ diye fısıldıyor.

Oğlum. Hâlâ mı karıma sinyal veriyorsun?

Ana'yı bırakıyor, ona iyi akşamlar diliyoruz ve koridorda asansöre doğru yürürken arkasından bakıyoruz.

İç çekiyorum. "Senin için hâlâ deli oluyor."

"Hayır. Olmuyor. Hem olsaydı bile..." Omuz silkiyor. Umursamıyor. "Aferin" diyor.

Ne?

Gözleri muzipçe parlayarak, "Ağızından köpükler saçmadığın için" diye açıklıyor.

Şimdi bile benimle dalga geçiyor. "Ben hiç ağızından köpük saçmadım!" Bozulmuş gibi yapmaya çalışıyorum ama dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Yapmak istediğim de buydu. "Hadi, babanı görelim. Senin için bir sürprizim var."

"Sürpriz mi?"

"Gel." Elini tutuyorum.

Annem, Ray'in yatağının ucunda, başını eğmiş, Dr. Crowe ve cerrahi önlük içinde bir kadını dinliyor. Bizi görünce canlanıyor.

"Christian." Beni yanağımdan öpüyor sonra karıma sarılıyor. "Ana, nasılsın?"

"Ben iyiyim. Babam için endişeleniyorum."

"O iyi ellerde. Dr. Sluder alanında uzmandır. Yale'de birlikte okumuştuk."

"Bayan Grey." Dr. Sluder, Ana'nın elini sıkıyor. Hafif bir güneyli aksanı var, ninni söyler gibi konuşuyor. "Babanızın baş doktoru olarak memnuniyetle söyleyebilirim ki her şey yolunda gidiyor. Hayati göstergeleri sabit ve güçlü. Tamamen iyileşeceğine inanıyoruz. Beyindeki şişme durdu ve azalma gösteriyor. Bu kadar kısa süre için çok cesaret verici bir gösterge."

66. İsp. Yarı. (ç.n.)

"Bu iyi haber" diyor Ana. Yanaklarına biraz renk geliyor.

"Öyle Bayan Grey. Ona gerçekten iyi bakıyoruz. Seni tekrar göndüğüme çok sevindim Grace."

"Ben de Lorraina."

"Dr. Crowe, Bay Steele'in ziyaretçilerine izin verelim." Crowe, Dr. Sluder'in arkasından koğuştan çıkıyor.

Ana, hâlâ huzur içinde uyumakta olan Ray'e bakıyor. Grace elini tutuyor. "Ana, tatlım, onunla otur. Konuş onunla. Her şey yolunda. Ben Christian'la bekleme odasında olacağım."

"Ana nasıl?" diye soruyor Grace.

"Anlamak güç. Dayanıyor ama çok endişelendiğini biliyorum. Normalde çok güçlüdür."

"Onun için bir şok olmalı canım. Tanrı'ya şükür burada onunla berabersin."

"Geldiğin için teşekkürler anne. Söylediklerin gerçekten yatıştırıcıydı ve Ana için büyük fark yarattığına eminim."

Grace gülümsüyor. "Onu çok seviyorsun."

"Evet."

"Yarın doğum günü için ne yapacaksın?"

"Kararsızım ama burada sakın bir kutlama yapmayı düşündüm."

"Bence bu iyi bir fikir. Bu gece Portland'da kalacağım. Kendime pek sık vakit ayırdığım söylenemez."

"Andrea babamla ikiniz için The Heathman'da bir oda ayırttı."

Gülümsüyor. "Christian, çok beceriklisin. Her şeyi düşünüyorsun."

Sözleri sıcak yaz güneşi gibi içime yayılıyor.

Beyaz tişörtümü üstümden sıyrıp çıkarmamla Ana kapıp banyonun üstünden geçirerek yatağa giriyor.

"Keyfin daha yerinde görünüyorsun." Ana'nın tişörtümü giymek istemesine sevinerek pijamalarımı geçiriyorum.

"Evet. Dr. Sluder ve annenle konuşmak çok şeyi değiştirdi. Grace'ten buraya gelmesini sen mi istedin?"

Yatağa girip ona arkasından sarılıyorum; kızımın kaşık pozisyonunu en sevdiğim şey. "Hayır. Gelip babanı görmeyi kendisi istedi."

"Nereden biliyordun?"

"Onu bu sabah aradım."

Ana iç çekiyor.

"Bebeğim, yorgunsun. Uyumalısın."

"Hmm" diye mırıldanıyor sonra başını çevirip bana bakarak kaşlarını çatıyor.

Ne?

Dönüp bana sokuluyor. Saçını okşarken tenime işleyen sıcaklığını hissediyorum. Her ne düşünüyorduysa geçmişe benziyor.

"Bana bir şey için söz ver" diyorum.

"Hmm?"

"Yarın bir şey yiyeceğine söz ver. Başka bir adamın ceketini giymene ağzımdan köpükler saçmadan zor katlanabildim ve Ana, yemelisin. Lütfen."

Tamam der gibi "Hmm" diye mırıldanıyor. Saçını öpüyorum. "Burada olduğun için teşekkürler" diye mırıldanıp göğsümü öpüyor.

"Nerede olacaktım? Ben, sen neredeyse orada olmak istiyorum Ana."

Her zaman.

Sen benim karımsın. Artık benim ailemsin.

Ve aile her şeyden önce gelir.

Bu odada ilk uyuyuşumuzu hatırlayarak tavanı seyrediyorum.

Çok uzun zaman önceydi. Ama çok da uzun zaman olmadı.

Beklenmedik bir şeydi.

Biriyle uyumak.

Onunla uyumak.

"Burada olmak bana ne kadar uzun bir yol geldiğimizi düşündürdü. Burada seninle uyuduğum ilk geceyi" diye fısıldıyorum.

"Ne geceydi. Seni saatlerce izlemiştim. Tam bir... Fıstıktın."

Yorgun gülümseyişini göğsümde hissediyorum.

Ah, bebek.

"Uyu" diye mırıldanıyorum ve bu bir rica değil.

10 Eylül 2011, Cumartesi

Büyükbaba Theodore bana bir elma veriyor. Parlak kırmızı. Ve tadı çok güzel; ev ve günlerin sonsuza kadar sürdüğü uzun yaz mevsimleri gibi. Yüzümde hafif bir rüzgâr var. Güneşin altında serinletiyor. Meyve bahçesinde göz göze duruyoruz. Güneş ve rüzgârla yıpranmış, çizgiler oluşmuş teni, binlerce hikâye anlatıyor. Uzanıyor ve ell titriyor. Eskisi gibi güçlü değil... Büyükbaba! Omzumu tutuyor; gözleri puslu ama hâlâ bilgelik ve sevgiyle parlıyor... Bana. Bunu şimdi görüyorum. *Sen küçükken nasıl tatlı elmalar yetiştirdik, hatırlıyor musun?* Gülümsüyorum. Hâlâ tatlılar. Ağaçlar hâlâ meyve veriyor. Gözlerinin etrafı kırışarak gülümsüyor. *Farklı bir çocuktun sen. Konuşmazdın. Çok utangaçtın. Şimdi sana bak. Kendi evreninin efendisisin. Seninle gurur duyuyorum oğlum. Başardın.* Sözleri güneş gibi ısıtıyor. Arkasından annem, babam, Elliot, Mia ve Ana, uzun çimenlerin arasından bir örtü ve sepetle bize doğru yürüyorlar. Ana, Mia'nın söylediği bir şeye gülüyor. Başını geriye atıyor; saçları açık ve güneşin altın ışıklarını yansıtıyor. Annem de katılıyor. O da gülüyor. *Aile her şeydir oğlum. Her zaman. Aile önce gelir.* Ana dönüp bana gülümsüyor. Gün ışığı gibi gülümseyişi beni içimden aydınlatıyor. Işığım. Aşkım. Ailem. Ana.

Uyanıyorum ama gözlerimi açmadan önce hoşnutluğumun tadını çıkarıyorum. Dünyada her şey yolunda, her şey olması gerektiği gibi ve artık unutulmuş bir rüyanın kalıntılarının keyfini sürdüğümü biliyorum.

Gözlerimi açıyorum.

Neredeyim?

The Heathman'da.

Kahretsin – Ray.

Acımasız gerçek davetsiz bir şekilde zihnime giriyor ama başımı çeviriyorum ve Ana'nın yanımda kıvrılmış halde uyuduğunu görerek rahatlıyorum. Perdelerden sızan ışıktan, daha erken olduğunu anlıyorum. Kısa bir süre kıpırdamadan uzanıp bugün yapmam gerekenleri aklımda listeliyorum.

Bugün onun doğum günü.

Ve Ray hastanede yaralı halde yatıyor.

Aynı anda hem kutlamak hem de acısını paylaşmak hassas bir denge gerektirecek.

Dikkatle yataktan çıkıyorum.

Karını uyandırma!

Duş alıp giyinince Ana'yı uyandırmamak için sessizce oturma odasına geçiyorum. Ana'nın doğum günü yemeğini ayarlamak için karar vermek zorundayım. Bu yüzden günün ilk işi yoğun bakım ünitesini aramak oluyor. Ray'in hemşirelerinden biriyle konuşuyorum. Rahat bir gece geçirdiğini, hayati göstergelerinin iyi olduğunu söylüyor. Sonra beni görevli doktorla görüştürüyor. Doktor, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu ve iyimser olabileceğimizi açıklıyor. Bu cesaret verici haberler ve Dr. Sluder'ın dünkü raporuna bakarak yemeği organize etmeye karar veriyorum.

Bu esnada her ikisi de Taylor'da olan hediyelerine ihtiyacım var. Saatile bakıyorum. Sabah 07.35. Otelde bir odada kalan Taylor'a mesaj atıyorum.

Günaydın. Ana'nın
hediyesi sende mi?

TAYLOR

Evet efendim. Kutuyu
yukanya getireyim mi?

Lütfen. Hâlâ uyuyor!

Birkaç dakika sonra kapı hafifçe vuruluyor ve Taylor her zamanki şık takım elbiseli haliyle kapıda. Uyuyan güzeli düşünerek, "Merhaba" diye fısıldıyorum. Kapıyı ayağımla aralık tutarak Taylor'ın yanına, koridora çıkıyorum.

"Günaydın" diyor o da fısıldayarak. "İşte." Uçuk pembe kâğıt ve saten kurdelelerle güzel bir şekilde sarılmış bir paketi avucuma koyuyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Güzel paket. Sen mi yaptın?" Taylor kızanıyor.

"Bayan Grey için" diye geveliyor. Bunun yeterli bir sebep olduğunu biliyorum. "Kutuyla beraber bu kartı verdiler."

"Teşekkürler. Zar atıp Ana için küçük bir akşam yemeği partisi düzenleyeceğim. Bugün konuklarımızın varışını koordine etmemiz gerek."

"Andrea bana bütün gelişmeleri haber veriyor. Sawyer da burada. Sanırım biz ikimiz aramızda halledebiliriz."

"Bizde de yeni araba olacağı için Ana ve beni getirip götürmeniz gerekmeyecek."

"İki anahtarı da getirdim size sormadan." R8'in anahtarını havaya kaldırıyor. "Yedek anahtar valeden."

"Akıllıca düşünmüşsün." Anahtarı cebime atıyorum. "Biz herhalde en az bir saate çıkarız. Çıkmaya hazır olduğumuzda sana mesaj atarım, Audi'yi ön tarafa getirirsin."

"Garajda telefonum çekmeyebilir. Konuk ilişkileri görevlisine haber veririm, beni vale odasından arar."

"Tamam. Lobiye indiğimizde ona işaret ederim. O nasıl?"

"R8 mi?"

Başımı sallıyorum ve kocaman sırtışı bilmem gereken her şeyi söylüyor.

"Harika." Ben de sırtıyorum. "Sonra görüşürüz."

Birden dönüp gidiyor. Arkasından gülümseyerek bakıyorum. Daha önce hiç bir otel koridorunda fısıldaşmış mıydım? Taylor'la? Eski deniz subayıyla? İkimizin komik haline başımı sallayıp içeri giriyorum.

Ana'ya baktığımda hâlâ baygın gibi uyuyor. Şaşırmıyorum; dün iyice dağılmış olmalı. Andrea'ya bir e-posta göndermek için zamanım var.

Kimden: Christian Grey

Konu: Ana'nın Doğum günü Yemeği

Tarih: 10 Eylül 2011 07.45

Kime: Andrea Parker

Günaydın Andrea,

Ana'nın sürpriz akşam yemeği partisini düzenlemeye karar verdim.

Lütfen otelden teyit al ve bir pasta ayarla (çikolatalı!).
Herkesin seyahat durumundan beni haberdar et.
Taylor ve Sawyer burada olduğu için gelenleri havaalanından alabiliriz.
Onlarla ayarlayın.
Teşekkürler.
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Başka ne yapmam gerek?

Ana'nın hediyesi elimde, masada otururken boş karta bakıyorum. Neyse ki tam olarak ne söylemek istediğimi biliyorum.

Sevgili karım olarak ilk doğum gününde bütün ilklerimiz için.

Seni seviyorum.

C.

Kartı zarfın içine sokup dizüstü bilgisayarına geri dönüyorum. Ana akşam yemeği için biraz daha şık olmak isteyecek. Dün söyledikleri aklımda; Taylor'ı göndermek yerine ben bir elbise seçmeyi tercih ederim. Nordstrom'un web sitesine bakıyorum. İnternette seçip buradaki mağazadan alma olanağı var. Mağaza The Heathman'dan sadece iki blok ötede.

Mükemmel.

Aramaya başlıyorum.

Yirmi dakika sonra Ana'nın ihtiyacı olabilecek her şeyi almış durumdayım; umarım seçtiklerimi beğenir. Taylor'a mesaj atıp haber veriyorum. Biz Ray'i ziyaret etmeye gittiğimizde Luke'u Nordstrom'a göndereceğini yazan bir mesajla yanıtlıyor.

Ana'yı uyandırma zamanı geldi.

Yatağın kenarına oturduğumda kıpırdanıyor ve sabah ışığında gözlerini kırpıştırarak açıyor. Bir an için rahatlamış ve iyi dinlenmiş görünüyor ama ifadesi aniden değişiyor. "Lanet olsun! Babacığım!" diyor panik içinde.

"Hey." Bana bakması için yanağını okşuyorum. "Sabah yoğun bakımı aradım. Ray rahat bir gece geçirmiş. Her şey yolunda." Bana teşekkür ederek doğruluyor. Rahatlamış görünüyor. Uzanıp alnundan öpüyorum ve gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum.

Uyku ve Ana.

Enfes.

"Günaydın Ana." Şakağından öpüyorum.

"Merhaba."

"Merhaba. Doğum gününü kutlamak istiyorum. Olur mu?"

Gülümsemesi belirsiz ama gözleri içtenlikle parlayarak yanı-
ğını okşuyor. "Evet, tabii ki. Teşekkürler. Her şey için."

"Her şey mi?"

"Her şey" diyor kararlılıkla.

Bana neden teşekkür ediyor? Kafa karıştırıcı. Ama ona hedi-
yesini vermek için sabırsızlandığımdan, üstünde durmuyorum.

"Al."

Paketi alıp kartı açarken gözleri heyecanla parlayarak bana ba-
kıyor. Okurken ifadesi yumuşuyor. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsüyorum. "Aç hadi."

Gülümsememe karşılık vererek kurdeleyi çözüyor ve kâğıdı
nazikçe sıyrınca Cartier'in deri kutusu ortaya çıkıyor. Birlikte ya-
şadığımız ilklerin sembollerini; bir helikopter, bir katamaran, bir
planör, bir siyah Londra taksisi, bir Eiffel Kulesi ve bir yatak sem-
bolü taşıyan beyaz altından şans bilekliğini görünce gözleri açılı-
yor. Alnını kırıştırarak dondurma külahını incelerken şaşkın bir
ifadeyle bana bakıyor.

"Vanilya?" diyorum mahcupça omuz silkerek.

Kahkaha atıyor. "Christian bu çok güzel. Teşekkür ederim.
Fıstık gibi." Bileklikteki küçük kalbi parmağıyla sallıyor. Bu bir
madalyon. Daha önce kalbimi kimseye vermediğim için uygun
olacağını düşündüm. Onu açıp içine giren ve yerleşen kişi Ana
oldu.

Romantik bir budalasın Grey. "İçine bir fotoğraf ya da ne istersen
koyabilirsin."

"Senin fotoğrafını." Bana kirpiklerinin arasından bakıyor.
"Her zaman kalbimdesin."

Boyum beş karış uzamış gibi hissettiriyor bana.

Parmak uçlarını, ikimizi temsil eden C ve A harflerinde gezdi-
riyor sonra beyaz altından anahtara geçiyor. Parlak mavi gözle-
riyle sorarak tekrar bana bakıyor.

"Kalbime ve ruhuma" diye fısıldıyorum. Boğuk bir çığlık koparak kollarıma atılıyor. Kollarını boynuma dolarken şaşkınım. Onu kucığına alıyorum.

"Çok düşünceli bir hediye. Çok sevdim. Teşekkür ederim." Son kelimedede sesi çatlıyor.

Ah, bebek. Ona daha sıkı sarılıyorum.

"Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum" diyor gözyaşları içinde.

Sözlerini sindirmeye çalışarak yutkunuyorum ve göğsümün derinliklerindeki sızıyı duymazdan geliyorum. "Lütfen ağlama" diyorum boğuk bir sesle. Bana ihtiyacı olmasını seviyorum.

Burnunu çekiyor. "Üzgünüm. Aynı anda öyle mutlu, üzgün ve endişeliyim ki. Hem acı hem tatlı."

"Hey." Başını arkaya yatırıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Anlıyorum."

"Biliyorum" diyor üzgün bir gülümsemeyle.

"Daha mutlu koşullarda ve evde olmamızı dilerdim ama buradayız." Hayıflanır gibi omuz silkiyorum. İkimiz de bunun olacağını bilemezdik. "Hadi, kalk bakalım. Kahvaltıdan sonra Ray'e bakmaya gideriz."

"Tamam." Onu giyinmesi için bırakırken gülümsemesi biraz daha neşeli.

Oturma odasına geçip Ana için granola, yoğurt, meyve ve kendime omlet sipariş ediyorum.

Ana'nın iştahının yerine geldiğini görmek sevindirici. Kahvaltısını görev gibi silip süpürüyor ama yorum yapmıyorum. Bugün onun doğum günü ve mutlu olmasını istiyorum.

Aslında onun mutlu olmasını her zaman istiyorum.

"En sevdiğim kahvaltıyı sipariş ettiğin için teşekkürler."

"Bugün doğum günün. Ayrıca bana teşekkür edip durmayı bırak."

"Sadece minnettar olduğumu bilmeni istiyorum."

"Anastasia, bu benim işim."

Seninle ilgilenmek istiyorum. Sana bunu birçok defa söyledim.

Gülümsüyor. "Evet, öyle."

Kahvaltısını bitirince, elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde gidelim mi diye soruyorum. Ona arabayı vermek için sabırsızlanıyorum.

"Hemen dişlerimi fırçalayacağım."

Pişmiş kelle gibi sırtıyorum. "Tamam."

Kaşlarının arasında o küçük v oluşuyor. Ufukta bir şeyler olduğundan şüpheleniyor sanırım ama bir şey söylemeden banyoya gidiyor. Taylor'a mesaj yazıp birazdan ineceğimizi söylüyorum.

Asansöre yürürken Ana'nın yeni şans bilekliği taktığını fark ediyorum. Elini alıp parmak boğumlarını öpüyorum. Başparmağımı helikopter sembolünde gezdiriyorum. "Beğendin mi?"

"Beğenmekten de öte. Bayıldım. Hem de çok. Sana bayıldığım gibi."

Asansörü beklerken bir kez daha parmaklarını öpüyorum.

O asansörü.

Her şeyin başladığı yer. Kontrolü kaybettiğim yer.

Kontrolü devrettiğin yer Grey.

Evet. Tanıştığınızdan beri dizginler onun elinde.

Asansöre binerken Ana bana göz atıyor.

O da benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyor. Lobinin düğmesine basıp kapılar kapanırken, "Yapma" diye fısıldıyorum.

"Neyi yapma?" Bana kirpiklerinin arasından, aynı anda hem masum hem kışkırtıcı bir şekilde bakıyor.

"Bana öyle bakma."

"Kâğıt işinin canı cehenneme" diyor kocaman bir sırıtışla.

Bir kahkaha atıyorum ve onu kollarıma çekip yüzünü yüzüme çeviriyorum.

"Bir gün bu asansörü bütün bir öğleden sonra için kiralayacağım."

"Sadece öğleden sonra mı?" Bir kaşını kaldırıyor. Bu bir meydan okuma.

"Bayan Grey, doymak bilmiyorsunuz."

"Konu sen olduğunda bilmiyorum."

"Bunu duyduğuma çok memnun oldum." Dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum ama ben geri çekilirken Ana boynuma

sarıyor ve dudaklarımı dudaklarına doğru çekiyor. Dili ısrarcı, girmek için zorluyor ve beni duvara yaslayıp vücudunu vücuduma dayıyor. Öpüşüne karşılık verirken arzu içimde bir kuyruklu yıldız gibi yanıyor.

Aklımdaki nazık, saygılı sevgi ifadesi daha karanlık, istekli, şehvetli bir hale dönüşüyor.

Daha fazlasına.

Çok daha fazlasına.

Dili durmak bilmeden benimkiyle birleşiyor.

Siktir.

Onu istiyorum. Burada. Bu asansörde.

Yine.

Öpüşüyoruz. Diller, dudaklar, eller. Hepsi katılıyor.

Parmaklarım saçlarını kavrarırken yüzümü okşuyor. Arzumla savaşırken, "Ana" diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum Christian Grey." Soluk soluğa ve heyecanlı. Gözleri vaat dolu. "Bunu unutma." Asansör duruyor, kapılar açılıyor. Aramıza biraz mesafe koyuyor.

Lanet olsun.

Bütün vücuduma kan pompalanmış gibi.

"Bunu bugün kiralamaya karar vermeden önce gidip babanı görelim." Onu hızlıca öpüyorum ve elinden tutup lobiye çıkıyorum. Neyse ki ceketim üstümde.

Konuk ilişkileri görevlisi bizi görüyor; ona başımla bir işaret veriyorum. Ana aramızdaki iletişimi görüyor ama kızıma, benim patentli sana-tamamen-sahibim-ve-sana-bir-sürprizim-var gülümsememle bakıyorum. Kaşları çatılıyor. "Taylor nerede?" diye soruyor.

"Onu birazdan göreceğiz."

"Sawyer?"

"Bazı işleri hallediyor."

Dışarı çıkıp kaldırımında duruyoruz. Güzel bir yaz sonu günü; Broadway'deki ağaçların bütün yaprakları üzerlerinde ama havada yaklaşan sonbaharın esintisi var. Taylor'dan eser yok. Ana beni takip ederek sokakta sağına soluna bakınıyor. "Ne oluyor?" diye soruyor. Oyunu bozmamak için lakaytça omuzlarımı kaldırıyorum.

Sonra onu duyuyorum. R8'in homurdanan motorunu. Taylor gıcıcır gıcıcır beyaz aracı, Ana'nın yepyeni Audi'sini önümüze park ediyor. Ana bir adım geri atıyor. İnanamıyormuş gibi bir arabaya bir bana bakıyor.

Tamam, ona en son bir araba vermeyi denediğimde işler iyi gitmemişti.

Bu iş iki türlü de sonuçlanabilir.

Sen söyledin Ana. *Bana doğum günümde bir tane alabilirsin. Beyazından.*

"Doğum günün kutlu olsun" diye mırıldanıyorum ve cebimden anahtarı çıkarıyorum.

Ağzı açık kalıyor. "Bu sefer gerçekten çok ileri gittin." Her kelimeyi üstüne basarak söylüyor sonra dönüp hayranlıkla, kaldırıma park edilmiş mühendislik harikasına bakıyor. Şaşkınlığı çok uzun sürmüyor; yüzü aydınlanıyor ve yerinde zıplıyor. Dönüp kollarıma atılıyor. Verdiği tepkiyle mutluluktan uçarak onu etrafımda döndürüyorum.

"Akıldan çok paran var!" diye bağırıyor. "Bayıldım! Teşekkür ederim."

Onu belinden yere eğerek şaşırtıyorum. Küçük bir şokla pazılarına tutunuyor. "Sizin için her şeyi yaparım Bayan Grey." Onu öpüyorum. "Gel. Babanı görmeye gidelim."

"Evet!" diyor heyecanla. "Ben sürüyorum, değil mi?"

İyi bir fikir olmadığını düşünsem de razı olup ona gülümsüyorum. "Tabii. O senin." Onu ayaklarının üstüne doğrultuyorum ve sekerek Taylor'ın açık tuttuğu sürücü kapısına gidiyor.

"Doğum gününüz kutlu olsun Bayan Grey." Taylor gülücükler saçıyor.

"Teşekkürler Taylor." Ona sarılıyor. Gözlerimi devirerek yolcu koltuğuna oturuyorum. Ana şoför koltuğuna geçip ellerini direksiyonda kaydırarak mutlulukla sırtırken Taylor kapısını kapatıyor.

"Dikkatli olun Bayan Grey" diyor. Kaba sesine rağmen ona düşkünlüğü sesinden belli oluyor. Anlaşılmaz bir sebeple bu beni gülümsetiyor.

"Olurum" diyor Ana, heyecanla kıpır kıpır. Anahtarı kontağa takıyor. Yanında geriliyorum.

Arabayı başkasının sürmesinden nefret ediyorum.

Taylor hariç.

Ama Ana bunu zaten biliyor.

"Yavaş git" diye uyarıyorum. "Peşimizden kovalayan yok." Anahtarı çeviriyor ve R8 gürleyerek çalışıyor. Ana çabucak yan ve dikiz aynaları ayarlıyor, gaza basıyor ve sinir bozucu bir hızla sokaka çıkıyor.

"Yavaş!" diye bağıyorum koltuğuma tutunarak.

"Ne?"

"Yoğun bakımda babanın yanına yatmanı istemiyorum. Yavaşla" diye bağırırken R8 iyi bir fikir miydi diye düşünüyorum. Hemen yavaşlıyor.

"Daha iyi mi?" Bana baş döndüren bir gülümsemeyle bakıyor.

"Çok daha iyi" diye mırıldanıyorum, ikimizin de hayatta olduğuna minnettar bir şekilde. "Yavaş ol Ana."

Yedi dakika sonra hastanenin otoparkındayız ve her geçen dakikasında en az on yıl yaşlandım. Nabzım 180'e çıkmış olmalı. Kanımın şoförlüğü, kalbi zayıf olanlara göre değil. "Ana, yavaşlaman gerek. Sana bunu aldığıma pişman etme beni." Kontağı kapatırken ona kızarak bakıyorum. "Baban yukarıda trafik kazası yüzünden yatıyor."

"Haklısın" diye fısıldıyor. Uzanıp elimi tutuyor. "Uslu duracağım."

Daha fazlasını söylemek istiyorum ama söylemiyorum. Bugün doğum günü ve babası yoğun bakımda.

Ve ona arabayı sen aldın Grey.

"Tamam. Güzel. Hadi, gidelim."

Ana, Ray'i ziyaret ederken ben bekleme odasına kapanıp birkaç telefon açıyorum. Önce Andrea.

"Bay Grey. Günaydın."

"Günaydın. Durum nedir?"

"Herkes sırayla Portland'a geliyor. Stephan'la sabahın ilerleyen saatlerinde iletişime geçeceğim. Pasta konusunda hâlâ The Heathman'dan haber bekliyorum ama bugün hazırlayabilecek bir pastane de buldum Portland'da."

“İyi iş çıkarmışsın.”

“Bay ve Bayan Adams, bu sabah Pasifik saatiyle on buçukta uola çıkıyorlar. Dört buçuk gibi Portland’da olurlar.”

“Sürpriz partiyi neden Portland’a kaydırduğımızı biliyorlar mı?”

“Ayrıntı vermedim.”

Güzel. Carla’nın uçuş boyunca Ray için endişelenmesini istemiyorum.

Andrea devam ediyor. “Bayan Adams, sürpriz olsun diye Bayan Grey’le özellikle iletişime geçmediğini söyledi.”

“Tamam. Savannah’dan hareket ettiklerinde bana haber ver.”

“Veririm.”

“Bütün bunları ayarladığın için teşekkürler.”

“Benim için zevk, efendim. Umarım Bay Steele’in durumu daha da iyiye gider.”

“Sonra konuşuruz.” Telefonu kapatıyorum ve dikkatimi çeken bir e-postayı açıyorum.

Kimden: Grey, Carrick

Konu: Sarhoş Sürücü. Astoria PM.

Tarih: 10 Eylül 2011 09.37

Kime: Christian Grey

Annen Raymond Steele’in iyi ellerde olduğunu söylüyor.

Ana’nın doğum günü kutlaması için daha sonra size katılacağım.

Sürücü konusunda, seninle yüz yüze veya telefonda konuşmayı tercih ettiğim bazı bilgiler edindim.

Bu akşam görüşürüz oğlum.

Baban

Carrick Grey, Ortak

Grey, Krueger ve Holt SSO

Carrick'i arıyorum ama sesli mesaj servisi çıkıyor. Bir mesaj bırakıyorum sonra oturup Hwang'larla dün yaptığımız toplantı hakkında Ros'un gönderdiği notları inceliyorum.

Yarım saat sonra babam arıyor.

"Christian."

"Baba. Merhaba. Ne haberlerin var?" Camdan Portland'ı izliyorum.

"Astoria Polis Merkezi'ndeki tanıdıklarımın biriyle konuştum. Suçlunun adı Jeffrey Lance. Polis tarafından tanınıyor. Sadece Astoria'da değil memleketi olan Güneydoğu Portland'da da. Orada bir karavan kampında yaşıyor."

"Evinden epey uzaktaymış."

"Kanında alkol seviyesi yüzde 0.28'miş."

"Bu ne demek oluyor?"

Arkamı dönüyorum; Ana benden habersizce bekleme odasına süzölmüş, dikkat kesilmiş, beni izliyor.

Babam, "Yasal sınırın üç buçuk kat üstü demek oluyor" diyerek beni konuşmaya geri çekiyor.

"Sınırın ne kadar üstünde?" İnanamıyorum. *Kahrolası sarhoşlar. Onlardan nefret ediyorum.* Beynimin en acı anılarımı saklayan köşelerinden viski, ter ve Camel sigarasının ekşi kokusu bilincime sızıyor.

"İşte oradasın küçük piç."

Siktir. Bağımlı fahişenin pezevengi.

"Üç buçuk kat" diye mırıldanıyor babam tiksintiyle.

"Anladım."

"Bu ilk suçu da değil. Ehliyeti askıya alınmış. Sigortası yok. Polis bütün suçlamaları inceliyor ve avukatı itirafla ceza indirimi peşinde ama..."

"Bütün suçlamaları, hepsini" diye araya giriyorum. Tepem atıyor. *Ne aşağılık bir herif.* "Ana'nın babası yoğun bakımda. En ağır cezayı almasını sağla baba."

"Oğlum, ben karışamam. Aile bağlantıları yüzünden. Ama birlikte çalıştığım bir kadın bu tür davalarda uzman. Senin izninle, kayınpederine vekâlet edebilir ve en ağır cezayı talep edebilir."

Sakinleşmeye çalışarak bir nefes veriyorum. "Güzel" diye mırıldanıyorum.

"Kapatmam gerek oğlum. Başka biri arıyor. Sonra görüşürüz."

"Beni haberdar et."

"Ederim."

"Diğer aracın şoförü mü?" diye soruyor Ana, telefonu kapatınca.

"Güneydoğu Portland'dan sarhoş züppenin teki."

Gözleri açılıyor. Sanırım ses tonum yüzünden ama Jeffrey Lance bunu hak ediyor. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp yanına gidiyorum. "Ray'i gördün mü? Artık gitmek ister misin?"

"Şey, hayır." Gergin görünüyor.

"Sorun ne?"

"Bir şey yok. Ray'i, beynindeki ödemi kontrol etmek için CAT taramasından geçirmeye götürdüler. Sonuçları beklemek istiyorum."

"Tamam. Bekleriz." Oturup kollarımı açıyorum, kucağıma verleşiyor. Sırtını okşayıp saçının kokusunu içime çekiyorum. Yattırıcı. "Bugünü böyle geçirmeyi planlamamıştım" diye mırıldanıyorum şakağının üstünde.

"Ben de ama şimdi daha olumlu hissediyorum. Annen içimi çok rahatlatmış. Dün gece buraya gelmesi çok düşünceli bir davranıştı."

"Annem harika bir kadındır." Sırtını okşamaya devam ederek çenemi başına yaslıyorum.

"Öyle. Ona sahip olduğun için çok şanslısın."

Kesinlikle katılıyorum Ana.

"Annemi aramalıyım. Ray'in haberini vermeliyim" diyor.

Eyoah. Annesi şu anda Portland'a doğru yolda olmalı.

"Beni aramadığına şaşırdım." Kaşlarını çatıyor. Çevirdiğim küçük dolap yüzünden kendimi biraz suçlu hissediyorum.

"Belki aramıştır" diyorum.

Ana telefonunu cebinden çıkarıp bakıyor ama hiç cevapsız çağrı yok. Mesajlarını kontrol ederken gördüğüm kadarıyla arkadaşlarından doğum günü kutlamaları gelmiş ama düşündüğüm gibi, annesinden gelen bir şey yok. Başını sallıyor.

"Ara onu şimdi" diyorum, yanıt almayacağını bilerek. Arıyor ama hemen sonra kapatıyor.

"Açmıyor. Beyin taramasının sonuçları çıktığında tekrar aram."

Onu kendime çekip saçını öpüyorum. Ona söylemeyi çok istiyorum ama bu sürprizi bozar. Benim telefonum titreşiyor. Ana'yı bırakmadan cebimden çıkarıyorum.

"Andrea."

"Bay Grey, Bay ve Bayan Adams'ın on beş dakika önce Savannah'dan havalandığını bildirmek için aradım."

"Güzel."

"Taylor onları havaalanından almak için hazır."

"Tahmini varış süresi ne kadar?" Onlarla otelde karşılaşmamızı istemiyorum.

"Şu anda dört buçuğu beş geçe."

"Peki ya diğer, şeyler..." Ana'ya bakıp oyunu bozmamak için, "... paketler?" diyorum.

"Hepsi hazır. Babanız arabayla geliyor. Erkek kardeşiniz, kız kardeşiniz, Kate ve Ethan Kavanagh, Stephan'la uçacak. Kız kardeşinizin yeni işi yüzünden, beş buçuktan önce ayrılamıyorlar ama altı buçuk gibi sizinle olurlar."

"The Heathman'da bütün detaylar var mı?"

"Herkes için odaları ayırtıldı. On iki kişilik akşam yemeği yedi buçuğa rezerve edildi. Tam mönü ve istediğiniz üzere, çikolatalı pasta servis edecekler."

"Güzel."

"Ros, tersane anlaşmasıyla ilgili notları alıp almadığınızı bilmek istiyor. Eğer sizin için uygunsa ana başlıkları imza için gönderebilir."

"Uygun. Pazartesi sabahına kadar bekleyebilir ama sen yine de e-postayla gönder. Çıktısını alıp imzalar, taratıp sana gönderirim."

"Samir ve Helena, İK ile ilgili bir konuda sizinle konuşmak istiyor ve Marco da iki dakikanızı rica etti."

"Bekleyebilirler. Sen de eve git Andrea."

Galiba telefonun diğer ucunda gülümsediğini duyuyorum. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Bir şey gerekirse cep telefonum yanımda."

"Hayır, biz iyiyiz, teşekkürler." Kapatıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Ana.

"Evet."

"Şu senin Tayvanlılarla ilgili şey mi?"

"Evet."

"Çok ağır mıyım?"

Mümkünmüş gibi! "Hayır bebeğim."

Bana Tayvan anlaşmasıyla ilgili endişeli olup olmadığımı soruyor. Olmadığımı söyleyip şüphelerini yatıştırıyorum.

"Önemli olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Buradaki tersanenin geleceği buna bağlı. İşini kaybetme riskiyle karşı karşıya olan bir sürü insan var. Bu işi sendikalara kabul ettirmemiz gerekiyor. Bu Sam ve Ros'un işi. Ama ekonominin gidişatına bakarsak, hiçbirimizin fazla seçeneği yok."

Ana esniyor.

"Sizi sıkıyor muyum Bayan Grey?" Hoşuma gidiyor ve saçlarından bir daha öpüyorum.

"Hayır! Asla. Sadece kucaklarında fazla rahatım" diye mırıldanıyor. "İşin hakkında konuşman hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?"

"Tabii. Benimle paylaşmaya lütfettiğin her bir bilgi kırıntısını duymak hoşuma gidiyor." Gülüşünden benimle dalga geçtiğini anlıyorum.

"Her zaman daha fazla bilgiye açsınız Bayan Grey."

"Anlat bana." Başını tekrar göğsüme yaslıyor.

"Neyi anlatayım?"

"Bunu neden yaptığını."

"Neyi yaptığımı?"

"Neden bu kadar çalıştığını."

Gülüyorum çünkü komik geliyor. Açık değil mi? "Bir adamın ekmeğini kazanması gerekir."

"Christian, sen ekmekten fazlasını kazanıyorsun" diyor. Gözleri her zamanki art niyetsizce gerçeği istiyor.

"Fakir olmak istemiyorum. Fakirlikten geldim ve oraya bir daha dönmeyeceğim."

Açlık.

Güvensizlik.

Zayıflık.

... Korku.

Grey, keyif kaçırma. Bugün doğum günü.

"Ayrıca bu bir oyun. Mesele kazanmak. Bu benim için hep çok kolay oldu."

"Hayatın aksine" diye mırıldanıyor, neredeyse kendiyle konuşur gibi.

"Evet, sanırım." Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ona gülümsüyorum. *Zekice Bayan Grey.* "Yine de seninle daha kolay."

Bana sarılıyor. "Sadece oyun olamaz. Çok fazla hayır işi yapıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Bazı konularda, belki." Ana, beni göklere çıkarma. Cömert olabilecek kadar zenginim.

"Hayırsever Christian'ı seviyorum" diye fısıldıyor.

"Sadece onu mu?"

"Ah, megaloman Christian'ı da seviyorum ve kontrol manyağı Christian'ı, seks uzmanı Christian'ı, acayip fantezileri olan Christian'ı, romantik Christian'ı, utangaç Christian'ı... listenin sonu yok."

"Bir sürü Christian var."

"En az elli."

Gülüyorum. "Elli Ton" diye fısıldıyorum saçına.

"Benim Elli Tonum."

Arkama yaslanıp başını kaldırıyorum ve onu öpüyorum. "Tamam Bayan Elli Ton, hadi, gidip babanı görelim."

"Tamam."

"Dr. Sluder'ın haberleri iyi. Ray'in beynindeki ödem geçmiş ve onu yarın komadan çıkarmaya karar vermiş."

"Bu gelişmeden çok memnunum. Kısa sürede çok uzun yol kat etti. İyileşmesi çok güzel ilerliyor. Her şey yolunda Bayan Grey."

"Teşekkürler Doktor" diyor Ana heyecanla. Gözleri minnettarlıkla parlıyor.

Ana'nın elini tutuyorum. "Gel gidip öğlen yemeği yiyelim."

"Arabayla bir gezintiye çıkabilir miyiz?" diye soruyor kontağı çevirirken.

"Tabii. Bugün doğum günün. İstedğin her şeyi yapabiliriz." Bir an için aklım Seattle'da bir otoparka, doyumsuz bir Ana'nın konuyu kendi ellerine aldığı yere gidiyor.

Bakışları karararak bana bakıyor. "Her şeyi mi?" Sesi boğuk çıkıyor.

"Her şeyi" diyorum.

"Tamam." Ses tonu kışkırtıcı. "Arabayı sürmek istiyorum."

"O zaman sür bebek." Birbirimize aptallar gibi sırtırken kendimi üstüne atlamamak için zor tutuyorum.

Uslu dur Grey.

Ana bizi otoparktan çıkarıyor ve tansiyonumu zıplatmayan bir hızla I-5'e çıkıyor. Ama otoyola çıkar çıkmaz öyle bir gazlıyor ki koltuklarımıza yapışıyoruz. *Lanet olsun!* Beni sahte bir güvenlik hissiyle kandırıyormuş. "Ana! Sakin ol bebek" diye uyarıyorum ve yavaşlıyor. Köprünün üstünden geçiyoruz. Neyse ki trafik açık. Willamette Nehri'ne bakarken Bayan Anastasia Steele'i elde etmek için Portland'da kaldığımda, kıyısında koştuğum zamanların hatırlıyorum.

Şimdi işte buradayız ve o Bayan Anastasia Grey.

"Öğle yemeği için bir plan yapmış mıydın?" diye soruyor.

"Hayır. Aç mısın?" Sesimdeki umudu kendim duyuyorum.

"Evet."

"Nereye gitmek istersin? Bugün senin günün Ana."

"Nereye gideceğimizi biliyorum."

I-5'ten çıkıp tekrar nehri geçerek Portland şehir merkezine dönüyor. Sonunda, José Rodriguez'in fotoğraf sergisinden sonra yemek yediğimiz restoranın önüne park ediyor. *Onu geri kazandığım gün.*

"Bir an için beni sarhoşken aradığın o korkunç bara götüreceksin sandım" diye dalga geçiyorum.

"Bunu neden yapayım?"

"Açelyalar hayatta mı diye bakmak için." Kızarak bana yan bir bakış atıyor.

Ah, evet bebek. Ayaklarıma kusmuştun.

"Hatırlatma bana! Ayrıca beni yine de otel odana götürmüştün." Sırtarak çenesini o inatçı, muzaffer tavrıyla kaldırıyor.

"Verdiğim en iyi karar."

"Evet. Öyle." Uzanıp beni öpüyor.

"Sence o burnu havada hıyar hâlâ orada mı çalışıyordur?" diye soruyorum.

"Burnu havada mı? Bence tena değildi."

"Seni etkilemeye çalışıyordu."

"Başardı diyebiliriz."

Ana, seni etkilemek çok kolay.

"Gidip bakalım mı?" diyor gültelerek.

"Önden buyurun Bayan Grey."

Burun kemerimi sıkıyorum. Son birkaç saattir, yoğun bakım ünitesinin bekleme odasının kapıları arkasında çalışmaktayım. Ana, öğlen yemeğinden döndüğümüzden beri Ray'in başucunda. Son baktığımda ona bir şeyler okuyordu. O iyi ve düşünceli bir evlat. Ray, böyle bir düşkünlük yaratmak için harika babalık yapmış olmalı.

Tersane anlaşmasının konu başlıklarını okuyorum. Sorular çıkarıp Ros'a e-postayla gönderdim. Bunları konuşmadan önce bir şey imzalayacak değilim ama hepsi en azından pazartesiye kadar bekleyebilir.

Telefonum titreşiyor. Taylor, Ana'nın annesiyle onun kocasını The Heathman'a bıraktığını söylüyor. Saate bakıyorum, öğleden sonra 5'i biraz geçiyor. Carla'nın Ray'in haberini alması gerek, bunu daha fazla erteleyemem. İsteksizce oteli arayıp Adams'ların odasını bağlatıyorum.

Buna pek hevesli değilim.

"Alo" diye açıyor Carla.

Derin bir nefes alıyorum. "Carla, ben Christian."

"Christian" diyor coşkuyla. "Uçuşumuz harikaydı. Sana çok teşekkür ederiz"

"Yolculuğunuzun iyi geçmesine sevindim. Ama size kötü haberlerim var."

"Ah, olamaz! Ana iyi mi?"

"Ana iyi. Haberler Ray'den. Bir trafik kazası geçirdi ve burada, Portland'da, yoğun bakımda yatıyor. Bu yüzden Seattle'da değil Portland'dayız. Durumu iyiye gidiyor. Şu anda yapay komada ama yarın komadan çıkaracaklar."

"Olamaz" diye fısıldıyor. "Ana nasıl?"

"Sağlam duruyor. Ayrıca yoğun bakımdan gelen bütün haberler iyi olduğu için doğum gününü kutlayalım diye düşündüm."

"Evet. Evet, tabii."

"Haberini öncesinde vermek istedim sana ama yine de gelişinizi sürpriz olarak saklayalım istiyorum."

"Evet. Tamam" diyor. "Sürprizi bozmamak için Ana'yı bilerek aramadım."

"Teşekkür ederim. Kötü haberi veren ben olmak istemezdim. Üzüldüğünü tahmin edebiliyorum."

"Hayır Christian. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Ray'i çok önemserim."

"Sizinle bu akşam görüşürüz."

"Evet. Görüşürüz. Şimdilik hoşça kal." Kapatıyor.

Beklediğim kadar kötü değildi.

Otele dönme zamanı geldi. Dizüstü bilgisayarımı topluyorum sonra ayağa kalkıp geriniyorum. Sandalyelerin çok rahat olduğu söylenemez.

Ana hâlâ Ray'e telefonundan bir şeyler okuyor. Yatağın ayakucundan, gözlerinde sevgi dolu bir ışıkla ona ara sıra bakarak Ray'in elini okşamasını izliyorum.

Hemşire Kellie odaya girerken Ana beni fark ediyor.

"Gitme zamanı geldi Ana" diyorum yumuşak bir sesle.

Ray'in elini daha sıkı tutuşundan onu bırakmak istemediği belli oluyor.

"Seni beslemek istiyorum. Gel. Geç oldu" diye ısrar ediyorum.

"Bay Steele'e bir sünger banyosu yaptırmaya gelmiştim ben de" diyor Hemşire Kellie.

"Tamam" diye kabulleniyor Ana. "Yarın sabah yine geliriz." Uzanıp Ray'in yanağını öpüyor.

Otoparka doğru yürürken Ana sessiz ve düşünceli.

"Benim sürmemi ister misin?" diye soruyorum.

Başı hemen bana dönüyor. "Hayır, ben iyiyim" diyor ve şoför kapısını açıyor.

İşte benim kızım.

Sırıtarak yan koltuğa geçiyorum.

Asansörde yine sessizleşiyor. Aklının Ray'de olduğundan eminim. Rahatlatmak için sahip olduğum tek şeyi sunuyorum; onu kollarımın arasına alıyorum.

Ben. Ve vücudumun sıcaklığı.

Kaldığımız kata çıkarken ona sımsıkı sarılıyorum.

"Aşağıda yeriz diye düşündüm. Özel bir odada." Süitimizin kapısını açıp ona yol veriyorum.

"Gerçekten mi? Birkaç ay önce başladığın işi bitirmek mi istiyorsun?" Bir kaşı kalkıyor.

"Eğer yeterince şanslıysanız Bayan Grey."

Gülüyor. "Christian, giyecek uygun bir kıyafetim yok."

Ah, biraz inancın olsun Ana.

Yatak odasında gardırobun kapısını açıyorum. Sawyer'ın tarif ettiği üzere bir elbise kılıfı içinde orada asılı duruyor.

"Taylor mı aldı?" Ana şaşkın.

Benden şüphesi olduğuna birazcık alınarak, "Christian aldı" diye bildiriyorum. Bazen attığı o sevecen kahkahalarından birini atıyor ve kılıfın fermuarını indirip elbiseyi çıkarıyor. Havaya kaldırıp bakarken derin bir nefes alıp, "Çok güzel" diyor. "Teşekkürler. Umanım üstüme uyar."

"Uyar." Umarım. "Bir de bunlar var." Gardırobun derinliklerinden kutuyu çıkarıyorum. "Elbiseye uygun ayakkabılar."

Yüksek-topuklu-becer-beni-ayakkabıları. En sevdiğim.

"Her şeyi düşünmüşsün. Teşekkür ederim." Bana tatlı, masum bir öpücük veriyor; ben de ona memnun bir sırıtışla bakıyorum.

"Düşündüm." Ona tüy gibi hafif ve içinde sadece kâğıt varmış gibi görünen daha küçük başka bir Nordstrom çantası veriyorum. Ana çantanın içine elini daldırıp elbiseye uygun, siyah dantelden bir iç çamaşın çıkarıyor. Çenesini parmağımla kaldırarak dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bunu daha sonra üstünden çıkartmayı dört gözle bekliyorum."

"Ben de öyle" diye fısıldıyor ve sözleri penisime ilham veriyor.

Şimdi değil Grey.

"Sana bir banyo hazırlayayım mı?" diye soruyorum.

"Lütfen."

Ana küvette uzanırken, oteli arayıp Andrea'nın ayarladığı her şeyin yolunda olduğundan emin oluyorum. Dekorasyona kadar her şeyi düşünmüş görünüyor.

Şu kadına bir zam yap Grey.

Ana'yı beklemem gerektiği için dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Geolumara'nın kâr ve zarar tablosunu çıkarıp dakikalarca inceliyorum.

Hmm... satışları daha iyi olabilirdi ama nakit birikimleri, oldukça yeni bir şirket olduğu düşünülürse iyi görünüyor. Yine de kayda değer masrafları yüzünden kâr marjinleri beklediğim kadar yüksek değil. Bu durumu düzeltebiliriz. Yapabileceklerimize ilişkin notlar alırken yan odada çalışmaya başlayan saç kurutma makinesinin sesi beni önümdeki işten çekip alıyor.

Zamanın farkında değilim.

Acelesiz bir şekilde yatak odasına gittiğimde, yatağın kenarında havlusu içinde oturmuş saçlarını kurutan, gıcır gıcır temiz bir Ana buluyorum. "Dur, bana bırak" diye teklif ediyorum makyaj aynasının önündeki sandalyeyi işaret ederek.

"Saçımı mı kurutacaksın?" İnanmadığı belli.

Ana, bunu ilk defa yapmıyorum.

Ama bunu iyi davranışları için ödül olarak kölelerime yaptığımı duymaktan hoşlanacağından emin değilim.

"Gel" diyorum tatlı bir dille. Sandalyeye oturuyor ve aynadan bana kafası karışmış gibi bakıyor. Ama saçlarını taramaya başladığında kendini ellerime teslim ediyor. Keyifli bir iş; kısa bir süre içinde kendimi kaptırıyorum... Birbirine dolanmış saç tutamlarını çözüp kurutuyorum. Beni geçmişe, gitmek istediğimden daha gerilere götürüyor.

Detroit'te bir gecekonduunun küçük, dökük odasına.

Bu düşünceleri hemen durduruyorum.

"Bunu ilk defa yapmıyorsun." Ana beni düşüncelerimden sıyrıyor. Aynadan ona gülümsüyorum ama bir şey söylemiyorum.

Bilmek istemezsin Ana.

İşimi bitirdiğimde saçları yumuşak ve hacimli görünüyor; makyaj masasındaki lambanın ışığını yansıtıyor.

Çok güzel.

"Teşekkürler" diyor, başını sallıyor ve saçları sırtına dökülüyor. Çıplak omzuna bir öpücük konduruyorum ve ona hemen bir duş alacağımı söylüyorum. Gülümsüyor ama mutsuzluğunu

görüyorum. Bu partiyi düzenlemekle doğru yapıp yapmadığımı düşünüyorum.

Lanet olsun.

Sıcak suyun altına girdiğimde bu düşüncelerin ağırlığı var üstümde.

O kadar ağır ki Tanrı'ya dua ediyorum.

Ray'i iyileştir.

Lütfen Tanrım.

Banyodan çıktığımda Ana beni bekliyor. Nefes kesici görünüyor. Elbise üzerine tam oturmuş, güzel vücudunu ortaya çıkarıyor ve bilekliği kolunda pırıldıyor. Kendi etrafında şöyle bir dönüyor, sonra fermuarını kapamam için duruyor. "Muhteşem görünüyorsun; doğum gününde olması gerektiği gibi" diye fısıldıyorum.

Dönüp ellerini çıplak göğsüme koyuyor. "Sen de öyle." Uzun kirpiklerinin arasından, kanımı ısıtacak şekilde bana bakıyor.

Ana.

"Yemek konusunda fikrim değişmeden ve o fermuarı indirmeden giyinsem iyi olur."

"Güzel seçim Bay Grey."

"O sizin güzelliğiniz Bayan Grey."

Mia, herkesin odada toplandığını haber vermek için mesaj gönderdi. Asansörden asma kata çıkarken Ana'nın elini sıkıyorum. Umarım sürprizleri seviyordur. Özel yemek odalarına doğru giderken göz kamaştıran karım, üstündeki hayranlık dolu bakışların farkında değilmiş gibi görünüyor. Koridorun sonuna geldiğimizde, kapıyı açmadan önce çok kısa bir an duruyorum sonra "Sürpriiz!" diye bağırarak bir koroyla karşılaşmak üzere içeri giriyoruz.

Annem, babam, Kate, Elliot, her iki José, Mia, Ethan, Bob ve Carla bize kadehlerini kaldırıyorlar. Ana dönüp şaşkınlık içinde bana bakıyor. Elini sıkarak sırtıyıyorum. Her şeyin planlandığı gibi gerçekleşmiş olmasına memnunum. Carla gelip Ana'yı kollarına alıyor.

"Canım, çok güzel görünüyorsun. İyi ki doğdun."

"Anne!" Ana hıçkırıyor. Buruk bir sevincin sesi bu. Onları yalnız bırakıp diğer konuklarımıza merhaba demek için uzaklaşıyorum.

Herkesi gördüğüme memnun olduğumu söyleyebilirim; José'yi bile. O ve babası dinlenmiş, düne göre daha toparlanmış görünüyorlar. Elliot ve Ethan *Charlie Tango*'yu, Mia ve Kate The Heathman'ı övüp duruyor.

"Sonunda helikopterinle uçtum! Çok teşekkür ederim!" Mia boynuma atılıyor. Ona işinin nasıl gittiğini soruyorum. "Şimdiye kadar her şey yolunda." Gülümsüyor. "Sıra Ana'da!" Karımı kısıp almaya için yanına fırlıyor.

"Her şey için teşekkürler Christian" diyor Kate. "Eminim Ana'nın çok hoşuna gitmiştir."

"Umarım."

Yanına döndüğümde Ana, Elliot'ın kısıpında. Elini tutup onu yanıma çekiyorum. "Karıma sevgi gösterdiğin yeter. Git nişanına sevgi göster" diye takılıyorum. Elliot, Kate'e göz kırpmıyor.

Bir garson gelip Ana ve bana birer kadeh roze şampanya veriyor. Her zamankinden; Grande Année tabii ki. Boğazımı temizliyorum; herkes dikkatini bana çevirirken odadaki mırıltılar dinliyor. "Bugün, Ray bizimle olsaydı mükemmel bir gün olacaktı ama o da uzağımızda değil. Durumu iyi ve senin mutlu olmanı isteyeceğinden eminim Ana. Güzel karımın doğum gününü paylaşmak üzere geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim; daha pek çoklarının ilki olsun. Nice yıllara aşkım." Kadehimi, bir "mutlu yıllar" korusu eşliğinde kızıma kaldırıyorum. Gözlerine yaşlar doluyor.

Ah, bebek.

Acısını dindirmeye can atarak şakağından öpüyorum. Birden endişeye kapılarak, "Güzel bir sürpriz mi?" diye soruyorum.

"Çok güzel bir sürpriz. Teşekkürler, sevgili adam." Dudaklarını uzatıyor; ona aile ortamına uygun küçük ve masum bir öpücük veriyorum.

Yemek boyunca Ana her zamanki Ana değil; durgun ama onu anlıyorum. Babası için endişeleniyor. Sohbetleri dinliyor, doğru yerlerde gülüyor. Hem *sanırım* aile ve arkadaşlarımızın neşesine o da kapıldı. Ama kızımın içten içe acı çektiğini biliyorum. Rengi

solgun, dudaklarını çiğniyor ve arada sırada dalgın görünüyor; her halde karamsar düşüncelerinde kayboluyor.

Acısını görüyorum ve elimden bir şey gelmiyor.

Çileden çıkaran bir şey bu.

Yemeğine neredeyse dokunmuyor ama ona dırdır etmiyorum. Doyurucu bir öğlen yemeği yediğine seviniyorum.

Elliot ve José formlarında. Fotoğrafçının böyle keskin bir espi anlayışı olduğundan hiç haberim yoktu. Kate de Ana'nın halinin farkında; ona yaklaşımı özenli. Aralarında fısıltıyla konuşup gü-lüşüklerini görüyorum. Ana ona yeni bilekliğini gösteriyor, Kate de hayranlığını belli eden sesler çıkarıyor. Kavanagh'ya karşı his-lerim biraz daha yumuşuyor.

Karımı güldür. Şu an aklını dağıtmaya ihtiyacı var.

Nihayet iki garson, üstünde yirmi iki mum yanan gösterişli bir çikolatalı pastayla geliyor. Elliot "mutlu yıllar" şarkısının coşkulu bir versiyonuna başlayınca hepimiz katılıyoruz. Ana'nın yüzünde buruk bir gülümseme var.

"Dilek tut" diye fısıldıyorum kulağına. Gözlerini bir çocuk gibi sınıksı yumuyor sonra tek nefeste bütün mumları üflüyor. Bana endişeli bakışından, Ray'i düşündüğünü anlıyorum. "İyileşecek Ana. Sadece ona zaman ver."

Bütün konuklarımıza iyi geceler dedikten sonra otel odamı-za çıkıyoruz. Bence gece başarılıydı. Ana kendinden çok daha memnun görünüyor ve koşulları düşünecek olursam, herkesin varlığından ne kadar keyif aldığıma hayret ediyorum. Süitimizin kapattığım kapısına yaslanıyorum, Ana dönüp bana bakıyor. "So-nunda yalnızız" diye mırıldanıyorum.

Çok yorulmuş olmalı.

Bana yaklaşıp parmaklarını ceketimin yakasında gezdiriyor. "Bu harika doğum günü için sana teşekkür ederim. Sen gerçekten en düşünceli, en cömert kocasın."

"Benim için zevk."

"Evet, senin için zevk. Hadi, bu konuda bir şeyler yapalım" diye fısıldayarak dudaklarını dudaklarıma doğru uzatıyor.

11 Eylül 2011, Pazar

Ana, süitimizdeki kanepede kıvrılmış, otelde çıktısını aldığı bir kitap taslağını okuyor. Sakin ve dikkatini elindeki işe vermiş görünüyor. Kaşlarının arasında o küçük v oluşarak, sayfa kenarlarına mavi kalemle hiyerogliflerini karalıyor. Arada sırada dolgun altdudağını çiğniyor. Bu, okuduğuyla ilgili vardığı bir yargıyı mı yoksa anlatıya kendini kaptırdığını mı gösteriyor bilmiyorum ama benim üstümde her zamanki etkisini yapıyor.

O dudağı ısırarak istiyorum.

Kendi kendime gülümseyerek, bu sabahki sürpriz uyandırma servisini hatırlıyorum. Ana seks konusunda giderek daha çok kontrolü eline almaya başladı ama bundan yararlanan kişi olarak şikâyet etmiyorum. Sanırım bu zor zamanlarında en yakınlarını yanında görmek ona iyi geldi.

Yeri gelmişken, aynı zamanda duygusal bir sabahtı. Aile ve arkadaşlarımızla keyifli bir kahvaltıdan sonra Carla ve Bob dışındaki herkesi uğurladık. Annem ve babam arabayla Seattle'a döndü; Stephan; Elliot, Mia, Kate ve Ethan'ı *Charlie Tango*'yla eve götürdü. Seattle'da kalan Ryan onları Boeing Field'dan alacak.

Herkes gittikten sonra Carla ve Ana'yla beraber Ray'i ziyaret ettik. Daha doğrusu Carla ve Ana ziyaret etti, ben onları baş başa bırakıp Carla ve Bob'u havaalanına götürme saati gelene kadar bekleme odasında çalıştım. Onları Gulfstream'de bizi bekleyen yardımcı pilot Beighley ve ona uçuşta eşlik eden pilotun güvenli ellerine teslim ettik. Ana annesine gözyaşları içinde veda etti ve şimdi süitimizde, hafif bir öğlen yemeğinin ardından ayaklarımızı dinlendiriyoruz. Sanıyorum Ana kafasını dağıtıp Ray'i düşünmemek için okuyor.

Eve gitmek isterdim.

Ama sanırım bu Ray'in iyileşmesine bağlı.

Umarım kısa zamanda uyanır ve onu Seattle'a aldırıp Escala'ya dönme planları yapmaya başlayabiliriz. Yine de bundan

Ana'ya bahsetmiyorum; endişelerine bir yenisini eklemek istemiyorum.

Artık yeterince okudum ve vakit geçirmek için dizüstü bilgisayarımın telefonuma ekran koruyucu olarak karımın fotoğraflarından oluşan bir kolaj hazırlamaya başladım. Balayımızda çektiğim bir sürü fotoğrafı var ve hepsinde nefes kesici görünüyor. Onu bu kadar çok farklı ruh halinde yakaladığıma seviniyorum. Gülerken, düşünceliyken, somurturken, eğlenirken, rahatken, mutluyken ve bazılarında bana kaşlarını çatıyor. Beni gülümseten fotoğraflar bunlar.

Onun güzel ve büyük boy fotoğraflarını José Rodriguez'in sergisinde görünce yaşadığım şoku ve sonrasında yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum.

Benimle o fotoğraflardaki kadar rahat olmanı istiyorum.

Tekrar ona bir göz atıyorum. İşte burada. Rahat. İşine gömülmüş. *Görev tamamlandı Grey.*

Diğer fotoğrafları yeni evimize asacağız. Belki birini Escala'daki çalışma odasına koyarım.

Başını kaldırıyor. "Ne?"

İşaretparmağımı dudaklarıma vurarak başımı sallıyorum. "Hiç. Kitap nasıl?"

"Bir politik gerilim. Distopyan gerçekdışı bir gelecekte geçiyor."

"Kulağa merak uyandırıcı geliyor."

"Öyle. Seattle'dan yeni bir yazarın Dante'nin *İlahi Komedya*'sına cevabı. Boyce Fox." Ana'nın gözleri güzel bir kitabın heyecanıyla parlıyor.

"Okumak için sabırsızlanıyorum."

Gülümseyip elindeki taslağa dönüyor.

Gülümseyip kolajıma dönüyorum.

Kısa bir süre sonra kalkıp yanıma geliyor. Yüzünde umutlu bir ifade var. "Hastaneye dönebilir miyiz?"

"Elbette." Bayan Anastasia Grey'in fotomontajından memnun bir şekilde bilgisayarımı kapatıyorum.

"Sen mi süreceksin?" diye soruyor.

"Tabii." Taylor kızını ziyaret ediyor, Sawyer'a da bugün izin verdim.

"Babama spor sayfasını okumak için yoldan bir *The Oregonian* almak istiyorum."

"İyi fikir. Eminim resepsiyonda vardır. Hadi, gidelim." Ceketimi ve dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve çıkıyoruz.

Ray hastane yatağında huzur içinde uyuyor. Ana ile artık solunum cihazına bağlı olmadığını ancak birkaç saniye sonra fark ediyoruz. Ona sürekli eşlik eden o ölçülü, tekrarlayan hava üfleme sesi yok olmuş; kendi nefes alıyor. Ana'nın yüzü rahatlayarak aydınlanıyor. Sonsuz bir şefkatle Ray'in sakallı çenesini okşuyor ve tükürüğünü bir mendille siliyor.

Başımı çeviriyorum.

Burada fazlayım. Kızından babasına bu sözsüz sevgi ifadesine tanık olmak benim için çok fazla. Eminim Ray, burada durmuş en savunmasız halini izlediğimi bilse utanır. Yeni haberleri almak için doktorlarından birini bulmak üzere odadan çıkıyorum. Hemşire Kellie ve meslektaşısı Liz, hemşire odasındalar. "Dr. Sluder ameliyatta." Kellie telefonu açıyor. "Her an çıkabilir. Ona mesaj göndermemi ister misiniz?"

"Hayır. Gerek yok. Teşekkürler." Hemşirelerin yanından ayrılp artık çok tanıdık olan bekleme odasına gidiyorum. Yine odada tek başımayım. Sandalyelerden birine çöküp dizüstü bilgisayarımda Ana kolajımın en son halini açıyorum. Düğünümüzden de birkaç fotoğraf eklemeye karar verdim.

Kendimi tamamen bu işe kaptırdığım sırada Ana telaşla içeri girince ekrandan sıyrılıyorum. Gözleri yeni dökülmüş yaşlarla kırmış ama sevinçle parlıyor. "Uyandı" diyor heyecanla.

Tanrı'ya şükür. Sonunda.

Bilgisayarımı kenara koyup ona sarılmak için kalkıyorum. "Ne durumda?"

Göğsüme sokulup gözlerini kapatıyor ve kollarını bana doluyor. "Konuşuyor, susamış, şaşkın. Kazayı hiç hatırlamıyor."

"Bu normal olabilir. Uyandığına göre bir an önce Seattle'a nakledilmesini istiyorum. Böylece evde oluruz ve annem ona göz kulak olur."

"Yola çıkabilecek kadar iyi olduğundan emin değilim."

"Dr. Sluder'la konuşacağım. Fikrini alırım."

"Evi özledin mi?" Başını kaldırıp bana bakıyor.

"Evet." Çok.

"Tamam." Gülümsüyor. Birlikte Ray'in yanına döndüğümüzde onu yatakta doğrulmuş oturur halde buluyoruz. Biraz şaşkın görünüyor ve ben orada olduğum için utandığı belli.

"Ray. Tekrar bizimle olduğunu görmek çok güzel."

"Teşekkürler Christian" diye geveliyor. "Sizi de buralarda sürükleyip bir sürü dert oldum."

"Baba, dert değil. Biz başka bir yerde olmak istemiyoruz." Ana onu ikna etmeye çalışıyor.

Dr. Sluder kendini işine vermiş birinin enerjik havasıyla yanıma geliyor. "Bay Steele. Aramıza hoş geldiniz" diyor.

"Gülümsemeden duramıyorsun." R8'i The Heathman'ın önüne çektiği sırada yüzüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına ilıştırıyorum.

"Çok rahatladım. Ve mutluyum." Bana bakıp gülümsüyor.

"Güzel." Arabadan iniyoruz. Ana anahtarı valeyeye veriyor. Hava giderek kararıp soğuyor. Ana titreyince kolumu omuzlarına sarıyorum ve otele giriyoruz. Lobiye girince gözüm Marble Bar'a kayıyor. "Kutlayalım mı?"

"Kutlamak mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Babanı."

Kıkırdıyor. "Ha, onu."

"Bu sesi özlemiştim." Saçını öpüyorum.

"Odamızda yesek olmaz mı? Şöyle sakın bir gece geçirsek?"

"Tabii. Gel." Elini tutuyorum, asansörlere yürüyoruz.

Ana yemeğini silip süpürüyor. "Nefisti." Tabağını itiyor. "Burada iyi elmalı turta yaptıkları kesin."

Haklısın Ana. "Buraya geldiğimizden beri ilk defa bu kadar yediğini görüyorum."

"Açtım." Doymuş olarak arkasına yaslanıyor. Çok memnun edici bir manzara. Daha önce aldığımız düşün ardından taze ve

temiz. Üstünde sadece benim tişörtüm ve külotu var. Kocaman gözleri, gülümsemesi, atkuyruğu yaptığı saç ve bacaklarıyla... Özellikle bacaklarıyla karşımda.

Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Şimdi ne yapmak istersin?" Sesimin biraz kışkırtıcı çıkmasını umarak nazikçe soruyorum. Arka planda iPod'umdan sakın melodiler yükseliyor. Ben ne yapmak istediğimi biliyorum ama o duygusal bir gün geçirdi.

"Sen ne yapmak istersin?"

Bu bir tuzak soru mu?

Hoşuma gidiyor; bir kaşımı kaldırıyorum. "Her zaman yapmak istediğimi."

"Neymiş o?"

"Bayan Grey, bilmiyormuş gibi davranmayın."

O gizli gülümsemesiyle dudaklarını büzüyor ve masanın üstünden uzanıp elimi tutarak çeviriyor. İşaretparmağını büyük bir özenle avucumda gezdiriyor. Gıdıklanıyorum. Nefesimi kesen tuhaf bir his.

"Bana bununla dokunmanı istiyorum." Parmağının ucuyla işaretparmağımın üstünde ilerlerken sesi alçak ve kışkırtıcı.

Dokunuşu yankılanıyor. *Her yerimde.*

Siktir.

Sandalyemde kıpırdanıyorum. "Sadece onunla mı?"

"Belki bu da." Ortaparmağımdan yukarıya ve tekrar avucuma doğru bir hat çekiyor. "Ve bu." Nikâh yüzüğüme doğru bir yol çiziyor. "Kesinlikle bu." Parmağını platinyum yüzüğün üstünde tutarak duruyor. "Bu çok seksi."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle öyle. 'Bu adam benim' diyor."

Kahretsin. Sertleşiyorum.

Evet. Ana. Senin.

Gözlerini benden ayırmadan, yüzüğümün elime değdiği yerde oluşan küçük nasırın etrafını tırnağıyla dolaşılıyor. Gözbebekleri büyürken parlak mavisi kararıyor.

Beni büyülüyor.

Uzanıp çenesini avucuma alıyorum. "Bayan Grey, beni kışkırtıyor musunuz?"

"Umarım."

"Anastasia, ben dünden razıyım." *Her zaman.* "Gel buraya." Onu kucığıma çekip sarılıyorum. "Sana serbestçe dokunabilmeyi seviyorum." Bunu kanıtlamak için elimi çıplak bacağından poposuna kaydırıyorum sonra diğer elimle boynunun arkasını kavrayıp başını eğerek onu öpüyorum. Adamakıllı. Ağzını keşfederek, dilimdeki dilinin tadını alarak. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor.

Elmalı turta ve Ana tadı.

Biraz da kaliteli Chablis.

Her açıdan uyarıcı bir birleşim. Kendimi geri çektiğimde ikimiz de nefes nefeseyiz. "Hadi, yatağa gidelim" diye fısıldıyorum dudaklarının üstünde.

"Yatak mı?" Surat asıyor.

Ha!

Arkama yaslanıp saçından çekerek dosdoğru gözlerinin içine bakıyorum. "Nereyi tercih edersiniz Bayan Grey?"

Umursamazca omuz silkiyor. İddialı. "Şaşırt beni."

"Bu akşam ele avuca sığmazsınız." Burnumu burnuna sürterken aklımdan olasılıkların listesi geçiyor.

"Belki beni bağlamanız gerekiyordur."

"Belki. Yaşlandıkça emir yağdırmaya başladınız."

"Bu konuda ne yapacaksınız?" Mücadeleye hazır olduğunda yaptığı gibi omuzlarını dikleştiriyor.

Ah, Ana. "Bu konuda ne yapmak istediğimi biliyorum ama acaba siz buna hazır mısınız?"

"Ah, Bay Grey. Bu son birkaç gündür bana karşı çok naziktiniz ama ben porselen değilim, biliyorsunuz."

"Nazik sevmiyor musunuz?"

"Sizinle tabii seviyorum ama bilirsiniz... Değişiklik hayatın tuzu biberidir derler." Kirpiklerini kırıştırıyor.

"Daha az nazik bir şeyler peşinde misin?"

"Yaşadığımı hissettirecek bir şey."

Vay canına. "Yaşadığımı hissettirecek?" Şaşkın bir halde ona bakarken aklıma her türlü seks senaryoları doluyor. Gözlerimin içine bakarak başını sallarken altdudağını dişliyor.

Bilerek.

Beni kışkırtıyor.

Yaşadığını hissetmek istiyorsa ona bir iyilikte bulunabilirim. "Dudağını ısıрма." Onu sıkıca kucaklayıp ayağa kalkıyorum. Şaşıarak kollarıma tutunuyor. Onu odanın en uç köşesindeki kanepeye taşıyorum.

Bir planım var. Bu yeni edindiği seksüel özgüvenin nerelere varabileceğini görmek istiyorum.

Ve izlemek istiyorum.

"Burada bekle. Kıpırdama." Başını çevirip yatak odasına giderken beni gözleriyle takip ediyor. Odaya göz gezdiriyorum ve bu sabah kahvaltıda açtığı hediyelerden biri aklıma geliyor. Kate'in verdiği süslü bakım malzemeleri. Şık hediye kutusunun içinde küçük bir şişe, koyu amber ve sandal ağacı kokulu nemlendirici yağı keşfediyorum.

Mükemmel. Kot pantolonumun arka cebine atıyorum. Banyoya girip otel bornozlarımızın kuşaklarını alıp en büyük banyo havlularından birini kapıyorum.

Oturma odasına döndüğümde Ana'nın kanepeden kalkmadığını görünce seviniyorum.

İtaat! Sonunda!

Ayaklarım çıplak olduğu için ona arkadan yaklaşırken beni ne duyabilir ne de görebilir. Üzerine eğilip tişörtünün eteğinden yakaladığım zaman şaşkınlıkla ani bir nefes alıyor. "Bence bundan kurtulalım." Tişörtü başının üstünden çıkıp yere atarken meme uçlarının tişörtün sürtünen kumaşına ve odanın serinliğine tepki vererek dikleşmesini izlemek hoşuma gidiyor. Atkuyruğundan tutup başını geriye yatırıyorum ve kısa bir öpücükle dudaklarını ele geçiriyorum.

"Ayağa kalk" diye mırıldanıyorum teninin üstünde. İtaat ediyor. Üstünde külotundan başka bir şey yok. Yağ veya başka bir şeyle leke olmasın diye havluyu kanepeye seriyorum.

"Külotunu çıkar." Doğrudan Ana'ya bakıyorum. Yutkunuyor ama gözleri gözlerime kilitlenmiş bir halde, hiç duraksamadan dediğimi yapıyor.

Ana'nın bu versiyonu hoşuma gidiyor.

"Otur."

Dediğimi yapıyor. Atkuyruğunu tekrar yakalayıp yumuşak saçlarını parmaklarımın arasında kıvırmıyorum. Atkuyruğundan

tutup başını arkaya çekerek üstünde, ayakta duruyorum. "Fazla gelirse durmamı söyleyeceksin, tamam mı?"

Başını sallıyor.

Lanet olsun Ana. "Söyle."

"Tamam" diyor. Biraz tiz ve soluklu çıkan sesi heyecanını ele veriyor.

Gülümsüyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Güzel. Öyleyse Bayan Grey, yoğun istek üzerine sizi bağlayacağım. Odada tepelikleri olan tek kanepeyi bu yüzden seçtim. "Dizlerini çekip otur." Bir kez daha duraksamadan itaat ediyor. Sağ bacağına alıp bornozun kuşaklarından birini üst bacağına sarıp dizinin üstünde bir düğüm atıyorum.

"Bornoz mu?" diye soruyor.

"Doğaçlama yapıyorum." Kuşağın diğer ucunu kanepenin arka sol köşesindeki tepeliğe bağlayıp çekerek bacaklarını ayırıyorum. "Kıpırdama." Aynısını sol bacağına da yapıyorum ve diğer kuşağın ucunu sağdaki tepeliğe bağlıyorum.

Ana, bacakları iki yana iyice açılmış halde, elleri iki yanında, sahip olduğu her şeyi gözlerimin önüne seriyor.

Yukarıdan manzarayı hazla seyrederken, "Tamam mı?" diye soruyorum.

Başını sallayıp yukarıya çevirerek bana bakıyor. Yumuşak, tatlı, korunmasız. *Benim.*

Eğilip öpüyorum. "Şu anda ne kadar seksi görüldüğünü bilemezsin." Gelecek dakikaların beklentisiyle savaşıarak burnumu burnuna sürüyorum. "Sanırım müziği değiştireceğim." Yavaş adımlarla iPod'uma gidiyorum.

Sanatçı listesini karıştırıyorum. Bir parça seçiyorum. Tekrarla ve çal tuşuna basıyorum.

"Sweet About Me." Mükemmel.

Gabriella Cilmi'nin şeker gibi seksi sesi odayı dolduruyor. Dönüp bağlı ve çıplak karıma bakışlarımı kenetliyorum ve yavaş adımlarla tekrar ona yürüyorum. Mihrabında ibadet etmek için önünde dizlerimin üstüne çökerken gözlerini benden ayırmıyor.

Dudakları aralanarak nefes alıyor.

Ah, Ana. Görelim bakalım, özgülvenin ne kadar gelişmiş.

Ne hissettiğini biliyorum. "Çıplak? Savunmasız?" diye soruyorum.

Dudaklarını yalayıp başını sallıyor.

"Güzel" diye fısıldıyorum.

Bebeğim, kaptın bu işi. "Ellerini uzat." Arka cebimden küçük yağ şişesini çıkarıyorum. Açtığı avuçlarına biraz yağ döküyorum. Kokusu ağır ama kötü değil. "Ellerini birbirine sür." "

Kanepede kıpırdanıyor.

Ah, bu böyle olmaz. "Kıpırdanma" diye uyanyorum.

Kıvrınmayı bırakıyor.

"Şimdi, Anastasia. Kendine dokunmanı istiyorum."

Sanırım şaşırarak, gözlerini kırıştırıyor.

"Boynundan başla ve aşağı ilerle."

Dişleri o altdudağa batıyor.

"Utanma Ana. Hadi. Yap."

Hadi, Ana.

Ellerini boynunun iki yanına koyuyor sonra geçtiği yerlerde pürüzsüz bir pırıltı bırakarak memelerinin üstüne iniyor.

"Daha aşağı" diye fısıldıyorum.

Bir an duraksadıktan sonra avuçluyor memelerini.

"Kendini baştan çıkar."

Koyulaşan gözleri gözlerimde, çekinerek meme uçlarını başparmaklarıyla işaretparmaklarının arasına alıp ikisini de hafifçe çekiyor.

"Daha sert" diye onu teşvik ederken kendimi cennet bahçesindeki yılan gibi hissediyorum. Ona dokunmamak için kendi kasıklarımı sıkarak, "Benim yapacağım gibi" diye ekliyorum. İnleyerek karşılık veriyor ve daha sert sıkıp çekiyor. Dokunuşlarının altında ikisinin de büzüşüp büyümesini seyrediyorum.

Lanet olsun, çok seksi.

"Evet. Böyle. Tekrar."

Gözlerini kapatıp inliyor; onları parmaklarının arasında döndürüp çekiyor.

"Gözlerini aç." Sesim boğuk çıkıyor.

Gözlerini kırıştırarak açıyor.

"Bir daha" diye emrediyorum. "Seni görmek istiyorum. Kendi dokunuşlarından zevk alışını görmek istiyorum."

Devam ediyor. Gözleri karanlık bir arzuyla puslanıp, solukları arzuyla hızlanırken aynı onun gibi arzu doluyum.

Bu onu sırlıklam ediyordur...

Pantolonum her saniye daha dar geliyor. *Yeter.* "Eller. Daha aşağı."

Kıvraniyor.

"Kıpırdama Ana. Zevki iyice hisset. Daha aşağı."

"Sen yap" diye fısıldıyor.

"Ah, yapacağım. Birazdan. Şimdi. Sen. Aşağı." Şu anda nasıl fena halde seksi görüldüğüne dair hiçbir fikri yok. Ellerini memelerinin arasından karnına ve göbeğine doğru indirirken kıvranarak bornoz kuşaklarını çekeliyor.

Hayır. Hayır. Başımı sallıyorum. "Kıpırdama." Ellerimi dizlerine koyup onu yerine sabitliyorum. "Hadi, Ana. Aşağı." Elleri göbeğine iniyor.

"Aşağı" diyorum sadece ağzımı oynatarak.

"Christian, lütfen" diye yalvarıyor. Ellerimi dizlerinden bacaklarının üstündeki ortaya serilmiş o kesişime doğru kaydırıyorum.

Nihai amacıma.

Amacına.

"Hadi Ana. Dokun kendine."

Sol eli vulvasının üstünden geçiyor sonra parmaklarıyla klitorisinin üstünde yavaş daireler çizmeye başlıyor. Ağzı yamuk bir o şeklini alarak, "Oh!" diye soluyor.

"Tekrar." Hem bir fısıltı hem bir emir bu.

Elini hareket ettirirken inleyerek gözlerini kapıyor ve başını arkaya atıp kanepeye dayıyor.

"Bir daha."

Yine inliyor ama bensiz boşalmasını istemiyorum. Ellerini sıkıca tutup bacaklarının arasına çömeliyorum. Burnumu ve dilimi klitorisinin üstünde gezdiriyorum. Yukarı aşağı. Tekrar. Onu yükseklerle çıkarıyorum.

Çok ıslak. Şehvetten sırlıklam.

"Ah!" diye bağırıyor. Elini hareket ettirmeye çalışıyor. Bileklerini kavrayan parmaklarımı sıkılaştırırken seksi hücumuma devam ediyorum.

"Bunları da bağlayacağım. Kıpırdama" diye fısıldıyorum en mahrem yerinin üstünde.

Ana inliyor. Onu bırakıyorum sonra iki parmağımı yavaşça kine sokuyorum.

Çok ıslak.

Çok hazır.

Çok doyumsuz.

Elimin tabanı klitorisine dayanıyor.

"Seni hemen boşaltacağım Ana. Hazır mısın?"

"Evet" diye fısıldıyor başını hızla sallayarak.

Elimi hareket ettiriyorum. Sertçe. Hızlıca. Onu içten dışa uyarıyorum. Üstümde sızlanıyor. Başı sağa sola dönerek, ayak parmakları kıvrılarak, altındaki havluya parmaklarını geçirerek. Yoğunluğu azaltmak için bacaklarını uzatmak istediğini biliyorum. Ama yapamıyor; yakın.

Çok yakın.

Ama durmuyorum.

Ve hissediyorum.

Başlangıcını.

Sonun.

Orgazmının. Gelişini.

"Bırak" diye fısıldıyorum. Haykırıyor. Yüksek sesle ve gururla. Bitmek bilmeyen orgazmı boyunca avucumu klitorisine bastırıyorum.

Vay canına. Ana.

Diğer elimle bornoz kuşaklarını sırayla çözüyorum.

O dünyaya dönerken mırıldanıyorum. "Benim sıram." Parmaklarımı içinden çıkarıp geri çekiliyorum ve onu dizleri yere, kanepenin üstünde yüzüstü gelecek şekilde döndürüyorum. Kot pantolonumu sökercesine açıp bacaklarını bacağımla aralıyorum ve güzel poposuna bir şaplak indiriyorum.

"Ah!" diye bağılıyor ve içinde gidebildiğim kadar derine itiyorum kendimi. Tekrar haykırıyor.

"Ah, Ana" diye fısıldıyorum ve kalçalarını kavrayıp hareket etmeye başlıyorum. Sertçe. Hızla.

Tekrar. Zevkimi çıkarıyorum. Sert istemişti.

İşimiz. Memnun. Etmek.

İçine dalıyorum. Kendimi kaybediyorum. İçinde. *Derinliklerinde*. Haykırışı beni yükseltiyor.

Siktir.

O da yeniden yükseliyor.

Hissediyorum.

"Hadi, Ana!" diye bağıryorum ve tekrar boşalırken beni de kontrolden çıkartıyor.

Onu kanepeden indiriyorum; birlikte yere yatıyoruz. Yüzü tavana bakacak şekilde, üstüme sere serpe uzanıyor. Sessizce, birlikte soluklanıyoruz.

Saçını öperken, "Yaşadığını yeterince hissettirdi mi?" diye soruyorum nihayet.

"Ah, evet." Elleri kasıklarımın üstünde, kot pantolonumun kumaşını çekiştiriyor. "Bence bir daha yapalım. Bu sefer giysilerin olmadan."

Bir daha mı! "Tanrım, Ana. Bu adama biraz acı."

Kıkırdıyor. Kendimi tutamayıp onunla birlikte gülüyorum. "İyi ki Ray komadan çıktı. İştahın her anlamda açılmışa benziyor."

Üstümde dönüp bana kaşlarını çatıyor. Göğsümün üstünde çenesini ellerine yaslayarak, "Dün geceyi ve bu sabahı unutuyor musun?" deyip surat asıyor.

"Hiçbiri unutulacak gibi değildi." Sırıtarak cömert kalçalarını avuçluyorum. "Şahane bir kıcınız var Bayan Grey."

"Sizin de." Bir kaşını kaldırıyor. "Ama sizinki hâlâ giyinik."

"Bu konuda ne yapacaksınız Bayan Grey?"

"Ne olacak, üstünüzdekileri çıkaracağım Bay Grey. Hepsini."

Hevesi bana da bulaşıyor.

"Ve bence bir sürü tatlı yönün var" diye fısıldıyor, şarkının sözlerini tekrar ederek. Gözlerinden sıcaklık ve aşk yayılıyor.

Kahretsin.

"Tatlısın" diye üsteliyor. Dudaklarımın köşesini öpüyor. Gözlerimi kapatıp ona daha sıkı sarılıyorum.

Neden böyle şeyler söylüyorsun?

"Christian, tatlı olan sensin. Ray'ın başına gelenlere rağmen bu hafta sonunu o kadar özel bir hale getirdin ki, teşekkür ederim."

Büyük, pırıldayan gözler gözlerimle buluşuyor.

"Çünkü seni seviyorum" diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum" diyor. "Ben de seni seviyorum." Parmak uçlarını yanağımda gezdiriyor. "Ve benim için çok değerlisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Değerli. *Ben mi?*

Birdenbire çaresizliğe ve telaşa kapılıyorum. Ve bütün silahların elimden alınmış gibiyim.

Ne diyeceğim?

Şimdi olmaz bacaksız.

Siktir. Gözlerimi kapatıyorum. Bunları kafamda istemiyorum.

"İnan bana" diye fısıldıyor ve bir daha gözlerimi açıyorum; gri gözler mavi gözlere karşı.

"Kolay değil." Sesim neredeyse duyulmayacak kadar alçak.

Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Çok çıplak. Şu anda. Nedense anlamıyorum.

Üstümde büyük bir gücü var. Bu yüzden.

"Dene. Kendini zorla çünkü bu doğru." Yüzümü okşuyor. Söylediği şeyi kastettiğini biliyorum. Paniğe kapılmadan bir duyabilseydim...

"Üşüyeceksin. Gel" Onu yanıma kaydırıp ayağa kalkıyorum sonra onu da elinden tutup kaldırıyorum. Sevişmemizin kalıntılarını bırakıp kolunu bana sarıyor. iPod'u kapatıyorum; birlikte yatak odasına yürürken verdiğim tepkiyi düşünüyorum.

Sevginin ifade edilişini duymak neden bazen bu kadar zor?

Başımı sallıyorum.

"Televizyon izleyelim mi?" diye soruyor Ana. Az önceki ciddiyetsiz halimize dönmeye çalıştığını fark ediyorum.

"Ben ikinci devreyi bekliyordum."

Beni şüpheyle süzüyor. "Peki, sanırım bu sefer ipler benim elimde olacak."

Ya!

Beni birden öyle sert itiyor ki yatağa düşüyorum. Ne olduğunu anlamadan üstüme çıkıyor ve kollarımı başımın iki yanına sabitliyor.

"Peki, Bayan Grey. Şimdi beni ele geçirdiğinize göre ne yapacaksınız?"

Eğilip nefesi kulağıma gıdıklarken fısıldıyor: "Seni ağızımla be-
cereceğim."

Aman Tanrım.

Dişlerini çenemde gezdirirken gözlerimi kapatıp ona teslim
oluyorum. Hayatımın aşkına teslim oluyorum.

12 Eylül 2011, Pazartesi

Yatak odasından çıktığımda Ana hâlâ uyuyor. Açıkçası şaşırmadım çünkü dün gece durmak bilmedi.

Gerçekten seks delisi ve doyumsuz.

Şikâyet etmiyorum.

Aklımda hâlâ o nefis anıyla kıyafetlerimi toparlayıp giyinmek için oturma odasına geçiyorum. Dün gecenin kalıntıları hâlâ kanepenin üstünde. Bornoz kuşaklarını çözüp havluyu alırken, oda temizliği için erken gelselerdi bu sahne için ne düşüneceklerini merak ediyorum. Her şeyi katlayıp yatak odasının yanındaki konsola koyuyorum.

Kahvaltı siparişini veriyorum. Gelmesi yarım saat sürer ve ben açım. Oyalanmak için masaya oturup dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Bugün Ray'ı Northwest Hastanesi'ne götürmek için gereken ayarlamaları yapmak istiyorum. Orada ona annem göz kulak olabilir. Posta kutumu açıyorum. Dedektif Clark'tan bir e-posta gelmesi beni şaşırtıyor. O Hyde serserisi hakkında Ana'ya soruları var.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Ona kısa bir yanıt yazıp Portland'da olduğumuzu ve biz Seattle'a dönene kadar beklemesi gerekeceğini haber veriyorum. Annemi arayıp Ray'ı oraya taşımamızla ilgili bir mesaj bırakıyorum sonra hızlıca diğer e-postalarımı göz gezdiriyorum. Bir tane Ros'tan var: Hwang'lar bu hafta bizi davet ediyorlar.

Bu Ray'e bağlı olacak.

Sanırım.

Ros'a yazıp herhalde gidebileceğimi ama kayınpederimin durumunu hakkında emin olmadığım için kesin bir şey söyleyemeyeceğimi haber veriyorum.

Ana'yı bunlarla tek başına bırakmak istemiyorum.

Göndere basarken Clark'tan yanıt geliyor.

Portland'a geliyor.

Kahretsin.

Bu kadar önemli ne olabilir?

"Günaydın." Ana'nın tatlı sesi düşüncelerimi bölüyor. Döndüğümde onu yatak odasının kapısında sadece bir çarşafa sarınmış, çekingen bir gülümsemeyle bana bakarken buluyorum. Karma-karışık olmuş saçları memelerine düşüyor ve parlayan gözleriyle gözlerimin içine bakıyor.

Bir Yunan tanrıçasına benziyor.

"Bayan Grey. Erkencisiniz." Kollarımı açıyorum ve çarşafa rağmen odanın öbür ucundan fırlayıp, bana güzel bir bacak gösterisi yaparak kucağıma konuyor.

"Sen de öyle" diyor.

Onu kendime yaslayıp saçlarından öpüyorum. "Sadece çalışıyordum."

Geri çekilip beni inceleyerek, "Ne?" diye soruyor. Bir şeylerin ters olduğunu anlıyor.

Nefesimi üflüyorum. "Dedektif Clark'tan bir e-posta aldım. O Hyde denen herif hakkında seninle konuşmak istiyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ona şu an Portland'da olduğunu, beklemesi gerektiğini söyledim ama seninle burada görüşmek istediğini söylüyor."

"Buraya mı geliyor?"

"Öyle görünüyor."

Kaşlarını çatıyor. "Bekleyemeyecek kadar önemli ne olabilir?"

"Kesinlikle."

"Ne zaman geliyor?"

"Bugün. Ona yanıt yazacağım."

"Saklayacak bir şeyim yok. Ne bilmek istiyor acaba?"

"Buraya geldiğinde anlayacağız. Ben de merak ettim." Sandalyemde kıpırdanıyorum. "Kahvaltı birazdan gelir. Yiyelim sonra gidip babanı görürüz."

"İstersen burada kalabilirsin. Gördüğüm kadarıyla meşgulsün."

"Hayır, seninle gelmek istiyorum."

"Tamam." Sanırım ona eşlik etmek istediğime sevindiği için gülümsüyor. Beni öpüyor sonra dans eder gibi yürüyerek yatak

odasının kapısına gidiyor, dönüp bana imalı bir bakış atıyor ve odaya girerken çarşafın üstünden düşmesine izin veriyor.

Kahretsin. Gerçekten bir tanrıça.

Bunu işaret olarak alıyorum. Kahvaltı ve e-postalar bekleyebilir. Davetine icap etmek için arkasından yatak odasına gidiyorum.

Ray uyanık ama keyfinin çok yerinde olduğu söylenemez. Günaydın dedikten sonra onunla ilgilenmeyi Ana'ya bırakıyorum ve yeni ofisim gibi olmaya başlayan bekleme odasına gidiyorum. Ray'i Seattle'a taşımak konusunda Dr. Sluder'dan kesin olmayan bir onay aldım. Helikopter transferini ayarlamadan önce, onun için Northwest'te yatak olduğuna dair annemden onay bekliyorum. Dr. Sluder onu en erken yarın sabah nakledebileceğimizi söylüyor ama onayını bazı test sonuçlarına göre bugün ilerleyen saatlerde verecek.

Andrea'yı arıyorum.

"Günaydın Bay Grey."

"Andrea, merhaba. Raymond Steele'i yarın getirebiliriz diye umuyorum. Bir hava ambulansı hizmeti bulabilir misin lütfen? Portland OSBÜ'den Northwest Hastanesi'ne. Annem güvenilir bir şirket biliyor olabilir. Kabinde olması gereken özel bir tıbbi ekipman olup olmadığını Ray'in doktoruna soracağım. O veya ben sana haber veriz."

"Dr. Grey'i arayacağım."

"Ara. Uygun oda için ondan haber bekliyorum."

"Tamam. Ben hallederim."

"Tayvan. Ros'la perşembe akşamı uçmamız gerekebilir. Jete ihtiyacımız olacak."

"Perşembe sabahı WSU'dasınız."

"Biliyorum ama Stephan ve ekibi hazır olsun. Henüz kesin değil."

"Tamam efendim. Aslında Ros da kısa bir görüşme istiyordu sizinle."

"Tamam. Teşekkürler. Bağla."

Ros'la hızlıca konuların üstünden geçiyoruz. Tayvan tersanesi anlaşması için konu başlıklarının imzalanmasının yarına kalabile-

ceğine karar veriyoruz. O zaman Seattle'a dönmüş olacağımı umuyoruz. Telefonumu kapatır kapatmaz titreşiyor. Arayan Clark.

"Bay Grey. Bugün benimle görüşeceğiniz için teşekkürler. Saat dört uygun mu?"

"Tabii. The Heathman'dayız."

"Öyleyse görüşürüz."

Ana bekleme odasına giriyor. Ciddi görünüyor.

Bir sorun mu var?

"Tamam" diyorum Clark'a ve kapatıyorum. "Clark öğleden sonra dörtte burada olacak."

Kaşlarını çatıyor. "Ray kahve ve çörek istiyor."

Bir kahkaha atıyorum. Bu yanıt beklemiyordum. "Kaza geçirsem sanırım ben de isterdim. Taylor'a söylerim."

"Hayır, ben giderim."

"Yanına Taylor'ı al."

Ana gözlerini deviriyor. "Tamam." Sesinde bıkkın bir ergen tonu var.

Gülümseyerek başımı yana eğiyorum. "Burada kimse yok." Ne kastettiğimi anlayınca gözleri bir an açılıyor; ilgisini çektiği belli. Bana meydan okuyacakmış gibi omuzlarını dikleştirip o inatçı Steele çenesini kaldırıyor.

Arkasındaki kapı açılıyor ve içeri genç bir çift giriyor. Adam ağlayan kadına sarılmış. Kadının hali perişan görünüyor. *Kahretsin, ciddi bir durum olmalı.*

Ana'nın gözleri şefkatle açılıyor sonra bana dönüp hayıflanır gibi omuz silkiyor.

Ah. Belki de şaplağa hayır demeyecekti. Ayartıcı bir düşünce.

Çok ayartıcı.

Dizüstü bilgisayarımı alıp elini tutuyorum ve odadan çıkıyoruz. "Yalnız kalmaya bizden daha çok ihtiyaçları var" diye mırıldanıyorum. "Eğlencemize daha sonra bakarız."

Taylor dışarıda, arabada bekliyor. "Hadi, hep birlikte gidip kahve ve çörek alalım" diyorum. Bir kaçamak iyi gelir.

Ana gülümsememe karşılık veriyor. "Portland'da Voodoo Doughnut. Dünyanın en iyi çörekleri orada" diyor SUV'nin arka koltuğuna çıkarken.

Dedektif Clark tam zamanında geliyor. Taylor onu odamıza alıyor. Her zamanki gibi hırpani ve huysuz bir halde içeri giriyor. "Bay Grey, Bayan Grey. Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Dedektif Clark." Elini sıkıp oturması için işaret ediyorum sonra gidip onu dün gece bağladığım kanepede oturan Ana'nın yanına gidiyorum.

"Görüşmek istediğim kişi Bayan Grey" diyor Clark biraz kulak tırmalayan bir sesle. Taylor'a ve bana söylediğini biliyorum.

Ah. Ne diyeceğini şimdi kesinlikle duymak istiyorum.

Taylor'a başımla işaret veriyorum. Mesajı alıyor ve arkasından kapıyı kapatarak çıkıyor.

"Karıma söylemek istediğiniz her şeyi yanımda söyleyebilirsiniz." Konu Hyde ise karımın yanından ayrılmıyorum.

Clark, "Kocanızın burada olmasını istediğinizden emin misiniz?" diye soruyor Ana'ya.

Ana şaşırmış görünüyor. "Tabii. Saklayacak bir şeyim yok. Sadece bana mı soru soracaksınız?"

"Evet hanımefendi."

"Kocamın kalmasını isterim."

İşte. Sana söyledim. Ana'nın benim tarafımı tutmasına memnun bir halde ona ters ters bakıyorum. Kabarmaya başlayan öfkemi gizlemeye çalışarak Ana'nın yanına oturuyorum.

"Pekâlâ" diye mırıldanıyor Clark. Öksürerek boğazını temizliyor. Biraz gergin görünüyor. "Bayan Grey, Bay Hyde ona cinsel taciz uyguladığınızı ve ona birçok defa müstehcen amaçlarla yaklaştığınızı savunuyor."

Bu ne diyor böyle!

Ana hem şoke olmuş hem de gülesi gelmiş gibi görünüyor. Elini bacağıma koyuyor ama bu onu durdurmuyor. "Bu akıl almaz bir şey" diye çıkışıyorum. Tırnakları bacağımı deliyor, sanırım beni susturmaya çalışıyor.

"Bu doğru değil." Ana sükûnetle konuşurken doğrudan Clark'a bakıyor. "Aslında olan bunun tam tersiydi. Bana son derece saldırgan bir tavırla uygunsuz teklifte bulundu ve işten atıldı."

Clark'ın ağız düz bir çizgi halini alıyor. Bu yanıtı bekliyor-muş gibi görünüyor. "Hyde, onu işten attırmak için cinsel taciz hikâyesini uydurduğunuzu iddia ediyor. Teşebbüslerinizi reddettiği ve onun işini istediğiniz için bunu yaptığınızı söylüyor."

Ana'nın yüzü nefretle ekşiyor. "Bu doğru değil."

Bu saçmalık ötesi.

"Dedektif, lütfen bana bütün bu yolu saçma suçlamalarla karımı rahatsız etmek için geldiğinizi söylemeyin."

Clark beni bıkkın bir ifadeyle onurlandırıyor. "Bunu Bayan Grey'den duymam gerekiyor beyefendi." Ana yine bacağımı sıkıyor. Çenemi kapamamı istediğini biliyorum.

"Bu saçmalıkları dinlemek zorunda değilsin Ana."

"Bence Dedektif Clark'ın olanları öğrenmesine izin vermeliyim." Beni parlak mavi gözleriyle mıhlıyarak çenemi kapamam için imalı bir şekilde bakıyor.

Tamam bebek. Bildiğin gibi yap.

Devam etmesi için elimi sallıyorum ve sessiz kalıp sinirlerimi kontrol etmeye gayret ediyorum. Ana kollarını kucağında kavuşturup devam ediyor. "Hyde'in söyledikleri kesinlikle doğru değil." Sesi odada sakın ve net bir şekilde yankılanıyor. "Bay Hyde bir akşam işyerinin mutfağında bana sarkıntılık etti. İşe alınmamın onun sayesinde olduğunu ve karşılığında onunla birlikte olmamı beklediğini söyledi. O sıralar kocam olmayan Christian'a gönderdiğim e-postaları kullanarak bana şantaj yapmaya çalıştı. Hyde'in e-postalarımı okuduğunu bilmiyordum. Hayal dünyasında yaşıyor. Beni, herhalde şirketi ele geçirmek için, Christian tarafından gönderilmiş bir ajan olmakla bile suçladı. Christian'ın SBY'yi zaten satın almış olduğunu bilmiyordu." Başını sallıyor ve ellerini birbirine kenetliyor. "Sonunda ben... Ben onu etkisiz hale getirdim."

Clark şaşırarak, "Etkisiz hale mi getirdiniz?" diye araya giriyor.

"Babam eski ordu mensubudur. Hyde, şey, bana dokundu. Ben de kendimi nasıl savunacağımı biliyorum." Bana kaçamak bir bakış atıyor. Kızıma duyduğum gurur ve hayranlığı saklayamıyorum.

Benim kızıma bulaşma.

O bir savaştı.

"Anladım." Clark nefesini üfleyerek tekrar yerine yerleşiyor.

"Hyde'in eski kişisel asistanlarından herhangi biriyle konuştunuz mu?" diye soruyorum. Polisin Welch'ten daha çok bilgiye sahip olup olmadığını bilmek istiyorum.

"Onlara ulaştık ama işin doğrusu hiçbiri bizimle konuşmak istemiyor. Hiçbiri üç aydan uzun süre onunla çalışmamış olsa da hepsi örnek bir patron olduğunu söylüyor."

Lanet olsun. "Biz de aynı sorunla karşılaştık. Güvenlik şefim Hyde'in son beş kişisel asistanıyla görüşmüştü."

Bu haberler Clark'ın ilgisini çekiyor. Gözlerini bana dikerek kaşlarını çatıyor. "Peki, neden?"

"Çünkü karım onun için çalışıyordu. Karımın birlikte çalıştığı herkesin sabıkasını incelerim."

Clark'ın yüzü kızarıyor. "Anladım." Gür kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sanırım burada gözle görünenden fazlası var Bay Grey. Yarım evinde daha detaylı bir arama yapacağız. Belki bir şey buluruz. Yine de tüm veriler bir süredir orada yaşamadığını gösteriyor."

"Daha önce aradınız mı?"

"Evet. Bir daha arayacağız. Bu sefer derin parmak izi araştırması yapacağız."

"Hâlâ onu Ros Bailey ve şahsımı öldürmeye teşebbüsten suçlamadınız."

Belki bu FBI'ın yetkisindedir.

"Helikopterinize düzenlenen sabotajla ilgili daha fazla kanıt bulmayı umuyoruz Bay Grey. Kısmi bir parmak izinden fazlasına ihtiyacımız var. O gözaltındayken aleyhindeki kanıtları toplayabiliriz."

"Buraya sadece bunun için mi geldiniz?"

Clark geriliyor. "Evet Bay Grey, tabii not hakkında başka söyleyecek bir şeyiniz yoksa."

Ana'nın gözleri yine gözlerimi araştırıyor ama bu sefer çatık kaşlarla.

"Hayır. Size söyledim. Benim için bir şey ifade etmiyor." *Karımın bunu bilmesine gerek yok!* "Ayrıca bunu neden telefonda yapmadığınızı anlamadım."

"Sanırım size söylemiştim, yüz yüze yaklaşımı tercih ediyorum ve..." diye ekliyor biraz süklüm püklüm, "... Portland'da yaşayan büyük teyzemi ziyaret ediyorum. Bir taşla iki kuş."

"Peki, bitirdiysek ilgilenmem gereken işlerim var." Clark'ın mesajı almasını umarak ayağa kalkıyorum.

Alıyor. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bayan Grey."

Ana başını sallıyor.

"Bay Grey."

Kapıyı açıyorum ve ayaklarını sürüyerek gidiyor.

Oh be.

Ana kanepede arkasına yaslanıyor.

"Şu puşt herife inanabiliyor musun?" Elimi saçıma atıyorum.

"Clark mı?" diyor Ana.

"Hayır. O serseri Hyde."

"Hayır, inanamıyorum." Şaşkına dönmüş görünüyor.

"Neyin peşinde bu?"

"Bilmiyorum. Sence Clark bana inanmış mıdır?"

"Tabii ki inandı. Hyde'ın rezil bir dallama olduğunu biliyor--"

"Çok küfürdüyorsun" diye paylıyor beni.

"Küfürdemek mi? Öyle bir kelime var mı?"

"Artık var."

Muzipliği birdenbire öfkemi öylece söndürüyor.

Yaptığı büyüye hayret ederek yanına oturuyorum ve onu kollarımın arasına çekiyorum. "O pisliği düşünme. Gel gidip babanı görelim ve yarınki nakil hakkında konuşmaya çalışalım."

"Bize yük olmamak için Portland'da kalmaya ayak diredi" diyor Ana.

"Ben onunla konuşurum."

Gömleğimin düğmeleriyle oynuyor. "Yolculukta yanında olmak istiyorum."

Bu herhalde mümkün olabilir. "Tamam. Ben de gelirim. Arabaları Sawyer ve Taylor getirebilir. Bu akşam Sawyer'ın R8'ini sürmesine izin vereceğim."

Bana tatlı bir gülümsemeyle teşekkür ediyor ve boyum bir karış uzamış gibi hissediyorum.

Ray teslim olmuş. Keyfi bu sabahkinden çok daha iyi. Çöreklerin sihri işe yaramış olmalı ve bence yarın bir helikoptere bineceği için içten içe seviniyor. Astiria'dan buraya uçuşunu hiç hatırlamıyor. Onu bir ara *Charlie Tango*'yla uçmaya götürmeyi aklıma not alıyorum.

Ana onunla otururken naklin son işlemlerini tamamlamak için bekleme odasına geçiyorum.

Andrea her şeyi organize etmiş. O hiç şüphesiz, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kişisel asistan.

"Teşekkürler Andrea."

"Bir şey değil Bay Grey. Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, hepsi bu kadar. Evine git."

"Gidiyorum efendim."

Andrea'nın maaşını gözden geçirip cömert bir zam önermesi için Samir'e hızlıca bir e-posta gönderiyorum.

Ray ve Ana'nın yanına odaya dönmeden önce Clark'ın ziyaretini, söylediklerini ve söylemediklerini düşünüyorum. *Charlie Tango*'nun sabotajıyla ilgili FBI'la iletişimde olduğu belli ama Hyde'ın evini tekrar arayacaklarından bahsetti. Neden? Elinde başka bir ipucu mu var? Ya da bize söylemediği başka bir şey mi? Ve Hyde kaçırma girişimini planlarken neredeydi? Hâlâ Seattle'da olduğu belli; bunu kanıtlayacak kapalı devre kamera kayıtları var. Bunun peşine düşmek gerek.

Welch ve Barney'e e-posta gönderip, Hyde'ın beyaz kamyonettinin Escala'ya gelmeden önceki hareketlerini izleyip izlemediklerini soruyorum.

Belki bir şey bulurlar.

13 Eylül 2011, Salı

Annemle telefon konuşmamı bitirdiğimde Ana'nın siyah beyaz bakışlarına gözüm iliyor. Ofisimin duvarında, o yatıştıran gülümsemesiyle, gözleri zekice parlayarak bana bakıyor. Onu görmeyeli sadece üç saat oldu ama şimdiden özledim. Acaba şu anda ne yapıyor? Herhalde iştedir ve her şey planlandığı gibi gittiyse Ray, annemin ona göz kulak olacağı Northwest Hastanesi'ndeki odasına yerleşmiştir. Umarım rahattır, olabildiği kadar rahattır. OHSU'dan Boeing Field'a uçuş hoşuna gitmiş gibiydi ama ilgi merkezi olmaktan hoşlanan bir adam değil, hatta tam tersi. Biraz kızı gibi.

Ve işte yine onu özlüyorum.

Onu son gördüğümde, babasıyla birlikte ambulansla hastaneye gidiyordu.

Saatime bakıyorum.

Kesinlikle işte olmalı.

Hemen bir e-posta yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Seni Özledim

Tarih: 13 Eylül 2011 13:58

Kime: Anastasia Grey

Bayan Grey,

Ofise geleli sadece üç saat oldu ama sizi şimdiden özledim.

Umarım Ray yeni odasına rahat bir şekilde yerleşmiştir. Annem bu öğleden sonra gidip onu kontrol edecek.

Seni bu akşam altı gibi alırım ve eve gitmeden önce gidip onu görürüz.

Olur mu?

Seni seven kocan

Christian Grey

Göndere bastıktan sonra masamdaki raporu açıp okumaya başlıyorum. Ama neredeyse hemen posta kutuma düşen e-postanın uyarı sesi dikkatimi dağıtıyor. Ana mı?

Hayır, Barney'den.

Kimden: Barney Sullivan

Konu: Jack Hyde

Tarih: 13 Eylül 2011 14.09

Kime: Christian Grey

Seattle çevresindeki kapalı devre kameralar, beyaz kamyoneti Güney Irving Sokağı'na kadar takip ediyor. Ondan öncesine dair bir kayıt olmadığı için Hyde'in yeri bu bölgede olabilir.

Welch'in size söylediği gibi ŞŞ'nin arabası bilinmeyen bir kadın tarafından, sahte plakayla kiralanmış. Arabayı Güney Irving Sokağı bölgesine bağlayan hiçbir iz yok.

Bölgede yaşadığı bilinen GŞT ve SBY çalışanlarının detayları ekteki dosyada. Dosyayı Welch'e de ilettim.

Hyde'in SBY bilgisayarında eski asistanlarına ilişkin hiçbir şey yoktu.

Hatırlatma olarak, Hyde'in SBY bilgisayarından çıkanların listesi aşağıda.

Greyler'in Ev Adresleri:

Seattle'da beş ev

Detroit'te iki ev

Detaylı Özgeçmişler:

Carrick Grey

Elliot Grey

Christian Grey

Dr. Grace Traveyan

Anastasia Steele

Mia Grey

İlgili gazete ve internet makaleleri:

Dr. Grace Travyan

Carrick Grey

Christian Grey

Elliot Grey

Fotoğraflar:

Carrick Grey

Dr. Grace Travyan

Christian Grey

Elliot Grey

Mia Grey

Araştırmama devam edip başka ne bulabileceğime bakacağım.

B. Sullivan

Bl Müdürü, GŞT

E-postanın içeriğine göz gezdirirken Hyde'ın ailem hakkında bilgi toplamak için interneti karıştırmaya ne zaman başladığını merak ediyorum. Ana'nın onunla çalışmaya başlamasından önce miydi? Yoksa benimle tanıştıktan sonra mı? Barney'e yanıt yazmak üzereyken Ana'nın daha önce gönderdiğim e-postama yanıtı, posta kutuma düşüyor.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Seni Özledim

Tarih: 13 Eylül 2011 14.10

Kime: Christian Grey

Tabii.

x

Anastasia Grey

Editör, SBY

Ah. Biraz havam sönmüş hissederek duvardaki gizemli, gülümseyen tanrıçaya bakıyorum. Biraz e-posta alışverişiyle eğleniriz diye düşünmüştüm.

Normalde bu konuda çok iyidir.
Bu hiç kendisi gibi değil.

Kimden: Christian Grey
Konu: Seni Özledim
Tarih: 13 Eylül 2011 14.14
Kime: Anastasia Grey

Sen iyi misin?
Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ana'nın yanıtını beklerken, Barney'nin e-postasına eklediği adres dosyasına göz gezdiriyorum. Birkaç GŞT çalışanının ismi var ve bir SBY çalışanının ismi gözüme çarpıyor. En dikkat çekici isim, SBY'nin İK müdürü Elizabeth Morgan. İsmi zihnimin gerisinde bir şeyler çağrıştırıyor ama her ne ise netleşmiyor. Bir daha görüştüğümde Welch'ten onu incelemesini isteyeceğim ama bu kişilerden herhangi birinin Hyde'la ilişkisi olabileceğini düşünmek zor.

Düşünce zincirimden sıyrılıp Ana'ya ne olduğunu merak ediyorum. İçimden telefonu kaldırıp onu aramak geçiyor ama elim telefona giderken ondan başka bir e-posta geliyor.

Kimden: Anastasia Grey
Konu: Seni Özledim
Tarih: 13 Eylül 2011 14.17
Kime: Christian Grey

İyiyim. Sadece meşgulüm.
Altıda görüşürüz.

x
Anastasia Grey
Editör, SBY

Tabii ki meşgul. Birkaç günlük işin gerisinde kaldı ve benim kızım işine bağlıdır.

Grey, kendine hâkim ol.

Barney'nin e-postasına geri dönüp listesini bir daha okuyorum. Daha fazla açılım sağlamıyor ama belki birkaç sorumu yanıtlayabilir.

Kimden: Christian Grey

Konu: Jack Hyde

Tarih: 13 Eylül 2011 14.23

Kime: Barney Sullivan

Barney,

E-postan için teşekkürler. Hyde'ın internette bu araştırmalarına ne zaman başladığını bulabilir misin?

Christian Grey

CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Saati kontrol ediyorum; Ros'la bir toplantım var.

Taylor'la birlikte, SBY'nin önünde Ana'yı bekliyoruz. Her an çıkmasını bekleyerek girişe gergin bakışlar atıyorum. Telefonumda bir e-posta uyarısı beliriyor.

Kimden: Barney Sullivan

Konu: Jack Hyde

Tarih: 13 Eylül 2011 17.35

Kime: Christian Grey

Hyde'ın e-postadaki konularda internet araştırmaları 13 Haziran 2011, Pazartesi, 19.32 ve 15 Haziran 2011, Çarşamba, 17.14 arasında olmuş.

B Sullivan

Bİ Müdürü, GŞT

Hmm... İlginç. Onunla bir önceki cuma, Ana'yla buluştuğumuz barda tanıştığımızı hatırlıyorum. Boşboğaz hıyarın tekiydi. Ailem hakkında özellikle aradığı bir şey var mıydı ve buldu mu, merak ediyorum. Camdan bakarken Ana nihayet çıkıyor. Yağmurdan kaçarak arabaya koşturuyor. Sawyer da hemen arkasında. Onu izlerken gülümsüyorum ama arabaya doğru bir bakış atığında içim cız ediyor.

Yüzü gri yağmurda sert bir mermer gibi beyaz.

Kahretsin!

Sawyer kapıyı açınca Ana yanıma kayıyor.

"Merhaba" diyorum temkinli bir ses tonuyla. *Ne oldu Ana?*

"Merhaba." Gözleri bir an için, sadece kısa bir an için yüzüme kayıyor ve tüm gördüğüm bana yansıyan bir çalkantı.

"Sorun ne?"

Taylor trafiğe çıkarken başını sallıyor. "Yok bir şey."

Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. "İşte her şey yolunda mı?"

"Evet. Yolunda. Teşekkürler." Kısa ve öz konuşuyor.

Söyle bana! "Ana, sorun ne?" Sözler ağzımdan kastettiğimden daha sert çıkıyor. Bütün endişemle yüklü gibi.

"Sadece seni özledim, hepsi bu. Ayrıca Ray için endişeleniyordum."

Ah, elbette. Tanrı'ya şükür. Hemen mutlu oluyorum. "Ray iyi." Onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Bu öğleden sonra annemle konuştum, iyileşme sürecinin çok iyi gittiğini söyledi." Elini tutuyorum. Buz gibi. "Tanrım, elin çok soğuk. Bir şey yedin mi bugün?"

Kızarıyor.

"Ana." Bunu neden yapıyor?

"Bu akşam yerim. Zamanım olmadı."

Isıtmak için elini ovuşturuyorum. "Korumaların görev listesi ne 'Karımı besle' maddesi eklememi ister misin?" Dikiz aynasından Taylor'ın bakışını yakalıyorum.

"Üzgünüm. Yiyeceğim. Sadece tuhaf bir gündü. Biliyorsun, babamın nakli falan."

Tahmin ediyorum. Dönüp camdan dışarı bakarak beni bocalar halde bırakıyor.

Bir sorun var.

Gerçekten tuhaf bir gündü.

Ona inan Grey.

Havayı koklamak için ona haberlerimi veriyorum. "Tayvan'a gitmem gerekebilir."

"Ya? Ne zaman?" Bu dikkatini çekiyor.

"Bu hafta içinde veya gelecek hafta."

"Tamam."

"Benimle birlikte gelmeni istiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Christian, lütfen. Benim bir işim var. Bu tartışmayı yeniden yaşamayalım."

Hayal kırıklığını gizleyemeyerek üflüyorum. "Bir sorayım demiştim."

"Orada ne kadar kalacaksın?" Sesi yumuşak ama akli başka yerde gibi.

Bu benim kızım değil. Fazla sessiz ve tereddütlü.

"Sadece birkaç gün. Bana canını sıkan şeyi söylemeni istedim."

"Şimdi sevgili kocam uzaklara gittiğine göre..." Elini dudaklarına götürüp parmaklarını öperken sesi giderek kayboluyor.

"Uzun sürmeyecek."

"Güzel." Bana cılız bir gülümsemeyle bakıyor ama aklının meşgul olduğunu anlıyorum.

Camdan dışarıya bakarak aklımdan Ana'yı huzursuz edebilecek çeşitli senaryolar geçiriyorum. Sadece biri doğru: Babası büyük bir kaza geçirdi ve iyileşmesi zaman alacak.

Evet.

Hepsi bu.

Grey, topla kendini.

Raymond Steele bizi gördüğüne seviniyor. "Bütün bunları ayarladığınız için ne kadar teşekkür etsem az." Eliyle havadar odayı işaret ederken koyu gözleri sessiz bir içtenlikle dolu.

"Ray, rica ederiz." Minnettarlığından huzursuz olup konuyu değiştiriyorum. "Bakıyorum bir yağın spor dergin var."

"Annie getirdi. Mariners'ın bu sezonki oyunu hakkında yorumları okuyorum." Ray, M'nin bu sezon onu ne kadar hayal

kınlığına uğrattığıyla ilgili sert bir eleştiriye başlıyor. Ona katıldığını söylemem gerek; parlak bir sezon olmadı. Sohbetimiz balıkçılığa kayıyor. Astoria'da olta atamadığı için üzgün. Ona Aspen'deki son balık tutma maceramdan bahsediyorum.

"Roaring Fork. Bilirim" diyor.

"Kalmaya gelmelisin. Belki ayağa kalktığında, bir hafta sonu gelirsin."

"İsterim Christian."

Ana, sohbetimiz boyunca sessiz.

Fazla sessiz. Frekansı değişip başka yere gidiyor gibi.

Çileden çıkarıcı. *Ana. Sorun ne?*

Ray esniyor. Ana bana bir bakış atınca gitme zamanı geldiğini anlıyorum. "Baba, bırakalım da uyu."

"Teşekkürler Ana tatlım. Uğramanıza çok sevindim. Bugün annenizi de gördüm Christian. Beni çok rahatlattı. Ayrıca bir Mariners taraftarıymış!"

"Ama balık tutmaya pek bayıldığı söylenemez."

"Bayılan pek kadın tanımıyorum zaten." Ray'in gülümsemesi yorgun. Dinlenmesi gerek.

"Yarın görüşürüz, tamam mı?" Ray'in alnını öperken Ana'nın sesi üzgün çıkıyor.

Lanet olsun. Neden üzgün? "Gel." Elimizi uzatıyorum. Yorgun mu? Belki yatağa erken girmeye ihtiyacı vardır.

Ana arabada sessizdi, eve girdiğimizde sessizdi ve şimdi suskun ve dalgın bir halde çatalıyla tabağındaki yemeği iteliyor. Endişe seviyem alarm vermeye başladı.

"Lanet olsun! Ana, bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Boş tabağımla itiyorum. "Lütfen. Beni deli ediyorsun."

Bana korkulu gözlerle bakıyor.

"Hamileyim."

Ne? Ona inanamayan gözlerle bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve nedense kendimi hava dalışı yaptığım uçağın kapısında, dünyanın üstünde paraşütsüz bir halde asılı ve atlamak üzereymiş gibi hissediyorum.

Havaya.

Hiçlişe.

"Ne?" Sesimi tanıyamıyorum.

"Hamileyim."

Ben de böyle söylediğini düşünmüştüm.

Ama bu konunun icabına baklığımı sanıyordum.

"Nasıl?"

Başını yana eğip bir kaşını kaldırıyor.

Siktir. Daha önce hissetmediğim gibi bir öfke içimde patlıyor.

"İğnen?" diye çıkışıyorum. "İğneni yaptırmayı unuttun mu?"

Tereddütsüz gözlerle sanki doğrudan içime bakıyor ama bir şey söylemiyor.

Çocuk istemiyorum.

Henüz değil.

Şimdi değil.

Göğsüm panikle sıkışıyor ve boğazımı sıkarak öfkemi körük-lüyor. "Tanrım, Ana!" Yumruğumu masaya vurup kalkıyorum. "Tek bir şey var, hatırlaman gereken tek bir şey. Kahretsin! İnana-mıyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildin?"

Gözlerini kapatıyor, sonra parmaklarına bakıyor. "Üzgünüm" diye fısıldıyor.

"Üzgün mü? Siktir!" Bir çocuk. Ben bir çocukla ne yaparım?

"Biliyorum, zamanlama pek iyi değil."

"Pek iyi değil!" Bağırışım odada yankılanıyor. "Birbirimizi la-net olası beş dakikadır tanıyoruz! Sana lanet olası dünyayı gös-termek istiyordum ama şimdi... Siktir! Bebek bezleri, kusmuk ve bok...!" Gözlerimi kapatıyorum.

Beni artık sevmeyeceksin.

"Unuttun mu? Söyle bana. Yoksa kasten mi yaptın?"

Sessiz ve telaşlı bir inkârla, "Hayır" diyor.

"Bu konuda anlaştığımızı düşünüyordum!" Beni kimin duya-cağı umurumda bile değil.

Korkudan kendine sarılıp siniyor. "Biliyorum. Anlaşmıştık. Üzgünüm."

"İşte bu yüzden. Bu yüzden kontrolü seviyorum. Böyle boktan şeyler başıma gelip de her şeyin içine etmesin diye!"

"Christian, lütfen bana bağırma."

Siktir.

Yerime başkası geçecek.

Ağlamaya başlıyor.

Sakin buna cüret etme Ana. "Ağlamaya başlama şimdi! Siktir."
Bu devasa hatayı kavramaya çalışarak elimi saçıma atıyorum.
"Baba olmaya hazır mıyım sanıyorsun?" Sesim ilk kelimeye çatlıyor.

Yaşlı gözlerini bana çeviriyor. "İkimizin de buna hazır olmadığımı biliyorum" diye geveliyor "ama bence harika bir baba olursun. Bir yolunu buluruz."

"Nereden biliyorsun!" Sesim odada çınlıyor. "Söyle, nereden!"

Ağzını açıyor sonra yaşlar yüzüne süzülürken kapatıyor.

Ve işte orada... pişmanlığı.

Yüzünün her bir hattına apaçık yayılan bir pişmanlık. Sırtıma yüklediği pişmanlık.

Buna dayanamıyorum.

Öfkem beni yutuyor.

"Of, canı cehenneme!" Bütün dünyaya kızıp vazgeçiyorum ve bir teslimiyetle ellerimi havaya kaldırıyorum.

Bunu yapamayacağım.

Gidiyorum ben.

Ceketimi alıp odadan fırlayarak odanın kapısını arkamdan çarpıyorum. Çağrı düğmesine çılgına dönmüş gibi basıyorum. Asansör katta olmasına rağmen kapıların açılması çok uzun sürüyor.

Bir çocuk mu?

Lanet olası bir çocuk mu?

Asansöre giriyorum ama kafamda bir mutfak masasının altında; kaotik, kirli, bakımsız bir mezbelede, gelip beni bulmasını bekliyorum.

İşte buradasın, seni küçük pislik.

Lanet olsun.

Siktir, hayır.

Giriş katında Escala'nın kapılarını çarparak çıkıp kendimi kaldırıma atıyorum. Taze sonbahar havasını ciğerlerime iyice dolduruyorum ama damarlarımda aynı ölçüde akan öfkeyi ve korkuyu

bastırmaya yaramıyor. Uzaklaşmam gerek. Düşünmeden sağa dönüyorum ve yağmurun durduğunu hayal meyal fark ederek yürümeye başlıyorum.

Yürüyorum.

Ve yürüyorum.

Bir sisin içinde.

Bir ayağı diğerinin önüne koymak gibi basit bir eyleme odaklanarak.

Diğer bütün düşünceleri silerek.

Biri hariç.

Bunu bana nasıl yapabildi?

Nasıl?

Ben nasıl bir çocuğu sevebilirim?

Onu sevmeyi daha yeni öğrendim.

Başımı kaldırdığımda Flynn'in ofisindeyim. Burada olmasının imkânı yok. Kapı açılmıyor, kilitli. Onu arıyorum ama sesli mesaj servisi çıkıyor. Mesaj bırakmıyorum. Kendime güvenemiyorum.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokup, yoldan geçenleri umursamadan ağır adımlarla yürüyorum.

Amaçsızca.

Başımı kaldırdığımda Elena her zamanki gibi simsiyah giymiş, salonu kapatıyor. Birbirimize bakıyoruz. O camın bir tarafında ben diğer tarafındayım. Kilidi çevirip kapıyı açıyor.

"Merhaba Christian. Bok gibi görünüyorsun."

Ne diyeceğimi bilemeden bakıyorum.

"İçeri geliyor musun?"

Başımı sallayıp bir adım geri atıyorum.

Grey, ne yapıyorsun?

Bilinçaltımın derinliklerinde bir alarm çalıyor.

Duymazdan geliyorum.

Elena iç çekerek kıpkırmızı tırnağını kıpkırmızı dudaklarına vururken gümüş yüzüğü akşam güneşini yansıtıyor. "Bir içki içmeye gidelim mi?"

"Evet."

"Mile High?"

"Hayır. Daha تنها bir yere."

"Anlıyorum." Şaşkınlığını gizlemeye çalışsa da başaramıyor.

"Tamam."

"Köşede bir bar var."

"Biliyorum orayı. Sakin bir yerdir. Gidip çantamı alayım."

Kaldırımında durmuş onu beklerken hissizim.

Az önce hamile karımı terk edip çıktım.

Ama şu anda ona, bunu umursamayacak kadar kızgınım.

Grey, ne yapıyorsun?

Kafamdaki rahatsız edici sesi susturuyorum. Elena salondan çıkıp kapıyı kilitliyor ve küçük bir baş hareketiyle sağ işaret ediyor. Ellerimi ceketimin ceplerinde daha derine sokuyorum ve birlikte sokağı yürüyerek köşeyi dönüp bara giriyoruz.

Buraya son geldiğimden beri çok değişmiş. Artık ucuz bir bar değil ahşap paneller ve lüks, kadife koltuklarla kaplı, üst kalite bir demlenme yeri. İçerisi Elena'nın dediği gibi, Billie Holiday'in ses sisteminden yükselen yumuşak, melankolik sesi dışında sessiz.

Duruma uygun.

Bir masaya geçiyoruz. Elena garson kıza işaret ediyor.

"İyi akşamlar, benim adım Sunny. Size ne getirebilirim?"

"Willamette pinot noir'inizden bir kadeh istiyorum" diyor Elena.

"Bir şişe" diyorum garsona bakmadan. Elena'nın kaşları biraz yükseliyor ama o tanıdık soğukkanlı mesafesini koruyor. Belki bu yüzden buradayımdır, aradığım budur. Soğukkanlı mesafenin vücut bulmuş hali için.

"Hemen geliyor." Genç kadın yanımızdan ayrılıyor.

"Demek Christian Grey'in dünyasında her şey yolunda değil" diyor Elena. "Seni tekrar göreceğimi biliyordum." Gözlerini gözlerime dikeyyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. "Öyle, değil mi?" Elena aramızdaki sessizliği dolduruyor. "Mesajımı aldın mı?"

"Düğün günümdekini mi?"

"Evet."

"Evet. Sildim."

"Christian, düşmanlığını buradan hissedebiliyorum. Dalga dalga yayıyorsun. Ama düşman olsaydım burada olmazdın."

Üfleyp arkama yaslanıyorum.

"Neden buradasın?" diye soruyor, mantıklı olarak.

Siktir. "Bilmiyorum." Daha huysuz bir şekilde söyleyebilir miydim?

"Seni terk mi etti?"

"Yapma." Ona buz gibi bir bakış atıyorum.

Ana hakkında konuşmak istemiyorum.

Elena dudaklarını büzerken garson kız geliyor. Şarabımızı açıp tadım için kadehimi doldururken ikimiz de arkamıza yaslanıp izliyoruz. "İyi olduğundan eminim." Elimini Elena'ya doğru sallıyorum; garson ikimizin kadehlerini de sırayla dolduruyor.

Canlı bir şekilde, "Afiyet olsun" diyor ve bizi şişeyle baş başa bırakıyor.

Elena kadehini alıp kaldırıyor. "Eski arkadaşlara." İronik bir havayla gülümseyip bir yudum alıyor.

Gerginliğimin kısmen omuzlarımdan kalktığını hissederek hafifçe gülüyorum. "Eski arkadaşlar." Kadehimi alıp tatmadan birkaç ağzı dolusu yudum birden içiyorum. Elena kaşlarını çatarak dudaklarını birbirine bastırıyor ama bir şey söylemiyor. Gözlerini gözlerimden ayırmıyor.

İç çekiyorum. Sessizliği benim doldurmamı istiyor. Bir şey söylemek zorundayım. "İş nasıl?"

"İyi. Bana hediye etmen çok cömertçe bir davranıştı. Bunun için teşekkür ederim."

"En azından yapabileceğim buydu."

Aramızdaki sessizlik uzarken gözlerini kadehine indiriyor.

Sonunda ağzındaki baklayı çıkarıyor. "Burada olduğuna göre sanırım ailenin evindeki davranışım için özür dilemeliyim."

Bu sürpriz oldu. Bayan Lincoln'un herhangi bir şey için özür dilediği görülmemiştir. Mantrası her zaman, "asla özür dileme, asla açıklama" olmuştur.

"Pişman olduğum şeyler söyledim" diye ekliyor sessizce.

"İkimiz de söyledik Elena. Bunlar geçmişte kaldı."

Ona biraz daha şarap ikram ediyorum ama geri çeviriyor. Onun kadehi yarı doluyken benimki boş. Kendime bir tane daha dolduruyorum.

İç çekiyor. "Sosyal çevrem epey daraldı. Anneni özlüyorum. Beni görmek istememesi acı veriyor."

"Onunla iletişime geçmen herhalde iyi bir fikir olmaz."

"Biliyorum. Anlıyorum. Bize kulak misafiri olmasını asla istemezdim. İş ailesini korumaya geldiğinde Grace'ten korkulur." Bir an için özlem çekiyormuş gibi görünüyor. "Yine de güzel günlerimiz oldu. Annen nasıl partileyeceğini bilir."

"Bunu bilmesem de olur."

Elena kahkahayla gülüyor. "Onu hep idealize edersin sen zaten."

"Buraya annem hakkında konuşmak için gelmedim."

"Buraya ne hakkında konuşmak için geldin Christian?" Başını yana yatırıp buz gibi mavi gözlerini bana dikerek kıpkırmızı tırnağını kadehinin ağzında gezdiriyor.

Başımı sallayıp şaraptan büyük bir yudum daha alıyorum.

"Seni terk mi etti?"

"Hayır!" diye çıkışıyorum. Öyle bir şey varsa, terk edip çıkan ben oldum.

Ne tür bir adam hamile karısını bırakıp çıkar?

Lanet olsun. Belki de babam haklıydı.

Sözleri gelip aklıma musallat oluyor. *Mesele sensin. Senin sorumluluklarını taşıyabilmen. Güvenilir ve düzgün bir insan olman. Evlenilecek bir adam olman.*

Belki evlenilecek bir adam değilimdir.

Elena bana dikkatle bakmaya devam ederken düşüncelerimden silkeleniyorum. Sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştığını biliyorum. "Özlüyor musun? Eski hayat tarzını? Bu yüzden mi? Küçük kadın sana istediğini vermiyor mu?"

Siktir Elena.

Saçmalıklarını dinlemek zorunda değilim.

Masadan kalkmaya girişiyorum.

"Christian. Gitme. Özür dilerim." Elime uzanıyor sonra fikrini değiştiriyor ve uzattığı eli masada bir yumruk oluyor. "Lütfen. Gitme" diye rica ediyor.

Bayan Lincoln'den bu kadar kısa zamanda iki özür.

Tekrar yerime yerleşiyorum. Daha temkinliyim.

Vurgulamak için bir kez daha, "Üzgünüm" diyor. Sonra taktik değiştiriyor. "Anastasia nasıl?"

"O iyi" diyorum nihayet. Bir şey ele vermediğimi umuyorum.

Elena gözlerini kısıyor; bana inanmıyor.

Nefesimi bırakıp itiraf ediyorum. "Çocuk istiyor."

"Ha" diyor Elena, sfenksin sırrını çözmüş gibi. "Bu senin için sürpriz olmamalı. Yine de tohumunu yavrulamak için daha genç bence."

"Tohum mu?" Bunu hakaret gibi söylediği için küçümser gibi gülüyorum. Elena asla çocuk istemedi. İçinde en ufak bir annelik hissi olduğundan şüpheliyim.

"Bebek Grey" diyor dalgın bir şekilde. "Tercihlerin için gerçekten bir son olacak." Eğlenir gibi bir hali var. "Ya da belki çoktan sonu gelmiştir."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Elena. Kapa çeneni. Seninle burada seks hayatımı konuşacak değilim." Kadehimdekini bitirip ikimizininkini de tekrar doldurarak şişeyi bitiriyorum. Pinot noir sihrini göstermeye başlıyor. Şimdiden çakırkeyif hissediyorum. Normalde hoşuma giden bir his değildir ama şu anda kadehimin dibinden el eden unutuşu memnuniyetle karşılıyorum. Garson kıza işaret edip bir şişe daha istiyorum.

"Seni özellikle kızdıracak bir şey mi yaptı? Yıllardır böyle içtiğini görmedim." Elena'nın hiç onaylamadığı sesinden belli oluyor ama bir tarafımda değil.

Konuyu karımdan uzaklaştırıp âşığına getirmek için, "Isaac nasıl?" diye soruyorum. Benim evliliğim onu ilgilendirmez.

Yarım bir gülümsemeyle kollarını kavuşturuyor. "Tamam. Anladım. Hiç konuşmak istemiyorsun." Duraksıyor. Ona içimi dökmemi beklediğini biliyorum. Ama sırlarım bana aittir. Ona değil.

"Isaac iyi" diye devam ediyor sonunda. "Sorduğun için teşekkürler. Aslında şu aralar çok iyiyiz." Yaşadıkları son cinsel macerayı anlatmaya başlıyor ama ne amaçla, bilmiyorum. Onu yarı dinleyerek şarabın beni alıp götürmesine izin veriyorum.

"Peki, iş mi? Sorunun bu mu?" diye soruyor ben tepki vermeyince.

"Hayır, iş çok iyi gidiyor. Bir tersane aldım."

Sanırım etkilenerек başını sallıyor. Gelen şişeden ikimizin de kadehlerini tekrar doldurup ona işte neler yaptığımın özetini geçiyorum. Güneş enerjili tablet, fiber optik işini devralmam, Geolumara ve tabii tersane.

"Çok meşgulmüşsün."

"Her zaman."

"Demek konu işin olunca çenen açılıyor ama karın hakkında konuşmuyorsun."

"Yani?" *Bu bir sorun mu?*

"Geri döneceğini biliyordum" diye fısıldıyor.

Ne?

"Neden bu kadar çok içiyorsun?"

"Çünkü susadım." *Ve iki saat önceki davranışlarımı unutmak istiyorum.*

Beni kısık gözlerinin arkasından inceliyor. "Susadın mı?" diye fısıldıyor. "Ne kadar susadın?" Masaya eğilip uzanarak elimi tutuyor. Parmakları avucumu geçip ceketimin ve gömleğimin kollarından içeri süzülürken geriliyorum. Tırnaklarını nabzımın attığı yere bastırıyor. "Belki daha iyi hissetmeni sağlayabilirim. Bunu özlediğine eminim." Nefesi bayat, Ana'nunki gibi tatlı değil. Eli bileğimi sıkıyor ve birdenbire karanlık göğsümü sarıp boğazıma dolanıyor. Bu duyguyu bir süredir hissetmiyordum. Şimdi artarak geri dönüyor ve vücudumda yankılanarak serbest kalmak için çığlık atıyor.

"Ne yapıyorsun?" diyorum dişlerimi sıkarak.

Daha sıkı sarılıyor.

Dokunma bana.

İşte böyleydi.

Her zaman.

Bana el sürdüğünde korkumla savaşırdım.

"Dokunma bana." Elim elinden çekiyorum.

Rengi atıyor. Kaşlarını çatarak gözlerini gözlerime dikeyyor. "İstediğin şey bu değil mi?"

"Hayır!"

"Buraya bu yüzden gelmedin mi?"

"Hayır Elena. Hayır. Senin hakkında yıllardır bu şekilde düşünmedim." Niyetimi nasıl bu kadar yanlış anlamış olabileceğini düşünerek başımı sallıyorum ama düşüncelerim olması gerektiği gibi net değil. "Karımı seviyorum" diye fısıldıyorum.

Ana.

Elena beni süzerken beyazlayan yanakları şarapla veya utançla veya her ikisiyle kızarıyor. Kaşlarını çatıyor ve gözlerini masaya indiriyor. "Özür dilerim" diye mırıldanıyor.

Üçüncü özür.

Gereğinden fazla.

"Bilmiyorum... Bana ne oldu böyle." Kahkaha atıyor ama yüksek, zorlama bir kahkaha. "Gitmem gerek." Çantasını alıyor. "Christian, sana ve karına iyi şanslar." Duruyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Yine de seni özledim. Tahmininden daha çok."

"Güle güle Elena."

"Sanki son görüşmemizmiş gibi söyledin."

Onu yanıtlamıyorum.

Başını sallıyor. "Zor olacak. Anlıyorum. Beni görmeye geldiğine memnunum. Sanırım havayı yumuşattık."

Öyle mi? Neyin havasını yumuşattık? Bizim mi? Biz diye bir şey yok.

"Güle güle Bayan Lincoln." Bu sözleri ona son defa söylediğimi biliyorum.

Başını sallıyor. "İyi şanslar Christian Grey." Masadan kalkıyor. "Seni görmek güzeldi. Umarım canını sıkan her neyse kendiliğinden düzelir. Düzeleceğine eminim. Eğer konu baba olmaksın, onu çok iyi yaparsın." Bakımlı saçlarını omzunun üstünden atıp arkasına bakmadan bardan çıkıyor, beni yarım şişe pinot noir ve huzursuz edici bir suçluluk duygusuyla baş başa bırakıyor.

Eve gitmek istiyorum.

Ana'ya.

Kahretsin.

Başımı ellerimin arasına alıyorum. Eve gittiğimde Ana bana ateş püskürecek.

Şişeyi ve bardağımı alıp hesabı ödemek için bara gidiyorum. Boş bir tabure var; ben de oturup kadehimi tazeliyorum.

İsraf etme, boşuna tüketme.

Şarabımı azar azar içiyorum. Ağır ağır.

Kahretsin. Ana'nın bana kızgın olmasından nefret ediyorum. Şimdi eve gidersem pişman olacağım başka bir şey söyleyebilirim. Ayrıca çok içtim. Ana'nın beni hiç sarhoş gördüğünü sanmı-

yorum. Tabii ben onu sarhoş gördüm; The Heathman'da onunla uyuduğum ilk gece ve bir de bekârlığa veda partisinin gecesi...

Sözleri yavaşlamış sarhoş beynimde uçuşuyor.

Beni cezalandıracak mısın?

Cezalandırmak mı?

Bu kadar sarhoş olduğum için. Ceza seksi yapabiliriz. Bana istediğini yapabilirsin.

Dur. Grey.

Ne zaman hamile kaldığını merak ediyorum.

Balayımızda mı? Yatağımızda mı? Kırmızı Oda'da mı?

Siktir...

Çocuk.

Lanet olası bir minivana ihtiyacımız olacak.

Ana'nın mavi gözlerini mi alacak? Benim öfkemi mi? *Kahretsin.* Kadeh boş. Yeniden doldurup şişeyi bitiriyorum.

Ana eğer Elena'yla içtiğimi öğrenecek olursa cezam büyük olur. Elena'dan nefret ediyor.

Christian, o senin oğlun olsaydı ne hissederdin?

Ah, Ana, Ana, Ana.

Bunu düşünmek istemiyorum.

Şimdi değil. Çok hassas ve çok can yakıcı.

Unutmaya ihtiyacım var.

Kim olduğumu, nasıl davrandığımı unutmak istiyorum.

Eskiden nasıl olduğumu... Her şeyden... Önce.

Bayan Robinson'dan önce.

Barmen benim tarafıma bakıyor.

"Bourbon lütfen."

14 Eylül 2011, Çarşamba

"Geldik." Şoför arkasını dönüp bana dişlerini göstererek sınıtıyor.

"Ne?" Bir arabadayım... Bir taksi. Yüzüm soğuk cama yaslı. Başım dönüyor. *Kahretsin.* Bir gözümü kapatıp önünde durduğumuz binaya bakıyorum. Pirinçten bir fener, aydınlığı karanlığa çağırıyor.

"Escala?" diyor şoför.

"Ha. Evet." İç cebimde el yordamıyla cüzdanımı buluyorum ve banknotları karıştırıyorum. Yeteceğini umarak birini çekip taksi şoförüne veriyorum.

"Vay canına! Teşekkürler!"

Arabanın kapısını açıyorum ve kaldırıma düşüyorum.

"Siktir."

"İyi misiniz?" diye sesleniyor.

"Evet." Bir an orada yatıp gece gökyüzüne bakarak dünyanın dönmeyi bırakmasını bekliyorum. Gökyüzü açık ve bana göz kırpan birkaç yıldız var. Huzurlu.

Kaldırımda yatıyorum.

Ayağa kalk Grey.

Tepemde bir adam belirip fenerden gelen ışığı kapatıyor. Bir an için kalbimi bir ürperti sarıyor. "Tutun." Bana elini uzatıyor.

Ah, yanıma gelmiş... Taksideki adam mı? Belki. Beni ayaklanmanın üstüne çekiyor.

"Bir tane fazla geldi, ha?"

"Evet. Bir taneden fazla. Sanırım." Beceriksizce üstümü silkelemeye girişiyorum. Şoför arabasına dönüyor. Arkamı dönüyorum, sallanmaya başlıyorum ve ileri doğru sallanışımı kullanarak binaya dalıp asansöre ulaşıyorum. Sadece yatağa gidebilsem her şey iyi olacak. Asansörün kapıları açılıyor ve paldır küldür içeri giriyorum. Kodu tuşluyorum... Asansör hareket etmiyor.

Tekrar deniyorum.

Bir şey olmuyor.

Lanet olsun.

Bir daha.

Bir gözümü kapatıp bütün düğmelere basıyorum. Çalışıyor! Kapılar kapanıyor ve asansör hareket ettiğini belirten bir uğultu çıkıyor... Bir dakika, hayır, her şey hareket ediyor. Duvara yaslanıp dönme dursun diye gözlerimi kapıyorum. Ping sesini duyuyorum. Geldim! Gözlerimi açıp yuvarlanırcasına hole atılıyorum.

Siktir. Bir şeye çarpıyorum.

Hol masasının yerini kim değiştirdi?

"Siktir!" Masaya tutunup kendimi sabitliyorum ama masa sınırlarımdan arta kalan ne varsa kazıyan bir gıcırtyla tekrar hareket ediyor.

"Siktir!" Çift kanatlı kapıya kadar gidiyorum.

"Christian, iyi misin?"

Başımı kaldırıyorum; işte orada, sinema ekranındaki bir tanrıça gibi giyinmiş.

Ana. Benim Afrodit'im. Karım. Kalbim aşkla ve ışıkla doluyor. Ne kadar güzel. "Bayan Grey." Kapının pervazı beni ayakta tutuyor. "Ah, feci güzel görünüyorsun Anastajia."

Birdenbire daha yakınımda. Onu odaklayabilmek için gözlerimi kısıyorum.

"Nerelerdeydin?" Sesi endişeli çıkıyor.

Yo, hayır. Ona söylememeliyim. Öfkeden deliye döner. Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. "Şşş!"

"Bence yatağa gelsen iyi olur."

Yatak. Ana'yla. Olmak istediğim başka bir yer yok. "Seninle." Ona en tatlı gülümsememle bakıyorum ama bana kaşlarını çatıyor.

"Seni yatağa götüreyim. Bana yaslan." Kolunu belime sarıyor. Ona yaslanınca saçının kokusu burnuma geliyor.

Mis gibi. "Çok güzelsin Ana."

"Christian, yürü! Seni yatağa yatıracağım."

Çok otoriter! Ama onu mutlu etmek istiyorum. "Tamam." Hareket ediyoruz. Birlikte. Koridor boyunca. Yavaş adımlarla. Sonra yatak odamızdayız. "Yatak." Çok güzel bir manzara.

"Evet, yatak" diyor Ana. Yüzü bulanık ama yine de tatlı. Onu kendime yaklaştırıyorum.

"Yanıma gel."

"Christian, bence uyumaya ihtiyacın var."

Ah, olamaz. "İşte başlıyor. Bunu duymuştum."

"Neyi duymuştun?"

"Bebek demek seks yok demek."

"Bunun doğru olmadığına eminim. Yoksa hepimiz tek çocuklu ailelerden gelirdik."

Bayan Grey'in bilmiş ağzıyla her şeye bir cevabı var. "Komiksin."

"Sarhoşsun."

"Evet." Çok.

Unutmak için.

İşte buradasın küçük pislik.

"Hadi, Christian" diyor Ana. Nazik, şefkatli Ana. "Hadi, seni yatağa yatıralım."

Birdenbire yataktayım.

Çok rahat.

Burada böyle kalabilirim.

Başıma dikiliyor. Üstündeki saten veya ipek gecelikle Havva kadar çekici. Ona kollarımı uzatıyorum. "Yanıma gel."

"Önce seni soyalım."

Hmm... Çıplak. Ana'yla. "Şimdi konuşmaya başladın."

"Doğrul. Bırak da ceketini çıkarayım."

"Oda dönüyor."

"Christian, doğrul!"

Ona bakıp gülümsüyorum. "Bayan Grey, seni küçük otoriter."

"Evet. Sana söylediğimi yap ve doğrul." Ellerini beline dayıyor. Sert görünmeye çalışıyor... Sanırım. Ama sadece tatlı görünüyor.

Karım.

Sevgili karım.

Yavaşça, yatakla güreşerek doğruluyorum.

Kazanıyorum.

Kravatımı yakalıyor.

Sanırım üstümü çıkarmaya çalışıyor. Yakın duruyor. Çok yakın. Eşsiz kokusunu içime çekiyorum. "Güzel kokuyorsun."

"Sert içki kokuyorsun."

"Evet. Burr. Bon." Kahretsin, oda yine dönme dolap gibi. Kendimi yatakta tutmak için Ana'ya tutunuyorum ve dönme kesiliyor. Geceliği sıcak ve yumuşak, vücudunun ısınısını daha çok hissettiriyor. "Bu üstündeki kumaşın hissini sevdim Anastajiya. Her zaman saten veya ipekler içinde olmalısın."

Tabii. Artık sadece o yok. İleri sallanıyorum. Çocukla konuşmak istiyorum. Bazı esas kuralları belirlememiz gerek. "Burada bir davetsiz misafirimiz var. Beni uyutmayacaksın, değil mi?"

Ana'nın elleri saçlarımda. Yüzümü ona doğru kaldırıyorum. Meryem'im benim. Çocuğumun annesi. O anda ona en karanlık korkumu söylüyorum. "Oğlunu bana tercih edeceksin."

"Christian, sen ne konuştuğunu bilmiyorsun. Saçmalama. Kimseyi seçmiyorum. Ayrıca bir kız da olabilir."

"Bir kız. Ah, Tanrım."

Bir kız?

Kız bebek?

Hayır. Odanın dönmesi durmuyor ve ben yatağa devriliyorum.

Bir tutam siyah saç ve dikkatli gözleriyle bebek Mia. Ana'nın kucağında. Yüzümde hafif bir esinti var. Güneşin altında serinletiyor. Meyve bahçesindeyiz. Mia'ya gülümserken Ana'nın yüzü sevgiyle parlıyor, sonra bana üzgün gözlerle bakıyor. Dönüp arkasına bakmadan giderken durup onu seyrediyorum. Arkasına bakmıyor. Devam ediyor ve The Heathman'ın garajına girip gözden kayboluyor. Arkasına bakmıyor. Her bir sinir hücrem, her kemiğim, iliğimdeki her atom acıyor. *Hayır.* Bağırarak istiyorum ama konuşamıyorum. Sesim çıkmıyor. Yerde kıvrılmış yatıyorum. Bağlıyım. Ağzım tıkalı. Acıyor. Her yerim. Kırmızı topuklu stilettoların tıkırtısı döşeme taşlarında yankılanıyor. *Demek sarhoş oldun. Yine.* Elana'nın üstünde bir belden bağlamalı vibratör var ve elinde uzun, ince bir kamış tutuyor. Hayır. Hayır. Bu çok acıtacak. *Özür dilerim. Konuşabileceğini söylemedim.* Sesi sert. Resmi. Kendimi hazırlıyorum. Çabalıyorum. Kamışı omurgamda gezdiriyor. Sonra kamış bir anda tenimden ayrılıyor ve tekrar sırtıma inmeden önce bana kısa bir soluk aldırıyor. Tenimi ısırarak acısını karşılamadan önce derin bir nefes alıyorum. Kamışın ucuyla kafamı dürtüyor. Acı başıma yayılıyor. Kapı çarparak açılıyor ve silueti

kapının boşluğunu dolduruyor. Elena bağılıyor. Bağılıyor. Bağılıyor. Sesi kafamı ikiye yarıyor. Adam burada. Bana vuruyor. Çeneme sıkı bir sol yumruk ve kafatasım acıyla patlıyor. *Siktir.*

Gözlerim aralanıyor. Işık beynimi bir neşter gibi kesiyor. Gözlerimi hemen kapatıyorum. *Siktir.* Başım; zonkluyor, ağrıyor.

Neler oluyor?

Soğuk ve katı bir halde yatakta yatıyorum.

Giyiniğim?

Niye? Gözlerimi, bu sefer yavaşça, yeniden açıp gün ışığının içeri süzülmesine izin veriyorum. Evdeyim.

Ne oldu? Hatırlamaya çalışıyorum ama bir şey, belki hatalı bir hareket, bilincime engel oluyor.

Grey. Ne yaptın sen?

Zihnim dün gecenin perdelerini yavaşça aralayarak bazı günahlarımı ortaya seriyor.

İçmek.

Fıçı dolusu.

Doğruluyorum. Fazla hızlı. Başım boşlukta yüzüyor ve boğazıma safra geliyor. Geri yutarak şakaklarımı ovuyorum ve beynimin geriye kalanını zorlayarak neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Önceki akşamdan belirsiz sahneler, zihnimde bulanık ve şekilsiz görüntüler halinde belirip kayboluyor. Kırmızı şarap ve bourbon?

Aklım neredeydi?

Bebek. Siktir.

Ana'ya bakmak için başımı kaldırıyorum ama burada değil ve dün geceyi bu yatakta geçirmediği belli.

Nerede?

Kendimi yokluyorum. Yara bere yok ama hâlâ dünkü giysilerimle ve kokuyorum.

Lanet olsun. Ana'yı kaçırdım mı?

Saat kaç? Saate bakıyorum; sabah 07.05. Sallanarak çıplak ayaklarımın üstüne basıyorum. Çoraplarımı çıkardığımı hatırlamıyorum.

Alnımı ovuşturuyorum.

Karım nerede? Midemde hissetmeye başladığım bir huzursuzluk kıpırtısına yakıcı bir suçluluk hissi eşlik ediyor.

Lanet olsun, ben ne yaptım?

Telefonum komodinin üstünde. Telefonu alıp banyoya gidiyorum. Ana orada değil. Boş odada da değil.

Bayan Jones mutfakta. Bana üstünkörü bakıp işine dönüyor. Ana hiçbir yerde görünmüyor. "Günaydın Gail. Ana?"

"Görmedim efendim." Ses tonu buz gibi. Bayan Jones kızgın.

Bana mı?

Neden?

Onu boş verip kütüphaneye bakıyorum. Kimse yok.

Huzursuzluğum artıyor.

Gail'in buz gibi bakışlarından titizlikle kaçınarak salona dönüp çalışma odama ve TV odasına bakıyorum. Ana orada da değil.

Siktir.

Bok gibi hissetmeme rağmen hızla salona dönüp koşar adımlarla üst kata çıkıp iki konuk odasını da kontrol ediyorum. *Ana yok.*

Gitmiş. Gerçekten gitmiş. Şakaklarıma saplanan ağrıyı umursamayarak aşağı koşuyorum ve Taylor'ın ofisine dalıyorum. Sanırım şaşkınlıkla, başını kaldırıyor.

"Ana?"

Suratı ifadesiz. "Görmedim efendim."

"Tanrı aşkına, kaç güvenlik görevlimiz var burada? Karım ne cehennemde?" diye pathyorum. Başım zonkluyor. Taylor'ın yüzü kireç gibi olurken gözlerimi kapıyorum.

Kahretsin. Kendine gel Grey.

Elimden geldiğince daha ölçülü bir tonda, "Dışarı mı çıktı?" diye soruyorum.

"Kayıtlarda bir şey yok efendim."

"Onu bulamıyorum." Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Kapalı devre monitörlerine bakıyor. "Bütün araçlar hazır durumda. Kimse de içeri giremez."

Neyi kastettiğini anlıyorum ve benzim atıyor. Kaçırılmış olabilir mi?

Taylor ifademi fark ediyor. "Kimse içeri giremez efendim" diye tekrarlıyor vurgulamak için.

“Leila Williams ve Jack Hyde girdi!” diye çıkışıyorum.

“Bayan Williams’ın anahtarı vardı ve Hyde’ı içeri Ryan aldı” diye karşı çıkıyor Taylor. “Evi arayacağım Bay Grey.”

Başımla onaylıyorum ve arkasından koridora çıkıyorum.

Terk etmez? Eder mi? Cılkı çıkmış, ağrıyan beynimi altüst ediyorum ve Ana’nın, sanırım dün gecedен bir görüntüsünü hatırlıyorum. Yumuşacık satenler içinde, mis kokulu ve güzel, bana gülümsüyor. Taylor şüphesiz kontrol etmek için yatak odamıza ilerlerken onu durduruyorum. Gözden kaçırdığım bir şeyler olabilir.

Telefonum!

Onu arayabilirim.

Bir dakika, bir mesaj göndermiş. Çok bağırان büyük harflerle.

ANA

NIHAYET SANA GÖNDERDİĞİ BU MESAJI KONUŞABİLECEĞİMİZ ZAMAN BAYAN LINCOLN’UN DA BİZE KATILMASINI İSTER MİSİN? ARKASINDAN ONA KOŞMAK ZORUNDA KALMAZSIN. KARIN.*

İLETİ: ELENA

Seni görmek güzeldi. Şimdi anlıyorum.

Korkma. Harika bir baba olacaksın.

Ah, kahretsin.

Ana mesajlarımı okumuş.

Ne zaman?

Ne cüretle?

İçimde bir öfke parlıyor. Ara tuşuna basıyorum, Ana’nın telefonu çalıyor ve çalıyor. Lanet olası, çalmaya devam ediyor. Sonunda sesli mesaja yönlendiriyor. “Ne cehennemdesin?” diye hırlıyorum BlackBerry’me. Mesajlarımı okuduğu için kızgınım, Elena’yı bildiği için kızgınım, Elena’ya kızgınım ama en çok da kendime ve beni boğmakla tehdit ederek boğazıma pençelerini geçiren korkuya kızgınım. Ana kayıp.

Ana, ne cehennemdesin? Belki beni terk etmiştir.

Nereye gidebilir? Kate. Tabii. Kavanagh’yı arıyorum.

"Alo." Kate telefonu epey çaldıktan sonra, uykudan kalınlaşmış bir sesle açıyor.

"Christian ben."

"Christian. Ne oldu? Ana iyi mi?" Kate tamamen uyanıyor ve kulağını tırmalayan o her zamanki ses tonu hemen geri geliyor. Şu anda hiç çekemem.

"Seninle değil mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Olmalı mıydı?"

"Hayır. Merak etme. Sen uyumana dön."

"Chris..." Kapatıyorum.

Başım zonkluyor ve karım kayıp. Cehennem azabı bu. Cehennemdeyim. Ana'yı aramayı deniyorum ama telefonu yine sesli mesaja yönlendiriyor. Hışım la mutfığa dalıyorum. Gail kahve yapıyor. "Bana birkaç Advil getirir misin lütfen?" Karısı kayıp bir adamın olabileceği kadar naziğim. Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor.

Ben acı çektiğim için mi gülümsüyor?

Hiçbir şey söylemeden Advil'in olduğu saklama kabını tezgâhın üstüne koyup beni çocuk kilitli kapakla uğraşmak üzere baş başa bırakıyor. Bir bardak su doldurmak için arkasını dönerken kaşlarımı çatarak onu izliyorum. Sonunda plastik kabın içinden iki tane Advil çıkarmayı başardığımda taş suratlı Bayan Jones suyu önüme koyuyor.

Ona dik dik bakarak iki tableti de ağzıma atıyorum ama o ocağa dönüyor. Sudan bir yudum alıyorum.

Lanet olsun. Su ılık, tadı berbat.

Ona ters bir bakış atıyorum, bunu bilerek yaptı. Bardağı tezgâha çarpıp dönüyorum ve öfkeli adımlarla Ana'yı aramak için üst kata çıkıyorum. Tabletlerin kafamın içindeki fırtınayı dindirmesini umuyorum.

Taylor, eski köle odasından çıkıyor. Yüzü asık. Oyun odasını deniyorum. Kapı kilitli ama çileden çıkmış halde emin olmak için kapı kolunu zorlarken koridorda Ana'nın ismini bağıyorum. Sesimi yükselttiğime hemen pişman oluyorum çünkü beynime bir ağrı mızrak gibi saplanıyor.

"Bir şey buldun mu?" diye soruyorum Taylor'a.

"Hayır efendim. Spor salonuna baktım ve Ryan'la Sawyer'ı uyandırdım. Çalışanların bölümünü arıyorlar."

"İyi. Bir plan yapmamız gerek."

"Aşağıda buluşuruz."

Mutfağa döndüğümde Sawyer ve Ryan yanımıza geliyor. Ryan, benden daha az uyumuş gibi görünüyor.

"Bayan Grey kayıp" diye gürliyorum. "Sawyer, kapalı devre kayıtlarını inceleyip izini sürmeye çalış. Ryan, Taylor, evi tekrar arayalım."

Birdenbire hepsi şoke olmuş gibi görünüyor. Gözleri büyüyor, ağızları açık kalıyor.

Ne?

Gözümün ucuna bir hareket çarpıyor.

Bu Ana.

Tanrı'ya şükür. Burada. Bir an çok kuvvetli bir rahatlama hissiyle doluyorum ama Ana durmuş bizi incelerken soğuk ve mesafeli bir havası var. Gözleri kocaman açık ama altlarında koyu renk halkalar var. Bir yorgana sarınmış; küçük, solgun ve son derece güzel.

Ve deli gibi kızgın.

Onu bakışlarımla içerken kötü bir şey olacağı hissi omurgamdan yukarı sürünerek ensemdeki bütün tüyleri havaya dikeyyor. Küçük omuzlarını dikleştirip o inatçı havasıyla çenesini kaldırıyor ve beni tamamen yok sayarak Luke'a sesleniyor. "Sawyer, yirmi dakikaya çıkmaya hazır olurum." Çenesini yukarıda tutarak yorgana daha sıkı sarınıyor.

Ah, Ana. Sadece burada olmasına o kadar mutluyum ki. Beni terk etmemiş.

"Kahvaltı ister misiniz Bayan Grey?" Gail o kadar tatlı ve endişeli bir sesle soruyor ki dönüp şaşkınlık içinde ona bakıyorum. Bana bakarken gözleri yine buz kesiliyor.

Ana başını sallıyor. "Aç değilim, teşekkürler." Sesi yumuşak ve net ama ifadesi katı. Beni cezalandırmak için mi yemiyor? Bu yüzden mi? Ama şu an bu tartışmanın sırası değil.

Afallamış bir halde, "Neredeydin?" diye soruyorum. Arkamda birdenbire bir hareketlenmeyle kalabalık seyreliyor. Ana da ben de onları umursamıyoruz. Dönüp yatak odamıza doğru gidiyor.

"Ana! Cevap ver bana!"

Beni görmezden gelme!

Azametli gidişinin ardından koridorda peşine düşüp odamıza kadar onu takip ediyorum. Banyoya girip kapıyı kapatıyor ve kilitliyor.

Kahretsin!

"Ana!" Kapıya vuruyorum, kolunu zorluyorum. "Ana, aç şu lanet olası kapıyı."

Bunu neden yapıyor? Dün gece onu bırakıp çıktığım için mi? Elena'yı gördüğüm için mi?

Duştan dökülen su sesinin üstüne, "Git buradan!" diye bağıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum!"

"Sen bilirsin."

"Ana lütfen." Kızdığımı göstermek için kapının kolunu bir daha zorluyorum ama âciz bir öfkeden başka bir şey hissetmiyorum. Kapıyı ne cüretle kilitler? Kırmamak için kendimi zor durduruyorum ama onun tavrını ve benim baş ağrımı hesaba alınca, çok akıllıca bir seçim gibi de gözükmüyor.

Neden bu kadar kızgın?

Kızgın mı?

Üzerime on el ve on ayak parmağı olan bombayı fırlattıktan sonra mı?

Yoksa sarhoş olduğum için mi?

İçten içe sorunun ne olduğunu biliyorum.

Elena. Bayan Lincoln neden düşüncelerini kendine saklayamadı ki?

Onu görmenin bir hata olduğunu biliyorum.

Bunu barda da biliyordum.

Batırdın Grey.

Annemin her zaman söylediği gibi, tango için iki kişi gerekir. Karılar kocalarına her zaman kızarlar. Öyle değil mi? Bu normal olmalı. Kilitli kapıya bakarak kaşlarımı çatıyorum.

Ne yapabilirim?

Mutlu yerini bul. Duvara yaslanırken Flynn'in sözleri düşüncelerimi ele geçiriyor.

Mutlu yerimin bu lanet olası duvar olmadığı kesin.

Mutlu yerim o duş.

Ama bir seçeneğim yok.

Başım zonkluyor. En azından duştan dökülen suyun sesi bağırsımdan daha az baş ağrıtıcı. Bunun dışında her şey sessiz. Boş odaya gidip ben de duş alsam diye düşünüyorum ama beni atlatıp gidebilir. İç çekerek elimi saçıma atıyorum ve Bayan Grey'i beklemekte karar kılıyorum.

Yine.

Her zaman yaptığım gibi.

Aklım dün geceye gidiyor. Elena'ya. Ne konuştuk? Hatırlamaya çalışırken huzursuzluğum geri dönüyor. Neden bahsettik? Benim işimden. Evet. Onun işinden. Isaac. Ana'nın çocuk istemesi. Ana'nın hamile olduğunu Elena'ya söylemedim. Söyledim mi?

Hayır. *Tanrı'ya şükür.*

Tohum. Alayla gülümsüyorum. Elena'nın kullandığı kelime buydu.

Ve özür diledi. Bu bir ilkti işte.

Başka ne konuştuk? Bilincimin eşiğinde dolaşan bir şey var. Lanet olsun. *Niye o kadar sarhoş oldum?* Kontrolden çıkmaktan nefret ediyorum. Sarhoşlardan nefret ediyorum.

Daha karanlık bir anı yüzeye çıkıyor. Dün gecedan değil; gömmeye çalıştığım bir anı. O adam. Bağımlı fahişenin siktiğim pezevengi, ucuz içkiyle ve hem kendinin hem bağımlı fahişenin sistemine sokabildiği ne bulduysa onunla sarhoş.

Siktir.

Mutlu yerim burası değil. Yıkanmamış vücudundan ve dişlerinin arasına sıkıştırdığı Camel sigarasından yayılan pis kokuyu hatırlayınca soğuk soğuk terliyorum. Artan paniğimi yatıştırmak için derin ve uzun bir nefes alıyorum.

Bunlar geçmişte kaldı Grey.

Sakin ol.

Kapının kilidi çevriliyor ve gözlerimi açınca iki havluya sarınmış, banyodan çıkan Bayan Grey'le karşılaşıyorum. Görünmezmişim gibi yanımdan geçip giyinme odasında kayboluyor. Peşinden gidip kapının eşiğine yaslanıyorum ve hiçbir şey yokmuş gibi günlük giysilerini seçmesini izliyorum.

"Beni görmezden mi geliyorsun?" İnanmadığım sesimden belli oluyor.

Sonradan aklına gelmişim gibi, "Çok zekisin, değil mi?" diye mınıldanıyor.

Onu izliyorum. Çaresizce. *Ne yapabilirim?*

Giysilerini eline alıp bana doğru salınarak yürüyor. Durup sonunda gözlerime baktığında yüzünde "yolumdan çekil, aşağılık herif" der gibi bir ifade var. Gerçekten boka batmış durumdayım. Onu hiç bu kadar kızgın görmedim; belki *Fair Lady*'de bana saç fırçası fırlattığı zaman hariç. Yolundan çekiliyorum ama aslında tek istediğim onu tutup duvara yaslayarak öpmek, kendimden geçerek öpmek. Sonra kendimi içine gömmek. Ama arkasından sersem bir kucak köpeği gibi yatak odasına gidiyorum. O rahat adımlarla şifoniyere giderken kapıda duruyorum. Nasıl bu kadar umursamaz olabilir?

Bak bana! İçimden ona sesleniyorum.

Vücuduna sardığı havluyu açıyor ve havlu yere düşüyor. Penisim kıpırdayarak karşılık verince daha da sinirleniyorum. Tanrım, çok güzel; pürüzsüz teni, kalçasının yumuşak kıvrımı, poposunun dolgunluğu ve bana dolanmış olmasını istediğim uzun, upuzun bacakları. Vücudu henüz davetsiz misafirin işaretlerini vermiyor. Tanrım, ne kadar hamile olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Kahretsin. Çocuğu aklımdan çıkarıyorum.

Onu yatağa atmam ne kadar sürer?

Grey, hayır. Kendine hâkim ol.

Beni hâlâ görmezden geliyor. "Bunu neden yapıyorsun?" Sesimdeki çaresizliği gizlemeye çalışıyorum.

"Sence neden?" Bir çekmecedен iç çamaşırını çıkarıyor.

"Ana..." Eğilip güzel mi güzel kıcını sallayarak külotunu giyerken nefesim boğazıma takılıyor. Bunu kasten yapıyor. Ağrıyan başım ve berbat ruh halime rağmen onu becermek istiyorum. *Şimdi.* Aramızın iyi olduğunu görmek için. Büyüyen ereksiyonum da aynı fikirde.

"Git Bayan Robinson'ına sor. Eminim sana bir açıklama yapar." Önemsiz bir hizmetçiymişim gibi beni başından savıp çekmeceyi karıştırıyor.

Düşündüğüm gibi, konu Elena.

Ne bekliyordun Grey?

“Ana, sana daha önce de söyledim, o benim...”

“Duymak istemiyorum Christian.” Elini kaldırıyor. “Konuşulacak zaman dündü ama sen bunun yerine bağırıp çağırmayı ve seni yıllarca istismar eden kadınla sarhoş olmayı tercih ettin. Onu ara. Eminim şu an seni dinlemeye can atacaktır.”

Ne?

Bir sutyen seçiyor, siyah ve dantelli. Üstüne geçirip kopçalarını takıyor. Odanın içinde yürüyüp ellerimi belime dayayarak ona dik dik bakıyorum. Çizmeyi aştı.

“Neden telefonumu kurcaladın?” Mesajlarımı okuduğuna inanmıyorum.

“Konu bu değil Christian” diye tersliyor. “Konu, işler zora girince ona koşman.”

“Öyle olmadı...”

“İlgilenmiyorum!” Yatağa doğru giderken onu izliyorum. Kaybolmuş haldeyim. Çok soğuk. Bu kadın kim?

Oturup uzun, biçimli bacaklarından birini uzatıyor, parmak uçlarını geriyor ve bir dizüstü çorabını yavaşça teninde yukarı kaydırıyor. Elleri bacağına kayarken kurumuş ağzım çöle dönüyor.

“Neredeydin?” Kurabildiğim tek anlamlı cümle bu. Beni duymazdan gelerek diğer dizüstü çorabı da yavaşça, seksi bir şekilde yukarı çekiyor. Sonra kalkıp arkasını dönüyor, havluyla saçını kurulamak için eğiliyor. Poposu mükemmel bir kıvrım yaratıyor. Onu tutup yatağa atmamak için kontrolümün kalan her kırıntısını kullanmak zorunda kalıyorum. Doğrulup gür ve ıslak kestane rengi saçlarını sutyen çizgisinin altına dökülecek şekilde arkaya atıyor.

“Yanıt ver bana” diye mırıldanıyorum. Ama sadece, rahat adımlarla tekrar şifonyere gidip saç kurutma makinesini alıyor; bir silah gibi tutarak çalıştırıyor. Makinenin sesi yıpranmış sinirlerimi daha da bozuyor.

Karım beni görmezden geldiğinde ne yapmalıyım?

Hiçbir fikrim yok.

Parmaklarıyla tarayarak saçlarını kurutuyor. Ona uzanmamak için ellerimi yumruk yapıyorum. Ona dokunmak ve bu saçmalığa bir son vermek için yanıp tutuşuyorum. Ama oyun odasındaki kayış deneyiminden sonra beni zehir saçar gibi terslemesi aklıma geliyor.

Sen kafayı yemiş piçin tekisin.

Rengim atıyor. Bunun bir tekrarını istemiyorum.

Asla.

Dilim tutulmuş ve büyülenmişçesine onu izliyorum. Daha birkaç gün önce saçını kurutmama izin veriyordu. Şekil vererek kurutmayı bitiriyor. Saçı kızıl ve altın rengiyle bezeli isyankâr bir kestane rengi taç gibi omuzlarından dökülüyor. Gerçekten de bilerek yapıyor. Bu düşünceyle öfkem alevleniyor.

"Neredeydin?" diye fısıldıyorum.

"Neden umurunda?"

"Ana, kes şunu. Hemen."

Umursamazca omuz silkince kanım tepeme sıçıyor. Ne yapacağımdan emin olmayarak hızlı adımlarla yanına gidiyorum ama dönüp yüzüme bir intikam meleşği gibi bakıyor. Sıkılı dişlerinin arasından, "Bana dokunma" diye hurluyor ve beni terk ettiği gün, oyun odasındaki o ana fırlatılıyorum.

Ayıltıcı.

"Neredeydin?" Ellerimin titremesini durdurmak için yumruklarımı sıkıyorum.

"Eski sevgilimle sarhoş olmaya gitmedim." Gözleri haklı bir öfkeyle parlıyor. "Onunla yattın mı?"

Yüzüme yumruk yemiş gibi oluyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Ne? Hayır!" *Bunu nasıl düşünebilir? Elena'yla yatmak mı? "Seni aldatabileceğimi mi düşünüyorsun?"* Tanrım, benim hakkımda ne kadar kötü düşünüyor. Midem düğümleniyor; kırmızı şarap ve bourbon sisinde kaybolmuş bir anı uyanıyor.

"Aldattın" diye devam ediyor Ana. "Bir korkak gibi gidip özel hayatımızla ilgili o kadına içini döktün."

"Korkak mı? Böyle mi düşünüyorsun?" Tanrım, batırdığımı sanmıştım ama bu sandığımdan çok daha kötü.

"Christian, mesajı gördüm. Bildiğim bu."

"O mesaj sana gönderilmemişti!"

"Pekâlâ, işin aslı şu ki o mesajı kendin soyunamayacak kadar sarhoş olduğun için üstündekileri çıkarırken BlackBerry'n ceke-
tinin cebinden düştüğünde gördüm. O kadını görmeye giderek
beni ne kadar üzdüğünü biliyor musun?" Nefes almadan devam
ediyor. "Dün gece eve gelişini hatırlıyor musun? Söylediklerini
hatırlıyor musun?"

Lanet olsun. Hayır. *Dün gece ne söyledim?* Sadece sana kızgın-
dım Ana. Yaptığın açıklama beni şoke etmişti. Bunları söylemek
istiyorum ama doğru kelimeleri bulamıyorum.

"Evet, haklısın. Gerçekten de bu savunmasız bebeği sana ter-
cih ederdim."

Dünyam aniden duruyor.

Bu ne anlama geliyor?

"Sevgi dolu bir ebeveyn bunu yapar çünkü. Annenin senin
için bunu yapması gerekirdi. Ve yapmadığı için üzgünüm çünkü
yapsaydı şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ama şimdi
bir yetişkinsin. Büyüyüp kafanı toplaman ve lanet olası huysuz
bir ergen gibi davranmaktan vazgeçmen gerek." Kaptırmış gidi-
yordu.

Kaşlarımı çatıyorum ve ona bütün muhteşemliği içinde hay-
ranlıkla bakıyorum. Üstünde seksi bir iç çamaşırından başka bir
şey yok, saçları kızıl-kahverengi bir bulut gibi memelerine dökü-
lüyor, koyulaşmış gözleri kocaman ve kederli. Öfke ve acı dalga
dalga etrafına yayılıyor ama bütün bunlara rağmen nefes kesici ve
ben tamamen kaybolmuş haldeyim. "Bu bebek yüzünden mutlu
olmayabilirsin" diye bağıyor. "Zamanlamayı ve karından gelen
bu yeni hayatı pek de sıcak karşılamadığını düşününce ben de se-
vinçten havalara uçuyorum diyemem. Ama ya bunu benimle ya-
parsın ya da ben tek başıma yaparım. Karar senin. Sen kendine
acıyıp öfkelenmeye devam et, ben işe gidiyorum. Döndüğümde
eşyalarımı üst kattaki yatak odasına taşıyacağım."

Taşınıyor. Terk ediyor.

Gerçekten de bebeği bana tercih ediyor.

İçimi panik kaplıyor. Mideme bir bıçak saplanmış gibi.

"Şimdi, bana izin verirsen hazırlanmak istiyorum."

Uçurumun kenarına ilerlerken ensemdeki tüyler dikiliyor. *Terk ediyor.* Bir adım geri çekiliyorum. "İstediğin bu mu?" Sesim çok içinde bir fısıltı.

Kocaman açılmış yaralı gözleriyle beni dikkatle inceliyor. Sessizce, "Artık ne istediğimi bilmiyorum" diyor ve aynaya dönüp yanaklarına krem sürmeye başlıyor.

"Beni istemiyor musun?" Odada oksijen kalmamış gibi.

"Hâlâ buradayım, değil mi?" derken maskarasını açıp kirpiklerine sürüyor.

Nasıl bu kadar soğuk olabilir?

"Terk etmeyi düşündün."

"İnsanın kocası eski sevgilisiyle olmayı tercih ettiğinde, bu genellikle iyiye işaret değildir." Her sözünden aşağılama damlıyor ve beni uçuruma itiyor. Ben bu sarp uçurumun kenarında hareketsiz dururken, o dudaklarını büzüştürüp hiçbir şey olmamış gibi rahatça rujunu sürüyor.

Botlarına uzanıyor; yatağa gidip oturuyor. Tamamen kayıp bir halde onu izliyorum. Botlarını giyiyor, ayağa kalkıp önümde duruyor. Elleri kalçalarında, yüzünde küçümseyen bir ifade var.

Siktir.

Botları ve iç çamaşırı, isyankâr saçlarıyla, evcilleştirilmesi gereken bir kadın.

Bir hâkimin ıslak rüyası.

Benim ıslak rüyam.

Tek rüyam.

Onu istiyorum. Bana beni sevdiğini söylemesini istiyorum. Benim onu sevdiğim gibi.

Onu baştan çıkar Grey.

Tek silahım bu.

Sesimi alçaltarak, "Ne yaptığını biliyorum" diye mırıldanıyorum.

"Öyle mi?" Sesi çatlıyor. Zırhında bir çatlak mı bu? İçimde bir an için bir umut alevleniyor.

Hissediyor.

Bunu yapabilirim. Ona doğru ilerliyorum ama geri çekilip ellerini öne uzatarak beni durduruyor. "Bunu aklından bile geçirme Grey." Sözleri kalbimi hedeflemiş kurşunlar gibi.

"Sen benim karımsın" diye mırıldanıyorum.

"Ben dün terk ettiğin hamile kadını. Bana dokunursan çılgılı basarım."

Neler oluyor? Hayır!

"Çılgılık mı atarsın?"

"Evi tepemize yıkarım."

Bu çok fazla! Ya da... Oynamak mı istiyor? Belki de istediği budur. "Kimse seni duymaz" diye mırıldanıyorum.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Ne? Hayır. Asla. Geri çekiliyorum. "Niyetim bu değildi."

Serbest düşüştüyüm.

Söyle ona. İtiraf et Grey.

Ona ne söyleyeyim? Elena'nın üstüme geldiğini, niyetinin belli olduğunu mu?

Sanmıyorum.

"Eskiden yakın olduğum biriyle bir içki içtim. Aramızdaki gerginliği sonlandırdık. Onu bir daha görmeyeceğim." *Lütfen bana inan Ana.*

"Onu sen mi aradın?"

"İlk ben değil. Flynn'i görmeye çalıştım. Ama... Kendimi salonun önünde buldum."

İçten içe köpürerek gözlerini kısıyor. "Ve onu bir daha görmeyeceğine inanmamı bekliyorsun, öyle mi?" Sesi yükseliyor. "Peki ya hayali bir sınırı aştığım bir sonraki sefer ne olacak? Sürekli bu tartışmayı yapıyoruz. İksion'un tekerleği⁶⁷ gibi dönüp duruyoruz. Tekrar her şeyi berbat edersem dönüp ona mı koşacaksın?"

Öyle değil! "Onu bir daha görmeyeceğim. Sonunda hislerimi anladı."

Elena tepkimi gördü. Onu istemediğimi biliyor.

"Ne demek oluyor bu?"

Elena'nın bana pas verdiğini söylesem Ana çok sinirlenir.

Kahretsin. Ne halt yemeye onu görmeye gittin Grey?

Kızgın, güzel karıma bakıyorum. Ne söyleyebilirim?

"Neden onunla konuşabiliyorsun ama benimle konuşamıyorsun?" diye fısıldıyor.

67. İksion, Yunan mitolojisinde Teselya'nın en eski kabilesi olan Lapithler'in kralıdır. Zeus İksion'a korkunç günahları ve nankörlüğü sebebiyle alevler saçan bir tekerlek üzerinde bağlı olarak sonsuza dek dönme cezası vermiştir. (ç.n.)

Hayır. Öyle değil. Anlamıyorsun. O benim tek arkadaşımdı.

"Sana kızgındım. Şimdi olduğum gibi." Sözler ağzımdan çaresiz bir telaşla çıkıyor.

"Söyleyene bak!" diye bağıyor Ana. "Asıl kızgın olan benim. Dün sana ihtiyacım varken o kadar soğuk ve katı yürekli olduğun için kızgınım. Kasten hamile kaldığımı söylediğin için kızgınım, ki öyle olmadı. Bana ihanet ettiğin için kızgınım."

Etmedim!

"İğnelerimin tarihini daha iyi takip etmeliydim" diye devam ediyor sesini alçaltarak. "Ama bunu bilerek yapmadım. Bu hamilelik benim için de şok oldu. İğne işe yaramamış da olabilirmiş."

Şoke mi oldun? Ben de şoke oldum!

Bir bebeğe hazır değiliz.

Ben bir bebeğe hazır değilim.

"Dün gerçekten her şeyi berbat ettin" diye fısıldıyor. "Son birkaç haftadır çok fazla şeyle baş etmek zorunda kaldım."

Ben mi berbat ettim? Ya sen? Yine köşeye sıkışınca saldırıya geçiyorum. "Üç ya da dört hafta önce her şeyi berbat eden sensin. Ya da iğneni her ne zaman unuttuysan."

"Ah, Tanrı beni senin gibi mükemmel olmaktan korusun!"

Pes, Anastasia. "Oldukça iyi bir performanstı Bayan Grey."

"Hamileyken bile eğlenceli olabildiğime sevindim."

Yeter artık! "Duşa ihtiyacım var" diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ve yeterince göz eğlencesi oldum."

Ona doğru bir adım atarak, "Feci güzel bir göz eğlencesi" diye fısıldıyorum. Bir deneme daha. Geri çekiliyor. Maalesef.

"Yapma."

"Sana dokunmama izin vermemenden nefret ediyorum."

"İronik, değil mi?"

Sözleri bıçak gibi saplanırken nefesimi tutuyorum. Kim bilebilirdi bu kadar... şirret olabileceğini? Benim tatlı Ana'm, acılı ve incinmiş olarak tırnaklarını çıkarıyor. Onu bu hale ben mi getirdim?

Bu bizi hiçbir yere götürmüyor.

"Pek bir anlamaya varamadık, değil mi?" Sesim kasvetli ve tatsız. Başka ne diyebileceğimi bilmiyorum; fikrini değiştirmekte başarılı olamadım.

"Sanmıyorum. Bu yatak odasından taşınmam dışında."

Öyleyse... Beni terk etmiyor. Uçurumun üstünde sallanırken bu umuda tutunuyorum.

Bir deneme daha Grey. Bu senin evliliğin.

"Benim için bir şey ifade etmiyor" diye fısıldıyorum. *Senin gibi değil.*

"Ona ihtiyacın olduğu zamanlar hariç."

"Ona ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var."

"Dün yoktu. O kadın benim için kesin sınır Christian."

"Hayatımdan çıktı."

"Keşke sana inanabilsem."

"Tanrı aşkına Ana."

"Lütfen, bırak da giyineyim."

İç çekerek elimi saçıma atıyorum. Ne yapabilirim? Ona dokunmama izin vermiyor. Çok kızgın. Yeniden düşünüp başka bir taktik bulmalıyım. Şu anda, pişman olacağım bir şey yapmadan önce, aramıza biraz mesafe koymam gerek. "Akşama görüşürüz." Odayı hışımla terk edip banyoya girerek kapıyı kapatıyorum. Onun yaptığı gibi, ilk defa, kendimi korumak için kilitliyorum. Ana beni herkesten çok yaralayacak güce sahip. Kapıya yaslanıp başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapıyorum.

Gerçekten her şeyi berbat ettim. Bunu son yaptığımda beni terk etmişti.

"Beni istemiyor musun?"

"Hâlâ buradayım, değil mi?"

Bu umuda tutunuyorum. Şu anda, dün gecenin pis kokusunu üstümden atmak için bir duşa ihtiyacım var.

Suyun sıcaklığı tam sevdiğim gibi. Yüzümü dökülen suya çevirip beni ıslatan yakıcı sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum.

Tanrım, kafam çok karışık. Ana söz konusu olduğunda hiçbir şey basit değil. Bunu artık biliyor olmam gerekirdi. Ona bağırduğım ve bırakıp gittiğim için bana kızgın. Elena'yı gördüğüm için bana kızgın.

O kadın benim için kesin sınır Christian.

Elena, Ana için en başından beri bir baş belası. Ve şimdi, o dikkatsizce gönderilmiş mesaj yüzünden benim de başımın belası.

Dün gece bir son olmalıydı. Her şey için. O mesajı göndermesi gerekiyordu sanki.

Elena'nın sözleri aklıma musallat oluyor. *Belki daha iyi hissetmeyi sağlayabilirim. Bunu özlediğine eminim.*

Hatırlayınca ürperiyorum.

Kahretsin, ne rezillik.

Banyodan çıktığımda Ana yok. Hissettiğim rahatlama mı haval kırıklığı mı, emin değilim.

Hayal kırıklığı.

Üzgün bir halde giyiniyorum. Tılsım olsun diye en sevdiğim kravatı seçiyorum. Daha önce bana şans getirmişti.

Mutfakta Bayan Jones hâlâ buz gibi bir hava estiriyor. Sinir bozucu bir durum ama aynı zamanda ıslah edici. Yine de bana kuvvetli bir kahvaltılık kızartma hazırlamış.

"Teşekkürler" diye mırıldanıyorum. Verdiği karşılık, dudaklarını bastırarak gülümsemek oluyor. Ana'yla dün akşamki kavgamızı duyduğundan şüpheleniyorum.

Grey, bağıırıyordun.

Herkes seni duydu.

Kahretsin.

Taylor sabah trafiğinin içinde ilerlerken camdan dışarı bakıyorum. Ana hoşça kal bile demeden Sawyer'la çekip gitti. "Taylor, Sawyer'a söyle, Bayan Grey'e tutkal gibi yapışmasını istiyorum. Yemek yiyor mu, haber versin."

"Tamam efendim." Lafı uzatmıyor. Bu sabah Taylor bile soğuk.

Ana üst kata taşınma tehdidini gerçekleştirecek mi, merak ediyorum.

Umarım yapmaz.

Doğum kontrolünde çuvallıyor, daha hazır olmadan, hiçbir şey yapmaya fırsat bulmadan ayağımızı bir çocukla bağlıyor ama cezayı ben mi çekeceğim? Ne kadarlık hamile olduğunu bile bilmiyorum. Ofise gittiğimde Dr. Greene'i aramaya karar veriyorum. Belki karımın iğnesini nasıl atlamış olabileceği konusunda beni aydınlatır.

Teletonum titreşince kalbim hemen hızla çarpmaya başlıyor.
Ana? Hayır, Ros.

"Grey" diyorum azarlar gibi.

"Bu sabah güneşli ve rüzgârlısın Christian."

"Ne var Ros" diye çıkışıyorum tekrar.

Bir nanosaniyeliğine duraksıyor sonra tamamen iş havasına giriyor. *"Tersaneden Hansell bir toplantı istiyor. Senatör Blandino da."*

Lanet olsun. Sendikalar ve politikacılar. Bugün daha iyiye gidebilir miydi?

"Tayvan anlaşmasının haberini almışlar mı hemen?"

"Öyle görünüyor ve konuşmak istiyorlar."

"Tamam, bu öğleden sonra. Ayarla. Samir'le birlikte orada olmanızı istiyorum."

"Tamam Christian."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

"İyi." Kapatıyorum.

Karım hakkında ne yapacağım? İşin gerçeği, hâlâ kızgın Anastasia'nın acısını hissediyorum. Bu kadar dişli olacağı kimin aklına gelirdi? Beni hayatımda kimsenin böyle azarladığını hatırlamıyorum... Hem de hiç. Annem ve babam hariç; kendi doğum günümdeki, o kadar. Ve o da lanet olası Elena yüzündendi. İroniye alaycı bir şekilde gülüyorum. Evet, lanet olası Elena.

Nefretle başımı sallıyorum. Ona neden gittim? Neden?

Advil etkisini gösterdi ve Bayan Jones'un kahvaltılık kızartması iyi geldi. Neredeyse insan gibi hissediyorum ama sefil bir insan... Son derece sefil.

Ana şimdi ne yapıyor? Onu küçük ofisinde, mor elbisesi içinde hayal ediyorum. Belki bana bir e-posta göndermiştir. Telaşla telefonuma bakıyorum ama hiçbir şey yok.

Benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyor mu? Umarım. Aklında olmak istiyorum, her zaman.

Taylor GŞT'nin önüne yanaşıyor ve kendimi uzun bir günü karşılamaya hazırlıyorum.

"Günaydın Bay Grey." Andrea asansörden çıktığımda gülümseyer ama ifademi görünce gülümsemesi kayboluyor.

"Bana Dr. Greene'i bağla ve Sarah'ya kahve getirmesini söyle."

"Tamam efendim."

"Greene'le bitirdikten sonra Flynn'le konuşmam gerek. Sonra bana günün programını getirebilirsin. Ros seninle Hansell ve Blandino hakkında konuştu mu?"

"Evet."

"Güzel."

"Dr. Flynn bir konferans için bu sabah New York'a gitti."

Siktir! "Unutmuştum. Bana telefonda birkaç dakika ayırabilir mi öğren."

"Tamam. Bay Steele için istediğiniz düz ekran bu öğleden sonra takılacak."

"Özel fizyoterapist?"

"Yarın başlayacak."

"Tamam. Ulaştığın zaman Dr. Greene'i bağla." Bir cevap beklemeden, uzun adımlarla ofisime gidiyorum ve karımın izleyen bakışları altında koltuğuma oturuyorum. Nefesimi uzun ve yavaş bir şekilde bırakırken acaba fotoğrafçı arkadaşı onu hiç bu sabahki haliyle görmüş müdür diye merak ediyorum. Afrodit'ten savaş tanrıçası Athena'ya. Azarlayan, öfkeli, cezbedici Athena.

Telefonum çalıyor. "Dr. Greene hatta."

"Teşekkürler Andrea. Dr. Greene?"

"Bay Grey, sizin için ne yapabilirim?"

"Aşının doğum kontrolü için güvenilir bir yöntem olduğunu sanıyordum" diye tersleniyorum. Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oluyor. "Dr. Greene?"

"Bay Grey, hiçbir doğum kontrol yöntemi yüzde yüz etkili değildir. Öyle olsaydı sizin veya karınız için kısırlaştırmadan farkı olmazdı." Ses tonu buz gibi. "Okumak isterseniz size konuyla ilgili bazı kaynaklar gönderebilirim."

İç çekiyorum. "Hayır. Buna gerek yok."

"Sizin için ne yapabilirim Bay Grey?"

"Karımın kaç aylık hamile olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Bayan Grey bilemiyor mu?"

Bu da ne? Soruya yanıt versene sen!

"Size soruyorum Dr. Greene. Size bunun için para ödüyorum."

"Bayan Grey benim hastam. Size detayları öğrenmek için karınızla konuşmanızı öneririm. Başka bir ihtiyacınız var mıydı?"

Öfkem kaynama noktasına ulaşıyor.

Derin bir nefes al Grey.

Dişlerimi sıkıp, "Lütfen" diye rica ediyorum.

"Bay Grey. Karınızla konuşun. İyi günler." Bakışlarımın altında küle dönmesini bekler gibi ters ters telefona bakıyorum. Hastasını ne de önemsiyormuş.

Kapım tıklanıyor ve Sarah elinde kahvemle içeri giriyor. Lanet olası, çokbilmiş, işe yaramaz sözde doktora öfkemi kontrol etmeye çalışarak, "Teşekkürler" diye geveliyorum. "Andrea'yı gönder. Günlük programımın üstünden geçmek istiyorum."

Sarah ofisimden koşarcasına çıkıyor ve ben duvarımdaki siyah-beyaz Ana'ya bakıyorum.

Doktorun bile bana kızgın.

Bütün toplantılarım, öğlen yemeği, Bastille'le kick boks seansım boyunca ıstırabım peşimi bırakmıyor.

"Mutsuz görünüyorsun Grey."

"Öyle hissediyorum."

"O çatık kaşları düzeltelim bakalım."

Gerçekten mi?

Kıçına iki defa vuruyorum, sırf bu yorumu için bile hak ediyor.

Saat öğleden sonra 04.30 ve karımdan ses seda yok. Oraya buraya serpiştirilmiş bağırان büyük harflerle gözdağı veren bir e-posta bile gelmedi. Sawyer rapor verdi; öğlende bir sandviç yemiş. Hiç yoktan iyidir. Tersane işçileri sendikasının başkanı Brad Hansell ve Senatör Blandino'nun önüne çıkmadan önce on beş dakikam var. Zorlu bir görüşme olacak. Konu hakkında bilgim var ama odaklanamıyorum. Onun yerine, karımdan bir e-posta gelmesini bekleyerek oturmuş, boş boş bilgisayarına bakıyorum. Ana'dan bütün gün hiçbir haber almadığıma inanamıyorum. Hiçbir şey.

Bu hoşuma gitmiyor. Öfkesinin odağı olmak hoşuma gitmiyor. Başımı ellerimin arasına alıyorum. Belki... Belki de özür dilemeliyim. Flynn ne demişti? *Bazen teslim olmak, savaşı kazanmaktan iyidir.*

İçten içe batırdığımı biliyorum. Ama şimdiye kadar beni affedeceğini umuyordum.

Bir e-posta yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Üzgünüm

Tarih: 14 Eylül 2011 16.45

Kime: Anastasia Grey

Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm.
Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm.
Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm.
Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm.
Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm.
Batırdım. Lütfen beni affet.

Christian Grey

CEO & Pişman Koca, Grey Şirketler Topluluğu

Eve gidip yine onu öfkeli görmek istemiyorum. Onun gülümseyişini, gülüşünü ve sevgisini istiyorum. Başımı kaldırıp fotoğraftaki gülümseyen yüzüne bakıyorum. Bana portresindeki gibi bakmasını istiyorum. Gönder tuşuna basıp basmamayı düşünerek e-postaya dönüyorum. Bu toplantı uzun sürebilir. Bayan Jones'u anıyorum.

"Bay Grey."

"Akşam yemeğinde evde olmayabilirim. Lütfen Bayan Grey'in yediğinden emin ol."

"Tamam efendim."

"Ona güzel bir şey pişir."

"Pişiririm."

"Teşekkürler Gail." Kapatıp e-postayı siliyorum. Yeterli olmayacak. Mücevher almayı deneyebilirim. Çiçek? Telefonum çalıyor.

"Evet Andrea."

"Bay Hansell ve Senatör Blandino, heyetleriyle birlikte buradalar."

"Ros ve Samir'i arayıp bize katılmalarını söyle."

"Tamam efendim."

İşten çıkarmalar için bir savaş vereceğiz. Dişlerimi sıkıyorum. Bazen işimden nefret ediyorum.

Blandino sükûnete davet ediyor. Yönetim kurulu odamdaki masanın diğer ucunda, kıpkırmızı bir suratla oturan Hansell'a, "Bunlar 2011'in ekonomik gerçekleri" diyor.

Sadece eve gitmek istiyorum ama buradaki işimiz daha bitmedi.

Telefonum çalınca kalbim sığıyor. Arayan karım. "Affedersiniz." Masadan kalkıyorum ve üstümde yedi çift göz hissederek odadan çıkıyorum.

Aradı. Öyle rahatladım ki neredeyse başım dönüyor. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak sanki. "Ana!"

"Merhaba." Sesini duymak öyle güzel ki.

"Merhaba."

Söyleyecek başka bir şey bulamıyorum ama bana kızmayı kesmesi için ona yalvarmak istiyorum.

Lütfen kızma bana. Üzgünüm.

"Eve geliyor musun?" diye soruyor.

"Daha sonra."

"Ofiste misin?"

Kaşlarım çatlıyor. "Evet. Nerede olmamı bekliyordun?"

"Rahatsız etmeyeyim."

Ne? Ama... Söylemek istediğim çok şey var ama ikimiz de konuşmuyoruz. Aramızdaki sessizlik derin bir uçurum gibi ve içerde, kritik bir konuşmada düğüm olmuş halde beni bekleyen bir yönetim kurulu odası dolusu insan var.

"İyi geceler Ana." *Seni seviyorum.*

"İyi geceler Christian." Telefonu ondan önce kapatırken, ikimiz de kapatamadan telefonda kaldığımız bütün o zamanlar aklıma

geliyor. Telefonu önce onun kapattığını duymaya dayanamazdım. Umutsuzluk içinde bakıyorum telefona. En azından eve gidecek savun diye sordu. Belki beni özlüyordur. Ya da beni kontrol etmek için aradı. Ne olursa olsun. Umursuyor. Belki. Kalbimin derinliklerinde sönen umudumun küllerinde küçük bir kıvılcım parlıyor. Bu görüşmeyi toparlayıp eve, kanıma dönmem gerek.

Olası bir uzlaşmaya vardığımızda saat geç. Şimdi baktığımda görüyorum ki sendikayla çatışma kaçınılmazdı ama iki tarafın da sıkıntılarını dile getirmesi iyi oldu. Bu noktadan sonra Samir ve Ros müzakereleri yürütüp bir anlaşmaya varacaklar. Evde karşılaşacağım savaşıla kıyaslanınca, bu o kadar fena sayılmaz. Ros, etkileyici bir müzakereciydi. Onu yarın sabah Tayvan'a bensiz gitmesi için ikna ettim.

"Tamam Christian. Ben giderim. Ama gerçekten senin orada olmanı isteyecekler."

"Bir zaman yaratırım. Bu ay, daha sonraki günlerde."

Dudakları bir çizgi halini alıyor ama bir şey söylemiyor.

Ana'yı, hem de benimle konuşmuyorken bırakamayacağımı ona söyleyemem. İçten içe, karımın döndüğümde orada olmayacağı korkusu yüzünden gidemediğimi biliyorum.

Döndüğümde ev karanlık, Ana yatakta olmalı. Yatak odamıza gidiyorum. Orada olmadığını görünce içim cız ediyor. Paniğimi bastırıp üst kata çıkıyorum. Koridorun loş ışığında, eski yatak odasında, yorganın altında kıvrılmış bedenini seçebiliyorum.

Eski yatak odası?

Orada bir kere, bilemedin iki kere mi uyudu?

Çok küçük görünüyor. Onu daha iyi görebilmek için karartma ayarlı ışığı hafifçe açıyorum. Sandalyeyi yanına çekip oturuyorum ve onu seyre diyorum. Teni neredeyse şeffaf denecek kadar solgun. Ağlamış; gözkapakları ve dudakları şiş. Kalbim bedenimin içinde, çaresizlikle serbest düşüşe geçiyor.

Ah, bebek. Üzgünüm.

Ağladığı zaman dudaklarını öptüğümde ne kadar yumuşak olduklarını biliyorum... Onu ağlattığım zaman. Yanına uzanmak,

onu kollarıma alıp sarılmak istiyorum ama uyuyor. Uykuya ihtiyacı var; özellikle de şimdi.

Sandalyeye yerleşip nefesimi nefesinde hissediyorum. Ritim beni rahatlatıyor. Bu ve ona yakın olmak. Bu sabah uyandığımdan beri ilk defa biraz daha sakin hissediyorum. En son Hyde'ın eve girdiği gün oturup onu uyurken seyretmiştim; Kate'le dışarı çıktığı akşam. O zaman deli gibi kızgındım.

Neden karıma bu kadar çok kızıyorum?

Ona âşığım.

Hiçbir zaman söz dinlemese de.

Bu yüzden.

Tanrım, bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabul etmem için huzur;

Değiştirebileceklerimi değiştirmem için cesaret;

Bu ikisi arasındaki farkı anlayabilmem için akıl ver.

Dr. Flynn'in sıklıkla alıntıladığı huzur duası aklıma gelince yüzümü ekşitiyorum. Alkoliklerin ve kafayı yemiş işadamlarının duası. Saatile bakıyorum ama onu New York'tan aramak için çok geç olduğunu zaten biliyorum. Yarın ulaşmayı deneyeceğim. Yaklaşan babalık durumumu onunla konuşabilirim.

Başımı sallıyorum.

Ben mi? Baba mı?

Ben bir çocuğa ne verebilirim ki? Kravatımı ve gömleğimin üst düğmesini çözüp arkama yaslanıyorum. Sanırım maddi servet. En azından aç kalmayacak. Benim çatım altında asla. Benim çocuğum asla aç kalamaz. Çocuğu kendisi büyüteceğini söylüyor. Nasıl yapabilir? O çok... *narin* demek istiyorum çünkü bazen narin görünüyor ama değil. O tanıdığım en güçlü kadın, Grace'ten bile güçlü.

Orada uzanmış, masum bir halde uyumasını izlerken, dün ne kadar pislik ettiğimi fark ediyorum. Zorluklar karşısında asla geri adım atmadı, asla. Söylediklerim ve yaptıklarım canını acıttı. Bunu şimdi görüyorum. Bana bebeği söylediğinde aşırı tepki vereceğimi biliyordu.

Beni herkesten iyi tanıyor.

Hamile olduğunu Portland'da birlikte olduğumuz sırada mı öğrendi? Sanmıyorum, bana söylerdi. Dün öğrenmiş olmalı. Bana söyleyince de her şey boka sardı. Korkum beni ele geçirdi.

Ona kendimi nasıl affettireceğim?

"Üzgünüm Ana. Bağışla beni" diye fısıldıyorum. "Dün korkudan ödümü patlattın." Uzanıp alnından öpüyorum.

Yattığı yerde dönerken kaşları çatılıyor. "Christian" diye mırıldanıyor. Sesi hüznü ve özlem dolu. Bugün aradığı zaman harlanan umut alev alıyor.

"Buradayım" diye fısıldıyorum.

Ama dönüyor, iç çekiyor ve tekrar derin bir uykuya dalıyor. Soyunup yanına yatmayı çok istesem de hoş karşılanacağını sanmıyorum. "Seni seviyorum Anastasia Grey. Sabah görüşürüz."

Lanet olsun. Hayır, görüşemeyiz.

Portland'a uçmam ve Vancouver'daki WSU finans komitesiyle görüşmem gerekiyor. Bu da erken yola çıkmak demek.

En sevdiğim kravatımı, burada olduğumu bilsin diye yanındaki yastığa bırakıyorum. Bu sırada aklıma, ellerini ilk defa bağladığım gün geliyor. Düşüncem doğrudan penisime yolculuk ediyor.

Bu kravatı onu kıskırtmak için mezuniyet töreninde takmıştım.

Düğünümüzde takmıştım.

Ben duygusal bir aptahm. "Yarın görüşürüz bebek" diye fısıldıyorum. "İyi uyu."

Çalmak istesem de piyanodan vazgeçiyorum. Onu uyandırmak istemiyorum. Ama yatak odamıza giderken daha umutluyum. İsmimi fısıldadı.

Evet. Bizim için hâlâ umut var.

Benden vazgeçme Ana.

15 Eylül 2011, Perşembe

Sabahın 05.30'u ve ben spor salonunda, koşu bandını paralıyorum. Dün gece uyku bana uğramadı ve sonunda daldığımdaysa rüyalar musallat oldu.

Ana, The Heathman'ın otoparkında, arkasına dönüp bakmadan kayboluyor.

Ana, baştan çıkarıcı ve öfkeli; elinde ince bir kamış, gözleri alev alev yanıyor. Üstünde pahalı iç çamaşırları ve deri botlardan başka bir şey yok. Sözleri dikenli tel gibi batıyor.

Ana, yapış yapış olmuş yeşil bir halının üstünde hareketsiz yatıyor.

O son görüntüyü kafamdan atıp daha hızlı koşmaya başlıyorum. Vücudumun sınırlarını zorluyorum. Patlayan ciğerlerimin ve ağrıyan bacaklarımın acısından başka bir şey hissetmek istemiyorum. Televizyonda Bloomberg'in iş haberleri, kulağımda "Pump It"⁶⁸ çalarken, dünyanın geri kalanını yok sayıyorum... Benden iki oda uzakta huzurla uyuyan karımla ilgili düşünceleri yok sayıyorum.

Rüyada beni gör Ana. Beni özle.

Terimden kurtulmak için duşa girdiğimde, sadece hoşça kal demek için onu uyandırmayı düşünüyorum. Bu sabah Charlie Tango'yla Portland'a uçuyorum ve yanımda tatlı bir gülümseme götürmek istiyorum.

Bırak uyusun Grey.

Ayrıca bana ne kadar kızgın olduğunu hesaba katacak olursam tatlı bir gülümsemenin garantisi de yok.

Bayan Jones hâlâ soğuk davranıyor ama yine de onu sorguya çekiyorum. "Ana dün gece yedi mi?"

"Yedi." Bayan Jones bana pişirmekte olduğu omletle ilgileniyor. Sanırım bu sabah ondan alabileceğim bütün bilgi bu. Perişanlığın elli tonunda surat asarak kahvemi yudumluyorum.

68. The Black Eyed Peas şarkısı. (ç.n.)

Boeing Field'e giderken arabada Ana'ya bir e-posta yazıyorum.
Duygusallığa kaçma Grey.

Kimden: Christian Grey

Konu: Portland

Tarih: 15 Eylül 2011 06.45

Kime: Anastasia Grey

Ana,
Ben bugün Portland'a uçuyorum.
WSU'da tamamlamam gereken bazı işler var.
Bilmek isteyeceğini düşündüm.

Christian Grey
CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Ama e-posta göndermekteki asıl amacımın ona bilgi vermek olmadığını biliyorum... Amacım ondan bir yanıt almak.

Umut içinde yaşıyorum.

Stephan bizi Portland'a götürmek için hazır. Uykusuz geçen gecemden sonra pestilim çıkmış haldeyim. Sızarsam arka tarafta daha rahat olacağımdan ilk defa ön yolcu koltuğunu Taylor'a veriyorum ve ceketimi çıkarıp *Charlie Tango*'nun arka koltuğuna geçiyorum. Toplantı için yanıma aldığım notları şöyle bir karıştırdıktan sonra arkama yaslanıp gözlerimi kapıyorum.

Ana, yeni evin çayırında koşuyor. Ben onu kovalarken gülüyor. Ben de gülüyorum. Onu yakalıyorum ve uzun otların arasına çekiyorum. Kıkırdıyor. Onu öpüyorum. Dudakları yumuşak çünkü ağlamış. Hayır. Ağlama. Bebeğim, ağlama. Lütfen ağlama. Gözlerini kapıyor. Uyuyor. Uyanmıyor. Ana! Ana! Lime lime olmuş bir halıda yatıyor. Soluk. Kıpırtısız. Ana. Uyan. Ana!

Derin bir nefes alarak uyanıyorum. Bir an için nerede olduğumu anlayamıyorum. Bir dakika. *Charlie Tango*'dayım ve Portland'a yeni inmişiz. Pervaneler hâlâ dönüyor ve Stephan ku-

leyle konuşuyor. Kendime gelmek için yüzümü ovuşturup keme-
rimi çözüyorum.

Taylor kapısını açıp helikopter pistine inerken kulaklıklarımın
kablosuna takılmamaya dikkat ederek ceketimi giyiyorum.

"Teşekkürler Stephan" diyorum kulaklıktan.

"Bir şey değil Bay Grey."

"Öğleden sonra bir gibi dönmüş oluruz."

"Hazır bekliyor olacağız." Kaşlarını çatıyor. Alnının kınışmasın-
dan endişelendiği belli oluyor. Bu arada Taylor gelip kapımı açıyor.

Kahretsin. Umanım o endişe benim için değildir. Kulaklıklar-
ımı çıkarıp Taylor'ın yanına iniyorum. Serin bir sabah. Seattle'dan
daha açık bir hava var ama sert rüzgâr sonbaharın kokularını ta-
şıyor. Normalde buradaki iniş ve kalkışları kontrol eden emektar
Joe'dan iz yok. Belki daha çok erkendir veya bu sabah vardiyası
yoktur ya da bu kötü bir işaret veya öyle boktan bir şey olabilir.

Tanrı aşkına Grey. Kendine gel.

Şoförümüz, helikopter sahası binasının dışında bizi bekliyor.
Taylor Escalade'in⁶⁹ kapısını açıyor, arka koltuğa kayıyorum.
Sonra o ön yolcu koltuğuna geçiyor.

Ana'yla ilgili gördüğüm kâbusun etkisi hâlâ üstümde.
Sawyer'ı anıyorum.

"Bay Grey."

"Luke. Bugün Bayan Grey'in yanından ayrılma."

"Tamam efendim."

"Kahvaltısını ediyor mu?" Sorarken biraz utandığım için sesi-
mi alçaltıyorum ama iyi olduğunu bilmek istiyorum.

"Sanıyorum efendim. On beş dakika içinde ofise gitmek için
çıkacağız."

"Güzel. Teşekkürler." Telefonu kapatıp suratsız bir şekilde cam-
dan Willamette Nehri'ne bakıyorum. Steel Köprüsü'nden geçerken,
metalik gri sular buz gibi görünüyor. Ürperiyorum. Cehennem bu.
Ana'yla konuşmaya ihtiyacım var. Böyle devam edemeyiz.

İşe yarayabilecek bir seçeneğim var.

Özür dile Grey.

Evet. Bu benim tek seçeneğim.

69. Cadillac Escalade. Bir araba modeli. (ç.n.)

Çünkü bir pislik gibi davrandım.

Ana'nın sözleri aklıma geliyor. *Büyüyüp kendine gelmen ve asık suratlı bir ergen gibi davranmayı bırakman gerek.*

Siktir. Doğru söylüyor.

Şimdi zamanı değil. WSU Çevre Bilimi Bölümü'nün, ABD Ziraat Dairesi'nden ek finansman koparmasına yardım etmek zorundayım. Profesör Gravett ve ekibinin toprak teknolojisi alanında yürüttükleri çalışmanın ilerlemesini sağlamak hayati önem taşıyor. Çalışmaları, Gana'daki test arazilerimizde devasa fayda sağlıyor. Bu çıkır açacak bir çalışma. Toprak sadece gezegeni beslemek, gıda riskini ve açlığı ortadan kaldırmak için değil, karbon tutulumuyla iklim değişikliğini tersine çevirebilecek kilit önemde bir girişim olabilir. Çantamdan notlarımı çıkarıp bir kez daha gözden geçiriyorum.

Toplantı büyük bir başarıydı. Ziraat Dairesi'nden ek finansman olarak milyon dolar garantiledik. Öyle görünüyor ki dünyadaki açlık, hükümetin de gündeminde üst sıralarda yer alıyor. Profesörler Choudury ve Gravett'in minnet dolu sözleri kulağımda, Taylor ile birlikte tekrar Portland'a doğru yola çıkıyorum. Telefonuma bakıyorum ama karımdan hiçbir şey yok, e-postama atarlı bir yanıt bile göndermemiş. Çok can sıkıcı. Eve dönmek ve yapabilirsem, dikilmiş tüylerini bir şekilde yatıştırmak için sabırsızlanıyorum.

Belki dışarıda bir yemek?

Sinema?

Planörle uçmak?

Yelkenliyle açılmak?

Seks?

Ne yapabilirim?

Onu özlüyorum.

Escalade, helikopter sahası binasının önüne park ederken Taylor telefonda konuşuyor.

"Sawyer, mesajını aldım" diye mırıldanınca bütün dikkatim ona yöneliyor.

Mesaj mı? Ana iyi mi?

Kaşlarını çatarak dinliyor. "Anlaşıldı." Taylor'la göz göze geliyoruz. "Anladım. Bekle" diyor Luke'a ve bana dönüyor. "Bayan Grey iyi hissetmiyormuş. Sawyer onu eve götürüyor."

"Ciddi bir şey mi?"

"Öyle düşündürecek bir sebep yok."

"Tamam. Doğrudan Escala'ya uçacağız."

"Tamam efendim. Sawyer, birazdan yola çıkıyoruz. Doğrudan Escala'ya iniş yapacağız."

Sawyer'ın beni duyacağı kadar yüksek sesle, "Ona göz kulak ol!" diye bağıyorum.

"Bay Grey'i duydun. Durum değişirse bana mesaj at." Taylor telefonu kapatıyor.

Yeni bir aciliyet hissiyle binaya giriyoruz. Asansörün bizi beklediğine sevinıyorum.

Umarım Ana iyidir... Bebek de.

Belki annemi arayıp Ana'yı kontrol etmeye gitmesini istemeliyim. Ya da Dr. Greene'i. Gerçi telefonumu açacağından emin değilim. Eve varmamız bir saat alacak ve ben o kadar uzun bekleyemem. Annemi deniyorum ama telefon çekmiyor. Asansördeyiz. Ana'yı da arayamam.

Ciddi bir şey olsa beni arardı herhalde?

Lanet olsun. Benimle konuşmadığını düşünürsek hiçbir fikrim yok.

Asansörün kapıları açılıyor. *Charlie Tango* onu bıraktığımız yerde ve Stephan kontrollerin başında bekliyor.

Boş versene. Onu ben uçuracağım. Escala'da neler olduğuna kafa patlatmaktansa dikkatimi uçuşa verebilirim.

Umarım Ana doğrudan yatağa gider. Yatağımıza.

Stephan bizi selamlamak için kokpitten iniyor.

"Stephan, selam. Onu eve ben uçurmak istiyorum. Yeni bir rotaya ihtiyacımız var; Escala'ya."

"Tamam efendim." Bana pilot kapısını açarken sanırım tavrımdaki değişime şaşırılmış durumda. Çıkıp kemerimi takıyorum ve uçuş öncesi kontrollere başlıyorum.

Stephan yanıma otururken, "Bütün kontroller yapıldı mı?" diye soruyorum.

"Sadece transponder."⁷⁰

"Ha, evet. Gördüm. Eve, karımın yanına dönmem gerek. Taylor, kemerini bağladın mı?"

Kulaklığımda yüksek ve net bir şekilde sesini duyuyorum. "Evet efendim."

Telsizle kuleye haber veriyorum; bizim için hazırlar.

"Tamam beyler. Hadi, eve gidelim." Kumanda kolunu geri çekip *Charlie Tango*'yu sarsıntısız bir şekilde havalandırıyorum ve Seattle'a doğru yola çıkıyoruz.

Havada hızla ilerlerken pilotluğu devralmakla doğru kararı verdiğimi anlıyorum. Bütün dikkatimi uçuşa vermek zorundayım ama endişe beni içten içe kemiriyor. Umarım Ana iyidir.

Tam planlandığı gibi, 02.30'da yere iniyoruz.

"Güzel uçuştun Bay Grey" diyor Stephan.

"Onu Boeing Field'a götürmenin tadını çıkar."

"Çıkaracağım." Sırıttıyor.

Kemerimi çözüp telefonumu açıyorum ve Taylor'ın arkasından Escala'nın çatısına iniyorum. Taylor kaşlarını çatarak telefona bakıyor. Bir mesaj dinliyor. Durup bekliyorum.

"Mesaj Sawyer'dan. Bayan Grey bankadaymış." Taylor, çatıda kamçı gibi yüzümüze vuran rüzgârda sesini duyurmak için bağırarak konuşuyor.

Ne? Hasta olduğumu sanıyordum. Bankada ne halt yiyor?

"Sawyer onu oraya kadar takip etmiş. Ondan kurtulmaya çalışmış."

Göğsümden yükselen endişe kalbimi pençesine alıyor. Yeniden açılan telefonum bipleyip titreşirken uyarı mesajları akmaya başlıyor. Andrea'dan dört dakika önce gönderilmiş bir mesaj, bankamdan birkaç cevapsız çağrı var. Welch de aramış.

Neler oluyor?

ANDREA

Bankanızdan Troy Whelan sizinle acilen görüşmek istiyor.

70. Havacılıkta, yerdeki radar sistemi tarafından sorgulandığında kodlanmış belli bir sinyali gönderen cihaz. Alıcı-verici. (ç.n.)

Whelan hızlı arama listemde. Telefonu hemen açıyor.

"Whelan, ben Christian Grey. Neler oluyor?" Rüzgârın uğultusunu bastırmaya çalışarak bağıyorum.

"Bay Grey, iyi günler. Şey, karınız burada. Beş milyon dolar çekmeyi talep ediyor."

Ne?

Karım donuyor.

"Beş milyon mu?" Söylediği şeye inanamıyorum.

Beş milyona neden ihtiyacı var?

Siktir. Beni terk ediyor.

Dünyam yanıp yıkılırken ayaklarımın altında sanki bir keder kuyusu açılıyor.

"Evet efendim. Bildiğiniz gibi mevcut bankacılık düzenlemeleri altında beş milyon nakit veremiyoruz."

"Evet, tabii." Şok içindeyim. Uçurumun kenarında sendeliyorum. "Bayan Grey'le bir konuşayım." Sesim robot gibi çıkıyor.

"Tabii efendim. Bir dakika bekletiyorum."

Can çekişiyorum. Rüzgârdan korunmak için asansörün yanına gidiyorum ve sessizce durup karımın sesini duymayı bekliyorum... Korkuyla...

Gidiyor. Beni terk ediyor.

Onsuz ne yapacağım ben? Telefondan bir tıkırtı geliyor ve panik beni ele geçiriyor.

"Merhaba." Ana'nın sesi soluk soluğa ve tiz.

"Beni terk mi ediyorsun?" Sözler ağzımdan onları durdurma fırsat kalmadan dökülüyor.

"Hayır!" diye bağıyor acı içinde bir yalvarışla.

Ah, şükürler olsun. Ama rahatlamam uzun sürmüyor.

Yeni karar vermiş gibi, "Evet" diyor.

Ne!

"Ana, ben..." Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kalması için yalvarmak istiyorum.

"Christian, lütfen. Yapma."

"Gidiyor musun?" *Gerçekten gidiyorsun.*

"Evet."

Hayır! Hayır! HAYIR! Serbest düşüşle uçurumdan aşağı yuvarlanıyorum. Düşüyorum. Düşüyorum. Düşüyorum. Kendimi ayakta tutmak için elimi uzatıp duvara yaslanıyorum. Acıyı içimde hissediyorum.

Beni terk etme.

Kabretsün, bu her an olabilir miydi? Beni hiç sevmemi mi?

Lanet olası param için miydi?

"Ama para neden? Her şey para için miydi?" Öyle olmadığını söyle bana. Lütfen. Acımın tarifi yok.

"Hayır!" Üstüne basarak söylüyor.

Ona inanıyor muyum?

Bunlar Elena'yla görüştüğüm için mi? Tanrı aşkına! Şu anda herhalde Elena'dan daha fazla nefret edemem. Derin bir nefes alarak düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

"Beş milyon yetecek mi?" Ana'sız nasıl yaşayacağım?

"Evet."

"Ya bebek?" Bebeğimizle çekip gidecek mi? Ruhuma bir bıçak saplanıyor.

"Bebeğe ben bakarım."

"İstedğin bu mu?"

"Evet." Sesi duyulmayacak kadar alçak çıkıyor ama duyuyorum. Felç edici bir acı bu. Telefonu kapatmamı istiyor, anlayabiliyorum. Bitirmek istiyor. Benden uzaklaşmak istiyor.

"Hepsini al" diye fısıldıyorum.

"Christian" diyor hıçkırarak. "Bu senin için. Ailen için. Lütfen. Yapma."

Buna dayanamam.

"Hepsini al Anastasia" diyorum ters bir sesle ve başımı arkaya atıp sessizce gri gökyüzüne doğru uluyorum.

"Christian..." Umutsuzluğu, adımın her hecesine işlenmiş gibi. Onu duymaya katlanamıyorum.

"Seni her zaman seveceğim" diye mırıldanıyorum çünkü bu doğru. Bunlar, idamlık bir adamın son sözleri. Telefonu kapatıp derin bir nefes alarak dengemi buluyorum. İçim bomboş... Bir kabuktan başka bir şey değilim.

Bunu ona söylemiştim.

Duştaydık.

Sonra ona onu sevdiğimi söylemişim.

“Bay Grey?” Taylor dikkatimi çekmeye çalışıyor. Onu duymazdan gelip tekrar Whelan’ı arıyorum.

“Troy Whelan.”

“Ben Christian Grey. Karıma parayı verin. Ne kadar isterse.”

“Bay Grey, yapamam...”

“Kuzeybatı Pasifik fonlarını tuttuğunuzu biliyorum. Ana hesaptan transfer edin gitsin. Veya varlıklarımın bir kısmını nakde çevirin. Umurumda değil. Ona parayı verin.”

“Bay Grey, bu son derece usulsüz.”

“Yap şunu Whelan. Bir yolunu bul veya bütün hesaplarımı kapatıp GŞT’yi başka bir bankaya taşıyım. Anladın mı?”

Telefonun diğer ucunda sessiz kalıyor.

“Lanet olası kâğıt işini sonra hallederiz” diye ekliyorum daha uzlaşmacı bir sesle.

“Tamam Bay Grey.”

“Ona ne istiyorsa ver.”

“Tamam Bay Grey.” Telefonu kapatıyorum.

Ağlamak istiyorum. Burada, çatıda çöküp huçkırarak ağlamak istiyorum. Ama yapamam. Gözlerimi kapatıp keşke tek başıma olsaydım diye düşünüyorum.

“Bay Grey.” Taylor’ın sesi acımın arasına giriyor.

Yüzümü ona dönünce beti benzi atıyor. “Ne?” diye hırlıyorum.

“Hyde’in kefalet talebi kabul edilmiş. Serbest.”

Ona dik dik bakıyorum. *Başka bir cehennem daha mı?*

Hyde serbest mi? *Nasıl?* Bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum.

Taylor’la “ne halt dönüyor?” der gibi birbirimize bakıyoruz.

“Beni terk mı ediyorsun?”

“Hayır!”

“Bu senin için. Ailen için. Lütfen. Yapma.”

“Ana!” diye fısıldıyorum. “Beş milyon dolar çekmeye çalışıyor.”

Taylor’ın gözleri açılıyor. “Kahretsin!” diyor.

Aynı anda aynı sonuca varıyoruz. Her ne yapıyorsa, o Hyde pisliğiyle bir ilgisi olduğunu içten içe biliyorum. Büyük umutsuz-

Benim korkuya dönüşürken asansörün düğmesine basıyorum. Karım için korkuyorum. "Sawyer nerede?"

"Bankada. Arabasını takip etmiş." Asansöre atlıyoruz. Garaj kapısının düğmesine basarken *Charlie Tango*'nun pervaneleri tekrar çalışmaya başlıyor. Sağır edici bir ses.

Kapılar kapanırken Taylor'a, "Arabanın anahtarları sende mi?" diye bağıyorum.

"Evet efendim."

"Bankaya gidelim. Hyde'ın nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"Hayır. Welch'e mesaj yazacağım."

"Bana mesaj bırakmış. Kahretsin. Herhalde Hyde haberini vermek içindi."

Asansörün garaja inmesi çok uzun sürüyor. Ana neyin peşinde? Başı dertteyse neden bana söyleyemiyor? Midemi ve kalbimi saran korku beni içimden boğuyor. Ana'nın beni terk etmesinden daha kötü ne olabilirdi? Rüyalarımındaki o sinir bozucu sahne aklıma geliyor; beraberinde daha eski, çok daha eski anıları getiriyor. Yerde cansız yatan bir kadın. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Hayır. Lütfen. Hayır.

"Onu bulacağız" diyor Taylor amansız bir kararlılıkla.

"Bulmak zorundayız."

"Cep telefonunu izleyeceğim" diyor.

Sonunda kapılar açılıyor. Taylor, Q7'sinin anahtarlarını bana atıyor. Benim sürmemi mi istiyor?

Kendini topla Grey. Karını bu beladan kurtarmak zorundasın.

Belki de pislik ona şantaj yapıyordur.

Arabaya atlıyoruz, kontağı çeviriyorum. Park yerinden lastikleri ağlatarak çıkıp son sürat garaj çıkışına geliyorum ama bariyerin kalkması için acı verici saniyelerce beklemek zorunda kalıyorum. "Hadi. Hadi. Hadi. Hadi!"

Sonunda bariyeri sıyrarak geçip güröldeyerek caddeye çıkıyoruz ve banka yönüne ilerliyoruz.

Taylor telefonunu panele koyup sinyal beklerken sabırsızlık içinde mırıldanır gibi çaktırmadan küfrediyor.

"Hâlâ bankada" diyor sonunda.

"Güzel."

Trafik beklediğimden yoğun. Çileden çıkarıcı.

Hadi, hadi, *hadi!*

Ana bunu neden yapıyor? Neden her şeyi kendine saklıyor?
Bana güvenmiyor mu?

Son birkaç gündür davranışlarımı düşünüyorum.

Tamam, örnek gösterilecek şekilde davranmadığım kesin ama bütün bu saçmalığı tek başına üstleniyor. Neden yardım isteyemiyor?

"Ana Grey" diye bağıyorum telefonun Bluetooth sistemine. Kısa bir süre sonra telefonu çalmaya başlıyor. Çalıyor, çalıyor... Sonra sesli mesaja geçiyor. Umutsuzluğa kapılıyorum.

"Merhaba, Ana'ya ulaştınız. Telefonunuza şu anda cevap veremiyorum ama sizi geri aramam için lütfen bip sesinden sonra mesaj bırakın."

Tanrım!

"Ana! Ne haltlar dönüyor?" diye bağıyorum. Bağırarak iyi geliyor. "Seni almaya geliyorum. Ara beni. Konuş benimle." Kapatıyorum.

"Hâlâ bankada" diyor Taylor.

"Sawyer hâlâ orada mı?"

"Evet efendim."

"Sawyer'ı ara!" Yine telefona bağıyorum ve bir süre sonra Sawyer'ın cep telefonu çalıyor.

"Bay Grey?"

"Ana nerede?"

"Daha şimdi geri dönüp bankadaki ofislerden birine girdi."

"Git al onu."

"Efendim, silahlıyım. Dedektörlerden geçemiyorum. Bu yüzden girişte durdum, Anas... Bayan Grey'i gözlüyorum ama çok şüpheli görünüyor. Silahı bırakmak için arabaya dönersem onu gözden kaybedebilirim."

Lanet olası silahlar.

"Seni atlatmayı nasıl başardı?"

"O çok becerikli bir kadın Bay Grey." Dişlerini sıkarak gibi konuşuyor; çileden çıktığı belli. Ona karşı biraz daha anlayış gösterme sebep oluyor bu. Ana beni de bazen deli ediyor.

"Ana'ya ulaştığımızda senden kapsamlı bir rapor istiyorum. Jack Hyde serbest bırakıldı. Taylor ve ben, Ana'nın hareketlerinin onunla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyoruz."

"Kahretsin!" diyor Luke.

"Aynen. Yaklaşık beş dakika uzaklıktayız. Tekrar kaçmasına izin verme Sawyer."

"Efendim."

Kapatıyorum.

Trafikte zikzaklar çizerek ilerlerken Taylor'la ikimiz de sessiziz.

Neyin peşindesin Anastasia Grey?

Geri aldığımda sana ne yapacağım?

Aklımdan çeşitli senaryolar geçiyor. Yerimde kıpırdanıyorum.

Tanrı aşkına Grey. Şu an zamanı değil.

Taylor'ın sesiyle irkiliyorum. "Harekete geçti."

"Ne?" Adrenalin bütün vücuduma yayılırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Güneye gidiyor, İkinci Cadde'den."

"Sawyer'ı ara!" diye bağıyorum. Biraz sonra cep telefonu tekrar çalıyor.

"Bay Grey" diye açıyor hemen.

"Harekete geçti!"

"Ne? Ana kapıdan çıkmadı." Sesi afallamış gibi.

Taylor araya giriyor. "İkinci'den güneye gidiyor."

"Gidiyorum. Arabadan ararım." Koştuğu anlaşılıyor. "Arabasında değil. Araba hâlâ burada."

"Lanet olsun!" diye bağıyorum.

"Hâlâ İkinci'den güneye gidiyor" diyor Taylor. "Bekle. Yesler üstünden sola döndü."

Bankanın önünden geçiyoruz. Durmanın anlamı yok. "Orası üç blok ileride, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet efendim."

Milyonuncu defa Taylor'ın yanımda olduğuna şükrediyorum. Şehri avucunun içi gibi biliyor – Texas'ın ücra bir kasabasından geldiğini düşününce kulağa tuhaf geliyor.

Üç dakika sonra Yesler üstünden doğuya gidiyoruz.

Gözleri telefona kilitlenmiş, "Hâlâ Yesler üstünde" diye homurdanıyor Taylor. "Güneye döndü. Yirmi Üçüncü Cadde'ye. Buradan sekiz blok ileride."

Sawyer'ın sesi telefondan araya giriyor. "Tam arkanızdayım."

"Mesafeyi açma. Trafiği atlatmaya çalışacağım." Taylor'a göz atıyorum. "Keşke sen kullansaydın."

"İyi gidiyorsunuz efendim."

Ne cehenneme gidiyor? Ve kiminle?

Dakikalarca sessiz kalıyoruz. Taylor ara sıra yönü söylerken ben yola odaklanıyorum. Güneye sonra yine doğuya yöneliyoruz. Şimdi genellikle mahallelerden geçiyoruz.

"Otuzuncudan güneye döndü."

Birkaç blok daha devam edip doğuya dönüyoruz.

"Durdu. South Day Sokağı. İki blok daha."

Arka sokaklardan yarış hızıyla giderken mideme korku çörekleniyor.

Üç dakika sonra South Day Sokağı'na kıvrılıyorum.

"Yavaşla" diye emrediyor Taylor beni şaşırtarak ama dediğini yapıyorum. "Buralarda bir yerde." Öne uzanıyor, yolun iki tarafını da gözlüyoruz. Benim tarafımda terk edilmiş sıra sıra binalar var.

"Siktir!" Toprak bir park yerinde, bir kadın siyah bir Dodge'un arkasında, ellerini havaya kaldırmış duruyor. Dodge!

Direksiyonu kırıp park yerine dalıyorum ve işte orada...

Yerde. Hareketsiz. Gözleri kapalı.

Ana. Benim Ana'm... Hayır! Ciğerlerimdeki bütün hava çekilirken her şey ağır çekime geçiyor. En büyük korkum gerçek oldu. Burada. Şimdi.

Taylor, araba daha durmadan dışarı fırlıyor. Motoru çalışır bırakıp peşinden gidiyorum.

"Ana!" diye bağıyorum. *Lütfen Tanrım. Lütfen Tanrım. Lütfen Tanrım.*

Betonda cansız yatıyor. Önünde Hyde pisliği, üst bacağını tutmuş acıyla bağırarak yerde yuvarlanıyor. Parmaklarının arasından kan sızıyor. Taylor silahını çekince kadın ellerini indirmeden geri adım atıyor.

Ama benim bütün dikkatim Ana'da. Soğuk, sert zeminde kıvrılmadan yatıyor.

Hayır!

Onunla tanıştığımdan beri işte bundan korkuyordum. Bu an-
lan. Ona dokunmaya korkarak yanına diz çöküyorum. Taylor, yer-
de yanında duran silahı alıyor ve kadına yüzüstü yere uzanmasını
emrediyor. "Beni vurma, beni vurma" diye yalvarıyor kadın.

Siktir! Bu SBY'den Elizabeth Morgan.

O bu belaya nereden bulaşmış?

Sawyer birden yanımızda bitiyor. Silahını Elizabeth'e tutup
başında duruyor.

Hyde acıyla bağırıyor. "Yardım edin! Yardım edin! Orospu
beni vurdu!"

Onu umursamıyoruz.

Taylor eğilip Ana'nın boynundan nabzını yokluyor.

"Yaşıyor. Nabızı güçlü" diyor. *Tanrı'ya şükür.* Sonra Sawyer'a
bağırıyor. "911'i ara hemen. Ambulans ve polis."

Sawyer telefonuna davranırken Taylor ellerini hızlıca ve na-
zikçe Ana'nın üstünde gezdirerek yaralanıp yaralanmadığını
kontrol ediyor.

"Yaralandığını sanmıyorum."

"Ona dokunabilir miyim?"

"Kırığı olabilir. Sağlık görevlilerine bıraksak daha iyi."

Ah, olamaz. Karım. Kızım benim. Benim güzel kızım.

Saçını okşuyorum ve yüzündeki bir tutamı nazikçe kulağının
arkasına ilıştırıyorum. Uyuyormuş gibi görünüyor ama yüzünde
kırmızı bir iz var. *O herif sana vurdu mu? Bunu sana o mu yaptı?*

Şimdi dikkatim hâlâ avaz avaz bağırان Hyde'a dönüyor. Yeni
bir adrenalin dozuyla ateşlenen bir öfke damarlarıma doluyor.

Pislik. Ellerini karıma sürdü, o da onu vurdu.

Tanrım, onu Ana vurdu.

Kalkıp yanına gidiyorum ve yerde kıvranırken yanına geçip
duruyorum.

Ve daha ne yaptığının farkına varmadan Dodge'a yaslanıyo-
rum, ayağımı geri çekiyorum sonra bütün gücümle, sert bir şekil-
de karnına indiriyorum. İki defa. Üç defa. Bütün ağırlığımı vere-
rek tekmeliyorum.

Bağırıyor.

"Karıma bunu sen mi yaptın pislik?" Öfkemi kusup ona tekrar bir tekme atıyorum. Korunmak için ellerini karnına çekiyor. Bu sefer bütün ağırlığımla kanayan yarasının üstüne basıyorum. Tekrar bağırıyor; daha yüksek, acıdan daha vahşi bir bağırıyla. Eğilip ceketinin yakalarını kavıyorum ve başını yere vuruyorum. Bir defa. İki defa. Gözleri korkuyla açılarak ellerimi tutuyor. Kanı üstüme bulaşıyor.

"Öldüreceğim seni sapık, hasta herif!"

Tünelin uzak ucundan sesler duyuyorum. "Bay Grey! Bay Grey! Christian! Christian, dur!" Bu Taylor. Sawyer'la birlikte beni geri çekiyorlar. Hyde denen hamamböceğinden uzaklaşıyorlar. Taylor omuzlanımı tutup sarsıyor.

"Christian! Dur! Şimdi!" Bir daha sarsıyor.

Gözlerimi kırptırıyorum sonra onu üstümden silkeliyorum.

Dokunma bana!

Taylor, Hyde'la arama giriyor. Bana aklımı kaçırmış, ölümcül ve saldırmaya hazırmışım gibi bakıyor. Kanlı kırmızı sis dağılırken bir nefes alıyorum.

"İyiym" diye fısıldıyorum.

Taylor anlayışlı bir sesle "Karınızla ilgilenin efendim" diyor.

Başımı sallıyorum. Tekrar yerdeki pisliğe bakıyorum. Aşağılık herif bacağını tutarak sallanıyor. İğrenç herif, altına yapmış. "Bırakın gebersin" diye mırıldanıyorum Taylor'a ve dönüyorum.

Ana'nın yanına diz çöküp nefesini duymak için eğiliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Tekrar paniğe kapılıyorum. "Hâlâ nefes alıyor mu?" Taylor'a bakıyorum.

"Göğsüne bakın, inip kalkıyor." Taylor tekrar eğilip nabzını kontrol ediyor. "Hâlâ güçlü."

Ah, Ana. Aklında ne vardı? Ya bebek?

Gözlerime yaşlar birikiyor. Bu çaresizlik hissinden nefret ediyorum. Onu kollarıma alıp saçlarının arasında ağlamak istiyorum ama ona dokunamam. Can çekişiyorum. Lanet olası ambulans nerede?

"Kız. Kız." Elizabeth bir anda konuşmaya başlıyor.

Ne kızı? Hepimiz yerde yüzüstü yatan Elizabeth'e dönüyoruz.

"İçerde" diyor. "Orada. O binada." Çenesiyle işaret ediyor.

Bu bir numara mı?

Taylor'ın sessiz emrini duyuyorum. "Sawyer, binayı kontrol et." Uzaktan sirenler duyuluyor. Tanrı'ya şükür!

"Taylor!" Başımı çeviriyorum. Sawyer kapıda duruyor.

"Bayan Grey içerde."

Taylor parmağını uyarır gibi kaldırıyor. "Burada kal Christian!"

Mia mı? Bebek kardeşim? İçimi korku sarıyor. O pislik kız kardeşime ne yaptı? Felç olmuş halde izlerken Taylor binaya girip kayboluyor; Sawyer kapıda onu izliyor.

"Bu senin için. Ailen için. Lütfen. Yapma..."

Ana'nın bütün söyledikleri açıklığa kavuşuyor. Ona bakıyorum ve şu an, o hasta pisliğin onu öldürmüş olabileceğini anlıyorum. Midem ağzıma geliyor. Taylor binadan çıkıp gelene kadar zaman duruyor. "O iyi, sanırım. Uyuşturulmuş. Uyuyor. Yaralanmış veya saldırıya uğramış görünmüyor. Giysileri üstünde. Onu kıpırdatmak istemedim. Sağlık görevlilerine bırakalım."

Durumun korkunçluğuna neredeyse inanamayarak, "Mia?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. Dudaklarını öfkeyle bastırıyor.

Sirenlerin sesi yükseliyor.

Hyde kız kardeşime ne yapmayı planlıyordu? Hâlâ yaralı bir köpek gibi sızlanıyor ama sesi daha alçak. Sanırım çok kan kaybetti. Umurumda değil. Onu öldürmek istiyorum; ağır ağır, acı çektirerek... Ama iki ambulans, iki polis devriye arabası ve bir it-faiye aracı yanıp sönen tepe lambaları ve bir siren korosuyla mahallenin huzurunu yerle bir ederek yanaşıp Hyde'ın postunu kurtarıyorlar.

Seattle caddelerinde hızla giden bir ambulanda Mia ve Ana'nın arasında otururken, uyanık halde kâbus görür gibiyim. Başım ellerimin arasında, kalbim ağzımda, ikisi için dua ediyorum. Dindar bir adam değilim ama şu anda karımın, bebeğimizin ve kız kardeşimin iyi olması için her şeyi yaparım; Tanrı'ya bile yalvarırım.

"Hayati göstergeleri iyi Bay Grey; hem karınızın hem kız kardeşinizin" diyor, siyah gözleri şefkat dolu bir sağlık görevlisi.

"Karım hamile."

Sağlık görevlisi Ana'ya bakıyor. "Efendim, görünen bir kanama belirtisi yok."

Beni yatıştırmaya çalıştığını biliyorum ama işe yaramıyor. Benim benzim atıyor. "Neden hâlâ baygın?" Sesim fısıltıyla çıkıyor.

"Vardığımız zaman doktorlar teşhis edecektir."

Mia anlaşılabilir bir şeyler mırıldanarak kıpırdanıyor. Kendine geliyor. Uyuşturulduğu açık ama en azından sakin. Elini tutup sıkıyorum. "Geçti Mia. Buradayız."

Bir şeyler mırıldanıyor. Gözleri hâlâ açılmıyor ama o da benim elimi sıkıyor ve tekrar kendini bırakıyor. Yine uykuya daldığını umuyorum.

Kız kardeşim, karım, doğmamış çocuğum. Şansım varken Hyde'ı öldürmeliydim. Yine mideme âciz bir öfke oturuyor. Gözlerimi sımsıkı yumarak kurtulmaya çalışıyorum. Ağlamak istiyorum. Bu acıyı atmak için haykırmak istiyorum ama yapamam.

Lanet olsun. Sınırımın sonundayım. Ana'yla son konuştuklarımız...

"Beni terk mi ediyorsun?"

"Hayır!"

"Bu senin için. Ailen için. Lütfen. Yapma."

Ona onu her zaman seveceğimi söyledim. En azından bunu yaptım.

Lütfen uyan Ana.

İçten içe bebek için endişeleniyorum. Ana gerçekten hasta mıydı yoksa uydurdu mu? Bu... Stres. Siktir. Bebek için iyi olamaz.

Junior. İyi mi?

Sonunda acil servise varıyoruz. Sağlık görevlileri beni hemen kenara alıp işe koyuluyorlar.

Annem ve babam burada, bekliyorlar. Uyuyan ya da bilinçsiz kız kardeşimi taşıyan sedyeye koşuyorlar. Grace'in gözleri Mia'yı görür görmez yaşlarla doluyor. Elini tutuyor. Sağlık görevlileri Mia'yı otomatik kapıdan içeri iterken "Seni seviyorum bebeğim" diye ağlıyor. Babamın içeri girmeye izni yok. Annem onlarla beraber acil servisin iç bölümünde uzaklaşırken kenarda durup izliyor.

Bir hemşire ve bir doktor Ana'nın sedyesini alıyor.

"Dikkatli olun. Karım hamile." Sesim endişeden boğuk ve kısık.

"Ona iyi bakacağız" diyorlar. Ana'nın elini bırakıyorum; onu Mia'nın arkasından içeri götürüyorlar.

Carrick kül gibi bir yüzle yanıma geliyor. Yaşının tüm izlerini gösteriyor.

Birbirimize bakıyoruz. "Baba" diye fısıldıyorum. Sesim çatlıyor.

"Ah, oğlum." Carrick kollarını açıyor ve hayatımda ilk defa kucığına gidiyorum ve bana sarılıyor. Akan duygularımı yutkunarak ceketine tutunuyorum. Sessiz gücüne, yatıştıran varlığına, tanıdık kokusuna ve en çok sevgisine minnet duyuyorum. "İyileşecekler oğlum. İkisi de iyileşecek."

"İyileşecekler" diye tekrarlarlarken boğazım bastırılmış bir acıyla yanıyor. "İyileşecekler."

Ama bunu kesin olarak bilmiyor.

Sadece doğru olması için dua ediyorum.

Birden, acil servisin girişinde birbirine sarılan iki yetişkin adam olduğumuzu fark ederek geri çekiliyorum. Carrick gülümseyip omzumu sıkıyor. "Gel, bekleme odasına gidelim. Hem bana neler olduğunu anlattırısın hem seni temizleriz."

Başımı sallayıp "Tamam" diyorum ve ellerime bakıyorum. Kahretsin! O pisliğin kanı hâlâ üstümde.

Ana yanağında, herhalde pisliğin ona vurduğu yerdeki çürük dışında solgun. Gözleri sadece uyuyormuş gibi kapalı ama hâlâ bilinçsiz. İnsanın yüreğine dokunacak kadar genç ve küçük görünüyor. Vücuduna bağlı bir sürü boru var. Kalbim korkuyla sıkılıp büzülüyor ama Dr. Bartley zavallı karıma bakarken sakin görünüyor.

"Kaburgasında çürükler var Bay Grey ve kafatasında kıl kadar ince bir çatlak ama hayati göstergeleri sabit ve güçlü."

"Neden bilinci hâlâ kapalı?"

"Bayan Grey'in kafatasında ciddi bir çürük var ama beyin aktivitesi normal ve şişme yok. Ona sadece biraz zaman verin."

"Ya bebek?" diye fısıldıyorum.

"Bebek iyi Bay Grey."

"Ah, Tanrı'ya şükür." Rahatlama beni hızla dönen bir hortum gibi çarparak içine alıyor.

Tanrı'ya şüktür.

"Bay Grey, başka sorunuz var mı?"

"Beni duyabilir mi?"

Dr. Bartley sevecen bir şekilde gülümüyor. "Kim bilir? Eğer öyleyse sesinizi duyduğuna sevineceğinden eminim."

Ben emin değilim. Kızacak. Beni terk ettiğini düşündüm.

"Meslektaşım Dr. Singh daha sonra gelip karınızı kontrol edecek."

"Teşekkürler" diye mırıldanıyorum arkasından.

Bir sandalye çekip Ana'nın yanına oturuyorum. Nazikçe elini alıyorum; sıcak olmasına seviniyorum. Uyandırmayı umarak hafifçe sıkıyorum. "Uyan bebeğim, lütfen" diye fısıldıyorum. "Kız bana ama uyan, lütfen." Eğilip dudaklarımı parmak boğumlarına sürtüyorum. "Özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Lütfen uyan."

Lütfen. Seni seviyorum.

Elini avuçlarıma alıp alnımı parmaklarıma dayayarak dua ediyorum.

Lütfen Tanrım. Lütfen. Karımı bana geri getir.

Ana uyuyor. Yatağının yanındaki gece lambası ve kapının altından sızan cılız ışık dışında odası kapkaranlık. Ceketimi battaniye olarak kullanıp, sandalyemde arada sırada dalarak uykuyla savaşıyorum. Bana geri döndüğünde uyanık olmak istiyorum.

Kapı açılınca doğruluyorum. Grace giriyor. "Merhaba canım" diye fısıldıyor. Makyajsız yüzü solgun. En az benim kadar yorgun ve bitkin görünüyor.

"Anne." Ayağa kalkamayacak kadar yorgunum.

"Sadece bir bakmaya geldim; biraz uyumaya gideceğim. Car-rick burada, Mia'nın yanında kalacak."

"O nasıl?"

"İyi. Kızgın. Hâlâ uyuşturucuların etkisi altında. Uyumaya çalışıyor. Ana?"

"Bir değişiklik yok."

Grace yatağının ucundan Ana'nın hasta tabelasını alıp notlara göz atıyor. Gözleri büyürken ağzı şaşkınlıkla açılıyor. "Hamile!"

Başımı sallıyorum. Başka bir şey yapamayacak kadar dağılmış ve kaygı doluyum.

"Ah, Christian. Bu harika bir haber. Tebrik ederim." Gelip omzumu tutuyor.

"Teşekkürler anne. Çok olmadı." *Sanırım.*

"Anlıyorum. Çiftler genelde on iki haftalık olunca duyuruyor. Canım, bitkinsin. Eve gidip uyu."

Başımı sallıyorum. "Ana uyanınca uyuyacağım."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ama bir yorum yapmıyor ve eğilip başımı öpüyor. "Uyanacak Christian. Sadece ona biraz zaman ver. Biraz uyumaya çalış."

"Güle güle anne."

Saçımı karıştırıyor. "Sabah görüşürüz." Geldiği gibi sessizce çıkıp beni her zamankinden yoksun bir halde bırakıyor.

Sırf kendime işkence etmek hem de uyumamak için son birkaç gündür yaptığım hataları baştan hatırlıyorum.

Hıyarlık ettim.

Bebek konusunda.

Elena'yı görerek.

Özür dilemeyerek.

Hepsinin üstüne de Ana'ya inandım... Beni terk ettiğini söylediğinde ona inandım.

Gözlerim kapanıyor, başım öne düşüyor ve sıçrayarak uyanıyorum.

Siktir.

Karıma bakarak içimden gözlerini açması için yalvarıyorum.

Ana. *Lütfen. Bana geri dön.* "Uyan da özür dileyebileyim. Doğru düzgün. Lütfen bebek." Elini alıp yine dudaklarıma götürüyorum ve parmaklarını tek tek öpüyorum. "Seni özledim."

Arkama yaslanıp sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

16 Eylül 2011, Cuma

Bir dakika sonra uyanıyorum. *Kahretsin*. Ne kadar uyudum? Saatime bakıyorum. Nerdeyse üç saat. Karıma göz atıyorum. Sanırım hâlâ huzur içinde uyuyor.

Ama uykuda değil. Bilinçsiz.

"Bana geri dön bebek" diye fısıldıyorum.

"Christian."

"Baba! Beni korkuttun."

"Affedersin." Carrick gölgelerin içinden çıkıyor.

"Ne zamandır orada duruyordun?"

"Uzun değil. Seni uyandırmak istemedim. Hemşire az önce buradaydı; Ana'nın göstergelerini kontrol etti. Hepsi iyi." Karıma bakıyor. "Grace torunuma hamile olduğunu söyledi." Ana'ya bakarken gözleri övünçle parlıyor.

"Evet. Öyle."

"Tebrik ederim oğlum."

Cılız bir gülümsemeyle bakıyorum ona. "Çocuğu ve kendini riske attı." Titriyorum. Akşam havasından mı yoksa Ana'nın ölmüş olma olasılığının gerçekliğinden mi bilmiyorum.

Carrick kederli bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırıyor sonra bana dönüyor. "Bitkinsin. Eve gidip dinlenmelisin."

"Onu bırakmayacağım."

"Christian, uyuman gerek."

"Hayır baba. Uyandığında burada olmak istiyorum."

"Ben onunla otururum. Kızımı kurtardığı için en azından bunu yapabilirim."

"Mia nasıl?"

"Uyuyor. Halsiz, korkmuş ve kızgındı. Rohypnol'un vücudundan tamamen atılması için daha birkaç saat var."

"Tanrım." *Hyde hasta, sapık, pislik bir orospu çocuğu.*

"Biliyorum. Koruması konusunda müsamaha gösterdiğim için kendimi aptal hissediyorum. Beni uyardın ama Mia çok inatçı. Ana olmasaydı..."

"Hepimiz Hyde'in ortadan kalktığını düşünüyorduk. Ve benim çılgın, aptal karım... Bana neden söylemedi?" Dökülmemiş gözyaşlarım boğazımı yakıyor.

"Christian, sakın ol" diyor nazikçe bana yaklaşıyor. "Ana harika bir genç kadın. İnanılmaz cesur davrandı."

"Cesur, bildiğini okuyan, inatçı ve aptal." Duygularımı kontrol etmeye çalışırken sesim son kelimede çatlıyor.

Ama Ana olmasaydı Mia'ya ne olurdu?

Kafam çok karışık. Çelişkiler içinde başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Hey." Babam elini omzuma koyuyor. Rahatlatıcı dokunuşunu memnuniyetle karşılıyorum. "Ona ve kendine karşı bu kadar katı olma oğlum. Ben annenin yanına dönsem iyi olur. Saat sabahın üçünü geçti Christian. Gerçekten uyumayı denemelisin."

"Annem eve gitti sanıyordum."

Carrick bıkkınlıkla nefesini üflüyor. "Mia'yı bırakamadı. O da senin gibi inatçı. Bebek için tekrar kutlarım. Bütün bu dertlerin arasında iyi bir haber."

Kan beynimden çekilmiş gibi hissediyorum. Asla Carrick kadar iyi bir baba olamayacağım.

"Hey" diyor yumuşak bir sesle. "Başaracaksın."

Yorgun ve moralsiz olduğum için endişemi bu kadar net teşhis edebilmesine sinirim bozuluyor.

Zekiceydi baba.

"Harika bir baba olacaksın Christian. Endişelenmeyi bırak. Bu fikre alışmak için önünde aylar var." Yine omzuma vuruyor. "Sabah tekrar gelirim."

"İyi geceler baba." Kapıyı sessizce kaparken arkasından bakıyorum.

Harika bir baba, ha?

Başımı ellerimin arasına alıyorum.

Şu anda sadece karımı geri istiyorum. Bebek hakkında düşünmek istemiyorum.

Kalkıp geriniyorum. Saat geç. Her tarafım tutulmuş, ağrıyor ve endişe içindeyim.

Neden uyanmıyor? Eğilip yanağını öpüyorum. Dudaklarımın altında teni yumuşacık ve yatıştırıcı bir şekilde sıcak.

"Uyan bebek" diye fısıldıyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Günaydın Bay Grey."

Ne? Hemşire perdeleri açarak altın rengi sonbahar ışığının odayı kaplamasına izin verirken yine daldığım uykudan sıçrayarak uyanıyorum. Bu hemşirelerden daha büyük olanı; adını hatırlayamıyorum. "Karnuzun IV sıvılarını kontrol edeceğim."

"Tabii" diye geveliyorum. "Çıkmam gerekiyor mu?"

"Siz bilirsiniz."

"Bacaklarımı esneteyim." Bok gibi hissederek kalkıyorum ve karıma son bir defa daha bakıp yalpalayarak koridora çıkıyorum. Belki kahve bulabilirim.

Taylor saat 08.30 civarında telefonumun şarjını ve (Bayan Jones'un katkılarıyla) kahvaltı getiriyor. Bu bir barışma hediyesi mi acaba? Kahverengi kesekâğıdına bakınca öyle olduğu anlaşıyor. İki adet jambonlu-kaşarlı kruvasan. Cennet gibi kokuyorlar. Ayrıca bir termos dolusu doğru düzgün kahvem var. "Lütfen Gail'e benim için teşekkür et."

"Ederim. Bayan Grey nasıl?" Ana'ya bakarken dişlerini sıkışından endişesi belli oluyor.

"Bütün göstergeleri iyi. Sadece uyanmasını bekliyoruz. Geçen hafta sonunu OSBÜ'de, bu hafta sonunu da Northwest'te geçirdiğimize inanamıyorum."

Taylor başını anlayışlı bir ifadeyle sallıyor.

"İstersen kalıp bana gelişmeleri burada aktarabilirsin. Yanından ayrılmak istemiyorum." Ona yanımdaki sandalyeyi gösteriyorum. Ben kahvaltımı yerken ambulanslar suç mahallini terk ettikten sonra olan biten her şeyi anlatıyor.

"... Ve polis Bayan Grey'in cep telefonunu buldu."

"Ya?"

"Paralarla birlikte spor çantalarından birinin içine koymuş."

"Gerçekten mi?" Uyuyan karıma bakıyorum. Bu dâhice. "Biz parayı mı takip ediyorduk?"

"Kesinlikle" diyor Taylor. Ana'nın pratik zekâsına hayran kaldığı belli oluyor. "Polis parayı aldı."

Beş milyon dolar ilk defa aklıma geliyor.

"Geri alacak mıyız?"

"Eninde sonunda efendim."

Gözlerimi deviriyorum. Problemlerimin en küçüğü bu. "Polis-
le iletişime geçip parayı geri aktartması için Welch'i ararım."

"Hyde burada, tedavisi yapılıyor. Polis gözetimi altında" di-
yor Taylor.

"Keşke Ana işini bitirseydi."

Taylor fikrini kendine saklıyor. O pisliğin suyunu çıkarırken
beni zorla ayırdığını hatırlıyorum. İyi mi yaptı kötü mü, karar ve-
remiyorum.

Lanet olsun. Beni durdurmasaydı şu an karakolda bir hücrede
olurdum.

"Dedektif Clark bir ara sizinle kısa bir görüşme yapmak isti-
yor." Ben ikinci kruvasanı yemeye başlarken Taylor başarılı bir
şekilde konuyu değiştiriyor.

"Şimdi zamanı değil."

"Ryan, Bayan Grey'in arabasını getirdi. Park cezası dışında bir
sorunu yok." Gülümsemesi buruk. "Sawyer onu atlattığı için deli
oluyor."

"Bundan eminim."

"Hastanenin önünde kamp yapan fotoğrafçılar var."

Lanet.

Telefonum çalıyor. Arayan Ray. *Kahretsin.*

"Ray. Günaydın."

"Annie'yi görmem gerek."

Ray, medya sayesinde Ana'nın kahramanlıklarını duymuş ve
şimdi onu görmek için ısrar ediyor. Dünyada gözümü korkutan
tek adam o. Hayır diyemem.

Taylor'ı gönderiyorum. Otuz dakika sonra Ray, tekerlekli san-
dalyesinde, Ana'nın yatağının ucunda oturuyor.

Onu yatağa biraz daha yaklaştırıyorum. "Annie" diye fısıldı-
yor. "Aklından ne geçiyordu ki?" diyor boğuk bir sesle. Tıraş ol-
muş ve bol bir şortla gömlek giymiş. Kırık bir bacak ve çürükleri-
ne rağmen daha kendisi gibi görünüyor.

"Bilmiyorum Ray. Kendisine sormak için uyanmasını bekle-
mek zorundayız."

"Onu sen dizine yatırıp pataklamazsan bil ki ben yapacağım. Akıldan ne haltlar geçiyordu?" Bu defa daha sert bir tonla söylüyor.

"Güven bana Ray, dediğini gerçekten yapabilirim." *Bana izin verirse.* Ray başını sallıyor. Ana'nın elini tutuyorum.

"Onu Ana vurdu, biliyorsun."

Ağzı açık kalıyor. "Kardeşini kaçırın adamı mı?"

"Evet."

"Lanetleneneğim."

"Ona silah kullanmayı öğrettiğin için teşekkürler. Belki bir gün bana da nasıl ateş edileceğini gösterirsin."

"Christian, gurur duyarım." İkimiz de benim bildiğini okuyan, gözü kara, cesur karıma bakıyoruz. Ana orada bilinçsiz halde yatmaya devam ederken ikimiz de kendi korku dolu düşüncelerimizi besliyoruz.

"Uyandığı zaman bana haber ver."

"Veririm Ray."

"Carla'yı arayacağım" diye mırıldanıyor.

"Memnun olurum. Teşekkürler."

Ana'nın elini öperken gözleri yaşlarla doluyor; başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

O çıkınca önce ofisi, sonra Detroit'te Hyde'la ilgili bir ipucunu takipte olan Welch'i arıyorum. Hyde'ın kefaleti onaylatacak birini bulmasına inanmıyor. Sıradaki işi, bunu kimin ve neden yaptığını bulmak olacak. Seattle Polis Merkezi'ndeki bağlantısını arayıp ne bildiklerini öğrenecek.

Telefonda konuşarak bir yandan karımı izlerken, yorgunluğumu atmak için pencerenin önünde volta atıyorum. Telefon görüşmelerim boyunca uyuyor; aile ve arkadaşlarımızdan çiçekler gelip dururken uyuyor. Öğlenin ortasına doğru odası çiçekçi dükkânına dönüyor. Nasıl olduğunu sormak için gelen telefonlar boyunca o hep uyuyor.

Ana'yı herkes seviyor.

Sevilmeyecek nesi var? Yumuşak, solgun yanağını parmak boğumlarımla okşarken ağlamamak için kendimle savaşıyorum. "Bebek, uyan. Lütfen. Uyan ve bana yine kız. Ne için olursa. Nefret et benden... Her şeye razıyım. Sadece uyan. Lütfen."

Yanında oturup bekliyorum.

Kate kapıyı vurmada odaya dalıyor.

"Kate. Merhaba."

Başıyla selamlayıp doğrudan Ana'nın yanına gelip elini tutuyor. "Nasıl?"

Bunun için çok yorgunum. "Bilinçsiz."

"Ana! Ana! Uyan" diye havlıyor.

Tanrı aşkına. Azimli Bayan Kavanagh geldi. "Ben denedim Kate. Kendi kendine uyanacağına dair ikna edildim."

Kate dudaklarını birbirine bastırıyor. "Hiç akı yok."

Bu konuda tartışmam.

Bana dönüyor. "Sen nasılsın?"

Halimi sormasına şaşıyorum. "İyiyim. Endişeliyim. Yorgunum."

Başını sallıyor. "Öyle görünüyorsun. İkiniz barışmış mıydınız?"

İç çekiyorum. "Pek sayılmaz. Uyandıği zaman..." Sesim alçalıp giderek kayboluyor.

Kate tuhaf bir şekilde bunu anlıyor görünüyor ve bana zorluk çıkartmıyor. "Peki, ne oldu? Olaylar buraya nasıl geldi?" Kollarını kavuşturuyor. Ondan kurtulmamın başka yolu varmış gibi görünmediği için ona Hyde'ın kız kardeşimi kaırması ve Ana'nın kahramanca ama son derece çılgınca kurtarma girişiminin bir özeti geçiyorum.

"Kahretsin!" diyor Kate ben bitirince. "Akı neredeymiş? Sözde aramızdaki akıllı o."

"Evet."

"Biliyorsun Christian... Seni çok seviyor."

"Biliyorum. Sevmeseydi burada, bu halde olmazdı." Ondan şüphe duyduğum için kendimden nefret ederek dişlerimi sıkıyorum.

"Ona geldiğimi söyle."

"Söylerim."

"Umarım biraz uyursun." Ana'ya son bir defa daha bakıp elini sıkıyor ve sonra gidiyor.

Tanrı'ya şükür.

Kapının vurulmasıyla uyanıyorum. Dedektif Clark beliriyor. Görmek istediğim son kişi. Karımı kimseyle paylaşmak istemiyorum, özellikle de bu haldeyken.

“Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Bayan Grey’le konuşma şansım olur diye umuyordum.”

“Dedektif, gördüğünüz gibi karım sorularınıza cevap verebilecek durumda değil.” Onu selamlamak için kalkarken bok gibi hissediyorum. Bu adamın gitmesini istiyorum, o kadar.

Neyse ki kısa ve bilgilendirici bir ziyaret oluyor. Bana Elizabeth Morgan’ın polisle tam işbirliği yaptığını söylüyor. Anlaşılan, Hyde’in elinde ona ait uygunsuz videolar varmış. Bu sayede ona yardım etmesi için onu zorlamış. Mia’yı spor salonunda ayartan oymuş.

“Hyde sapık herifin teki” diye mırıldanıyor Clark. “Babanıza ve size karşı ciddi bir kin besliyor.”

“Nedenini biliyor musunuz?”

“Henüz değil. Bayan Grey uyandığında tekrar geleceğim. Burada güvende. Hyde’ı 7/24 polis gözetimi altında, yatağına kelepçeli tutuyoruz. Hiçbir yere gidemez.”

“Bu rahatlatıcı. Paramızı geri alacak mıyız?”

Clark’ın kaşları çatılıyor.

“Fidye.”

Bir anlığına gülümsüyor. “Eninde sonunda Bay Grey.”

“Bunu bilmek güzel.”

“Sizi bırakayım da dinlenin” diyor.

“Teşekkürler.”

Dedektif Clark kapıyı kaparken yüzüm ekşiyor.

Hyde burada, hastanede bir yerlerde çünkü karım ona bir kurşun sapladı.

İçimi tekrar bir öfke kaplıyor.

Onu bulup işini bitirebilirim.

Gözetim altında Grey. Tanrı’dan dilerim ki çok uzun bir süre k deste kalır.

Dr. Bartley dönüyor. “Nasılsınız Bay Grey?”

“Ben iyiyim. Karım için endişeliyim.”

“Ben de ona bir göz atmak için geldim.”

Kontrollerini yapması için geri çekiliyorum.

"Neden uyanmadı?" diye soruyorum.

"Güzel bir soru. Şimdilerde uyanmasını bekliyordum. Yine de travmatik bir durum yaşadı. Belki bütün olanları işlemesi için biraz daha zamana ihtiyacı olabilir. Onu strese sokan başka bir durum var mıydı?" Dr. Bartley bana doğrudan bakınca suçlulukla kızanıyorum.

"Şey... hamilelik?" Belirsiz bir yanıt veriyorum.

"Kendine gelmesi için bir fikrim var ama işe yarayıp yaramadığını görmemiz biraz zaman alabilir. Ayrıca hamile bir kadına çok uzun süre kateter takma yanlısı değilim. Üriner sistem enfeksiyonuna yol açabilme riski var."

"Tamam, tabii. Çıkman gerekiyor mu?"

"Siz bilirsiniz."

"Gidip kahve alacağım."

Koridora çıkınca telefonum titreşiyor. Arayan John Flynn.

"Christian. Ana'yı duydum. Durumu nasıl?"

İç çekip ona ana başlıklarıyla bir özet geçiyorum. "Her an uyanmasını bekliyorlar. Sadece..."

"Biliyorum. Senin için zor olmalı. İyi ellerde olduğundan eminim. Geçen günkü cevapsız çağrını gördüm. Oğlumun aile-öğretmen konferansındaydım."

Ah. Günah gecem. Telefonu açsaydı harika olurdu.

"Haftaya görüşecek miyiz?" diye soruyor.

"Evet."

"Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Teşekkürler John."

"Merhaba canım." Grace akşam elinde küçük bir termos çantayla geliyor.

"Anne."

Bana şöyle bir sarıldıktan sonra endişe dolu gözlerle yüzümü inceliyor. "En son ne zaman yedin?"

Hatırlamaya çalışırken ona boş boş bakıyorum. "Kahvaltı?"

"Ah Christian, saat sekizi geçti. Açlıktan ölüyor olmalısın." Yanağımı okşuyor. Sana peynirli makarna getirdim. Senin için yaptım."

Öyle yorgunum ki boğazımdaki yanma gözlerime ilerledi. "Teşekkürler" diye fısıldıyorum. Karımın bilincinin hâlâ açılmamış olduğu gerçeğine rağmen açım.

Hayır. Düpedüz açlıktan ölüyorum.

"Gidip şunu ısıtayım. Hemşirelerin odasında bir mikrodalga fırın var. Birkaç dakikaya dönerim."

Annem Amerika'nın en iyi peynirli makarnasını yapar; Gail'inkinden bile iyidir. Döndüğünde ağız sulandıran kokusu odaya doluyor. Yan yana oturuyoruz. İnatçılık edip uyanmayan güzel karımı izlerken rasgele şeylerden konuşuyoruz.

"Öğlene doğru Mia'yı eve götürdük. Carrick yanında."

"O nasıl?" diye soruyorum.

"Christian! Ağzın doluyken konuşma."

"Pardon" diye geveliyorum ağzım doluyken. Gülüyor. Çok uzun süredir ilk defa dudaklarım zoraki bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Böyle daha iyi." Grace'in gözleri annelik sevgisiyle parlıyor. İtiraf etmeliyim ki ben de o buradayken daha umutlu hissediyorum. Son çatalı da ağzıma atıp tabağı yere bırakıyorum. Daha uzağa götürmeye halim yok.

"Çok lezzetliydi. Teşekkürler anne."

"Benim için zevk canım. Karın çok cesur."

"Aptal" diye mırıldanıyorum.

"Christian!"

"Öyle."

Grace gözlerini kısıp beni şüpheyle inceliyor. "Ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şeyler var. Yani, Ana'nın burada bilinçsiz yatması ve senin tükenmiş olman dışında."

Nasıl biliyor?

Grace bir şey söylemiyor ama delici bakışları bütün konuşmayı yapıyor. Odayı dolduran sessizliği sadece Ana'nın kan basıncını ölçen makinenin uğultusu bozuyor.

Siktir.

Müdahaleci kadın.

İyi gitmiyor. Her zamanki gibi sorgulayan bakışları altında çözümlüyorum. "Kavga ettik."

"Kavga mı?"

"Evet. Bunlar olmadan önce. Konuşmuyorduk."

"Ne demek konuşmuyordunuz? Ne yaptın?"

"Anne..." *Neden otomatik olarak benim hatam olduğunu varsayıyor?*

"Christian! Ne yaptın?"

Yutkunuyorum. Boğazım dökülmemiş gözyaşları, yorgunluk ve endişeyle yanıyor. "Çok kızgındım."

"Hey." Grace elimi tutuyor. "Ana'ya mı kızdın? Neden, ne yaptın?"

"Bir şey yapmadı."

"Anlamıyorum."

"Bebek. Bir şok oldu. Hışım ile evden çıktım."

Annem elimi tutuyor ve birdenbire her şeyi itiraf etmek geliyor içimden. "Elena'yı gördüm" diye fısıldıyorum. Utanç içimi bir girdap dalgası gibi kaplıyor. Gözleri açılan annem elimi bırakıyor.

"Ne demek 'gördüm'" diye öfkeyle sorarken son kelimeyi öyle bir ayıplamayla vurguluyor ki sarsılıyorum. *Onunla yattın mı? Ana'nın sorusunu hatırlıyorum... Ne zamandı, dün mü? Ondan önceki gün?*

Önce Ana, şimdi annem!

"Öyle bir şey değil! Siktir, anne!"

"Bana küfretme Christian. Ne düşünecektim ki?"

"Sadece konuştuk. Ve ben sarhoş oldum."

"Sarhoş mu? Lanet olsun!"

"Anne! Sen küfretme! Kulağa doğru gelmiyor."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Çocuklarım arasında bir tek sen beni böyle kaba konuşmaya teşvik ediyorsun. Bana bütün bağını koparacağını söylemiştin." Kınayan bakışlarını üstüme dikeyor.

"Biliyorum ama onu görmek benim için sonunda her şeyi yerine oturttu. Biliyorsun, çocukla... Hayatımda ilk defa rahatsız hissettim. Rahatsızlıktan da öte. Yaptıklarımız. Yanlıştı."

"Onun yaptıkları canım. Sen daha bir çocuktun!" Yine dudaklarını bastırıp iç çekiyor. "Christian, çocuklar insanı böyle yapar. Dünyaya başka bir gözle bakmana sebep olurlar."

"Sonunda mesajı aldı. Sanırım. Ve ben de. Onunla işim bitti. Ana'yı üzdüm." Yine utanç içindeyim.

"Hep sevdiklerimizi üzeriz canım. Ondan özür dilemelisin. İçtenlikle özür dile ve ona zaman ver."

"Beni terk ettiğini söyledi."

"Ona inandın mı?"

"Önce, evet."

"Canım, sen insanlarda hep en kötüsüne inanırsın; kendin dahil. Hep böyleydin. Ana seni çok seviyor ve senin de onu sevdiğin ortada."

"Bana kızgındı."

"Eminim öyledir. Ben de şu an sana epey kızgınım. Sanırım sadece gerçekten sevdiğin insanlara gerçekten kızabilirsin."

"Bunu düşündüm. Beni ne kadar sevdiğini bana defalarca gösterdi; hayatını tehlikeye sokma noktasına kadar."

"Evet canım, doğru."

"Ah anne, neden uyanmıyor?" Birdenbire her şey çok fazla geliyor. Boğazımdaki düğüm genişleyerek beni boğuyor ve canıma tak ediyor. Kavgı, Ana'nın terk ediş, neredeyse ölmesi, Hyde, Mia... siktir. Gözyaşlarımı tutmaya çalışsam da yapamıyorum. "Onu neredeyse kaybediyordum." En büyük korkumu dile getirirken kelimeler boğazıma düğümleniyor ve baraj yıkılıyor.

"Ah, Christian" diyor annem iç çekerek ve ben dağılırken kollarına alıyor; hayatımda ilk defa annemin kucağında ağlıyorum. Karım için; zavallı karım ve kendim için ve eskiden olduğum o boktan adam için.

Lanet. Lanet. Lanet.

Grace beni kucağında sallayarak saçımı öpüyor ve tatlı sözler mırıldanarak ağlamam için bırakıyor. "Her şey düzelecek Christian. Her şey düzelecek."

Bana sarılıyor. Sımsıkı. Ve bırakmasını istemiyorum.

Anne.

Beni kurtaran ilk kadın.

Doğrulup yüzümü silerken onun da ağladığını görüyorum.

"Tanrı aşkına anne, kes ağlamayı."

Gözyaşları yerini gülümsemeye bırakıyor. Çantasından bir mendil çıkarıp uzatıyor; kendisi de bir tane alıyor. Uzarıp yüzü-

mü okşuyor. "Sana böyle sarılmama izin vermen yirmi dört yıl aldı" diyor üzüntüyle.

"Biliyorum anne."

"Hiç olmamasından iyidir." Yanağıma hafifçe vuruyor ve ben de ona sulu gözlerle gülümsüyorum.

"Konuştuğumuza memnunum."

"Ben de canım. Her zaman buradayım." Bana saf bir sevgiyle bakıyor ve bir sevinç pırıltısıyla gülümsüyor. "Büyükanne olacağıma inanamıyorum!"

Hava daha karanlık. Saat daha geç. Tam olarak kaç bilmiyorum ve bakamayacak kadar bitkinim. Ana kendi dünyasında, yaşıyor.

"Ah bebek, lütfen geri dön bana. Özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Sadece uyan. Seni özledim. Seni seviyorum." Parmak boğumlarını öpüyorum ve başımı yatağının üstünde, kollarıma yaslıyorum.

Saçlarımda dolaşan parmakların dokunuşu yumuşacık ve rüyamda dokunuşlarının tadını çıkarıyorum. Siktir. Birden uyanıp doğruluyorum. Kocaman, güzel mavi gözleriyle Ana bana bakıyor. Kalbim sevinçle taşıyor. Bu gözleri gördüğüme hiç şu andaki kadar mutlu olmamıştım.

"Merhaba" diyor sesi çatlayarak.

"Ah, Ana." Ah, şükürler olsun, şükürler olsun, şükürler olsun. Eli ni tutup avucunu yanağıma bastırıyorum.

"Tuvalete gitmem gerek" diye fısıldıyor.

"Tamam."

Doğrulamaya çalışıyor.

"Ana, hareket etme. Hemşireyi çağıracağım." Kalkıp yatağının yanındaki düğmeye uzanıyorum.

"Lütfen" diye fısıldıyor. "Kalkmak istiyorum."

"Bir defa olsun sana söyleneni yapar mısın?" diye çıkışıyorum.

"Çok şişim var" diyor dişlerini sıkarak.

Hemşire geliyor, Ana'nın sonunda kendine geldiğini görünce seviniyor. "Bayan Grey, hoş geldiniz. Dr. Bartley'e uyandığınızı

haber vereceğim." Ana'nın yanına gidiyor. "Adım Nora. Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?" Mavi gözleri iyilikle ısıldıyor.

"Evet. Hastanede. Çişimi yapmam gerek."

Hemşire Nora, "Sondanız var" diyor.

Ana yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Lütfen. Kalkmak istiyorum."

"Bayan Grey..." Nora ikna olmuyor.

"Lütfen."

Doğrulamak için çabalarken, "Ana" diye uyarıyorum.

"Bay Grey, eminim Bayan Grey biraz yalnız kalmak ister." Nora bir kaşını kaldırıyor ve ses tonundan beni kovduğu anlaşılıyor.

Rüyanda görürsün tatlım. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Christian, lütfen..." Ana elimi tutuyor. Elini sıkarken döndüğü için duyduğum minnetin tarifi yok. "Lütfen" diyor yine.

Kahretsin.

"İyi!"

Daha şimdiden beni başından atmasına çileden çıkmış halde elimi saçıma atıyorum. "İki dakikanız var" diye çıkışıyorum Hemşire Nora'ya. Eğilip karımı alnından öpüyorum ve odadan hışımla çıkıyorum.

Koridorda volta atıyorum.

Ana beni yanında istemiyor.

Belki beni görmeye katlanamıyordur.

Onu suçlayamam.

Siktir. Buna dayanamam.

Hışımla odaya geri dönüyorum. Nora, Ana'nın yataktan çıkmasına yardım ediyor.

"Onu ben tutarım" diyorum.

Hemşire Nora bana buz gibi bir bakış atarak, "Bay Grey, bana bırakın" diyor.

"Lanet olsun, o benim karım. Onu ben tutacağım." Serum askısını yolumdan çekiyorum.

"Bay Grey!" Nora beni azarlıyor ama onu umursamayıp karımı dikkatle kollarıma alıp kaldırıyorum.

Ana boynuma sarılıyor; onu odanın bitişiğindeki tuvalete götürüyorum. Hemşire Nora serum askısını iterek peşimizden geliyor.

"Bayan Grey, çok hafifsiniz." Ana'yı ayaklarının üstüne bırakırken düşmemesi için bir elimle tutuyorum. Biraz dengersiz görünüyor. Işığı açıyorum. Ana sendeliyor.

Lanet olsun! "Düşmeden otur." Onu bırakmıyorum. Yavaşça dediğimi yapıyor. Oturunca onu bırakıyorum.

"Çık." Beni eliyle kovuyor.

"Hayır. Yap işini Ana."

"Sen buradayken yapamam." Bana açılmış gözlerle yalvarır gibi bakıyor.

"Düşebilirsin."

"Bay Grey!" Nora mutlu değil ama ikimiz de onu umursamıyoruz.

"Lütfen" diyor Ana.

Siktir. Kendine hâkim ol Grey.

"Dışarıda bekliyorum, kapı açık olacak." Bana dik dik bakan Nora'yla birlikte dışarı çıkıyorum.

"Arkanı dön lütfen" diyor Ana. Gülümsemek istiyorum. Birbirimize her türlü şeyi yaptık ama bu onun için katı bir sınır mı? Gözlerimi deviriyorum ama istediğini yapıyorum.

Nora kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. Sanki *işine karışmak* kelimesini duyuyorum ama Ana uyandığı için öyle rahatlamış haldeyim ki bunun canımı sıkmasına izin vermiyorum.

Ana bir iki dakika sonra işinin bittiğini haber veriyor. Onu yine kucaklıyorum ve bana sarılınca sevinçten uçuyorum. Burnumu saçına gömüyorum ama Ana kokmadığını fark edince paniğe kapılıyorum. Kimyasallar, hastane ve lanet olası travma kokuyor. Ama umurumda değil. Geri döndü. "Ah, sizi özledim Bayan Grey" diye fısıldıyorum. Onu yatağa yatırırken Hemşire Nora, çattık kaşlı bir refakatçi gibi serum askısıyla peşimden geliyor.

"İşiniz bittiyse Bay Grey, şimdi Bayan Grey'i kontrol etmek istiyorum." Hemşire Nora kızdığı zaman yüzü sivrileşiyor.

Geri çekilip ellerimi teslim olur gibi kaldırıyorum. "Tamamen sizin."

Nora beni umursamayıp ofluyor ama Ana'ya bakarken gülümsüyor. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Ağrım var ve susadım. Çok susadım."

"Göstergelerinizi kontrol ettikten ve Dr. Bartley sizi muayene ettikten sonra su getireceğim." Bir tansiyon aletine uzanıp Ana'nın üst koluna sararken onu izliyorum. Ana'nın bakışları bende. Kaşlarını çatıyor.

Ne var?

Çıkmamı mı istiyor?

Grey, görüntünün yıkılıyor olmalı.

Yatağının kenarına, Nora'nın erişemeyeceği bir yere oturuyorum. Ana'ya, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Şaşkın. Ağrım var. Açım."

"Aç mı?"

Başını sallıyor.

"Ne yemek istersin?"

"Ne olursa. Çorba."

"Bay Grey, Bayan Grey bir şey yemeden önce doktorun onayını almanız gerek."

Nora'yla aynı frekansta değiliz. Cebimden telefonumu çıkarıp Taylor'ı arıyorum.

"Bay Grey."

"Ana tavuk suyu çorbası istiyor."

"Bunu duyduğuma çok sevindim efendim." Gülümsediğini anlıyorum. "Gail kız kardeşine gitti ama Olympic Otel'i ararım. Bu saatte hâlâ oda servisleri oluyor."

"Güzel."

"Hemen geliyorum."

"Teşekkürler." Kapatıyorum.

Nora her zamankinden daha gaddar bakıyor ama umurumda değil.

"Taylor mı?" diye soruyor Ana.

Başımı sallıyorum.

"Tansiyonunuz normal Bayan Grey. Ben doktoru çağıracağım." Nora tansiyon aletini çözüyor ve başka bir şey söylemeden, beni kınayan bir havayla odadan çıkıyor.

"Sanırım Hemşire Nora'yı kızdırdın."

"Kadınların üstünde böyle bir etkim vardır." Gülümsüyorum. Ana gülüyor ama birden durup yüzünü ekşiterek yan tarafını tutuyor. "Evet, var" diyor tatlı bir şekilde.

"Ah Ana, güldüğünü duymayı seviyorum." *Ama sana acı veriyorsa sevmiyorum.*

Nora bir sürahiyle dönüyor. Bir bardağa su doldururken Ana ile sessizce birbirimize bakıyoruz. "Küçük yudumlar alın" diye uyarıyor Nora.

"Tamam hanımefendi." Ana bir yudum alıyor ve kısa bir süre gözlerini kapıyor. Gözlerini açınca doğrudan bana bakıyor. "Mia?"

"Güvende. Sayende."

"Gerçekten ellerinde miymiş?"

"Evet."

"Nasıl kaçırmışlar?"

"Elizabeth Morgan."

"Olamaz!"

Başımı sallıyorum. "Mia'yı gittiği spor salonundan kaçırmış."

Ana, Morgan ve Hyde'ın hainliklerinin boyutunu kavramakta güçlük çeker gibi kaşlarını çatıyor.

"Sana detayları daha sonra anlatırım. Olanlar düşünülürse Mia iyi. Uyuşturucu etkisindeydi. Şimdi huysuz ve sarsılmış halde ama mucize eseri bir zarar görmemiş." Öfkem yeniden alevleniyor. Ana kendini ve ufaklığı riske attı. "Yaptığın şey..." Parmaklarımı saçlarımdan geçirirken sinirlerime hâkim olmaya çalışarak kelimeleri dikkatle seçiyorum. "... İnanılmaz cesurca ve inanılmaz aptalcaydı. Öldürülebilirdin."

"Başka ne yapacağımı bilemedim" diye fısıldayarak gözlerini parmaklarına indiriyor.

"Bana söyleyebilirdin!"

"Birine söylersem onu öldüreceğini söyledi. O riski alamazdım."

Gözlerimi kapatıp olabilecek en korkunç sonu hayal ediyorum. Mia yok. Ana yok. "Perşembeden beri bin defa öldüm." Sesim boğuk çıkıyor.

"Günlerden ne?"

"Neredeyse cumartesi." Saatime bakıyorum. "Bilincin yirmi dört saatten uzun bir süredir kapalıydı."

"Peki Jack ve Elizabeth?"

"Gözaltındalar. Ama Hyde burada, gözetimde. Ona sıkıştığın kurşunu çıkarmaları gerekiyordu." Bir kez daha içimden, keşke işini bitirseydi, diye geçiriyorum. "İyi ki hastanenin neresinde olduğunu bilmiyorum yoksa herhalde onu kendim öldürürdüm."

Ana'nın gözleri açılarak ürperiyor. Gerilen omuzlarından ve gözlerine biriken yaşlardan anlaşıyor korkusu.

"Hey." Yaklaşıp elindeki bardağı alıyorum, yanındaki sehpayı bırakıp ona nazikçe sarılıyorum. "Artık güvendesin."

"Christian, çok üzgünüm." Ağlamaya başlıyor.

Hayır. Ana. Güvendesin. "Şşş." Saçını okşayıp bırakıyorum, ağlaması için.

"Söylediklerim... Seni asla terk etmeyecektim."

"Şşş bebek, biliyorum."

"Biliyor musun?" Geri çekilip gözyaşları içinde yüzümü inceliyor.

"Sonradan anladım. Gerçekten Ana, aklından ne geçiyordu?"

Başını omzuma yaslıyor. "Beni şaşırttın. Bankada konuştuğumuzda. Seni terk ettiğimi düşündün. Beni daha iyi tanıdığınızı sanıyordum. Seni asla terk etmeyeceğimi defalarca söyledim."

Üflüyorum. "Ama yaptığım korkunç hatadan sonra..." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Kısa bir an için seni kaybedeceğimi sandım."

"Hayır Christian. Asla. Karışıp Mia'nın hayatını tehlikeye atmanı istemedim."

Karışmak!

"Nasıl anladın?" diye soruyor.

Saçını kulağının arkasına illeştiriyorum. "Bankadan aradıklarında Seattle'a yeni inmiştim. Son haber aldığımda hastaydın ve eve gidiyordun."

"Yani Sawyer seni arabadan aradığında Portland'da mıydın?"

"Havalanmak üzereydik. Senin için endişelenmiştim."

"Öyle mi?"

"Tabii ki endişelendim." Başparmağımla altdudağını okşuyorum. "Hayatımı senin için endişelenerek geçiriyorum. Bunu biliyorsun."

Bu bana yarım bir gülümseme kazandırıyor. Bu da bir şey. Gözleri yine açılarak, "Jack beni ofisten aradı" diyor. "Bana pa-

rayı bulmam için iki saat verdi." Omuz silkiyor. "Çıkmak zorundaydım ve bu o sırada en iyi bahaneymiş gibi göründü."

Lanet olası Hyde. "Ve Sawyer'ı atlattın. O da sana kızgın" diye mınldanıyorum.

"O da mı?"

"Benim gibi."

Uzanıp yüzümü yine parmak uçlarıyla okşuyor. Gözlerimi kapatıp başımı eline eğerek uzamış sakalımın üstünde gezinen parmaklarının tadını çıkarıyorum. "Bana kızma. Lütfen" diye fısıldıyor.

"Sana çok kızgıyım. Yaptığın şey çok büyük bir aptallıktı. Deliliğin sınırındaydı."

"Söyledim sana, başka ne yapacağımı bilemedim."

"Kendi güvenliğine hiç saygın yok sanki. Hem artık sadece sen de değilsin."

İkimiz de başka bir şey söyleyemeden kapı açılıyor ve Dr. Bartley içeri giriyor. "İyi akşamlar Bayan Grey. Ben Dr. Bartley."

Onu başımla selamlayıp karımı muayene etmesi için kenara çekiliyorum. O muayenesini yaparken ben Ana'nın uyandığını haber vermek için babamı arıyorum.

"Ah, bu harika bir haber oğlum." Duraksıyor; Grace'i dinlediğini biliyorum. "Annen özür dilesin diyor."

"Dileyeceğim baba."

"Neden? Ne oldu?" Carrick'in kafası karışıyor.

"Uzun hikâye."

"Tamam. Ana'ya sevgilerimizi ilet. Yarın onu görmeye geliriz."

İyi haberi vermek için Carla'yı arıyorum.

"Teşekkürler Christian!" diye hıçkırıyor gözyaşları arasında.

Sonra Kavanagh'yı. "Tanrı'ya şükür" diyor Kate. "Umarım ikiniz barışmışsınızdır."

Onu hiç ilgilendirmemesine rağmen, "Evet" diye geveliyorum. "Ray'i aramam gerek."

"Tamam" diyor Kate. "Ana'ya söyle, bir daha kötü adamların peşine düşmek yok."

"Söylerim."

Ray o kadar rahatlıyor ki kendini toplayana kadar birkaç saniye sessiz kalıyor. Sonunda, "Aradığın için teşekkürler Christian. Annie'ye onu sevdiğimi söyle" diyor.

"Söylerim Ray."

Kayınpederimle konuşmayı bitirdiğimde Dr. Bartley karımın kaburgasını muayene ediyor. Ana'nın suratı ekşiyor. "Kırık, çatlak yok; ezilmişler. Çok şanslısınız Bayan Grey."

Ana bana bakıyor. Sadece ağzımı oynatarak sessizce, "Aptalca cesur" diyorum.

Sana hâlâ çok kızgınlım Ana.

"Size ağrı kesici vereceğim. Başınız da ağrıyor olmalı; ikisi için de kullanabilirsiniz. Ama her şey olması gerektiği gibi görünüyor Bayan Grey. Biraz uyumanızı öneririm. Sabahki durumunuza bakarak sizi taburcu edebiliriz. Sabah sizinle meslektaşım Dr. Singh ilgilenecek."

"Teşekkürler."

Kapı gürültülü bir şekilde çalınıyor ve Taylor elinde Fairmont Olympic'ten büyük bir kutuyla içeri giriyor.

"Yemek mi?" diyor Dr. Bartley şaşkınlıkla.

"Bayan Grey'in karnı aç" diye bilgilendiriyorum onu. "Tavuk suyu çorbası."

"Çorba sorun olmaz; sadece suyu. Ağır bir şey olmasın." İkimize de anlamlı bakışlar attıktan sonra Hemşire Nora'yla birlikte odadan çıkıyor.

Köşede bir tekerlekli sehpa var. Onu Ana'ya yaklaştırıyorum; Taylor kutuyu üstüne koyuyor. Sevecen bir gülümsemeyle, "Aramıza tekrar hoş geldiniz Bayan Grey" diyor.

"Merhaba Taylor. Teşekkürler."

"Memnuniyetle hanımefendi..." Duraksıyor. Kutuyu açarken ona bakıyorum. Sanırım söylemek istediği başka şeyler var. Belki Ana'yı azarlamak istiyordur. Onu suçlayamam ama Ana'ya bakıp gülümsüyor.

Kutuda çorba dolu termosun yanında küçük bir ekmek sepeti, bir kumaş peçete, bir kâse ve gümüş bir kaşık var.

"Bu harika Taylor" diyor Ana.

Taylor, "Başka bir isteğiniz var mı?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkürler" diyorum. Yatağına dönebilir.

"Taylor, teşekkürler."

"İsteddiğiniz başka bir şey var mı Bayan Grey?"

Bana bakıp bir kaşını kaldırıyor. "Sadece Christian için temiz giysi."

Taylor bana bakıp gülümsüyor. "Tamam hanımefendi."

Ne? Gömleğime bakıyorum. Üstüme hiçbir şey dökmemişim.

Ama günlerdir yıkanmadım ve tıraş olmadım.

Bok gibi görünüyor olmalıyım.

Ana, "Ne zamandır o gömleği giyiyorsun?" diye soruyor.

"Perşembe sabahından beri." Ne yapayım der gibi omuz silkiyorum. Taylor çıkıyor. Çorbayı kâseye dökmek için termosun kapağını açarken, "Taylor da sana çok kızgın" diye ekliyorum.

Ana daha önce hiç görmediğim bir şevkle çorbaya dalıyor. İlk kaşığı ağzına attığında mutluluktan uçar gibi gözlerini kapıyor.

"İyi mi?" Yine yatağa ilişıyorum.

Coşkuyla başını sallayıp bir kaşık daha alıyor sonra durup kumaş peçeteyle ağzını siliyor. "Bana neler olduğunu anlat. Durumu anladıktan sonra ne yaptın?"

"Ah Ana, yediğini görmek güzel."

"Açım. Anlat hadi."

Olayların sırasını hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Pekâlâ; banka aradıktan sonra bütün dünyamın yerle bir olduğunu düşündüm..."

Ana durup bana bakıyor. Düşünceli görünüyor.

"Yemeye devam et yoksa anlatmam." Sesim kastettiğimden katı çıkıyor. Dudaklarını bastırıyor ama yemeye devam ediyor. "Neyse, seninle telefonu kapattıktan kısa bir süre sonra Taylor bana Hyde'in kefaletle serbest bırakıldığını haber verdi. Bu nasıl oldu, bilmiyorum. Bütün kefalet girişimlerini engellemeyi başardığımı sanıyordum. Ama bu bana söylediklerini düşünmek için zaman verdi ve ciddi bir terslik olduğunu anladım."

"Sebeup asla para olmadı" diye atılıyor birden sesini yükselterek.

"Bunu nasıl düşünebildin? Sebeup asla lanet olası paran olmadı!"

Vay canına! "Sözlerine dikkat et" diye çıkışıyorum. "Sakinleş ve ye."

Gözleri öfkeyle parlayarak bana dik dik bakıyor.

"Ana."

"Bu canımı her şeyden çok yaktı Christian" diye fısıldıyor.

"Neredeyse o kadına gitmen kadar."

Vicdan azabım tam gaz geri dönerken gözlerimi kapıyorum. "Biliyorum." İç çekiyorum. "Ve üzgünüm. Tahmin edebileceğinden çok. Lütfen, hâlâ sıcakken çorbanı iç." Sesim pişman ve yumuşak. Ona bunu borçluyum.

Kaşığımı alıyor; ben de rahat bir nefes alıyorum.

"Devam et" diyor bir yandan yumuşak ekmeğinden ısırıklar alırken.

"Mia'nın kayıp olduğunu bilmiyorduk. Sana şantaj yapıyor olabileceğini düşündüm. Seni tekrar aradım ama cevap vermedin." Kendimi ne kadar âciz hissettiğimi hatırlayınca kaşlarım çatlıyor. "Sana mesaj bıraktım sonra Sawyer'ı aradım. Taylor cep telefonunu takip etmeye başladı. Bankada olduğunu bildiğim için doğrudan oraya gittik."

"Sawyer'ın beni nasıl bulduğunu bilmiyorum. O da mı cep telefonumu takip ediyordu?"

"Saab'da izleme cihazı var. Bütün arabalarımızda var. Bankaya yaklaştığımızda sen harekete geçmiştin, biz de takip ettik. Neden gülümsüyorsun?"

"Beni bir şekilde takip ettiğini biliyordum."

"Bu seni neden eğlendiriyor acaba?"

"Jack bana cep telefonumu atmamı emretti. Ben de Whelan'ın telefonunu ödünç aldım. Yani attığım telefon onunkiydi. Benimkini parayı takip edebilmen için çantalardan birinin içine koydum."

İç çekiyorum. "Bizim paramız Ana. Ye."

Serinkanlılığı ve pratik zekâsına bir kez daha hayran oluyorum ama ekmeği son parçasıyla kâseyi sıyırıp ağzına atarken onu izlemekten başka bir şey yapmıyorum. "Bitti."

"Aferin kızıma."

Kapı çalınıyor ve Hemşire Nora tekrar içeri giriyor. Elinde küçük bir karton bardak var. Ben Ana'nın yemeğinin artıklarını tekrar Olympic kutusuna koyarken, "Ağrı kesici" diye açıklıyor.

"Bunu almamda sakınca yok değil mi? Biliyorsunuz, bebekle?"

"Yok Bayan Grey." Ana'ya hapları ve yeni doldurduğu bir bardak suyu veriyor. "Bu Tylenol. Sorun yok, bebeği etkilemez."

Ana tableti yutuyor, esniyor ve uykulu bir halde gözlerini kırıştırıyor.

"Dinlenmeniz gerek Bayan Grey." Hemşire Nora bana imalı bir bakış atıyor.

Başımı sallıyorum. *Evet. Dinlenmeli.*

"Gidiyor musun?" Ana sesi panikle yükselerek soruyor.

Dalga geçer gibi gülüyorum. "Sizi bir an için bile gözümün önünden ayıracağımı sanıyorsanız Bayan Grey, yanıyorsunuz."

Nora uzanması için Ana'nın yastıklarını düzeltirken bana ayıplar gibi bakıyor. "İyi geceler Bayan Grey" diyor ve çıkmadan önce son bir kınayan bakış atıyor.

"Hemşire Nora'nın beni onayladığını sanmıyorum." Karıma bakıyorum. Uyanık. Burada. Karnı tok. Çok büyük bir rahatlama yaşıyorum ama aynı zamanda son derece tükenmiş haldeyim. Hayatımda hiç bu kadar yorgun hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Senin de dinlenmeye ihtiyacın var Christian. Eve git. Bitkin görünüyorsun."

"Seni bırakmayacağım. Bu koltukta kestiririm."

Kaşlarını çatıyor sonra aklına bir yaramazlık gelmiş gibi gülümsüyor ve yatakta yana kayıyor. "Benimle uyu."

Ne! Kesinlikle olmaz! "Hayır. Yapamam."

"Neden?"

"Canını acıtmak istemiyorum."

"Acıtmazsın. Lütfen Christian."

"Serumun var."

"Christian. Lütfen."

Çok akıl çelici. Yapmamalıyım... Ama ona sarılabilirim ve ona sarılma isteğim sağduyumu bastırıyor.

"Lütfen." Battaniyeyi kaldırıp beni yatağına davet ediyor.

"Siktir et." Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp karımın yatağına giriyorum. Onu nazikçe kollarımın arasına alıyorum. Başını göğsüme yaslıyor.

Ah. Bu. His. Onun. Hissi.

Ana.

Saçını öpüyorum. "Bunun Hemşire Nora'nın hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Ana kıkırdıyor sonra birden duruyor. "Güldürme beni. Acıyor."

"Ah ama bu sesi seviyorum." *Ve seni seviyorum Ana. Bütün kalbimle.* "Üzgünüm bebek. Çok, çok üzgünüm." Onu bir daha öpüp

kokusunu içime çekiyorum. Ana'mın kokusunu yakalıyorum. Orada, kimyasalların altında.

Benim karım. Benim güzel karım.

Elini kalbime koyuyor. Ben de elimi elinin üstüne koyuyorum ve gözlerimi kapıyorum.

"Neden o kadını görmeye gittin?"

"Ah, Ana" diye homurdanıyorum. "Bunu şimdi mi tartışmak istiyorsun? Bu konuyu kapatabilir miyiz? Pişmanım, tamam mı?"

"Bilmem gerek."

"Yarın söylerim" diye mırıldanıyorum. Sorusuna kızmak için çok yorgunum. "Ha, bir de Dedektif Clark seninle konuşmak istiyor. Sadece usulen. Şimdi uyu." Tekrar saçını öpüyorum.

"Jack'in bütün bunları neden yaptığını biliyor muyuz?"

Uyku şiddetle ve hızla çağırırken, "Hmm..." diye mırıldanıyorum. Saatlerce ve saatlerce süren endişe, pişmanlık ve yorgunluktan sonra teslim olup derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

17 Eylül 2011, Cumartesi

Ana baygın yatıyor. Uyandıramıyorum. *Uyan Ana. Uyan.* Elena salına salına yürüyerek gelip yanıma oturuyor. Üstünde dirseklerine kadar uzanan uzun ve dar deri eldivenler dışında bir şey yok. Bir de kırmızı tabanlı siyah stilettolar giymiş. Elimi alıyor. *Hayır.* Parmaklarını üst bacağıma geçiriyor. *Hayır. Dokunma bana. Artık dokunamazsın. Sadece Ana.* Gözleri öfkeyle parlıyor ama içlerindeki alev sönüyor. Yenilgiye uğramış halde ayağa kalkıyor. Şimdi siyahlar içinde. Hoşça kal Christian. Saçını omzunun üstünden atıp, arkasına bakmadan kapıya yürüyor. Dönüyorum. Ana uyanmış, bana gülümsüyor. *Gel yanıma. Benimle uyu. Benimle kal.* Kalbim sevinçten kanatlanıyor. Yanağıma okşuyor. *Benimle kal. Lütfen.* Yalvarıyor. Nasıl karşı koyarım? Beni seviyor. Gerçekten. Ben de onu seviyorum.

Uyandığımda, Ana'nın hastane yatağında olduğumu hatırlamam biraz zaman alıyor. Yanımda, başı yastığında, yüzü bana dönük halde uyuyor. Gözleri kapalı, dudakları aralık, yanağı Hyde'in acımasız darbesinin bıraktığı çürüğün hafif morluğu dışında solgun. Çürüğü görünce midem öfkeyle büzülüyor.

Düşünme artık Grey.

O burada. Güvende.

Gözlerimi kırpıştırarak uykudan çıkıyorum. Dinlenmiş ama pis hissediyorum. Duş, tıraş ve temiz giysilere acil ihtiyacım var. Saatim sabah 06.20'yi gösteriyor. Zamanım var. Ana yaşayanların dünyasına geri döndüğüne göre onu kısa bir süre için yalnız bırakabilirim. Şanslıysam ben dönene kadar uyumaya devam eder. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıkıp ayakkabılarımı ayağıma geçiriyorum. Dudaklarımı öper gibi alına değdirip telefonumu, şarj aletimi ve ceketimi alarak bir suç mahallinden kaçır gibi çıkıyorum odadan.

Utanç yürüyüşü yapıyorum.

Böyle düşünmek beni eğlendiriyor.

Tanrı aşkına, evliyiz biz.

Neyse ki Nora ve arkadaşları hemşire odasında yok ve böylece kaçışım fark edilmiyor.

Şanslı günümdeyim. Hastanenin girişinde bekleyen bir taksi var ve hiç fotoğrafçı yok. Saat erken olduğu için Escala'ya hemen varıyorum. Çatı katının asansör kapıları açılırken neşem yerinde.

Taylor holde, çıkmaya hazırlanıyor. Beni görünce şaşkınlıkla ağzı açılarak geri bir adım atıyor ama hemen toparlanıyor. "Bay Grey. Hoş geldiniz."

"Günaydın Taylor."

"Sizi hastaneden alabilirdim. Bayan Grey'in talimatı üstüne temiz giysiler ve *Seattle Times*'ı getiriyordum ben de." Elinde deri bir spor çantası var.

"Sorun değil. Duşa ihtiyacım var. İşim bitince birlikte çıkarız."

"Tamam efendim. Sawyer'dan bizimle gelmesini isteyeceğim."

"Dönüşte bir yerden Ana'ya kahvaltı alınız."

Başıyla onaylıyor.

Sıcak su buhar çıkararak üstümden dökülüyor.

Beni günahlarımdan arındırıyor.

Lanet olsun. Bütün yaptıklarımın sonra keşke o kadar basit olsaydı. Hepsinin üstüne bir de Ana, Elena'yla konuştuğumuz her şeyi bilmek istiyor. Ona ne anlatacağım?

Doğruyu Grey.

Hoşuna gitmeyecek ama özellikle son zamanlardaki korkunç davranışlarımı düşünürsek bunu ona borçluyum. Neşeli havam balon gibi sönmüyor. Tıraş olurken aynadan bana bakan hıyarı seyrediyorum.

Ona bundan fazlasını borçluyum.

Ana'nın senin için yaptığı onca şeyden sonra.

Kız kardeşini kurtardı.

SENİ kurtardı.

Gözlerimi kapıyorum.

Bu doğru. Bu kadın beni hep etkisiz hale getiriyor. Bütün duvarlarımı yıktı, kabuğumu kırıp açtı ve ışığını içime yansıttı. Sağmalıklarımın hiçbirini ciddiye almıyor. İçimdeki karanlığı bir savaşçı gibi kovdu ve bana umut verdi çünkü beni seviyor. Bunu biliyorum.

Ve çocuğumu taşıyor.

Siktir. Bir çocuk.

Gri gözlü hıyar, aynadan şaşkın halde bana bakıyor.

Bütün bunları sırf beni sevmek gibi basit bir sebepten ve düzgün bir insan olduğu için yaptı.

Peki, ben ona nasıl davranıyorum?

Kötü kelimesi yetmiyor Grey.

Söyledikleri aklıma doluyor. Bu savunmasız bebeği sana tercih ediyorum. Sevgi dolu her anne baba bunu yapar. Annen de senin için bunu yapmalıydı. Ve yapmadığı için üzgünüm çünkü yapsaydı şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ama şimdi bir yetişkinsin. Büyüyüp kendine gelmen ve asık suratlı bir ergen gibi davranmayı bırakman gerek.

Bir de beni terk ettiğini sandım.

Yüzümü siliyorum.

Bu işi düzelt Grey.

Hastaneye giderken duruyoruz; Taylor telefonla sipariş verdiği kafeye bir koşu gidiyor. Döndüğünde elinde Ana için kahvaltı var, umarım açtır. Sawyer hastanenin önüne yanaşıyor ama arabadan indiğimde deklanşörlerine basmaya başlayan birkaç fotoğrafçı beni pusuya düşürüyor.

"Karnız nasıl Bay Grey?"

"Bay Grey, suç duyurusunda bulunacak mısınız?"

Pislikleri umursamadan lobiye dalıyorum. Taylor, Ana'nın kahvaltısıyla arkamdan geliyor. Lanet olsun, neden yanımda küçük bir vazo getirmedim? Gelen buketlerden bir çiçek çalabilirdim. Bir nevi özür dilemiş olurum.

Ben dolu tepsiyi alırken, "Efendim" diyor Taylor. "Gail gitmeden önce Bayan Grey'in en sevdiği tavuk yahnisinden yapmıştı. Gerekirse daha sonra öğlen yemeği için getirebilirim efendim."

"Bildiğim iyi oldu. Bu sabah onu eve getirmeyi umuyorum."

Taylor başını sallıyor ve geçmem için Ana'nın odasının kapısını açıyor. Sıcak bir karşılama bekliyorum.

Gitmiş.

Siktir.

"Ana!" Kalbim yerinden çıkacak gibi fırlayarak bağırıyorum.

"Banyodayım!"

Ah, şükürler olsun.

Taylor benim kadar panik içinde kapıdan içeri dalıyor. "Sorun yok" diyorum ve herhalde koridorda oturmak için tekrar dışarı çıkıyor. Kahvaltıyı Ana'nın servis sehпасına koyuyorum ve Bayan Grey'i bekliyorum, yine... Bu sefer sabırla. Bir dakika sonra geliyor ve beni büyük bir gülümsemeyle ödüllendiriyor. Ayaklandığını görünce rahatlıyorum.

"Günaydın Bayan Grey. Kahvaltınızı getirdim."

Yatağa otururken tekerlekli sehpayı ona doğru çekip tepsinin kapağını açıyorum. Ana'nın portakal suyunu bir çırpıda bitirip yulaf lapasına gömülürken kocaman açılmış gözlerle minnettar bakışı, ihtiyacım olan tek onay. Yatağının kenarına oturup zevkle yemesini izliyorum. Yemeğe kurt gibi saldırmamanın yanında yalaklarına da biraz renk gelmiş. İyileşiyor. Ağzı dolu halde, "Ne?" diye soruyor.

"Seni yerken izlemek hoşuma gidiyor. Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi."

"Hiç böyle yediğini görmedim."

Ciddi bir ifadeyle başını kaldırıyor. "Çünkü hamileyim Christian."

Alaylı bir şekilde gülüyorum. "Yemen için seni hamile bırakmam gerektiğini bilseydim daha önce yapardım." Ukala esprimin amacı, hazır olmadığım ciddi bir konuşmayı savuşturmak.

Bu konuda ne hissettiğimi henüz bilmiyorum.

"Christian Grey!" Kaşığını yulaf lapasının içine bırakıyor.

"Yemeye devam et."

"Christian, bu konuda konuşmamız gerek."

"Söylenecek ne var? Anne baba olacağız." Konuyu değiştirmesini umarak omuz silkiyorum.

Ana etkilenmiyor. Tepsiyi itip yataktan aşağı kayıyor ve ellerimi ellerine alıyor. Felce uğramış gibi öylece oturup ona bakıyorum. Derin mavi gözleriyle beni mıhlایarak, "Korkuyorsun. Anlıyorum" diyor yumuşak bir sesle. "Ben de korkuyorum. Bu normal."

Nefesimi tuttuğumun farkındayım.

Bir çocuğu nasıl sevebilirim?

Seni sevmeyi daha yeni öğrendim.

Kelimeleri daralan boğazımdan zorla iterek, "Benden ne tür bir baba olur ki?" diye fısıldıyorum.

"Ah, Christian." İsmimi neredeyse hıçkırır gibi söylüyor ve kalbim cız ediyor. "Elinden gelenin en iyisini yapan bir baba. Hepimizin tek yapabildiği bu."

"Ana... Yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Elbette yapabilirsin. Sen sevgi dolusun, eğlenelisin, güçlüsün, sınırlar koyacaksın. Çocuğumuz ihtiyacı olan her şeye sahip olacak." Gözleri bana yalvarırcasına açılıyor.

Devam ediyor. "Evet, en iyisi beklemek olurdu. Baş başa daha uzun bir süre geçirmek. Ama üçümüz olacağız, birlikte büyüyeceğiz. Bir aile olacağız. Kendi ailemiz. Ve çocuğun seni koşulsuz sevecek, benim gibi." Yaşlar gözlerinde birikip yavaşça yanaklarından süzülüyor.

"Ah, Ana." Kendi gözyaşlarımı boğazımda tutmak için yutkunuyorum. "Seni kaybettiğimi sanmıştım. Sonra seni yine kaybettiğimi sandım. Seni yerde bembeyaz, soğuk ve bilinçsiz yatarken görmek... En kötü bütün korkularım gerçekleşmiş gibiydi. Şimdiyse cesursun ve güçlü bir halde karşımdasın... Bana umut veriyorsun. Beni seviyorsun... Bütün yaptıklarımın sonra."

"Evet seni seviyorum Christian, çılgınca. Her zaman seveceğim."

Uzanıp başını ellerimin arasına alıyorum ve gözyaşlarını başparmaklarımla nazikçe siliyorum. "Ben de seni seviyorum." Dudaklarını dudaklarıma çekip hâlâ burada ve tek parça olduğuna şükrederek öpüyorum. Benim olduğuna şükrederek.

"İyi bir baba olmayı deneyeceğim."

"Deneyeceksin ve başaracaksın. Ayrıca kabul edelim; çok fazla seçeneğin yok çünkü Nokta ve ben hiçbir yere gitmiyoruz."

"Nokta mı?"

"Nokta."

Nokta. "Benim aklımda Junior vardı."

"Junior olsun o zaman."

"Ama Nokta hoşuma gitti." Onu tekrar öperken temkinli bir şekilde kışkırtıyorum. Soyunmadan sevişmeye benziyor. Vücudum tepki vermekte gecikmiyor. Doğal olarak.

Hayır. Geri çekiliyorum. "Seni bütün gün öpmek istesem de kahvaltın soğuyor." Ana'nın gözleri bir yaz günü gibi parlıyor. Sanırım mutlu. "Ye" diye üsteliyorum.

Tekrar yatağa dönüp tepsiyi önüne çekiyor. Aramızda bir engel. Gözlemlere hevesle girişiyor. "Biliyorsun" diyor lokmaları arasında. "Nokta kız da olabilir."

Tanrım. Elimi saçımdan geçiriyorum. "İki kadın, ha?"

"Bir tercihin var mı?"

"Tercih mi?"

"Erkek mi kız mı?"

"Sağlıklı olsun yeter." Tanrım. Bir kız? Ana'ya benzeyen bir kız? "Ye" diye çıkışıyorum.

"Yiyorum, yiyorum. Tanrı aşkına, sakın ol Grey."

Yataktan kalkıp yatağın yanındaki koltuğa oturuyorum. Sonunda konuyu açtığımız için mutluyum... Nokta konusunu.

Nokta.

Evet. İsmi sevdim.

Gazeteye uzanıyorum.

Kahretsin! Ana baş sayfada. "Yine gazetelere çıkmışsınız Bayan Grey." İçten içe köpürüyorum. Neden bizi rahat bırakamıyorlar? Lanet olası basın.

"Yine mi?"

"Yazar bozuntuları sadece dünkü hikâyeyi yeniden ısıtmış ama gerçekte örtüşüyor görünüyor. Okumak ister misin?"

Başını sallıyor. "Sen bana oku. Yemek yiyorum."

Yemeye devam etmen için ne olursa, karıcığım.

Ana kahvaltısını mideye indirirken ben yüksek sesle makaleyi okuyorum. Yazarlar hakkında yorum yapmıyor ama bir daha okumamı istiyor. "Seni dinlemeyi seviyorum."

Sözleri ruhumu ısıtıyor.

Kahvaltısını bitiriyor, arkasına yaslanıp dinlemeye başlıyor ama kapının çalınmasıyla okumam yarıda kesiliyor. Dedektif Clark ayaklarını sürüyerek içeri girerken ruhum kararıyor. "Bay Grey. Bayan Grey. Bölüyor muyum?"

"Evet" diye çıkışıyorum. Görmek istediğim en son kişi.

Clark beni duymazdan geliyor. Küstah hergele, iyice sinirimi bozuyor. "Uyandığınızı gördüğüme memnun oldum Bayan

Grey" diyor. "Perşembe günüyle ilgili birkaç soru sormak istiyorum. Sadece usulen. Uygun bir zaman mı?"

"Tabii" diye geveliyor Ana ama temkinli görünüyor.

"Karımın dinlenmesi gerek."

"Kısa tutacağım Bay Grey. Ve bu da yakanızdan daha çabuk düşeceğim anlamına geliyor." Bu konuda haklı. Ana'ya, "ne yapalım?" der gibi bakıp isteksizce koltuğumu Clark'a veriyorum ve yatağın diğer tarafına oturup Ana'nın elini tutuyorum. Clark, Hyde'in korkunç adam kaçırma ve şantaj hikâyesini kendi yaşadıklarıyla anlatırken Ana'yı dinliyor. Kelimeler Ana'nın yumuşak, tatlı sesiyle tezat oluşturuyor. Dinlerken öfkeme hâkim olmak için ara sıra elini biraz daha sıkıyorum ve anlattıkları bitince rahatlıyorum. Ana bir sürü detayı hatırlamayı başarıyor.

"Bu harika Bayan Grey." Clark memnun olmuşa benziyor.

"Keşke daha yukarı ateş etseydin" diye mırıldanıyorum.

"Bayan Grey tüm kadınlar için bir iyilik yapmış olurdu" diye katılıyor.

Ana şaşkın bakışlarını Clark'tan bana çeviriyor. Neden bahsettiğimizi bilmiyor ama ona şimdi açıklamayacağım.

"Teşekkürler Bayan Grey. Şimdilik hepsi bu." Clark gitmeye hazırlanarak yerinde kıpırdanıyor.

"Onu tekrar dışarı salmayacaksınız, değil mi?" diyor irkilerek. Düşüncesinden bile korktuğu belli oluyor.

"Bu defa kefaletle kurtulabileceğini sanmıyorum hanımefendi."

"Kefaletini kimin ödediğini biliyor muyuz?"

"Hayır beyefendi. Gizli tutulmuş."

Hyde'a yardım edenin kim olduğuyla ilgili gelişmeleri öğrenmek için Welch'i arayacağım. Clark yanımdan ayrılmak üzere kalkarken Dr. Singh, iki stajyer ile odaya giriyor. Ana'nın tepsisini alıp Dedektif Clark'ın arkasından odadan çıkıyorum.

"İyi günler Bay Grey" diyor Clark selam vererek ve koridorda yürüyüp gidiyor.

Taylor, Ana'nın odasının dışındaki sandalyesinden kalkıp peşimden, tepsiyi bırakmaya gittiğim hemşire mutfağına geliyor. "Onunla ben ilgilenirim efendim."

"Teşekkürler." Yıkama işini ona bırakıp Ana'nın odasına dönüyorum ve Dr. Singh muayenesini tamamlarken bekliyorum.

Cana yakın bir gülümsemeyle, "Durumunuz iyi. Bence eve gidebilirsiniz" diyor Ana'ya.

Şükürler olsun.

"Bayan Grey, baş ağrılarınız artar ve bulanık görmeye başlarsanız hemen hastaneye dönmeniz gerek."

Ana yüzü parlayarak başını sallıyor. Taburcu olduğuna en az benim kadar sevindiği belli.

"Dr. Singh, konuşabilir miyiz?"

"Tabii."

Koridora çıkıyoruz. Taylor'ın hâlâ sandalyesine dönmediğini görerek rahatlıyorum. "Karım... Şey..."

"Evet Bay Grey?"

"Yaraları... Şey yapmamıza..."

Dr. Singh kaşlarını çatıyor.

"Cinsel faaliyetler..."

Sonunda ne demek istediğimi anlayıp araya giriyor. "Hayır Bay Grey, sorun yok." Gülümsüyor ve sesini alçaltarak ekliyor; "Tabii biliyorsunuz, karınız istediği sürece."

Ona kocaman bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Ne konuştunuz?" diye soruyor Ana, ben kapıyı kapatırken.

"Seks!" Yaramaz bir şekilde sırtıyorum.

Ana'nın yanakları pembeleşiyor. "Ee?"

"Hazırsın."

Ana eğlendiğini gizleyemiyor. "Başım ağrıyor." Oyuncu gülümsemesi yüzünden tamamen doğruyu söylediğinden şüpheliyim.

"Biliyorum. Bir süre bana yasaksın. Sadece kontrol ettim."

Kaşlarını çatıyor ve ifadesini doğru yorumluyorsam hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. Hemşire Nora içeri dalıyor ve bana mağrur bir bakış attıktan sonra Ana'nın serumunu çıkarıyor.

Ana teşekkür ediyor ve Nora odadan çıkıyor. Çıkarken gülümsüyorum. Ona karşı hiç kötü bir düşüncem yok; karıma iyi baktı. Hastane personeli fonuna iyi bir bağış yapmayı düşünüyorum.

Ana'ya dönüyorum. "Seni eve götüreyim mi?"

"Önce Ray'i görmek istiyorum."

Grey, tabii ki, babasını görmek istiyor! "Elbette."

"Bebekten haberi var mı?"

"Ona sen söylemek istersin diye düşündüm. Annene de söylemedim."

"Teşekkürler."

"Annem biliyor. Hasta dosyanı gördü. Babama söyledim ama başka kimse bilmiyor. Annem çiftlerin emin olmak için normalde on iki haftayı beklediklerini söyledi." Omuz silkiyorum. Bu onun kararı.

"Ray'e söylemeye hazır olduğumdan emin değilim."

Bu iyi bir fikir olabilir. "Uyarayım, sana çok kızgın. Seni dizime yatırıp pataklamam gerektiğini söyledi."

Ana'nın ağzı açık kalıyor. Öyle tatmin edici bir tepki ki kahkahayla gülüyorum. "Ona isteğini yerine getirmekten memnun olacağımı söyledim."

"Söylemedin!" Şaşkınlıkla bakıyor ama gözleri muzipçe parlıyor.

Bundan hiç bıkmamak mıyım?

Karımı şaşırtmaktan?

Hâlâ yapabildiğime memnunum.

Göz kırpiyorum. "Al. Taylor sana temiz giysiler getirdi. Giyinmene yardım edeyim."

Ray kızını gördüğü için sessizce mutluluktan uçuyor. Ana'ya baktığında bir an gözlerinden her şey; korku, rahatlama, sevgi ve kızgınlık, karanlık derinliklerinden yansıyarak belli oluyor. Ana'yı hak ettiği gibi azarlayacağını bilerek hızla kaçıyorum. Taylor kapının dışında bekliyor. "Efendim, giriş kapısında hâlâ gazeteciler var."

"Arka taraftan bir çıkış bul; Sawyer bizi arabayla orada beklesin."

"Tamam." O uzaklaşırken ben Welch'i aramak üzere telefonuma uzanıyorum.

"Bay Grey" diye açıyor.

"Welch. Bir haber var mı?"

“Evet. Uçağıma binmek üzereyim. Bir dakika, sessiz bir yere geçeyim.” Bir hışırtı ve arka planda bir uçağı biniş anonsu duyuluyor ama anons Seattle’a değil. “Tamam” diyor hırıltılı sesiyle. “Hyde hakkında bazı bilgilere ulaştım. Size getireceğim. Telefon da anlatmaktansa sizi yüz yüze görmeyi tercih ederim.”

“Bana şimdi söyleyemez misin?”

“Söylemesem daha iyi. Burası biraz kalabalık ve hat güvenli değil.”

Ne olabilir ki?

“Ayrıca polis parmak izi araması sırasında Hyde’in dairesinde çok sayıda USB depolama aygıtı buldu. Seks kayıtları. Hepsi. Eski asistanlarıyla. Morgan’la. Epey ağır şeyler.”

Siktir. Tüylerim diken diken oluyor.

“Kayıtları, onları susturmak ve Morgan’a şantaj yapmak için kullandığını düşünüyorum.” Welch’in aksi sesi kulağı ikna edici geliyor.

Morgan’ı biliyordum ama eski asistanları?

Ana’nın onunla New York’a gitmesine iyi ki engel olmuşum.

“Herhalde bu yüzden de ceza alır” diye devam ediyor Welch. “Ama hâlâ kanıtları topluyorlar.”

“Anladım. Kefaleti ödeyenden haber yok mu hâlâ?”

“Kesin bir şey yok ama döndüğümde o işe bakacağım.”

“Seni ne zaman bekleyeyim?”

“Akşam beş gibi orada olurum.”

“O zaman görüşürüz.” Telefonu kapatırken benimle Hyde arasında nasıl bir bağlantı bulunduğunu merak ediyorum.”

Hastanenin arka çıkışına inerken Ana durgun. Sanırım babası biraz kulağını çekti. Her ne kadar bu konuda babasına sonuna kadar hak versem de küçük bir parçam onun için üzülüyor. Raymond Steele’in hiddetinin hedefi olmayı istemezdim.

Arabaya bindiğimizde Ana annesini arıyor. “Merhaba anne...” Duygularını kontrol etmeye çalışırken sesi boğuk çıkıyor. Telefonun diğer ucunda Carla’nın hıçkırıp ağladığını duyabiliyorum.

“Anne!”

Ana’nın hiç şansı yok. Gözleri doluyor. Uzanıp elini tutuyorum ve destek olmak için sıkıp başparmağımla parmaklarını ok-

şuyorum. Ama aklım Welch'e ve ne bulmuş olabileceğine kayınca artık kulağım onları duymuyor. Bana telefonda hiçbir ipucu vermemiş olması sinir bozucu.

Bilmek istiyor muyum?

Pencereden bakarak düşünüyorum.

Ana, "Ne var?" diye sorunca annesiyle konuşmasının bitmiş olduğunu fark ediyorum.

"Welch beni görmek istiyor."

"Welch mi? Neden?"

"O Hyde pisliği hakkında bir şey bulmuş." Adını tükürür gibi söylüyorum. Varlığımın her hücresiyle nefret ediyorum o adamdan. *Nefret* kelimesi yeterli değil. *Tiksinmek* yeterli değil. Ondan ve yaptığı her şeyden midem bulanıyor. Ana beklentiyle bana bakıyor. "Telefonda söylemek istemedi."

"Ya?"

"Bu akşamüstü Detroit'ten gelecek."

"Bir bağlantı bulduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum.

"Sence ne olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok." Çileden çıkarıcı olsa da şimdi karımla ilgilenmem gerektiği için bu konuyu bir kenara bırakıyorum.

"Evde olduğuna mutlu musun?" diye soruyorum Ana'ya. Escala'nın asansörüne biniyoruz.

"Evet." Ana'nın cevabı neredeyse duyulamayacak kadar sessiz. Kanın yüzünden yavaşça çekildiğini görüyorum. Yaşlı gözlerini bana çeviriyor ve titremeye başlıyor.

Lanet olsun. Sonunda olanların gerçekliğini anlıyor.

Travma geçiriyor.

"Hey..." Onu kollarıma alıyorum. "Evdesin. Güvendesin." Saçını öperken ilaçların ve dezenfektanların kokusunun gittiğine ve yine Ana gibi koktuğuna şükrediyorum.

"Ah, Christian." Boğazından bir hıçkırık yükseliyor ve ağlamaya başlıyor.

"Şşş." Başını göğsüme yaslıyorum. Acılarını ve korkularını kovmak istiyorum. Bunca zamandır bu duyguları hep içinde tutmuş olmalı.

Benim iyiliğim için mi?

Umarım değildir.

Ağladığını görmekten nefret ediyorum ama şu an buna ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum.

Dök içini bebeğim. Ben buradayım.

Asansörün kapıları açılınca onu kucağıma alıyorum. Hâlâ ağlayarak bana tutunuyor; her bir hıçkırığında içim cız ediyor. Onu koridordan geçirip yatak odamıza götürüyorum ve camdan yapılmış gibi nazik bir şekilde hareket ederek onu beyaz koltuğa bırakıyorum. "Banyo?"

Başını iki yana sallıyor sonra yüzünü buruşturuyor.

Kahretsin. Baş ağrıları.

"Duş?"

Yaşlar hâlâ yanaklarından süzülürken başıyla onaylıyor. Onu böyle görmek ruhumu parçalıyor ve çatışan duygularımı; Hyde'a öfkemi ve bunların olmasına izin verdiğim için kendime kızgınlığımı kontrol etmeye çalışarak nefesimi tutuyorum. Duşu açıyorum, geri döndüğümde başını ellerinin arasına almış, ağıt yakar gibi sallanıyor. "Hey." Ayaklarının önüne çöküp ellerini yaşlarla ıslanmış yanaklarından çekiyorum. Yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum. Birbirimizin gözlerine bakarken kirpiklerini kırpıştırarak gözyaşlarını uzaklaştırmaya çalışıyor. "Güvendesin. İkiniz de güvendesiniz" diye mırıldanıyorum.

Acısı bir kez daha gözlerinde birikip beni çaresiz bırakıyor. "Yeter artık. Ağlamana dayanamıyorum." Sesim boğuk; sözlerim doğru olsa da içinde yüzdüğü ıstırabın karşısında ne yazık ki yetersiz kalıyor. Yine başparmaklarımla yanaklarını siliyorum ama durdurmanın çaresi yok. Gözyaşları akmaya devam ediyor.

"Üzgünüm Christian. Her şey için çok üzgünüm. Seni endişelendirdiğim, her şeyi riske attığım... Söylediğim şeyler için."

"Şşş bebek, lütfen." Alnından öpüyorum. "Üzgünüm. Bundan ben de sorumluyum Ana." Onu neşelendirmek için gülümsemeye çalışıyorum. "Annem hep böyle söyler. Ben de gurur dı ymadığım şeyler söyledim ve yaptım."

Söylediklerim aklıma geliyor.

Bu yüzden kontrolü seviyorum.

Böyle boktan şeyler her şeyi sikip atmasın diye!

Utanç göğsümü yakıyor. Grey, bu bir işe yaramıyor.

"Gel, üstündekileri çıkaralım."

Ana elinin tersiyle burnunu siliyor; bu kaba hareket onu gözümde daha da sevimli yapıyor. Alnından öpüyorum çünkü ne yaparsa yapsın onu sevdiğimi bilmesine ihtiyacım var. Elini alıp sendeleyerek ayağa kalkarken onu tutuyorum. Tişörtünü başının üstünden çıkarırken dikkat ederek onu hızlıca soyuyorum. Onu duşa götürüp kendim de giysilerimi çıkarıyorum. Soyununca tekrar elini tutuyorum ve birlikte duşun altına giriyoruz.

Üstümüze çağlayan gibi dökülen sıcak suların altında ona sınıksı sarılıyorum.

Hiç bırakmak istemiyorum.

Ağlamaya devam ederken gözyaşları üstümüze dökülen sularla yıkanıyor. Onu yavaşça iki yana sallıyorum. Ritim beni sakinleştiriyor; umarım Ana'yı da.

Aynı zamanda çocuğumu sallıyorum... İçinde.

Vay canına. Bu tuhaf bir düşünce.

Saçını öpüyorum. Yine benimle evde olduğuna şükrediyorum. Korktuğum şey...

Siktir. Oraya gitme Grey.

Birden gürültüyle burnunu çekiyor ve kucağımdan çıkıyor. Ağlaması durmuşa benziyor.

"Daha iyi misin?"

Başını sallıyor. Gözlerinde yaş yok.

"Güzel. Bırak da sana bir bakayım."

Kaşları çatlıyor. Umarım beni durdurmaz çünkü o pislik herifin karıma ne yaptığını görmem gerek. Elini alıp çeviriyorum. Bakışlarım bileğindeki izden dirseğindeki sıyrığa ve omzundaki yumruk büyüklüğündeki çürüğe kayıyor. İzleri görünce zıvanadan çıkıyorum, Hyde'a öfkemin kuru yeniden alevleniyor. Eğilip tek tek, bütün sıyrık ve çürüklerine olabilecek en hafif öpücükleri konduruyorum. Raftan sabun bezini ve duş şampuanını alıyorum; tatlı yasemin kokusunu koklayarak bezi köpürtüyorum. "Arkanı dön."

Ana dediğimi yapıyor. Yaralı ve nazık durumda olduğu için elimden geldiğince yumuşak hareketlerle kollarını, boynunu,

omuzlarını ve sırtını yıkıyorum. Hafif dokunuşlarla devam ederek kendimi işime kaptırıyorum. Şikâyet etmiyor; ben yıkamaya devam ederken omuzlarındaki gerginlik giderek azalıyor. Kalçasındaki çürüğü daha iyi görebilmek için onu döndürüyorum; parmaklarımı mor çürüğün üstünden geçiriyorum. Suratı ekşiyor.

Adi pislik.

“Acımıyor” diyor ana alçak sesle. Başımı kaldırdığımda zeki bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Ona inanmıyorum.

“Onu öldürmek istiyorum. Neredeyse yapıyordum.” Hyde yerde yatarken hissettiğim öfke ruhumun derinliklerinde yanıyor.

Pestili çıkana kadar dövmeliydim.

Ana’yı ölümcül düşüncelerimden korumak için yine sabun bezine odaklanıp biraz daha duş şampuanı döküyorum. Vücudunu yeniden yıkıyorum. Yanlarını ve poposunu sonra ayaklarının dibine çömelip bacaklarını yıkıyorum. Dizindeki çürükte duraksıyorum; uzanıp dudaklarımı değdirdikten sonra ayaklarını sabunlamakla devam ediyorum. Saçımda dolaşan parmakları dikkatimi dağıtıyor. Başımı kaldırdığımda gördüğüm saf ve şefkatli ifade içimi burkuyor. Ayağa kalkıyorum; parmaklarımı kaburgalarındaki çürüklerde gezdiriyorum. Gördüklerim öfkemi yeniden ateşlese de kendimi yatıştırıyorum. Bunun ikimize de faydası yok.

“Ah, bebek.” Sözleri boğazıma dolanan acının içinden zorla çıkarıyorum.

“Ben iyiyim.” Parmakları yine saçıma dolanıyor ve başımı kendine çekip beni öpüyor. Yumuşak. Tatlı. Kendimi tutuyorum. Yaraları var. Ama dili beni kışkırtıyor ve içimdeki ateş bir kez daha, bu sefer farklı şekilde bütün vücudumu yakıyor.

“Hayır” diye fısıldıyorum dudaklarının üstünde ve geri çekiliyorum. “Hadi, seni temizleyelim.”

Ana bana kirpiklerinin arasından o bakışını atıyor ve gözleri büyüyen ereksiyonuma sonra tekrar gözlerime kayıyor. Öyle tatlı dudak büküyor ki aramızdaki hava bir anda hafifliyor. Palyaço gibi sırtarak bir öpücük veriyorum. “Uslu ol. Yaramazlık etme.”

“Yaramazlığı seviyorum.”

“Ben de Bayan Grey. Ama şimdi değil, burada olmaz.” Şampuanı alıp biraz elime sıkıyorum. Benim saçımı yıkarken nasıl na-

zik davrandığını ve kendimi nasıl şımartılmış hissettiğimi hatırlayarak, sadece parmak uçlarımla saçını nazikçe yıkıyorum.

Köpükleri duruladıktan sonra musluğu kapatıp onunla beraber duştan çıkıyorum. Onu havluya sarıp kendim de belime bir tane sarıyorum ve saçını kurulaması için bir havlu da ona uzatıyorum. "Al." Ne kadar sert kurulayacağına kendisi karar verebilir böylece. Kafatasında sıyrığı olan o. Yerine gelen keyfim aniden kaçıyor.

Pislik herif.

"Elizabeth Jack'le nasıl işbirliği yaptı, hâlâ anlamıyorum." Ana karanlık düşüncelerimi bölüyor.

"Ben anlıyorum" diyorum.

Bana bakıyor. Bir soru gelmesini bekliyorum ama gözleri üstümde... Her yerimde dolaşırken aklındakini unutmuşa benziyor.

Bayan Grey! Gülüyorum. "Manzara hoşuna mı gitti?"

"Nereden biliyorsun?"

"Manzaranın hoşuna gittiğini mi?"

"Hayır" diyor çileden çıkmış gibi. "Elizabeth konusunu."

İç çekiyorum. "Dedektif Clark ipucu verdi."

Ana kaşlarını çatıp bakışlarını üstüme dikerek daha fazla bilgi istiyor.

"Hyde'da videoları varmış. Hepsinin. Çok sayıda USB bellekte. Onu ve diğer bütün asistanlarını becerirken kaydedilmiş videolar."

Ağzı açık kalıyor.

"Aynen öyle. Şantaj malzemesi. Sert oynamayı seviyor."

Ben de öyle. Siktir.

Tanrım.

Kendime nefretim bir intikam meleği gibi üstüme çöküyor.

"Yapma" diye araya giriyor Ana. Bir kamçı yemiş gibi oluyorum.

"Sen ona benzemiyorsun."

Nasıl tahmin etti?

"Hiç benzemiyorsun" diye üsteliyor.

Ah ama Ana, benziyorum. "İkimizin de hamuru aynı."

"Hayır, benzemiyorsun!" Ana'nın hararetli karşı çıkışı beni susturuyor. "Babası bir bar kavgasında ölmüş. Annesi kendini al-

kole vermiş. Çocukluğu bakıcı ailelerin yanında geçmiş... Sorun çıkardığı için sürekli aile değiştirmiş. Genellikle araba hırsızlığı yapıyormuş. Bir süre çocuk hapishanesinde yatmış." Tanrım, Aspen'e uçarken ona anlattığım her şeyi hatırlıyor. Kendini kap-tırmış devam ediyor. "İkinizin de sorunlu geçmişleri olmuş ve ikiniz de Detroit'te doğmuşsunuz. Hepsi bu Christian." Ellerini yumruk yapıp beline koyuyor.

Üstünde sadece bir havluyla gözümü korkutmaya çalışıyor.

İşe yaramayacak.

Çünkü ben kim olduğumu biliyorum.

Ama onu kızdırmak istemiyorum. Şu an tartışmanın zamanı değil. Onun için de bebek için de iyi olmaz. "Ana, bana inancın, özellikle de şu son günleri düşünürsek, içime dokunuyor. Welch geldiğinde daha fazlasını öğreneceğiz."

"Christian..."

Tartışmayı noktalamak için eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Yeter." Suratı asılıyor. "Ve surat asma" diye ek-liyorum. "Gel. Saçını kurutayım."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ama neyse ki konuyu kapatı-yor. Onu yatak odasına götürüp giyinme odasına gidiyorum ve üstüme hızlıca bir kotla tişört geçirip onun için de bir eşofman altı ve tişörtlerimden birini kapıyorum.

O giyinirken saç kurutma makinesini çıkarıp yatağa oturuyo-rum ve yanıma gelmesini işaret ediyorum. Ana bacaklarımın ara-sına yerleşiyor ve ıslak saçlarını taramaya başlıyorum.

Saçını taramayı seviyorum.

Çok yatıştırıcı.

Kısa süre sonra odada sadece saç kurutma makinesinin gürül-tüsü var. Ana omuzlarını salıp bana yaslanarak rahatlarken bir süre sessiz kalıyor.

"Peki, bilincim kapalıyken Clark sana başka şeyler de anlattı mı?" Sözleri beni daldığım işten koparıyor.

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Konuşmalarının bir kısmını duydum."

"Öyle mi?" Taramayı bırakıyorum.

"Evet. Babam, senin baban, Dedektif Clark, annen."

"Ya Kate?"

"Kate geldi mi?"

"Kısa bir süreliğine, evet. O da sana çok kızgın."

Arkasına dönüyor. "Şu 'herkes Ana'ya kızgın' saçmalığını keser misin lütfen?" Sesi saç kurutma makinesininki gibi yüksek ve tiz.

"Sadece doğruyu söylüyorum." Omuz silkiyorum.

Ben de sana hâlâ biraz kızgınım Ana.

"Evet, aptalcaydı ama... Kız kardeşin tehlikedeydi."

Aksi halde olabilecekler zihnimde bir kez daha kasvetli ve ölümcül bir senaryo şeklinde oynarken, "Evet, öyleydi" diye mırıldanıyorum.

Basit bir gerçekle etkisizleştiriliyorum. Ana, beni her zaman uysallaştırıyorsun.

Saç kurutma makinesini kapatıp çenesini tutuyorum. Berrak ve hayat dolu gözlerine; içlerinde boğulabileceğim gözlere bakıyorum.

Hayır. Kızgın değilim.

Korkusuz kadınıma hayranım.

Mia'yı kurtaracak cesareti gösterdi.

"Teşekkür ederim." Kelimeler yetersiz. "Ama artık aptallık etmek yok. Çünkü bir dahaki sefere seni dizime yatırıp eşek sudan gelinceye kadar pataklarım."

Nefesini tutuyor. "Yapamazsın!"

Ah, bebek. Avucum şimdiden kaşınıyor. "Yaparım." Ukala gülümsememi saklayamıyorum. "Babandan izin aldım."

Ana'nın gözbebekleri büyüyor, dudakları aralanıyor.

Ve oracıkta, aramızdaki elektrik görünmez bir şekilde çatırdıyor. Her yerde hissediyorum ve onun da hissettiğini biliyorum.

Ana. Hayır.

Birdenbire üstüme atlıyor.

Siktir! Ana!

Onu yakalayıp yatağa birlikte düşeceğimiz şekilde çeviriyorum.

Ama yüzü acıyla buruşarak soluk soluğa kalıyor.

"Uslu dur!" diye kükrüyorum. Sesim kastettiğimden sert çıkıyor.

"Üzgünüm." Yüzümü okşuyor. Elini alıp avucunu öpüyorum.

"Gerçekten Ana, kendi güvenliğini hiçe sayıyorsun." Tişörtünü sıyınp elimi karnına koyuyorum.

Bilinmeyenin heyecanı bütün hislerimi canlandırıyor.

Hayat var. Burada. İçinde.

Ne demişti? *Canımdan bir can.*

Bizim çocuğumuz.

“Artık sadece sen değilsin” diye fısıldıyorum, parmaklarımı gergin, sıcak teninde gezdirirken. Ana altımda gerilip ciğerlerine hava dolduruyor. Bu sesi biliyorum. Gözlerim gözlerini buluyor ve mavinin dipsiz derinliklerinde kendimi kaybediyorum.

Bu Ana’nın arzusu. Ben de hissediyorum.

Bizim özel simyamız.

Ama imkânsız. O yaralı. Parmaklarımı isteksizce teninden çekip tişörtünü indiriyorum, sonra kaçak bir saç tutamını kulağının arkasına iliştiriyorum çünkü ona dokunmaya yine de ihtiyacım var. Ama ona ikimizin de istediği şeyi veremem. “Hayır” diye fısıldıyorum.

Yüzü ümitsiz bir ifadeyle asılıyor.

“Öyle bakma bana. Çürüklerini gördüm ve cevabım hayır.” Alnını öperken altımda kıvranıyor.

“Christian” diye sızlanarak kışkırtıyor beni.

“Hayır. Yatağa gir.” Doğrulup kendimi baştan çıkarıcılığından uzaklaştırıyorum.

“Yatak mı?” Mahzunlaşıyor.

“Dinlenmeye ihtiyacın var.”

“Sana ihtiyacım var.” Sızlanma yerini kısık bir davetkâr sese bırakıyor.

Gözlerimi kapatıp onun arsızlığını ve benim arzumu düşünerek başımı iki yana sallıyorum.

Yaraları var. Gözlerimi açıp ona dik dik bakıyorum. “Söz dinle Ana.”

“Tamam” diye mırıldanıyor. Abartılı somurtuşu keyfimi hemen yerine getiriyor; içimden gülmek geliyor.

“Sana öğlen yemeği getireyim.”

“Yemek mi pişireceksin?” İnanamıyor gibi gözlerini kırıştırıyor.

“Bir şeyler ısıtacağım. Bayan Jones hazırlamıştı.”

“Christian, ben yaparım. İyiyim. Tanrım, seks istiyorum... Kesinlikle kendim pişirebilirim.” Doğrulamak için çabalıyor ama suratı ekşiyor.

Lanet olsun! Ana!

"Yatağa!" Bütün şehvetli düşünceleri kafamdan kovarak yastığı işaret ediyorum.

"Yanıma gel." Son bir girişimde bulunuyor.

İçine ne girdi böyle, bilmiyorum.

Bu yakınlarda sen değil Grey.

"Ana, yatağa gir. Şimdi." Kaşlarımı çatıyorum.

O da kendi kaşlarını çatarak karşılık veriyor, kalkıyor ve abartılı bir hareketle eşofman altını indirip yere düşmesine izin veriyor. Tersliğine rağmen tatlı görünüyor. Gülümsememi gizliyorum. Bir yanım, son birkaç gündür olanlardan sonra beni hâlâ istediği için seviniyor.

Beni seviyor.

Yorganı çekiyorum. "Dr. Singh'i duydun. Dinlenmeni söyledi."

Ana hâlâ somurtarak itaat ediyor ve yatağa girip kollarını kavuşturarak kızgınlığını gösteriyor. Kahkaha atasım geliyor ama neşemin hoş karşılanacağından emin değilim.

"Yerinden kıpırdama" diye emrediyorum ve ekşittiği güzel yüzü hafızamda olduğu halde, Taylor'ın bu sabah bahsettiği efsanevi tavuk yahnisini bulmak üzere aceleyle mutfığa gidiyorum.

Ana'yı Bayan Jones'un yemeklerini aç kurt gibi midesine indirirken görmek güzel. Yatağın ortasında bacak bacak üstüne atıp öğlen yemeğimin tadını çıkarırken onu izliyorum. Lezzetli ve besleyici de... Ana için mükemmel.

"Çok güzel ısıtılmıştı." Dudaklarını şaplatırken tika basa doymuş ve biraz uyku basmış gibi görünüyor. Memnun bir halde gülümsüyorum. Bu defa kendimi yakmamayı başardığıma göre evet, iyi ısıtıldı!

"Yorgun görünüyorsun." Kâsemi tepsisine koyup kalkıyorum ve tepsiyi ondan alıyorum.

"Yorgunum" diye itiraf ediyor.

"Güzel. Uyu." Ona küçük bir öpücük veriyorum. "Yapmam gereken biraz iş var. Senin için sorun değilse burada yapacağım."

Başını sallayıp gözlerini kapıyor ve saniyeler içinde uykuya dalıyor.

Ros, Tayvan ziyaretinin ilk raporlarını göndermiş. Kendisinin gitmesinin doğru karar olmasıyla beraber benim de yakında kesinlikle gitmem gerekeceğini söylüyor. Özet raporu okumak tuhaf bir duygu veriyor. İşimi, şirketimi, tersaneyi ya da hatta dünyayı düşünmeyeli günler oldu. Zaman kavramımı yitirdim. Dikkatimi sadece karıma vermiştim. Ona bakıyorum. Hâlâ mışıl mışıl uyuyor.

Diğer e-postalarımı göz atıyorum. Geolumara için detaylı bir kazanç tahmin raporu ile GŞT Fiber Optik'teki Hassan'dan epey enerjik bir e-posta var. Ziyaretimden beri moralleri yüksek ve işler iyi gidiyor. Onları görmek için oraya gitmeme değdi.

Taylor hafifçe kapıyı tıklatınca okumam bölünüyor. "Welch burada efendim."

Öyle alçak sesle konuşuyor ki neredeyse duyamıyorum. Ona başımı sallayıp uyuyan güzelimi bir daha kontrol ettikten sonra arkasından salona gidiyorum.

Welch ayakta ve pencereden manzarayı izliyor. Elinde büyük bir zarf var.

Gösteri zamanı Grey.

"Welch."

Dönüyor. "Bay Grey."

"Çalışma odama geçelim mi?"

Nefes alıp verişini dinleyerek Ana'yı izlerken kendi soluğumla aynı ritmi yakalıyorum. Al. Ver. Al. Ver. Ona odaklanmak, Welch'in bıraktığı fotoğraflara odaklanmamam anlamına geliyor.

Neden Carrick ve Grace bana söylemediler?

Jackson Hyde'la birlikte yaşamışım!

Bunu nasıl bilmem?

Düşüncelerim, arızalı zihnimde köşe bucak koşturarak gölgeleri aydınlatmak için uğraşsa da hiçbir şey bulamadım. Koruyucu aile deneyimim, geçmişimin bulanık derinliklerine gömülmüş.

Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hayatımın bir bölümü. Yok. Hayır. Yok değil. *Silinmiş.*

Onun yerinde, içinde belirsizlikten başka hiçbir şey olmayan karanlık bir boşluk var.

Aşırı rahatsız edici. Hatırlamam gerekmez mi? En azından *bir şeyler?*

Ana dönüyor. Gözleri açılıyor ve gözlerimi buluyor.

Şükürler olsun.

"Ne oldu?" Yüzünün rengi atarak endişe dolu bir ifadeyle doğruluyor.

"Welch az önce gitti."

"Ee?"

"O pislikle aynı evde yaşamışım." Kelimeler neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle çıkıyor.

"Yaşamış mısın? Jack'le mi?"

Sıkıntımı yutkunarak başımı sallıyorum.

"Akraba mısınız?" Ana'nın yaşadığı şoku hissedebiliyorum.

"Hayır. Yüce Tanrım, hayır."

Kaşlarını çatarak yana kayıyor ve yorganı açıyor. Bu bir davet. İletmiyorum. Ona ihtiyacım var; beni bu anda tutması, bu şok edici haberi ve hafızamdaki devasa boşluğu anlamlandırmama yardım etmesi için.

Şu anda zincirlerimden kopmuş haldeyim.

Her şeyden.

Ayakkabıları ayağımdan atıp fotoğrafları alıyorum ve yatakta yanına giriyorum. Bir kolumu üst bacağına atıp başımı kucağına yaslıyorum. Parmaklarını yavaşça saçımda gezdirışı rahatlatıyor. Tasalı ruhumu sakinleştiriyor. "Anlamıyorum" diyor.

Gözlerimi kapayıp Welch'i ve bana rapor veren hırıltılı sesini hatırlıyorum. Söylediklerini biraz düzenleyerek Ana'ya aktarıyorum. "Bağımlı fahişeyle beni bulmalarından sonra, Carrick ve Grace'le yaşamaya gitmeden önce Michigan eyaletinin koruması altındaydım. Bir koruyucu ailenin yanında kaldım." Durup yutkunuyorum. "Ama o zamana ait hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Ana'nın elleri duruyor. "Ne kadar bir süre?"

"İki ay kadar. Hatırladığım tek bir anı yok."

"Annen ve babanla bunu konuştun mu?"

"Hayır."

"Belki de konuşmalısın. Belki boşlukları doldurabilirler."

Ana'ya, can simidime daha sıkı sarılıyorum. "Bak." Ona fotoğrafları uzatıyorum. Derinlerde yatan bir anıyı canlandırmala-

rı umuduyla bakıp duruyordum. İlki neşeli, sarı bir kapısı olan dökük, küçük bir eve ait. İkincisinde işçi sınıfından, sıradan bir çift ve yanlarında üç sıksa, sıradan çocuk... Ayrıca sekiz yaşındaki Jackson Hyde... Ve ben. Dört yaşındayım. Elimde kirli bir battaniye ve yırtık pırtık giysiler, asi ve kaygılı bakışlarımla küçük bir insan müsveddesiyim. Dört yaşındakinin ciddi şekilde beslenme yetersizliği olduğu belli. Ana'ya yemesi için dırdır etmeme şaşmamalı.

"Bu sensin" diyor Ana şaşkınlık içinde bir hıçkırığı bastırarak.

"Evet benim." Sesim soğuk ve şu anda onu rahatlatacak bir sözüm yok.

Hiçbir şeyim yok. Hissizim.

Alacakaranlığa bakıyorum. Gökyüzünü boyayan uçuk pembe ve turuncular, yaklaşan karanlığın haberini veriyor. Bana kendisininmişim gibi sahip olan bir karanlık.

Yine kabuktan ibaret bir adam. İçi oyulmuş ve boş.

Zamanım eksik. Var olduğunu bile bilmediğim bir parçam eksik. Ve nedenini anlamıyorum.

Nedenini bilmeye korkuyorum.

Bana o zaman ne oldu? Her şeyi nasıl unuttum?

Yüzeyde kaynayan öfke kalıntılarına tutunuyorum. Carrick ve Grace'i hedef alan bir öfke.

Bana neden söylemediler?

Gözlerimi kapıyorum. Karanlığı istemiyorum. Onun içinde çok uzun süre yaşadım.

Ana'nın getirdiği ışığı istiyorum.

"Bu fotoğrafları Welch mi getirdi?" diye soruyor.

"Evet. Hiçbirini hatırlamıyorum."

"Koruyucu aileyle kaldığını mı? Niye hatırlayasın ki? Christian, bu çok uzun zaman önceydi. Seni endişelendiren bu mu?"

"Bundan öncesine ve sonrasına ait başka şeyler hatırlıyorum. Annem ve babamla tanışmamı hatırlıyorum. Ama bu... Sanki kafamda koca bir boşluk var."

"Bu fotoğrafta Jack var mı?"

"Evet. Büyük çocuk o."

Ana bir an sessiz kalıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum.

"Jack, Mia'nın elinde olduğunu söylemek için aradığında" diye mırıldanıyor, "'işler başka türlü gitse ben olabilirdim' demişti."

Anı bir tiksintiyle doluyorum. "Pislik herif!"

"Sence bütün bunları, Greyler onu değil seni evlat edindiği için mi yaptı?"

"Kim bilir? O umurumda bile değil."

"Belki iş görüşmesine gittiğimde çıktığımızı biliyordu. Belki beni ayartmayı başından beri planlıyordu." Ana'nın dehşeti sesinde yankılanıyor.

"Sanmıyorum. Beni ve ailemi araştırmaya, sen SBY'de işe başladıktan bir hafta kadar sonra başlamış. Barney tam tarihlerini biliyor. Ayrıca Ana, bütün asistanlarını becerip onları videoya kaydetmiş."

Ana sessiz. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

Hyde hakkında mı? Benim hakkımda mı?

Evlad edinilmeseydim sonum Hyde gibi olabilirdi.

Beni onunla mı kıyaslıyor?

Siktir. Gerçekten Hyde gibiyim. Bir canavar. Gördüğü bu mu?

Aynı olduğumuz mu?

Ne iğrenç bir düşünce.

"Christian, bence annen ve babanla konuşmalısın." Kımıldanıp bacaklarını uzatıyor ama birbirimizle yüz yüze geleceğimiz şekilde yatağa uzanıyor.

"Bırak, onları ben arayayım" diye teklif ediyor yumuşak bir sesle. Başımı sallıyorum. "Lütfen" diye yalvarıyor. İfadesi her zamanki gibi şefkatli ve içten. Gözleri sevgiyle parlıyor.

Belki beni Hyde'la kıyaslamıyordur.

Annemle babamı aramalı mıyım? Belki geçmişimin kayıp parçasını yerine koyabilirler. Onlar elbette hatırlıyor olmalı.

"Ben ararım" diye mırıldanıyorum.

"Güzel. Onları birlikte görmeye gidebiliriz veya sen tek başına gidersin. Nasıl istersen."

"Hayır. Buraya gelebilirler."

"Neden?"

"Senin hiçbir yere gitmeni istemiyorum."

"Christian, bir arabayla yolculuk edebilecek kadar iyiyim."

"Hayır." Ona yarım yamalak gülümsüyorum. "Neyse, zaten bugün cumartesi. Herhalde bir davettedirler."

"Ara onları. Bu haber belli ki seni sarstı. Belki onlar bir açıklama getirebilir." Ana'nın sözleri tetikleyici. Gözlerine bakıyorum; hiç yargılama yok. Sadece karanlığımın çatlaklarından içeri sızan sevgisi ışıldıyor.

"Tamam." Onun yöntemini deneyeceğim. Yatağın yanındaki telefonu kaldırıp bizimkilerin evini arıyorum. Yanıt beklerken Ana gelip bana sokuluyor.

"Christian." Carrick'in sesi kulağıma daha önce hiç bu kadar hoş gelmemiştir.

Evdeler! "Baba!" Şaşkınlığımı saklayamıyorum.

"Sesini duymak çok güzel oğlum. Ana nasıl?"

"Ana iyi. Evdeyiz. Welch şimdi gitti. Bağlantıyı bulmuş."

"Bağlantı mı? Neyle? Kiminle? Hyde mı?"

"Detroit'teki koruyucu aile."

Carrick, telefonun diğer ucunda sessiz kalıyor.

"Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum." Utancım ve içten içe kaynayan öfkem tehlikeli bir kokteyl şeklinde yüzeye çıkarken sesim titriyor. Ana bana daha sıkı sarılıyor.

"Christian. Neden hatırlayasın ki. Çok uzun zaman geçti. Ama annenle birlikte boşlukları doldurabileceğimizden eminim."

"Öyle mi?" Sesimdeki umuttan nefret ediyorum.

"Size gelelim. İstersen şimdi."

"Gelir misiniz?" İnanmakta zorluk çekiyorum.

"Elbette. O zamana ait bazı belgeleri de getireceğim. Birazdan orada oluruz. Ana'yı görmek de güzel olur."

Belgeler?

Telefonu kapatıyorum ve Ana'nın merak içindeki yüzüne bakıyorum. "Geliyorlar." Hâlâ şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

Annem ve babamdan yardım istedim... Ve koşarak geliyorlar.

"Güzel. Giyineyim" diyor Ana.

Ona sıkıca sarılıyorum. "Gitme."

"Tamam." Bana sevgi dolu bir gülümsemeyle bakıyor ve yine yanıma sokuluyor.

Ana'yla birlikte bizimkileri karşılamak için salonun kapısında kol kola duruyoruz. Ana'yı görünce annemin yüzü aydınlanıyor. İkimizi de gördüğüne sevindiği belli. Karımı isteksizce annemin kollarına bırakıyorum. "Ana, Ana, sevgili Ana" diyor. Onu zor duyuyorum. "İki çocuğumu da kurtardın. Sana nasıl teşekkür edeceğim?"

Evet. Annem haklı. Beni de kurtardı.

Babam, gözlerinde bir baba sevgisiyle Ana'yı kucaklıyor. Onu alından öpüyor. Arkalarında, gelmesini beklemediğim Mia beliyor ve Ana'yı coşkulu bir şekilde kollarına çekip sarılıyor.

"Beni o dangalaklardan kurtardığın için teşekkür ederim!"

Ana'nın suratı ekşiyor.

"Mia! Dikkat et! Ağrısı var." Bağırışım herkesi ürkütüyor.

Elbette. Mia'yı getirdiler çünkü annem onu gözünün önünden ayırmak istemiyor. Sadece birkaç gün önce uyuşturulup kaçırıldı. Bebek kız kardeşime sinirim uçup gidiyor.

"Ah! Pardon" diyor sersemce.

Mia'ya zorla gülümseyerek, "Ben iyiyim" diyor Ana.

Mia bana koşup kollarını boynuma doluyor. Sessizce, "Bu kadar suratsız olma!" diye azarlıyor beni.

Ona kaşlarımı çatıyorum; bana oyuncu bir şekilde surat asıyor.

Lanet olsun. Ona sıkıca sarıyorum.

Tanrı'ya şükür iyi.

Annem yanıma geliyor. Ona Welch'in getirdiği fotoğrafları veriyorum. Grace ailenin fotoğrafını inceliyor. Nefesini tutarak elini ağzına götürüyor. Babam yanıma gelip elini annemin omzuna atarak fotoğrafa bakıyor.

"Ah, canım." Grace elini uzatıp yanağımı avucuna alıyor. Gözlerinden dehşet ve keder okunuyor.

Neden? Bunu bilmemi istemiyor muydu?

Taylor araya giriyor. "Bay Grey, Bayan Kavanagh, erkek kardeşi ve ağabeyiniz yukarı geliyorlar efendim."

Nasıl yani? "Teşekkürler Taylor."

"Elliot'ı arayıp buraya geldiğimizi söyledim" diye söze giriyor Mia. "Eve hoş geldin partisi."

Annem ve babam birbirlerine bıkkın bakışlar atıyor. Ana anlayışlı yaklaşıyor. "En iyisi hep birlikte bir şeyler yiyelim. Mia, bana yardım eder misin?"

"Ah, seve seve." Ana'nın elini tutuyor ve birlikte mutfak tarafına gidiyorlar.

Annem ve babam benimle çalışma odama geliyor. Oturmaları için masamın önündeki koltukları gösteriyorum. Ben masaya yaslanıyorum. Birden babamın da çalışma odasında, bana son haylazlığım hakkında nutuk çekerken aynı bu şekilde masaya yaslanışı aklıma geliyor. Durumun tam anlamıyla tersine çevrildiği gözümünden kaçmıyor. Cevaba ihtiyacım var ve işte buradalar. Herhalde hayatımın bu karanlık sayfasını biraz olsun aydınlatmayı istiyorlar. Öfkemi gizleyip ikisine de beklenti dolu gözlerle bakıyorum.

Söze Grace başlıyor, doktor sesiyle net ve otoriter bir tonda konuşuyor. "Bu fotoğraftakiler Collier ailesi. Senin koruyucu ailelendiler. Biyolojik annen öldükten sonra onlara gitmek zorunda kaldın çünkü eyalet yasaları gereği seni almak için ortaya çıkacak bir akraban olup olmadığını beklememiz gerekiyordu."

Ya?

Sesi alçalıyor. "Seni beklemek zorunda kaldık. İşkence gibiydi. Tam iki ay." O işkenceyi yeniden yaşar gibi gözlerini kapıyor. Kendime geliyorum. Öfkem eriyip giderken boğazım düğümleniyor. Duygularımı saklamak için öksürüyorum.

"Fotoğraftaki." Grace'in tuttuğu fotoğrafı işaret ediyorum. "Kızıl saçlı çocuk. Jack Hyde o."

Carrick eğiliyor ve birlikte fotoğrafı inceliyorlar. "Onu hatırlamıyorum" diyor babam dalgın bir sesle.

Annem yüzünde üzgün bir ifadeyle başını sallıyor. "Ben de hatırlamıyorum. Gözümüzde sadece sen vardın Christian."

"Onlar... Onlar iyi insanlar mıydı?" Duraksayarak, gölge gibi bir sesle soruyorum. "Collierler."

Grace'in gözlerine yaşlar doluyor. "Ah, canım. Çok iyi insanlardı. Bayan Collier sana çok düşküncüydü."

Sessizce rahat bir nefes alıyorum. "Merak ettim. Hatırlamadım."

Grace'in gözleri anlayışla açılıyor. Uzanıp elimi tutarken ela gözleri yalvarır gibi bakıyor. "Christian, sarsılmış bir çocuktun. Konuşmuyordun veya konuşamıyordun. Bir deri bir kemiktin. Çocukluğunda ne korkunç şeylere katlandığını hayal bile edemi-

yorum. Ama bunlar Collierlerle birlikte sona erdi." Ona inanmamı ister gibi elimi sıkıyor. "Onlar iyi insanlardı."

"Keşke onları hatırlayabilseydim" diye fısıldıyorum.

Ayağa kalkıp elimi tutuyor. "Hatırlaman için bir sebep yok. Bizim için sonsuz gibi gelen bir zamandı çünkü seni çok istiyorduk ama aslında sadece iki aydı. Neyse ki seni evlat edinmek için onayı almıştık zaten. Yoksa süreç çok daha uzun olurdu."

"Bak" diyor Carrick. "Bilmemek asap bozucu olmalı ama senin için o zamanlara ait birkaç şey getirdim." Ceketinin içinden büyük bir zarf çıkarıyor. Masama oturup kendimi hazırlıyorum ve açıyorum. İçinde Bay ve Bayan Collier'in özgeçmişleri, aileleri, bir kız ve iki erkek çocuklarıyla ilgili detaylar var. Birkaç mektup ve iki çizim... Benim çizimlerim mi?

Onlara bakarken tüylerim şaşkınlıktan diken diken oluyor.

İkisi de pastel boyayla çizilmiş. Bir çocuğun gözünden, kargacık burgacık çizilmiş sarı kapılı bir ev. Çöp adamlar var; iki yetişkin ve beş kardeş.

Hepsinin üstüne güneş vuruyor. Kocaman. Parlak.

İkinci resim de buna benziyor ama çocukların elinde dondurmaya benzeyen koniler var.

Yeterince mutlu görünüyor.

"Onlardan her hafta senin hakkında rapor alıyorduk. Her hafta sonu da seni ziyaret ediyorduk."

"Bana neden anlatmadınız?"

Grace ve Carrick birbirlerine bakıyor.

"Konu hiç açılmadı oğlum." Carrick'in çenesi geriliyor. Omuz silkerken sesi sanırım pişmanlıkla alçalıyor. "Unutmanı istedik, bütün o..." Sesi giderek alçalıyor.

Başımı sallıyorum. *Anlıyorum.*

Bağımlı fahişeyle geçirdiğim hayatımı unutmamı.

Pezevengini unutmamı.

Onlardan önceki hayatımı unutmamı.

Onları suçlamıyorum. Unutmak istiyorum.

Bunları kim, neden hatırlamak istesin?

"Umarım bu bazı sorularını cevaplamaya yardımcı olmuştur" diyor.

“Oldu. Sizi aradığıma memnunum. Ana’nın fikriydi.”

Carrick gülümsüyor. “O cesur bir kadın Christian.” Yine Grace’e bakıyor. Grace izin verir gibi ona başını sallıyor. Carrick bana başka bir zarf uzatıyor.

İkisine şaşkın bakışlar atarak zarfı açıyorum. İçinde bir doğum belgesi var.

MICHIGAN EYALETİ CANLI DOĞUM SERTİFİKASI

121-83-757899

EYALET DOSYA NUMARASI

29 HAZİRAN 1983

DOSYA TARİHİ

Kristian Pusztai

ÇOCUĞUN ADI (İLK, ORTA, SON, EK)

18 Haziran 1983

DOĞUM TARİHİ

Erkek

CİNSİYET

Detroit, Wayne İlçesi

ÇOCUĞUN DOĞUM YERİ

Életke Pusztai

ANNENİN ADI (Evlenden Önce)

19

ANNENİN YAŞI

Budapeşte, Macaristan

ANNENİN DOĞUM YERİ

Bilinmiyor

BABANIN ADI

Bilinmiyor

BABANIN YAŞI

Bilinmiyor

BABANIN DOĞUM YERİ

İşbu belgedeki bilgiler Michigan Halk Sağlığı Merkezi, Doğum ve Ölüm Kaydı Birimi dosyalarındaki doğum verilerini doğru bir şekilde temsil eder.

Kristian! İçim ürperiyor. İsmim!

Ve bağımlı fahişe! Bir ismi var.

*O pislik pezevenginin bağıırışını duyuyorum kulaklarımda:
“Ella!”*

Ella... Életke’nin kısaltılmışı.

Genellikle kaltak derdi.

Düşünceyi aklımdan kovuyorum.

Boğuk bir sesle, "Bunu neden bana şimdi veriyorsun?" derken annemle babama bakakalıyorum.

"Bunu mektuplar ve çizimlerin yanında buldum. Bayan Collier mektuplarında sana Kristian diyor. Yani, eğer merak ediyorsan..." Annemin sesi giderek alçalıyor.

"Siz niye değiştirdiniz?"

"Çünkü sen bir armağansın. Bize. Tanrı'dan."⁷¹

Ona bakıp kalıyorum. Aptal gibi. *Armağan mı? Ben mi? Önümde duran bu iki insana çektirdiğim onca dertten sonra böyle mi düşünüyorlar?*

"Tanrı'ya bir borcumuz olduğunu hissettik. Sen her zaman bir armağandın Christian" diye mırıldanıyor Carrick.

Yaşlar gözlerimi yakarken derin bir nefes alıyorum.

Bir armağan.

"Çocuklar birer armağandır. Her zaman." Grace'in annelik sevgisi, yaşlarla pırıldayan gözlerinde açıkça belli ve dile getirmediği sözleri de biliyorum. Birkaç ay içinde bunu benim de tadacağımı söylüyor. Uzanıp alnımdaki saçları düzeltiyor. Gülümseyişine karşılık veriyorum ve doğrulup ona sarılıyorum.

"Teşekkürler anne."

"Bir şey değil oğlum."

Carrick ikimize birden sarılıyor.

Gözlerimi kapayıp gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken kabul ediyorum.

Koşulsuz sevgiyi.

Annem ve babamdan.

Olması gerektiği gibi.

Yeter. Geri çekiliyorum. "Mektupları sonra okurum." Duygusalıktan sesim boğuklaşmış.

"Tamam."

"Diğerlerinin yanına dönsek iyi olur" diye mırıldanıyorum.

"Bir şeyler hatırladın mı?" diye soruyor Carrick.

Başımı sallıyorum.

71. Christian kelime anlamı: Hristiyan inancında Tanrı'nın oğlu olduğuna inanılan İsa mesihin öğretilerini uygulayan ve onu izleyen kişi. (ç.n.)

"Belki hatırlarsın, belki hatırlamazsın ama boşuna canını sıkma oğlum. Biz varız. Ailen var. Ve annenin dediği gibi, Collierler iyi insanlardı." Hafifçe kolumu sıkıyor. Sıcaklığı ve şefkati bütün vücuduma yayılıyor.

Salona geri dönüyoruz ama gerçekliğimden kopuk halde, ağır çekimde gibiyim. Başım tüm bu ifşalardan patlamaya hazır. Gözlerimle Ana'yı arıyorum; mutfak tezgâhında Kate ve Elliot'la beraber kanepede oturuyor.

Zihnimin derinliklerinde bir yerden, en erken anılarımı saklayan yerinden bir sahne canlanıyor. Tahta bir masanın etrafında toplanmış bir aile. Gülüyorlar. Şakalaşıyorlar. Yiyorlar... Peynirli makarna.

Collierler.

Ana'nın elinde bir kadeh pembe şampanyayı görünce hatıralarımdan sıyrılıyorum.

Junior!

Kadehi elinden almak için yaklaşıyorum ama Kate aramıza giriyor. "Kate" diye selamlıyorum onu.

Her zamanki dik başlı havasıyla, "Christian" diye karşılık veriyor.

"İlaçlarınız, Bayan Grey?" Elindeki kadehe bakarken bir şey belli etmemek için ses tonumla uyarıyorum. Ama Ana karşı çıkar gibi gözlerini kısıp çenesini kaldırıyor. Grace, Elliot'ın elindeki dolu kadehi alıyor, Ana'nın yanına gidiyor ve kulağına bir şey fısıldıyor. Birbirlerine şüpheli bir şekilde gülümsedikten sonra kadeh tokuşturuyorlar.

Anne! İkisine yüzümü buruşturuyorum ama beni umursamıyorlar.

"İşadamı!" Elliot sırtıma vurup elime bir kadeh veriyor.

"Kardeşim." Elliot'la kanepelerden birine geçerken gözlerimi Ana'dan ayırmıyorum.

"Tanrım, endişeden ölmüşsündür."

"Sorma."

"Neyse ki pislik sonunda yakalandı. Yakında hapishaneyi boylayacak."

"Öyle."

Elliot kaşlarını çatıyor. "Süper bir maçı kaçırdın."

"Maç mı?"

Beyzbol mu konuşmak istiyor? Kafamı dağıtmaya mı çalışıyor. Bugün Mariners'ın Rangers karşısında kaybetmesine kızmış ama söylediklerine odaklanmakta zorlanıyorum. Dikkatim Ana'ya kilitlenmiş durumda. Carrick, Ana'nın yanına gidiyor; Grace onu yanağından öpüyor sonra kanepede fazlasıyla samimi görünen Mia ve Ethan'ın yanına gidip Ana ve babamı baş başa bırakıyor.

Babam ve karım fısıltıyla heyecanlı bir şeyler konuşuyor.

Neden bahsediyorlar? Benden mi?

"Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemiyorsun, dingil." Elliot beni tekrar sohbece çekiyor.

"Dinledim. Rangers."

Koluma bir yumruk atıyor. "Hadi, affettim" diyor. "Zor günler geçirdin. Ne diyeceğim; bence gelip evini görmelisin."

"Evet. İyi olur. Ana'yla gelmeyi planlıyorduk ama olaylar patlak verdi."

"Ana ve Mia. Siktir." Elliot'ın yüzüne ciddi bir ifade yerleşiyor. "Karın o pislği iyi ki vurdu."

Başımı sallıyorum.

"Merhaba Christian." Ethan neyse ki yanımıza gelip sohbeti bölüyor.

"Maçı izledin mi?" diye soruyor Elliot ve Beltré'nin Mariners'e attığı sayı vuruşuyla ilgili bir tartışmaya giriyorlar. Ana yanımıza yaklaşırken onlardan kopuyorum.

Yanıma otururken Carrick'e, "Herkesi görmek çok güzel" diyor.

Onu fısıltıyla azarlıyorum. "Bir yudum." O yudumu da içtin. Kadehi elinden alıyorum.

"Tamam efendim." Kirpiklerini kırıştırıyor. Kararan gözleri birdenbire vaat dolu bakıyor. Vücudumun tepkisini duymazdan geliyorum.

Tanrım. Konuklarımız var.

Kolumu omzuna koyup imalı bir bakış atıyorum ona.

Uslu dur Ana.

Ana yatakta kıvrılıp soyunmamı izliyor. "Annemle babam seni bir mucize olarak görüyor." Tişörtümü sandalyeye fırlatıyorum.

"İyi ki sen öyle olmadığını biliyorsun."

"Ah, bilmiyorum."

"Senin için boşlukları doldurdular mı?"

"Bağımlı fahişeyle birlikte beni bulmalarından sonra Carrick ve Grace'le yaşamaya başlamadan önce Michigan Eyaleti'nin koruması altındaydım. Ama o zamanlara dair bir şey hatırlayamıyorum."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Hiç akrabam olmaması hakkında mı?" *Rahatlamış.* "Siktir et. Bağımlı fahişeye benziyorlarsa..." Başımı sallıyorum.

Annem ve babam için Tanrı'ya şükürler olsun.

Onlar bana bir armağandı -hâlâ öyle.

Pijamamın altını giyip yatağa çıkarak burada benimle olduğuna şükrederek karımın yanına kıvrılıyorum. Sıcak bir ifadeyle başını eğiyor; daha fazlasını beklediğini biliyorum. "Hatırlamaya başlıyorum" diyorum dalgın bir şekilde.

Peynirli makarna... evvet.

"Yemeği hatırlıyorum. Bayan Collier iyi yemek yapardı. Ve en azından o pisliğin aileme neden o kadar taktığını biliyoruz." Bulanık bir anı canlanıyor.

Bir dakika... Yatağımın kenarına oturmaz mıydı?

Beni bir çocuk karyolasına yatırıyor ve elinde bir kitap var. "Siktir!"

"Ne?"

"Şimdi bir anlam ifade ediyor."

"Neyi?"

"Minik Kuş. Bayan Collier bana Minik Kuş derdi."

Ana şaşkın görünüyor. "Bu mu bir anlam ifade ediyor?"

"Not. O pisliğin bıraktığı fidyeye notu. 'Beni tanıdın mı? Ben seni tanıyorum Minik Kuş' gibi bir şeydi."

Ana hâlâ anlamamış gibi bakıyor.

"Bir çocuk kitabından. Collierlerde vardı. Adı *Sen Benim Annem misin?* Siktir." Kitabın kapağı gözümde canlanıyor. Küçük kuş ve zavallı, yaşlı köpek. "O kitabı çok severdim. Bayan Collier okurdu bana. Tanrım. Biliyordu. Pislik herif biliyordu."

Ama ben onu hiç hatırlamıyorum... Tanrı'ya şükür.

"Polise söyleyecek misin?"

"Evet. Söykyeceğim. Clark bu bilgiyle ne yapacak, Tanrı bilir." Nefesimi boşaltıyorum. Kayıp anılarım burada, beynimdeler. Bu çok rahatlatıcı. Annemle babamın bu akşam beni görmeye gelmesine bir kez daha minnettarım. Bu anıların yüzeye çıkmasına ne engel olmuşsa, ortadan kaldırdılar.

Ana, sanırım benim için rahatlayarak gülümsüyor. Ama benim boktan geçmişimle uğraştığımız yeter. Ona bir açıklama borçluyum. Nereden başlasam. Çok yorgun olabilir; ailemi ağırlamak için çabaladı. "Bu akşam için teşekkürler."

"Ne için?"

"Habersiz gelen ailemi ağırladığın için."

"Bana değil Mia'ya teşekkür et. Ve Bayan Jones'a. Kileri eksik bırakmıyor."

Ana! İltifatı kabul et. Bazen çok çileden çıkarıcı bir kadın ama boş veriyorum. "Nasıl hissediyorsunuz Bayan Grey?"

"İyi. Sen nasıl hissediyorsun."

"İyiyim."

Ana'nın gözleri ışıldıyor ve parmakları göbeğimin üstünde dans ediyor.

Bir kahkaha atıp elini yakalıyorum. "Ah, hayır. Bir fikre kapılma."

Dudaklarını hayal kırıklığıyla büzüyor ve bana yine kirpiklerinin arasından bakıyor. "Ana, Ana, Ana. Seninle ne yapacağım ben?" Saçını öpüyorum.

"Aklıma gelen birkaç şey var." Yanımda kıvranırken aniden duruyor ve yüzü acıyla buruşuyor.

Ana! Yaralısın.

Beni yatıştırmak için hemen gülümsüyor.

"Son günlerde yeterince şey atlattın bebeğim. Ayrıca sana uymadan önce anlatacak bir hikâyem var."

Beklentiyle başını kaldırıyor.

"Bilmek istiyordun..." Gözlerimi kapayıp yutkunurken zihnim ergenliğime gidiyor.

Tekrar on beş yaşımdayım.

"Gizli alkol alışkanlığına devam edebilmek için biraz fazladan para kazanmanın peşinde, ergenlik çağında bir erkek düşün."

Gözlerimi açıyorum ama kendimi hâlâ o zamanki halimle görebiliyorum. Kot pantolondan kesilmiş şortu, karman çorman bakır rengi saçları, asi ve agresif havasıyla uzun ama sıska bir ergen.

Bu bendim.

Lanet.

Ana'yla yüz yüze yatacak şekilde yan dönüyorum. Kocaman açılan gözleri sorularla dolu. Derin bir nefes alıyorum. "İşte böyle, Lincoln'lerin arka bahçesinde, Bay Lincoln'ün eve yaptırdığı yeni ek binanın inşaat pisliğini temizliyordum..."

Yine gözlerimi kapıyorum ve tekrar oradayım. Yaz çiçeklerinin ağdalı kokusu burnuma doluyor. Vızıldayan sinekleri kovuyorum. Öğlen güneşi o kadar yakıcı ki tişörtümü çıkarıyorum. Ve Elena orada. Vücudunu zar zor örten, hayatımda gördüğüm en kısa elbiseyle.

Ana'ya bir göz atıyorum. Hâlâ her sözüme dikkat kesilerek beni izliyor. "Sıcak bir yaz günüydü. Çok çalışıyordum." Herhalde hayatımda amelelik yaptığım sadece birkaç günden biri olduğunu hatırlayarak hafifçe gülüyorum. "O molozu taşıırken canım çıkmıştı. Tek başımaydım. Ele- Bayan Lincoln aniden yanımda belirdi. Bana limonata getirmişti. Ayaküstü biraz sohbet ettik ama bir ara ukalaca bir şeyler söyledim... Bana tokat attı. Çok sert bir tokattı." Alışkın olmadığım o acıyı hatırlarken elim otomatik biçimde yanağıma gidiyor. Daha önce kimse bana öyle tokat atmamıştı.

Gözlerim burada çocuk. Bayan Lincoln iki parmağıyla yüzünü gösteriyor.

Beni memelerine bakarken yakalamıştı.

Eh, gözden kaçırmak mümkün değildi.

Siktir.

Sertleştim. Hemen. Patlayacak kadar.

Bayan Lincoln'ün bakışları pantolonuma iniyor.

Siktir. Ereksiyonum! Utanç verici.

Hoşuna gitti, öyle mi? diyor sözcükleri uzatarak. Kıpırmızı dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Sanırım pantolonuma boşalacağım.

"Ama sonra beni öptü. Sonra beni bir daha tokatladı."

Dudakları arzulu. Islak. Güçlü. Islak rüyalarımın giren her şey.

"Daha önce hiç öyle öpülmemiş veya tokat yememiştim."

Ana iç çekiyor.

Siktir.

"Bunu dinlemek istiyor musun?"

Ana gözleri yuvalarından fırlayarak bakıyor ve sözcükleri ağzından nefessiz bir fısıltıyla çıkıyor. "Sadece anlatmak istiyorsan."

"Koşullarımı biraz anlamamı istedim."

Başını sallıyor ama lanet olası bir hayalet görmüş gibi bakıyor. Tereddüttüyüm. Devam etmeli miyim? Şaşkın gözlerinin içine bakıyorum. Tüm gördüğüm daha fazla soru. Bilgiye aç; her zaman daha fazlasına aç.

Sırtüstü uzanıp tavana bakarak zavallı masalıma devam ediyorum. "Eh, doğal olarak kafam karışmıştı ve kızmıştım... Aynı zamanda feci tahrik olmuştum. Yani, yaşı daha büyük, seksi bir kadın o şekilde asılınca..."

Hayatımda ilk defa biri beni öpmüştü.

İlk defa. Cennet gibiydi. Aynı zamanda cehennem.

"Beni arka bahçede bırakıp tekrar eve girdi. Hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Ne yapacağımı bilemedim." *Oracıkta otuz bir çekmek istedim ama tabii ki yapamadım.* "Ben de işime geri döndüm; molozları çöp kovasına doldurmaya devam ettim. O akşam çıkarırken bana ertesi gün de gelmemi söyledi. Olanların lafını hiç açmadı. Ben de ertesi gün tekrar gittim. Onu görmek için sabırsızlanıyordum." Günah çıkarırmış gibi fısıldıyorum. "Öperken bana dokunmadı." *Sadece yüzümü tuttu. Alışılmadık bir şeydi.*

Yüzümü Ana'ya dönüyorum. "Anlaman gerek, hayatım cehennem gibiydi. On beş yaşında tavan yapmış hormonlarımla, yaşıtlarımdan uzun, ereksiyon halinde gezen bir ergendim. Okuldaki kızlar..."

İlgileniyorlardı.

Ben de... ama dokunulmaya dayanamıyordum.

Herkesle kavga ediyordum.

Öfkemle herkesi kendimden uzaklaştırıyordum.

"Öfkeliydim. Herkese, kendime, annemle babama müthiş öfkeliydim. O zamanlar gördüğüm terapist hıyarın tekiydi. Bizimkiler çok baskı yapıyordu; beni anlayamıyorlardı." Carrick ve

Grace'in bu akşam ne kadar ilgili olduklarını düşünerek tavana bakıyorum.

"Kimsenin bana dokunmasına tahammülüm yoktu. Yapamıyordum. Yanıma kimseyi yaklaştıramıyordum. Kavga ederdim... Siktir, hem de nasıl. Korkunç bar kavgalarına karıştım. Birkaç okuldan uzaklaştırıldım. Ama öfkemi böyle boşaltıyordum. Böylece bir tür fiziksel yakınlığa katlanmış oluyordum." Özellikle bir kavgayı hatırlayarak yumruklarımı sıkıyorum.

Wilde. O pislik herif. Küçük çocukları seçen.

"Eh, genel olarak anlamışsındır. Beni öptüğünde sadece yüzümü tutmuştu. Bana dokunmamıştı."

Çok rahatlatıcıydı.

Sonunda o tür bir teması deneyimlemek.

Ve acayip heyecan vericiydi.

O anda hayatım değişti.

Her şey değişti.

"Ertesi gün ne bekleyeceğimi bilmeden yine gittim. Korkunç detaylara girmeyeceğim ama aynı şeyden biraz daha oldu."

Senin gibi bir yabaniyi kırbaçlayarak adam edebilirim. Elena'nın sözcükleri uzatarak konuşması zihnimde yankılanıyor.

Yabani mi? Biliyor!

Beni görüyor.

Kötü tohum.

"İşte, ilişkimiz böyle başladı." Anıları kafamdan atarak yine Ana'ya dönüyorum. "Ve biliyor musun Ana? Sonunda hayatıma odaklanabildim. Her şey çok netleşmişti. Her şey. İhtiyacım olan tam da buydu. O benim için taze bir nefes oldu. Kararları veriyor, bütün boktanlığımdan kurtarıyor, bana nefes aldırıyordu. İlişkimiz bittiğinde bile dünyam onun sayesinde netliğini korudu. Ve öyle kaldı... Seninle tanışana dek." Birden içimi kaplayan bir duygu seli beni neredeyse girdabına çekiyor.

Ana.

Aşkım.

Uzanıp kaçak bir saç tutamını kulağının arkasına yerleştiriyorum çünkü ona dokunmak istiyorum; hayır, buna ihtiyacım var. "Dünyamı altüst ettin." Birden gözümde beni terk ettiği gün,

asansör kapıları kapanırken gördüğüm solgun, üzgün yüzü canlanıyor. "Dünyam düzenli, sakın, kontrollüydü. Sonra çokbilmiş ağzın, masumiyetin, güzelliğin, sessiz cesaretinle hayatıma girdin... Senden önceki her şey sönük, boş, vasattı. Hiçbir anlamı yoktu."

Ana nefesini tutuyor.

"Âşık oldum" diye fısıldıyorum ve parmak boğumlarımı yanağında gezdiriyorum.

"Ben de" diye karşılık verirken nefesini yüzümde hissediyorum.

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet."

Hâlâ benimlesin ve bu zavallı, rahatsız edici hikâyeyi dinliyorsun. Beni kurtardın.

Yüzüne utangaç bir gülümseme yayılıyor. "Nihayet" diye mıldanıyor.

"Ve bu her şeye başka bir açıdan bakmamı sağladı. Daha gençken dünyamın merkezi Elena'ydı. Onun için yapmayacağım şey yoktu. O da benim için çok şey yaptı. İçki içmeme engel oldu. Derslerime daha çok çalışmamı sağladı... Bilirsin, bana daha önce sahip olmadığım bir başa çıkma yöntemi vermişti ve onunla aklıma asla gelmeyecek deneyimler yaşadım."

"Dokunmak gibi?" diye soruyor.

"Tam sayılmaz ama evet."

Ana'nın kaşları çatılıyor, gözleri yeni sorularla dolu. Ona anlatmaktan başka seçeneğim yok. "Kendine karşı bir nefretle büyüdüğünde, toplumun ittiği, seilmeyen bir yabancı olduğunu düşündüğünde dövülmeyi hak ediyormuşsun gibi geliyor." Tepkisini ölçmek için duraksıyorum. "Ana, acıyı dışarıda taşımak çok daha kolaydır."

İçinde taşımak çok daha zor.

Bu düşüncenin üstünde fazla durmuyorum. "Elena öfkemi başka bir yöne boşaltmamı sağladı. Daha çok içime... Bunun şimdi farkına varıyorum. Dr. Flynn bir süredir bunun üstünde duruyordu. Ben, ilişkimizin gerçekte ne olduğunun farkına daha yeni vardım. Biliyorsun, doğum günümde."

Ana suratını ekşitiyor.

"Onun için ilişkimiz seks, kontrol ve yalnız bir kadının delikanlı oyuncağıyla kendini rahatlatmasından ibaretti."

"Ama kontrolü seviyorsun" diyor Ana.

"Evet. Seviyorum. Hep de böyle olacak Ana. Ben buyum. Bir süre için teslim oldum. Başkasının benim yerime bütün kararları almasına izin verdim. Kendi kendime beceremiyordum -o durumda değildim. Ama ona teslim olarak kendimi ve hayatımı tekrar kendi ellerime alacak cesareti buldum... Kontrolü elime aldım ve kendi kararlarımı verdim."

"Bir Hâkim olarak mı?"

"Evet."

"Senin kararın mıydı?"

"Evet."

"Harvard'ı terk etmek?"

"Benim kararımdı ve hayatta verdiğim en iyi karardı. Seninle tanışana dek."

"Benimle mi?"

"Evet. Hayatımda verdiğim en iyi karar seninle evlenmek oldu." Ona gülümsüyorum.

"Şirketini kurmak değil mi?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum.

"Uçmayı öğrenmek?"

Hayır bebek. "Sen." Yumuşaklığına hayran olarak yanağını bir daha okşuyorum. "Biliyordu."

"Neyi biliyordu?"

"Sana sıırıslıkam âşık olduğumu. Seni görmeye, Georgia'ya gelmem için beni o cesaretlendirdi ve iyi ki yaptı. Senin korkup beni terk edeceğini düşündü. Yaptın da."

Ana gözlerini kırıştırıyor. Yüzünün rengi atıyor.

"Sürdürdüğüm hayat tarzının prangalarına ihtiyacım olduğunu düşünüyordu."

"Hâkim hayat tarzının mı?"

Evet. "Herkesle arama mesafe koyma, kontrolü elimde tutma şansı veriyor, bağ kurmama gerek bırakmıyordu veya ben öyle düşünüyordum. Nedenini anlayabileceğinden eminim."

"Biyolojik annen mi?"

"Bir daha acı çekmek istemiyordum. Sonra sen beni terk ettin." Bir kez daha Ana'nın kapanan asansör kapıları arkasında kayboluşu ve saatlerce gibi gelen bir süre, holde, yerde oturuşum aklıma geliyor. "Darmadağın oldum." Derin bir nefes alıyorum. "Yakınlık kurmaktan o kadar uzun süre kaçındım ki... Nasıl yapacağımı bilmiyordum."

"Gayet iyi gidiyorsun." Parmağını dudaklarımın etrafında gezdiriyor. Parmak ucuna bir öpücük kondururken birbirimize bakıyoruz. Her zamanki gibi mavi gözlerinin derinliklerine dalıyorum. "Özlüyor musun?" diye soruyor.

"Neyi özlüyor muyum?"

"O hayat tarzını."

"Evet, özlüyorum."

Bakışlarından, bana inanıp inanmadığı belli olmuyor. "Ama sadece verdiği kontrol duygusu için özlüyorum. Ve açıkçası, aptalca cesaret gösterin..." Duruyorum. "Kız kardeşimin hayatını kurtaran gösterin..."

Seni deli. Kötü. Güzel kadın. "Bu sayede biliyorum."

"Biliyor musun?" Kaşlarını çatıyor.

"Beni sevdiğini gerçekten biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. O kadar çok şeyi riske attın ki. Benim için. Ailem için."

Alnundaki çizgi derinleşiyor ve dayanamıyorum. Uzanıp parmak ucumla kaşını okşuyorum. "Kaşlarını çatığında burada bir v oluşuyor. Öpünce çok yumuşak." İfadesi gevşiyor. "Bazen çok kötü davranabiliyorum ama hâlâ yanımdasın" diye mırıldanıyorum.

"Hâlâ yanında olduğuma neden şaşırıyorsun? Seni terk etmeyeceğimi söylemiştim sana."

"Hamile olduğunu söylediğinde sana davranışım yüzünden." Parmağım kaşını okşayarak yanağına doğru iniyor. "Haklısın. Ben bir ergenim."

Dudaklarını büzüyor. Suçlu bakıyor. "Christian, ben de çok kötü şeyler söyledim."

Parmağımı dudaklarının üstüne koyuyorum.

"Sus. Onları duymayı hak ettim. Ayrıca, bu benim uykudan önce hikâyem." Tekrar sırtüstü uzanıyorum. "Bana hamile oldu-

ğunu söylediğinde..." Utancımınla savaşıyor doğru kelimeleri bulmak için susuyorum. "Bir süre sadece sen ve ben olacağız diye düşünüyordum. Çocuk konusu aklıma geldi ama sadece soyut bir kavram olarak. Belli belirsiz, ileride bir gün çocuğumuz olacağını düşünüyordum. Hâlâ çok gençsin ve oldukça hırslı olduğunu da biliyorum. Yani beni hazırlıksız yakaladın. Tanrım, hiç beklemiyordum. Milyon yıl geçse, neyin var diye sorduğumda, hamileyim diyeceğin aklıma gelmezdi." Kendimden tiksiniyor iç çekiyorum. "Çok kızgındım. Sana kızgındım. Kendime kızgındım. Herkese kızgındım. Ve kontrolün elimde olmadığı hissi beni yine ele geçirdi. Evden çıkmam gerekiyordu. Flynn'i görmeye gittim ama bir okulun aile toplantısındaymiş."

Komik tarafını görmesini umarak bir kaşımı kaldırıp ona bakıyorum. Tabii ki fark ediyor.

"İronik" diyor, ikimiz de gülümsüyoruz.

"Ben de yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm ve kendimi salonun önünde buldum. Elena çıkıyordu. Beni görünce şaşırdı. Doğrusu ben de orada olduğuma şaşkındım. Öfkeli olduğumu anladı; bir içki içmeyi teklif etti. Yakınlarda bildiğim, sessiz bir bara gittik; bir şişe şarap aldık. Bizi son gördüğündeki davranışları için özür diledi. Annemin onunla ilişkisini kesmesine üzülmüştü; sosyal çevresi daralmış ama anlıyor. İş hakkında konuştuk. Piyasadaki durgunluğa rağmen iyi gidiyormuş... Senin çocuk istediğinden bahsettim."

"Ona hamile olduğumu söylemişsindir diye düşünüyordum."

"Hayır, söylemedim."

"Bana bunu niye söylemedin?"

Omuz silkiyorum. "Hiç fırsatım olmadı." *Fazla öfkeliydin.*

"Hayır, oldu."

"Ertesi sabah seni bulamadım Ana. Bulduğumda da bana çok kızgındın."

"Öyleydin."

"Neyse; akşamın bir noktasında, ikinci şişenin yarısına doğru, bana dokunmak için uzandı. Donakaldım." Kolumla gözlerimi kapıyorum. Utanıyorum.

Söyle gitsin Grey.

"Ondan kaçındığımı gördü. İkimiz de şoke olduk."

Ana koluma giriyor, dönüp ona bakıyorum.

Üzgünüm bebek.

"Ne?" diye soruyor.

İçinde olduğum tuhaf durumla savaşıyorak yutkunuyorum.

"Bana asıldı."

Ana'nın yüzü değişiyor. Şaşkın. Ve kızgın. Yine.

Siktir.

"Havada asılı kalan bir andı" diye devam ediyorum telaşla.

"İfademı gördü ve çizgiyi ne kadar aştığını anladı. Ona dedim ki... Hayır. Onu yıllardır bu şekilde düşünmediğimi söyledim ve ayrıca..." Yine yutkunuyorum. Sesim yumuşak. "Seni seviyorum. Ona söyledim. Karımı seviyorum dedim."

Ana bana bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Ah, aşkım, ne düşünüyorsun? Bocalıyorum. "Hemen geri çekildi. Yine özür diledi, şakaymış havası vermeye çalıştı. Yani, Isaac'le ve işiyle mutlu olduğunu, ikimize karşı da hiç kötü bir his beslemediğini söyledi. Arkadaşlığını özlediğini söyledi ama hayatımın artık seninle olduğunu anlamış. En son, hepimiz aynı odadayken olanları düşününce ne kadar tuhaf. Ona daha fazla katılamazdım. Birbirimize veda ettik. Son vedalarımızı. Onu bir daha görmeyeceğimi söyledim; o da kendi yoluna gitti."

"Öpüştünüz mü?"

"Hayır!" *Tanrı aşkına, hayır.* "Ona o kadar yakın olmaya katlanamadım. Perişandım. Eve, sana dönmek istedim ama kötü davrandığımı biliyordum. Kalıp şişeyi bitirdim sonra viskiye başladım. İçerken aklıma, bana bir süre önce söylediğin bir şey geldi. 'Eğer senin yerinde benim oğlum olsaydı...' Junior hakkında düşünmeye başladım. Elena'yla nasıl başladığını düşündüm. Ve bu beni... Rahatsız etti. Daha önce hiç bu açıdan düşünmemiştim."

"Hepsi bu mu?" diye fısıldıyor Ana.

"Büyük ölçüde."

"Ya?"

"Ya?"

"Bitti mi?"

"Evet. Daha sana göz koyduğumda bitmişti. Bunu sonunda o gece anladım, o da öyle."

“Üzgünüm” diyor.

“Ne için?”

“Ertesi gün o kadar öfkeli olduğum için.”

“Bebek, öfkeyi anlarım.”

Öfke benim göbek adım.

İç çekiyorum. “Görüyorsun Ana. Seni kendime istiyorum. Seni paylaşmak istemiyorum. Sahip olduğumuz şeyi daha önce hiç yaşamadım. Evreninin merkezi olmak istiyorum; en azından bir süre.”

“Öylesin” diye karşı çıkıyor. “Bu değişmeyecek.”

Kabullenmiş bir gülümsemeyle, “Ana” diye fısıldıyorum hafifçe. “Bu doğru değil. Nasıl olabilir?”

Gözlerine yaşlar birikiyor.

“Kahretsin... Ağlama Ana. Lütfen ağlama.” Yanağını avucuma alıyorum.

“Üzgünüm.” Titreyen dudaklarını başparmağımla okşarken içim acıyor.

“Hayır, Ana, hayır. Üzülme. Seveceğin bir kişi daha olacak. Ve haklısın. Olması gereken bu.”

“Nokta da seni sevecek. Nokta’nın, Junior’ın dünyasının merkezi olacaksın. Çocuklar anne babalarını koşulsuz sever Christian.”

Kanın yüzümden çekildiğini hissediyorum.

Ana, “Dünyaya böyle gelirler” diye devam ediyor bariz bir tutkuyla. “Sevmeye programlanmış olarak. Bütün bebekler, sen bile. Küçükken sevdiğin o çocuk kitabını düşün. Yine de anneni istiyordun. Onu seviyordun.”

Ella.

Hey, bacaksız. Hadi, arabalarını bulalım.

Büyük bir girdabın eşiğindeyim.

Kenarında sallanıyorum.

Güzel karıma bakarken elimi çenemin altına yumruk yapıyorum ve beni içine alan acıdan uzaklaşmak için akıntıya karşı savaşırken söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. “Hayır” diye fısıldıyorum.

Ana’nın gözyaşları yanaklarından süzülüyor. “Evet. Seviyordun. Elbette seviyordun. Bu bir seçenek değil. Bu yüzden bu kadar kırıldın.”

Sanki odadan ve vücudumdan bütün hava çekiliyor.

Girdabın içine sürükleniyorum.

"Bu yüzden beni sevebiliyorsun" diyor. "Affet onu. Kendi dünyasının acılarıyla savaşıyordu. Boktan bir anneydi ama sen onu seviyordun."

Girdapta kayboluyorum. Beni boğuyor.

Hey, bacaksız. Kek pişirelim mi?

Annem gülümseyip saçlarımı karıştırıyor.

İşte. Annem bana bir saç fırçası veriyor.

Bana gülümsüyor. Annem güzel.

Uzun saçları var. Şarkı söylüyor. Mutlu.

Bak, işte Grey.

Mutlu zamanlar da vardı... "Saçlarını tarardım. Güzeldi."

"Sana bir bakan bundan şüphe duymaz zaten."

"Boktan bir anneydi."

Ana, yaşlı gözleri şefkatle pırıldayarak başını sallıyor.

Gözlerimi kapatıp itiraf ediyorum. "Boktan bir baba olmaktan korkuyorum."

Ana yüzümü okşayarak beni yatıştırıyor. "Christian, bir an için olsun boktan bir baba olmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerimi açıp ona bakıyorum.

İşte orada... Anastasia Steele ışıltısı.

Adı gibi.⁷²

Savaşçım; benim için, benimle, bana karşı... Çocuğumuz için savaşıyor.

Nefesimi kesiyor.

Sırıtiyorum. Hayranlık içindeyim. "Hayır. Vereceğini sanmıyorum." Yüzünü okşuyorum. "Tanrım, güçlüsünüz Bayan Grey. Seni çok seviyorum." Alnından öpüyorum. "Böyle sevebileceğimi bilmiyordum."

"Ah, Christian" diye fısıldıyor.

"Uykudan önce hikâyemiz de burada bitti."

"Sıkı bir hikâyeydi."

"Başın nasıl?"

"Başım mı?"

72. İng. Steel: Çelik (ç.n.)

“Ağrıyor mu?”

“Hayır.”

“Güzel. Bence artık uyuman gerek.”

Ana ikna olmuyor.

“Uyu” diye çıkışıyorum. “İhtiyacın var.”

“Bir sorum var” diyor.

“Ya? Neymiş?”

“Neden birdenbire böyle... Nasıl desem, açıksözlü oldun? Bana bütün bunları anlattın ama normalde ağzından cımbızla laf alınıyor.”

“Öyle mi?”

“Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Neden açıksözlü oldum? Bilemiyorum. Belki seni soğuk betonun üstünde ölü gibi yatarken gördüğüm içindir.” Ana’nın yerde, Hyde’ın kız kardeşimi tuttuğu o harabe deponun önünde yatışı gözümün önüne gelince irkiliyorum. Düşüncelerimi bu sarsıcı olaydan uzaklaştırıp daha mutlu bir yöne, Junior’a kaydırıyorum. “Baba olacağım içindir. Bilmeyorum. Bilmek istediğini söyledin ve ben de Elena’nın aramıza girmesini istemiyorum. Giremez. O geçmişte kaldı. Bunu sana pek çok defa söyledim.”

“Eğer sana asılmasaydı, hâlâ arkadaş olur muydunuz?” diye soruyor.

“Bir sorudan fazlası oldu.”

“Affedersin. Bana söylemek zorunda değilsin.” Kızarıyor. Yanaklarında biraz renk görmek güzel. “Anlatacağını düşündüğüm-den fazlasını kendin anlattın zaten.”

“Hayır, sanmıyorum ama doğum gününden beri bana bitmemiş bir iş gibi hissettiriyordu. Çizgiyi aştı ve onunla işim bitti. Lütfen inan bana. Onu bir daha görmeyeceğim. Onun senin için kesin sınır olduğunu söylemiştin. Bu anladığım bir terim.”

Ana gülümsüyor. “İyi geceler Christian. Aydınlatıcı yatak hikâyen için teşekkürler.” Uzanıp dudaklarımı dudaklarına değdirirken diliyle beni kışkırtıyor. Alev alıyorum ve hemen geri çekiliyorum.

“Yapma. Seninle sevişmek için ölüyorum” diye fısıldıyorum arzuyla.

"Öyleyse yap."

"Hayır, dinlenmen gerek ve geç oldu. Uyu." Başucu lambasını kapatıyorum; karanlık bizi sarmalıyor.

"Seni koşulsuz seviyorum Christian" diyor Ana bana sokulurken.

"Biliyorum" diye fısıldıyorum ışıyla dolarak.

Sen... Bir de annem ve babam.

Koşulsuzca.

18 Eylül 2011, Pazar

Neredeyse gece yarısı. Biraz egzersiz dışında karımla sakin bir günün tadını çıkardım. Dışarıya sadece Ray'i görmek için çıktık. Durumu hızla iyiye gidiyor. Onun dışında Ana'ya yatakta kalıp dinlenmesi için ısrar ettim. Razi oldu ama birkaç kitap taslağını da okumak için yanına aldı ve ne kadar tatlı dil döksem de aksi için ikna edemedim.

Bayan Jones kız kardeşinden döndü ve bu akşam ikimiz için sağlıklı üç çeşit yemek hazırladı. Ana'nın iyiliği için en az benim kadar endişeli görünüyor.

Ana saat on civarında uyuyakaldı.

Ben yetişmem gereken işlerle ilgilendim ve şimdi Bayan Collier'in bana baktığı sırada annemle babama gönderdiği notları inceliyorum. Düzgün ve derli toplu bir el yazısı var ve sözleri, hafızanın karanlık köşelerini aydınlatan küçük anımsatmalar yapıyor.

Kristian onu yıkamama izin vermiyor ama kendini yıkamayı biliyor. Temizlenmesi için iki kere banyo yapması ve saçını nasıl yıkayacağını göstermem gerekti. Ona dokunmamıza asla izin vermiyor.

Kristian bugün daha iyi bir gün geçirdi. Hâlâ konuşmayı reddediyor. Konuşabiliyor mu, bilmiyoruz ama çok çabuk öfkeleniyor. Diğer çocuklar ondan korkuyor.

Kristian hâlâ hiçbirimizin ona dokunmasına izin vermiyor. Eğer dokunursak sinir krizi geçiriyor.

Kristian aç. Böyle küçücük, sıska bir çocuk için çok iştahlı. En çok makarna ve dondurmayı seviyor.

Kızımız Phoebe'nin Kristian'a kanı kaydadı. Ona çok düşkün. Kristian da onun ilgisine müsaade ediyor. Phoebe onunla birlikte

oturup resim yapıyor. Kristian'ın daha önce pek resim yaptığını sanmıyorum.

Phoebe nereye giderse Kristian peşinden gidiyor.

Bugün Kristian bir sinir krizi geçirdi. Battaniyesinden ayrılmak istemiyor. Ama çok kirli. Oturup çamaşır makinesinde yıkanırken izlemesine izin verdim. Ancak böyle sakinleşebildi.

Anılar bölük pörçük şekilde yüzeye çıkıyor ama en iyi hatırladığım his şaşkınlık. Yabancı bir yerde, yabancı bir aileyeydim. Korkunç derecede afallamış olmalıyım. O zamanları unutmayı tercih etmem normal. Ama notları okuyunca, orada bana hiç zarar verilmediğini görüyorum ve Phoebe'yi gerçekten hatırlıyorum. Bana şarkı söylerdi. Saçma şarkılar. İyi bir kızdı ve bana karşı özellikle tatlıydı.

Bizimkilere bu notları sakladıkları için minnettarım. O korkmuş, küçük çocuktan beri ne kadar büyük bir yol kat ettiğimi hatırlattılar bana. Artık o değilim. Artık o yok.

Bunları Ana'ya göstermeyi düşünüyorum ama sonra aklıma fotoğrafa verdiği tepki geliyor. O aç ve ilgisiz bırakılmış çocuğa baktıkça üzüntüsünü düşünüyorum. Ayrıca ona o Hyde hergelesini hatırlatır... Ve onunla ne kadar çok ortak noktamız olduğunu.

Boş versene.

Son günlerde başa çıkacak yeterince şey gördü.

Mektupları, resimleri ve fotoğrafları KRISTIAN yazılı bir karton dosyaya koyup, başka bir gün bakmak üzere güvenle dosya dolabına kaldırıyorum. Belki Ana tamamen iyileştiğinde bakarız. Ayrıca bunları Flynn'le konuşmalıyım ve bunu Ana'yla paylaşmadan önce yapmalıyım. O benim karım, terapistim değil.

Dosya dolabını kilitleyip saate bakıyorum.

Saat geç. Yatağa girdiğimde Ana uyuyor. Onu kollarımın arasına çekiyorum. O anlamsız bir şeyler mırıldanırken yatıştırıcı kokusunu içime çekip gözlerimi kapıyorum.

Rüya kapanım benim.

19 Eylül 2011, Pazartesi

Ana yanımda kıvrılmış, hâlâ deliksiz uyuyor. Saat sabah 07.16. Normalde daha erken kalkarım ama son birkaç gün beni de yordu. Çünkü egzersizin de etkisi olabilir. Sadece koşuya çıkmakla kalmayıp spor salonundaki aletlerle iki tur çalıştım ve bir saat sert kürek çektim. Bu sabah yine koşmaya gitmeyi düşünerek tavana bakarken gülümsüyorum. Fazladan enerji doluyum.

Belki Ana'ya benimle yaramazlık yapması için izin vermeliyim.

Çok cazip bir fikir.

Siktir.

Fazla cazip.

Derin bir nefes alıp kendi bildiğini okumak isteyen vücuduma itaat ediyorum ve telefonumu alıp yataktan çıkıyorum. Belki Ana uyandığında geri gelirim. Şu anda açım.

"Günaydın Bay Grey." Gail mutfakta. Hâlâ pijamalarımınla olduğuma şaşırsa da belli etmiyor. Hemen kahvemi yapmak için Gaggia'ya⁷³ gidiyor.

"Günaydın Bayan Jones."

"Bayan Grey bu sabah nasıl?"

"Hâlâ uyuyor."

Memnun bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Size ne verebilirim?"

"Omlet. Lütfen."

"Pastırma, mantar ve peynir?"

"Harika." Bir fincan taze çekilmiş kahveyi önüme koyuyor.

Karımın baş sayfada olmadığına memnun bir şekilde *The Seattle Times*'ı karıştırıyorum ve Ana'yla bugün ne yapsak diye düşünürken emlak sayfası karşıma çıkıyor.

Tabii ya!

"Gail." Dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Ana'nın nasıl hissettiğine bağlı olarak, bugün daha sonra yeni eve gidebiliriz diye düşünüyorum. Bize bir piknik çantası hazırlar mısınız?"

"Zevkle efendim. Hazır olduğunda Taylor'dan R8'e indirmesini isterim."

73. Bir kahve makinesi markası. (ç.n.)

"Teşekkürler."

Ofise gitmeyeceğimi haber vermek için Andrea'yı arıyorum ve bugünün toplantılarını yeniden planlamasını istiyorum. Sakince karşılıyor. "Tamam Bay Grey. Bayan Grey nasıl?" diye soruyor çekinerek.

"Çok daha iyi. Teşekkürler."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bana ihtiyacın olursa cep telefonum yanımda olacak."

Omletim umduğumu tamamen karşılıyor. Mutlulukla yerken başımı kaldırıyorum. Ana kapıda duruyor. İyi dinlenmiş görünüyor. Yanağındaki çürük geçmiş ama bir yere gidecekmiş gibi giyinmiş. Üstünde uygunsuzluğun sınırlarında bir etek var. Tamamen bacaklardan ve beni-becer diyen yüksek topuklulardan ibaret. Ne düşündüğümü unutuyorum.

"Günaydın Bayan Grey. Bir yere mi gidiyorsunuz?" Sesim boğuk çıkıyor.

"İşe." Bana odayı aydınlatan bir gülücük atıyor.

Cesareti karşısında kaşlarım çatılıyor. "Sanmıyorum. Dr. Singh bir hafta iş yok dedi."

"Christian, bütün günü yatakta tek başıma uzanarak geçirmeyeceğim." Bana anlık, ateşli bir bakış atıyor. Bütün doğru yerlerimde hissediyorum. "Ben de işe gidebilirim. Günaydın Gail."

"Bayan Grey." Bayan Jones gülümsemesini saklamak için dudaklarını bastırıyor. "Kahvaltı ister misiniz?"

"Lütfen."

"Granola mı?"

"Tam kepekli ekmekle omleti tercih ederim."

"Tabii Bayan Grey" diyor Gail kocaman bir gülümsemeyle.

"Ana, işe gitmiyorsun." Gitmesi gerektiğini düşünmesine gülüyorum.

"Ama..."

"Hayır. O kadar. Tartışma yok." Ben patronunun patronuyum ve cevap hayır.

Gözlerini kısıyor ama ters ters bakarken üstümdekileri fark edince kaşları çatılıyor. "Sen işe gidiyor musun?"

Başımı sallayarak pijama altıma bakıyorum. "Hayır."

"Bugün pazartesi, değil mi?"

Sırtıyorum. "Son baktığımda öyleydi."

"Yoksa işi asıyor musun?" Ses tonuna bakılırsa sanırım ilgisini çekti ve biraz da şaşırdı.

"Seni burada başını belaya sokasın diye tek başına bırakacak değilim. Ayrıca Dr. Singh bir haftadan önce işe gidemeyeceğini söyledi. Hatırlıyor musun?"

Yanımdaki bar taburesine oturuyor. Eteği daha da yukarı çıkıp üst bacaklarını gözlerimin önüne serince ne diyeceğimi unutuyorum. "Güzel görünüyorsun" diye mırıldanıyorum. Bacak bacak üstüne atıyor. "Çok güzel. Özellikle burası." Parmağımı, çorabının bitimiyle eteğinin ucu arasında gözler önüne serilen teninde gezdirmekten kendimi alamıyorum. "Bu etek çok kısa" diye mırıldanıyorum.

Gözlerimi bacaklarınızdan alamıyorum Bayan Grey.

Onayladığımdan emin değilim.

"Öyle mi? Fark etmedim." Elini umursamazca sallıyor.

Gözlerimi bacaklarından koparıp gözlerinin içine bakıyorum. "Gerçekten mi Bayan Grey?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu kılığın işyeri için uygun olduğundan emin değilim."

"Eh, işe gitmediğime göre bu bir müzakere konusu" diyor sert bir havayla.

"Müzakere?"

Sadece ağzını oynatarak bana "Müzakere" deyince gülmemek için kendimi tutuyorum.

Yine o zeki ağız. Omletimden bir parça daha alıyorum. "Daha iyi bir fikrim var."

"Öyle mi?"

Gözlerim gözleriyle buluşuyor ve birdenbire orada; o çok iyi bildiğim bakış... Bana karşılık veren arzusu. Aramızdaki havada, ikimize özel o elektrik kıvılcımlanıyor.

Hafifçe iç çekerken onu kendime çekip fısıldıyorum. "Eve gidip Elliot'ın neler yaptığına bakabiliriz."

Yüzünde anlık bir hayal kırıklığı beliriyor ama baştan çıkarıcı teklifime hemen gülümsüyor. "Çok isterim."

"Güzel."

"Çalışman gerekmiyor mu?"

"Hayır. Ros Tayvan'dan döndü. Her şey iyi gitmiş. Bugün her şey yolunda."

Kendi patronun olmanın bazı avantajları var.

"Tayvan'a senin gideceğini sanıyordum."

"Ana, hastanedeydin." *Seni asla bırakmazdım.*

"Ah."

"Evet... Ah. O yüzden bugün karımla biraz güzel zaman geçireceğim." Bayan Jones'un harika kahvesinden bir yudum alıyorum.

"Güzel zaman mı?" Ana'nın arzuları her hecede kendini belli ediyor.

Ah bebek.

Gail, çırpılmış yumurtasını Ana'nın önüne koyuyor. "Güzel zaman" diye mırıldanıyorum.

Ana'nın gözleri dudaklarımdan kahvaltısına iniyor ve kahvaltı kazanıyor.

Lanet olsun. Çırpılmış yumurtaya yenilmek.

"Yediğini görmek güzel" diye mırıldanıyorum ve tabağımı kenara itip tabureden inerken saçlarından öpüyorum. "Ben duşa giriyorum."

"Şey... Gelip sırtını sabunlayayım mı?" diye soruyor ağzı dolu halde.

"Hayır. Ye."

Banyoya doğru giderken gözlerini üstümde hissediyorum. Çıkarken tişörtümü çıkarıyorum. Bunu bana katılması için ayartma amaçlı yapıp yapmadığımı bilmiyorum. Ellerimi ondan uzak tutmak çeşitli yönlerden, giderek zorlaşıyor.

Grey, büyü artık.

Ana önce Ray'i görmeye gitmek için ısrar etti ama uzun kalmıyoruz. Bay Rodriguez yanında ve dün oynanmış bir İngiliz futbol maçını izliyorlar. Manchester United ve Chelsea. Manchester United iki gol önde ve tezahüratlarına bakılırsa bu Bay Rodriguez'i aşırı sevindiriyor.

İç çekiyorum. Futbola bir türlü ilgi duyamıyorum.

Ana bana acıyıp Ray'e veda ediyor.
Tanrı'ya şükür.

R8'imde yeni eve doğru giderken arkama yaslanıp rahatlıyorum. Elliot'ın yarattığı yıkımı ve umarım ki gelecekteki evimizin ilk aşamalarını görmek için heyecanlıyım.

Ana gökdelen topuklu ayakkabılarının yerine düztaban bir çift ayakkabı giydi. Audi'nin ses sisteminden yükselen bir Crosby, Stills & Nash şarkısına ayağıyla tempo tutarken gezmeye çıktığı için mutlu görünüyor. İki gün zorunlu yatak istirahati iyi geldi. Yanakları renklendi ve ona baktığımda bana yumuşak, tatlı bir şekilde gülümsüyor. O Hyde şeytanıyla yaşadığı korkunç olayı kafasından atmışa benziyor.

Onu aklımdan uzaklaştırıyorum.

Oraya gitme Grey.

Keyfimi bozmak istemiyorum.

Birkaç gece önce, ruhumu açtığımdan beri kendimi daha mutlu hissediyorum. Karıma içimi dökmenin bu kadar faydalı olabileceği aklıma gelmezdi. Sonunda Elena Lincoln denen hayaletten kurtulduğum için mi yoksa annemle babam, eski hayatım denen o eksik yapbozun bazı parçalarını tamamladığı için mi bilmiyorum ama kalbim nedense daha hafif hatta daha özgür ama her zamanki gibi yanımdaki güzel kadına sımsıkı bağlı.

Ana beni biliyor.

İçimdeki karanlığı kırıp parlak bir ışığa dönüştürüyor.

Hayalperest halime bakıp başımı sallıyorum.

Süslü kelimeler Grey.

Yaptığım her şeye rağmen hâlâ yanımda.

Sevgisinin sıcaklığı damarlarıma yayılıyor.

Uzanıp bacağını sıkıyorum sonra parmaklarımı eteğinin örtelediği yerlere götürerek tenine dokunmanın tadını çıkarıyorum. "Üstünü değiştirmedigine sevindim."

Elini elimin üstüne koyuyor. "Beni kışkırtmaya devam edecek misin?"

Yaptığının kışkırtmak olduğunu bilmiyordum.

Ama dur, bozuntuya vermeyeyim. "Belki."

"Neden?"

"Çünkü yapabilirim." Ona sırtıyorum.

"Bu oyunu ben de oynayabilirim" diye fısıldıyor.

Parmaklarımı bacaklarının içine doğru götürüyorum. "Oynayın da görelim Bayan Grey."

Elimi alıp dizime koyuyor. "Pekâlâ, elini kendine saklayabilirsin" diyor iffetli bir havayla.

"Nasıl isterseniz Bayan Grey."

Gülümsememi saklayamıyorum. Oyuncu Ana'yı seviyorum.

Ha. Ana'yı seviyorum. Nokta.

Evimizin bahçe kapısına vardığımızda durup panele giriş kodunu giriyorum. Metal kapılar rahatsız edildikleri için gıcırtyla protesto ederek yavaşça iki yana açılıyor. Yenilenmeleri gerek. Sonunda ona da sıra gelecek. Araba yolunda hızla sürerken keşke arabanın üstünü açsaydım diye düşünüyorum. Çayırın uzun otları eylül güneşinde altın renginde ve yolun iki yanında sıralanan ağaçlar, yaklaşan sonbaharın renklerini donanmış. Uzaklarda Sound'un parlak mavisi görünüyor. Huzurlu bir cennet.

Ve bizim.

Yol geniş bir kavis çizerken ev görünüyor. Etrafını Elliot'ın inşaat kamyonları çevirmiş. Bir yapı iskelesinin arkasında kalmış ve Elliot'ın elemanları çatıda çalışıyor. Portikonun önüne yanaşıp kontağı kapatıyorum ve Ana'ya dönüyorum. "Hadi, gidip Elliot'ı bulalım." Şimdiye kadar neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum.

"O burada mı?"

"Umarım. Ona yeterince para ödüyorum."

Gülüyor ve birlikte arabadan iniyoruz.

"Naber kardeşim!" Elliot'ın bağırıldığını duyuyorum ama onu göremiyorum.

"Yukarı bak!" Çatıya göz gezdiriyorum. Neyse ki güneşin parlaltısına karşı gözümde aviator gözlüklerim var ve işte orada, bize el sallıyor. Pişmiş kelle gibi sırtıyor. "Sonunda teşrif ettiniz. Orada kalın. Hemen iniyorum."

Ana uzattığım elimi tutuyor ve beklerken gelecekteki evimize bakıyoruz. Hatırladığımdan daha büyük.

Çocuğumuz için yeterince alan var.

Beklenmedik düşünceme şaşıyorum.

Sonunda Elliot kapıda beliriyor. Üstü başı kir içinde ama gülümsemesi yerli yerinde. Geldiğimize çok sevindiği belli oluyor. "Hoş geldin kardeşim." Benimle derin bir kuyudan su pompalamaya çalışır gibi tokalaşıyor. "Peki, siz nasılsınız küçük hanım?" Ana'yı kucaklayıp döndürüyor.

"Daha iyiyim, teşekkürler" diyor Ana gülerek. Sanırım biraz utanıyor.

Oğlum! Karımı tartaklamayı bırak! Kaburgalarında çürükler var!

Ana'yı yere bırakırken ona kaşlarını çatarak bakıyorum.

Dangalak.

Ama beni umursamıyor. Bugün kimse havasını bozamaz. "Hadi, şantiye ofisine geçelim. Şunlardan takmanız gerekecek." Başındaki kaskı tıklatarak işaret ediyor.

Elliot bize evi veya evden artakalanı, detaylı bir turla gezdiriyor. Sadece kabuğu kalmış gibi. Süregiden işleri ve her biri için ne kadar zaman gerekeceğini titizlikle açıklıyor. Böyle, havasında olduğu zamanlarda ilgiyi toplamayı biliyor. Ana ile mest olmuş bir halde onu dinliyoruz.

Arka taraftaki duvar yok olmuş. Yerine Gia Matteo'nun cam duvarı gelecek. Manzara göz kamaştırıcı. Sound'un üstünde birkaç yelkenli var. Buradaki ziyaretimiz bitince *The Grace*'e gitmeyi çekiyor canım ama Ana'nın yaralarını düşününce, bu pek iyi bir fikir değil. Hâlâ iyileşme sürecinde ve kendini zorlamaması gerek.

"Noel'e doğru bitirmeyi umuyoruz" diye haber veriyor Elliot.

"Gelecek yıl" diye araya giriyorum. *Noel'de taşınmış olmamız olanaksız.*

"Göreceğiz. Rüzgâr doğru yerden eserse mümkün olabilir."

Turumuzu mutfakta nokt alıyor. "İkinizi bırakayım da dolaşın. Dikkatli olun. Burası bir şantiye."

"Elbette. Teşekkürler Elliot."

Ağabeyim bize neşeyle el sallayıp çatıdaki inşaat ekibinin yanına dönmek için üstü örtülmüş merdivenlere doğru uzaklaşıyor. Ana'nın elini tutuyorum. "Mutlu musun?"

Baş döndürücü bir gülümsemeyle bakıyor bana. "Çok. Bayıldım. Sen?"

"Aynen."

"Güzel. Biber tablolarını burası için düşündüm." Ana duvarlardan birini gösteriyor.

Başımınla onaylıyorum. "José'nin portrelerini de bu eve asmak istiyorum. Yerine senin karar vermen gerek."

Yanaklarına o tatlı pembe tonu yayılıyor. "Fazla görmeyeceğim bir yer olsun."

"Yapma böyle." Başparmağımla altdudağını okşuyorum. "Onlar benim en sevdiğim fotoğraflar. Ofisimde asılı olana bayılıyorum."

"Nedenini hiç anlamıyorum." Dudak bükerek başparmağımı öpüyor.

"Gün boyunca o gülümseyen güzel yüzüne bakmaktan daha iyi bir işim yok. Aç mısın?"

"Ne için aç mıyım?" Bana çok iyi bildiğim o davetkâr bakışını atıyor.

Ah, bebek. Buna ancak bir yere kadar karşı koyabilirim.

"Yemek için Bayan Grey." Ona küçük bir öpücük veriyorum.

Dudak bükerek iç çekiyor. "Evet. Bugünlerde hep açım."

"Üçümüz piknik yapabiliriz."

"Üçümüz mü? Gelecek biri mi var?"

Başımı yana yatırıyorum.

Birini mi unuttun Ana? "Yaklaşık yedi, sekiz ay sonra" diye mıldanıyorum.

Bana sersemce sırtıyor... *Hah, o işte.*

"Açık havada yemeyi tercih edeceğini düşündüm" diyorum sıradan bir tavırla.

"Çayırda mı?"

Başımı sallıyorum.

"Kesinlikle." Ana heyecanlanıyor ve ben piknik fikrim yüzünden boyum beş karış uzamış gibi hissediyorum. Burada baş başa kalabileceğimiz çok yer var.

"Burası aile kurmak için harika bir yer olacak." Karıma bakıyorum.

Junior burada mutlu olacak.

Çayır arka bahçesi olacak.

Elimi uzatıp karnına koyuyorum.

Ana bir an nefesini tutup elini elimin üstüne yerleştiriyor.

"İnanması çok zor" diye fısıldıyorum.

"Biliyorum. Ah, bir dakika, kanıtım var. Bir resim."

"Gerçekten mi? Bebeğin ilk gülümsemesi mi yoksa?"

Cüzdanından, üzerinde siyah beyaz görüntüler olan parlak bir kâğıt çıkarıp bana veriyor. "Görüyor musun?" diyor.

Grenli fotoğraf büyük ölçüde gri ama ortasında küçük, karanlık bir boşluk var ve onun içinde griye tutunmuş ama karanlıkta görünebilen minik bir anomali. "Aah, Nokta" diye fısıldıyorum hayretle. "Evet, gördüm."

Bizim noktamız. Vay canına. Bizim küçük insanımız. Bebek Grey.

Ana'yla bu anı kaçırdığım için duyduğum anlık pişmanlık beni şaşırtıyor.

"Senin çocuğun" diye fısıldıyor.

"Bizim çocuğumuz" diye düzeltiyorum.

"İlk çocuğumuz."

"İlk mi?" Ne?

"En az iki tane olmalı." Ana'nın sesi umut dolu.

"İki mi?" Kahretsin! "Tek seferde bir çocukla ilerleyebilir miyiz?"

Bana sevecen bir tavırla gülümsüyor. "Tabii."

Elini tutuyorum, birlikte evin içinden tekrar ön kapıya gidiyoruz.

Çok güzel bir öğleden sonra. Sound'un, çayırdaki çimenlerin ve çiçeklerin kokusu havada. Güzel karım yanımda. Ve yakında üç kişi olacağız. "Sizinkilere ne zaman söyleyeceksin?" diye soruyorum.

"Yakında. Ray'e bu sabah söylemeyi düşündüm ama Bay Rodriguez oradaydı." Omuz silkiyor.

Başımı sallıyorum. *Anlıyorum Ana.*

R8'in bagajından piknik sepetini ve Ana'nın Londra'dayken Harrods'tan aldığı ekose battaniyeyi alıyorum. "Gel." El ele çayırdaki ilerliyoruz. Evden yeterince uzaklaşınca elini bırakıyorum; birlikte battaniyeyi yere seriyoruz. Yanına oturup ceketimi om-

zumdan atıyorum; ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum. Bir süre durup sadece nefes alıyorum. Ciğerlerimi taze havayla dolduruyorum. Uzun otlarla çevrelenmiş halde, dünyadan uzakta, kendi baloncuğumuzdayız. Ana piknik sepetini açıp Bayan Jones'un içine koyduklarını incelerken telefonum titreşiyor.

Kahretsin.

Arayan Ros.

"... Sorumu cevapladığın için teşekkürler ve Ana'nın iyiye gittiğini duyduğuma sevindim" diyor telefonda.

"Bir şey değil." Bu ikinci arayışı ve pikniğimize başladığımızdan beri aldığım üçüncü arama.

"Bu kadar vazgeçilmez olmamalısın."

Gülüyorum. "Beni şımartıyorsun."

Ana, konuştuklarıma yarı kulak vererek yanımda uzanıyor. Son söylediklerime kaşları çatılıyor.

"Birkaç gün dinlenmelisin" diyorum Ros'a. "Hafta sonunun çoğunu Tayvan'dan dönüş yolunda geçirdin ne de olsa."

"Harika bir fikir. Senin için uygunsa perşembe ve cuma izin alabilirim."

"Tabii Ros. Nasıl istersen."

"Tamam. Teşekkürler Christian. Hoşça kal."

Telefonumu yere atıp ellerimi dizlerime koyarak karımı izliyorum. Battaniyemize uzanmış, dalgın bir ifadeyle gökyüzüne bakıyor. Uzanıp, Bayan Jones'un hazırladığı mükemmel piknikten kalan çileklerden alıp Ana'nın dudaklarında gezdiriyorum. Dudaklarını aralıyor, dilinin ucuyla oynadıktan sonra çileği sıcak ve ıslak ağzına alıyor.

Kasıklarımnda hissediyorum. "Lezzetli mi?" diye fısıldıyorum.

"Çok."

"Doydun mu?"

"Çileğe evet." Sesi alçak.

Ana, bizi burada kimse göremez.

Uslu dur Grey.

Gülümsüyorum. Yeter. Konuyu değiştiriyorum. "Bayan Jones sağlam bir piknik hazırlamış."

"Hem de nasıl."

Tanrım, karımı özledim. Her şeyini. Uzanıp başımı nazikçe karnına yaslıyorum. Ona şu anda yapmak istediğim bütün o şeyleri düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapıyorum. Başımı okşuyor.

Ah, cennet bu.

BlackBerry'm yine titreşmeye başlıyor.

Kahretsin. Arayan Welch. Ne istiyor?

Araya girdiği için biraz suratsızca yanıtlıyorum. "Welch."

"Bay Grey. Bir gelişme var. Hyde'ın kefaletini Lincoln Kerestecilik'ten Eric Lincoln ödemiş."

Siktir.

O aşâğılık hergele.

Doğruluyorum. Öfkem kabarıırken hislerim alarma geçiyor.

"Bir itirazınız yoksa onu takibe almak istiyorum."

"7/24" diye homurdanarak onaylıyorum.

Lincoln ne cüretle Hyde'la işbirliği yapar.

Bu bir savaş ilanı.

"Tamam. Başka ne planlamış olabileceğini veya ikisinin bağlantısının ne olduğunu bilmiyorum. Bulacağım."

"Teşekkürler." Kapatıyor. Sinirlerimi zor zapt ediyorum. Telefonumu alıyorum. İntikam zamanının şimdi geldiğini anlıyorum. Planlarımı uzun zaman önce yapmıştım ve dedikleri gibi, intikam soğuk yenen bir yemek. Ana'ya sakince gülümseyip Ros'u arıyorum.

"Christian. İzin gününün tadını çıkarıyorsun sanıyordum."

Dizüstü oturuyorum. *Havadan sudan konuşmaya aramadım.*

"Ros, Lincoln Kerestecilik'teki hissemiz ne kadar?"

"Hemen kontrol edeyim." İş havasına giriyor. "Bütün paravan şirketler arasında yüzde altmışı bizde."

Mükemmel.

"Öyleyse hisseleri GŞT'ye kat ve sonra da yönetim kurulunu kov."

"Hepsini mi? Bir şey mi oldu?"

"CEO hariç."

"Christian, bu mantıklı gelmiyor."

"Umurumda değil."

Yutkunuyor. "Ortada şirket kalmayacak. CEO ne yapabilir? Bu şirketi tasfiye etmek istiyorsan yolu bu değil."

"Seni anlıyorum, sadece yap" diye kükrerken öfkemi bastırmaya çalışıyorum.

Teslim olmuş gibi iç çekiyor. "Hisseler senin." Daha fazla tartışmayacak.

Biraz daha sakinleşerek, "Teşekkürler" diyorum.

"Marco'yu işe koyacağım."

"Bana haber ver."

Kapattığımda Ana gözleri açılmış, bana bakıyor. "Ne oldu?" diye fısıldıyor.

"Linc."

"Linc mi? Elena'nın eski kocası mı?"

"Ta kendisi. Hyde'ın kefaletini o karşılamış."

Ana'nın ağzı açık kalıyor. "Eh, o zaman aptal durumuna düşecek" diyor dehşet içinde. "Yani, Hyde kefaletle dışarda olduğu sırada yeni bir suç işlediğine göre..."

Ana'nın yanıtı her zamanki gibi zekice. "Doğru bir noktaya parmak bastınız Bayan Grey."

"Az önce ne yaptın?" Karşıma geçip dizlerinin üstüne doğruluyor.

"Onu kullanıp attım."

Ürperiyor. "Şey... Sanki bu biraz ani oldu."

"Ben anı yaşamayı seven bir adamım."

"Bunun farkındayım."

"Bu planı bir süredir cebimde tutuyordum" diye açıklıyorum.

Saldırgan bir devralma.

"Ya?" Ana başını yana eğerek yanıtlar bekliyor. Ona söylemekte kararsız kalıyorum.

Boş ver, zaten Elena hakkında her şeyi biliyor. Derin bir nefes alıp ona uyarın bir bakış atıyorum. Bu sert olacak Ana. "Yıllarca önce, yirmi bir yaşındayken, Linc bir gün karısını hastanelik edene kadar dövdü. Beni becerdiği için çenesini, sol kolunu ve dört kaburga kemiğini kırdı. Şimdi de beni öldürmeye çalışan, kız kardeşimi kaçıran ve karımın kafatasını çatlatan bir adamın kefaletini ödediğini öğreniyorum. Artık yeter. Bence bedelini ödetme zama-

nı geldi." Zihnim, beni de dövdüğü o korkunç ana kayıyor. Çenemin yerinden çıktığını sanmıştım. Sinir bozucu olayı hatırlarken elim çeneme gidiyor. Birkaç dakikalığına bilincimi yitirmiştim ve Elena'ya yapacaklarını yapması için bu kadar zaman yetmişti.

Ve ben bir şey yapmamıştım. Fazlasıyla şoke olmuştum... Fazlasıyla sersemlemiştim.

Lanet olsun. Grey, dur. Şimdi.

Ana'nın yüzü beyazlıyor. "İyi bir noktaya parmak bastınız Bay Grey" diyor.

"Ana, ben böyleyim. Genellikle intikam almak için uğraşmam ama bunu onun yanına bırakamam. Elena'ya yaptığı... Eh, o da dava açabilirdi ama açmadı. Bu onun bileceği iş." Çenem kasılıyor. "Ama Hyde'la haddini fazlasıyla aştı. Linc, ailemin peşine düşerek bu işi kişiselleştirdi. Onu ezeceğim; şirketini burnunun ucunda parçalayacağım ve parçalarını da en yüksek teklifi verene satacağım. Onu batıracağım."

Ana yutkunuyor.

"Ayrıca" diye ekliyorum daha hafif bir tonla, "Bu işten iyi para kazanacağız."

Birkaç defa gözlerini kırptırıyor. Bana başka bir gözle bakmaya başladığından şüpheleniyorum. *İyi bir gözle değil.*

Kahretsin. "Seni korkutmak istemedim."

"Korkutmadın" diye fısıldıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. Gerçeği mi söylüyor? Yoksa ben kötü hissetmeyeyim diye mi böyle diyor?

"Sadece beni şaşırttın" diye itiraf ediyor.

Yüzünü avuçlarıma alıp dudaklarımı dudaklarına sürtüyorum.

Üzgün değilim Ana. "Seni korumak için her şeyi yaparım. Ailemi korumak için. Bu ufaklığı korumak için." Elimi karnına koyunca Ana'nın nefesi tekliyor.

Gözleri gözlerimle buluşuyor ve mavi derinliklerinde tüten arzusu beni çağırıyor.

Siktir.

Onu istiyorum.

Çok akıl çelici. Parmaklarımı biraz daha indirip, parmak uçla-

nımla eteğinin üstünden cinsel organını okşayarak onu kışkırtıyorum.

Ana başımı tutup parmaklarını saçlarıma geçirerek saldırıyor ve dudaklarımı dudaklarına çekiyor. Şaşkınlıkla bir an kalakalıyorum. Dili doğrudan ağızımın içine giriyor.

Sıcak ve ağır bir arzu, ışık hızıyla yol alıp penisimin ucuna ulaşıyor.

Lanet olsun, sertleşiyorum.

İnleyerek öpüşüne karşılık veriyorum. Dilim diline dolanıyor.

Çok uzun zaman oldu.

Tadı, hissi. Her şey o. Dudaklarının üstünde özlemle, "Ana" diye fısıldıyorum. Büyülenmiş gibiyim. Ellerim kendiliğinden güzel kıcının üzerinden eteğinin bitimine ilerliyor ve bacaklarının yumuşak etine ulaşıyor.

Bu kısa etek için kutsal her şeye şükürler olsun!

Gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyor; her zamanki gibi parmakları birbirine dolanıyor.

Ve bocalayan elleri bir an için aklımı dağıtıyor.

"Hey, Ana... Dur." Müthiş bir çabayla geri çekilip ellerini tutuyorum. Çılgına dönmüş gibi, "Hayır" diye bağırıyor ve dişini alt-dudağıma takıyor. "Hayır." İsrar ediyor. Koyulaşan mavi gözleri bana özlemle bakıyor. Dudağıma bırakıyor. "Seni istiyorum."

Ana! Yaralısın!

Vücudum Ana'yla aynı fikirde.

"Lütfen, sana ihtiyacım var." İçten gelen bir yalvarış bu.

Of, siktir.

Benden bu kadar. Ana'nın ateşi ve ihtiyacım karşısında teslim oluyorum. İnliyorum ve dudaklarım dudaklarını buluyor. Onu öperek bir daha tadına bakıyorum. Başını tutup elimi vücudundan beline indiriyorum ve onu nazikçe sırtüstü yatırıp yanına uzanıyorum.

Öpüşüyoruz.

Ve öpüşüyoruz.

Dudaklar ve diller birbirine kenetlenerek.

Birbirimizle yeniden tanışıyoruz.

Nefes almak için çekilip, tutkuyla buğulanmış gözlerine bakıyorum. "Çok güzelsiniz Bayan Grey."

Parmakları yüzümde dolaşıyor. "Siz de öyle Bay Grey. Hem içiniz hem dışınız."

Ah, bunun doğru olduğundan emin değilim.

Parmakları kaşlarımın hattını takip ediyor. "Kaşlarını çatma" diye fısıldıyor. "Bana göre öyle; kızgın olduğunda bile."

En tatlı şeyleri söylüyor. İnleyerek onu yine öpüyorum ve vücudunu bana yükselterek verdiği tepkinin zevkine varıyorum. "Seni özledim." Kelimelerim yetersiz ve ardındaki duyguyu karşılamıyorlar.

O benim bütün dünyam.

Dişlerimi çenesinde gezdiriyorum.

"Ben de seni özledim. Ah, Christian."

Tutkusu beni cesaretlendiriyor. Dudaklarımı boynunda gezdirip yumuşak, ıslak öpücükler bırakıyorum. Gömleğinin düğmelerini çözüyorum ve çekerek açıp memelerinin yumuşak şişkinliğini öpüyorum.

Güzel Tanrım, büyümüşler!

Şimdiden.

Hmm. "Vücudun değişiyor" diye mırıldanıyorum beğeniyle. Başparmağımı sutyeninin üstüne sürterek meme ucunu, dudaklarım için yalvarana kadar uyandırıyorum. "Hoşuma gitti..."

Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Bilmiyorum. Umurumda değil. Sadece karıma hayran olmakla meşgulüm. Burnumu ve dilimi beyaz sutyenin ince kumaşının üstünden memesine sürtüyorum. Meme ucu özgürlüğüne kavuşmak için sutyeni zorlarken dişlerimi kullanarak sutyeni indirip onu kurtarıyorum. Hafif rüzgârda büzüşüyor. Onu yavaşça ağzıma alıp sert bir şekilde emiyorum.

"Ah!" Ana altımda inleyip irkiliyor.

Siktir! Kaburgaları!

Hemen duruyorum. "Ana!" Lanet olsun. "İşte bundan bahsediyorum. Kendini korumayı bilmiyorsun. Canını yakmak istemiyorum."

Çaresizce yanan gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hayır! Durma" diye sızlanıyor. "Lütfen."

Kahretsin. Bütün vücudum durma diye haykırıyor.

Ama...

Boş ver!

"Gel." Onu dikkatlice kaldırıp üstüme oturtuyorum. Ellerimi bacaklarından yukarı, dizüstü çoraplarının bitimine kaydırıyorum. "İşte. Böyle daha iyi. Manzaranın da tadını çıkarıyorum." İki memesinin de tadını çıkarmak için parmağımı sutyenin diğer tarafına takıp çekiyorum. Memelerini avuçlarken Ana inleyerek başını geriye atıyor ve memelerini iyice elime itiyor.

Ah, bebek.

İki meme ucuyla da iyice büyüyene kadar oynuyorum. Ana haykırıyor. Ağzını istiyorum. Burun buruna geleceğimiz şekilde doğruluyorum ve onu öpüyorum. Dilim ve parmaklarım onu kışkırtmaya devam ediyor.

Ana'nın parmakları yine gömleğimde, kalan düğmeleri açmaya çabalıyor ve beni öyle ateşli öpüyor ki ikimizden birinin patlayacağından eminim. Öpüşlerinde bir gözü dönmüslük var. "Hey..." Başını nazikçe tutup geri çekiyorum. "Acele etme. Ağır-dan al. Tadını çıkarmak istiyorum."

"Christian, çok uzun zaman oldu." Nefes nefese.

Biliyorum ama yaralısın. Düşüncesizce davranmayalım.

"Yavaş." Ve bu bir rica değil. Dudaklarımı ağzının sağ köşesine bastırıyorum. "Yavaş." Sol köşesine. "Yavaş bebek." Altdudağını emiyorum. "Hadi yavaşlayalım." Başını avuçlarımdan arasında tutarak onu öpmeye devam ediyorum. Dilim dilini zapt ederek, dili dilimi ayartarak. Parmaklarını yüzümde, çenemde, boynumda gezdiriyor sonra yine gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. Gömleğimi açıp göğsümü okşuyor sonra beni itiyor. Altında yere kapanıyorum.

Bana yukarıdan bakarak kasıklarımın üstünde kıvranıyor.

Hevesli penisimin sürtünmenin tadını çıkarması için kalçamı yükseltiyorum.

Ana beni izliyor. Parmaklarının uçlarını ağzımda gezdirirken dudakları aralanıyor. Devam ediyor; parmakları çenemi sıyrarak boynuma, boğazımın bitimine iniyor. Eğilip parmaklarının geçtiği yerlere yumuşak öpücükler konduruyor. Çenemi ve boynumu yalıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve hislere teslim olurken inleye-

rek başımı geriye atıyorum. Dili, boğazımdan göğsüme yolculuğuna devam ediyor. Durup yara izlerimi öpüyor.

Ana.

Kendimi onun derinliklerine gömmek istiyorum. Kalçalarını kavrayıp kararan bakışlarımla kararan gözlerini buluyorum. "Bunu mu istiyorsun? Burada mı?" Sesim ihtiyaç içinde kısık çıkıyor.

"Evet" diye mırıldanıyor sonra yine eğiliyor. Dudakları ve diliyle meme ucumu kışkırtıp hafifçe çekiyor.

Zevk vücuduma hızla yayılırken hayranlıkla fısıldıyorum. "Ah, Ana." Beline sarılıp onu kaldırıyorum. Pantolonumun düğmesini çabucak çözüp fermuarımı açıyorum ve iç çamaşırlarımı indirip penisimi serbest bırakıyorum. Onu yine kucağıma oturtuyorum. Sürtünmeye devam ediyor.

Ah. İçinde olmaya ihtiyacım var. Ellerimi bacaklarından yukarı çıkarıp dizüstü çorabın bittiği yerde duruyorum. Başparmaklarımla sıcak etinin üstünde daireler çiziyorum sonra daha da yukarı çıkarak dantel külotunun üstünden nemli bölgesini okşuyorum.

Ana nefesini tutuyor.

"Umarım külotunla duygusal bir bağın yoktur" diye fısıldarken parmaklarım külotun arasından içeri girip ona dokunuyor.

Vay canına. Sırılsıklam.

Benim için hazır.

Başparmaklarımla kumaşı çekiyorum ve yırtılıyor.

Evet!

Ellerimi kasıklarına kaydırırken başparmaklarım klitorisine sürtünüyor ve popomu sıkarak penisime bir temas arıyorum. Üstümde kayıyor.

"Ne kadar ıslandığını hissedebiliyorum."

Muhteşem bir tanrıçasın Ana.

Yine göz göze gelecek şekilde doğruluyorum, beline sarılıp burnumu burnuna sürtüyorum. "Bunu ağırdan alacağız Bayan Grey. Seni her şeyinle hissetmek istiyorum." Karşı çıkmasına fırsat vermeden onu tekrar kaldırıyorum ve nazikçe üstüme oturarak içini ağır ağır dolduruyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve her bir nefis milimetresinin tadını çıkarıyorum.

Cennet gibi.

"Ah!" Ana inleyerek kollarımı tutuyor. Başlamak için hevesle yükselmeye çalışıyor ama gözlerimi açıp onu tutuyorum.

"Her şeyimi" diye mırıldanıyorum kalçamı yukarı kaldırarak ona tamamen sahip oluyorum.

Ana boğuk bir iniltiyle başını arkaya atıyor.

"Bırak seni duyayım" diye fısıldıyorum. Tekrar yükselmeye çalışıyor. "Hayır, hareket etme. Sadece hisset." Ağzı bir zevk iniltisiyle açık kalmış şekilde gözlerini açıyor. Neredeyse soluksuz bir halde bana bakıyor. İçine bir daha giriyorum ama onu kıpırdamamaya çalışarak biçimde tutuyorum. Uzanıp boynunu öperken inliyor. "Burası en sevdiğim yer. İçine gömülmek" diye fısıldıyorum kulağının altında, nabzının attığı yerde.

"Lütfen, devam et" diye yalvarıyor.

Ama onunla oynamak istiyorum.

Ağırdan almak.

Canını acıtacak bir şey yapmaması için.

"Yavaş Bayan Grey." Popomu bir daha kaldırıp içine iterken yüzümü ellerinin arasına alıp öpüyor. Dili beni tüketircesine.

"Sev beni. Lütfen Christian."

Kararlılığım tuzla buz oluyor. Dişlerimle çenesini sıyrıyorum. "Hadi."

Tamamen seninim Ana.

Beni yere itip yukarı aşağı hareket etmeye başlıyor. Hızlı, biraz çılgınca. Verdiğim her şeyi alarak.

Ah, Tanrım.

Ellerini yakalayıp çılgın ritmine katılıyorum. Kalçamı kaldırarak kaldır. Onu hissetmenin, manzaranın, karımın ve arkasındaki mavi gökyüzünün tadını çıkararak. "Ah, Ana." Kendimi ritmine tamamen bırakarak inliyorum. Gözlerimi kapatıp ellerimi yine kasıklarına, bacaklarının arasındaki o mücevhere götürüyorum. İki başparmağımı da klitorisine bastırıyorum. Beni de kontrolden çıkaran gümbür gümbür bir orgazmı etrafımda patlarken haykırıyor.

"Ana!" Ben de haykırarak baş döndürücü orgazmıma teslim oluyorum.

Gözlerimi açtığımda, Ana üstüme serili.

Ona sarılıyorum, birlikte uzanıyoruz. Kenetlenmiş halde.

Bunu özlemiştim.

Eli, artık normal ritmine dönmeye başlayan kalbimin üstünde.

Tuhaf. Daha kısa bir süre önce ellerinin üstümde olmasına dayanamıyordum.

Şimdi dokunuşları için can atıyorum.

Göğsümü öpüyor.

Saçını öpüyorum. "Şimdi daha iyisin ya?" diye soruyorum.

Başını kaldırdığında benim gibi gülümsediğini görüyorum.

"Çok daha iyi. Sen?"

Bütün olanlardan sonra burada, sağ salim ve benimle olduğuna minnettarım sadece. "Sizi özlemişim Bayan Grey."

"Ben de."

"Artık kahramanlık yok, tamam mı?"

"Yok" diye fısıldıyor.

"Benimle her zaman konuşmalısın" diye üsteliyorum yumuşak bir sesle.

"Kendine de söyle Grey."

"Doğru bir noktaya parmak bastın. Deneyeceğim." Onu tekrar öperken gülümsüyorum. Her zamanki gibi saçmalıklarımın hiçbirini yutmuyor.

"Sanırım burada mutlu olacağız" diyor Ana.

"Evet. Sen, ben ve... Nokta. Şu anda nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Rahat. Mutlu."

"Güzel."

"Sen?"

"Evet, bütün o şeyleri ben de hissediyorum." *Deli gibi mutluyum Ana.*

Bana bir bakış atıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Biliyor musun? Seksten sonra çok otoriterleşiyorsun."

Ya? "Şikâyetin mi var?"

"Hayır" diyor anlayışla. "Sadece merak ediyorum. Özlediğini söylemiştin."

Bir an ne demek istediğini düşünüyorum.

Kontrol mü? Ona ihtiyacım var. Oyun odası mı? *Orada yaptıklarımız mı?* Talis'in müziği odayı doldururken sayvanlı karyolaya bağlı hali gözümde canlanıyor. Veya haç ve binici kırbacı... Kah-verengi deri olanı. Anılarım böyle devam ederek beni baştan çıkarıyorlar.

"Bazen" diye fısıldıyorum.

Evet. Bazen özlüyorum.

Gülümsüyor. "Bu konuda ne yapabileceğimize bakacağız." Dudaklarıma bir öpücük bırakıyor.

Ha. Kulağa ilgi çekici geliyor.

"Ben de oynamaktan hoşlanıyorum" diyor bana utangaç bir bakış atarak.

Bak, bak, bak. Bu mükemmel gün şu an çok daha iyi oldu.

"Biliyor musun, sınırlarını test etmeyi gerçekten isterdim" diye fısıldıyorum.

"Ne için sınırlanmı?"

"Zevk için."

"Ah, sanırım bu hoşuma gider."

"Eh, o zaman belki eve dönünce." Bana ne kadar çok şey ifade ettiğine hayret ederek ona nazıkçe sarılıyorum.

Onu ne kadar çok sevdiğime...

Bu kadar umutsuzca ve tamamen âşık olabileceğim kimin aklına gelirdi?

21 Eylül 2011, Çarşamba

Flynn söyleyecek kelime bulamıyor.

Bu bir ilk olabilir.

Ona son görüşmemizden beri olanlar hakkında bir özet geçtim. "Bu yüzden beni aramaya geldin demek" diye mırıldanıyor.

"Evet."

Şaşkınlık içinde başını sallıyor. "Eh, her şeyin bir sırası var. Ana nasıl?"

"İyi. İyileşiyor. İşe dönmek için can atıyor."

"Travma sonrası stres bozukluğu yok, değil mi?"

"Sanmıyorum ama bir şey söylemek için çok erken olabilir."

"Terapiste ihtiyacı olursa birini tavsiye edebilirim." Durup işaretparmağını dudağına vurmaya başlıyor. "Bunu aşamalar halinde ele alalım mı? Gel, önce hamileliği ve senin tepkini konuşalım."

"En gurur duyduğum anım değildi." Gözlerine bakmaya utan-
dığımdan arkasındaki boş duvara bakıyorum.

"Evet" diyor fazla hazır bir şekilde. "Bunun hakkında şimdi ne hissediyorsun?"

İç çekerek eğilip dirseklerimi dizlerime yaslıyorum. "Kabul-
lenmiş. Heyecanlı. Korkak. Hepsi neredeyse eşit seviyede. Bekle-
meyi tercih ederdim ama artık Junior yolda olduğuna göre... Eh."
Omuz silkiyorum.

Flynn sanırım anlayışlı bir ifadeyle bakıyor. "Bir çocuğun olana
kadar, koşulsuz sevginin ne olduğunu gerçekten öğrenemezsin."

"Ana da böyle diyor ama ben daha onu sevmeyi yeni öğren-
dim..." Sesim, düşüncelerimin geri kalanını dile getirmeye istek-
siz şekilde giderek alçalıp kayboluyor.

"Birini daha nasıl sevebilirsin?" Flynn benim yerime cümleyi
tamamlıyor.

Cılız bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Christian, yakınlarını, sevdiklerini korumak ve kollamak için
duyduğun olağanüstü ihtiyacı bildiğim için kendi çocuğunu sev-
meye doğal bir kapasiten olduğu konusunda hiç şüphem yok."

"Umarım haklısındır."

John hafifçe gülümsüyor. "Bakalım. Birkaç ay sonra göreceksin. Bayan Lincoln hakkında nasıl hissediyorsun?"

"Bir sayfa kapanmış gibi."

Flynn başını sallıyor.

"Galiba Ana'ya her şeyi anlatmak iyi geldi. Her şeyin nasıl başladığını ve nasıl bittiğini. Tamamlanmış gibi hissediyorum."

"Öyle görünüyor. Bir pişmanlık duyuyor musun?"

Nefesimi üfleyerek veriyorum. "Ana'ya anlattığım için mi? Hayır. Hiç. Elena'yla ilişkiye zarar verdiğim için... Evet. Hayır..."

John dudaklarını büzüştürüyor. Hemen ekliyorum. "Desteklemediğini biliyorum. Elena'yla yaptıklarımızın yanlış olduğunu biliyorum... Yaptığının yanlış olduğunu. Bana bir av gibi yaklaştı; bunu şimdi anlıyorum ama tamamen pişman değilim. Nasıl olabilirim? O sırada ihtiyacım olanın o olduğunu düşünüyorum. Bana çok şey öğretti."

İç çekiyor. "Savunmasız bir ergenden yararlandı Christian. Bu gerçekten kaçamazsın."

Gözlerimi ona dikiyorum.

Yanlış değil.

Ama bunu itiraf etmeye hazır değilim... Henüz.

"Bana zaman ver" diyorum sessizce.

Başını sallıyor. "Buna geri döneceğimiz kesin olduğuna göre sana biraz zaman verelim ve hazır olduğunda yine deşeriz." Nefesini üflüyor. "Sana koruyucu ailenle ilgili annen ve babanla yaptığın konuşmayı sormak istiyordum. Nasıl hissettin?"

"Tuhaf, çeşitli sebeplerle."

"Açıkla lütfen."

"Öncelikle, yardım çağırma hemen koşmaları beni hayrete düşürdü."

"Bunu daha önce yapmışlar mıydı?"

"Şey, evet, yapmışlardı. Annem, Ray kaza geçirdiği zaman çok yardımcı oldu."

"Ama bu farklı. O bir doktor."

"Evet. Daha önce onlardan kişisel bir şey istediğime emin değilim. Sanırım uzun süre önce denemeyi bıraktım. Bildiğin gibi er-

genlik dönemimde ikisiyle de ilişkim zordu. Harvard'ı terk etmem de onlar için büyük hayal kırıklığı oldu ve beni hiç onaylamadılar."

Flynn başını sallıyor. "Ama ebeveyn olarak çocuğun için neyin iyi olduğunu hep kendinin bildiğini düşünürsün. Bu hatırlanacak bir ders. Okulu terk etmenin sana bir zararı olmadığı ortada."

"Ama geçen akşam geldiklerinde, yardım etmekten fazlasını yaptılar. Bütün o şeyleri yanlarında getirdiler." Flynn'in önceden göz attığı karton dosyayı işaret ediyorum. Collier ailesi ve evlerine aldıkları iki çocuğun fotoğrafına uzanıyor.

"Bu Hyde mı yani?" Vahşi görünümlü, turuncu saçlı çocuğu gösteriyor.

Başımı sallıyorum.

"Ve sen. En küçük çocuk."

"Evet."

"Bu zamanları hatırlamamak senin için çok rahatsız edici olmalı."

"Öyleydi."

"Şimdi daha iyi hatırlıyor musun?"

"Evet. Galiba beni en çok rahatlatan annemin, bakıcı ailemin yanında hiç zarar görmediğimin güvencesini vermesi oldu. Ondan önce çılgınca şeyler hayal ediyordum. Hatırlamaya korkuyordum. Bilirsin... Bilmediğin zaman."

"Evet. Anlıyorum. Ona inanıyor musun?"

"Evet. Hatırladığım şeylerin hepsi iyi."

"Peki, Kristian Pusztai hakkında ne hatırlıyorsun?"

İç çekiyorum. "O artık yok."

Flynn'in kaşları çatılıyor. "Emin misin?"

Dudak büküyorum. "Hayır. Ama sanırım büyümenin ve onu geride bırakmanın zamanı geldi. Karım bana gayet açık bir şekilde büyümem ve kendime gelmem gerektiğini söyledi."

Flynn burun kıvrıyor. "Demek öyle? Ona söyledin mi? Bunu biliyor mu?" Elinde doğum belgemi tutuyor.

"Hayır."

"Neden?"

Omuz silkiyorum. "O beni Christian Grey olarak tanıyor."

John yanıtlamı tartıyor. "O çocuk senin bir parçan."

"Biliyorum ama onu bir süre daha kendime saklamak istiyorum. Ona alışmak için."

"Ana'ya söyleyecek misin?"

"Bir gün. Tabii."

"Bu çocuğu hatırlayalı sadece birkaç gün oldu. Sanırım onu istediğin kadar kendine saklamaya hakkın var Christian. Onu sevmeyi öğren. Bağışlamayı. Bunu yapacak güç sende var."

Flynn'in sözlerinin ağırlığı beni hazırlıksız yakalıyor. Yutkunuyorum.

Onu bağışlamak.

"Bağışlanmayı gerektirecek ne yaptı?" diye fısıldıyorum.

John bana nazikçe gülümsüyor. "Hayatta kaldı."

Donup ona bakakalıyorum.

"Ve zavallı annesi kalamadı. Biraz da onu bağışlamayı deneyebilirsin."

Ona dakikalar gibi gelen bir süre öylece bakıyorum sonra saate göz atıyorum. "Tamam." Bittiği için rahatlayarak nefesimi boşaltıyorum. "Her zamanki gibi bana düşünecek çok şey verdin."

"Güzel. İşim bu. Konuşacağımız daha çok şey var ama ne yazık ki vakit doldu."

"İlerleme kaydediyoruz herhalde, değil mi?" diye soruyorum.

Flynn dostane bir şekilde gülümsüyor. "Yavaş yavaş. Şu anda bu noktadayız. Sadece bağlılık sorunların bile bir yılı doldurabilir."

Bir kahkaha atıyorum. "Biliyorum."

"Ama karına açılmaya başladın. Kendini savunmasız bırakabiliyorsun. Bunlar dev adımlar."

Terapiden A almışım gibi hissederek başımı sallıyorum. "Sanırım."

"Bir dahaki sefere görüşürüz. Ve tebrikler Christian."

Kaşlarımı çatıyorum. *Ne?*

"Bebek." Flynn gülümsüyor.

"Ha. Evet. Junior. Teşekkürler."

Gün batıyor; altın tonlarında bir pembelik odayı dolduruyor. Ellerim pantolonumun ceplerinde, Sound'a doğru uzanan Seattle silüetine bakıp gülümsüyorum. Ana olsa, fildişi kulen derdi. Ben de onu, *bizim* fildişi kulemiz deyip düzeltirdim.

Akşam yemeğinde canlı ve konuşkandı. Çalışmayı seviyor. Yemekten sonra SBY'den kendine gönderttiği yazar mektuplarına gömülmek üzere sığınağına, yani kütüphaneye döndü. Belki yarın ofise gitmeli. Sanırım artık yeterince iyileşti.

Aklım Flynn'le yaptığımız konuşmaya kayıyor.

O çocuğu bağışla.

Anneni bağışla.

Belki zamanı gelmiştir. Bağımlı fahişeden o kadar uzun süre nefret ettim ki o duygulardan uzaklaşabileceğimden emin değilim ama Ana onu hararetle savundu... *Affet onu. Kendi dünyasının acılarıyla savaşıyordu. Kötü bir anneydi ama sen onu sevdin.*

Psikoloğum ve karım sanki ağız birliği etmiş. Belki de onları dinlemeliyim.

Amaçsızca piyanoya gidip oturuyorum ve Debussy'nin "Arabesk No.1"ini çalmaya başlıyorum. Çok uzun bir zamandır hiç çalmadığım bir parça. Duyguları harekete geçiren hareketli melodi odada yankılanırken kendimi müziğe kaptırıyorum.

Telefonum titreşiyor ve ikinci Arabesk'e engel oluyor.

Karımdan gelen bir e-posta var.

Kimden: Anastasia Grey

Konu: Kocamın Zevki

Tarih: 21 Eylül 2011 20.45

Kime: Christian Grey

Efendim

Talimatlarınızı bekliyorum.

Her zaman sizin.

Bayan G. x

Vücudum arzuyla uyanırken beklenti içinde ekrana bakıyorum.

Ana oynamak istiyor.

Bir hanımefendiyi bekletmek olmaz.

Yanıtımı yazıyorum.

Kimden: Christian Grey

Konu: Kocamın Zevki - Bu başlığı sevdim bebek

Tarih: 21 Eylül 2011 20.48

Kime: Anastasia Grey

Bayan G

Çok meraklandım. Gelip sizi bulacağım.

Hazır ol.

Christian Grey,

Beklenti içindeki CEO, Grey Şirketler Topluluğu

Oyun odasında olamaz. Yukarı çıktığımı fark ederdim. Yatak odasının kapısını açıyorum ve işte orada. Girişte diz çökmüş; gözleri yerde, üzerinde açık mavi bir bluz ve külotundan başka bir şey yok. Hâkim pantolonumu yatağın üstüne koymuş.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken onu seyrederek her bir detayı iyice sindiriyorum. Aralanmış dudakları, uzun kirpikleri, gür dalgalar halinde memelerine dökülen saçları. Nefesi hızlanıyor; heyecanlı. Güzel kızım kendini bana sunuyor, tamamen. Yine.

En son oyun odasındaiken güvenlik kelimesini kullanmıştı.

Yine de tekrarlamak için bana güveniyor.

Onu hak etmek için ne yaptım?

Hâlâ iyileşiyor Grey.

Siktir.

Ama bu son günlerde yeterince ipucu verdi.

Bu konuda ne yapabileceğimize bakmamız gerekecek.

Birden Ana'nın oyun odasındaki sahneleri gözümün önünde canlanıyor.

O ilk sefer.

Gerginliği.

Heyecanım.

Lanet olsun... Bunu istiyor... Ben de. Kot pantolonumu alıyorum ve üstümü değiştirmek için giyinme odasına giriyorum. Soyunurken neler yapabileceğimizi düşünüyorum. Ağırdan alacağız... Ağır tatlı.

Ama onu delirteceğim.

Saf bir heyecan akımı, omurgamdan penisime iniyor.

Hadi bakalım, Bayan Grey.

Yatak odasına döndüğümde hâlâ kapının önünde diz çökmüş halde. "Demek oynamak istiyorsun?"

"Evet."

Ah Ana. Bundan daha iyisini yapabilirsin.

Tepki vermeyince başını kaldırıp bakıyor ve kaşlarımın çatıldığını görüyor.

"Evet, ne?" diye fısıldıyorum.

"Evet efendim" diyor çabucak.

"Uslu kız." Saçını okşuyorum. "Bence şimdi seni üst kata çıkarsak iyi olur." Elimi uzatıp ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve birlikte merdivenlerden çıkıp oyun odasına gidiyoruz.

Kapının önünde eğilip onu öpüyorum sonra saçından tutup başını geriye yatırarak gözlerinin derinliklerinde kayboluyorum. "Biliyorsun, boynuz kulağı geçiyor" diye mırıldanıyorum dudaklarının üstünde. Gerçi bunu onunla tanıştığım andan beri yapıyor.

Bana sahip; vücuduma ve ruhuma.

"Ne?" diye soluyor.

"Merak etme. Bununla yaşayabilirim."

Ölüm bizi ayırana kadar Anastasia Grey.

Çünkü seni seviyorum.

Hayatın kendisinden daha çok.

Ve beni sevdiğini biliyorum.

Burnumu çenesinde gezdirip tatlı kokusunu hücrelerime çekiyorum. Kulağını hafifçe ısıyorum. "İçeri girince sana gösterdiğim gibi diz çök."

"Tamam efendim."

Ana bana kirpiklerinin arasından bakarken o "sana tamamen sahibim" gülümsemesini gözümünden kaçırmıyorum.

Bu beni de gülümsetiyor.

Çünkü doğru.

O benim her şeyim.

Ve ben onunum... Her zaman.

Şimdi biraz eğlenelim.

Sonsöz

30 Temmuz 2012, Pazartesi

Yanımda yatan muhteşem karımın görüntüsünü gözlerimle içerek, kıpırtısız uzanıyorum. Sabahın erken ışıkları perdelerin arasındaki boşluklardan sızıp Ana'nın saçlarını altın yaldızlarla süslüyor ve yüzünün sevgi dolu pırıltısını aydınlatıyor. Uyandığımı henüz bilmiyor; oğlumuzu emziriyor. Ona gülümseyerek sessizce tatlı sözler mırıldanıyor ve yumuşak, tombul yanağını okşuyor.

İçime dokunan bir görüntü.

Ana'nın sevgisi dipsiz bir kuyu gibi. Ona. Bana.

Bana nasıl olması gerektiğini ve bu heyecanı, tutkuyu böyle küçük birine de duymanın normal olduğunu gösteriyor. Canımdan bir cana.

Ted.

Oğlum.

Kendimi kaptırmış haldeyim; ikisine de.

Kontrol etmek için bana bir göz atıyor ve dikizlerken yakalanıyorum. Yüzüne dev bir gülümseme yayılıyor. "Günaydın Bay Grey. Manzaranın tadını mı çıkarıyorsunuz?" Muzip bir tavırla tek kaşını kaldırıyor.

"Hem de çok Bayan Grey." Dirseğimin üstünde doğrulup bekleyen dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve bir öpücük de Ted'in bakır rengi saçlı başına. Gözlerimi kapatıp onu kokluyorum. Ana'nınkinden sonra dünyanın en tatlı kokusu.

"Çok güzel kokuyor."

"Çünkü altını on dakika önce değiştirdim."

Yüzümü ekşitiyorum, sonra gülümsüyorum.

Yerinde olmak istemezdim!

Ana gülümsüyor ama ne düşündüğümü bildiği için gözlerini deviriyor. Teddy bizi umursamıyor. Elleri Ana'nın memesinin şişkinliğine sarılmış, gözleri kapalı. Kahvaltısının tadını çıkarmakla meşgul.

Şanslı çocuk.

O çok şanslı bir çocuk. Bizimle birlikte uyuyor.

Bu asla kazanamayacağım bir savaştı. Geceleri yatak odası faaliyetlerimize bir anlamda kısıtlama getirse de uyuduğumuzda, yarımızda olduğunu bilmek rahatlatıyor. Ana'dan önce hiç kimseyle birlikte uyumadığımı düşününce, şimdi yatağında iki kişinin olması ironik.

"Dün gece uyandı mı?"

"Gece yarısı besledikten sonra uyanmadı." Yine yanağını okşayarak mırıldanıyor. "Bütün gece uyudun, küçük adam." Karşılık olarak memesine vururken onunla aynı renkte gözleriyle ve çok iyi bildiğim bir ifadeyle annesine bakıyor.

Büyük bir hayranlık.

Evet Teddy, ben de aynı saplantıdan mustaribim.

Gözlerini kapatıyor; emişleri yavaşlıyor ve sonra duruyor.

Yanağını okşayıp sonra parmağını nazikçe ağzına sokarak meme ucunu kurtarıyor. "Böylece kahvaltı bitti" diye fısıldıyor. "Beşiğine yatırayım."

"Ben yaparım." Bugün özel bir gün. Doğrulup onu nazikçe kucağıma alıyorum. Göğsümdeki sıcaklığı ve ağırlığı hoşuma gidiyor. Tekrar başından öpüp göğsüme yaslayarak yan taraftaki odasına, *aslında uyuması gereken yere* götürüyorum. Onu beşiğine yatırıp pamuklu battaniyesiyle üstünü örterken mucizevi bir şekilde uyumaya devam ediyor. Ona bakarken kendimi bir duygu selinde kaybediyorum. Bazen dev bir sevgi dalgası bana vurup üstümden ve içimden geçiyor. Bu küçük insan kalbimi fethetti, ağına düşürdü ve bütün savunmalarımı çökertti. Flynn haklıydı. Onu koşulsuz seviyorum.

Ürperiyorum çünkü bu duygu beni hâlâ korkutuyor. Odasına bakıyorum. Bir elma bahçesi gibi boyandı ve bir gün ona, adını aldığı Büyükbaba Theodore'un yardımıyla, yeşil ekşi elma ağacından nasıl tatlı kırmızı elmalar yetiştirebileceğini öğretmeyi umuyorum. Bebek monitörünü açıp alıcısını tekrar yatak odamıza götürüyorum.

Ana mışıl mışıl uyuyor.

Lanet olsun. Daha yıldönümümüz kutlu olsun diyemedim.

Bir anlığına aklımdan onu uyandırmak geçiyor ama içten içe bunun adil olmayacağını biliyorum. Ana çoğunlukla yorgun oluyor; uyku en güzel hediye. Artık Ted neredeyse üç aylık. Bundan sonra umarım daha çok dinlenebilecek.

Onu özliyorum.

Tamamen bencilce olduğunu bildiğim bir yerinme hissiyle giyinme odasına gidip koşu için üstümü değiştiriyorum.

Telefonumdaki şarkıları karıştırıp Ana'nın yüklemiş olması gereken o parçayı buluyorum. Dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

Rihanna'nın "We Found Love" (Aşk Bulduk) parçası kulaklıklarımda gümbürdeyerek Dördüncü Cadde'de koşmak üzere yola koyuluyorum. Saat erken ve sokaklar nispeten boş. Yanımdan ara sıra köpeğini yürüyüşe çıkarmış insanlar, restoranlara malzeme getiren soğuk hava kamyonetleri ve erken vardiyalarına giden çalışanlar geçiyor. Ritmimi bulmaya ve uzun bir koşu temposu tutturmaya odaklanınca zihnim boşalıyor. Kuzeybatıya yöneliyorum. Güneş parlıyor, ağaçlar yemyeşil ve sonsuza kadar koşabilirmişim gibi hissediyorum. Dünyamda her şey yolunda.

Aklıma bir fikir geliyor.

Bir nostalji turuna çıkmaya ve Ana'nın, şimdi Kate ve Ethan'ın yaşadığı eski evine bakmaya karar veriyorum.

Eski günlerin hatırına.

Yakında yaşama düzenleri değişecek. Kate ve Elliot, önümüzdeki hafta sonu evleniyorlar. Kate, Ana'nın hamile olduğunu ve doğum yapacağı tarihi öğrenir öğrenmez bütün planlarını, Ana'nın yine baş nedimesi olabilmesi için değiştirdi. O kadın her zamanki gibi kafasına koyduğundan vazgeçmiyor. Umarım Elliot ne yaptığını biliyordur.

Bekârlığa veda partisi efsaneydi; benimkinden çok daha sosyal bir kutlamaydı. Ama bu Elliot. Ve Cabo San Lucas'ta olan, orada kalır. Sağdıç olarak bütün organizasyonu benim yapmam gerektiği için o birkaç günü karımı ve oğlumu özleyerek geçirdim. Ne de olsa parti adamı olan ben değilim, Elliot ve o çok eğlendi. Önemli olan da buydu.

Vine Sokağı'na doğru köşeyi dönerken Ana'nın beni terk ettiği günlerdeki çaresizce koşularım aklıma geliyor.

Lanet olsun. O zamanlar çılgındım.

Çılgınca âşıktın Grey.

Ve bunu bilmiyordum bile.

Takipçi sapıklık yaptığım dönemde saklandığım köşeye yaklaşıırken orada mola vermeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. O karanlık günler benim için çok geride kaldı. Ve Ana'dan uzun süre uzak kalmak istemiyorum.

Köşeye gelince sola dönüp Western Caddesi'ne devam ediyorum. Ana'yla geçen yıl, bugün evlendiğimizden beri olanlara kayıyor aklım. Elbette en büyük değişiklik, Theodore Raymond Grey'in 2 Mayıs'ta aramıza dramatik katılışı oldu. Şimdi kalplerimizin ve evimizin hâkimi o.

Tanrım, oğlumu seviyorum.

Karımın ilgisi için artık onunla rekabet etmem gerekse de.

Bu savunmasız bebeği sana tercih ederim. Sevgi dolu bir ebeveyn bunu yapar çünkü.

Haklısın Ana.

Sözleri hâlâ acıtıyor ama şimdi anlayabiliyorum. Başka birine gitmesine izin vermek zor. Bunu oğlumdan başkası için yapmazdım.

Ve ona olan ilgisini görmek!

Onu çok seviyor. Onun için her şeyi yapar.

Biliyorum; biyolojik annem de bir seviyeye kadar benim için aynı şeyleri yaptı. Yoksa dört yaşına kadar yaşamazdım. Böyle düşünmek Ella'ya biraz daha sıcak bakmamı sağlıyor... Sadece biraz.

Bir bakıma Ted'i kıskanıyorum; annesini tamamen yanına almış. Ana onun için savaşmaya hazır. Her zaman. Bu yüzden yatağımızda.

Onu emzirdiğim sürece burada olacak. Kabullen bunu Christian.

Kızım geri adım atmıyor.

Ve elbette ben de oğlumun yanındayım.

Onu korumak için elimden gelen her şeyi yaparım.

O Hyde denen pislik hapiste. Duruşması can sıkıcı ama gerekli bir belaydı. Ağırlaştırılmış insan kaçırma, kundakçılık, gasp ve sabotajdan hüküm giyip otuz yıla mahkûm edildi. Bana kalırsa

yeterince uzun değil ama en azından hayatlarımızdan çıktı ve hak ettiği yere, demir parmaklıkların arkasına gitti.

Lincoln battı ve şu anda dolandırıcılık suçlamasıyla cezaevinde yargılanmayı bekliyor. O da hapiste çürür umarım. İntikam gerçekten çok doyurucu bir yemek oluyor.

Yeter Grey.

Pike Place Market'i koşarak geçerken yine ailemi düşünmeye dönüyorum. Burayı sabahın bu saatlerinde seviyorum. Rengârenk tezgâhlarını kuran çiçekçiler, yeni tuttukları balıkları buzlara dizip balıkçılar, meyve ve sebzelerini yerleştiren manavlar... Şehrin bu canlı ve kalabalık kısmını erken saatlerde, turistler gelmeye başlamadan dolaşmak çok daha kolay.

Gelecek haftaki düğün, Eamon Kavanagh'nın Medina'daki malikânesinde olacak. Konuşmamı hâlâ yazmadım ve Kate sinir olsa da düzeltme yapmasına izin vermiyorum.

Tam bir kontrol manyağı.

Elliot'ın ona nasıl katlandığını bilmiyorum.

Ana ve Mia, her ikisi de gelin tarafında görevli. Ana baş nedime ve Mia nedime olarak. Umarım Ethan'la tuhaf bir duruma düşmezler.

Başımı sallıyorum. Çocuk seninle pek ilgili değil Mia.

Devam edip, Stewart Sokağı'nda hızımı artırarak Escala'ya doğru koşuyorum.

Eve koşuyorum.

Yani evlerimizden birine.

Zamanımızı iki evimiz arasında paylaşıyoruz. Hafta içi Escala'da, hafta sonları, Ana'nın tabiriyle Büyük Ev'deyiz. Şimdiye kadar böyle gayet iyi gitti.

Ana girişe vardığımda saate bakıyorum. Fena değil.

Asansörde soluklanıyorum. Kimse olmadığı için esneme hareketlerimi yapıyorum.

Ben yatak odasına geçerken Bayan Jones mutfakta bir şeyler yapıyor. Gidip Ted'e bakıyorum; göğsü inip kalkarak hâlâ mışıl mışıl uyuyor.

Lanet olsun ama uyumasına bayılıyorum.

Dadısı Hope kısa süre içinde burada olur.

Ana da hâlâ uykuda.

Giyinme odasında soyunup terli giysilerimi çamaşır sepetine atıyorum ve duşa gidiyorum.

Sıcak su koşumun bütün terini yıkıyor. Düşüncelerimde kaybolmuş halde saçımı yıkarken duş kapısının açıldığını duyuyorum. Ana arkamdan sarılıp vücudunu vücuduma yaslayarak sırtımı öpüyor.

Günüm şimdi çok daha güzelleşti.

Dönmek için kıpırdanıyorum ama Ana daha sıkıca sarılarak ellerini göğsüme yayıyor. "Hayır" diyor sırtıma öpücükler kondurmaya devam ederken. "Sana böyle sarılmak istiyorum. Tamamen."

Ben artık daha fazla dayanamayana kadar, birlikte sessizce duruyoruz. Dönüp onu kollarımın arasına alıyorum; vücuduma yaslanan vücudunun sıcaklığının ve yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Bakışları karararak dudaklarını uzatıyor.

"Günaydın Bayan Grey. Yıldönümümüz kutlu olsun."

"Yıldönümümüz kutlu olsun Christian." Sesi arzuyla kısılmış.

Dudaklarımı dudaklarına değdirince vücudum uyanıyor. İnleyerek öpüşüme karşılık veriyor. Dudaklarını aralayarak beni ateşli bir şekilde karşılayan diline erişmeme izin veriyor. Dillerimiz birbirine dolanarak, herhalde bütün bir haftanın gerilimini birbirimize akıtarak öpüşüyoruz. Elleri sırtımda, omuzlarımda, saçlarımda dolaştıktan sonra beni soğuk fayansa yashıyor.

Nefes nefese, çenemden kulağıma doğru küçük ısırlıklarla ilerliyor. Dökülen suların gürültüsü arasında, "Seni özledim" diye mırıldanıyor.

Siktir.

Sözleri ateşime benzin döküyor. Giderek sertleşip büyüyen ereksiyonumu tenine bastırıyorum. Onu istiyorum. Parmakların ıslak saçlarının arasında, dudaklarını kendime çekerek dudaklarına iyice sahip oluyorum.

Son zamanlarda yaptığımız gibi nazikçe sevişiriz diye bekliyordum.

Bunu değil.

Ana ateşli ve aç. Dişleri kirli sakalımı sıyrıyor. Parmakları

saçlarıma asılırken ellerim poposuna iniyor ve onu kendime bastırıyorum. Bir sürtünme yakalamaya çalışarak kıvranıyor. Niyeti açık.

"Ana? Burada mı?" Yutkunuyorum.

"Evet. Ben porselen değilim Christian." Israrlı bir şekilde köpürücük kemiğim boyunca beni öpmeye devam ederken elleri kıcıma iniyor. Kıcımı sertçe bir sıkıktan sonra elleri benimkini kavıyor.

Dişlerimi sıkarak, "Siktir" diye fısıldıyorum.

"Bunu özlemiştim." Parmaklarını penisimin etrafına sarıp elini aşağı yukarı hareket ettirirken dudakları bir kez daha dudaklarımdın üstünde.

Geri çekilip ona bakıyorum; gözleri tutkuyla buğulanmış. Beni daha sıkı tutuyor. Onu izlerken popomu sıkarak her hareketinde eline doğru itiyorum.

Dudaklarını yalıyor.

Ah, hayır. Boş ver gitsin.

İçine girmek istiyorum.

Porselen olmadığını söyledi.

Onu kaldırıyorum. "Bacaklarını bana dola bebek." Şaşırtıcı bir çeviklikle dediğimi yapıyor.

Bastille'le seansları işe yarıyor olmalı.

Ve şehveti.

Dönüp başını fayansa yaslıyorum.

"Çok güzelsin" diye fısıldıyorum ve yavaşça içine giriyorum.

Başını duvara doğru atıp haykırıyor.

Sesi penisimin ucunda duyuluyor.

Ve hareket etmeye başlıyorum.

Sertçe. Hızla.

Topuklarını popoma bastırıyor. Beni tetikliyor. Kollarını boynuma dolayarak beni sarmalarken kendimi içine itmeye devam ediyorum. Tekrar ve tekrar. Zirveye yükselirken nefesi kulaklarımda hızlanıyor, yükseliyor ve sertleşiyor.

"Evet, evet" diye fısıldıyor. Bu bir yakarış mı yoksa vaat mi, bilemiyorum.

Ana.

Aşkım.

Orgazmı onu tüketirken bir çılgılık atıyor ve kendimi bırakıp onunla birlikte atıyorum. Karımın ismini haykırarak içine boşalıyorum.

Aklım başıma geri döndüğünde ona yaslanmış, ikimizi de ayakta tutuyorum. Ana bacaklarını çözüp indiriyor; ikimiz de duşun altında duruyoruz.

Alnımı alnına dayıyorum.

Birlikte soluklanıyoruz.

Dökülen sıcak suyun altında birbirimize sarılıyoruz.

Ana başını kaldırıyor, boynumun arkasını tutup dudaklarını dudaklarıma sürtüyor. Nazikçe. Tatlılıkla. "Buna ihtiyacım vardı" diyor.

Gülüyorum. "Benim de bebek!" Dudaklarım bir defa daha dudaklarında ama bu sefer teşekkür için.

"İkinci bölüme yatakta devam edebilir miyiz?" Ana'nın gözleri hâlâ için için yanıyor.

"Ama... iş?"

Başını iki yana sallıyor. "İzin aldım. Bugünü seninle yatakta geçirmek istiyorum. Bu ilki bir daha yaşamayacağız ve yıldönümümüzü en iyi yaptığımız şeyi yaparak geçirmek istiyorum."

Ona dünyanın bütün aşkıyla yüzümde güller açarak bakıyorum. "Bayan Grey. İsteğiniz benim için emirdir." Onu kucaklayarak yatağa götürüp yatırıyorum. İkimiz de sırılısıklamız.

Ana yatağımızda çırılçıplak, yüzüstü uzanmış uyukluyor. Omzunu öpüp kalkıyorum. Giyinme odamızda üstüme bir eşofman altı ve tişört geçirip yiyecek bir şeyler bulmaya gidiyorum. Teddy'yi kontrol ediyorum. Hope yanında, bezini değiştiriyor.

"Günaydın Bay Grey." Güneyli kökenini ele veren tatlı ve sözcükleri uzatan bir konuşma tarzı var.

"Günaydın Hope."

Hope, Ana işe gittiğinde Teddy'ye bakıyor ve çalışanların geri kalanıyla birlikte üst katta yaşıyor.

Kırklı yaşlarının başlarında. Hiç evlenmemiş. Hiç çocuğu olmamış. Eminim orada Ana'nın bir gün su yüzüne çıkaracağı bir hikâye var. Ana'nın insanları konuşturmak gibi bir yeteneği var.

Beni konuşturdu.

Hope üç aydır bizimle ve şimdiye kadar iyi gidiyor. Ana, kendisi çok genç olduğu için ileri yaşta bir bakıcı dadı olmasında ısrar etti. *Bana bir şeyler öğretebilecek birini istiyorum. Annem çok uzakta ve senin annen de çok meşgul.*

Hope, Ted'in yatağımızda uyumasını onaylamıyor.

Ted'i ne kadar sevsem de bu konuda Hope'tan yanayım ama benim fikrim Ana'yı etkilemiyor.

Hope, Teddy'nin göbeğini öpüyor. Ted mutlulukla aguluyor.

Çok güzel bir ses.

"Sizi rahat bırakayım" diyorum Hope'a.

Bayan Jones ocağın başında. *"Günaydın Gail."*

"Ah! Bay Grey. Günaydın. Yıldönümünüz kutlu olsun."

"Teşekkürler. Ana'nın kahvaltısını yatağa götürmek istiyorum."

"Güzel fikir. İkiniz için ne hazırlamamı istersiniz?"

"Gözleme, pastırmalı. Yabanmersini. Kahve."

"Hemen geliyor. Yirmi dakika kadar sürer."

"Harika." Ana'ya yıldönümü hediyelerimin ilkinin almak için yavaş adımlarla çalışma odama gidiyorum. İkincisini –sonsuz aşkıma simgeleyen bir sonsuzluk yüzüğü– bu akşam yemekte vereceğim. Yüzüğün kırmızı kutusunun yerinde olduğundan emin olmak için çekmeceyi açtığımda, Ella Pusztai'nin şimdi çekmeceme atılmış olan gümüş çerçeveli fotoğrafına gözüm ilişiyor. Ana fotoğrafı çocukluk yatak odamdan kurtarıp büyüttü ve geçen doğum günümde bir çerçeve içinde bana hediye etti. Ama çekmeceyi ne kadar sık açsam da biyolojik annemin pek farkına varmıyorum.

"Yine de anneni istedin. Onu seviyordun."

Karım ısrarı bırakmıyor. Ella'nın mezarını da buldu. Bir gün ziyaret edeceğiz... Sanırım. Belki o zaman onunla ilgili daha fazla şey öğrenirim ve belki ondan sonra rafımda bir yer hak eder.

Biraz da onu bağışlamayı deneyebilirsin.

Uğraşıyorum John. Uğraşıyorum.

Yeter Grey.

Çekmeceyi kapatıp bu sabah Ana'ya vereceğim ilk hediye alıyorum. Umarım beğenir. Hediye masama koyup saate bakı-

yorum. Saat 08.30. Andrea masasında olmalı. Karım evde kalmaya karar verdiğine göre ben de kalacağım. Telefonu alıp ara tuşuna basıyorum.

"Günaydın Bay Grey."

"Günaydın Andrea. Bugünkü bütün toplantılarımı iptal et. Bugün izin alıyorum."

Yanıtından önce kısa bir duraksama ve hafif bir şaşkınlık oluyor. "Evet efendim."

"Ve beni arama. Hiç."

"Şey... Tabii. Yani, tamam."

Gülüyorum. "Teşekkürler. Ros'a da söyle. Her ne varsa yanına kadar bekleyebilir."

Gülüyor. "Tamam Bay Grey. Güzel bir gün dilerim." İkimizin de keyfi yerinde.

Tepsisini götürdüğümde Ana uyuyor. Çarşaf vücudunu gelişigüzel bir şekilde örtüyor. Böylece karımın göz kamaştırıcı manzarasının tadını çıkarıyorum. Sabahki sevişmemizin ardından darmadağın olmuş gür saçları yastığa saçılmış. Bir kolu başının üstünde; bir memesi ve biçimli bacağı kısmen açıkta kalmış. Sabah ışığı vücudunu okşarken usta bir ressamın tablosundan fırlamış gibi görünüyor. Belki bir Titian veya Velázquez tablosundan.

Afrodite.

Benim tanrıçam.

Ted'in doğumundan beri kilo verdi. Daha vermek istediğini biliyorum ama bana göre her zamanki gibi güzel.

Kahve fincanlarımızın tıngırtısına uyanıyor ve beni nefes kesen bir gülümsemeyle ödüllendiriyor. "Yatakta kahvaltı mı? Beni gerçekten şımartıyorsun."

Tepsiyi yatağa koyup yanına yerleşiyorum.

"Bir ziyafet!" Ellerini çırpıyor. "Açlıktan ölüyorum!" Gözleme ve pastırmalarına giriyor.

"Bunun için Bayan Jones'a teşekkür etmen gerek. Kendime pay çıkaramam."

Ağzı dolu bir halde, "Edeceğim" diye homurdanıyor.

Samimi bir sessizlik içinde, birbirimizin yakınlığının tadını çıkararak yiyoruz.

İlginç bir duygu.

Bu tam tatmin hissi.

Bunu şimdiye kadar sadece Ana'yla hissettim.

Olağanüstü iyi talihimi düşünmek için bir an duruyorum.

Sevgi dolu, akıllı, muhteşem bir karım var.

Şu anda Hope'un ilgilendiği güzel bir oğlum.

İşim iyi ellerde. Son birkaç yıldır aldığımız bütün şirketler çok kârlı. Güneş enerjili tablet çok başarılı oldu ve özellikle gelişmekte olan ülkeler için tablet üzerinde yeni teknolojiler geliştiriyoruz.

Burada oturmuş, karımla birlikte gözleme yiyorum. Bundan daha iyisi olamazdı.

Kahvaltımı bitirip tabağımı bırakıyorum. "Senin için bir şeyim var. Kendime pay çıkarabileceğim bir şey." Yatağın yanından hediye paketini alıyorum.

"Ah!" Ana bir peçete alıp ellerini silerken boş tabağını alıp tepsiye koyuyorum ve kenara itiyorum.

"Al."

Geniş, ağır, dikdörtgen hediye paketini uzatırken bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Bu yıl kâğıt yıldönümümüz.⁷⁴ Tek ipucum bu."

Gülümsüyor ve ambalaj kâğıdını yırtmamaya çalışarak dikkatle açıyor. İçinde deriden büyük bir cilt var. Ana cildin kapağını tutan lastikleri dudağını ısırarak açıp kapağı kaldırıyor. Heyecanla elini ağzına götürerek nefesini tutuyor. Kapağın altında Ana ve Ted'in siyah-beyaz bir fotoğrafı var. Ana gülümseyerek Ted'e bakıyor ve Ted de hayranlık içinde ona. Işık mükemmel; ikisini de sıcak, sevgi dolu bir ışıltıyla aydınlatıyor. Bunu birkaç hafta önce, özellikle bu büyük boy baskı serisi için çekmişim. Bana Seattle'daki St. James katedralinin içindeki küçük tapınaktaki Bakire Meryem'i hatırlatıyor. Ana hayranlık içinde, "Çok güzel" diye fısıldıyor.

Bu portrelerle gurur duyuyorum. Holdeki bazı Meryem portrelerinin yerine bunları asmak niyetindeyim. Bir sonrakinde, kucığında Ted'le bana bakıyor. Gözlerinde muzip bir ışık ve biraz daha karanlık bir şeyler var... Benim için. Bu fotoğrafı seviyorum.

74. Evliliğin ilk yıldönümünde geleneksel olarak kâğıttan yapılmış bir hediye verilir. Kâğıt yeni başlangıçları ve yeni bir ilişkinin incinebilirliğini temsil eder. (ç.n.)

Ana ve Teddy'nin dört portresi var ve son bir tane daha.

Yine heyecanla nefesini tutuyor. Bu ben ve Ted'in bir özçekimi. Ted bebek gamzeleri ve tombulluğuyla kucağımda, çıplak göğsüme kıvrılmış uyuyor ve ben objektife bakıyorum. "Ah Christian, bu olağanüstü. Bayıldım." Ana yaşlı gözlerle bana dönüyor. "En sevdiğim iki adam, mükemmel tek karede."

"İkisi de seni seviyor, hem de çok."

"Ben de sizi seviyorum!" Kapağı kapatıyor ve dikkatle bir kenara koyup boynuma atılıyor. Fincanlar ve tabaklar tıngırıyor. "Christian sen talih kuşu, kanserin ilacı ve Alaaddin'in lambasından dилenecek üç dileğin karışımısın."

Bir kahkaha atıyorum ve parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. "Hayır Ana. O sensin."

**ÖZGÜRLÜĞÜN ELLİ TONU'NUN ŞEHVETİNİ, ROMANTİZMİNİ
VE DRAMINI CHRISTIAN GREY'İN DERİN DÜŞÜNCELERİ,
DUYGULARI VE HAYALLERİYLE YENİDEN YAŞAYIN.**

**E L James, dünya çapında milyonlarca okuru büyüleyen aşk
hikâyesine, Elli Ton'un dünyasını yeniden ziyaret ederek
daha derin ve daha karanlık bir bakış açısı getiriyor.**

**CHRISTIAN GREY'in Anastasia Steele ile evleneceği on yılın
düğününe davetlisiniz. Ama Christian gerçekten koca olmak için
doğru kişi mi? Babasının bu konuda şüpheleri varken erkek kardeşi
bekârlığa veda partisi düzenlemek istiyor ve nişanlısı Ana ise itaat
yemini etmek istemiyor...**

**Ve evlilik birçok zorluğu da beraberinde getiriyor. Aşkları her
zamankinden daha güçlü ve daha derin, ancak Ana'nın meydan
okuyan ruhu, Christian'ın en karanlık korkularını uyandırmaya ve
kontrol ihtiyacını test etmeye devam ediyor. Geçmişte yaşanmış
rekabetler ve kırgınlıklar ikisini de tehlikeye atarken, yanlış bir karar
onları ayrılma noktasına getiriyor.**

**Christian, çocukluğuna ait kâbusların ve gençlik acılarının üstesinden
gelerek kendini kurtarabilecek mi? Ve kökleri hakkındaki gerçeği
keşfettikten sonra affetmeyi öğrenip Ana'nın koşulsuz sevgisini
kucaklayabilecek mi?**

Christian nihayet özgür kalabilecek mi?